

Ngắm Hoa Nở Trong Sương

Contents

Ngắm Hoa Nở Trong Sương	2
1. Lời Tựa	2
2. Chương 01	3
3. Chương 02	4
4. Chương 03	7
5. Chương 04	9
6. Chương 05	9
7. Chương 06	12
8. Chương 07	15
9. Chương 08	17
10. Chương 09	20
11. Chương 10	22
12. Chương 11	26
13. Chương 12	29
14. Chương 13	32
15. Chương 14	36
16. Chương 15	39
17. Chương 16	42
18. Chương 17	45
19. Chương 18	48
20. Chương 19	51
21. Chương 20	53
22. Chương 21	56
23. Chương 22	60
24. Chương 23	63
25. Chương 24	66
26. Chương 25	69
27. Chương 26	72
28. Chương 27	76
29. Chương 28	80
30. Chương 29	83
31. Chương 30	87
32. Chương 31	91
33. Chương 32	94
34. Chương 33	98
35. Chương 34	101
36. Chương 35	105
37. Chương 36	109
38. Chương 37	112
39. Chương 38	116
40. Chương 39	119
41. Chương 40	123

42. Chương 41	126
43. Chương 42	130
44. Chương 43	133
45. Chương 44	137
46. Chương 45	141
47. Chương 46	145
48. Chương 47	148
49. Chương 48	152
50. Chương 51	156
51. Chương 52	160
52. Chương 53	163
53. Chương 54	167
54. Chương 55	170
55. Chương 56	174
56. Chương 57	178
57. Chương 58	182
58. Chương 60	185
59. Chương 61	189
60. Chương 62	193
61. Chương 63	197
62. Chương 64	201
63. Chương 65	205
64. Chương 66	209
65. Chương 67	214
66. Chương 68	218
67. Hoàng Nhan: Thay Lời Kết – Hoàn	222

Ngắm Hoa Nở Trong Sương

Giới thiệu

“Tình yêu không nhất thiết phải mất đi lý trí. ”“Không mất lý trí có còn gọi là tình yêu nữa không?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngam-hoa-no-trong-suong>

1. Lời Tựa

Lời tựa

Mặc dù viết chuyện của mình tôi không muốn dùng đại từ nhân xưng ở ngôi thứ nhất, vì tôi cũng như anh ấy, viết về những chuyện của mình cảm thấy rất vô vị, thà như đang viết chuyện của người khác, có thể

đứng ở một cự ly nhất định để nhìn nhận về mình, có thể mỉa mai, châm chọc, phân tích, phê phán, cũng có thể bỏ đi một số đoạn miêu tả về tâm lý.

Đắn đo hồi lâu không chịu cầm bút là do chưa nghĩ ra tên tác phẩm. Đêm qua tôi nằm mơ thấy cuối cùng mình lựa chọn tên tác phẩm là Ngải hoa nở trong sương. Tôi rất ít khi nằm mơ về những thứ kỳ ảo, huyền hoặc, rất ít khi gặp ác mộng, cũng rất ít nằm mơ về những chuyện xa vời thiếu thực tế như làm vợ hoàng tử, phát tài phát lộc, mà chỉ nằm mơ về những cái đời thường nhất, rất gần gũi với cuộc sống.

2. Chương 01

Chương 1

Trong chuyến bay từ Trung Quốc sang Mỹ, Ngải Mễ thực sự không biết viết gì, một là không có bộ phim nào khiến cô tức cảnh sinh tình, hai là trên đường đi, cô buồn ngủ díp mắt, gần như không còn đủ tỉnh táo để ôn lại chuyện cũ, ít nhất là không tỉnh táo đến mức có thể nhớ lại và viết ra được mấy chục, mấy trăm nghìn chữ. Có lẽ do mấy ngày trước, cô phấn chấn quá nên ngủ không ngon, do đó lên máy bay là bắt đầu ngủ gật.

Kể cả những lúc không ngủ thì đầu óc cô cũng chẳng nảy ra được ý tưởng gì, thế nên đối với cô, chuyến bay quốc tế đường dài này tựa như con rồng Trung Quốc, “ngủ yên hàng trăm năm”, đến thành phố Detroit thuộc tiểu bang Michigan mới “bừng tỉnh”.

Người ra đón cô đương nhiên không phải là Jason, nếu là Jason thì câu chuyện đã không được viết thế này. Hơn nữa, đối với một người năm, sáu năm trước mới chân ướt chân ráo từ Trung Quốc sang Mỹ như Ngải Mễ, cái tên Jason không có ý nghĩa đặc biệt gì, vì chàng trai mà cô quen, tên tiếng Anh không phải là Jason mà là Allan, dĩ nhiên tên tiếng Trung không phải là Giang Thành, mà là Thành Cương. Jason và Giang Thành đều là tên anh dùng sau này, có thể là do muốn né tránh người quen, hoặc là muốn thể hiện quyết tâm đã cắt đứt mối liên hệ với quá khứ, thay đổi hoàn toàn, làm lại từ đầu.

Bất luận là nguyên nhân nào, Ngải Mễ đều cho rằng đáng phải tét mông.

Hồi mới sang Mỹ, Ngải Mễ còn chưa biết Allan đang học ở trường Đại học C mà cô chuẩn bị đến. Lâu lắm rồi cô không có tin tức gì của anh và cũng lâu lắm rồi cô không bỏ công tìm hiểu thông tin về anh. Tục ngữ nói: “Không có điều gì bi ai hơn trái tim đã chết”, Ngải Mễ không muốn để trái tim mình chết đi nên đã tự an ủi mình rằng: “Coi như anh ấy đã chết.”

Nhưng cô cũng chỉ “coi như” được một lúc, cô biết chắc chắn là anh chưa chết mà đang sống ở một vùng đất nào đó tại Trung Quốc. Anh có khả năng đặt chân đến mọi tỉnh thành, khu tự trị, thành phố trực thuộc Trung ương của Trung Quốc, chỉ duy có ra nước ngoài là không thể, vì anh học văn học so sánh, và ở Trung Quốc, rất nhiều người làm nghiên cứu văn học so sánh đều rơi vào khoa Văn, mà người ở khoa Văn thì làm sao ra nước ngoài được? Dĩ nhiên là cũng có, nhưng thường phải đổi ngành, nếu không, vượt ngàn dặm xa xôi sang Mỹ học tiếng Trung hoặc văn học Trung Quốc thì quả là chuyện rất khôi hài.

Khi làm nghiên cứu sinh với thầy hướng dẫn là bố Ngải Mễ, đề tài mà Allan làm là nghiên cứu thi học, nhưng bạn đừng nghĩ anh ấy là một nhà thơ, như lời anh ấy nói thì anh ấy không những không phải “nhà thơ”, mà ngay cả người viết tản văn cũng không phải, cùng lắm thì cũng chỉ được coi là “nhà tạp văn”.

Thi học (Poetics) thực ra có nghĩa là lý luận văn học, hay nói cách khác, Allan làm nghiên cứu so sánh về lý luận văn học của Trung Quốc và phương Tây. Anh ấy nói, khoảng cách giữa anh với nhà văn và tác phẩm có thể dùng cụm từ “bắn đại bác bảy ngày chưa tới” để so sánh, vì những người làm phê bình văn học đều thích chỉ trích, phê bình những tác phẩm văn học mà người khác phải mất bao tâm huyết mới viết ra được, còn người làm nghiên cứu so sánh lý luận văn học lại chỉ tay năm ngón đối với những bài phê bình văn học mà các nhà phê bình hao công tốn sức viết ra. Vậy ai sẽ là người vạch lá tìm sâu với những người làm nghiên cứu so sánh lý luận văn học đây?

Ngải Mễ nói: “Dĩ nhiên là người yêu hoặc vợ họ thôi, thế nên mới nói các cô này chính là thẩm phán cuối cùng của các tác phẩm văn học.”

Không thích chỉ tay năm ngón với người khác là nguyên nhân khiến Allan phải từ bỏ con đường nghiên cứu văn chương để theo ngạch kinh doanh. Câu nói mà anh tâm đắc là: Bản thân mình không viết ra được những tác phẩm văn học hay thì thôi, lại còn giả mồm chỉ trích, phê phán tâm huyết, công lao của người khác ư? Như thế cũng hơi quá đáng thật! Còn những người đi theo ngành nghiên cứu so sánh lý luận văn học thì chỉ tay năm ngón trước những bài viết chỉ tay năm ngón của người khác, như thế lại càng quá đáng hơn.

Những lúc bên nhau, Allan thường hỏi Ngải Mễ rằng, nếu thế gian này không có phê bình văn học thì văn hóa Trung Quốc sẽ không tồn tại ư? Nếu không có ai đánh giá, bình luận về bộ Hồng lâu mộng thì không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ?

Ngải Mễ không trả lời được những câu hỏi kiểu này, nhưng hồi ấy Ngải Mễ trẻ trung, hiếu thắng, không bao giờ chịu thừa nhận thế gian này lại có câu hỏi mình không trả lời được, thế nên lúc nào cũng đáp rất hùng hổ: “Nếu không có ai bình luận, đánh giá về Hồng lâu mộng thì các nhà “Hồng học” mưu sinh kiểu gì? Nếu không có phê bình văn học thì bố em dựa vào nguồn nào để kiếm tiền nuôi gia đình?”

Allan liền cười, nói: “Ghi lại câu này nhé, sau này khi biên soạn cuốn Danh ngôn Ngải Mễ nhớ đưa vào đây.”

Thế nên Ngải Mễ cho rằng Allan là công dân yêu nước hạng nhất, dù có đánh chết cũng không ra nước ngoài. Sau khi bố mẹ Allan di cư sang Canada, họ đã nhiều lần khuyên anh sang đó, làm visa thăm thân hay visa công tác đều được, tóm lại là chỉ cần ở gần bố mẹ là được. Nhưng Allan không đồng ý, anh nói: “Một người học tiếng Anh, học Văn như con, sang đó thì làm được gì? Sang dạy người Canada nói tiếng mẹ đẻ của họ hả? Hay là dạy họ văn học Trung Quốc?”

Tinh thần yêu nước này là đáng biểu dương, thời điểm ấy, Ngải Mễ cũng rất ủng hộ, vì cô không muốn anh sang Canada, sợ anh mà đi thì cô không bao giờ gặp lại anh nữa, thế nên lần nào cô cũng nhiệt tình tán thành suy nghĩ này của anh, đọc được câu chuyện nào viết về người Trung Quốc di cư sang Canada nhưng cuộc sống chẳng ra gì là lại mang ra, thêm mắm dặm muối kể cho anh nghe. Đầu tiên anh còn chăm chú nghe, nhiều lần như vậy, anh liền trêu cô: “Ngải Mễ, em không cần phải làm công tác giáo dục chủ nghĩa yêu nước với anh đâu, anh sẽ không bao giờ đặt chân sang đó. Chỉ sợ một ngày nào đó em lại thay đổi ý định và chạy ra nước ngoài thôi.”

Lời nói đùa lại biến thành lời sấm truyền, bây giờ đúng là cô xuất ngoại thật.

Ngải Mễ nghĩ, hoàn cảnh của cô khác Allan, cô học văn học Anh Mỹ, cô không ra nước ngoài thì còn ai ra? Lấy bằng tiến sĩ văn học Anh Mỹ trong nước, có ai coi ra cái gì đâu?

Nếu đã học văn học, ngôn ngữ của người ta thì phải sang đại bản doanh của người ta học. Từ lâu Ngải Mễ đã hạ quyết tâm sang Mỹ học tiến sĩ nhưng cũng như mọi quyết tâm khác của cô, lúc nghĩ thì rất hào hứng, quyết tâm cao độ, đợi đến khi phải bắt tay vào công việc thì lại sợ khổ, sợ chết, sợ mệt, sợ thua, sợ thế này, sợ thế kia, vậy là hồi lâu vẫn án binh bất động. Sau đó, một cơ hội tình cờ đã khiến cô thực hiện được quyết tâm sang Mỹ này.

3. Chương 02

Chương 2

Việc Ngải Mễ xuất ngoại có liên quan đến Viện Harvard Yenching của Đại học Harvard. Ngải Mễ có thiện cảm đặc biệt với trường Đại học Harvard, mỗi thiện cảm này nặng đến mức chỉ cần có chữ “Ha” là cô đã ngất ngây rồi, tí dụ Harbin (Cáp Nhĩ Tân), Ha-sa-ke (Kazakhstan) gì gì đó đều có thể khiến cô quan tâm. Nghe nói Allan có mang một phần n dòng máu Kazakhstan, đây có lẽ là một trong những nguyên nhân khiến Ngải Mễ yêu anh.

Tuy nhiên Ngải Mễ là một quân tử điển hình, vì quân tử là người “miệng nói mà không làm”. Nếu đã có thiện cảm với Harvard như vậy thì phải nỗ lực chứ, người ta vẫn nói rằng: “Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền” còn gì?

Ngải Mễ vốn là người “có lòng bền”, hay nói cách khác là cô chỉ có lòng mà không có hành động. Cô có quyết tâm đi học Harvard nhưng lại không muốn bỏ công sức ra phần đầu. Cô đổ lỗi chuyện không thành công của mình cho câu nói “chỉ sợ lòng không bền”. Nếu cổ nhân không nói như thế, mà nói “chỉ sợ người không làm” thì chắc chắn cô sẽ bắt tay vào hành động. Bây giờ cổ nhân đã nói “chỉ sợ lòng không bền” thì cô chỉ có lòng, không hành động cũng không thể trách cô. Cổ nhân cũng đã nói: “Không nghe lời cổ nhân sẽ thiệt thòi suốt đời” rồi mà.

Thế nên Ngải Mễ có hai cụm từ nói hàng trăm lần mà không biết chán, một cụm từ là “chỉ nói vậy thôi”, cụm từ kia là “sau này tính sau”. Bố cô hỏi: “Lâu nay con vẫn bảo là muốn sang Harvard học, sao không thấy con bắt tay vào chuẩn bị gì cả?”

Ngải Mễ liền đáp: “Sang Harvard học ă? Con chỉ nói vậy thôi mà.”

Nếu bố cô hỏi tiếp câu nữa: “Không sang Harvard thì các trường khác cũng được mà.”

Cô sẽ uể oải đáp: “Sau này tính sau.”

Bạn có thể dùng thử hai cụm từ này, chỉ cần bạn nói thật lòng, nói tỉnh bơ như không, đảm bảo có thể đối phó với mọi câu hỏi. Trong các tác phẩm của mình, Ngải Mễ ít khi dùng cụm từ “chỉ nói vậy thôi”, chắc là do trong forum đã từng có người chỉ trích, cô sợ dùng cụm từ này, mọi người sẽ hiểu lầm là “chẳng có gì ghê gớm, chỉ là thề thốt vậy thôi”.

Sở dĩ Ngải Mễ được xuất ngoại, chủ yếu là do đột nhiên khoa có một cơ hội sang Viện Harvard Yenching học tập. Nói là kinh phí nằm trong Điều ước bồi thường Canh Tý[1], mang ra để hỗ trợ tài chính cho các học giả trong nước. Ngải Mễ không biết Điều ước bồi thường Canh Tý, Cơm Tý là gì, điều khiến cô có hứng thú nhất là hai chữ “Harvard”, bởi đây là mối thiện cảm đặc biệt của cô.

[1] Năm Canh Tý (1900), Nghĩa Hòa Đoàn chiếm Bắc Kinh và một số thành phố. Triều đình nhà Thanh của Từ Hy Thái hậu chạy lên Tây An, bỏ ngỏ Bắc Kinh. Quân Nghĩa Hòa Đoàn mặc sức hãm hại giáo sĩ, kiều dân nước ngoài, cướp phá tài sản của họ và các sứ quán. Trước tình hình đó, lấy danh nghĩa bảo vệ kiều dân và sứ quán, quân đội tám nước Anh, Mỹ, Đức, Pháp, Nga, Nhật, Ý và đế quốc Áo – Hung liên kết tiến vào Bắc Kinh và các thành phố bị chiếm. Phong trào Nghĩa Hòa Đoàn bị dập tắt. Tháng Chín năm 1901, triều đình nhà Thanh phải đàm phán với mười một nước phương Tây và ký Điều ước Tân Sửu gồm mười hai điều khoản; trong đó có điều khoản nhận bồi thường toàn bộ phí tổn và thiệt hại của các nước này do Nghĩa Hòa Đoàn gây ra (các nước tự khai phí tổn và thiệt hại). Khoản bồi thường đó gọi là Khoản bồi thường Canh Tý, quy định bằng 450 triệu lạng bạc, tức mỗi người Trung Quốc lúc đó phải trả một lạng bạc.

Lúc ấy Ngải Mễ đang dạy tiếng Anh tại trường Đại học R, sở dĩ cô vào trường này làm giảng viên tiếng Anh là do có liên quan đến Allan, mặc dù Allan không ở Đại học R.

Nhớ lại chuyện cũ, Ngải Mễ phát hiện ra cuộc sống của mình về cơ bản có thể chia thành hai giai đoạn là Pre-Allan (Tiền Allan) và Post-Allan (Hậu Allan).

Giai đoạn tiền Allan được tính từ thời điểm Allan rời thành phố J về Thâm Quyến công tác. Sáng hôm ấy, khi taxi đến chỗ Allan ra ga, Ngải Mễ lười nên ở lì trong phòng chứ không tiễn anh xuống dưới. Trước khi đi, anh sang phòng tạm biệt cô, dặn cô nhớ giữ gìn sức khỏe. Cô cũng đáp lại mấy câu tương tự, rồi anh đứng cạnh cửa phòng cô một lúc, sau đó mới xuống sân.

Cô đã không còn giận anh nữa nhưng cô không muốn chạy xuống sân, thể hiện vẻ lưu luyến của mình trước mặt mọi người. Thậm chí cô còn cảm thấy mình không còn lưu luyến gì nữa, cô đã đã thông tư tưởng ình, hay nói cách khác là đã được bố cô đã thông tư tưởng sau khi nghe những lời giáo huấn vàng ngọc, hoặc cũng có thể nói là đã bị những điều mê tín mà mẹ cô nói mê hoặc. Bất luận là nguyên nhân gì, tóm lại tư tưởng đã được “đã thông”. Đã thông rồi sẽ không đau đốn, đã thông rồi thì không còn cảm thấy đau khổ khi phải chia ly.

Bố cô nói: “Con không nên coi cậu ấy là con búp bê của con để mang theo bên mình, khi nào muốn chơi thì lôi ra chơi. Cậu ấy là một con người, một người đàn ông, một người đã trưởng thành, cậu ấy có công việc và sự nghiệp của riêng mình. Cậu ấy muốn về miền Nam làm thì tại sao con lại không cho cậu ấy đi?”

“Thế con làm con búp bê cho anh ấy không được ư?” Từ trước đến nay, Ngải Mễ chẳng bao giờ chịu nghe những lời bố cô răn dạy, cô biết cách tốt nhất để đối phó với những lời giáo huấn đó là giả vờ không nghe. “Con theo anh ấy về Thâm Quyển, để anh ấy mang theo con bên người, lúc nào muốn chơi là lôi ra chơi không được sao?”

Chắc là bố đã hiểu từ “chơi” với nghĩa khác nên nạt cô luôn: “Con gái con đứa, đừng có nói linh tinh!”

Nếu nói bố cô là một diễn giả luôn nói những lời nghiêm túc nhưng hiệu quả lại không cao thì mẹ cô lại có thể mê hoặc lòng người bằng những câu nói sắc mùi mê tín. Mẹ lúc nào cũng nói với vẻ rất thờ ơ, dường như không nhằm mục đích gì, như đang đề cập về một người nào đó không liên quan, cũng có thể đang nói về chính bản thân bà, nhưng những điều mẹ nói lại tựa như tiếng hát rì rào của sóng biển, xuyên qua màn đêm, nhẹ nhàng bay đến bên cô, mê hoặc cô lúc nào không hay.

Mẹ nói: “Đàn ông có một điểm chung là nghĩ “chim nằm trong tay không bằng chim bay trong rừng”. Nếu bám riết lấy anh ta thì anh ta chẳng coi mình ra gì, khi không bắt được, anh ta mới tìm mọi cách đuổi theo.”

Những điều mẹ nói thường là ám chỉ chung chung, không biết là để cho đúng trong mọi hoàn cảnh, địa điểm và thời điểm hay để thoái thác trách nhiệm, nhưng những thính giả nghiêm túc lại tưởng đang nói về họ, thế nên những chủ đề thế này phần lớn là bị bố cắt lời, bố sẽ tranh cãi với mẹ một hồi về vấn đề “rốt cuộc là em đang nói ai vậy”.

“Em đang ám chỉ ai thế? Nghe giọng em cứ như đang nói anh không biết trân trọng em vậy?” Bố hậm hực nói. “Hay là trước đây, em cũng áp dụng sách lược vờ tha để bắt đối với anh?”

Ngải Mễ liền cười thầm và không quan tâm đến chuyện bố mẹ ai thắng ai thua nữa. Cô biết sau đó, bố mẹ cô sẽ ôn lại chuyện cũ của họ, hùng hổ vạch trần xem ngày xưa rốt cuộc ai tán ai, sau đó nữa, đấu văn không giải quyết được vấn đề liền lên giường đấu võ. Nếu với tính cách mồm thối của cô ngày trước, chắc chắn cô sẽ phá cửa phòng họ ra và gào: “Phải đấu văn, không được đấu võ.” Nhưng hiện tại cô không còn thô lỗ như thế nữa, vì cô cũng được coi là người “từng trải”, biết người đang có hứng mà bị người khác phá bình như thế, chắc chắn sẽ tụt hứng, không biết sẽ rửa kẻ gây sự bằng những ngôn từ khủng khiếp thế nào. Nghiêm trọng hơn là mắc thêm tội xấu nào đó chứ chẳng chơi.

Cô cảm thấy những điều mẹ nói cũng có lý, xem ra mình phải làm người mà Allan không bắt được, như thế anh ấy mới nghĩ đủ mọi cách để theo đuổi mình. Biết sớm thế này thì đáng lẽ hồi đầu không nên ngớ ngẩn tỏ tình với anh chàng. Có lẽ hiện tại anh chàng kiên quyết ra đi như vậy cũng là do có được quá dễ dàng.

Hối hận cũng đã muộn! Không biết từ bây giờ áp dụng chiến thuật vờ tha để bắt có còn kịp nữa không? Nhưng nghĩ như vậy, ít nhất trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu hơn. Anh tưởng là anh tự ra đi ư? Đừng có tưởng bở, là tôi đang vờ tha anh đó thôi.

Ngải Mễ trốn ở sau rèm cửa, nhìn Allan lên taxi, xe chuyển bánh rồi biến mất trong tịch tặc.

Có một số sự kiện, ý nghĩa thực tế của nó thường không sâu sắc, lớn lao như ý nghĩa lịch sử. Khi xảy ra sự kiện, bạn không cảm nhận được điều gì, nhưng trong những tháng ngày dài dằng dặc sau đó, độ ảnh hưởng của sự kiện mới dần dần bộc lộ.

Đối với Ngải Mễ, sự ra đi của Allan là sự kiện như thế. Lúc nhìn anh đứng vẫy tay trước cửa sổ phòng ngủ của cô rồi lên taxi, cô không cảm nhận được nỗi đau khắc cốt ghi tâm, cảm giác như anh đang có chuyến công tác ngắn ngày, chỉ vài ngày thôi sẽ quay về. Tuy nhiên cảnh tượng ấy vẫn thường xuyên hiện lên trước mắt cô trong những năm tháng sau này, khiến cô ngày càng cảm nhận được sâu sắc hơn từ “vĩnh biệt” được bắt đầu sau khi cảnh tượng đó trôi qua rất lâu.

Sự khác biệt giữa hai thời kỳ tiền Allan và hậu Allan nằm ở chỗ tất cả mọi việc có liên quan đến Allan hay không. Trong giai đoạn hậu Allan dài dằng dặc của cô, mỗi lần đưa ra một quyết định nào đó, gần như quyết định đó đều liên quan đến Allan. Sau khi tốt nghiệp, cô vốn định về miền Nam tìm việc, vì Allan đã đi miền Nam, miền Nam có ý nghĩa đặc biệt đối với cô, nhưng bố mẹ cô nhất quyết không đồng ý.

Bố nói: “Con gái làm giảng viên trong trường đại học thì hơn. Về miền Nam làm gì? Xin vào công ty à? Làm bình hoa cho người ta thỏa sức vãn vò à? Người học tiếng Anh như con chẳng lẽ được lên làm chủ tịch hội đồng quản trị ư? Cùng lắm là được làm nhân viên hành chính trong công ty, làm đến già cũng chẳng nên công trạng gì.”

Còn mẹ thì nói đông nói tây, từ các cô làm tiếp tân ở văn phòng đến các anh làm nhân viên PR: “Thực ra hồi đầu Allan chọn vào làm việc trong công ty, mẹ đã biết là chuyện của hai đứa không thể bền lâu được. Allan học tiếng Anh, học văn, công ty đó tuyển dụng cũng vì muốn sử dụng vốn ngoại ngữ của thằng bé. Nó không phải là người an phận thủ thường, chắc chắn không bao giờ cam tâm suốt đời chỉ làm trợ lý và phiên dịch cho người ta, chắc bây giờ nó cũng bỏ công ty đó vào trường đại học làm giảng viên rồi.”

Ngải Mễ liền sốt sắng hỏi: “Thế liệu anh ấy sẽ vào trường nào hả mẹ?”

“Ai mà biết được! Nhưng có thành phố nào nhiều trường đại học và còn tập trung nhiều trường đại học nổi tiếng hơn thành phố J nữa chứ?”

Và thế là Ngải Mễ vào trường Đại học R thuộc thành phố J mà lòng tràn đầy hy vọng.

4. Chương 03

Chương 3

Ngải Mễ những tưởng rằng, vào làm giảng viên tiếng Anh ở trường Đại học R là một điều vô cùng lãng mạn. Bận thử nghĩ mà xem, có thể cả ngày mang khuôn mặt u buồn như trong Một chuyến đi đầy xúc động[1], mang theo Kiều hân và định kiến[2], cùng sinh viên thảo luận tiếng hú gọi trong Đồi gió hú[3], hoặc có thể đưa ra câu hỏi đầy ẩn ý về tác phẩm nổi tiếng Chuông nguyện hồn ai của Hemingway hoặc hỏi một cách đầy triết lý về câu nói nổi tiếng của William Shakespeare: “Tồn tại hay không tồn tại?”, hay chí ít cũng có thể phát biểu một vài cao kiến về bộ râu của Rhett Butler[4], trong giờ học mở bộ phim phiên bản tiếng Anh Khiêu vũ cùng bầy sói[5], sau đó lại dạy sinh viên hát bài Do re mi trong bộ phim Giai điệu hạnh phúc[6].

[1] Tên gốc của tác phẩm là A Sentimental Journey-Through France and Italy do nhà văn lỗi lạc người Anh thế kỷ 18 là Laurence Sterne (1713 – 1768) viết năm 1768.

[2] Là tác phẩm nổi tiếng nhất của nữ nhà văn người Anh, Jane Austen, được viết từ năm 1796 đến năm 1797 và xuất bản năm 1813.

[3] Là tiểu thuyết duy nhất của nữ nhà văn người Anh Emily Brontë.

[4] Rhett Butler là nhân vật hư cấu trong cuốn tiểu thuyết Cuốn theo chiều gió của tác giả Margaret Mitchell.

[5] Khiêu vũ cùng bầy sói là bộ phim về cao bồi miền Tây được phát hành năm 1990 dựa theo tiểu thuyết cùng tên, kể về câu chuyện của một viên trung úy trong quân đội Mỹ thời kỳ nội chiến. Bộ phim do đạo diễn kiêm diễn viên Kevin Costner sản xuất trong suốt năm năm với kinh phí chỉ 18 triệu đô la. Bộ phim có giá trị nghệ thuật cao và đoạt 7 giải Oscar, trong đó có giải Phim hay nhất và giải Quả cầu vàng cho Phim chính kịch hay nhất.

[6] Giai điệu hạnh phúc (hay Tiếng tơ đồng) là bộ phim ca nhạc năm 1965 của đạo diễn Robert Wise, có sự tham gia của các diễn viên Julie Andrews và Christopher Plummer.

Dạy tiếng Anh chỉ vì ham sự lãng mạn này còn gì nữa? Nghèo thì nghèo thật nhưng lãng mạn vẫn nên có, hơn nữa những người yêu thích sự lãng mạn thường cũng rất nghèo mà.

Ngải Mễ không thể ngờ rằng, khoa tiếng Anh trong các trường đại học ở Trung Quốc hiện nay đã gạt bỏ những cái thuộc về phạm trù lãng mạn một cách triệt để. Có lẽ cũng không phải cố tình bỏ rơi sự lãng mạn đâu, chủ yếu là vì bỏ rơi “cái nghèo”, nhưng lại vô tình đánh mất luôn sự lãng mạn.

Vì thế có thể nói là sự nghiệp dạy học của Ngải Mễ với hai chữ “lãng mạn” thật sự là bản đại bác bảy ngày chưa tới.

Ngoài dạy sinh viên khoa tiếng Anh, Ngải Mễ còn dạy các lớp linh tinh khác. Không biết khoa mở ra bao nhiêu lớp, có lớp phụ đạo cho đối tượng tự ôn thi, có lớp cấp tốc tiếng Anh thương mại, có lớp GRE tăng cường, lớp luyện nghe TOEFL, lớp bổ túc kiến thức cho cán bộ đi học nước ngoài, lớp rèn kỹ năng thi đại học, lớp tiếng Anh thiếu niên, lớp tiếng Anh thiếu nhi, lớp bồi dưỡng tiếng Anh cho y tá, lớp bồi dưỡng tiếng Anh cho thủy thủ...

Ở đây không liệt kê cụ thể nữa vì một số lớp có thể dính dáng đến vấn đề “bản quyền”. Nhiều lớp như vậy, nếu muốn đặt ổi lớp một cái tên vừa gần gũi lại vừa mang ý nghĩa quảng cáo mà không có trí tưởng tượng phong phú sẽ không thể làm được. Còn người có trí tưởng tượng phong phú chắc chắn cũng sẽ nghĩ đến việc dùng bản quyền để bảo vệ trí tưởng tượng của mình, nếu không liệu có còn được gọi là có trí tưởng tượng phong phú không?

Tất cả giáo viên trong khoa đều bị phân công dạy các lớp này, bất luận anh có cần khoản tiền hỗ trợ mấy chục nhân dân tệ ổi tiết học hay không, vì điều này liên quan đến vấn đề tăng thu nhập cho khoa.

Cụm từ “tăng thu nhập” được khoa của Ngải Mễ nhắc đến nhiều nhất khi họp hành, tuần nào cũng có hai cuộc họp định kỳ, từ đầu đến cuối chỉ thảo luận làm thế nào để có thể tăng thêm thu nhập. Câu cửa miệng và lời mào đầu của chủ nhiệm khoa là: “Các đồng chí thử nghĩ xem chúng ta còn có thể mở các lớp học theo mô hình nào để tăng thu nhập? Đây là chuyện lớn liên quan đến lợi ích thiết thực của mỗi giáo viên. Đồng thời cũng là chuyện đại sự liên quan đến sự sinh tồn của khoa tiếng Anh chúng ta. Nếu không tăng được thu nhập, khoa sẽ lấy gì để giữ chân mọi người? Mọi người sẽ lấy gì để giữ chân người thân trong gia đình mình?”

Ngải Mễ cảm thấy những điều vị chủ nhiệm khoa này nói rất có vấn đề, nhưng cô lại không thể vạch trần, nghe cứ như hiện nay mọi mối quan hệ giữa con người với con người và mối quan hệ giữa các thành viên trong gia đình đều phải dựa vào đồng tiền để duy trì, nếu anh không có tiền thì người thân sẽ bỏ anh mà đi vậy. Có đúng là như vậy không? Có đúng là dân tộc Trung Hoa đã đến thời khắc nguy hiểm đó rồi không? Hình như chưa đến nỗi thì phải.

Tuy nhiên Ngải Mễ cũng không có thù hằn gì với tiền bạc, cô cũng biết lợi ích của đồng tiền, cô còn biết đồng lương ít ỏi trên bảng lương kia chẳng đáng là bao, ai thêm quan tâm đến số tiền đó chứ. Chẳng phải tất cả đều dựa vào “thu nhập thêm” đó sao?

Từ trước tới nay, mỗi lần ngồi họp với khoa, Ngải Mễ đều như người say sòng, chỉ biết vấn đề mà lãnh đạo khoa phát biểu toàn là “tăng thu nhập, tăng thu nhập”, “mở lớp, mở lớp”, cô cũng chẳng buồn quan tâm đến việc tăng thu nhập như thế nào, mở những lớp gì. Thái độ của cô về các lớp kiểu này là tránh được sẽ cố tránh. Đã vào làm giảng viên trong trường đại học rồi thì phải xác định tư tưởng là nghèo suốt đời, cuối năm cũng chẳng thêm quan tâm đến việc được thưởng mấy tháng lương ệt đầu.

Tuy nhiên một lần đi họp, khoa lại không dồn hết thời gian để bàn về vấn đề “tăng thu nhập” mà nói về chuyện “Harvard Yenching”, nói Viện Harvard Yenching cho khoa ta một suất, lần này chúng ta phải làm inh bạch, cạnh tranh tự do, người nào đủ tiêu chuẩn sẽ được cử đi học, tất cả giảng viên dưới ba mươi lăm tuổi đều có thể đăng ký, tuần sau khoa sẽ tổ chức một buổi thi, thi đọc, dịch, viết, nghe và văn học, giáo sư trong khoa sẽ chấm, tên thí sinh được giữ bí mật. Ai thi được thì người đó đi.

Vừa nghe đến mấy chữ “Harvard Yenching” là tinh thần Ngải Mễ lại sục sôi. Không biết có nên tham gia không nhỉ? Thử sức xem sao? Nếu chỉ dựa vào kết quả bài thi thì cũng ổn. Cổ nhân có câu: Là lừa hay ngựa, phải dắt ra xem. Xem ra cũng phải dắt mình ra xem sao.

Các giáo viên trẻ trong khoa đều nói: “Ngàn năm có một, ngàn năm có một!” Không phải nói suất học bổng của Harvard Yenching là ngàn năm có một mà ý muốn nói rằng, ngàn năm mới có dịp khoa tổ chức thi minh bạch như vậy, vì trước đây có suất đi học ở đâu đều là khoa giới thiệu hoặc tính theo thâm niên công tác, lúc nào cũng kín như bưng, những kẻ vô danh tiểu tốt như Ngải Mễ không phải là vợ chủ nhiệm khoa, cũng chẳng phải con gái của giám đốc nhà xuất bản trường Đại học R, chắc chắn là không đến lượt, thế nên lần này Ngải Mễ quyết định tận hưởng tính minh bạch của khoa và thế là đã đăng ký.

Đăng ký rồi cô lại thấy lo, nhờ mình không thi được thì biết làm sao? Nếu một ngày nào đó Allan muốn đến tìm mình, trong khi mình lại sang Harvard Yenching thì khác gì núi sông cách trở? Hơn nữa một người có lòng tự trọng cao như anh ấy, không được sang Harvard học trong khi mình lại được sang, liệu anh ấy có vì chuyện đó mà bỏ cuộc hay không? Có lẽ tốt nhất là mình nên giữ tâm thân trong sạch, không dính dáng gì đến vết nhơ học Harvard thì hơn.

Nhưng rồi cô lại nghĩ, đã thi cử gì đâu, nếu thi cũng chắc gì đã đỗ, việc gì phải lo sớm như vậy. Cùng lắm là đỗ rồi nhưng không đi, như thế cũng vơ vãng biết bao. Giành được suất học bổng của Harvard Yenching dĩ nhiên là tự hào rồi, nhưng nếu thi đỗ mà không đi học lại càng tự hào hơn chứ.

Hơn nữa Allan đã từng hứa với cô rằng không bao giờ kết hôn trước cô, không bao giờ có người yêu trước cô. Dĩ nhiên lời thề này là do cô ép anh nói nhưng dù gì anh cũng thề rồi, anh đã hứa điều gì thì chắc chắn sẽ thực hiện.

5. Chương 04

Chương 4

Trong năm nội dung thi, thế mạnh của Ngải Mễ là đọc, dịch và nghe nói.

Đọc là thế mạnh do từ lâu các bài đọc trong tiếng Anh đã có kiểu thi trắc nghiệm. Ngải Mễ rất biết ơn người đã phát minh ra kiểu thi trắc nghiệm này, chắc chắn là phát minh cho những người làm gì cũng hậu đậu, vô tâm như cô. Bạn thử nghĩ mà xem, mấy đáp án đều đã đưa ra hết rồi, chỉ cần khoanh tròn là xong, còn việc nào dễ hơn việc khoanh tròn? Đến AQ cũng biết khoanh. Nếu bắt Ngải Mễ viết ra ý chính của bài thì rất có thể cô sẽ lạc đề, có khi lại viết sai mấy chữ cũng chưa biết chừng, nhưng nếu bắt cô lựa chọn một đáp án đã được người khác viết thì kể cả không hiểu, cô vẫn làm được tám mươi, chín mươi phần trăm.

Khi còn đi học, bạn bè cùng phòng đều ngỡ mộ số cô may mắn, vì có một số đề, bốn câu chọn một, mọi người đều chẳng biết câu nào, toàn đoán mò, trong khi Ngải Mễ toàn mò đúng, còn người khác lại mò sai. Vương Hân, bạn cùng phòng với Ngải Mễ, thường nói cô có “số ăn cứt chó”, ở quê Vương Hân thường dùng cụm từ này để nói về người có số may mắn đến mức khó tin.

Dịch là thế mạnh của cô, có thể là vì bố mẹ cô, một người chuyên về tiếng Anh, một người chuyên về tiếng Trung. Ngay từ khi Ngải Mễ còn rất nhỏ, mẹ cô đã “tắm” tiếng Anh cho cô. Không những đặt cho cô một cái tên không ra Tây cũng chẳng ra Tàu, mà còn cố gắng nói tiếng Anh với cô, trong nhà chỗ nào cũng dán rất nhiều từ vựng tiếng Anh, dán vào bàn là “table”, dán vào cửa sổ là “window”, dán vào trước cửa ra vào từ

6. Chương 05

Chương 5

Người đến sân bay thành phố B đón Ngải Mễ là Liễu Tử Tu – một trong ba người Trung Quốc ở khoa tiếng Anh trường Đại học C. Liễu Tử Tu là cô gái người Đài Loan, đáng người nhỏ nhắn, da ngăm ngăm đen, nói tiếng phổ thông đặc giọng Đài Loan.

Trên đường đi, Tử Tu nói luôn miệng, cô ấy bảo rằng nếu không nói chuyện cô sẽ ngủ gật, mà việc vừa ngủ gật vừa lái xe cô cũng từng làm rồi, tuy nhiên hiện tại trên xe còn có người khác nên cô không dám mạo hiểm nữa.

Tử Tu kể bố cô ấy từ đại lục sang Đài Loan, ở đại lục đã có vợ con, nhưng năm 1949, khi theo Quốc Dân Đảng sang Đài Loan, ông không đưa vợ con ở quê sang được nên chỉ đi một thân một mình. Ông tưởng

rằng đời này kiếp này sẽ không còn cơ hội đoàn tụ với người vợ cũ ở đại lục nữa nên đã lấy một cô gái Đài Loan, sinh được ba cô con gái, Tử Tu là con gái út của ông.

Ai ngờ sau khi Trung Quốc cải cách mở cửa, bố Tử Tu lại có cơ hội về đại lục thăm người thân, ông đã sang Đài Loan bao nhiêu năm như vậy, cũng đã có vợ mới, gia đình mới nhưng vẫn không thể nào quên vợ con đang ở đại lục. Ông giấu mẹ Tử Tu thăm dò được tin tức về vợ con ở đại lục, họ vẫn ở ngôi làng cũ, vợ cũ của ông cũng không tái hôn mà ở vậy một mình nuôi con.

Và thế là bố Tử Tu đã vượt ngàn dặm xa xôi về đại lục thăm người thân. Dĩ nhiên là mẹ Tử Tu không vui vẻ gì nhưng cũng chẳng biết làm thế nào, đành phải theo bố cô về đại lục. Một ông chồng, hai bà vợ gặp nhau, chỉ có đương sự mới hiểu được nỗi bi hoan trong đó.

Ngải Mễ biết, mấy năm qua, không biết đã có bao nhiêu câu chuyện như thế này xảy ra. Biết nói gì đây? Tất cả đều do lịch sử gây ra, trách cứ ai cũng chẳng giải quyết được gì. Có thể kết cục cuối cùng là người chồng cho vợ cũ một số tiền rồi theo người vợ Đài Loan trở về Đài Loan. Dùng cách nói rất thời thượng hiện nay là, được lòng cả đôi.

Ngải Mễ tưởng tượng ra người vợ cũ của bố Tử Tu, có thể tình cảm đã chai sạn sau bao nhiêu năm tháng, không còn vương vấn gì với người mà bà đã từng gọi là chồng nữa. Người ấy đã không còn quan trọng đối với cuộc đời bà. Có được số tiền đó, có thể bà sẽ vui vẻ chia ấy đứa con, cảm ơn số phận đã tặng cho bà nguồn tài sản bất ngờ này. Nhưng có lẽ từ đó trở đi, người vợ ở Đài Loan sẽ nghĩ rằng giữa hai vợ chồng bà lại có thêm một người, tình cảm hai người vì thế khó tránh khỏi va chạm. Còn người chồng đó thì sao? Liệu có vì thế mà trái tim bị chia thành hai nửa, vừa nhớ vợ con ở đại lục, vừa thương vợ con ở Đài Loan hay không? Có thể trái tim của ông ấy đã bị chia thành hai nửa từ lâu rồi cũng nên.

Cô rất ái ngại ẹ Tử Tu, đang yên đang lành, tự nhiên lại xuất hiện bà vợ cả, mẹ Tử Tu sẽ buồn biết bao.

Cuộc sống vốn là như vậy, có những chuyện, có những người không phải bạn muốn dẫn dắt họ vào cuộc sống của bạn, mà là cuộc sống bắt ép bạn phải chấp nhận, bất luận bạn có thấu hiểu, có sẵn sàng đón chào hay không, bạn vẫn phải đối mặt với những con người và sự việc đó. Có nhiều lúc, dù bạn né tránh hay đối mặt, bạn vẫn sẽ gặp nhiều đau khổ. Suy nghĩ duy nhất của bạn là: Tại sao số phận lại bắt ta phải đối mặt với những con người và sự việc đó? Nếu không có con người và sự việc đó thì tuyệt vời biết bao!

Ngải Mễ nghĩ cuộc đời mình cũng gặp một người và một sự việc như thế. Trước khi con người và sự việc đó xuất hiện, mọi thứ đều rất tuyệt vời, trong sáng và rõ ràng, nhưng sau khi con người và sự việc đó xuất hiện, mọi thứ đều trở nên khó hiểu, khó giải thích, khó nắm bắt.

Dĩ nhiên “người đó” không phải là Allan, nhưng nếu không có Allan thì cuộc đời cô cũng sẽ không có “người đó”.

Cô còn nhớ lần đầu tiên gặp Allan. Hồi ấy cô vẫn đang học cấp ba, còn anh thì đã thi và trở thành nghiên cứu sinh được bố cô hướng dẫn luận văn. Lần đầu tiên cô gặp anh là lần anh mang cho bố cô tài liệu mà anh dịch giúp liên quan đến thơ ca của Nga, vì anh phát hiện ra trong một bài viết của bố có sai sót, nguyên văn viết bằng tiếng Nga, Allan đã đọc bản gốc bài thơ đó và nhớ là ý nghĩa không phải như thế, chắc là có sai sót trong khi dịch, trong khi bố Ngải Mễ lại dựa vào bản dịch để viết bài bình luận của mình. Thế nên khi Allan nói hình như nghĩa gốc không phải là như vậy, bố Ngải Mễ đã nhờ anh mang bản gốc và bản dịch chuẩn để ông xem. Allan liền tìm bản gốc nhưng do không có bản dịch chuẩn nên đành phải tự dịch, chuẩn bị thảo luận với thầy về vấn đề này.

Vì hôm đó có việc gấp nên bố Ngải Mễ không kịp về trước giờ hẹn, khi Allan tìm đến nhà thầy thì đúng lúc Ngải Mễ cũng vừa tan học về. Cô nhìn thấy một chàng trai cao to đứng trước cửa nhà số 4 mà gia đình cô ở.

Nhìn từ sau lưng, Ngải Mễ đã cảm thấy anh chàng này rất đẹp trai. Cô cố tình bước mấy bước về phía nhà số 5, như thế có thể nhìn được trực diện anh chàng, đúng là một Don Juan chính hiệu, khiến cô tự nhiên lại nhớ đến lời bà nội: “Nhìn thẳng bé này đã thấy dễ chịu”.

Cách đánh giá của bà đối với nam thanh nữ tú có ba cấp bậc: Trông “gọn gàng”, khá “ưa nhìn”, trông “dễ chịu”. Trước đây, Ngải Mễ nghĩ bà nói như vậy là do vốn từ vựng của bà có hạn, nhưng hôm nay nhìn chàng trai đang đứng trước nhà, cô thực sự bái phục bà dùng mấy từ này rất chuẩn, các từ khác như “đẹp trai”,

“tuần tú”, “thư sinh”, “ngồi ngồi” gì đó đều không thể miêu tả được cảm giác của cô. Nhìn thấy mà “dễ chịu” có nghĩa là không những có tác dụng ắt bạn, mà còn có tác dụng cho tâm hồn bạn, khiến tâm hồn được thư thái, thoải mái.

Cô đã gặp không ít nghiên cứu sinh được bố mẹ hướng dẫn luận văn, nhưng cô chưa bao giờ gặp nghiên cứu sinh nào “dễ chịu” như thế, nên cô vẫn luôn cho rằng một người học nghiên cứu sinh thì chắc chắn sẽ nhìn “chẳng dễ chịu” chút nào. Hoặc là chỉ có những người nhìn “không dễ chịu” mới học được lên nghiên cứu sinh mà không bị chi phối bởi môi trường, hoặc là do đọc sách quá nhiều nên tướng mạo cũng trở nên “không dễ chịu”, thế nên cô đã quyết định chỉ học đến đại học thôi. Nhưng anh chàng nghiên cứu sinh này lại khác, nhìn trông “rất dễ chịu”. Cô lập tức bị anh chàng hút hồn, quyết định phải tìm cơ bắt chuyện mấy câu.

Không có người mở cửa, bởi cô biết chắc chắn không có ai ở nhà. Anh chàng quay đầu lại, chắc định ra về, cô liền gọi: “Anh tìm thầy Ngải hay cô Tần?”

Anh chàng liền dừng chân, ngoái lại hỏi: “Em tan học rồi à? Nhà em không có ai ở nhà.”

Cô liền bước đến trêu: “Nhà em không có ai ở nhà ư? Anh có biết nhà em ở đâu không? Nhà em là nhà số 5 cơ mà. Anh không thấy em vừa từ nhà số 5 ra à?”

Anh chàng liền cười, nói: “Em là Ngải Mễ đúng không? Trẻ con không nên nói dối người khác, không hay đâu.”

“Người lớn nói dối thì hay hả?”

“Mồm mép ghê nhỉ, anh không đấu được với em, đành chịu thua vậy.” Anh chàng cười vui vẻ rồi đưa tài liệu trong tay cho cô. “Em chuyển cái này cho bố em hộ anh nhé?”

Cô không chịu cầm ngay vì muốn được nói chuyện với anh chàng thêm lát nữa. “Em không biết bố em, thôi anh tự đưa đi!”

“Em đưa cho bố em rồi cũng tranh thủ cơ hội này làm quen với ông luôn.” Nói rồi anh chàng nhét tài liệu vào tay cô và xăm xăm đi xuống cầu thang.

Cô đứng giữa lối đi, hai tay dang ra khiến anh chàng không xuống được và cũng không dám chạm vào cô. Anh chàng đành đứng lại, cười hỏi: “Sao vậy? Giữa đường gặp cướp đòi tiền hả?” Rồi anh chàng đưa tay móc túi. “Tiền thì không có, chỉ có tính mạng này thôi.”

“Bổn đại vương không cần tiền, không cần tính mạng của nhà người, chỉ muốn đưa người về làm phu quân thôi.”

“Hôm nay gặp nữ ma vương rồi.” Mặt anh chàng đỏ bừng nhưng miệng vẫn chưa chịu thua. “Ta chưa xuất chiêu thôi, chưa biết ai thắng ai bại đâu, Ngải Mễ, có người lên kia, mau nhường đường cho họ đi chứ...”

Ngải Mễ tưởng có người lên thật, vội tránh sang một bên, anh chàng thừa cơ chạy ngay xuống, vừa xuống cầu thang vừa cười ha ha. “Đại vương đích thực, hữu dũng vô mưu à!”

Cô liền đứng sau lưng la: “Ê, anh tên là gì? Lát nữa em còn bảo với bố em.”

“Thành Cương.”

“Bách luyện thành cương[1] hả? Anh có tên tiếng Anh không?”

[1] Câu thành ngữ ý nói được tôi luyện nhiều sẽ trở nên rắn rỏi.

“Allan.”

“Allan Poe ư?”

Cô nghe thấy tiếng anh chàng cười, cô thực sự thích nghe tiếng cười đó.

7. Chương 06

Chương 6

Điều khiến Ngải Mễ rất vui là một lát sau Allan đã theo bố mẹ cô lên nhà vì anh gặp họ ở dưới sân. Ngải Mễ nhìn thấy anh chàng ngồi trên sofa ngoài phòng khách liền bước đến trêu: “Vừa nãy bảo anh ở lại với bốn đại vương mà không chịu nghe, giờ vẫn phải ngoan ngoãn quay lên à? Nhẹ không ưa lại ưa nặng...”

Bố đang thay quần áo trong phòng ngủ, nghe thấy vậy liền mắng cô: “Ngải Mễ, không phải ai cũng đùa được đâu.” Nói xong, ông liền bước ra phòng khách nói với Allan: “Thành Cương, em đừng chấp, con nhỏ này từ nhỏ được chiều nên hư. Thôi ta vào phòng làm việc nhé!”

Allan liền đứng dậy đi về phía phòng làm việc, cười nói: “Ngải Mễ tranh luận giỏi lắm, em không độ nổi, đành đầu hàng thôi.”

Mẹ đang nấu cơm trong bếp, Ngải Mễ liền lên vào năn nỉ: “Mẹ giữ anh ấy ở lại ăn cơm đi, muộn thế này rồi, anh ấy về đến trthì nhà ăn đã đóng cửa là cái chắc.”

“Học được cách quan tâm đến người khác từ bao giờ vậy?” Mẹ nhìn cô, hỏi. “Lo lắng gớm nhỉ, việc này còn phải để mày nhắc mẹ nữa à? Mẹ không biết điều đó ư?” Nói xong, mẹ liền bước đến cửa phòng làm việc và nói với Allan: “Allan, hôm nay ở lại ăn cơm với thầy cô nhé, em về thì chắc chắn nhà ăn đóng cửa rồi.”

Bố cũng mời: “Đúng đấy, trong chốc lát không thể nói xong chuyện đâu.”

Hôm đó Allan đã ở lại nhà Ngải Mễ ăn cơm, cô phấn chấn chạy vào bếp giúp mẹ nấu nướng. Mẹ cười, liếc cô một cái rồi nói: “Mặt trời mọc ở đằng tây ư? Con thì giúp được cái gì? Vào làm bài tập đi. Lát nữa ăn giúp là được rồi. Cũng không sớm sửa gì nữa đâu, mẹ cũng chẳng làm gì, hấp ít thịt gác bếp, xào đĩa rau, còn lại đều là thức ăn cũ.”

Bốn người ngồi bên bàn ăn, Allan ngồi bên phía tay trái của Ngải Mễ, cô liên tục gấp thức ăn cho anh và nhìn anh, khiến anh cũng mất tự nhiên, mặt đỏ bừng. Hình như bố không nhận ra điều gì, chỉ có mẹ lắc đầu, nói: “Ngải Mễ, đừng gấp thức ăn cho anh ấy nữa, con có biết anh ấy thích ăn gì đâu mà gấp, hơn nữa lại gấp bằng đũa của con, mất vệ sinh lắm.”

Allan vội nói: “Không sao đâu ạ.”

“Anh ấy chẳng chịu gấp nên con mới gấp mà.” Ngải Mễ chạy vào bếp, lấy một đôi đũa ra và nói: “Con gấp bằng đũa mới này nhé?” Nói rồi cô lại gấp vào bát của Allan một miếng thịt hấp.

Ngải Mễ rất thích ăn thịt gác bếp mà bà nội làm cho nhà cô, thế nên cô nghĩ chắc Allan cũng thích. Ăn thịt gác bếp cô không thích phần mỡ, chỉ ăn chỗ thịt nạc, cô cắn miếng nạc rồi bỏ phần mỡ ra bàn. Thấy vậy, bố liền nói: “Thịt mỡ không ăn đừng có bỏ đi, gấp vào bát cho bố ăn.”

Ngải Mễ không muốn cắn bằng miệng rồi lại gấp cho bố nên đành phải lấy tay xé, mỡ dính đầy tay. Thấy vậy, Allan liền đề nghị: “Để anh tách ra cho.” Thấy không ai phản đối, anh liền mang bát thịt vào bếp rồi tách thịt nạc, thịt mỡ ra rất nhanh.

Cô ăn phần thịt nạc đã được Allan tách ra mà vui vô cùng. Thỉnh thoảng cô lại liếc anh, thấy anh không gấp miếng nạc nào, cô cũng biết là anh để phần cho cô, cảm thấy anh chẳng khác gì bố mẹ cô, thấy cô thích ăn cái gì đều nhường cho cô cái đó, cô ăn ngon thì anh cũng sẽ vui. Thế nên cô lắc lư cái đầu với vẻ rất khoa trương như muốn nói với anh rằng: Cảm ơn anh, em ăn cơm rất ngon!

Cô lén nhìn bố mẹ, bố vẫn đang tập trung ăn cơm nên không để ý gì, còn ánh mắt mẹ thì toát lên vẻ lo âu.

Ăn cơm xong, Allan giúp mẹ cô thu dọn bát đũa, lau bàn, anh còn đòi rửa bát nhưng mẹ không cho, bảo anh không biết bà để đồ ở đâu, hai thầy trò cứ trao đổi công việc với nhau đi.

Bố liền hạ lệnh bằng vẻ nghiêm nghị ngày thường chẳng bao giờ thấy: “Ngải Mễ, ra giúp mẹ rửa bát đi!”

Ngải Mễ liền cầu nhàu: “Tại sao chứ? Tại sao con gái lại phải rửa bát?”

“Bố và cậu ấy đang phải trao đổi một số vấn đề quan trọng.” Bố liền giải thích, có thể nhận ra là bình thường ông vẫn hay phải nghe những lời cầu nhàu của con gái, hôm nay định ra oai trước mặt người khác nhưng cô con gái cũng không chịu.

Ngải Mễ có thói “khách đến nhà là quấy nhiễu”, khi không có ai đã thích làm nũng rồi, bây giờ nhà có khách, hơn nữa lại là vị khách mà cô muốn thu hút sự chú ý nên càng không thể bỏ qua cơ hội thể hiện mình. Cô liền phản bác: “Rửa bát không phải là việc quan trọng ạ?”

Allan liền cười, nói: “Thôi cứ để em rửa, ở nhà em, em chính là cái máy rửa bát. Cô tìm giúp em cuốn từ điển tiếng Nga với ạ!”

Mẹ cười rồi lau tay và đi tìm cuốn từ điển tiếng Nga. Bố liền nói với Allan: “Thầy đợi em trong phòng làm việc nhé!”

Ngải Mễ đi theo Allan vào bếp, nhìn anh rửa bát. “Bố em chẳng bao giờ chịu rửa bát cả, rất phong kiến, em cũng thấy bát bình thay ẹ. Hai người đều là giáo sư, tại sao mẹ phải rửa còn bố thì không chứ?”

“Đấy là do mẹ em muốn đỡ việc cho bố em đó chứ!”

“Haizz, đúng là anh rửa vừa nhanh vừa sạch thật. Có phải ở nhà ngày nào anh cũng rửa bát không?”

“Thường xuyên rửa.”

“Nhà anh con trai phải rửa bát hả? Thế con gái thì làm gì? Anh có chị em gái không?”

“Không, anh chỉ có một anh trai.” Allan hỏi: “Rác đổ ở đâu nhỉ?”

“Em không biết, em chưa đổ rác bao giờ cả, chắc là đổ ở thùng rác dưới tầng.”

Allan liền xách túi rác trong thùng ra, buộc lại rồi nói với cô: “Em tìm túi nilon mới đặt vào để anh đi đổ.”

“Để em đi cùng anh.” Cô chẳng kịp tìm túi đựng rác, cũng không biết túi đựng rác nhà mình để ở đâu. Cô theo anh ra ngoài. Đến cửa, cô liền gọi với vào trong: “Bọn con đi đổ rác đây ạ!”

“Hê hê, đi đổ rác mà cũng phải tung hô cho cả thế giới biết hả?” Allan cười, trêu cô. “Đến đổ rác mà em cũng không làm hả? Lười thật đấy!”

“Từ nay về sau ngày nào em cũng sẽ đổ rác.” Cô liền cam kết với Allan. “Thật đấy, sau này anh cứ hỏi bố em sẽ biết em có đổ hay không.”

Lúc đầu cô còn định nói: “Từ nay trở đi, tối nào em cũng rửa bát”, nhưng vừa nghĩ đến cảnh tay dính đầy dầu mỡ, cô lại cảm thấy quá vất vả, thôi vậy, để sau rồi tính.

Sau khi Allan vào phòng làm việc trao đổi các vấn đề với bố, Ngải Mễ liền quay về phòng mình, ngồi trước bàn học mà không thể làm gì được nữa, tai chỉ động lên nghe động tĩnh phía phòng làm việc. Hồi lâu mà chẳng nghe được gì, cô vừa cắn bút vừa nghĩ ngợi vẩn vơ. Anh ấy có người yêu chưa nhỉ? Anh ấy có thích mình không? Chắc là có thích vì anh ấy cứ nhìn mình cười tủm tỉm, rồi còn nhường hết thịt nạc ỉnh ăn. Mỗi lần đổ mặt, trông anh ấy rất đáng yêu. Không biết bao giờ anh ấy lại đến nhà mình chơi nhỉ? Ước gì ngày nào anh ấy cũng đến, nhưng chắc chắn anh sẽ không thể ngày nào cũng đến được...

Cô nghĩ, có cách nào để anh buộc phải đến nhà mình không nhỉ? Bảo bố ngày nào cũng gọi anh đến trao đổi ư? Chắc chắn là bố sẽ không làm như thế. Bảo mẹ ngày nào cũng gọi anh đến dịch tài liệu ư? Chắc chắn mẹ sẽ không làm như thế. Cuối cùng cô nghĩ ra một cách, không biết có thành công không nhưng theo những gì cô hiểu về tính khí của bố mẹ mình, cô biết chỉ cần có quyết tâm “không thành công cũng thành nhân” thì nhất định sẽ thành công.

Sau khi Allan về, Ngải Mễ nghe thấy bố nói với mẹ: “Cậu Thành Cương này khá ra phết, không ngờ tiếng Nga lại tốt như thế, nếu không có cậu ấy nhắc thì bài viết của anh đã sai nghiêm trọng rồi. Thơ mất chất thơ vì cách dịch. Đúng là chân lý thật! Thế nên những người làm về văn học so sánh tốt nhất phải biết mấy ngoại ngữ, nếu chỉ nghiên cứu văn học so sánh thông qua bản dịch thì chẳng khác gì gãi ngứa qua giày. Sau này anh phải hỏi em các vấn đề trong tiếng Anh, còn tiếng Nga thì phải nhờ Thành Cương vậy. Nghe nói tiếng Nhật của cậu ta cũng khá lắm, có thể đọc tác phẩm văn học nhờ vào từ điển.”

Mẹ liền nói: “Tiếng Nga, tiếng Nhật thì em không biết nhưng tiếng Anh thì cậu ấy dịch rất chắc chắn. Em có quen cô giáo dạy dịch cho cậu ấy ở bậc đại học, cô ấy tên là Tĩnh Thu, là ủy viên thường trực trong Hiệp hội dịch giả của tỉnh D, hai cô trò nhà ấy hợp tác và dịch cùng nhau rất nhiều tác phẩm. Trong cuốn tạp chí Dịch lâm có giới thiệu tác phẩm dịch của hai cô trò, họ còn viết bài đăng trên tạp chí Dịch thuật Trung Quốc nữa. Nếu Thành Cương tiếp tục phát triển theo hướng dịch thuật có thể sẽ rất có tiếng đấy.”

“Em nói thế là có ý gì?” Bố Ngải Mễ chất vấn. “Chẳng lẽ em cho rằng cậu ta lựa chọn ngành văn học so sánh là một sai lầm ư?”

“Em không có ý đó mà chỉ muốn nói là cậu ấy dịch viết rất khá, nếu chỉ nhìn bản dịch, thật sự, anh không thể nghĩ là cậu ấy mới hơn hai mươi tuổi đầu đâu.”

Ngải Mễ liền xen vào: “Anh ấy mới hơn hai mươi thôi à? Con lại cứ tưởng ngoài ba mươi rồi cơ.”

“Tại sao?” Mẹ liền cười, hỏi. “Vì cậu ấy để râu à?”

“Không chỉ mỗi râu, con cảm thấy anh ấy rất già dặn, có lẽ là do anh ấy bảo con là trẻ con, là sâu lười.”

Mẹ liền nhắc nhở: “Đúng là con lười thật, chẳng chịu làm việc nhà gì cả. Con xem anh Allan có chăm chỉ không? Việc gì cũng làm, còn con thì chẳng mót tay vào việc gì bao giờ, nếu đến nhà người khác, chắc chắn chẳng ai quý đâu.”

“Từ nay trở đi, ngày nào con cũng sẽ đi đổ rác ẹ, con đã cam kết với anh ấy rồi.”

“Con coi đó, quan điểm của con đã có vấn đề rồi, tại sao lại là đổ rác ẹ?” Mẹ cười rồi hỏi. “Con cam kết với cậu ấy rồi hả? Cậu ấy nhắc nhở con à?”

“Đâu có, anh ấy không nhắc nhở con mà do con nghĩ thế thôi.” Ngải Mễ nghĩ, còn đợi đến lúc anh ấy nhắc nhở thì còn ra cái gì nữa? Tự cô có thể hận ra anh ấy thích điều gì và không thích điều gì mà.

“Mẹ ơi, anh ấy nói tiếng Anh rất hay, hay là mẹ nhờ anh ấy dạy tiếng Anh cho con đi?” Ngải Mễ thăm dò mẹ.

“Tiếng Anh của con mà còn cần phụ đạo nữa ư?” Mẹ sững sốt hỏi. “Nếu phải phụ đạo thì để mẹ phụ đạo cho xong. Mẹ là giáo viên tiếng Anh mà còn đi mời gia sư, không sợ bị người ta cười cho à?”

“Mẹ bận rộn như thế, làm gì có thời gian phụ đạo cho con?” Ngải Mễ nói. “Con chỉ muốn học giao tiếp với anh ấy, mẹ cũng biết là sau này con sẽ đi theo ngành tiếng Anh. Nếu bố mẹ không muốn trả tiền cho gia sư thì con lấy tiền của con để trả vậy.”

Bố liền thắc mắc: “Nếu như thế thì con tự đi nhờ cậu ấy, việc gì phải để mẹ nhờ nữa?”

“Anh ấy coi con là trẻ con, con mà nhờ thì làm sao anh ấy chịu?” Ngải Mễ liền quay sang năn nỉ mẹ: “Mẹ mà nhờ thì chắc chắn anh ấy sẽ đồng ý. Con cam đoan là sẽ học tốt tất cả các môn. Nếu bố mẹ không chịu nhờ thì con không biết điểm số các môn sẽ sa sút thế nào đâu.”

“Mày đang đe dọa bố mẹ hả?” Bố nói. “Điểm số là của mày, tương lai là của mày, mày để việc học sa sút thì phải tự chịu trách nhiệm thôi, không nên nghĩ là học vì bố mẹ...”

Mẹ liếc Ngải Mễ, biết cô đã nói là làm nên đành thở dài. “Thôi được, để mẹ đi nói với cậu ấy, nhưng con phải cam kết là điểm số các môn không được sa sút đâu đấy, nếu không... Hơn nữa phải nói cho rõ là chỉ học tiếng Anh thôi. Con gái con đứa phải biết ý biết tứ, không nên...”

Bố liền thắc mắc: “Chỉ mỗi chuyện mời gia sư, sao em lại nói cái đó làm gì?”

“Em chỉ đề phòng trước thôi mà.”

8. Chương 07

Chương 7

Ngải Mễ không biết mẹ đã nói với Allan thế nào, tóm lại là anh đã đồng ý làm gia sư dạy tiếng Anh cho cô, mỗi tuần hai tiếng đồng hồ, thứ Bảy hoặc Chủ nhật, xét tùy theo tình hình rồi quyết định thời gian cụ thể. Anh không chịu nhận tiền, nói hai người luyện nói, không biết ai là gia sư của ai, chỉ là giúp đỡ lẫn nhau mà thôi.

Giờ đã có lý do gặp Allan, Ngải Mễ rất trân trọng hai tiếng đồng hồ mỗi tuần này. Cô toàn chọn thời gian bố mẹ không có nhà để gọi anh đến phụ đạo, có lúc còn tìm cách đẩy bố mẹ đi đâu đó. Có lúc thì cô cố tình chọn vào thời điểm gần giờ ăn cơm, như thế có thể giữ anh ở lại ăn cơm. Đôi lúc cô còn hẹn anh đến câu lạc bộ tiếng Anh tổ chức ở công viên, tiện thể để anh đi dạo công viên với cô luôn.

Trong vấn đề lựa chọn thời gian, anh rất chiều cô, cô yêu cầu giờ nào anh đều cố gắng dành ra thời gian đó giúp cô luyện nói.

Ngải Mễ nhận ra rằng Allan luyện nói và nghe với cô bằng thái độ rất nghiêm túc. Mỗi lần đến, anh đều chuẩn bị cho buổi học ngày hôm đó. Anh sẽ đưa ra topic cho buổi học sau, rồi đi thu thập các từ vựng, câu, tài liệu bối cảnh, tài liệu nghe của BBC hoặc VOA liên quan đến topic đó, hai tiếng đồng hồ được tận dụng triệt để. Trong hai tiếng đồng hồ đó, họ chỉ nói tiếng Anh với nhau chứ không nói tiếng Trung, chỉ nói những cái liên quan đến topic chứ không nói vấn đề gì khác.

Ngải Mễ thường lan man sang vấn đề khác nhưng Allan luôn lập tức kéo cô trở lại với chủ đề chính.

“Lần sau bọn mình nói về chủ đề tình yêu nhé?” Ngải Mễ đề nghị và chuẩn bị tinh thần nhìn anh chàng ngượng ngịu rồi gạt phắt đi.

“Ok.” Allan vui vẻ đồng ý. “Lần này đến lượt em thu thập tài liệu, tìm ra các định nghĩa khác nhau của các trường phái, các vĩ nhân, sau đó tìm các bài tản văn, thơ ca, nhật ký, tiểu thuyết... liên quan đến tình yêu.”

Ngải Mễ rất thất vọng, cô vốn định dẫn dắt chủ đề sang vấn đề cá nhân, kết quả lại bị anh coi như chương trình nghiên cứu khoa học, từ thực tiễn nâng cấp lên lý luận. Nhưng cô không muốn anh phát hiện ra ý đồ đen tối của mình nên đành phải bấm bụng đi thu thập tài liệu, chuẩn bị tuần tới sẽ cho anh bất ngờ về trình độ của cô.

Lần sau gặp nhau, Ngải Mễ tung ra thành quả nghiên cứu bằng cách thao thao bất tuyệt đủ mọi vấn đề, từ định nghĩa và phân loại về tình yêu đến những cách theo đuổi tình yêu khác nhau của con trai và con gái, sau đó là quan điểm của các vĩ nhân về tình yêu, lúc đọc lúc học thuộc lòng, có vẻ rất thuộc bài.

Allan cười tủm tỉm nghe cô trình bày, cuối cùng mới hỏi: “Nói nhiều quá thành ra lú lẫn rồi à?”

Ngải Mễ rầu rĩ đáp: “Đúng là lú lẫn thật. Thu thập bao nhiêu bài viết liên quan đến tình yêu, đọc nhiều quá nên chẳng có cảm giác gì nữa, chẳng biết tình yêu là gì.”

“Love defies definition (Không ai định nghĩa được tình yêu đâu).”

“Không ai định nghĩa được tình yêu ư?” Ngải Mễ thui Allan một quả. “Thế tại sao anh lại bắt em đi tìm định nghĩa về tình yêu? Và em cũng tìm được bao nhiêu định nghĩa đó thôi?”

Allan liền cười, nói: “Luôn có những người biết rõ là không làm được mà vẫn cố làm. Hơn nữa, một số người nói không định nghĩa được tình yêu nhưng không có nghĩa là không định nghĩa được thật, xem em nghĩ thế nào thôi. Em cho rằng có thể định nghĩa thì cứ định nghĩa, còn nếu em bảo không định nghĩa được thì không định nghĩa nữa.”

“Thế định nghĩa của anh về tình yêu là gì?”

“Vì không có định nghĩa của riêng mình nên anh mới bảo em đi tìm định nghĩa mà, nhưng anh tin vào quan điểm “Love defies analysis” (Không ai có thể phân tích được tình yêu). Nếu mang tình yêu ra để phân tích, nghiên cứu, thảo luận thì sẽ càng làm càng rối như mớ bòng bong, thậm chí cảm thấy chẳng có gì thú vị cả...”

“Thế anh bắt em đi thu thập những tài liệu đó là muốn em cảm thấy tình yêu thật vô vị ư?”

“Đừng nghĩ anh là con người nham hiểm,狡 hoạt như vậy.”

Cô nghĩ, anh không nham hiểm,狡 hoạt thì còn ai vào đây nữa, muốn để em xa rời thực tế và nâng lên cấp độ lý luận rồi ngã cái oạch ư? Còn lâu em mới như thế. “Do you love me (Anh có yêu em không)?” Cô bắt ngờ hỏi.

“Define love first (Trước hết hãy định nghĩa về tình yêu đã).”

“Anh gian狡 quá!”

“Define gian狡 first (Trước hết hãy định nghĩa về từ gian狡 đã).” Nói xong, Allan liền đề nghị: “Hết giờ rồi, bọn mình đi ăn thịt dê xiên nướng nhé!”

Vừa nghe thấy thế, Ngải Mễ liền quên ngay chủ đề vừa nói, phần chần theo Allan đi ăn thịt dê xiên nướng. Quán bán thịt dê xiên nướng cách nhà Ngải Mễ không xa, đó là một quán nhỏ khá lụp xụp dựng lên nhờ một bức tường của trường học, trong quán bày mấy bộ bàn ghế đơn giản nhưng quán thịt dê đó rất ngon, từ xa đã ngửi thấy mùi thì là Ai Cập.

Đã là học sinh thì hầu như đều thích thịt dê xiên nướng của quán đó, thế nên bức tường của trường gần quán bị đập một góc để tiện cho học sinh ra vào. Thỉnh thoảng trường lại phải cho người xây lại tường, tiện thể đuổi chủ quán thịt dê đi. Thế nhưng chỉ được một thời gian, chủ quán thịt dê lại quay lại, bức tường lại bị phá mất một góc.

Lần nào đến ăn thịt dê xiên, Allan cũng để Ngải Mễ ngồi ở bàn đợi, còn anh thì ra mua thịt dê và đồ uống rồi bê vào đặt trước mặt cô, đến cả giấy ăn cũng chuẩn bị chu đáo cho cô. Thấy cô ăn ngon, anh tỏ ra hết sức hài lòng.

“Ở bên em anh có thấy khai tâm[1] không?” Ngải Mễ vừa ăn vừa hỏi.

[1] “Khai tâm” có nghĩa là vui vẻ.

“Trái ngược với từ khai tâm.” Anh trêu cô.

“Trái ngược với từ khai tâm là gì? Không vui hả?”

“Em thông minh như thế mà cũng không đoán được à? Trái ngược với từ khai tâm là quan tâm.”

Cô cười ngặt nghẽo, suýt thì để thịt dê lọt vào khí quản. Sợ quá, Allan vội nói: “Thôi không cười nữa, cẩn thận lại sặc đấy. Bà anh bảo ăn không được nói, ngủ không được nói, rất có lý đấy.”

“Tại sao anh lại quan tâm đến em vậy?”

“Vì anh không có em gái nên anh rất muốn có một người em gái để chiều chuộng, bảo vệ.”

Ngải Mễ vô cùng thất vọng, bèn tra khảo: “Thế trước đây anh có chiều chuộng con gái thế này không?”

Allan nghĩ một lát rồi đáp: “Không, anh đi học sớm nên con gái trong lớp đều hơn tuổi anh, chưa gặp ai nhỏ như em cả.”

“Bọn họ có chiều anh không? Hay là bắt nạt anh?” Cô tò mò hỏi, chợt nhớ đến hồi học cấp hai, mấy cô bạn gái trong lớp thường xuyên bắt nạt cậu bạn mới chuyển từ nơi khác đến.

“Không hẳn là bắt nạt nhưng có lúc cũng trêu anh.”

“Bọn họ trêu anh thế nào?”

Allan cười nhưng không chịu kể với cô, chỉ nói: “Không kể với em được, em học những cái này rất nhanh nên anh không kể được, em đã nghịch lắm rồi, nói với em để ngày nào em cũng lòi anh ra trêu à?”

Cô tưởng tượng ra cảnh anh bị đám nữ sinh hơn tuổi trong lớp trêu mà không nhịn được cười. “Có phải anh để râu vì muốn tạo cảm giác già dặn hơn đúng không? Để đỡ bị người khác bắt nạt ấy?”

Allan liền cười. “Không ngờ râu lại còn có chức năng này, chỉ vì anh lười cạo thôi. Chỉ có đám trẻ con các em mới tìm đủ mọi cách làm ình già hơn, còn người già đích thực sẽ tìm đủ mọi cách để làm ình trẻ hơn.”

“Tại sao anh cứ coi em là nhóc con vậy? Em chỉ kém anh ba tuổi thôi.”

Allan liền chỉ vào trái tim và nói: “Nhóc con hay không chủ yếu do cái này quyết định.”

Ngải Mễ không biết tại sao anh luôn coi cô là nhóc con, cô nghĩ, có lẽ phải đợi đến khi mình thi đỗ đại học thì anh chàng mới không nghĩ thế nữa.

Có Allan làm gia sư, Ngải Mễ học hành rất chăm chỉ, điểm số cũng tiến bộ rõ rệt. Mẹ đi họp phụ huynh về rất vui, nói với bố rằng, Ngải Mễ từ vị trí thứ năm nhảy lên vị trí đầu tiên, cô giáo khen dạy này học hành rất tiến bộ.

Ngải Mễ nói: “Con đã bảo là nhờ anh ấy làm gia sư là sáng suốt mà! Không chỉ phụ đạo được tiếng Anh, những môn khác anh ấy cũng phụ đạo được.”

Mẹ liền nhắc nhở với ẩn ý khác: “Con cố mà học, thi đại học điểm không ra gì thì cậu ấy sẽ coi thường đấy.”

“Chắc chắn là con sẽ thi tốt mà.” Ngải Mễ khẳng định rất tự tin. “Anh ấy bảo con rất thông minh, anh ấy cũng biết là con muốn thi khoa tiếng Anh của trường Đại học B, nói chắc chắn là con sẽ đỗ.”

Đột nhiên mẹ lại diễn thuyết một tràng về tác hại của việc yêu sớm. Ngải Mễ nghe nhưng không đồng tình, cũng không phản đối, bụng thì nghĩ, mẹ không nói về tác hại của yêu sớm thì thôi, giờ mẹ đã nói chuyện này đáng sợ như vậy, con sẽ thử mạnh dạn bước tiếp xem thế nào.

9. Chương 08

Chương 8

Năm ấy, khi Ngải Mễ cầm trên tay tờ giấy gọi của khoa tiếng Anh trường Đại học B theo đúng nguyện vọng, người đầu tiên cô muốn chia sẻ niềm vui này là Allan nhưng anh đã về miền Nam làm thêm hè, sang thu vào năm học mới anh mới quay lại.

Đó là kỳ nghỉ hè dài đằng đẵng. Ai cũng biết kỳ nghỉ hè sau đợt thi đại học là thời gian khiến người ta muốn phát cuồng. Những kẻ thi đỗ có thể tha hồ ăn chơi nhảy múa, kẻ nào bị trượt cũng có thể phát cuồng trong tuyệt vọng. Những người điểm thi dưới điểm sàn thì như giẫm trên lớp băng mỏng, mất ăn mất ngủ đến phát điên; những kẻ điểm thi sát điểm sàn thì như bị treo bên bờ vực thẳm, lo lắng, hồi hộp đến phát điên... Có kẻ thì tìm cửa chạy chọt muốn phát điên, có kẻ thì phát cuồng vì tổ chức cỗ ăn mời khách... Tóm lại là những gia đình có con thi đại học đều ở trong trạng thái có thể phát điên bất cứ lúc nào.

Ngải Mễ cũng ở trong trạng thái không điên thì cuồng, nhưng sự cuồng của cô không liên quan nhiều đến việc thi đại học, hoặc có thì cũng chỉ là do tự nhiên không còn áp lực học hành nữa, người lúc nào cũng bay lơ lửng, tựa như sắp không đứng được trên mặt đất nữa.

Những ngày tháng nhàn tản càng khiến nỗi nhớ cồn cào, ngày nào Ngải Mễ cũng nhớ về Allan đang ở miền Nam. Mấy tháng qua, tuần nào cũng được gặp anh một lần, thói quen này đã ngấm vào máu, bây giờ lâu lắm không được gặp anh thế này, cô như người mắc bệnh nhưng không biết là bệnh ở đâu mà chỉ thấy khắp người bức bách, khó chịu.

Nếu không sợ việc Allan không đồng ý thì cô đã xuống miền Nam tìm anh.

Cô viết về anh trong nhật ký, hát về anh trong nhiều ca khúc, có lúc cả trang nhật ký chỉ viết mỗi tên anh, tiếng Anh, tiếng Trung, viết ngang, viết dọc, viết bằng tay trái, viết bằng tay phải, kiểu gì cũng có. Có lúc cô lại tìm hết các thành ngữ có chữ “Thành” hoặc chữ “Cương” ra và chép lại hết lần này đến lần khác. Thỉnh thoảng cô lại vẽ anh ở góc độ thẳng hoặc nghiêng. Cô cảm thấy mình nhớ nhưng đến mức phát cuồng đến nơi. Cô rất lo lắng, sợ đến học kỳ sau Allan quay về thì cô đã biến thành một kẻ điên đầu bù tóc rối, ánh mắt đờ đẫn lang thang đầu đường xó chợ...

Cuối cùng cô đã tìm ra cách giữ cho đầu óc tỉnh táo để không phát điên là viết tiểu thuyết. Cô viết chuyện của cô và Allan thành một truyện ngắn, bày tỏ nỗi niềm của người thiếu nữ. Đó đều là những cảm nhận sâu sắc của bản thân cô, thế nên văn thơ rất lai láng, ít nhất là không mất sức. Viết đến nỗi đau thì nước mắt tuôn trào, viết đến những cái ngọt ngào thì cười tùm tùm...

Mẹ có vẻ thắc mắc, bèn vờ như vô tình hỏi: “Ngải Mễ, con sao vậy? Thi đỗ nên tinh thần bất thường à? Hay là để mẹ nhờ ông đồ tể nào tát cho con một cái nhé?”

Ngải Mễ nghĩ bụng, thi đỗ trường Đại học B mà phải đến mức điên rồ ư? Đúng là coi thường mình quá! Để chứng tỏ mình hoàn toàn tỉnh táo, cô hỏi một câu đầy ẩn ý: “Mẹ ơi, tại sao mẹ nói chuyện rất giống bố viết bài, còn bố nói chuyện lại rất giống mẹ viết bài vậy?”

“Có nghĩa là sao?” Mẹ thắc mắc.

“Bố nói chuyện thì khô như ngói, nhưng bài viết của bố lại rất hóm hỉnh, hài hước. Mẹ thì nói chuyện rất hóm hỉnh nhưng bài viết lại khô khan.”

“Nói như thế có nghĩa là bố con người không bằng văn, còn mẹ thì văn không bằng người đúng không?” Mẹ cười, nói. “Mẹ thích thà là văn không bằng người còn hơn, nếu so với văn thì người văn quan trọng hơn, dù gì thì văn là bộ phận bên ngoài của người.”

Ngải Mễ liền hỏi: “Thế trước đây mẹ yêu bố là do mắc lừa trước những bài viết của bố ư?”

“Ừ, cũng có thể coi là như vậy. Bố con viết văn rất hài hước.”

“Con muốn xem văn chương của Allan thế nào. Mẹ nói là anh ấy dịch được khá nhiều tác phẩm rồi mà sao con chẳng tìm được bài nào cả?”

“Nó cũng giống mẹ, chỉ dùng bút danh thôi.”

“Tại sao không dùng tên thật ạ?”

“Có lẽ vì những cái đó chỉ là tác phẩm văn học bình thường, nếu sau này trở thành dịch giả nổi tiếng, đọc lại những cái mình đã dịch từ hồi trẻ chắc chắn sẽ ngượng đỏ mặt.”

Ngải Mễ quyết định sẽ không dùng tên thật trong tác phẩm đầu tay của mình, những cái cô đang viết chỉ là câu chuyện tâm tình mà thôi, chắc chắn là rất ngây ngô, sau này trở thành đại văn hào, cô sẽ đỏ mặt vì những cái mình viết khi còn trẻ. Dùng bút danh, đến lúc đó cãi bậy là xong.

Sau khi viết xong tiểu thuyết, cô cũng chẳng quan tâm đến cái gọi là đạo đức nghề nghiệp mà gửi ngay ấy tòa soạn tạp chí mà cô thích. Cô biết đạo đức nghề nghiệp của nhà văn là không được phép gửi một tác phẩm cho nhiều nơi, nhưng cô nghĩ, ta không phải là nhà văn, thế nên đạo đức nghề nghiệp của nhà văn không quy phạm được ta.

Mỗi tạp chí cô đều sử dụng bút danh khác nhau, cô lấy từ điển ra rồi lật đại một trang, tìm lấy một chữ là họ của bút danh, lại lật sang trang khác, kiếm lấy một chữ khác làm tên cho bút danh. Cô đắc ý nghĩ, nếu sau này mình trở thành nhà văn lớn, người đời sau nghiên cứu về mình chắc chắn sẽ nghiên cứu về bút danh của mình. Họ đâu có biết rằng mình tìm bút danh theo cách này, làm họ phải vất óc để nghiên cứu.

Xem ra câu nói gieo hạt nhiều thì vụ mùa bội thu cũng khá chuẩn, khi kỳ nghỉ hè sắp kết thúc, cô nhận được thông báo rằng có hai tạp chí chuẩn bị đăng tiểu thuyết của cô. Cô mừng đến phát điên, nhưng cô biết một tác phẩm không được phép đăng hai nơi nên đành phải từ chối một tờ, điều này giống như những người phụ nữ có bầu thai đôi mà không được sinh, phải bỏ một, đau đớn vô cùng.

Sau khi tiểu thuyết của Ngải Mễ được đăng lên tạp chí, tòa soạn gửi tặng cô hai cuốn tạp chí và tiền nhuận bút, dĩ nhiên đó không phải là con số ghê gớm gì, nhưng đây cũng được coi là khoản thu nhập đầu tiên trong đời cô. Tạm thời cô vẫn chưa muốn cho Allan đọc, thiên cơ không được để lộ, con gái phải biết giữ ý giữ tứ, đợi anh chàng theo đuổi cô.

Sau khi vào năm học mới, Ngải Mễ vẫn yêu cầu Allan đến phụ đạo môn nói cho cô, cô nói là đã lên đại học thì càng phải trau dồi môn này vì hiện tại cô đã là sinh viên khoa tiếng Anh, nói tiếng Anh không ổn sao được? Allan không có ý kiến gì, vẫn chọn chủ đề, chuẩn bị tài liệu, cùng cô luyện tập như trước, nhưng sau

một thời gian, anh bắt đầu bận rộn hơn nên đã điều chỉnh lịch học từ mỗi tuần một buổi xuống còn hai tuần một buổi.

Mãi không thấy Allan có động tĩnh gì, Ngải Mễ bắt đầu sốt ruột, chỉ sợ anh lại đem lòng yêu cô nào ở trường, bị người khác phổng tay trên mắt.

Không có cách nào trút bày tâm tư, cô lại viết tiểu thuyết. Lần này cô viết một câu chuyện có hai kết cục khác nhau, một cái là happy ending – hai người đến được với nhau và một cái là sad ending – nữ chính uống thuốc ngủ tự tử. Sau khi gửi bản thảo, lại có hai tạp chí nhận đăng ngay. Một tạp chí khá bình dân, bỏ đi kết c buồn, còn tạp chí kia sang hơn thì bỏ đi kết cục đại đoàn viên.

Ngải Mễ chợt ngộ ra rằng, hóa ra văn học cao nhĩ là lấy sự bất hạnh của nhân vật để tạo nên cái cao nhĩ ỉnh. Trong con mắt của các văn nhân cao nhĩ, người yêu nhau đến được với nhau là mô típ quá nhàm. Không đập vụn những cái tươi đẹp cho người đời xem thì sẽ không chen chân được vào văn đàn cao nhĩ. Sự phát hiện này đã khiến cô quyết định từ nay trở đi sẽ sống theo lẽ sống của dòng văn học thông tục và viết theo lối viết của dòng văn học cao nhĩ. Trong cuộc sống, cố gắng để có được kết cục đại đoàn viên, còn trong tác phẩm, cố gắng để truyện nào cũng có vài người chết.

Một hôm, Ngải Mễ thấy bố nói Allan đang chuẩn bị tốt nghiệp sớm, mặc dù bằng tốt nghiệp đến tháng Bảy mới có, nhưng anh có thể đi xin việc sớm. Biết được tin này, cô vô cùng bàng hoàng, anh chuẩn bị tốt nghiệp ư? Từ trước đến nay cô chưa bao giờ nghĩ đến việc một ngày nào đó anh sẽ tốt nghiệp, và sau khi tốt nghiệp chưa chắc anh đã ở lại thành phố này. Trong tiềm thức, cô cho rằng không nghĩ về một việc nào đó thì việc đó sẽ không xảy ra.

Ngải Mễ cảm thấy thực sự không thể đợi thêm được nữa. Cô cho rằng anh không theo đuổi cô chủ yếu là do anh vẫn coi cô là trẻ con. Cô nghĩ, nếu mình theo đuổi anh ấy mà anh ấy coi thường mình, điều đó chứng tỏ là anh ấy không xứng đáng nhận được tình yêu của mình, ít nhất mình có thể phát hiện ra điều này sớm và dập tắt ảo tưởng hảo huyền.

Và thế là cô bắt đầu cuộc tấn công của mình. Một hôm, cô biết được thông tin tối thứ Sáu trường anh có tổ chức khiêu vũ, bèn gọi điện thoại hỏi Allan có đưa cô đi được không. Anh đồng ý, nói là sáu rưỡi tối thứ Sáu sẽ đến nhà đón cô.

Tối thứ Sáu, còn mấy phút nữa là đến sáu rưỡi, Allan gõ cửa nhà Ngải Mễ, cô đứng trong phòng ngủ nói vọng ra: “Cửa không khóa đâu, anh cứ vào đi!”

Anh liền đi vào và đợi cô ngoài phòng khách.

Khi mặc chiếc váy dài trắng thướt tha từ phòng ngủ đi ra, Ngải Mễ nhìn thấy Allan sững lại, một lát sau mới nói: “Ấy, em mặc như tiên nữ vậy, xem ra anh phải thay bộ khác thôi.” Cô phát hiện ra anh chỉ mặc quần áo như ngày thường.

“Sao thế? Dạ hội khiêu vũ trường anh không ăn mặc nghiêm chỉnh à?” Cô tò mò hỏi.

“Khiêu vũ sinh viên nên rất thoải mái. Nhưng không sao, cũng có người ăn mặc chỉnh tề lắm. Bọn mình đi thôi!”

Cô vội nói: “Đợi em một lát, em đi thay quần áo, nếu anh không mặc nghiêm túc thì em cũng không nên mặc quá nghiêm chỉnh, nếu không anh lại không nhảy với em nữa.” Cô chạy vào phòng ngủ và thay sang một chiếc váy khác thoải mái hơn, nghĩ một lát liền chạy ra phòng khách, quay lưng vào anh, nói: “Anh kéo hộ em cái khóa sau lưng, em không với được.”

Allan ngoan ngoãn kéo khóa lên cho cô rồi nói: “Xong rồi, đi thôi! Hôm nay lạnh đấy, nhớ mặc áo khoác dày vào.”

Buổi khiêu vũ hôm đó đã khiến cô thấy cần thiết phải sớm đưa anh, vì cô nhận ra có khá nhiều cô gái thích anh, một số quen anh, một số thì không quen. Họ cứ nhìn anh chăm chăm, có người còn bước đến mời anh nhảy, nếu không có cô ở bên cạnh, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Từ đầu đến cuối anh chỉ nhảy với cô, bản nhạc nào cô cũng nhảy, vì chỉ cần ngồi xuống là có các cô gái khác sẽ đến bắt chuyện với anh, cô sợ anh bị người khác mời đi nhảy mất.

Mỗi lần có người đến mời nhảy, Allan liền đáp: “Xin lỗi, mình có đưa bạn nhảy đến.” Nghe thấy câu này, Ngải Mễ vừa mừng vừa lo. Cô rất vui vì anh đã từ chối người khác, nhưng câu nói này của anh cũng có nghĩa là nếu hôm nay không đưa bạn nhảy đến, anh sẽ nhảy với người khác. Cô không hiểu tại sao đám con gái đó lại táo bạo như vậy, trong dạ hội khiêu vũ đáng lẽ con trai phải đi mời con gái chứ? Hơn nữa từ đầu đến cuối lại có cô ở bên, chẳng lẽ họ coi cô là người tàng hình à?

Nhưng rồi cô lại đặt mình vào địa vị của đám con gái đó. Đôi khi, động cơ còn mạnh hơn cả phép tắc, con người ta cũng chẳng quan tâm được đến những phép tắc thông thường nữa, cho dù là trên sàn nhảy hay trên tình trường đều như vậy.

Cô quyết định tối hôm nay sẽ chơi bài ngựa với anh, thành bại được quyết định trong buổi tối hôm nay. Sáng mai tỉnh dậy, mình có thể sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian hoặc là người bất hạnh nhất thế gian, nhưng chắc chắn sẽ không thể tiếp tục sống trong sự kìm kẹp giữa hạnh phúc và bất hạnh như hiện tại nữa.

10. Chương 09

Chương 9

Buổi dạ hội chưa tan thì Allan đã đề nghị đưa Ngải Mễ về nhà, anh nói là tối nay anh phải về nhà cô Giản, về muộn quá sợ ảnh hưởng đến mọi người. Cô biết người mà anh đang nói là một người bạn của bố mẹ anh ở thành phố J, sau khi bố mẹ anh di cư sang Canada, cuối tuần anh thường đến nhà cô Giản. Cô còn biết nhà đó chỉ có một cô con gái tên là Giản Huệ, tên tiếng Anh là Jane. Thấy anh bảo về nhà họ Giản, cô lại càng sốt ruột, bây giờ cô cảm thấy tất cả các cô gái đều là tình địch ngầm của mình.

Allan đưa cô lên tận nhà nhưng khi cô mở cửa, anh liền cáo từ: “Em nghỉ sớm đi, anh về đây.”

Cô liền năn nỉ: “Anh vào nhà ngồi đã. Bố mẹ em không có nhà, sang nhà bà nội em rồi.”

“Thôi, còn phải đạp xe gần tiếng đồng hồ nữa, anh về muộn quá thì ảnh hưởng đến mọi người trong nhà.”

“Hôm nay anh bắt buộc phải về đó à?”

“Anh không báo trước với mọi người, không về sợ mọi người lo.”

“Thế anh bỏ em một mình ở đây mà không sợ em buồn à?” Nước mắt cô bắt đầu rơm rớm, giọng ghen ngào hỏi. “Có phải anh ghét em lắm không?” Nói rồi nước mắt bắt đầu lăn xuống.

Cô thấy anh bắt đầu luống cuống, gọi nhỏ: “Ngải Mễ, Ngải Mễ, đừng làm thế...” Thấy cô khóc mỗi lúc một to, anh liền đẩy cửa, kéo cô vào nhà, bật đèn phòng khách và để cô ngồi xuống sofa.

“Sao vậy?” Allan lo lắng hỏi. “Đang vui vẻ, sao tự nhiên lại khóc vậy? Không sợ mọi người đi qua nhìn thấy à?”

Cô càng khóc lớn. “Nếu nhìn được thì em có khóc ở ngoài không?” Rồi cô thút thít nói: “Em đã phải nhìn rất lâu, rất lâu rồi...” Cô càng khóc dữ dội, càng nghĩ càng buồn hơn, mặc dù cô không biết rốt cuộc mình đang nghĩ gì, chỉ biết là muốn khóc mà thôi.

Cô khóc mãi, anh liền luống cuống hỏi: “Ngải Mễ, em làm sao vậy?”

“Anh cứ mặc kệ em, để em khóc cho thỏa lòng, bình thường có người ở nhà, đến cơ hội khóc em cũng không có.”

Anh nhìn cô với ánh mắt khó xử, rụt rè hỏi: “Ngải Mễ, em làm sao vậy? Em cứ khóc thế này thì anh biết đường nào mà lần. Anh đã làm sai chuyện gì ư? Em nói cho anh biết, nếu làm sai chuyện gì thì anh sẽ xin lỗi em.”

“Xin lỗi suông thì giải quyết được gì? Nếu chuyện đó anh sai thì anh có sửa chữa không?” Cô sụt sịt hỏi.

“Nếu lỗi của anh thì đương nhiên là anh sẽ sửa, nhưng em đừng khóc nữa, em khóc thế này làm anh rất buồn...”

“Cái sai của anh là mãi không chịu theo đuổi em.” Cô thật thà nói. “Em đợi từ lâu lắm rồi, em khóc quá nhiều rồi, chỉ có điều anh không biết mà thôi.”

Allan nhìn cô hồi lâu mới nói: “Nhưng em vẫn là cô nhóc...”

Cô chỉ vào ngực trái của mình, hỏi: “Anh đã từng nói rằng, trẻ con hay không chủ yếu do chỗ này quyết định, đúng không?”

Allan gật đầu, nhưng cô không đợi anh nói mà kéo tay anh đặt lên bầu ngực trái của cô. “Anh xem đi, em có còn là con nít nữa không?”

Mặt Allan đỏ rực, anh cười khê và nói: “Em hiểu sai ý anh rồi, anh nói là trái tim chứ không phải...”

“Không phải là gì?” Cô ngược lên nhìn anh chằm chằm, hỏi.

“Không phải là tấm khiên bảo vệ trái tim...” Tay anh bị cô túm chặt và đặt trên tấm khiên dày của cô, khiến anh thấy không tự nhiên, nhưng anh không rút tay ra mà chỉ nhìn cô chăm chú. Cô phát hiện ra đôi mắt to, đen láy của anh có thể nhìn cô chằm chằm mà không chớp mắt. Cô cũng thử nhìn anh không chớp mắt nhưng cô nhận ra rằng rất khó làm được điều đó, càng không muốn chớp thì lại chớp càng nhanh.

Cô né tránh cái nhìn của anh, đưa bàn tay còn lại đặt lên ngực anh, nói: “Anh đừng nói em là con nít, thực ra anh còn con nít hơn em, anh có thừa nhận không?”

Allan cười rồi rút tay ra. “Thừa nhận, thừa nhận, anh nhỏ hơn em, em thắng còn anh thì thua cuộc. Cái miệng này của em đã cãi nhau thì không ai địch nổi.” Anh véo nhẹ mũi cô rồi nói: “Không là con nít thì sao lại khóc âm ỉ như vậy? Làm anh không hiểu đầu cua tai nheo thế nào.”

Đang khóc mà cô cũng phải phì cười, cô lấy móng tay bấm vào huyệt thái dương, nói: “Em cũng đang đau hết cả đầu vì khóc đấy.”

“Hay là để anh xoa bóp cho? Mỗi lần mẹ anh đau đầu, anh đều mát-xa ẹ anh thế này, rất hiệu quả.” Allan bảo cô nằm xuống giường rồi lấy một cốc nước lạnh, chấm ngón tay vào nước và xoa bóp cho cô, đầu tiên là mát-xa ắt, sau đó mát-xa đến cả phần đầu và sau gáy cho cô. Ngón tay anh lạnh lạnh đặt trên mặt cô, tóc cô, gáy cô, rất dễ chịu, một cảm giác tê tê ngứa từ đầu xuống chân. Cô cảm thấy đầu nhẹ hẳn, toàn thân trở nên thư thái, dễ chịu vô cùng.

Anh vừa xoa bóp vừa nói: “Từ sau em không được khóc như thế này nữa đâu đấy! Khóc thì có giải quyết được vấn đề gì đâu. Có chuyện gì không vui thì cứ nói với anh, đừng có vừa nói chuyện được vài câu đã khóc lóc, khiến anh cũng chẳng biết đã xảy ra chuyện gì. Rốt cuộc hôm nay tại sao em lại khóc vậy?”

Cô liền đứng dậy, đi vào phòng ngủ và nói: “Anh vào đây, em cho anh xem cái này.”

Allan chưa bao giờ vào phòng ngủ của cô, anh đến gần cửa phòng liền dừng lại. Cô chạy ra kéo anh vào, ấn anh ngồi xuống giường cô và cho anh đọc tiểu thuyết cô viết. Anh đọc rất chăm chú, còn cô thì ngồi bên cạnh anh, tay ôm chặt cổ anh. Cô cảm thấy cảnh tượng này ấm áp, ngọt ngào biết bao, chắc chắn cô sẽ đưa nó vào tác phẩm sắp tới.

Đọc xong, Allan liền quay sang cười, nói: “Cái đầu của em nhỏ mà chứa được nhiều thứ nhỉ? May mà còn thi đỗ Đại học B...”

“Sức mạnh của tình yêu mà. Liệu em có trở thành nhà văn nổi tiếng được không?”

Allan gật đầu. “Là nhà văn lớn rồi còn gì, đây là tạp chí rất nổi tiếng.” Rồi anh hỏi: “Chi tiết lấy trộm thuốc ngủ nhà văn lớn đọc được ở đâu vậy?”

“Tại sao anh lại bảo là đọc được ở đâu?” Cô sững sốt hỏi. “Ý anh nói là em đạo văn ư? Đó là tác phẩm em tự viết, là trải nghiệm của em, em đã tích trữ rất nhiều thuốc ngủ rồi...” Cô mở ngăn kéo lấy ra một lọ nhỏ cho Allan xem. Anh đón lấy rồi nắm chặt trong lòng bàn tay, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, mở nắp ra và đổ hết vào bồn cầu, xả nước cho thuốc trôi đi hết.

Cô cười khúc khích, nói: “Đồ cứ việc đồ, đảng nào cũng không mất tiền, lúc nào cần lại kiếm sau...”

Allan nghiêm mặt nói: “Ngải Mễ, từ nay về sau không nên vì những cái giạt gân mà trải nghiệm cuộc sống theo kiểu này. Viết cái gì là một chuyện, sống thế nào lại là chuyện khác. Người ta nói nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống không có nghĩa là bắt nguồn từ cuộc sống của mình, rất nhiều cái được bắt nguồn từ cuộc sống của người khác. Viết về tình tiết giết người nhưng không cần phải đích thân đi giết người; viết về chuyện tự sát không cần phải tự sát thật. Tiểu thuyết có thể viết một cách tùy tiện, thoải mái, nhưng trong cuộc sống không nên làm những chuyện ngông cuồng. Anh không thích những cô gái ngông cuồng, họ làm anh cảm thấy sợ.”

“Em chỉ nói vậy thôi, còn em chắc chắn sẽ không bao giờ làm những chuyện ngông cuồng đâu.” Cô cam đoan.

“Thế thì tốt.” Allan giải thích: “Bố em là thầy của anh, anh với con gái thầy... cứ cảm thấy thế nào ấy...”

Cô nghiêm giọng hỏi: “Sao vậy? Anh theo đạo Phật? Là hòa thượng à?”

Allan không hiểu cô đang nói gì. “Anh không theo đạo Phật, sao vậy?”

“Thế tại sao anh lại thấy ngại khi yêu con gái đạo sĩ?”

Allan liền cười ha ha, chỉ vào cô và không biết phải nói gì.

Cô vô cùng đắc ý, tiếp tục phát huy: “Em là con gái của đạo sĩ, lẽ nào đây là sự lựa chọn của em ư? Mình không thể lựa chọn xuất thân của mình nhưng có thể lựa chọn con đường mình đi. Nhà mẹ em là địa chủ, bố em không chê bà, tại sao anh lại vì bố em là đạo sĩ mà để liên lụy đến em?”

Allan cười ngặt nghẽo. “Anh phục cái miệng của em thật, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, chưa nói đến việc lôi chuyện đạo sĩ, hòa thượng ra, ngay cả lý luận thành phần giai cấp cũng lôi ra được.”

Cô liền năn nỉ: “Bọn mình có thể giấu, không cho bố mẹ em biết mà, thật kín đáo thôi, được không anh? Nếu đợi đến khi anh tốt nghiệp, chẳng biết anh sẽ phiêu dạt chốn nào. Bố em bảo anh chuẩn bị tốt nghiệp trước, có thật vậy không?”

Allan liền gật đầu.

“Tốt nghiệp rồi anh sẽ đi đâu?”

“Anh muốn về miền Nam.”

Nghĩ đến việc chẳng mấy nữa Allan sẽ rời thành phố J, cô sẽ chẳng còn được gặp anh nữa, nước mắt lại trào ra. “Anh chuẩn bị đi rồi ư? Thế chúng mình...”

“Em coi kìa, còn bảo không phải là con nít, vừa nãy còn cười như nắc nẻ, thoát cái đã khóc được rồi. Đừng khóc nữa, anh đã nói xong đâu, lúc đầu anh định tốt nghiệp trước, nhưng bây giờ có em kéo chân rồi...”

Cô sung sướng đến phát điên, ôm chặt cổ anh, hỏi dồn dập: “Anh không tốt nghiệp trước nữa ư? Vì em mà anh... không tốt nghiệp trước nữa ư?” Cô vừa hỏi vừa chu miệng “mổ” lên mặt anh. Đường như anh cũng hoa mắt trước trận “mổ” dồn dập của cô, mặc cho cô tấn công, hồi lâu mới biến thể bị động thành thể chủ động, hôn lên cái miệng đang “mổ” lung tung đó.

Đó là một nụ hôn vừa da diết vừa dài, cô cảm thấy xương cốt trên người đều tan thành nước...

11. Chương 10

Chương 10

Những ngày sau đó, nói như lời Ngải Mễ là “thời gian thẩm thoát thoi đưa”.

Đối với nhiều từ ngữ, Ngải Mễ có cách hiểu riêng của mình. Từ nhỏ cô đã thích đọc tiểu thuyết tình cảm, hơn nữa lại hay đọc những sách mà vốn từ vựng của cô còn chưa đủ để hiểu. Gặp chữ nào không biết đọc, cô không tra từ điển, cũng không hỏi bố mẹ mà tự đoán mò cho xong.

Người ta vẫn nói ấn tượng ban đầu bao giờ cũng khó xóa mờ, quả đúng không sai. Thế nên có một số chữ, mặc dù sau này đã biết được cách phát âm chuẩn nhưng cô vẫn không muốn sửa lại, mà còn cảm thấy cách đọc đúng đó có vấn đề. Hồi nhỏ, cô tưởng từ “pháo ép kích” là “pháo truy kích”, bị mẹ sửa cho rồi vẫn không tin, còn chống chế: “Loại pháo biết chủ động đuổi theo mục tiêu để đánh chẳng phải là hay hơn loại pháo bị bắt ép đi tấn công còn gì?”

Thế nên mỗi lần hẹn với Allan thời gian và địa điểm gặp mặt, cô đều hỏi: “Tuần này bọn mình đi đâu để chi chi ua ua[1] nhỉ?”

[1] Vốn là cụm từ “ ” có nghĩa là tỉ tê tâm sự.

Cô biết nếu bị ông bố “đạo sĩ” nghe thấy, chắc chắn sẽ lại chỉnh cô, đáng lẽ phải nói là “chỉnh chỉnh ua ua”. Nhưng cô vẫn cảm thấy nghe cụm từ “chỉnh chỉnh ua ua” không thuận tai bằng “chi chi ua ua”.

Cô hỏi Allan tại sao lại như thế, anh liền cười, nói: ““Chỉnh chỉnh ua ua” chỉ có nghĩa là “anh anh em em” thôi, có gì đặc biệt đâu? Còn “chi chi ua ua” nghe thấy rất đi vào lòng người.”

Cô phấn khởi lắm, nhảy bật lên. “Chỉ có Allan là hiểu em!”

Nhưng chẳng mấy chốc cô phát hiện ra rằng, mặc dù anh đoán rất chuẩn những suy nghĩ quỷ quái trong đầu cô nhưng đối với những suy nghĩ bình thường nhất của một cô gái như cô, thì hình như anh lại không hiểu lắm.

Lúc chở cô bằng xe đạp, nếu cô đòi ngồi đằng trước, anh sẽ bế cô lên khung xe, hai tay quàng qua tay cô rất nhẹ nhàng và tỉ tê chuyện trò với cô. Nhưng nếu cô không đòi ngồi đằng trước, anh cũng không chủ động bảo cô lên. Mỗi khi ngồi tâm sự với nhau ở nơi vắng người, nếu cô dựa vào lòng anh, anh sẽ ôm cô từ đầu đến cuối, dường như chẳng bao giờ chán. Nhưng nếu cô không dựa vào lòng anh, anh cũng sẽ không chủ động kéo cô vào lòng mà ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cô, nghe cô chuyện trò.

Không nén nổi tò mò, cô liền hỏi anh tại sao lại như thế, anh đáp: “Anh không muốn làm những việc em không thích.”

Cô hậm hực nghĩ bụng, chẳng lẽ anh không nhận ra em thích ngông cuồng hơn, nguyên thủy hơn một chút à? Cô có cảm giác rằng anh rất dịu dàng nhưng lại thiếu sự cuồng nhiệt. Dường như anh luôn giữ một khoảng cách, lần nào cũng là cách thời khắc quan trọng mấy bước thì anh lại dừng lại. Cô thấy về điểm này, anh không giống với đám con trai trong tiểu thuyết, và cũng không giống với đám con trai mà cô vẫn được nghe kể qua những câu chuyện phiếm. Đám con trai đó đều nóng lòng đưa người yêu lên giường, ít nhất là đều tỏ ra rất nóng lòng trước khi đưa lên giường.

Cô không hiểu tại sao lại như vậy, do cô không có sức quyến rũ hay do anh thiếu khả năng?

Cô luôn có một khát khao là cô và anh trở thành người tình của nhau một cách đúng nghĩa, dường như chỉ khi làm như thế, quan hệ của họ mới được xây dựng một cách thực sự. Cô chưa bao giờ có được trải nghiệm đó, nhưng cô đã đọc khá nhiều tiểu thuyết tình cảm, những chuyện “phiêu lưu giang hồ” kiểu đó đều biết một số, về lý thuyết thì là người khổng lồ nhưng về thực tiễn lại là người lùn đích thực.

Cô còn nhớ có một tiểu thuyết gọi những cô gái bị ép buộc phải bán thân là “gái nửa trinh”, vì họ đã bán thân cho người nhưng tâm hồn lại không trao gửi cho người đó. Cô cảm thấy mình cũng chỉ được coi là “gái nửa trinh”, chỉ có điều là ngược với nghĩa trên, vì cô đã trao gửi trái tim cho anh, trong đầu cũng đã nghĩ rất nhiều lần về chuyện đó nhưng chưa hành động mà thôi.

Mặc dù cô không quan tâm tới việc ai là người đi đầu, nhưng trong chuyện này, cô cho rằng con trai nên đóng vai trò chủ động. Kể cả con gái tình nguyện một trăm phần trăm thì cũng vẫn chỉ tỏ ra tình nguyện năm mươi phần trăm, thậm chí là âm năm mươi phần trăm, nửa chối nửa ưng mà, chẳng phải còn có chữ “chối” còn gì? Chối tức là từ chối. Nếu con trai không nóng lòng làm chuyện đó thì con gái chối cái gì, ưng cái gì chứ?

Cô không biết Allan đang đợi cái gì, đã có rất nhiều lần cơ hội sờ sờ ngay trước mắt mà anh lại cố tình bỏ qua. Cô nghĩ, hay là do anh ấy không yêu mình? Cứ nghĩ đến điều đó là cô lại sợ. Đột nhiên cô phát hiện ra rằng, mặc dù hai người đến với nhau như người yêu rồi nhưng anh chưa bao giờ nói ba chữ “anh yêu em” cả.

Đương nhiên là cô cũng nghĩ đến việc mình cũng chưa bao giờ thốt ra ba từ đó, nhưng nếu một cô gái tự sà vào lòng một anh chàng thì chẳng phải đã chứng minh vấn đề một cách rõ ràng hơn là nói ra ba chữ đó à? Cô không yêu anh thì sao lại làm như vậy?

Nhưng nếu dựa trên cơ sở logic này để đánh giá anh, vì cô thấy con trai khác con gái, kể cả không yêu một cô gái nhưng con trai vẫn có thể ôm hôn cô nàng, vì đó chỉ là nhu cầu sinh lý của anh chàng. Có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân khiến con gái luôn muốn nghe con trai nói ra ba chữ “anh yêu em”.

Với con trai, ngôn ngữ quan trọng hơn hành động, vì con trai luôn nhiệt tình thể hiện bằng hành động nhưng lại rất kiệm lời. Khi làm chuyện ấy, hầu hết bọn họ làm trong tình trạng đầu óc lú lẩn, còn khi họ nói chuyện, dù đầu óc vẫn lú lẩn nhưng dù gì cũng tỉnh táo hơn khi làm chuyện đó.

Với con gái, hành động lại quan trọng hơn lời nói, vì con gái lúc nào cũng rụt rè e thẹn, hầu hết là nói những điều không đúng với lòng mình. Cho dù miệng thì thỏ thẻ “không được đâu anh”, nhưng chỉ cần bọn họ ôm anh, chứng tỏ anh vẫn được phép.

Dường như tình trạng của Allan lại tệ hơn đám con trai khác, không những anh không nói ra ba chữ đó mà ngay cả việc mà bình thường mà con trai sẽ làm khi đầu óc lú lẩn, anh cũng không làm. Hai người ở riêng bên nhau, nếu anh chàng nóng lòng làm chuyện đó, ít nhất có thể chứng tỏ cô gái ấy còn làm cho anh chàng thấy hào hứng, ít nhất là sự quyến rũ về mặt sinh lý đã đạt yêu cầu, còn cô thì chưa bao giờ nhìn thấy vẻ nóng lòng của anh.

Cô nghĩ, nếu không phải vì mình thiếu sức quyến rũ với Allan thì chỉ còn một nguyên nhân là anh bị gay mà thôi. Nếu anh không phải là gay thì chỉ còn lý do duy nhất là anh muốn giữ kẽ, muốn giữ gìn đường lùi, anh không muốn dẫn sâu vào chuyện này, anh muốn giữ gìn được tự do để có thể rút lui bất cứ lúc nào. Bất luận là nguyên nhân nào cũng đều khiến cô cảm thấy rất lo lắng, rất căng thẳng và rất đau khổ.

Valentine năm 1997 rơi vào thứ Sáu, Ngải Mễ đã lên kế hoạch cho ngày này từ lâu, đây là Valentine đầu tiên của cô với Allan. Chẳng mấy chốc mà anh sẽ tốt nghiệp, sau khi tốt nghiệp anh sẽ về miền Nam xin việc, điều đó có nghĩa rằng không biết đến bao giờ mới có thể ở bên nhau trong ngày Valentine nữa. Cô quyết định sẽ trở thành người tình đích thực của anh trong ngày lễ tình yêu này.

Cô đã phải tốn không biết bao nhiêu nước bọt để thuyết phục bố mẹ đi xem hòa nhạc vào tối thứ Sáu. Sau đó, cô vào bếp châm nến đỏ và bật bản nhạc rất lãng mạn ngoài phòng khách, tạo bầu không khí ấm cúng trong nhà rồi thấp thỏm đợi Allan đến.

Anh đến nhà cô rất đúng hẹn, tặng cô một hộp nhạc hình trái tim rất xinh xắn, mở hộp nhạc ra sẽ nghe thấy bản For Elisa, và còn thấy một vũ nữ ba lê đang múa trên sàn gương bóng loáng.

Cô liền thốt lên với vẻ hài hước đầy ẩn ý: “Wow, món quà văn minh thế hả? So với anh thì quà em tặng anh nguyên thủy hơn nhiều.”

“Nguyên thủy cũng tốt mà, giản dị sơ khai. Nguyên thủy đến mức nào?”

“Nguyên thủy đến mức quay về thời ăn lông ở lỗ, đó là một cave woman (người đàn bà trong hang đá).”

Allan có vẻ sững sốt. “Món quà của em đặc biệt thế hả? Nếu biết trước là em thích văn minh thời nguyên thủy thì anh đã tặng em một người vợ Nguyên Mưu[2] của Vân Nam rồi. Xem ra món quà anh chọn nhầm quá nhỉ?”

[2] Người vợ Nguyên Mưu: Di cốt hóa thạch được phát hiện tháng 5-1965 ở thôn Thượng Na, huyện Nguyên Mưu, tỉnh Vân Nam, Trung Quốc. Di cốt có hai răng cửa hàm trên của một cá thể nam, có nhiều nét giống với răng người vợ Bắc Kinh

Cô liền an ủi anh: “Nhầm đến cực điểm lại không nhầm nữa.”

Allan tò mò hỏi: “Tại sao lại là người đàn bà trong hang đá? Em đừng nói là lấy trộm di cốt hóa thạch trong viện bảo tàng ra đó nhé?”

Cô liền chỉ vào phòng ngủ với vẻ bí hiểm. “Em cất trong phòng ngủ, bọn mình vào xem đi”

Đường như anh cũng linh cảm được điều gì, bèn hỏi lảng sang chuyện khác: “Em ăn cơm chưa? Có muốn ra ngoài ăn không?” Thấy cô lắc đầu, anh liền nói: “Hay là anh tự nấu nhé? Em thích ăn món gì?”

“Ăn anh!” Cô cười khúc khích để giấu đi vẻ căng thẳng của mình.

“Ăn anh thì cũng phải đợi nấu chín rồi mới ăn chứ, bọn mình có phải là dã nhân đâu, làm sao ăn sống nuốt tươi được?” Đùa xong, Allan đi về phía phòng bếp.

Cô liền ôm chặt lấy anh, trách móc: “Ăn sống nuốt tươi thì có sao? Giữ được hương vị nguyên chất. Nhưng con người thời đại văn minh như anh lại cứ đòi nấu chín lên rồi mới ăn.” Cô kéo anh về phía phòng ngủ. “Vào mà xem cave woman của anh, hôm nay là văn minh thời đại gặp văn minh nguyên thủy, không ăn người thì người sẽ ăn, chẳng còn con đường nào khác.”

Anh liền kéo cô lại, nói: “Ngải Mễ, đừng có làm ra bộ sành sỏi, anh biết em không phải là cave woman...”

Bị anh vạch trần, cô liền chơi bài ngửa. “Con trai ở bên con gái, đáng lẽ phải rất... nóng lòng chứ? Tại sao anh... lại không thể? Có phải em hoàn toàn không có sức quyến rũ không?”

Allan liền bật cười. “Xem ra câu nói “đàn bà sợ không đủ quyến rũ, đàn ông sợ không đủ khả năng” khá chuẩn nhỉ!” Rồi anh nói với vẻ ngại ngùng: “Sao em biết anh không... nóng lòng? Anh có hội báo với em đâu? Con người có thể kiềm chế bản thân mà...”

“Thế tại sao anh lại phải kiềm chế bản thân? Vì anh... muốn giữ gìn đường lùi ư?”

Allan nhìn cô với vẻ sững sốt rồi vòng tay ra ôm cô. “Sao em lại nghĩ như thế? Từ lâu em vẫn dò đoán về anh như vậy ư? Thế thì làm sao mà vui được?” Thấy cô gật đầu, Allan cười đau khổ, nói: “Câu thành ngữ “thấu hiểu người khác” rơi vào em lại biến thành “xuyên tạc người khác” rồi. Không phải như những gì em nghĩ đâu, anh đang đợi em lớn thêm chút nữa, em đã bước sang tuổi hai mươi đầu, bọn mình còn rất nhiều thời gian...”

“Nhưng chỉ còn mấy tháng nữa là anh tốt nghiệp rồi.” Nghĩ đến việc chỉ còn mấy tháng nữa Allan sẽ về miền Nam, hai người phải rất lâu mới được gặp nhau, mắt cô bắt đầu đỏ hoe. “Anh từng nói là chỉ cần em thích là anh thích, đúng không? Nếu em thích anh... ăn em thì sao nào?”

Allan cúi đầu nhìn cô rất lâu rồi bế thốc cô lên và đi về phía phòng ngủ.

Đã hơn mười giờ, bố mẹ Ngải Mễ cũng sắp về. Cô lưu luyến tiễn Allan xuống cầu thang, anh ngăn cô lại và nói: “Em đừng xuống nữa, muộn rồi, lát nữa em phải lên một mình không an toàn, hơn nữa bố mẹ em về không thấy em đâu lại lo lắng.”

Cô vẫn khẳng khái: “Em đưa anh đến cột đèn trước mặt kia thôi.”

Không biết làm thế nào, Allan đành để cô tiễn. “Em tiễn anh đến cột đèn đó rồi anh lại đưa em về.” Xuống đến dưới lầu, một tay Allan dắt xe, tay còn lại dắt tay cô.

Lúc đi qua vũng nước nhỏ, cô buông tay anh ra rồi bước qua, miệng khẽ xuyết xoa. Cô biết dù chỉ một động tác nhỏ như thế cũng không qua nổi mắt anh. Quả nhiên, Allan bám theo, sốt sắng hỏi: “Em đau hả?”

Cô không trả lời. Lúc này làm chuyện ấy, mặc dù Allan luôn thì thào bên tai cô rằng: “Tell me if it hurts” (Nếu đau nhớ bảo anh), sau khi xong xuôi cũng đã nhìn thấy vết máu đào nhưng cô không cảm thấy đau. Bây giờ cô làm như thế chỉ vì muốn giữ chân anh, thế nên cô vẫn ậm ừ trước câu hỏi của anh.

“Em đứng đây đợi anh một lát.” Nói xong, Allan mang xe đạp cất vào bãi giữ xe ở cửa sau của trường, sau đó chạy thật nhanh trở lại, bế cô lên và đi về phía nhà cô. Anh cứ thế bế cô lên cầu thang, vào nhà, đặt cô lên giường, đóng cửa lại rồi cởi áo khoác ngoài cho cô, còn mình thì cũng cởi áo khoác ngoài, hai người ghì siết lấy nhau trên chiếc giường nhỏ của cô.

Anh ôm chặt cô và thì thầm: “Có còn đau nữa không em?”

“Anh ôm rồi thì không đau nữa.”

“Làm con gái phải chịu khổ rất nhiều, em có hối hận không?”

“Hối hận cái gì? Hối hận vì đã làm thân con gái hay hối hận vì đã trao thân cho anh?”

“Both (Anh hỏi cả hai).”

“Neither (Em đều không hối hận).”

12. Chương 11

Chương 11

Sáng hôm sau, Ngải Mễ dậy sớm đi vệ sinh, cô mơ màng tỉnh dậy, vừa dụi mắt vừa mò vào nhà vệ sinh, quên cả khóa cửa. Đi được hai bước thì nhìn thấy mẹ xách làn từ bếp đi ra, chắc là chuẩn bị đi mua thức ăn, mua đồ ăn sáng. Ngải Mễ giật bản thân, sợ nhớ ra Allan vẫn đang ở phòng cô, liền vội quay lại đóng cửa phòng ngủ. Cô liếc nhanh vào phòng và vô cùng sửng sốt khi phát hiện ra anh ngủ trên chiếc ghế đặt cạnh giường, vừa này cô hoàn toàn không để ý đến điều đó.

Thấy vậy, mẹ liền hỏi: “Ngải Mễ, con dậy rồi à? Mẹ đang định hỏi sáng nay con thích ăn gì?”

“Ăn gì cũng được ạ, giống tuần trước thôi.” Cô không dám ra nhà vệ sinh, sợ chẳng may mẹ lại vào phòng cô và nhìn thấy Allan trong đó.

Mẹ thấy cô đứng yên không nhúc nhích bèn tò mò hỏi: “Không ngủ nữa à? Hôm qua con giặt ga trải giường hả? Con biết sử dụng máy giặt rồi cơ à?”

Mặt Ngải Mễ đỏ rần, miệng ấp úng: “Thì con biết lâu rồi mà. Mẹ đi mua đồ ăn sáng nhanh lên, con đói rồi.”

Sau khi mẹ đi, Ngải Mễ mới dám chạy vào nhà vệ sinh giải quyết thật nhanh rồi quay về phòng ngủ. Allan đã dậy, thấy cô bước vào, anh liền bước đến kéo tay cô hỏi: “Em còn đau không?”

“No.”

“Đừng giấu anh.”

“Bảo đau mới là nói dối.” Cô thành thật khai: “Chỉ vì em muốn giữ anh ở lại với em nên mới nói thế thôi.”

Anh nhìn cô một lát, dường như muốn phân định rốt cuộc câu nào là nói thật, câu nào là nói dối, cuối cùng anh chỉ ra ngoài, hỏi: ““Giặc” đi rồi hả?”

Nghe thấy vậy, cô không nhịn được, đành cố nén giọng, cười khúc khích nói: ““Giặc” đi rồi nhưng “tay sai” vẫn còn ở lại. Anh chuẩn bị về à?”

Allan liền gật đầu.

“Đợi em đánh lạc hướng “tay sai” cho anh đã.” Ngải Mễ quay trở lại nhà vệ sinh, chẳng mấy chốc đã đánh răng, rửa mặt xong xuôi, rồi cô gọi với sang phòng khách: “Bố ơi, hôm nay trời đẹp, bố con mình đi dạo đi!”

Bố hơi bất ngờ vì được trọng vọng đột xuất, lập tức từ phòng ngủ sang phòng khách. “Được thôi, sao hôm nay tự nhiên lại cao hứng thế?”

Ngải Mễ liền kéo bố ra ngoài. “Đi thôi bố, muộn là thời tiết lại hết đẹp đấy.” Rồi cô nói lớn: “Ta đi dạo thôi!”

Đến khi Ngải Mễ và bố đi dạo về, Allan đã không còn ở trong phòng. Cô tần ngần ngồi một lát, hồi tưởng lại cảnh tượng đêm qua, vừa thấy tự hào vừa thấy lo lắng. Tự hào là vì cuối cùng cô và Allan đã trở thành

tình nhân theo đúng nghĩa, lo lắng là vì hiện tại anh đã hoàn toàn sở hữu cô rồi, không biết liệu anh có mất hứng thú với cô hay không?

Nghe nói hứng thú của người đàn ông dành ột phụ nữ lấy việc chiếm hữu cô ấy làm điểm cao nhất, trước đó, anh ta luôn cố gắng vươn tới đỉnh, niềm hứng thú của anh ta tăng lên dần dần. Sau khi lên tới đỉnh cao nhất, sự hứng thú của anh ta cũng đạt tới cực thịnh, có thể anh ta sẽ ở trên đỉnh một thời gian, nhưng bất luận dừng trong bao lâu, sự hứng thú của anh ta sẽ không lên cao nữa, và cuối cùng là tụt dốc thối.

Cô không hề cảm nhận được sự mâu thuẫn giữa mối lo lắng ngày hôm nay và mối lo lắng ngày hôm qua của mình. Hôm qua còn lo là Allan giữ kẽ, không muốn dẫn sâu vào chuyện tình với cô, hôm nay lại bắt đầu lo lắng sau khi đã có được cô trọn vẹn rồi sẽ trở nên chóng chán. Cô rất thích anh của ngày hôm qua, dịu dàng, quan tâm biết bao, anh đã khiến cô tận hưởng được niềm vui mà trước đây cô chưa bao giờ cảm nhận được, rồi anh còn ở lại với cô một đêm, điều này khiến cô vui vô cùng. Nhưng sáng nay anh vội vã ra về như thế, khiến cô cảm thấy rất đau khổ.

Khi không có anh ở bên, cô lại bắt đầu đứng ngồi không yên, cô không biết rốt cuộc anh đang làm gì, đang ở bên ai, anh có còn yêu cô nữa không. Đáng lẽ hôm nay anh phải ở bên cô chứ? Anh vội về nhà cô Giản đó làm gì?

Càng nghĩ Ngải Mễ càng sốt ruột, cô quyết định đến nhà cô Giản để tìm anh, xem rốt cuộc anh đang làm gì. Cô biết nhà cô Giản nằm ở đường nào, vì Allan đã từng nói tên con đường đó, nhưng cô không biết là khu nhà nào, càng không biết tầng mấy, phòng bao nhiêu. Cô chỉ nhớ anh từng nói rằng gần khu nhà đó có cửa hàng cắt tóc “Thiên hạ đệ nhất kéo” của một nhà tạo mẫu tóc về hưu. Tay nghề mát-xa của nhà tạo mẫu tóc đó rất điêu luyện, ai đến cắt tóc cũng được tặng mấy phút mát-xa, thế nên Allan rất thích cắt tóc ở đó.

Cô không dẫn đo nữa, lát nữa hỏi thăm từng nhà vậy, kiểu gì chẳng hỏi ra nhà cô Giản. Đúng lúc mẹ mua thức ăn và đồ ăn sáng về, cô ăn qua loa cho xong bữa rồi chạy đi gọi taxi.

Đến con đường nhà cô Giản ở, cô bảo bác tài lái chậm hơn để cô tìm “Thiên hạ đệ nhất kéo”. Cũng may là không mất nhiều thời gian đã tìm ra, cô xuống xe trước cửa “Thiên hạ đệ nhất kéo”, trả tiền rồi đi vào con ngõ nằm bên vệ đường, nhìn thấy mấy khu nhà nằm gần nhau. Có ngó nhanh thì thấy mỗi khu nhà có ba hộ gia đình ở, cô quyết định bắt đầu tìm từ khu nhà gần nhất.

Cô vào hộ thứ nhất rồi nhìn ban công của từng tầng, chỉ mong phát hiện ra quần áo hoặc vật dụng quen thuộc gì đó của Allan nhưng không thấy. Cô lại sang hộ thứ hai, đang định tiếp tục làm như thế, quan sát ban công từng tầng thì nhìn thấy ban công tầng hai có người đang đứng, cô quyết định sẽ đi hỏi người đó.

Cô gái đang tựa nghiêng người trên ban công, có lẽ do nghe thấy tiếng bước chân, cô gái liền quay lại nhìn Ngải Mễ.

Linh tính mách bảo cô đây chính là Giản Huệ, nhưng cô vẫn hỏi: “Chị cho em hỏi thăm một chút. Chị có biết nhà cô chú Giản ở đâu không ạ?”

“Nhà mình họ Giản đây, bạn tìm ai?”

Ngải Mễ tiến đến gần hơn: “Chị có phải là Giản Huệ không?”

Cô gái đó liền gật đầu. “Bạn tìm mình à?”

“Em tìm anh Thành Cương.”

“Bạn tìm anh ấy có việc gì?”

“À, anh ấy quên đồ ở nhà em nên em mang đến cho anh ấy...” Ngải Mễ lấp liếm.

Giản Huệ nhìn cô một lượt từ đầu tới chân rồi chỉ về phía cổng, nói: “Bạn đi từ kia vào rồi mình mở cửa cho.” Nói xong, Giản Huệ liền biến mất khỏi ban công, một lát sau, cô mở cửa, thò đầu ra gọi Ngải Mễ: “Ở đây cơ mà, bạn vào đi!”

Ngải Mễ vào đến cửa thì nhìn thấy đôi giày của Allan đặt sát tường, cô cũng vội tháo giày ra, đặt bên cạnh đôi giày của Allan, cô phát hiện thấy nền nhà được lát bằng loại gạch giống như gạch nhựa.

Giản Huệ liền nói nhỏ với Ngải Mễ: “Nói nhỏ nhé, sáng nay anh ấy vừa về, còn đang ngủ. Đừng làm ồn không anh ấy lại dậy.”

Ngải Mễ định nói là em biết, vì sáng nay anh ấy từ nhà em về đây, nhưng cô lại nhớ đến nguyên tắc hoạt động bí mật nên đành giữ mồm giữ miệng. Cô không biết cửa nào là cửa phòng ngủ của anh, cũng ngại hỏi Giản Huệ, đành miễn cưỡng theo Giản Huệ vào phòng khách ngồi.

“Nhà chị không có ai à?” Ngải Mễ hỏi, nhưng rồi sửa lại: “Bố mẹ chị không có nhà à?”

“Bố mẹ mình đi coi thi rồi. Bạn là...”

“Em là Ngải Mễ.”

“Bạn là con gái thầy hướng dẫn của anh ấy hả? Mình đoán đúng rồi.” Giản Huệ cười, nói. “Không thể nghĩ là bạn đang học đại học, nhìn cứ như trẻ con vậy.”

“Trẻ con ă? Trẻ già thì có.” Ngải Mễ vốn định thể hiện sự khiêm tốn nhưng rồi cô chợt nhớ ra Giản Huệ hơn tuổi cô, nói thế sợ Giản Huệ lại hiểu lầm, cô vội dừng lại và hỏi sang chuyện khác: “Anh Thành Cường ở phòng nào ạ?”

“Cứ để anh ấy ngủ thêm một lúc nữa, tối qua chắc anh ấy chẳng được ngủ mấy, hôm nay về trông mệt mỏi lắm.”

Thấy Giản Huệ quan tâm đến Allan, cứ như cô ấy là người yêu của anh vậy, Ngải Mễ cũng thấy khó chịu, suýt nữa là để lộ ra chuyện của cô tối hôm qua.

“Bạn có uống trà không? Mình đi lấy nước nh!” Nói rồi Giản Huệ đứng dậy đi vào bếp pha trà.

Ngải Mễ tranh thủ thời gian ngó cửa mấy phòng, chỉ có căn phòng sát ban công đóng chặt cửa, các phòng còn lại đều mở hé, cô đoán chắc chắn đó là phòng của Allan, bèn chạy đến gõ cửa. Cô nghe thấy tiếng Allan còn đang ngái ngủ: “Ai đấy?”

“Em, Ngải Mễ đây.”

Allan liền bật dậy, mở hé cửa ra. “Em thật hả? Anh loáng thoáng nghe thấy tiếng em nhưng cứ ngỡ là đang nằm mơ. Sao em lại ở đây?”

“Em không được đến đây ư?” Cô lên ngay vào phòng và chốt cửa lại, sà vào lòng anh. “Nhớ anh nên em đến thôi.”

Anh kéo cô vào giường rồi chui vào chăn, vỗ xuống đệm, bảo cô cũng chui vào. Cô cởi ngay áo khoác ra, chui vào chăn và rúc vào lòng anh. Anh ôm chặt cô, nói: “Ý anh hỏi là em đến đây bằng cách nào, đừng có nói là em đạp xe đến nhé, hiện tại em... thế này, đi xe đạp không tiện lắm nhỉ?”

“Em bắt taxi.”

“Thông minh.”

Ngải Mễ liền hỏi: “Tối qua anh không ngủ được à? Giường chật quá đúng không? Nhưng em ngủ ngon lắm.”

Allan nhắm nghiền mắt lại, chỉ mỉm cười chứ không đáp lời.

“Em chen anh nên anh phải ra ghé ngủ hả?” Ngải Mễ hỏi. Cô biết mình ngủ rất hay đồn người khác, thế nên hỏi nhỏ khi ngủ cùng giường với cô, bất luận giường to thế nào, cô cũng vẫn có thể đồn mẹ xuống dưới đất, có lúc mẹ đành phải đổi sang bên kia, nhưng chẳng mấy chốc Ngải Mễ lại mò đến, có đêm đồn mấy lần liền.

Cô liền trách: “Sao anh không gọi em dậy? Hoặc đẩy em sang một góc ấy?”

Allan vẫn nhắm nghiền mắt, mỉm cười, nói: “Em ngủ say như con cún, anh nỡ lòng nào gọi em dậy?” Rồi anh ngáp một cái, hỏi: “Em ăn sáng chưa? Có đói không?”

“Em ăn rồi nên không đói.”

“Thế ngủ một lát nhé, anh buồn ngủ quá.”

Ngải Mễ chẳng buồn ngủ chút nào nhưng vẫn phải giả vờ nhắm mắt. Nhắm mắt chưa đầy hai phút, cô bắt đầu mờ mịt trên người anh. Không hiểu tại sao, cô nghĩ hai người đã đến với nhau rồi thì nghiêm nhiên phải làm việc gì đó, nếu không cô sẽ nghi ngờ là anh không yêu cô nữa, ít nhất là anh không cảm nhận được sự quyến rũ của cô.

Allan nhắm nghiền mắt, mỉm cười túm lấy tay cô, không cho cô chạm vào chỗ đó của anh. “Làm gì vậy? Tay chân quờ quạng ghê thế. Em không nghe nói không được chạm vào cái đó của ông ba mươi à? Đừng có đùa với lửa, không lại tự chuốc vạ vào thân đấy.”

“Anh không thích tự chuốc vạ vào thân à?”

“Anh sợ em đau.”

“Em không đau.”

“You sure (Em chắc chắn chứ)?”

“Yes (Chắc chắn).”

Sau khi chiến sự xảy ra, Ngải Mễ bắt đầu quên hết mọi thứ xung quanh và rên rỉ mỗi lúc một rõ hơn, Allan sợ quá vội áp miệng mình vào miệng cô, kiểm soát mọi hoạt động tự do ngôn luận của cô.

13. Chương 12

Chương 12

Ngủ một giấc dậy là đã gần hai giờ chiều. Ngải Mễ lại muốn đi vệ sinh nên đành phải rón rén bò dậy, lén đi ra ngoài. Cô đang ngó nghiêng, xem cửa nào giống cửa nhà vệ sinh thì thấy Giản Huệ đang đeo tạp dề, tay cầm xẻng chiên đi ra từ sau một cánh cửa.

Nhìn thấy Ngải Mễ, Giản Huệ sững sốt hỏi: “Bạn vẫn ở đây hả? Mình rót trà quay ra thì không thấy bạn đâu nữa, mình cứ tưởng bạn về rồi cơ.” Nói xong, Giản Huệ liếc về phía đồng giày đặt ngoài cửa. Ngải Mễ nghĩ bụng với vẻ đắc ý, bà chị quên mất dấu vết quan trọng rồi ư? Xem ra là chưa đọc nhiều tiểu thuyết trinh thám.

Ngải Mễ hỏi: “Nhà vệ sinh nhà chị ở đâu ạ?”

Giản Huệ liền chỉ về phía nhà vệ sinh. “Góc kia kìa.”

Khi Ngải Mễ quay vào phòng Allan, thấy anh cũng đã dậy. Ngải Mễ liền hỏi: “Anh không ngủ nữa à?”

“Không, đói quá ruột dính cả lại rồi, không ăn gì e rằng lại xảy ra án mạng.”

“Sáng anh chưa ăn gì à?”

“Ăn rồi.” Allan cười, đáp. “Nhưng cũng gần hai giờ rồi, cộng với việc vừa nãy lại đi đá nửa trận bóng đá, không đói mới là lạ.”

Ngải Mễ liền thắc mắc: “Anh vừa đi đá bóng hả? Sao em không biết nhỉ?” Thấy nụ cười của Allan đầy ẩn ý, cô cũng phần nào đoán ra được ý anh chàng, bèn tò mò hỏi: “Tại sao anh lại gọi chuyện ấy là đá bóng? Em thấy chẳng giống đá bóng chút nào.”

“Anh đọc sách thấy bảo thể nói lượng sức mà đàn ông phải bỏ ra tương đương với việc đá nửa trận bóng.”

Ngải Mễ không kìm được liền thốt lên: “Thảo nào anh ra nhiều mồ hôi như vậy, hóa ra là đá bóng à.” Cô nghĩ một lát lại hỏi tiếp: “Đàn ông tương đương với việc đá nửa trận bóng, còn đàn bà thì sao?”

Allan nghiêng đầu nhìn cô, nói: “Em phải tự hỏi em chứ, có phải tương đương với việc tổ chức một live show không?” Ngải Mễ đỏ bừng mặt, giơ tay định đánh anh thì bị anh túm chặt, tiện đà kéo cô vào lòng, nói nhỏ: “Không ngờ Ngải Mễ cũng biết đỏ mặt nhỉ, bây giờ thì anh biết cách đối phó với cái miệng búa xua của em rồi.”

Allan vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt rồi lại chạy xuống cửa hàng tạp hóa ở dưới mua một cái khăn mặt và một cái bàn chải cho Ngải Mễ dùng. Cô vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, xong xuôi, cô nhìn thấy khăn mặt nhà Giản Huệ treo ở trên giá treo hình tròn có nhiều cặp nhựt, cô cũng treo khăn của mình lên đó, rồi đặt bàn chải đánh răng của mình vào chiếc cốc sứ để trên tủ tường nhỏ, rất ra dáng bà chủ nhà Allan, cảm giác như đã có một vị trí ở trong ngôi nhà này.

Ngoài phòng khách, Allan đang bày bát đĩa lên bàn ăn, Giản Huệ đứng ở cửa bếp, nói: “Tớ nấu cơm rồi đấy, biết các cậu... ngủ đến bây giờ chắc chán sẽ đói. Ngải Mễ, tay nghề nấu nướng của mình thường lắm, ăn tạm vậy nhé!”

Allan nói với vẻ rất áy náy: “Ngại quá nhỉ? Sao lại bắt bà con phải nấu cơm...”

Giản Huệ liền cười, nói: “Mọi người chiến đấu ở tiền tuyến vất vả rồi thì bọn này ở hậu phương nấu cơm là lẽ thường tình thôi mà...”

Ngải Mễ thấy mặt Allan đỏ bừng, chắc do đứng là hôm nay đã chiến đấu. Cô nghĩ Giản Huệ nói đùa như vậy cũng có ẩn ý cả, nên mặt cũng đỏ theo.

Allan vào bếp giúp một tay, Ngải Mễ cũng theo sau, nhưng phát hiện ra bếp chẳng chứa được nhiều người, mình cũng chẳng giúp được gì, đành quay ra phòng khách. Cô nghe thấy Allan hỏi Giản Huệ: “Hôm nay trường em không tổ chức thi à?”

“Có thi, nhưng em không đi coi thi.”

Ngải Mễ đoán chắc là biết hôm nay Allan ở nhà nên Giản Huệ mới không đi coi thi. Cô biết là lệ phí coi thi của kỳ thi tự học này khá cao, các thầy cô ở khoa bố mẹ cô đều thích đi coi thi, chẳng lẽ Giản Huệ có mối thù với tiền ư? Cô nghĩ chắc chắn là Giản Huệ đã đem lòng yêu Allan, mặc dù không có bằng chứng nhưng cô vẫn tin vào trực giác của mình.

Ăn cơm xong, Allan đi rửa bát, Giản Huệ không cho anh rửa mà nói: “Anh đang có khách, thôi cứ tiếp chuyện khách đi, để em rửa.”

Allan khăng khăng đòi rửa. “Nguyên tắc không thay đổi, người nào nấu cơm không phải rửa bát, thôi cứ để anh rửa.” Giản Huệ không giành nữa mà vào phòng khách ngồi xuống sofa, cầm cuộn len và kim đan lên, vừa đan vừa nói chuyện với Ngải Mễ.

Nhìn cuộn len màu xi măng, Ngải Mễ không kìm được bèn hỏi: “Chị đan cho anh ấy à?”

Giản Huệ có vẻ mất tự nhiên, hỏi: “Ai? Thành Cương hả? Không.” Nhưng Ngải Mễ vẫn tin chắc chắn là đan cho Allan, màu xi măng đó chỉ có nam giới trẻ mới mặc.

Không hiểu sao, Ngải Mễ cảm thấy rất lo, Giản Huệ cái gì cũng biết, biết nấu nướng, biết đan áo, còn cô thì chẳng biết làm gì. Giản Huệ cũng rất xinh xắn, mũi không cao nhưng đôi mắt to tròn, rất có hồn. Ngải Mễ nghĩ đàn ông đều thích các cô gái mắt to, khi miêu tả một cô gái đẹp, người ta thường nói “đôi mắt long lanh biết nói” còn gì. Cô biết mũi mình khá cao nhưng mắt lại không được to, cũng không long lanh, càng chẳng biết có hồn hay không.

Cô cảm thấy Allan ở nhà Giản Huệ thật sự quá nguy hiểm, nếu thuyết phục được anh chuyển khỏi nơi này thì yên tâm. Nhưng chuyển đi đâu đây? Chắc chắn anh không muốn chuyển đến nhà thầy hướng dẫn của mình, nhưng anh có thể chuyển vào ký túc xá chứ nhỉ? Sinh viên xa nhà đều ở trong ký túc xá cả tuần còn gì? Tại sao cứ cuối tuần anh phải về nhà cô Giản? Cô đoán chắc chắn là Giản Huệ đã thích Allan, Allan cũng chẳng có lý do gì mà không thích cô nàng. Nếu họ cứ gần nhau thế này, lửa gần rơm kiểu gì chẳng bén. Cô quyết định lát nữa sẽ trao đổi với Allan chuyện này.

Rửa bát xong, Allan từ bếp đi ra và nói với Ngải Mễ: “Anh đưa em về nhé?”

“Tại sao?” Ngải Mễ sốt sắng hỏi.

“Chiều anh còn phải viết luận văn, chẳng phải em cũng còn rất nhiều sách phải đọc là gì?”

“Sách mai em đọc cũng được, thôi để em ngồi ở đây xem anh viết luận văn thế nào, em chỉ ngồi bên cạnh chứ không phá đám anh đâu.”

Allan cười, nói: “Em ngồi ở bên cạnh thì anh còn viết được gì nữa? Biểu diễn thư pháp luôn cho xong. Thôi để anh kiểm cuốn sách cho em đọc. Thầy em giao cho đọc tiểu thuyết gì, xem anh có tìm được cuốn nào không...”

Giản Huệ liền gợi ý: “Ngải Mễ, hay bọn mình đi chơi siêu thị đi, để anh ấy ở nhà tập trung viết luận văn.”

Lời đề nghị này cũng khá lọt tai, vì thực lòng Ngải Mễ không hẳn muốn ngồi em Allan viết luận văn, chủ yếu là do cô không muốn cho Giản Huệ và Allan ở gần nhau, nếu Giản Huệ cũng xung phong đi siêu thị thì còn gì bằng. Cô liền vui vẻ đáp: “Được đấy, mình đi siêu thị ngó xem có gì không.”

Allan vội vào phòng ngủ lấy ít tiền đưa cho cô. “Em mang ít tiền đi, không lát nữa thích mua cái gì mà chẳng có tiền, lại quay sang hát cho người ta nghe.”

Giản Huệ tò mò hỏi: “Hát cho người ta nghe? Thế có nghĩa là sao?”

Ngải Mễ vội thanh minh: “Là chuyện cười hồi nhỏ của em, có lần em đã kể cho anh ấy. Một lần em theo bố mẹ ra cửa hàng bách hóa, nhìn thấy một con búp bê rất đẹp, em cứ nằng nặc đòi mua. Mẹ em thì bảo ở nhà có mấy con kiểu đó rồi, không ưa nữa, nói dối em là không mang đủ tiền, bảo: “Không có tiền thì mua kiểu gì? Định hát ọi người nghe ư?” Em lại tưởng thật, bước đến hát cho người bán hàng đó nghe, khiến bao nhiêu người xúm lại xem, bố mẹ em thì khóc dở mếu dở, cuối cùng đành phải mua. Nhưng em đâu có biết, em lại cứ tưởng có được con búp bê đó là nhờ đứng hát, thế nên sau này cứ thích cái gì, nếu bố mẹ không chịu mua là em lại bước đến hát cho người ta nghe.”

Giản Huệ nghe xong liền cười khúc khích. “Bố mẹ bạn rất chiều bạn thì phải, có phải đến bây giờ thích cái gì là bạn vẫn đòi cho bằng được không?”

Ngải Mễ cảm thấy câu này rất chối tai, sợ Allan cũng nghĩ như vậy nên vội thanh minh: “Đó là chuyện hồi nhỏ thôi, em kể cho vui ấy mà, giờ em không còn là cô bé được nuông chiều sinh hư đó nữa rồi.” Rồi cô quay sang hỏi Allan: “Đúng không anh? Đã bao giờ anh thấy em đòi hỏi cái nọ cái kia ở ngoài chưa?”

Từ nãy đến giờ Allan chỉ cười, nghe thấy vậy vội nói: “Đúng, đúng, chưa bao giờ, bây giờ em là em bé ngoan rồi, chẳng đòi hỏi linh tinh bao giờ.” Nói xong anh liền dúi tiền vào tay cô. “Nhưng thích mua cái gì thì cứ mua, không mua linh tinh là được.”

Ngải Mễ theo Giản Huệ đến siêu thị Quang Hoa ngó nghiêng lung tung. Giản Huệ vờ vô tình hỏi: “Bạn kém Thành Cương mấy tuổi?”

“Ba tuổi, sao ạ?”

Giản Huệ khẽ thở dài và nói: “Không sao, trông bạn có vẻ còn ít tuổi, thảo nào anh ấy chiều như trẻ con vậy. Đàn ông luôn thích con gái ít tuổi hơn mình. Thực ra ngẫm lại cũng thấy đúng, phụ nữ chóng già, cùng là ba mươi tuổi nhưng “trai ba mươi tuổi đang xoan, gái ba mươi tuổi đã toan về già”, nếu phụ nữ mà hơn tuổi đàn ông thì đến khi người đàn ông hơn bốn mươi, phụ nữ đã bước sang tuổi mãn kinh rồi.”

Ngải Mễ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện xa xôi như thế, cô liền tò mò hỏi: “Phụ nữ đến tuổi mãn kinh sẽ thế nào?”

“Bước vào tuổi mãn kinh, phụ nữ sẽ già nhanh, không còn quyến rũ, đàn ông sẽ không còn hứng thú nữa. Nếu lúc đó người đàn ông mới hơn bốn mươi, đang ở độ tuổi sung sức, chắc chắn hai người sẽ gặp trục trặc, anh ta sẽ không yêu người phụ nữ đó nữa mà đi tìm cô nào trẻ đẹp hơn...”

Ngải Mễ tính thầm và cũng thấy rất lo lắng. Cô từng đọc ở đâu đó rằng tuổi mãn kinh của phụ nữ bắt đầu từ bốn mươi đến năm mươi tuổi. Cô nghĩ, nếu chẳng may bốn mươi lăm tuổi cô đã bước vào giai đoạn mãn kinh mà Allan vẫn chưa đến năm mươi thì phải làm thế nào đây? Nghe nói đàn ông bảy mươi tuổi, nhu cầu về chuyện đó cũng vẫn còn, như thế không biết anh ấy có ra ngoài tìm cô nào trẻ đẹp hơn không?

Cứ nghĩ đến chuyện đó cô lại chẳng còn đầu óc nào mà ngó nghiêng hàng hóa trong siêu thị nữa, chỉ thăm than thở hồng nhan dễ già.

Hai người lang thang một hồi, Ngải Mễ không mua gì, cô không muốn tiêu tiền của Allan. Giản Huệ mua một cuộn băng, Ngải Mễ cầm lên xem, bài hát chính có tựa đề là Duyên kiếp sau của Lưu Đức Hoa. Cô liền thắc mắc: “Đây là bài hát mới hả?”

“Không, vì mình rất thích bài Duyên kiếp sau này thôi, bạn đã bao giờ nghe Thành Cương hát bài này chưa?”

Ngải Mễ lắc đầu. “Anh ấy chưa đưa em đến quán karaoke bao giờ cả, dạo này anh ấy rất bận...”

“Không cần phải ra quán karaoke mà vẫn được nghe hát cơ, Thành Cương hay hát ở nhà. Giọng còn hay hơn cả Lưu Đức Hoa, chất giọng của Lưu Đức Hoa không hay lắm, chỉ hát được giọng trầm thôi. Giọng Thành Cương hay tuyệt, mỗi lần cất tiếng hát đều đi vào lòng người. Thành Cương có khiếu ca hát có lẽ là do đẳng nội nhà anh ấy mang dòng máu Kazakhstan. Bạn cũng biết đây, Trung Quốc có hơn năm mươi dân tộc, ngoài dân tộc Hán là nghiêm túc ra, các dân tộc ít người đều hát hay múa giỏi, toàn những người như Hồ Tùng Hoa, Đặng Cách Nhĩ[1]...”

[1] Tên các ca sĩ nổi tiếng ở Trung Quốc.

Nghĩ đến việc Giản Huệ thường xuyên được gặp và nghe Allan hát mà Ngải Mễ ngưỡng mộ biết bao, không kìm được bèn nói: “Chị may mắn thật đấy, được ở gần anh ấy.”

“Mình may mắn hả?” Giản Huệ nói. “Mình cảm thấy mình bất hạnh thì có.” Nhưng cô không nói tại sao mình lại cảm thấy bất hạnh mà hỏi Ngải Mễ: “Bạn có tin vào kiếp sau không?”

Ngải Mễ cũng không biết mình có tin hay không, cô chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, bây giờ bị Giản Huệ hỏi như vậy, rồi lại thấy cô ấy thích bài hát Duyên kiếp sau, bèn trả lời lấy lòng: “Em tin.”

“Mình cũng vậy. Nếu một người tin rằng có kiếp sau thì sẽ không quan tâm đến mọi nỗi cay đắng, khổ đau của kiếp này nữa mà gửi gắm tất cả hy vọng vào kiếp sau.”

14. Chương 13

Chương 13

Tối hôm đó, khi Allan đưa Ngải Mễ về nhà, cô liền tranh thủ cơ hội bàn với anh: “Anh đừng ở nhà Giản Huệ nữa, chuyển đến nhà em hoặc vào ký túc xá mà ở.”

“Sao vậy?”

Cô liền nói thẳng: “Em sợ anh sẽ đem lòng yêu Jane, cô ấy vừa xinh xắn lại vừa giỏi giang, hiền thực...”

Allan liền cười, nắm chặt tay cô hơn. “Đầy đủ công dung ngôn hạnh hả? Em ca ngợi cô ấy như thế là vì yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên ư?”

“Đừng có đùa, em là con gái, sao có thể yêu con gái được?”

“Có gì đâu, thế gian này thiếu gì lesbian (đồng tính luyến ái nữ)?” Allan nhận thấy cô đang lo lắng thật, bèn an ủi: “Đừng lo. Em tưởng anh là người rừng à? Gặp một ăn một, gặp hai xơi hai ư?”

Cô vội lắc đầu. “Anh không phải là người rừng, nhưng anh sợ một loại vũ khí chí mạng là nước mắt của con gái, người ta vừa khóc là anh đầu hàng ngay. Jane có đôi mắt long lanh như thế, không khóc thì cũng như đang khóc, nếu mà khóc chắc chắn sẽ rất quyến rũ. Nếu cô ấy khóc trước mặt anh, anh có chống chọi được không?”

“Tại sao cô ấy lại phải khóc trước mặt anh? Bị anh cướp mất đồ chơi à?”

“Dĩ nhiên không phải vì bị cướp đồ chơi mà là vì... cô ấy yêu anh.”

“Sao Jane có thể yêu anh được? Cô ấy đầy người theo đuổi, không phải cán bộ cấp cao thì ít nhất cũng là con em cán bộ cấp cao, anh là cái quái gì?”

Ngải Mễ có vẻ không quan tâm lắm đến cụm từ “cán bộ cấp cao”, hiện nay tổ trưởng tổ dân phố cũng là cán bộ cấp cao. Cô nửa đùa nửa thật, nói: “Anh không hơn con em cán bộ cấp cao à? Anh có mối liên hệ với nước ngoài.”

“Chứ sao nữa, anh còn bắt được tín hiệu của đài dịch... Em yên tâm đi, Jane sẽ không yêu anh đâu, anh quen cô ấy đâu phải mới một, hai ngày, nếu cô ấy có ý đồ đó thì anh đã nhận ra từ lâu rồi.”

Ngải Mễ vẫn khẳng khái. “Điều em nói là sự thật đấy, chắc chắn là Jane đã yêu anh. Cô ấy đan áo len cho anh, nấu cơm cho anh, cô ấy còn...” Đến khi Ngải Mễ liệt kê thật thì lại không tìm ra được điều gì để kể nữa, đành nói: “Tóm lại là rất nhiều việc, đếm không xuể.”

“Hơ hơ, đúng là “đếm không xuể”, mới có như thế mà đã đếm không xuể.” Allan hỏi: “Jane đan áo len, sao em lại dám chắc là đan cho anh? Anh chưa bao giờ mặc áo len đan tay cả, anh ở nhà cô ấy, chẳng lẽ cô ấy không nhận ra điều này ư?”

Ngải Mễ nghĩ một lát, hình như đúng là chưa bao giờ nhìn thấy Allan mặc áo len đan tay, hơn nữa Jane cũng đã nói không phải đan cho anh ấy. “Có thể chiếc áo len đó không phải là đan cho anh, nhưng việc cô ấy yêu anh là điều chắc chắn, đây là trực giác mách bảo em, trực giác của một cô gái đối với một cô gái chắc chắn sẽ không sai đâu.”

“Đó là vì em không hiểu cô ấy. Anh hỏi em, nếu em yêu một người thì em có giới thiệu bạn gái cho người ấy không?”

Ngải Mễ đáp: “Dĩ nhiên là không rồi, nếu anh ta lại yêu người em giới thiệu sao? Hơn nữa nếu em giới thiệu người yêu cho anh ta thì khác gì nói với anh ta là em không yêu anh ta.”

“Nhưng Jane đã giới thiệu cho anh mấy cô bạn rồi.”

“Thật hả?” Giờ thì cô đã yên tâm hẳn, đầu óc lại bắt đầu tập trung vào mấy cô bạn gái đã được Jane giới thiệu. “Cô ấy giới thiệu ai cho anh? Con em cán bộ cấp cao hả? Anh đã gặp bọn họ lần nào chưa? Anh có thích họ không?”

Allan liền cười. “Anh biết ngay là kể ra chuyện này thì em sẽ tra khảo đến cùng. Khai thật với tổ chức là anh không biết rõ về lai lịch cụ thể của mấy cô ấy, hầu hết là cô ấy không bảo sẽ giới thiệu bạn gái cho anh, thường chỉ nói có người bạn kiếm hộ được mấy cái vé độc, xem hòa nhạc, triển lãm gì đó, mọi người cùng đi xem cho vui, hoặc hẹn đến nhà ăn bữa cơm, đôi khi người ta về rồi, cô ấy mới hỏi anh ấn tượng về cô gái ban này thế nào. Anh bảo chẳng có ấn tượng gì cả, và thế là cô ấy cũng thôi.”

“Từ nay về sau, anh đừng bảo cô ấy giới thiệu bạn gái cho anh nữa.”

Allan liền cười hơ hơ. “Hôm nay cô ấy được xem bộ phim Cuộc chiến không khói lửa, chắc chắn sẽ không giới thiệu người yêu cho anh nữa đâu.”

Ngải Mễ nghĩ thấy cũng phải, kể ngốc đến đâu cũng đoán ra một trai một gái trốn trong phòng có thể làm những gì. Cô hỏi: “Jane có người yêu chưa?”

“Việc đó thì anh chịu, nhưng ứng cử viên thì nhiều lắm, đợt trước cô ấy còn cho anh xem ảnh của mấy ứng cử viên, nhờ anh tham mưu hộ.”

“Anh tham mưu thế nào?” Ngải Mễ sốt sắng hỏi.

“Không rõ tình hình cụ thể nên đương nhiên là chọn qua tướng mạo thôi, xem cậu nào trông khá khinh thì bỏ phiếu cho cậu đó.” Allan sức nhớ ra điều gì đó. “Mới đây có một anh làm ở ban tổ chức thành ủy theo đuổi Jane, trông rất trẻ nhưng đã có xe đưa xe đón. Mấy lần tìm đến nhà đúng lúc Jane đi siêu thị, người ta đã phải tỏ ra hết sức nhũn nhặn đợi mấy tiếng đồng hồ. Anh cũng rất vinh hạnh được nói chuyện mấy câu với đồng chí ở ban tổ chức thành ủy này.”

“Anh nói gì với anh ta?”

“Anh nói cho anh ta biết nhà vệ sinh nằm ở đâu.”

Cô cười ngất. “Chỉ nói vậy thôi hả?”

“Thì có sao đâu! Đây là vấn đề lớn liên quan đến quốc kế dân sinh, anh ta ngồi yên chờ Jane quay về được là nhờ công lao của anh đấy.”

“Anh ta đến vào lúc Jane không có nhà chứng tỏ không có hẹn từ trước, thế thì chắc chắn không phải là bạn trai của cô ấy. Em chỉ mong anh ta theo sát mục tiêu hơn để tán đổ Jane, xóa đi mối họa lớn cho em.” Cô sức nhớ ra vấn đề cuối cùng, bèn hỏi: “Jane hơn anh mấy tuổi?”

“Cô ấy sinh năm 69, sinh nhật muộn hơn anh mấy ngày, chắc hơn bốn, năm tuổi gì đó.”

Cô nhớ rằng Jane có nói đến chuyện gái hơn trai tuổi thì không hay thế nào, nghĩ bụng, Jane biết điều này, chắc chắn không yêu Allan đâu, rồi cô hỏi kháy: “Sao anh nhớ rõ sinh nhật của cô ấy thế?”

“Lạ lắm ấy, những chuyện khác anh nhớ kém lắm, nhưng ngày sinh nhật người khác thì nhớ như in, chỉ nhìn một lần là chẳng quên được.”

Cô biết Allan đang khiêm tốn, thực ra anh là người có trí nhớ cực tốt. Cô liền làm phép thử: “Thế anh nhớ sinh nhật của em là ngày nào không?”

Allan liền trêu: “Sinh nhật của em là mừng 3 tháng 12...”, thấy cô chuẩn bị nổi giận, anh vội nói thêm: “Sau đó một ngày đúng không?”

Sau đó, Ngải Mễ không ép Allan phải chuyển khỏi nhà Jane nữa, cô không muốn bị coi là người nhỏ mọn, nhưng cô thực sự vẫn coi Jane là đối thủ cạnh tranh. Cô cảm thấy chỉ ghen thôi chưa đủ, điều quan trọng là phải quyến rũ được Allan, muốn câu được cá phải có mồi ngon, nếu mọi phương diện mình đều hơn Jane thì có lý do gì mà anh ấy lại yêu Jane và bỏ rơi mình chứ? Trừ phi đầu óc anh chàng có vấn đề.

Một kẻ đầu óc có vấn đề thì yêu làm gì chứ?

Dĩ nhiên là đôi mắt to tròn của Jane không thể bắt chước được nhưng Ngải Mễ cũng không lo lắng nhiều về dung nhan của mình, mỗi người có một điểm mạnh riêng. Jane chỉ cao khoảng 1m6, đứng cạnh Allan thấy lùn hơn hẳn, hơn nữa mũi Jane cũng không được cao, nhìn nghiêng thấy không có gì nổi bật cả.

Ngải Mễ cho rằng Allan vẫn si mê dung nhan của cô hơn, vì anh rất thích chụp ảnh cho cô, mỗi lần đi chơi công viên, anh đều mang máy ảnh chụp cho cô, chụp chính diện, chụp nghiêng, chụp ở cự ly gần, cự ly xa, kiểu gì cũng có. Cô cảm thấy ảnh anh chụp cho cô tấm nào cũng đẹp, trông xinh hơn cô trong gương, chứng tỏ anh biết cô đẹp ở điểm nào.

Allan thích nhất là cô búi tóc sau gáy, lưng quay vào anh, sau đó lại quay nghiêng mặt ra phía anh, anh nói chụp như thế trông rất giống ảnh chụp nghiêng của diễn viên Hồng Kông Thạch Tuệ hay Hạ Mộng. Anh đã từng nhìn thấy kiểu chụp đó rồi, ảnh đen trắng, ngấm rất thích.

Ngải Mễ lại bắt đầu tỏ ý ghen tuông với Thạch Tuệ và Hạ Mộng, hỏi: “Anh thích ngấm như thế thì chắc là phải cảm ảnh lên hôn rồi mơ mộng vắn vợ nhỉ?”

Allan bèn lắc đầu, thanh minh: “Cái đẹp và tình dục không có mối liên hệ tất yếu. Có vẻ đẹp khiến anh phải kính trọng, hay nói cách khác là chỉ có thể để ngắm, không được phép đùa giỡn. Hiện nay người ta vẫn khen ai đó “gợi cảm”, có lẽ là chính xác hơn việc chỉ dùng một từ rất chung là “đẹp” để miêu tả về phụ nữ. Gợi cảm nhưng chưa chắc đã đẹp, đẹp cũng chưa chắc đã gợi cảm.”

Sau khi quen Allan, Ngải Mễ bắt đầu học cách làm việc nhà, hiện tại gần như đã đối phó được với những việc nấu nướng, giặt giũ ngày thường. Cô cảm thấy làm việc nhà không phải là chuyện quá khó khăn, nói như lời Allan là đến trường Đại học B còn thi được, chẳng lẽ việc xào nấu lại không làm được à?

Không có món nào khó, chỉ sợ người không làm.

Hiện tại so với Jane, cô chỉ còn kém mỗi khoản đan áo len nữa thôi, nhưng Allan nói rồi, anh không mặc áo đan tay bao giờ, Ngải Mễ cũng không thích mặc, thấy vừa dày vừa nặng, cô thích mặc áo lông cừu, vừa nhẹ vừa đẹp, tội gì phải mất công đan tay? Nhưng cô vẫn muốn tự tay đan cho anh cái gì đó, chủ yếu là

để anh biết, những việc mà Jane làm được, cô cũng có thể làm, những cái cô muốn học thì đều có thể học thành công.

Cô đã hỏi cô bạn Vương Hân cùng phòng, Vương Hân nói tốt nhất là đang khăn quàng cổ đầu tiên, vì đan khăn khá đơn giản, cứ thẳng tuột là xong. Ngải Mễ thấy đây là một ý tưởng không tồi nên quyết định đan khăn. Vương Hân lại dạy cho cô kỹ xảo để đan nhanh là mua loại kim đan to, chẳng mất nhiều thời gian đã đan xong. Ngải Mễ vội đi mua len và kim đan rồi nhờ Vương Hân dạy cô đan.

Vương Hân nói, cậu mới học nên không phải đan kiểu phức tạp, đan cốt đơn giản thôi, vừa dễ đan vừa dày dặn. Ngải Mễ bảo thôi thì đan cốt vậy.

Vương Hân liền dạy cô đan nhưng Ngải Mễ vốn là người vụng về, đan không đúng luật, nhớ nhớ quên quên nên đan được một hồi thì càng xuống dưới càng rộng, cuối cùng biến thành một hình thang trên hẹp dưới rộng.

Thấy vậy, Vương Hân khóc dở mếu dở, nói: “Thôi thôi, đan cốt cậu sáng tạo quá, dạy cậu kiểu nào chặt chẽ hơn chút vậy. Đan xương cá nhé?”

Kiểu đan này hay ở chỗ là không đến nỗi càng đan càng rộng, nhưng cũng tệ ở chỗ là không thể càng đan càng rộng được, vì thế nên Ngải Mễ không phát hiện ra mình đan sai ở đâu, cô cũng không biết đan xương cá có hình như thế nào, vì Vương Hân chỉ đan mấy hàng cho cô xem, trong đầu cô không có khái niệm hoàn chỉnh, tưởng là mình đan chuẩn lắm rồi, thế nên vẫn miệt mài đan. Càng đan càng có cảm giác mình như Chức Nữ xuống trần, tự thấy phục bản thân vô cùng.

Đợi đến ngày đan xong khăn, mang ra cho Vương Hân xem, vừa nhìn thấy sản phẩm, Vương Hân liền cười ngặt nghẽo. “Má ơi, đây là kiểu đan xương cá của cậu ư? Xương nằm ở đâu? Sao tớ chỉ thấy một dúm toàn cục là cục vậy?”

Ngải Mễ liền giơ khăn ra xa để nhìn, đúng là chỉ thấy một dúm toàn cục là cục, nhưng cô không muốn dở len ra đan lại, bèn nói: “Thôi, cứ gọi nó là khăn nổi mụn vậy. Sau này bọn cậu ai cần đan khăn nổi mụn cứ đến gặp tớ.”

Ngải Mễ ngại nên không dám tặng chiếc khăn mình đan cho Allan, nhưng cuối cùng cô vẫn lấy hết can đảm đưa cho anh. Thôi, bị ăn cười cũng phải chịu chứ sao?

Allan giở chiếc túi được gói ba, bốn lớp đó ra, nhìn thấy một chiếc khăn, bèn hỏi: “Em đan hả?”

Cô đỏ bừng mặt gật đầu, nói: “Em tưởng sẽ vượt qua được Jane, ai ngờ mình không có khiếu đó, đan tệ quá, thật sự không còn mặt mũi nào để thừa nhận là mình đan. Anh gói lại đi, trông xấu quá.”

Anh không chịu gói lại. “Đẹp mà, có gì mà xấu?”

“Đẹp hả? Anh không nhận ra hoa văn có hình gì à?”

Allan cầm dọc cầm ngang, ngó nghiêng một hồi rồi cười, nói: “Chẳng nhận ra hình gì cả, để chứng tỏ rằng mình có con mắt thẩm mỹ, đành phải nói giống kiệt tác của đại sư trường phái ấn tượng, nhưng nói theo ngôn từ bình dân, nếu có sai ngai cũng đừng giận, tôi thấy khá giống với mấy nốt mụn.”

Ngải Mễ không kim được, cười ngặt nghẽo. “Anh hùng chí lớn gặp nhau, kiểu hoa văn này đích thị là nốt mụn, em tự sáng tạo đấy.” Nói rồi cô kể cho anh nghe chuyện hài đan khăn.

Hai người cười đau cả bụng, Ngải Mễ hỏi: “Anh có dám quàng chiếc khăn này không?”

“Tại sao lại không dám? Nó cần mình à?”

“Nó không cần mình nhưng đan chẳng đâu vào đâu như vậy, anh quàng không sợ mất mặt à?”

“Mất mặt cái gì? Được mặt thì có. Tác phẩm đầu tay của nữ sinh viên giỏi trường Đại học B, tuyệt tác, lại còn là kiểu khăn nổi mụn tự sáng tạo, cả thế giới chỉ có một chiếc này thôi, độc nhất vô nhị. Bây giờ kể cả dùng súng ép em, em cũng không thể đan ra được chiếc thứ hai đúng không? Thế mới gọi là “người có tuyệt tác, ta có tuyệt đan”.”

Đùa một lúc, Allan lại dịu dàng nói: “Ngải Mễ, em không cần phải hao tâm tổn trí làm người khác đâu, em là em, em sống rất thẳng thắn, rất cá tính, anh rất tán thưởng điều đó. Em đừng nghĩ là anh đang thích một người nào đó nên cải tạo mình giống như người ta, như thế sống sẽ rất mệt. Em sống mệt thì anh cũng chẳng vui vẻ gì, tội gì phải như vậy? Hãy cứ là chính mình thôi em.”

15. Chương 14

Chương 14

Ngày trước, khi nghe người ta hát “hai chữ tình yêu thật vất vả”, cô luôn tưởng rằng lời bài hát này ám chỉ ngầm chuyện ấy, vì từ “vất vả” tạo cho cô cảm giác là vất vả về mặt thể lực. Những cuốn tiểu thuyết tình cảm mà cô đã đọc khiến cô luôn liên tưởng tới tính đa nghĩa của từ, và những bài hát đang nổi lại càng làm cho thói quen này của cô phát triển hơn.

Ví dụ “để anh yêu một lần cho đủ”, hê hê, không phải đang nói đến chuyện làm tình thì nói cái gì? Những cái thuộc phạm trù tình cảm sao có thể nói là “một lần”, “hai lần” là đủ được? Lại còn “anh đợi đến lúc h đã tàn rồi”, “want you tonight” thì lại càng rõ hơn...

Nhưng hiện tại, thật sự đã nhận thức được hai chữ tình yêu rất vất vả, không phải là sự vất vả về mặt thể lực, mà là sự vất vả trong lý trí, suy nghĩ. William Shakespeare nói: “Ban ngày tôi mất sức, ban đêm tôi lao tâm”, còn Ngải Mễ thì thấy mình lao tâm cả ngày lẫn đêm, hơn nữa đều là lao tâm vì một chuyện, giống như nhân vật Sisyphus trong thần thoại Hy Lạp, ngày đêm vất vả làm một công việc.

Truyền thuyết kể rằng Sisyphus là một đại lực sĩ, vì trêu chọc thần Pluto nên đã bị các vị thần trừng phạt bằng cách đẩy một tảng đá khổng lồ lên đỉnh núi. Nhưng khi chuẩn bị lên đến đỉnh, tảng đá đó lại tự động lăn xuống chân núi, Sisyphus đành phải quay xuống chân núi và làm lại từ đầu. Cứ như vậy, ngày lại ngày, năm lại năm, Sisyphus phải làm đi làm lại động tác đó, một công việc, lặp đi lặp lại suốt đời.

Ngải Mễ như bao cô gái lún sâu vào tình yêu khác, là một Sisyphus không hơn không kém. Có điều hơi khác là, các cô gái lún sâu vào tình yêu không đẩy đá lên núi mà là tìm mình chứng cho việc người mình yêu có yêu mình thật lòng hay không. Hằng ngày, họ đều mong muốn kiếm được bằng chứng từ phía người yêu, chứng minh anh ta đang yêu họ, để tìm ra những bằng chứng này, họ phải như Sisyphus, hao tâm tổn trí. Khó khăn lắm mới chứng thực được điều này, nhưng chưa hết một ngày, lại thấy lo lắng, căng thẳng, lại bắt đầu đi tìm mình chứng mới.

Mặc dù đang ở trong giai đoạn yêu nhau thắm thiết nhưng thời gian Ngải Mễ và Allan gặp nhau không nhiều. Hai người đều ở ký túc xá của trường, mà trường của hai người không gần nhau, cộng với việc sợ bố mẹ Ngải Mễ biết nên lúc nào cũng phải lén lút, thế nên thường chỉ đến cuối tuần mới gặp được nhau.

Có lúc vừa tạm biệt Allan, Ngải Mễ đã bắt đầu tưởng tượng anh đang làm gì rồi. Cô nghĩ, anh làm gì trong năm, sáu ngày trong tuần nhỉ? Anh ấy có đi với ai không? Liệu có bị đám con gái dụ dỗ không? Anh ấy dễ mềm lòng như vậy, chỉ cần cô nào giả bộ khóc lóc là dễ dàng có cô Ngải Mễ thứ hai, thứ ba, thứ n ngay thôi.

Lần sau gặp nhau, Ngải Mễ không nén nổi tò mò bèn hỏi Allan: “Một tuần không gặp nhau, anh có nhớ em không?”

Allan liền đùa: “Đây là câu hỏi kinh điển của con gái, anh chỉ có thể dùng câu trả lời kinh điển của đám con trai bọn anh để đối phó thôi: Nhớ thì giải quyết được vấn đề gì?”

Cô biết anh đang đùa nhưng vẫn có vẻ không vui: “Sao con trai bọn anh lại tôn thờ chủ nghĩa thực dụng thế? Cứ phải giải quyết được vấn đề gì mới nhớ ư? Nhớ nhưng là thứ không thuộc phạm trù của chủ nghĩa thực dụng, vì anh biết rõ là không giải quyết được vấn đề gì nhưng vẫn đem lòng nhớ, thế mới gọi là nhớ nhưng chứ. Nếu chỉ vì giải quyết được vấn đề mới nhớ thì đó đâu còn là nhớ nữa? Thà gọi luôn là mơ tưởng hão huyền cho xong.”

Nhìn vẻ hậm hực đó của cô, Allan vội xoa dịu: “Đừng giận, anh đã bảo rồi, đây là mượn tạm câu trả lời kinh điển của con trai để đáp thôi. Bây giờ em hỏi lại một lần nữa, anh sẽ cho em câu trả lời personal (cá nhân).”

Nhìn anh chàng như đang tập đóng kịch, cô cũng thấy buồn cười nhưng vẫn hỏi lại một câu: “Anh có nhớ em không?”

Allan bèn đáp rất nghiêm túc: “Nhớ.” Rồi anh chủ động kiến nghị: “Em hỏi anh thêm câu anh nhớ ở đâu đi!”

Cô suýt thì phì cười, nhưng vì tò mò nên vẫn hỏi: “Anh nhớ ở đâu?”

Allan liền chỉ vào tim mình, đáp: “Nhớ ở đây.”

Rồi hai người đều cười ngất.

Ngải Mễ nói: “Giỏi ghê, anh dám lôi trò ngày xưa em đối phó với bà nội ra để trêu em hả. Hồi nhỏ mỗi lần đến nhà bà nội, bà đều hỏi em: “Ngải Mễ, con có nhớ bà không?” Em liền đáp: “Con có.” Bà lại hỏi tiếp: “Nhớ ở đâu?” Em bèn trả lời: “Nhớ trong tim.” Đến khi bà bảo em chỉ vào tim cho bà xem, em toàn chỉ vào bụng.”

Cười xong, Allan nói: “Xem ra tất cả bà nội trên thế gian này đều giống nhau, có lẽ cả đời đều hỏi câu hỏi này. Hồi trẻ thì hỏi người yêu mình, sau khi có con thì hỏi con mình, con lớn rồi thì hỏi cháu mình. Tại sao đám con gái bọn em luôn thích hỏi câu hỏi này nhỉ?”

“Em cũng không biết, có lẽ là do muốn nghe đích thân anh nói anh nhớ em, anh yêu em.”

“Nhưng lần trước gặp nhau anh nói rồi còn gì?”

“Đó là chuyện lần trước, lần trước nói chỉ có hiệu lực trong lần trước, không được tính trong thời gian quá dài, cái này phải là daily (mỗi ngày), half daily (mỗi nửa ngày), hourly (mỗi giờ), minutely (mỗi phút), secondly (mỗi giây), thường xuyên phải cập nhật, nếu không sẽ không có tác dụng nữa.” Cô tò mò hỏi: “Tại sao anh không hỏi vấn đề này? Anh không muốn biết là em có nhớ anh hay không ư?”

“Chắc chắn là em sẽ nhớ anh.”

Cô liền cốc anh một cái. “Sao anh tự tin thế?”

“Tự tin có gì là xấu? Cùng lắm là tưởng bở, dễ lừa thôi mà. Nhưng anh cho rằng em đang nhớ anh, sự thỏa mãn về mặt tình cảm mà anh có được giống như việc em nhớ anh thật lòng, tội gì mà không làm chứ? Tình yêu vốn là một sự hưởng thụ về tâm lý mà.”

Đột nhiên cô lại chuyển sang chủ đề khác: “Ngoài nhớ em ra, anh có còn nhớ cô gái nào nữa không?”

“Lại một câu hỏi kinh điển rồi.” Allan cười lớn. “Bắt đầu mở rộng phạm vi điều tra đây, từ một điểm phát triển ra thành một mặt bằng. Ngải Mễ, chuyện tình yêu không thể suy bụng ta ra bụng người, không thể nói: “Anh nhớ em thì chắc chắn anh phải nhớ cô gái khác”, “anh làm chuyện đó với em được thì anh có thể làm chuyện đó với người khác được”. Nghĩ như thế vừa không hợp với logic vừa không phù hợp với thực tế. Có một số việc chỉ có thể nói và làm với một người đặc biệt, không tin vào điều này sẽ dễ gây ra các vụ án oan, hơn nữa lại khiến cho bản thân mình cảm thấy rất mệt mỏi.”

“Không nói những cái liên quan đến hình thái ý thức mà chỉ đề cập những cái thực tế thôi.” Cô chuyển sang chủ đề khác: “Trước đây anh đã yêu cô nào chưa?”

“Hiện đại điều tra xong rồi, bây giờ bắt đầu đến phần cổ đại đây.” Allan lắc đầu, trả lời rất thành khẩn: “Thực ra tốt nhất nên để lịch sử trở thành lịch sử, kết quả của việc điều tra cho ra nhẽ thường khiến cả hai người đều không vui về gì. Chuyện xảy ra trước khi hai đứa mình gặp nhau không liên quan gì đến hiện tại của hai đứa mình.”

Cô không đồng ý với quan điểm này. “Tại sao lại nói không liên quan gì đến hiện tại của chúng mình? Nếu trái tim anh không thể quên một người nào đó thì sao? Nếu anh chỉ coi em là người đó thì sao?”

“Đó là một cách làm hết sức ngớ ngẩn, sẽ khiến cả mình và người khác rất đau khổ, em hãy tin rằng anh không đến mức ngớ ngẩn như vậy. Nếu trái tim anh không thể quên một người nào đó thì anh sẽ không để một người khác bước vào cuộc sống của anh. Đối với anh, tình yêu chỉ có thể là sự nối tiếp về mặt thời gian chứ không thể có sự cùng tồn tại về mặt không gian. Điều này không hẳn là lo lắng rằng mình đã làm trái với luân thường đạo lý hay chứng tỏ sự cao thượng của mình, mà chỉ là không muốn để mình mệt mỏi mà thôi.”

Câu trả lời này của anh khiến cô yên tâm hơn, nhưng rồi cô lại nghĩ đến một vấn đề khác. “Tại sao nói đến tình yêu là anh luôn có hàng sắp đáp án vậy? Chắc chắn anh đã từng yêu rất nhiều người rồi.”

“Không phải chỉ có thực tiễn mới đúc kết được chân lý, tri thức nằm trong tay của những người đi trước, nằm trong sách vở. Những chuyện mà một người có thể đích thân trải qua là rất ít, hầu hết tri thức của nhân loại đều được học qua sách vở. Anh chưa yêu nhiều người nhưng anh đã đọc rất nhiều tiểu thuyết và lý thuyết về tình yêu. Những kiến thức của anh về tình yêu đều bắt ngu từ sách mà anh đọc.”

“Anh đọc được bao nhiêu chuyện tình rồi?”

“Không biết, rất nhiều, vì luận văn của anh viết về đề tài tình yêu.”

“Anh đang viết luận văn về đề tài tình yêu hả?” Ngải Mễ cảm thấy thực sự khó tin.

“Dĩ nhiên không phải toàn bộ liên quan đến tình yêu, hay nói chính xác hơn là mối liên quan giữa tình yêu và cái chết. Anh chỉ so sánh cách xử lý giữa tác phẩm văn học Trung Quốc và phương Tây về tình yêu và cái chết, có thể nói là thiên về mẩu lý luận văn học, nhưng anh không thể không đọc tác phẩm mà so sánh suông, thế nên đành phải đọc thôi.”

Cô liền cười lớn. “Wow, em còn chưa biết đây này, hóa ra anh và ông bố em ngày nào cũng ngồi nghiên cứu tình yêu hả? Em thực sự không dám tưởng tượng, nhưng hình như bố em chẳng có tế bào lãng mạn nào cả.”

“Anh cũng chẳng có tế bào lãng mạn nào cả, vì đọc nhiều, viết nhiều, phân tích nhiều nên có vẻ nhìn tình yêu như một kẻ bàng quan. Do phải trải nghiệm quá nhiều sự bi hoan ly hợp trong câu chuyện của người khác nên khó tránh khỏi sự nhàm chán, khô khan. Sách vở viết về tình yêu, cách thông minh nhất là chỉ viết đến đoạn hai người trao gửi trái tim cho nhau, nếu viết tiếp sẽ dễ xảy ra rất nhiều vấn đề, không thiên tai nhân họa thì là sự mâu thuẫn trong bản thân nhân vật, viết thêm nữa, kể cả không dễ xảy ra bi kịch thì cũng trở nên nhạt nhẽo, vô vị.”

Cô lo lắng hỏi: “Thế anh bảo một ngày nào đó liệu tình yêu của chúng mình có trở nên nhạt nhẽo, vô vị không?” Nghĩ đến đây cô lại cảm thấy rất hoảng loạn.

“Anh không biết, nhưng nếu cuộc sống đều như vậy thì kể cả có ngày đó đến, chúng mình cũng không có gì phải ngạc nhiên.”

Tự nhiên cô cảm thấy rất sợ hãi, chỉ muốn khóc một trận thật lớn. “Tại sao tình yêu lại như thế? Em không muốn như thế, em muốn tình yêu của mình sẽ nồng ấm mãi mãi, không bao giờ phai nhạt. Nếu sau này tình yêu của chúng mình trở nên vô vị thì em thà chọn cái chết ngay từ khi còn trẻ, còn hơn là sống đến già.”

Anh kéo cô vào lòng, an ủi: “Thực ra đều là vấn đề định nghĩa mà thôi, nếu em định nghĩa tình yêu là mặn nồng, thiết tha, đợi đến khi tình yêu không còn mặn nồng nữa, em sẽ cảm thấy tình yêu không còn tồn tại. Nhưng tình yêu có thể có nhiều hình thức khác nhau, như bố mẹ em đó, chắc chắn tình yêu của họ cũng có một thời nồng ấm. Hiện tại tình cảm của họ có thể đã bình lặng như nước, nhưng em không thể nói là tình yêu giữa họ không còn nữa. Họ vẫn yêu thương nhau, họ dạy học, nghiên cứu khoa học, chăm sóc gia đình, nuôi dưỡng em, trong ấm ngoài êm, đó không phải là tình yêu ư?”

“Đó là tình yêu ư? Có thể chỉ là... tình cảm, hoặc thói quen mà thôi.”

“Thế nên mới nói là vấn đề định nghĩa mà, nếu em định nghĩa cái đó là “thói quen” thì em sẽ cảm thấy đó là thói quen chứ không phải tình yêu. Hạnh phúc là một loại cảm giác, tình yêu cũng là một loại cảm giác, cho dù cuộc sống của em có bao nhiêu tình yêu, em không cảm nhận được thì cũng chẳng khác gì là không có. Nếu em định nghĩa tình yêu là cái gì đó rất hẹp, thì em sẽ rất khó cảm nhận được tình yêu, vì không có mấy tình cảm phù hợp với định nghĩa của em. Nếu em định nghĩa tình yêu theo phạm trù rộng hơn thì

sẽ có rất nhiều tình cảm phù hợp với định nghĩa của em về tình yêu, em sẽ luôn cảm nhận được tình yêu. Cuộc đời của con người được chia thành nhiều giai đoạn khác nhau, định nghĩa về tình yêu ở mỗi giai đoạn có thể khác nhau. Em không nghe người ta nói, nếu hai vợ chồng cùng dắt nhau đến bệnh viện trong lúc tóc đã bạc, da đã mồi thì đó là tình yêu ở giai đoạn đẹp nhất à? Em không thể kỳ vọng hai cụ già đó vẫn nồng nhiệt chiến đấu với nhau được.”

Cô đáp: “Hai người đều tóc bạc da mồi thì chẳng có vấn đề gì cả, nhưng nếu chỉ một người tóc bạc da mồi thì sao? Ví dụ, em đã bước vào tuổi mãn kinh còn anh vẫn đang phong độ ngời ngời thì anh có còn yêu em không?”

“Tình yêu thì có liên quan gì đến tuổi mãn kinh?”

Cô liền bắt chước lời Jane giải thích một hồi, sau đó hỏi: “Nếu em đã bước vào tuổi mãn kinh, không makeove được nữa thì sao?”

“Làm gì có chuyện đó? Anh chưa bao giờ nghe thấy ai nói thế cả. Chẳng lẽ những đôi vợ chồng đến tuổi mãn kinh đều không make love ư?”

Cô vẫn hỏi ngang: “Nếu như thế thì sao? Giả sử là như thế, thì anh làm thế nào?”

“Thì bỏ make đi, chỉ giữ lại love thôi.”

Cô đang tưởng tượng vút “make” đi kiểu gì thì bất ngờ anh bế thốc cô lên, hỏi: “Hiện tại đã đến tuổi mãn kinh chưa?”

“Chưa.”

“Thế thì nhặt make lên để dùng đã...”

16. Chương 15

Chương 15

Một buổi chiều thứ Tư, Ngải Mễ phải về nhà lấy đồ, cô nghĩ, trời cho cơ hội ngàn vàng, mình có thể tranh thủ cho Allan một niềm vui bất ngờ, gặp anh vào ngày trong tuần. Cô đoán chắc là anh đang ở trường, các môn học của anh đều đã xong, chỉ còn viết luận văn nên tám mươi phần trăm là ở phòng.

Cô chưa bao giờ đến phòng anh, mặc dù anh không cấm cô đến nhưng cũng chưa bao giờ mời cô lên chơi. Cô quyết định đến phòng tìm anh, cô nghĩ, nếu mình không nói là con gái của ai thì làm sao người ta biết mình là ai chứ? Chẳng lẽ trên mặt mình có in dòng chữ “con gái thầy Ngải” ư? Có lần cô nghe Allan nói, lão Đinh cùng phòng với anh học khoa Kinh tế, nên chắc là sẽ không biết con gái thầy Ngải khoa Văn học so sánh và cô Tần khoa tiếng Anh.

Như nguyện vọng của cô thì cô muốn làm âm ĩ lên cho cả thế giới biết từ lâu rồi, có phải là cặp bồ hay ăn trộm, ăn cắp của người ta đâu mà phải lén lút? Nếu mọi người biết họ đang yêu nhau thì các cô nàng khác sẽ không còn mơ tưởng hảo huyền gì nữa. Nhưng nếu Allan không muốn ọi người biết thì cô cũng sẽ tôn trọng anh. Cô không muốn làm anh nổi cáu, mặc dù chưa bao giờ được chứng kiến cảnh anh nổi cáu, nhưng cô biết một người bình thường rất ít nổi cáu, khi đã nổi cáu thì chắc chắn sẽ rất đáng sợ.

Cô biết Allan ở phòng 405 trong khu nhà số 1 dành cho nghiên cứu sinh, vì có lần anh đã nói, khu nhà số 1 dành cho nghiên cứu sinh là ký túc xá của sinh viên nam, khu nhà số 2 là của sinh viên nữ. Hai khu nhà này đều khá nổi tiếng, chủ yếu là do một điển tích được lưu truyền từ nhiều năm về trước. Nghe nói khóa 89, mỗi khi các giảng viên nam trẻ của trường diễu hành qua khu nhà số 2 đều hô lớn: “Tôi yêu học sinh!” để bày tỏ sự ủng hộ đối với phong trào học sinh, sinh viên, trong khi các sinh viên nữ ở khu nhà số 2 lại thò đầu ra ngoài cửa sổ e thẹn hô: “Em yêu thầy cô!”. Và thế là tầng trên tầng dưới, thầy nói yêu trò, trò nói yêu thầy, âm ĩ cả một góc trường khiến đám sinh viên nam tức tái hết cả mào.

Phòng Allan là phòng 405, mọi người thường lôi con số này ra đùa, bảo là cách đây rất lâu, có một bộ phim tên là Vụ án mưu sát 405, thế nên những người nhát gan đều không dám ở phòng 405. Bình thường phòng nghiên cứu sinh có ba người ở, nhưng phòng 405 chỉ có hai người là Allan và lão Đinh.

Các phòng khác đều có hai dãy giường tầng, tức bốn cái giường, dành cho ba người ở, giường trống còn lại để đồ. Nhưng phòng bọn họ vì chỉ có hai người nên chỉ có một dãy giường tầng, tạo thành một khoảng trống rộng trong phòng, chỗ đó kê một chiếc bàn vuông, vì vậy phòng họ thường là nơi đội nghiên mạt chược tụ tập. Ai cũng biết là trong giới sinh viên học ngành xã hội, số người nghiện mạt chược chiếm đông hơn cả, còn với nhóm sinh viên học ngành tự nhiên thì chỉ nghiện cày ngày cày đêm ôn thi TOEFL.

Cô đi xe đạp đến trường tìm anh. Vừa vào khu nhà số 1 dành cho nghiên cứu sinh đã cảm thấy mất tự nhiên, vì khu này toàn con trai ở, thấy một cô gái là lại nhìn chằm chằm, dường như đang hỏi: “Em này tìm ai vậy?” Ký túc xá của sinh viên nam cũng không được sạch sẽ như ký túc xá của sinh viên nữ, khu bể nước của tầng nào cũng ướt nhèm nhẹp, cửa phòng nào cũng dán giấy tờ linh tinh. Đám sinh viên nam đi lại ngoài hành lang ăn mặc thì lôi thôi, đầu tóc bù xù.

Cô tìm lên phòng 405, thấy cửa đóng chặt, bèn gõ nhẹ. Cô nghe thấy tiếng nói cười bên trong đột nhiên im bật, lát sau, một anh chàng hé cửa, thò đầu ra hỏi: “Tìm ai vậy?”

“Thành Cương.”

“Cậu ấy không có nhà.” Nói xong liền rút đầu và đóng cửa lại.

Ngải Mễ thắc mắc lắm, sao cứ lén lút kiểu gì ấy nhỉ? Không tìm được cô lại gõ cửa lần nữa, vẫn là cái đầu đó thò ra. “Cậu ấy không có ở phòng thật mà.”

“Anh có biết anh ấy đi đâu không ạ?”

“Chắc là lên thư viện.”

Ngải Mễ nhìn qua khe cửa liền hiểu tại sao người này không chịu mở cửa, hóa ra là cả phòng đang chơi mạt chược. Cô nghĩ đám nghiên cứu sinh này nhàn tản thật, bọn sinh viên đại học các cô còn đang bận mớ mắt, còn bọn họ thì nhàn nhã chơi mạt chược giữa ban ngày ban mặt.

Cô nghĩ bụng, biết sớm thế này thì vừa nãy tiện đường đã lên thẳng thư viện. Cô đạp xe đến thư viện và tìm từng tầng một mà không thấy Allan đâu. Cô bắt đầu sinh nghi, chắc chắn Allan đang trốn trong phòng chơi mạt chược nên chẳng muốn ra tiếp cô, mới bảo người ra đối phó đẩy cô đi. Cô từng nghe nói anh biết chơi mạt chược, có thời gian còn nghiện, nhưng biết chơi rồi thì lại bỏ.

Cô nghe nói chơi mạt chược cũng như hút thuốc phiện, sẽ thành nghiện, làm gì có chuyện biết chơi rồi lại bỏ? Cô hậm hực nghĩ, giỏi thật, miệng thì một điều viết luận văn, hai điều viết luận văn, tỏ vẻ như chẳng có thời gian gặp mình vậy, hóa ra là đang chơi mạt chược.

Cô ôm một bụng tức, đạp xe về khu nhà số 1 rồi lên gõ cửa phòng 405. Vẫn là cái đầu đó thò ra tiếp đón cô. “Không tìm thấy à?” Anh chàng đó cười hèn hếch, nói: “Thế thì đây cũng chẳng biết hắn đang ở đâu cả.”

“Chắc chắn là anh ấy đang ở trong đó.” Cô hậm hực nói. “Anh cho em ngó một lát.”

“Không được, không được, bọn này ăn mặc luộm thuộm lắm, em đừng có vào.”

Bất ngờ Ngải Mễ đẩy cửa ra được một nửa, trong phạm vi tầm nhìn của mình, cô không thấy Allan, nhưng nếu anh ngồi ở khu vực bị cửa che mất thì cô không thể nhìn thấy. Cô đang định đẩy thì nghe thấy anh chàng ngồi gần cửa nói: “Hình như là con gái ông Ngải, lão Đinh, để em ấy vào.”

Hóa ra người mở cửa chính là “lão Đinh”, nhìn trông cò trẻ, người cũng nhỏ thó, ấn tượng “vĩ đại” vốn vẫn tồn tại trong đầu khi bình thường được nghe Allan nói về “lão Đinh” lập tức bay mất tiêu.

Lão Đinh đang đứng chặn ở cửa liền tránh sang một bên, Ngải Mễ chui vào, phòng ngập khói thuốc lá, đúng là mấy anh chàng ăn mặc rất luộm thuộm nhưng cũng chưa đến mức không dám nhìn. Ngải Mễ nhìn quanh, không thấy Allan ở đó. Phòng không rộng, không còn chỗ nào có thể trốn nhưng có một ban công, cô không biết liệu Allan có trốn ra ngoài ban công không.

Cô không hỏi han gì mà lao thẳng tới cánh cửa thông ra ngoài ban công và đẩy cửa ra, ngó quanh thì thấy ban công không có ai. Cô quay vào phòng và nói với vẻ biết lỗi: “Xin lỗi đã làm phiền các anh, các anh có biết anh Thành Cương đi đâu không?”

Anh chàng nhận ra cô là “con gái ông Ngải” nói: “Ai mà biết được, chắc là đang đi tán gái rồi. Em đừng có mách với cô Tần chuyện tụi này chơi mạt chược nhé.”

“Em đâu phải là sinh viên trường anh, quản làm gì ệt?” Ngải Mễ hậm hực nói, đoán chắc anh chàng là sinh viên khoa tiếng Anh. “Anh có biết anh ấy đi tán gái ở đâu không?”

Mấy anh chàng liền cười ha ha, nói Thành Cương đi tán gái mà còn báo cáo địa điểm với bọn anh ư? Bọn anh đều đẹp trai ngời ngời thế này, nếu biết được địa điểm rồi lao đến thì làm gì còn suất của hấn nữa? Từ trước đến nay, mỗi lần đi tán gái, cha Thành Cương này đều hành động một mình, xuất quỷ nhập thần.

Ngải Mễ tức phát khóc, bèn bước đến trước bàn, đưa tay gạt các quân mạt chược bay xuống đất.

“Làm cái trò gì vậy?” Một gã râu dài, tuổi có vẻ khá cao quát. “Đây thấy nóng mắt rồi đây. Cô tưởng cô là ai? Con gái ông Ngải thì ghê gớm lắm sao? Không nể mặt thằng Thành thì tôi đã đuổi cô ra ngoài từ lâu rồi.”

Lão Đinh bèn xoa dịu tình hình. “Thôi, ông Lưu, em ấy đang tức vì ông Thành Cương đi tán gái chứ không phải bực vì bọn mình chơi mạt chược.” Nói xong bèn an ủi Ngải Mễ: “Bọn họ đùa với em thôi, chắc chắn là Thành Cương về nhà dùng máy tính rồi. Máy tính của cậu ta để ở đây bị bọn anh chiếm lấy chơi game nên mang về nhà rồi, chắc là đang viết luận văn thôi.”

Ngải Mễ cảm ơn anh chàng rồi ra khỏi căn phòng nghi ngút khói thuốc đó. Cô nghe thấy bọn họ xì xào: “Thành Cương đang cặp với con gái ông Ngải hả? Thế lần trước cô nàng ngồi ở đây đợi mấy tiếng đồng hồ là ai vậy?”

Nghe thấy vậy, cô bực vô cùng, một là vì họ dùng một từ rất khó nghe là “cặp” để nói về mối quan hệ giữa cô và Allan, hai là vì bị họ nhận ra là “con gái ông Ngải”, ba là vì cô nàng bí ẩn “lần trước ngồi ở đây đợi mấy tiếng đồng hồ”. Nếu bây giờ Allan xuất hiện trước mặt cô, chắc chắn cô sẽ tính sổ ngay lập tức.

Cô tức tốc đạp xe ra cổng trường, gọi một chiếc taxi đi thẳng nhà Giản Huệ. Cô thầm nghĩ, nếu Allan không ở nhà họ Giản thì chắc chắn là đang đi tán gái, như thế cô sẽ không bao giờ đếm xỉa đến anh nữa.

Đến nhà Giản Huệ, cô gõ cửa một lúc mới thấy Giản Huệ ra mở cửa, sưng sốt hỏi: “Ngải Mễ? Hôm nay bạn không đi học à?”

“Anh Thành Cương có nhà không chị?”

“Anh ấy đâu có ở nhà? Cuối tuần anh ấy mới về mà.”

Ngải Mễ không tin, cô có linh cảm rằng chắc chắn Allan đang trốn ở trong phòng, thậm chí còn đang “vật nhau” với ai đó, có khi lại là Giản Huệ chứ chẳng chơi. Cô hỏi: “Sao hôm nay chị lại ở nhà? Chị không phải đi làm à?”

“Bọn mình không phải trực, không có giờ thì về nhà.” Giản Huệ hỏi: “Sao lại đến tận đây tìm Thành Cương? Sao không đến trường tìm anh ấy?”

Ngải Mễ hậm hực nói: “Em đến trường tìm rồi, chẳng thấy đâu cả, chắc chắn là anh ấy đang ở nhà.”

Cô thấy nét mặt Giản Huệ lộ rõ vẻ lo lắng. “Bạn tìm khắp nơi rồi hả? Không biết anh ấy đi đâu nhỉ? Liệu có xảy ra chuyện gì không?”

Ngải Mễ hậm hực đáp: “Làm gì có chuyện gì xảy ra? Người trong phòng anh ấy nói đang đi tán gái rồi. Chị cho em ngó xem anh ấy có ở trong phòng anh ấy không.”

Giản Huệ không nói gì mà để cô vào ngó. Phòng nào cô cũng kiểm tra, đúng là Allan không có ở nhà thật, lúc này cô mới thấy mình mò đến nhà người ta tra xét thế này thật bất lịch sự, liền xin lỗi Giản Huệ: “Em xin lỗi, em không nên làm thế này, em...”

Giản Huệ đáp: “Không sao, có cần mình đi tìm cùng không? Mình sợ có chuyện gì xảy ra với anh ấy.”

“Đi đâu tìm chứ? Thành phố J rộng thế này, anh ấy nấp ở xó xỉnh nào thì làm sao mình tìm được.” Ngải Mễ chán chường nói. “Em về đây, nếu anh ấy quay về thì chị gọi điện cho em nhé!”

“Mình không có số điện thoại nhà bạn.”

Ngải Mễ và Giản Huệ trao đổi số điện thoại xong, Giản Huệ dặn dò: “Nếu tìm được anh ấy thì bạn cũng gọi điện ình đỡ lo.”

17. Chương 16

Chương 16

Ngải Mễ về đến nhà trong tâm trạng bức bối đến tận đỉnh, cô nằm vật xuống giường, càng nghĩ càng tức. Cô chưa bao giờ nghĩ Allan lại là người như thế. Hiện giờ cô đã biết tại sao anh không muốn ọi người biết chuyện của hai người, vì anh không muốn để mất cơ hội theo đuổi các cô gái khác. Đến giờ cô cũng đã biết tại sao anh không có thời gian đến chơi với cô, vì đang bận đi tán gái mà.

Cô hậm hực nghĩ: Không cần anh ta nữa, không cần nữa, có ra cái thá gì đâu, từ nay trở đi không bao giờ cần nữa! Cô lôi hết đồ đạc Allan tặng cho cô, ảnh anh chụp cho cô ra, chuẩn bị thủ tiêu hết để bày tỏ quyết tâm không còn dấn dút gì nữa.

Đúng lúc bố Ngải Mễ về, nhìn thấy con gái liền sững sờ hỏi: “Sao vậy? Sao hôm nay con lại ở nhà? Ốm à?”

“Không ạ.” Ngải Mễ uể oải đáp. “Con về nhà lấy đồ, lát nữa lại quay về trường. Mẹ chưa về hả bố?”

“Mẹ con cùng Thành Cương đến nhà xuất bản nộp bản thảo rồi, cuốn sách dịch chung ấy đã ra bản can.”

Ngải Mễ liền ngồi bật dậy. “Gì cơ ạ? Mẹ và anh ấy ra nhà xuất bản hả?” Cô thấy vui hẳn lên. “Nhà xuất bản nào hả bố?”

Bố nói là nhà xuất bản dịch thuật thành phố J, Ngải Mễ vội nói: “Con đi tìm đây.”

“Con đến đó làm gì?” Bố thắc mắc. “Chắc giờ này nhà xuất bản hết giờ làm việc rồi, hai cô trò chắc đang trên đường về. Bấy giờ con mò ra đó chắc chắn sẽ không gặp đâu.”

Ngải Mễ không giấu nổi niềm vui trong lòng, quyết định đến trạm xe buýt ở cổng trường đợi anh, vì anh từ trung tâm về, chắc chắn sẽ xuống xe ở đó, chắc là xe đạp của anh đang để trong nhà xe ở cổng trường. Cô liền nói với bố: “Con ra ngoài một lát, bố mẹ không phải đợi cơm con đâu.” Không đợi bố cô kịp hiểu ra vấn đề, cô đã chạy xuống tầng rồi.

Cô định đi xe đạp đến cổng trường và cất xe trong nhà để xe, lúc đầu định tìm xe của Allan, nhưng rồi lại sợ không gặp được anh nên ra đứng ở một cửa hàng tạp hóa gần trạm xe buýt đợi.

Một lát sau, cô nhìn thấy Allan xuống xe buýt, cô không gọi ngay mà bám theo anh đến tận nhà để xe. Lúc anh cúi đầu mở khóa xe, cô mới quát lớn: “Giơ tay lên! Buông súng sẽ tha mạng!”

Nếu là bình thường, chắc chắn anh sẽ ngoan ngoãn giơ hai tay lên, nói: “Súng có một khẩu, em cứ lấy đi!” Nhưng hôm nay anh lại hỏi với vẻ vô cùng sững sờ: “Sao em lại ở đây? Xảy ra chuyện gì à?”

Lúc đầu cô định đáp: “Không xảy ra chuyện thì không được tìm anh à?”, nhưng rồi chợt nhớ chiều hôm nay đã bị đám bạn cùng phòng anh nhận ra là “con gái ông Ngải” rồi, không biết anh có trách cô không. Cô quyết định bịa ra một chuyện quan trọng để chứng minh hôm nay cô đến phòng tìm anh cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Cô biết trình độ bịa chuyện thần thoại của mình khá cao, sáng tác ngẫu hứng, biểu diễn ngẫu hứng, rất sinh động, hấp dẫn, lúc cần khóc sẽ khóc, lúc cần cười sẽ cười. Bà nội bảo cô “gánh tác phẩm” chạy âm âm, bố

bảo cô nên đi theo nghề diễn viên thì hợp hơn, mẹ bảo cô là huấn luyện viên dạy ảo thuật, đầu tiên là diễn ảo thuật cho bạn xem, sau đó nói cho bạn biết cô chơi thế nào, vì nói dối nên chỉ mấy phút sau là lộ tẩy.

Thấy cô ngần tò te không đáp, Allan lại hỏi lần nữa: “Ngải Mễ, có phải xảy ra chuyện gì không? Sao em lại ở đây? Hôm nay em không phải đi học à? Trời tối rồi...” Anh dắt xe ra, hỏi tiếp: “Em ăn cơm chưa?”

Cô lắc đầu, anh nói: “Thôi, bọn mình tìm chỗ nào ăn tạm nhé! Em không sao chứ?”

Cô đáp: “Ăn cơm trước đã, em đói gần ngất rồi đây này.”

Ăn cơm xong, họ dắt xe đến một nơi yên tĩnh, Allan lo lắng hỏi cô: “Xảy ra chuyện gì vậy? Bây giờ nói với anh được rồi chứ?”

Cô giả bộ trầm tư: “I’m late (Em bị chậm rồi).”

“Late for what (Chậm cái gì cơ)?” Lúc đầu anh không hiểu, một lát sau mới nói: “Là em... pregnant (có bầu) rồi hả? Wow, xem ra anh không phải xạ thủ bắn nhanh mà là xạ thủ thần kỳ mới đúng.”

Cô không hiểu ý anh nên quyết định không nói gì nữa. Anh kéo cô vào lòng, trách: “Thế sao em còn đạp xe đạp đi lung tung vậy? Em không biết đây là giai đoạn rất dễ miscarriage (sảy thai) à?”

Đây là phản ứng cô không thể ngờ đến, trước đây cô đọc trong sách vở và qua lời kể của mọi người thì thấy thường xảy ra những tình huống sau: Anh chàng nào có tư cách đạo đức tốt sẽ hoảng hốt, lo lắng, kẻ nào thất đức thì nổi cáu trách bạn gái mình không kiểm soát chặt chẽ thời gian, hoặc là nói mình cho ra ngoài, tại sao lại dính bầu được? Còn có những kẻ tệ bạc hơn sẽ nói: “Ai mà biết cô làm chuyện đó với ai rồi đổ sang đầu tôi. Hạng người như cô, lên giường với tôi được cũng lên giường với những người khác được.”

Cô biết Allan sẽ không nói những lời khó nghe như vậy, nhưng anh cũng sẽ bảo cô phải phá thai, vậy thì mấy ngày sau cô sẽ báo cáo với anh rằng đã giải quyết ổn thỏa là xong chuyện. Nhưng dường như anh không hề có ý định bắt cô bỏ đi mà lại sợ cô sảy thai, cô thật sự không biết phải đối phó tiếp như thế nào.

Cô thắc mắc, tại sao anh lại biết đạp xe dễ sảy thai nhỉ? Không biết có phải bạn gái cũ của anh cũng từng bị thế này không?

Thấy cô không nói gì, anh liền hỏi nhỏ: “Em rất sợ phải không?”

“Ừm.” Cô giả vờ ôm vẻ mặt sợ hãi nhưng trong lòng lại cười thầm, em đang sợ anh bắt em lòi em bé ra mà em không lòi ra được.

“Đừng sợ, cô gái nào cũng sẽ có ngày như thế này.” Anh nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng rồi từ từ nhìn xuống bụng cô, nhẹ nhàng đặt tay lên đó. “Kỳ diệu thật nhỉ? Hai người make love là tạo ra một sinh linh bé bỏng...” Rồi anh khẽ ôm cô vào lòng, dường như sợ làm đau cô và “sinh linh” bé bỏng đó.

Tự nhiên cô cảm thấy rất dễ chịu khi được anh “nâng niu” như vậy, thế là cô nhắm nghiền mắt để tận hưởng cảm giác đó.

Cô nghe thấy anh vẽ ra viễn cảnh. “Này, sau này anh có hai đứa bé, nếu cả hai cùng khóc thì anh phải bế ai nhỉ?”

Thấy anh nói vậy, cô cũng bắt đầu tưởng tượng. “Đương nhiên là bế đứa lớn rồi, đứa lớn bế được đứa nhỏ, ba chúng ta, mỗi người bế một bé.”

“Nhưng đến lúc đó em sẽ không khóc nữa. Dù là cô gái trẻ con đến đâu, khi đã làm mẹ rồi dần trở thành người lớn, họ chỉ biết chăm sóc đứa con của mình mà thôi, phụ nữ được thiên phú cho thiên chức làm mẹ, không cần học cũng biết. Con gái bọn em từ nhỏ đã thích chơi búp bê, đó không phải tập làm mẹ thì là gì?”

“Nhưng bọn mình đã cưới nhau đâu, hơn nữa bọn mình cũng chưa đủ tuổi.”

Allan ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Hình như luật Hôn nhân quy định tuổi nam giới không được dưới hai mươi hai, tuổi nữ giới không dưới hai mươi, nếu vậy thì anh đủ tuổi rồi, chỉ có em hơi thiếu một chút nhưng có thể nhờ người làm giấy khai sinh giả, lão Đinh trước từng làm thế, vợ cậu ta hồi ấy cũng không đủ tuổi, nhưng cậu ta đăng ký ở quê nên có thể dễ hơn chút. Hình như trường có quy định đối với độ tuổi kết hôn của sinh viên, để ngày mai anh đi hỏi.”

“Nếu không làm được giấy khai sinh giả thì sao?”

“Thì đợi đủ tuổi rồi đăng ký sau, Trung Quốc quy định tuổi kết hôn khá muộn chủ yếu là do muốn khống chế dân số, điều này không đồng nghĩa với việc người Trung Quốc dậy thì muộn hơn, rất nhiều quốc gia hơn chục tuổi đã được phép kết hôn. Có phải em sợ bị mọi người đàm tiếu không?”

“Em không sợ. Nhưng ai sẽ chăm sóc con chứ? Em còn đang đi học mà...” Cô vẫn còn một tia hy vọng, hy vọng anh sẽ bảo cô bỏ.

“Anh chứ ai, anh chăm em bé rất giỏi. Anh rất thích bé con của anh trai anh, rồi cả con của cô giáo anh nữa, các bé đều rất quý anh. Nói như các cụ ở quê nhà anh là sau khi có con, bố mẹ phải nói ba năm tiếng trả con. Thực ra nói kiểu trẻ con rất đơn giản, chỉ cần lặp lại tất cả các âm tiết đơn là xong, ví dụ “tay tay”, “chân chân”, “xe xe” gì đó.”

Cô cảm thấy bức tranh mà anh miêu tả vô cùng tuyệt vời, khiến cô cũng bắt đầu mơ tưởng về một ngày xa xôi đó.

Thấy cô không nói gì, Allan tưởng cô lo lắng, bèn an ủi: “Chỉ tiếc là nhân loại không phải là cá ngựa, con đực không thể gánh vác trọng trách sinh nở, nếu không em cứ đặt em bé vào bụng anh. Nhưng em không phải lo đâu, thời điểm con chào đời thì anh cũng đã tốt nghiệp, đi làm, anh có thể chăm con, ngoài ra còn có thể nhờ mẹ anh trông giúp.”

Thấy Allan đã lôi cả mẹ anh ra, Ngải Mễ sợ anh lập tức gọi điện sang Canada để bảo mẹ về nên biết không thể tiếp tục bịa chuyện, đành ngập ngừng nói: “Em nói cho anh nghe một chuyện, nhưng anh phải cam đoan là đừng chửi em thì em mới nói.”

“Anh đã chửi em bao giờ đâu. Suốt đời anh sẽ không bao giờ chửi em.” Allan nói rồi nhìn cô chăm chú, hỏi: “Em... phá thai rồi à?”

“Không...”

Allan như trút được gánh nặng ngàn cân. “Không thì tốt rồi. Em có biết không, hồi mẹ anh có bầu anh, lúc đầu bố mẹ anh không định giữ đâu, vì lúc ấy họ đã nhận anh trai anh làm con nuôi, anh ấy mồ côi cả bố lẫn mẹ, mẹ đẻ anh ấy là bệnh nhân do bố anh chữa trị, qua đời vì bệnh ung thư, sau đó bố đẻ anh ấy đã tự tử, bố mẹ anh liền nhận anh ấy làm con nuôi. Sau khi mẹ anh mang bầu anh, bố mẹ anh lại sợ nếu mình có con sẽ thiên vị con mình, định phá thai nhưng rồi họ lại băn khoăn, bảo con mình, con người đều là một mầm sống, không có lý do nào để thiên về một phía, kiểu gì cũng phải sinh ra, thế nên mới có anh trên cõi đời này.”

“Thế thì em thực sự phải cảm ơn bố mẹ anh vì hồi đó không phá thai...”

“Có thể hai mươi năm sau, sẽ có một cô gái hoặc một chàng trai cảm ơn em vì hiện tại em không bỏ đi giọt máu của mình.”

Cô thở dài rồi nói: “Em không phá thai nhưng em chưa hề có thai...”

Allan lộ rõ vẻ khó tin, nhìn cô chằm chằm không chớp mắt. “Không có thai?” Thấy cô gật đầu, anh vẫn tỏ vẻ không tin. “Em đang đùa anh hả?”

Cô đành khai thật: “Thật đấy, em không có thai thật mà, em đến ký túc xá tìm anh và bị bạn bè phòng anh nhận ra là “con gái ông Ngải”, em sợ anh trách em nên đã...”

“Nên em đã phải nói dối ư?” Allan lắc đầu. “Hình như việc này khó có thể lấy làm lý do nhỉ, em đến phòng tìm anh thì liên quan gì đến chuyện có thai? Em không nên coi chuyện có thai là một gánh nặng, tưởng chịu đựng một mình là muốn tốt cho anh. Có con là chuyện vui của hai người, có nơi còn gọi có thai là “có tin vui” còn gì, chứng tỏ...”

Cô buồn bã ngắt lời anh: “Em xin lỗi, đúng là em không có thai thật mà. Vừa nãy em chỉ muốn thử lòng anh. Đáng lẽ em không nên nói dối anh. Tự nhiên anh làm em cũng rất muốn có một đứa con.”

Allan im lặng hồi lâu, không biết là an ủi cô hay an ủi bản thân mình. “Không có cũng tốt, em còn đang đi học, đừng để bị trường đuổi học.”

“Liệu em có mắc chứng vô sinh không?” Cô hỏi với vẻ đầy lo lắng.

Anh vỗ nhẹ tay cô, nói: “Lại bắt đầu giả tính trẻ con rồi đấy, mới có mấy ngày ăn thua gì, ít nhất phải một năm trở lên mới được gọi là vô sinh.”

“Sao cái gì anh cũng biết vậy?”

“Làm gì có chuyện cái gì cũng biết? Cũng chỉ biết sơ sơ thôi. Chị dâu anh là bác sĩ khoa sản, anh dịch hộ chị ấy rất nhiều tài liệu. Năm xưa anh chị ấy cũng có một thời gian căng thẳng vì chuyện mãi không có bầu, thực ra là lo lắng quá mà thôi, hiện tại con anh chị ấy đi học cấp một rồi.”

“Rồi bọn mình sẽ có con chứ?”

“Có chứ, rất nhiều là đằng khác.”

Cô tò mò hỏi: “Sao bảo mỗi cặp vợ chồng chỉ được sinh một con mà?”

“Bọn mình có thể sang Canada để, thích đẻ bao nhiêu thì đẻ.”

“Thế anh muốn đẻ mấy đứa?”

“Đẻ đến khi nào em không muốn đẻ nữa thì thôi.”

18. Chương 17

Chương 17

Ngải Mễ phải về trường vì sáng hôm sau có giờ học. Cô và Allan đạp xe đến dưới sân nhà cô, cô lên tầng lấy đồ, còn anh đứng ở dưới đợi rồi đưa cô về trường.

Vừa vào nhà, mẹ Ngải Mễ liền bảo cô rằng có một cô gái gọi điện mấy lần tìm con, mẹ hỏi bạn ấy có chuyện gì nhưng bạn ấy không chịu nói. Lúc này Ngải Mễ mới chợt nhớ ra trước đó cô hứa với Giản Huệ là nếu tìm thấy Allan sẽ gọi điện báo cho cô ấy, nhưng cuối cùng cô lại quên khuấy mất chuyện này.

Ngải Mễ vội tìm số điện thoại của Giản Huệ và gọi cho cô. Giản Huệ thở phào, bảo Thành Cường không có vấn đề gì là tốt rồi, cô cũng vừa đi tìm anh về.

Nghe thấy vậy, Ngải Mễ tò mò hỏi: “Chị đi đâu tìm anh ấy?”

“Quán karaoke, thầy dạy guitar của anh ấy, nhiều nơi lắm.”

“Sao chị biết những nơi đó? Chị từng đến đó với anh ấy à?”

Giản Huệ cười, nói: “Mình không đi với anh ấy nhưng bình thường trước khi đi đâu anh ấy cũng đều nói, thế nên có chút ấn tượng, hôm nay cũng chỉ là thử vận may thôi. Cuối cùng là Thành Cường đi đâu vậy?”

“Anh ấy đến nhà xuất bản.”

“Anh chàng này buồn cười thật đấy, đến nhà xuất bản thì nói với bạn cùng phòng một câu, làm mọi người lo lắng...”

Ngải Mễ liền kêu oan thay cho Allan: “Việc này thì có gì đáng lo? Anh ấy lớn rồi thì làm sao gặp chuyện gì được?”

“Nghe trưởng khoa trình sát hình sự Vương nói mới đây thành phố J liên tiếp xảy ra các vụ án giết người, lãnh đạo thành phố ra lệnh phải phá án trong tháng này.”

Ngải Mễ chợt nhớ ra Allan vẫn đang đợi cô ở dưới, bèn vội nói: “Thôi, tạm thời thế đã chị nhé, anh ấy còn đang đợi em ở dưới, em cúp máy đây.”

Mẹ liền hỏi: “Ai đang đợi con ở dưới vậy?”

“Một người bạn mẹ ă.” Ngải Mễ không muốn trả lời, chỉ đối phó qua loa cho xong chuyện. “Con có nói thì mẹ cũng chẳng biết.”

“Con ăn cơm chưa?”

“Con ăn rồi, bây giờ con phải về trường đây.” Nói xong, cô liền lấy đồ rồi chạy xuống tầng.

Allan đứng ở dưới đợi cô, thấy cô xuống bèn nói: “Cuối cùng cũng đã xuống, anh tưởng em bán anh ở đây rồi cơ, còn đang nghĩ xem ăn chia tiền bán được kiểu gì đây.”

“Làm sao nỡ bán được?” Cô kể cho anh nghe chuyện xảy ra trong chiều hôm nay rồi nói: “Ngại quá, em lại quên gọi điện thoại cho Jane, hại chị ấy đi tìm anh khắp nơi lúc trời tối.”

Allan liền lắc đầu. “Nam nhi đại trượng phu như anh thì xảy ra chuyện gì được? Chẳng lẽ lại bị nàng nào lừa mất ư? Chính bọn em mới đáng lo, trời tối rồi mà còn lang thang ngoài đường một mình, nếu xảy ra chuyện gì thì em bảo anh phải làm sao?”

Ngải Mễ liền kể lại thông tin vĩa hè có liên quan đến những vụ án giết người trong thành phố rồi nói: “Có phải chị Jane quan tâm hơi nhiều đến anh không nhỉ? Em thấy hôm nay chị ấy còn nóng lòng hơn cả em.”

“Thôi, tôi xin, tôi xin!” Allan cười, khua tay. “Đừng có lời lý thuyết “người người yêu Thành Cương, Thành Cương yêu người người” của em ra đây nữa.”

Ngải Mễ không chịu mà nói tiếp: “Thực ra chị Jane là người rất sâu sắc”. Cô liền tường thuật lại một cách sinh động cuộc nói chuyện giữa cô và Jane trong lần đi chơi siêu thị cho Allan nghe rồi nói: “Thực ra lúc ấy em không để ý lắm, bây giờ nghĩ lại, không biết có phải chị ấy đang than thầm vì hơn tuổi anh nên rất bất hạnh, vì kiếp này không có hy vọng đến với anh nên đành phải chờ kiếp sau hay không?”

Allan liền nói: “Em càng nói càng phi lý, lời cả chuyện kiếp sau ra để nói nữa. Em có biết Jane học ngành gì không?”

Ngải Mễ liền đùa: “Chẳng lẽ lại học ngành Phật Giáo à? Chuyên nghiên cứu về kiếp luân hồi ư?” Cô đoán: “Có phải chị ấy học tiếng Anh không? Nếu không tại sao anh lại gọi tên tiếng Anh của chị ấy?”

“Gọi tên tiếng Anh của cô ấy là vì không có cách xưng hô nào phù hợp hơn, cô ấy hơn tuổi anh, gọi trực tiếp tên nghe chừng không ổn lắm, cô ấy không cho anh gọi là chị, thế nên anh cũng không gọi, đành phải gọi tên tiếng Anh thôi. Tên Jane là do cô giáo dạy tiếng Anh hồi cấp hai đặt cho cô ấy.”

“Chị ấy không học tiếng Anh thì học cái gì vậy?”

“Chắc chắn là em không đoán ra đâu, Jane học triết học Mác – Lênin.”

“Chị ấy học triết học Mác – Lênin hả?” Ngải Mễ tròn mắt. “Triết học Mác – Lênin và đầu thai chuyển kiếp là hai chuyện hoàn toàn khác nhau mà. Chị ấy làm sao vậy nhỉ? Chắc chắn, sao lại có người chọn ngành học này nhỉ?”

“Bố mẹ cô ấy đều theo ngành này. Jane là con giáo viên triết học trường Đảng thành phố, em không phát hiện ra điều này à?”

Ngải Mễ lắc đầu quầy quậy. “Em không, giảng viên triết học trường Đảng kiểu gì cũng phải là quân nhân chuyển ngành 1m8 trở lên chứ, hoặc ít nhất cũng phải là cô gái tầm ba mươi lăm tuổi.”

“Quân nhân chuyển ngành cao 1m8?” Allan liền cười hơ hơ. “Dường như hình tượng này cũng là sự tưởng tượng của anh về giảng viên triết học trường Đảng, nhưng tại sao cô gái ba mươi lăm tuổi lại có liên quan đến trường Đảng? Sinh viên trường Đảng đều là cán bộ Đảng viên, có khi Bí thư Đảng ủy trường em cũng phải gọi cô ấy là “cô Giản” đấy.”

“Thảo nào người theo đuổi chị ấy đều là cán bộ, lại còn biết nhiều thông tin nội bộ như thế. Nhưng hôm đó đích thân chị ấy nói với em rằng chị ấy tin là có kiếp sau. Thật đấy, em không nói dối anh đâu. Em biết là em hay nói dối nhưng chuyện này em không hề nói dối, em lấy Đảng tịch[1] của em ra để đảm bảo.”

[1] Đảng tịch: sổ ghi danh sách đảng viên, cũng là từ chỉ tư cách là một đảng viên của Đảng.

“Bảo không nói dối mà lại thành nói dối, em lấy Đảng tịch gì ra để đảm bảo? Em chỉ có thể lấy Đảng tịch “Đảng Hành dân” ra để đảm bảo thôi.” Rồi anh đoán: “Có lẽ Jane nói cho vui vậy thôi, em thử nghĩ mà xem, người dạy triết học Mác – Lênin lại bảo tin vào kiếp sau? Em không hiểu ý cô ấy, còn bảo người ta mê tín. Jane nói chuyện khá hài hước, em không thấy thế à?”

“Em chưa tiếp xúc nhiều với chị ấy nhưng chắc là cũng hài hước.” Ngải Mễ lẩm bẩm: “Nhưng khi nói về chuyện tin là có kiếp sau, trông chị ấy không hài hước đâu, vẻ rất nghiêm túc ấy.”

“Hài hước thì phải tỏ ra nghiêm túc chứ, nếu người khác chưa cười mà mình đã cười trước thì còn gọi gì là hài hước nữa? Thực ra tin có kiếp sau cũng không có gì là xấu, những người tin vào kiếp sau đều sống tốt ở kiếp này, nếu không sẽ không được đầu thai vào gia đình tử tế, thế nên Mác mới nói tôn giáo là liều ma túy của tinh thần, là cái mà giai cấp thống trị dùng để đánh lừa nhân dân, củng cố chính quyền của họ.” Rồi anh dừng lại, nhìn cô một lát và nói tiếp: “Xem ra Jane đã trở thành mối lo lớn của em, người ta còn ở nhà ngày nào thì em càng lo ngày đó, đợi khi nào anh tìm cơ hội chuyển nhà vậy.”

Nghĩ đến tình cảnh trong ký túc xá của Allan, Ngải Mễ bèn nói: “Thôi, anh cứ ở đó đi, ít nhất là cuối tuần anh còn được yên tĩnh làm luận văn, ăn bữa cơm ngon. Em hứa sau này sẽ không ghen linh tinh với Jane nữa.”

Nhưng vừa gác cơn ghen với Jane, cô lại nổi cơn ghen kiểu khác. “Sao chiều nay đám bạn anh đều bảo anh đang đi tán gái? Có phải anh thường xuyên đi tán gái không?”

“Em tin lời bọn họ thì có mà đồ thóc giống ra mà ăn.”

“Nếu anh chẳng bao giờ đi tán gái thì sao họ lại nói như vậy?”

“Logic này của em có vấn đề, tiền đề lớn không đúng, em đã giả thiết bọn họ chỉ nói thật, nhưng chẳng lẽ bọn họ không được phép nói đùa ư?” Anh nhìn cô nhờ ánh đèn đường. “Đến những câu đó mà em cũng tin, rồi làm ỉn buồn khổ. Em muốn anh phải nói thế nào thì mới chịu tin anh chưa bao giờ đi tán gái hả?”

Cô liền đáp lí nhí: “Tất nhiên là em tin anh rồi, nhưng anh không tán gái mà là gái tán anh, bọn họ còn bảo mấy hôm trước có cô gái đợi anh ở phòng mấy tiếng đồng hồ nữa. Ai vậy?”

“Anh cũng không biết là ai, lão Đinh có nói với anh là mấy hôm trước có người đợi anh đâu.”

Cô không thể tin vào điều này. “Sao lại như thế được? Hôm nay, anh ấy còn nói với em, chẳng lẽ lại không nói với anh ư?”

Allan thở dài nói: “Ngải Mễ, anh không biết phải nói thế nào em mới chịu tin, chắc là đội lão Đinh chỉ đùa thôi, cũng có thể là quên nói cho anh biết có người đến tìm anh. Dùng lý thuyết của em có nghĩa là, cô ấy ở phòng đợi anh mấy tiếng đồng hồ, chứng tỏ không phải có hẹn từ trước. Cô ấy đợi anh thì không có nghĩa là đang tán anh, chắc chỉ có việc gì đó thôi. Anh không muốn em buồn vì những chuyện không đâu này, em không thể theo anh từ sáng đến tối, nếu em cứ nghi thần nghi quỷ như thế thì sẽ cảm thấy cuộc sống rất mệt mỏi.”

Cô liền tò mò hỏi: “Anh cũng không thể theo em từ sáng đến tối, vậy anh có nghi kỵ linh tinh thế không?”

“Không.”

“Đó là do anh tin em hay không để tâm cho lắm?”

“Anh tin em.”

“Nhưng em thường nói dối anh, làm sao anh còn dám tin em được? Chắc chắn là do anh không để tâm.” Thấy anh cười đau khổ không đáp, cô liền hỏi với vẻ đầy chua chát: “Bị em nói trúng tim đen rồi phải không? Là do anh không để tâm. Nếu anh để tâm đến em thì anh đã không cần chủ động tán anh như đợt trước.”

Allan liền phản bác: “Em có tán anh đâu? Chẳng phải anh đã đến tận nhà tán em còn gì?”

Thấy cô không nói gì, anh liền dang tay ôm chặt cô giữa đường. “Có phải em vẫn băn khoăn vì chuyện ai tán ai không? Thực ra giữa hai chúng mình không tồn tại vấn đề ai tán ai. Anh là người khá biết nghĩ cho

người khác, tưởng đợi em lớn hẳn là tốt cho em. Nếu em không nói cho anh biết em đang nghĩ gì, có thể cuối cùng anh cứ đợi và lại để em chạy mất.”

Nghe thấy Allan nói vậy cô rất vui, nhưng cố gắng không để lộ ra niềm vui đó mà chọc tiếp: “Thôi đi, người ranh ma như anh chắc chắn biết em không chạy đâu. Đám con trai bọn anh rất coi thường các cô gái cộc đi tìm trâu, em biết...”

“Chỉ nói linh tinh, ai bảo con trai coi thường con gái theo đuổi họ? Em tưởng bọn con trai đều là kẻ ngốc à? Chỉ dựa vào việc theo đuổi mà quyết định thích hay không thích một người ư? Em xem Tây Thi mà đi theo đuổi một anh chàng nào đó, xem anh ta có thích không. Thực ra con trai không thích những cô gái cứ ưỡn à ưỡn ẹo, tỏ vẻ ta đây đâu, cũng không thích những cô giấu kín ý mình, thích giở trò này nọ, yêu mấy cô như thế mệt lắm.”

“Không phải anh nào cũng có suy nghĩ như anh...”

“Em quan tâm đến tất cả các anh làm gì?” Allan trêu: “Định vọt hết tất cả các anh à? Hay là em tuổi ‘Thợ Săn’? Một con mồi lọt lưới là không ngủ được? Thực ra con gái bọn em theo đuổi người khác đều biết mình bắn một phát là trúng, nên mới bóp cò. Đó sao gọi là theo đuổi được? Cùng lắm chỉ là quờ tay bắt sống thôi.”

Câu này nghe rất dễ chịu, cô cười khúc khích, nói: “Em sẵn anh chứ không phải anh sẵn em, trình em cao hơn anh.”

“Chắc chắn là trình em cao hơn rồi. Người dám theo đuổi mục tiêu là kẻ mạnh, vì cô ta biết khả năng sẽ thất bại nhưng cô ta vẫn ra tay, chứng tỏ cô ta chịu được thất bại, cô ta là người dám làm, dám chịu. Một người dám lún sâu là vì cô ta biết mình có thể chui ra. Người trong lòng có tình cảm nhưng không dám theo đuổi mới là kẻ yếu, anh ta biết một khi sa vào sẽ không thể rút chân ra được nữa, đành phải lựa chọn không sa vào thôi.”

“Thế anh không đi tán gái có phải là vì trên thực tế anh rất thích con gái, chỉ có điều vì sợ sa vào không rút chân ra được nữa nên mới không đi tán hay không?”

Allan liền cười. “Em lợi hại thật đấy, toàn vác pháo đạn do chính tay anh chế tạo ra để tấn anh, nếu nói về khoản xuyên tạc ý người thì chẳng ai sánh được với em cả. Em có bao giờ nghe nói về cách ví von thế này không? Những cô gái sa vào lưới tình ngày nào cũng mở phiên tòa xét xử người yêu mình. Đầu tiên là đóng vai công tố viên, liệt ra một số tội danh, kiểm soát người yêu của mình, khởi tố đến mức mình tưởng như thật. Sau đó lại đóng vai luật sư biện hộ, tìm trăm phương ngàn kế bao biện cho anh ta, mong muốn anh ta không phải là kẻ xấu như mình đang cáo buộc. Sau đó lại đóng vai bồi thẩm đoàn, quyết định có nên kết án người yêu của mình hay không. Thường thì việc tất cả nhất trí tuyên bố có tội hoặc vô tội rất ít khi xảy ra, mà chủ yếu là nội bộ bồi thẩm đoàn không thống nhất với nhau, người thì bảo có tội, kẻ thì bảo vô tội. Cuối cùng đóng vào quan tòa, hoặc là nhắm mắt phán bừa, hoặc là tuyên bố tạm ngừng phiên tòa. Ngày mai lại bắt đầu từ đầu.”

“Tại sao các cô gái sa vào lưới tình đều như vậy nhỉ?”

“Anh cũng không biết, có lẽ là do con gái thường đa sầu đa cảm, biết lo xa, cảm thấy tình yêu khó có thể xác định và nắm bắt nhưng lại rất muốn xác định, rất muốn nắm bắt, thế nên sẽ bỏ ra rất nhiều thời gian để phân tích, mổ xẻ. Có lúc là do thấy không tin tưởng vào người khác, có lúc là vì cảm thấy thiếu tự tin về mình, thế nên thường phân tích về người yêu theo hướng xấu, phân tích tình yêu theo hướng bi quan, cuối cùng làm mình mệt mỏi, khổ sở. Love defies analysis (Không ai phân tích được tình yêu), phân tích càng nhiều thì càng buồn khổ. Bà anh vẫn nói là: Buồn khổ là do tự mình nghĩ mà ra.”

19. Chương 18

Chương 18

Allan được nhận vào làm việc ở công ty đó hoàn toàn là nhờ công lao của cô giáo Tĩnh Thu dạy anh thời đại học. Hè năm đó, cô Tĩnh Thu tìm hộ Allan một công việc làm thêm trong hè, dạy tiếng Anh cho những người chuẩn bị thi nghiên cứu sinh tại chức vào Học viện Kinh tế Tài chính của trường Đại học L, sếp tương lai của Allan – ông Trương Thử Quang chính là học sinh lớp được Allan phụ trách giảng dạy.

Những thí sinh đó đều là lãnh đạo của một số công ty, có địa vị, chức vụ rồi, chỉ còn thiếu tấm bằng nữa thôi. Vì muốn tăng thêm nguồn thu nên Học viện Kinh tế Tài chính của trường Đại học L đã quyết định tuyển sinh nghiên cứu sinh tại chức, mỗi năm tập trung học mấy môn, ba năm là lấy được bằng thạc sĩ. Dĩ nhiên là công ty phải tài trợ cho trường ít tiền, cụ thể là bao nhiêu, chia chác thế nào thì người ngoài không biết được.

Kỳ thi vào trường cũng phối hợp với chính sách này, đề thi cố gắng ra đơn giản nhất. Nhưng có một môn phải thi chung là tiếng Anh, kết quả môn tiếng Anh đã trở thành yếu tố duy nhất quyết định sự đỗ hay trượt của thí sinh. Để đối phó với môn thi tiếng Anh, Học viện Kinh tế Tài chính đã liên kết với khoa tiếng Anh, tranh thủ kì nghỉ hè mở lớp phụ đạo tiếng Anh ở mấy thành phố, giúp những thí sinh kia thực hiện giấc mơ nghiên cứu sinh của họ.

Tại thành phố J này, khoa tiếng Anh của Đại học L cũng đã tổ chức rất nhiều lớp theo mô hình khác nhau, giảng viên trong khoa không đủ nên khá bận rộn. Mặc dù tiền giảng dạy cho lớp ở Thâm Quyển khá cao nhưng do phải chia phần trăm cho Học viện Kinh tế Tài chính nên cũng chẳng cao hơn được là bao, mọi người đều không muốn dạy xa tận Thâm Quyển, nên cô Tĩnh Thu mới nhận được công việc này cho Allan.

Allan về Thâm Quyển dạy trong hai mùa hè, ngoài việc lấy được thù lao giảng dạy, anh còn quen thêm một số người, trong đó có Trương Thử Quang. Ông Trương là một trong số ít thí sinh có bằng đại học, mấy năm trước đi vào lĩnh vực kinh doanh, hiện tại đã rất thành đạt, xây dựng công ty thành một tập đoàn có danh tiếng. Ông thấy tiếng Anh, tiếng Trung của Allan đều khá ổn, ông muốn phát triển công ty ra nước ngoài, có thể Allan sẽ là trợ thủ đắc lực, thế nên đã chủ động đề nghị Allan vào công ty ông làm việc sau khi tốt nghiệp.

Allan đồng ý nhận công việc này, anh bảo từ lâu đã không muốn nghiên cứu lý luận văn học nữa mà muốn ra thế giới bên ngoài phát triển xem sao. Anh cảm thấy cứ ngồi trong phòng làm việc phê bình tác phẩm văn học của người khác thật chẳng có giá trị gì.

“Anh cứ cảm thấy có lỗi với bố em.” Allan nói. “Anh vào làm việc ở công ty, không những phụ công dạy dỗ của ông mấy năm qua mà ở một khía cạnh nào đó cũng có thể nói là phủ nhận lỗi sống của ông. Ông rất muốn anh được ở lại trường làm giảng viên và làm tiếp tiến sĩ để ông hướng dẫn luận văn.”

“Anh đã không thích làm về văn học nữa thì quan tâm đến suy nghĩ của bố em làm gì?” Ngải Mễ tỏ vẻ không đồng tình. “Em cũng không muốn anh suốt đời là một sách như bố em.”

Ngải Mễ đã quan tâm đến mọi thứ ở Thâm Quyển từ lâu, cô từng đọc một bài báo nói rằng tỉ lệ nam nữ chưa kết hôn ở Thâm Quyển là một trên bảy, điều này khiến cô rất không yên tâm, nhiều con gái chưa chồng như vậy mà chỉ có một dúm đàn ông có thể lựa chọn, Allan về đó, không biết có thể bình an trở về hay không?

Nhưng cô thấy Allan rất thích công việc này và đã tìm rất nhiều tài liệu có liên quan. Những cái mà anh thích thì chẳng có lý do nào để cô không thích cả. Nhưng cô cũng không thể tránh khỏi cảm giác buồn bã, vì nếu tất cả mọi việc thuận lợi thì tháng Năm, Allan sẽ về miền Nam.

“Anh đi rồi thì em làm thế nào?” Cô lo lắng hỏi.

“Em học hành tiếp thôi, đến khi nào tốt nghiệp, nếu em không muốn học nghiên cứu sinh nữa thì em cũng có thể về miền Nam làm, em không thích khí hậu ẩm áp, bốn mùa được diện váy à?”

Ngải Mễ vốn tính hơi giống con trai, thích cắt tóc ngắn, mặc quần bò, sau khi yêu Allan, cô dần dần cũng nữ tính hơn, để tóc dài, từ quần bò chuyển sang váy. Lúc đầu là mặc váy bộ, vờ phong cách thực nữ, mặc nhiều rồi thành nghiện, có lúc mùa đông cũng diện váy. Nhưng mùa đông ở thành phố J không đùa được, mỗi lần mặc váy cô đều phải đi tất dày, chân đi bốt, bên ngoài khoác thêm áo khoác dài, và cố gắng hạn chế đi bộ ngoài đường, ra khỏi nhà là bắt taxi.

Allan luôn trêu cô là người “không thích mặc quần”. Cô liền cảnh cáo: “Đừng nói linh tinh, người khác nghe thấy lại tưởng em thích khoe mông.”

“Ở Thâm Quyển nhiệt độ quanh năm chỉ khoảng hơn hai mươi độ thôi.” Anh nói với cô. “Em về đó thì được mặc váy cả bốn mùa luôn, anh sẽ không phải lo cho đôi chân của em nữa.”

Cô liền nói với vẻ lo lắng: “Anh mà về đó thì bọn mình chẳng được gặp nhau mấy đâu.”

“Không sao, em được nghỉ hè, nghỉ đông, anh cũng có cơ hội đi công tác, thời gian bọn mình gặp nhau sẽ chẳng ít hơn so với hiện nay đâu. Sắp đến hè rồi, bọn mình có thể ở đó mấy tháng, từ hoạt động bí mật chuyển sang hoạt động công khai.”

“Nhưng ở Thâm Quyển gái nhiều trai hiếm, lộn xộn lắm, em sợ lạnh ít dữ nhiều, có khi chỉ mấy ngày anh lại yêu người khác hoặc dính bệnh AIDS gì đó.”

Allan liền cười hơ hơ. “Ngải Mễ, em coi anh là thành phần nào vậy? Cứ như một ngày từ sáng đến tối anh chỉ nghĩ về mỗi chuyện đó vậy.”

“Em muốn chuyển đến trường nào đó ở Thâm Quyển.”

“Đừng có ngốc nữa, ở Thâm Quyển chỉ có trường Đại học Thâm Quyển, khoa tiếng Anh của trường này làm sao sánh với khoa tiếng Anh trường B được?” Rồi Allan gợi ý: “Nếu em thực sự không yên tâm về việc anh đi Thâm Quyển thì anh sẽ ở lại trường J hoặc đi xin việc ở thành phố J thôi.”

Như thế cô cũng không muốn, vì cô mà anh phải từ bỏ công việc mình thích thì sao cô không áy náy chứ? Nhưng việc anh sẵn sàng từ bỏ vẫn khiến cô vô cùng cảm động. Con gái ai chẳng coi trọng tấm lòng, chỉ cần anh có lòng, cuối cùng có làm hay không phụ thuộc vào vấn đề tôi có cho anh làm hay không, sợ nhất là anh không nghĩ đến điều đó, không thể hiện tấm lòng gì cả.

Cô liền đáp rất rộng lượng: “Thôi anh cứ về Thâm Quyển đi. Em chỉ lo cho anh thôi, sợ anh đến thế giới muôn màu đó sẽ quên em. Anh bảo phải làm gì mới có thể chứng minh tình yêu của anh dành cho em sẽ chịu được mọi thử thách nhỉ?”

“Có lẽ chỉ có hai cách thôi, một cách là để lửa thử vàng, cách còn lại là đường xa biết sức ngựa. Đường xa biết sức ngựa là chuyện của cả đời, em là người nóng vội, chắc chắn không đợi được. Vậy cách tốt nhất là để lửa thử vàng.” Allan nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Nhìn tình hình thì chiến tranh thế giới thứ ba chưa thể xảy ra ngay được, không thể trông chờ vào chuyện anh có thể cứu em trên chiến trường. Hay là bọn mình ra biển thuê một cái thuyền và chèo ra thật xa, sau đó bọn mình tìm cách đục cho thuyền thủng và chìm, anh sẽ nhường cơ hội sống cho em, còn mình thì chìm nghỉm luôn. Em thấy cách này thế nào?”

“Không được, không được, như thế thì mặc dù em biết tình yêu của anh là chân thành nhưng em đã mất anh rồi còn làm gì được nữa?”

“Hay là bọn mình ra sa mạc, mang ít nước thôi, anh sẽ nhường chai nước cuối cùng cho em uống, còn mình thì chết khát luôn?”

“Thế thì khác gì cách cho thuyền chìm?”

“Khác nhiều chứ, một cái là nước quá nhiều, một cái là nước quá ít. Tìm một phép thử khác liên quan tới nước nhé, em đi tìm mấy cô bạn hồng nhan rồi cho bọn họ dụ dỗ anh, xem anh có chung thủy với em hay không.”

Ngải Mễ bèn lắc đầu quầy quậy. “Không được, cách này không ổn, nếu anh không đủ cứng rắn thì sao? Khác gì em tự đưa mồi vào miệng mèo?”

“Thực ra em không phải lo việc anh không đủ cứng rắn đâu. Nếu một cô gái chỉ có ý định diễn chuyện tình một đêm với anh, ngày hôm sau phải mông đường ai nấy đi thì anh sẽ thấy chẳng có gì thú vị cả. Còn nếu không phải cô ta tìm chuyện tình một đêm thì anh lại sợ bị cô ta quấy rầy. Thế nên cách thông minh nhất là không nên đi chệch quỹ đạo.”

Cô không kìm được bèn nhìn vào chỗ đó của anh và hỏi: “Nhưng nếu mấy tháng không được make love thì anh... có chịu được không?”

“Thế thì có sao? Bao nhiêu năm qua vẫn sống sờ sờ đó thôi. Một chàng trai từ lúc hơn mười tuổi đã bị đánh thức rồi, đến khi kết hôn, giữa chừng phải có từ bảy đến hơn chục năm ở trong tình trạng thất nghiệp tình dục, nhưng rồi ai cũng đều ngon lành đó thôi?”

“Nhưng anh... anh tham lam vô độ lắm mà.”

Allan cười với vẻ ngượng ngịu, véo mũi cô và nói: “Khi phân tích về tâm lý tình dục của anh, em vận dụng các lý thuyết rất phức tạp. Lúc anh còn đang ấp ủ suy nghĩ, chưa dám động thủ thì em cho là do em chưa đủ quyến rũ. Lúc anh động thủ rồi, tại sao em không nghĩ theo hướng sự quyến rũ mà lại quy kết cho anh tội tham lam? Thực tế là hai cơ sở lý thuyết của em bị áp dụng ngược. Ấp ủ nhưng không động thủ không phải vì em không quyến rũ, trước đây là vì muốn giữ gìn cho em, thấy em còn nhỏ, hiện tại là vì sợ em không có hứng, hoặc không có cơ hội. Còn ham muốn và nhiệt tình tấn công, một là do em quyến rũ, hai là vì biết có khả năng đó, có thể đem lại niềm vui mình và người khác, tại sao không mình được buông thả chứ?”

Đột nhiên Allan dừng lại rồi nói: “Thôi đừng nói nữa, nói nữa là thành có vấn đề đấy.”

“Vậy em hỏi anh một câu: “Liệu một ngày nào đó anh có bỏ em không?”

Allan nghĩ một lát rồi nói: “Nếu một ngày nào đó, ở bên anh mà em không thấy vui thì anh sẽ rời xa em, để em đi tìm hạnh phúc mới của em.”

“Đừng nói linh tinh, ở bên anh, làm sao em không vui được?”

“Everything is possible (Mọi chuyện đều có khả năng). Em còn trẻ, về cơ bản chưa được trải nghiệm thế giới bên ngoài, em lại là cô gái thích những cái mới lạ, ở bên anh một thời gian dài là em sẽ thấy chán, cũng muốn ra ngoài ngắm thế giới.”

“Lúc đó anh sẽ cho em ra ngoài ngắm thế giới ư?”

Allan liền gật đầu.

“Nếu trong lúc ngắm thế giới mà em lại yêu người khác thì sao?”

“Biết làm thế nào được? Chỉ còn cách là chúc mừng hạnh phúc cho em thôi.”

“Nhưng nếu một thời gian nữa em lại thấy anh ta không ổn, lại quay về với anh thì anh có chấp nhận em không?”

“Đầu óc em lúc nào cũng có thể nghĩ ra những giả thiết quỷ quái nhỉ, làm anh trở tay không kịp. Anh chưa bao giờ nghĩ đến giả thiết này, để anh nghĩ đã.”

Cô liền giục anh: “Anh nghĩ đi, nghĩ đi, em đợi để được nghe câu trả lời đây.”

Allan nghĩ một lát rồi đáp: “Anh không biết, chuyện chưa xảy ra thì anh không thể tưởng tượng mình sẽ có phản ứng thế nào.”

20. Chương 19

Chương 19

Trong cuộc sống có một số chuyện, khi chúng ta ngừng đầu nhìn lại nó, sẽ phát hiện ra rất nhiều điểm báo chính xác cho thấy chuyện này sắp xảy ra, nhưng tại thời điểm ấy, địa điểm ấy, không có ai chú ý đến các dấu hiệu đó cả. Hoặc giả nếu có người nghĩ đến những điềm báo đó thì chuyện ấy lại không xảy ra nữa.

Khi Allan sắp rời thành phố J đến Thâm Quyển làm việc, hằng ngày Ngải Mễ đều lên kế hoạch làm thế nào để ở bên anh nhiều hơn. Và cũng ở thành phố J, còn có một cô gái khác cũng đang lên kế hoạch làm một việc cho chuyến đi xa của anh. Mặc dù mục đích của hai cô gái này đều là vì tình yêu nhưng cách thực hiện lại hoàn toàn khác nhau.

Hai cô gái này đều nhắm vào một ngày thứ Sáu của tháng Tư. Ngải Mễ dự định nửa đêm hôm đó sẽ gặp Allan và tận hưởng kỳ nghỉ cuối tuần lãng mạn, vì thứ Bảy bố mẹ cô về nhà bà nội, họ đi từ rất sớm, đến chiều Chủ nhật mới quay về, thế nên cả ngày thứ Bảy cô và Allan có thể ở bên nhau. Những lúc có thể hẹn hò ở nhà, Ngải Mễ thường lười đến công viên, cô thích nằm trên giường với Allan, thích làm gì thì làm, không thì cô có thể ngồi trong lòng anh nói chuyện. Họ còn có thể nấu ăn ở nhà, sống cuộc sống của đôi vợ chồng già cơm mắm dưa cà.

Jane cũng chọn đúng vào ngày thứ Sáu này, không ai biết tại sao cô lại chọn ngày hôm đó, vì trong nhật ký của cô không ghi điều đó, cô cũng không nói cho bất kỳ ai. Nếu buộc phải đưa ra lời dự đoán thì rất có thể là do tối hôm đó bố mẹ cô đi thăm một người bạn, chồng của người bạn đó mất vì bệnh ung thư. Nếu bố mẹ cô biết con gái mình đang nghĩ gì thì có thể họ không đi vắng vào tối thứ Sáu đó.

Allan – người có liên quan mật thiết đến kế hoạch của hai cô gái này cũng có kế hoạch riêng của mình ngày hôm đó. Sếp tương lai của anh là ông Trương từ Thâm Quyển đến thành phố J công tác, tối thứ Tư đã hẹn anh đi ăn, anh muốn mời giám đốc Trương ăn cơm để tỏ lòng hiếu khách, đồng thời cũng dẫn bạn cùng phòng là lão Đinh đến gặp giám đốc Trương, vì lão Đinh cũng rất muốn vào làm ở công ty ông Trương, thế là Allan và lão Đinh hẹn tối thứ Sáu sẽ mời giám đốc Trương đi ăn. Ba người đó cộng với hai người từ Thâm Quyển đến, tổng cộng là năm người, tối hôm đó hẹn nhau đi ăn vẹt quay ở nhà hàng Toàn Tụ Đức, sau đó đi hát karaoke, nghe nói giám đốc Trương hát rất hay.

Đầu tiên Allan về nhà Giản Huệ, vì số tiền còn trong túi anh không nhiều, anh không biết bữa ăn buổi tối sẽ hết bao nhiêu nên quyết định về nhà lấy thêm ít tiền. Đúng lúc tiền nhân dân tệ ở nhà không còn nhiều, thế là anh mang ít đô la mà bố mẹ gửi cho đi đổi sang nhân dân tệ ở chợ đen trước cổng bưu điện.

Hôm đó Allan rất vội nên quên nói với mọi người trong nhà Giản Huệ tối nay anh đi ăn ở đâu, trong khi trước đây gần như lần nào anh cũng nói với họ, đây là thói quen tốt mà bố mẹ rèn cho anh, tức là bất luận đi đâu cũng phải nói với người trong nhà, đề phòng có chuyện gì cần tìm, sẽ biết anh đang ở đâu.

Anh thay quần áo xong xuôi liền đi lấy tiền đô, lúc chuẩn bị ra cửa, Jane đến phòng anh, nói chuyện với anh mấy câu rồi tựa vào cửa phòng, mỉm cười, nói: “Chàng rể trẻ, tôi đã nghĩ kĩ rồi, tôi chuẩn bị đi đây, đến cách đi thế nào tôi cũng đã nghĩ rồi.” Sau đó cô làm động tác cắt mạch máu ở cổ tay, đáng vẻ rất khoan thai, nho nhã. Allan tưởng cô đùa, hơn nữa lại đang vội đi nên đùa lại một câu: “Nàng đi trước, tôi theo sau.” Nói xong, anh nhớ đến công việc sắp bắt đầu của mình, còn dịch thêm: “You go first. I’ll follow you.”

Câu nói khiến anh hối hận suốt đời này đã được anh nói ra tỉnh bơ lúc ấy. Sau đó Jane liền cười mấy tiếng rồi tránh cho Allan vội vã rời khỏi nhà, đạp xe đến thẳng bưu điện.

Tối hôm ấy Ngải Mễ cũng có cuộc gặp gỡ bạn bè, nên cô và Allan đã hẹn nửa đêm sẽ gặp nhau ở nhà cô, bảo anh đợi đến khi bố mẹ cô ngủ rồi hãy đến, như thế cô có thể trốn ngay trước mắt “giặc” và mai phục đến sáng hôm sau, đợi bố mẹ đi rồi, sẽ chiếm thành lũy của “giặc”.

Nếu thời ấy điện thoại di động phổ biến như hiện nay thì có thể cả câu chuyện này đã có sự thay đổi lớn. Chỉ tiếc là Ngải Mễ không những không có điện thoại di động, Allan cũng thế. Nhà có điện thoại nhưng không lưu được lời nhắn, không có màn hình ID hiển thị, đến giờ nghĩ lại, thật sự có thể nói là ngành thông tin liên lạc lạc hậu đã gây ra bi kịch đó.

Khi Ngải Mễ tụ tập bạn bè về đã là hơn mười giờ, mẹ cô nói: “Lúc hơn tám giờ có cô bạn gái gọi điện thoại cho con ba lần, hỏi tên thì không chịu nói, hỏi có cần nhắn gì không thì lại bảo không cần.”

Ngải Mễ tự hỏi, không biết ai vậy nhỉ? Mấy cô bạn gái thân đều vừa gặp nhau xong, thực sự không nghĩ ra ai gọi điện thoại cho cô mấy lần, lại còn không chịu để lại tên. Cuối cùng cô nghĩ chắc là Jane, nhưng cô không thể giải thích tại sao mỗi lần gọi điện thoại Jane lại không chịu nói tên mình. Cô không biết hôm nay Jane tìm cô có việc gì, có lẽ lại lo cho Thành Cương, nhưng bây giờ muộn quá rồi, ngày mai gọi điện thoại hỏi Jane sau vậy.

Điều này cũng đã trở thành câu hỏi mãi mãi không có câu trả lời trong lòng Ngải Mễ. Nếu hôm đó cô không có buổi gặp gỡ bạn bè thì sẽ thế nào? Có thể cô sẽ nhận được điện thoại của Jane, nói cho cô ấy biết Allan đang ở đâu, như thế Jane sẽ tìm thấy Allan, bi kịch đó sẽ không xảy ra nữa. Nhưng có thể là cô sẽ nói cơn

tam bành, cố tình không cho Jane biết địa điểm Allan đang ở, như thế cô sẽ trở thành kẻ tội đồ mưu sát Jane.

Một bi kịch đã để lại quá nhiều chữ “nếu”, mỗi người có liên quan đều mong muốn dùng chữ “nếu” để thay đổi lịch sử. Chỉ tiếc là người đời được phép bình luận lịch sử nhưng lại không thể thay đổi lịch sử.

Mãi cho đến hơn mười hai giờ, Allan mới đến nhà Ngải Mễ. Cô đứng trên cửa sổ ngóng xuống đã lâu lắm rồi, vì cô phải mở cửa cho anh khi anh đến. Cô thấy Allan đạp xe vào sân, bèn rón rén chạy ra mở cửa, xuống cầu thang đón anh rồi hai đứa lại rón rén lên nhà.

Lúc Allan đi tắm, Ngải Mễ cũng theo vào đứng bên cạnh nhìn Allan cởi quần áo, cô định cứ nhìn như thế đến khi anh đỏ mặt thì thôi. Hiện giờ anh đã không còn dễ đỏ mặt như hồi đầu, thậm chí nhiều lúc cô còn đỏ mặt trước. Khi đã cởi gần hết, Allan liền ghé sát vào tai cô nói: “Ra đi, mang quần áo của anh ra luôn, không anh tắm lại ướt hết em. Hay là em cũng cởi quần áo ra?”

Cô đón lấy quần áo của Allan rồi nói: “Thế anh đừng chốt cửa.” Rồi cô nhón chân đi vào phòng ngủ, giấu quần áo của Allan trong tủ, cởi hết quần áo mình ra, chỉ mặc một chiếc váy ngủ và quay trở lại nhà tắm. Cô nghe thấy tiếng Allan xả nước, rồi cô gõ cửa, anh liền dừng lại nhưng không mở cửa.

“Mở đi, em đây.” Ngải Mễ thì thào.

Allan liền hé cửa ra, Ngải Mễ bèn chui vào, cởi váy ngủ cho vào một cái túi nilon, sau khi treo túi lên cửa liền khoanh hai tay trước ngực, nhìn Allan chăm chăm. Anh không nói gì, kéo tay cô ra, xả nước trên trước ngực và sau lưng cô.

Tầm chín giờ sáng hôm sau, Ngải Mễ tỉnh giấc, mặc dù muốn đi vệ sinh nhưng cô chưa muốn dậy, sợ làm Allan thức giấc, nhưng rồi anh cũng mở mắt ra ngay.

“Em làm anh tỉnh giấc à?” Ngải Mễ tò mò hỏi. “Nhưng em đã cự quậy gì đâu.”

“Anh biết là em không cự quậy, nhưng lạ lắm ấy, em cứ tỉnh giấc là anh biết, kiểu như có người báo cho anh trong mộng vậy.”

“Có phải anh không ngủ được không?”

21. Chương 20

Chương 20

“Ngủ ngon lành mà, chắc là do dây thần kinh ngủ của em gắn vào người anh. Đi vệ sinh đúng không?” Allan ấn nhẹ bụng dưới của cô, cô vờ hét lớn. Anh liền bịt chặt miệng cô lại, cười nói: “Đi đi, không lại tè ra giường bây giờ.”

Cô mặc váy ngủ vào rồi ra nhà vệ sinh, tiện thể ngó nghiêng tình hình, thấy bố mẹ đã đi rồi liền phẩn chấn reo: “Bình an vô sự rồi! Hê hê!” Rồi cô chạy vội vào phòng ngủ, cởi váy ra, vút đại sang một bên và chui vào chăn. Nhưng đã dậy, bắt đầu mặc quần áo. Cô hỏi với vẻ thất vọng: “Anh không ngủ nữa à?”

“Ừ, đói rồi, tối qua toàn uống, chẳng ăn gì nhiều. Em thích ăn gì?”

“Gì cũng được.”

“Gì cũng được thì ăn mì nhé?” Mặc quần áo xong, Allan liền lật một góc chăn lên, hạ giọng vờ gọi: “Làng nước vào mà xem này, trong này đang có cô nàng cởi truồng! Vào mà tùng ê đi...”

Cô liền nhảy phắt ra khỏi chăn và quàng tay lên cổ anh. “Em sợ người khác nhìn hả? Em cứ theo anh thế này ra đường cũng chẳng sợ...”

Anh vội đẩy cô vào chăn. “Đừng có giở trò nữa, cảm lạnh thì sao?”

Nấu mì xong, Allan bê một bát cho cô, mùi hành phi thơm phức, hành hoa điểm trên mặt bát mì, còn có ít củ cải muối thái sợi nữa, thấy vậy cô thốt lên: “Thơm quá!” Nói rồi chạy vội đi đánh răng, rửa mặt, khoác

thêm chiếc áo nữa rồi ngồi trong chăn ăn. “Hôm nay cả ngày em sẽ không dậy mà nằm ì ở đây.” Vừa ăn cô vừa nói. “Ăn xong anh lại chui vào đây nhé?”

“Anh chui vào chăn hả? Thế thì em còn được ngày yên ổn nữa không? Lại bị ăn thịt, chịu tội nữa đấy.”

“Hôm nay kiên quyết không chịu tội, chỉ nằm nói chuyện thôi?”

Điện thoại bàn bỗng đổ chuông, cô chạy ra phòng khách nghe điện, giọng một người phụ nữ thều thào, khản đặc cất lên: “Xin hỏi Thành Cương có ở đây không?”

“Anh ấy... ơ, không, cô tìm anh ấy có việc gì?”

“Nếu gặp cậu ấy thì cháu nói giúp là mẹ Giản Huệ tìm cậu ấy, có việc gấp.”

“Vâng, gặp anh ấy cháu sẽ nói.”

Cúp máy, Ngải Mễ nói với vẻ sững sốt: “Mẹ Jane tìm anh, nói là có việc gấp. Là thật, tại sao cô ấy biết anh đang ở đây mà gọi điện đến? Bọn mình bị lộ rồi ư?”

“Anh cũng không biết.” Allan lưỡng lự, không biết có nên gọi cho cô Giản bằng điện thoại ở đây không. “Cô ấy không nói là chuyện gì à?”

“Không, cô ấy chỉ nói là có việc gấp, nhưng giọng cô ấy như vừa mới khóc vậy, khản đặc.”

“Thôi để anh dùng điện thoại nhà em gọi cho cô ấy vậy.” Nói rồi Allan ra phòng khách gọi điện ẹ Jane.

Cô nhìn thấy nét mặt Allan lộ rõ vẻ lo lắng. “Bây giờ cô ấy không sao chứ ạ? Bệnh viện nào hả cô?” Rồi Allan cúp máy, thắc mắc: “Hôm qua còn tốt cả, sao hôm nay lại ốm nặng như vậy?”

Ngải Mễ liền hỏi: “Ai ốm vậy?”

“Cô Giản nói Jane phải vào viện, hỏi bệnh viện nào lại không nói, chỉ bảo anh về nhà trước.” Allan vội vã bước vào phòng ngủ, cầm áo khoác đi ra cửa. “Giờ anh phải về nhà đã, em ở đây đợi anh, bên kia ổn rồi anh sẽ quay lại ngay.”

“Để em đi cùng anh.” Ngải Mễ vội vã nói.

“Thôi em đừng đi, bệnh viện thì có gì hay đâu...” Anh thấy cô trề môi, biết là cô lại chuẩn bị lý luận, đành nói: “Thế thì thay quần áo nhanh lên.”

Hai người đạp xe đến cổng trường, Allan liền nói: “Thôi, bắt taxi đi, em đạp xe trông sợ lắm, không cần thận lại ngã.” Họ để xe trong nhà xe, gọi taxi đến nhà Jane.

Rất nhiều người đang tụ tập trước cổng nhà Jane, nhìn thấy Allan, có người buột miệng: “Cậu ấy đến rồi! Đến rồi!” Ngải Mễ không biết họ nói thế là có ý gì, cảm giác như những khán giả đang nóng lòng chờ đợi diễn viên là anh xuất hiện, rất giống đám cưới trong bộ phim nào đó, khách khứa đã tề tựu đông đủ, cô dâu cũng đã trang điểm xong xuôi, chỉ còn đợi chú rể đêm hôm trước còn ra ngoài trên hoa ghẹo nguyệt mà thôi.

Đoàn người đứng trước cửa nhà họ Giản rất dài, không biết những người đứng xem đều quen Allan hay vì nghe thấy nói “cậu ấy đến rồi”, hay do phản xạ mà tất cả mọi người đều tự động nhường đường, Ngải Mễ đi sau Allan nên cũng được hưởng sự ưu tiên này. Cô và Allan chạy thẳng đến cửa nhà Jane. Chưa đến cửa, cô đã ngửi thấy một thứ mùi chưa bao giờ gặp, không thể lột tả được cảm giác đó mà chỉ cảm thấy vô cùng lợm giọng, buồn nôn. Allan liền ngăn cô lại, nói bằng giọng quyết đoán: “Đừng vào, em về đi, nếu không anh sẽ không bao giờ nói chuyện với em nữa đâu.”

Ngải Mễ cảm thấy ánh mắt Allan quắc lên, vô cùng nghiêm nghị. Cô không dám bước lên nữa mà trân trân nhìn anh đi vào. Đám đông lại bầu kín ngau lập tức, cô cố gắng lắm mới chui được ra. Cô chạy đến một thùng rác gần đó và nôn ra tất cả những thứ trong bụng, nghĩ thâm, không biết có phải mình có bầu rồi không? Tại sao lại nôn? Có lẽ là vì thứ mùi khó chịu ban nãy, cô không hiểu tại sao những người vây xung quanh lại chịu được để xúm đông xúm đổ ở đó.

Cô rất lo cho Allan, đứng ở bên ngoài đã ngửi thấy mùi này, vào hẳn bên trong thì lại càng kinh khủng. Không biết là mùi gì nhỉ? Khí gas bị rò ư? Hay là... Đột nhiên cô ý thức được rằng đó là mùi tanh của máu

thường được nói tới trong truyện, nhưng cô không ngờ mùi máu lại tanh và khó chịu đến thế, cô vẫn tưởng rằng chỉ như mùi tanh của cá mà thôi. Cô không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Allan nói Jane vào viện rồi, nhưng tại sao mẹ Jane lại gọi anh về nhà bà mà không đến thẳng bệnh viện? Mùi tanh của máu này từ đâu mà có?

Bây giờ rất khó chen vào lần nữa, cô cũng rất sợ mùi đó nên đành đứng ở vòng ngoài cùng. Cô kiễng chân nhìn về phía nhà Jane, nhưng chỉ thấy đầu người chứ không nhìn thấy gì hết.

Cô hỏi một cô gái đứng bên cạnh: “Chuyện gì xảy ra vậy chị?”

“Không biết, hình như là ngộ độc khí gas.”

Người khác nói: “Làm gì có trúng độc khí gas? Con gái nhà họ sinh khó, máu chảy lênh láng, chắc chắc, kiểu này thì hàng xóm láng giềng ở đây sống sao nổi...”

“Thế chị ấy... đâu ạ? Ý cháu hỏi là con gái nhà này ấy?” Cô lo lắng hỏi.

“Đưa đi bệnh viện từ lâu rồi, chuyện xảy ra đêm hôm qua..., cô đến muộn thì thấy được gì nữa...”

“Chị ấy... còn sống không ạ?”

Người bên cạnh liền xen vào: “Có mà sống với ma, máu chảy lênh láng như thế sống sao nổi?”

Nghe đến đây, Ngải Mễ lại cảm thấy lợm giọng, không kịp chạy mà ngồi thụp xuống đất nôn. Dạ dày còn gì nôn ra hết, sau đó còn nôn khan, nôn ra cả dịch đắng. Một người phụ nữ trạc tuổi trung niên thốt lên: “Chắc chắc, cô còn tệ hơn cả tôi, tôi cũng không chịu được nên đành đứng từ xa ngó...”

Một người phụ nữ chừng hơn năm mươi nói: “Haizz, đúng là gây tội, con gái con đứa cặp lung tung với người ta... Tôi thấy cái thằng nhóc này cũng quá nhẫn tâm, đưa đến bệnh viện bỏ đi là xong, gì mà phải diệt khẩu? Bây giờ thế này, đàn ông không ra đàn ông, đàn bà chẳng ra đàn bà. Tôi đã nói từ lâu rồi, mẹ con Huệ cho thằng đó ở không ổn đâu, thấy chưa? Tôi nói đâu có sai?”

Ngải Mễ bắt đầu sồn gai ốc, tại sao lại nói là “diệt khẩu”? Chẳng lẽ Jane chết rồi ư? Cô biết “thằng nhóc” mà người phụ nữ đó nói chính là Allan, chẳng lẽ nói Allan “diệt khẩu” ư?

Một anh chàng trẻ tuổi bèn nhắc người phụ nữ đó: “Mẹ đừng nói linh tinh ở đây, mẹ có biết gì đâu mà nói? Cô gái đó cắt cổ tay tự tử chứ không phải bị người khác giết, mẹ nói lung tung thế, cẩn thận bị cảnh sát hỏi thăm đấy.”

“Mẹ nói lung tung?” Người phụ nữ đó liền la lên. “Thế tự nhiên con gái người ta vô duyên vô cớ cắt cổ tay tự tử? Hôm trước còn thấy nó bình thường, gặp mẹ còn cười nói chào hỏi đàng hoàng, ai ngờ chỉ một ngày sau lại ra nông nỗi này.”

Một người phụ nữ khác xem vào: “Con gái cô Giản còn có bầu nữa hả? Sao tôi không phát hiện ra nhỉ. Lại còn là giáo viên trường Đảng nữa, sao lại làm chuyện đó...”

Người phụ nữ hơn năm mươi kia nói: “Không phát hiện ra? Tôi nói cho cô biết nhé, mắt tôi tinh lắm, chưa nói đến chuyện bụng to, kể cả chưa to thì tôi cũng biết đứa con gái đó ăn nằm với giai hay chưa. Con gái còn trinh mông nhon cơ, đứa ăn nằm với giai rồi thì mông tròn.”

Ngải Mễ nghe mà đầu muốn nổ tung, nghĩ bụng, toi rồi, chắc chắn bà này sẽ nhận ra mình không phải là gái còn trinh, mông mình có tròn không nhỉ? Không biết mẹ có nhận ra không? Cô nghe thấy một người khác nói: “Tháng trước ti vi nói phá án rồi mà sao vẫn xảy ra vụ nữa nhỉ? Thủ đoạn đều giống nhau, hiếp trước giết sau, một nhát dao trên cổ là đi đời.”

“Dao của thợ cắt tóc còn không đi đời à? Không giấu gì chị, mỗi lần đi cắt tóc ở tiệm “Thiên hạ đệ nhất kéo” tôi đều lo nơm nớp, ông Mạnh đó hiểm lắm, lần này chắc bị kết án tử hình rồi nhỉ?”

“Chị đừng có mừng, những ai từng cắt tóc ở tiệm ông Mạnh đều là nghi phạm hết, chị có cắt tóc ở đấy bao giờ không?”

“Tôi cắt thì có sao? Tại sao cảnh sát không bắt tôi mà chỉ bắt hai thằng hôm qua.”

Ngải Mễ càng nghe càng rối trí, cô liền túm lấy một người hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy hả bác?” Những người cô hỏi không ai là không biết, mỗi người đều tường thuật lại với lời văn rất rành mạch, chắc chắn, người nào cũng kiên nhẫn kể cho cô nghe, nhưng những câu chuyện mà họ kể đều không giống nhau.

Còn chưa hỏi ra đầu cua tai nheo thì cô lại nghe thấy đám đông xôn xao: “Lại bắt thêm được một tên nữa rồi! Bắt thêm được rồi!”

Cô nhìn theo hướng nhà họ Giản thì thấy Allan từ cửa căn hộ đi ra. Anh bị mọi người che mắt nên cô chỉ có thể nhìn thoáng được khuôn mặt anh, thấy sắc mặt tái nhợt, nhón nhác nhìn về phía đám đông. Cô biết anh đang tìm cô, bèn trèo lên một bồn hoa lớn, giơ tay lên gọi: “Allan, I’m here (Em ở đây)! I’m here (Em ở đây)! ”

Và thế là tất cả mọi người đều nhìn về phía cô.

Cô thấy Allan cũng nhìn về phía mình, trông thấy cô, anh bắt chắp đám đông chen đến, nhưng lập tức bị ai đó kéo lại, đẩy anh về phía một chiếc xe, anh ngoái đầu hét lớn: “Em về đi, don’t tell... your parents... (Đừng nói với... bố mẹ em...)!”

Có người liền cười châm chọc: “Haizz, còn biết đánh rắm Tây nữa. Bọn chúng đang trao đổi mật hiệu với nhau đấy, ở đây có một kẻ đồng mưu này!”

Cô nhìn thấy một người trông như cảnh sát giơ một vật như chiếc gậy đen gỗ vào đầu Allan rồi đẩy anh về phía chiếc xe, đám đông vây quanh cũng có người đang đánh anh, cô liền phẫn uất la lớn: “Các người đừng đánh, tại sao các người lại đánh người vô cớ? Tôi sẽ tố cáo...”

Nhưng tiếng cô đã bị chìm ngấm giữa tiếng xì xào và la hét của đám đông.

22. Chương 21

Chương 21

Không biết người bình thường sẽ có phản ứng gì trong tình huống này, cũng không biết lối tư duy hợp logic sẽ là như thế nào. Nếu bạn cảm thấy những biểu hiện của Ngải Mễ không hợp logic, không chân thực, bất bình thường thì bạn sáng suốt hơn Ngải Mễ năm xưa không biết bao nhiêu lần.

Ngải Mễ nhớ rất rõ là hôm đó cô không khóc, cũng không ngất xỉu. Khi nhìn thấy chiếc ô tô đó chở Allan đi, dường như cô lại nghĩ đến một vấn đề vừa có liên quan, vừa không liên quan: May mà bố mẹ đến nhà bà nội. Cô cảm thấy câu nói “Don’t tell... your parents...” mà Allan nói trước khi lên xe như một học sinh phạm lỗi ở trường, sợ thầy cô mách bố mẹ, giấu được ngày nào hay ngày đó.

Cô không biết chiếc xe đó đưa Allan đi đâu, có lẽ là đưa đến đồn công an, vì đám đông vây quanh bàn tán xôn xao “lại bắt được một tên nữa”, nhưng cô không thể xác định điều họ nói có đúng hay không, thậm chí cô còn không nhìn rõ chiếc xe đó có phải là xe cảnh sát không, hay nói cách khác là cô cũng không biết xe cảnh sát trông như thế nào.

Trong cuộc đời gần hai mươi năm qua, cô chưa lần nào tiếp xúc với đồn công an, thậm chí cô không biết “công an” và “cảnh sát” có gì khác nhau, và cũng không biết “tạm giam” và “bắt giữ” có gì khác nhau. Cô cảm thấy kiếp này chắc chắn cô sẽ không phạm pháp, những chuyện ấy cả đời sẽ chẳng dính dáng đến cô, thế nên cô chưa bao giờ phải bận tâm đến những vấn đề đó.

Cô không biết hiện tại Jane thế nào, mặc dù có người nói Jane chết rồi nhưng cô vẫn không tin lắm, cô cảm thấy chết là chuyện của người già, của những người bị bệnh nặng, còn người khỏe mạnh, trẻ trung như Jane, cô thực sự không thể tưởng tượng ra tại sao lại dính líu đến cái chết. Đặc biệt là một người rất quen thuộc, chưa nói đến việc cô chưa nhìn thấy xác Jane, kể cả đã nhìn thấy rồi, cô vẫn rất khó có thể tin người vừa nói chuyện với mình cách đây không lâu đã ở dưới tuổi vàng.

Cô từng viết về cái chết, về chuyện tự sát trong tiểu thuyết của mình, viết cứ như là thật, viết về nỗi tuyệt vọng trước khi chết, thậm chí còn được một bài bình luận khen là “chi tiết, như thật”. Có lẽ là do người viết bài bình luận đó cũng không biết tự sát là thế nào, càng không biết người tự sát nghĩ gì trước khi tự sát, vì nếu anh ta hay cô ta viết ra được bài bình luận này thì chứng tỏ anh ta/cô ta chưa tự sát, nói “như thật” nhưng lại không biết “thật” ở đâu.

Trong cuộc sống thực tế, cô chưa bao giờ chứng kiến cảnh ai đó chết, thậm chí đến đám ma cô còn chưa đi viếng bao giờ. Kể từ khi nhớ được những sự việc xảy ra xung quanh mình, nhà cô chưa có ai qua đời cả. Cảnh máu me duy nhất trong đời mà cô nhìn thấy là mỗi khi đến kỳ và chút máu hồng trong đêm đầu tiên của cô với Allan.

Nghe nói phụ nữ không sợ máu như đàn ông, vì tháng nào họ cũng được chứng kiến chuyện máu chảy. Nếu nói như thế có lý thì đáng lẽ Ngải Mễ càng không sợ máu mới đúng, vì tháng nào lượng máu của cô cũng mất khá nhiều, cô nghe người ta nói đó đều là “máu xấu”, chảy ra mới tốt, không nên giữ trong người. Cô cũng vui vì đêm đầu tiên với Allan có vết máu hồng. Hôm ấy khi nhìn thấy vết máu trên ga trải giường, Allan còn sợ hơn cô, hỏi cô rất nhiều lần có đau hay không, có phải đi viện khám hay không. Anh đã bỏ chiếc ga đó vào máy giặt, cô còn thấy tiếc, muốn giữ lại làm kỉ niệm.

Thế nên chuyện xảy ra vào buổi sáng hôm đó rất xa lạ đối với cô. Đại não của cô đã trộn lẫn những thứ trong thực tế, trong phim ảnh, trong tiểu thuyết, trong trí tưởng tượng, cảm giác hết sức mơ hồ không chân thực, tựa như một giấc mơ nhưng không hẳn là cơn ác mộng, mà là một giấc mơ không có logic, phi lý, lộn xộn, không đầu không cuối, không có tình tiết hoàn chỉnh, đều là những chi tiết vụn vặt, dường như còn không thể được gọi là “dòng ý thức”, kể cả có ý thức thì cũng không hình thành nên “dòng”, cũng lắm chỉ là “hồ bùn ý thức” mà thôi.

Dường như đôi chân tự động kéo cô ra đường, nhưng cô không giơ tay gọi taxi ngay mà ngơ ngác đứng bên vệ đường, như không có tiền bắt xe, như đang đứng đợi Allan, cô có cảm giác rằng chỉ một lát nữa thôi, Allan sẽ hối hả chạy về, nói như hụt hơi: “Sorry, họ gọi anh đi hỏi mấy câu, anh có tiền đây rồi, bọn mình bắt taxi về nhé.”

Cô không biết mình đã đứng ở vệ đường trong bao lâu, sau đó có một chiếc taxi tự động đỗ trước mặt cô, bác tài hỏi cô muốn đi đâu, cô mới lên xe, nói địa chỉ nhà. Cô còn nhớ bác tài đó hỏi một câu: “Trường Đại học J hả? Có cho xe vào cổng không?”

“Cổng chính thì không, cổng phụ thì có.”

Cô còn nhớ mình đã tính toán rất giao hoạt rằng hiện tại chưa nên nói với bác tài là cháu không có tiền, nếu không ông ấy sẽ đuổi mình xuống giữa đường, phải đợi ông ấy chở đến nhà rồi hãy nói. Bác tài chở cô vào sân, cô mới nói là không mang tiền, bảo ông ấy ở dưới đợi cô lên lấy tiền. Nhưng bác tài đã theo cô lên tầng, cô bảo ông ấy đợi ở ngoài rồi vào nhà lấy tiền mang ra trả.

Ngồi trên sofa trong phòng khách rồi, cô mới nghĩ, sao mình lại mò về nhà thế này? Allan đâu? Nhưng cô lại sực nhớ ra Allan bảo cô về, vì trước khi bị đẩy lên xe, anh đã nói lớn: “Mau về đi em, don’t tell your parents!” Thế nên cô nghĩ, mình về nhà là đúng, chắc chắn Allan sẽ về đây tìm mình.

Cô kiểm một ít đồ ăn nhưng rồi lại nôn ra hết nên cô không dám ăn nữa. Cô để nguyên quần áo và nằm vật ra giường, chẳng mấy chốc liền ngủ thiếp đi.

Đến khi trời sẩm tối, cô mới tỉnh giấc, đầu vẫn đau như búa bổ, dường như chuyện xảy ra ban sáng đã xa vời lắm rồi. Cô nghĩ lát nữa Allan sẽ về thôi, nhất định mình phải làm nũng với anh ấy, bảo em đau đầu quá, chắc chắn anh ấy sẽ bê một cốc nước lạnh đến và xoa bóp ỉnh.

Cô đến bên cửa sổ đợi anh, nhìn xuống con đường dưới sân, nghĩ chắc Allan sẽ sớm xuất hiện dưới sân nhà cô thôi. Cô cứ ngóng đợi mãi như thế, nhiều lần ngỡ rằng nghe thấy tiếng gõ cửa khe khẽ, nhưng đến khi chạy ra mở cửa, bên ngoài lại không có ai. Có lúc cô lại nghĩ Allan đang trên cô, chắc đang trốn dưới góc rẽ ở cầu thang, nhưng chạy xuống kiểm tra thì không thấy anh ở đó.

Cô tự hỏi tại sao Allan vẫn chưa đến nhỉ? Hôm nay là thứ Bảy, đồn công an, phòng cảnh sát gì đó có làm việc không? Kể cả có làm việc thì giờ này cũng phải tan sở rồi chứ, đáng lẽ phải thả cho anh ấy về rồi chứ

nhì? Cô chạy ra cổng trường ngó xem xe đạp của anh có còn ở đó không thì thấy xe của cô và Allan dựng trơ trọi ở đó, cô nghĩ một lát rồi quyết định dắt xe của mình về, như thế Allan quay về sẽ biết cô đã về nhà.

Sau đó cô không đi đâu nữa, sợ anh đến mà cô lại không ở nhà và không vào được nhà. Cô cứ đứng ngóng trước cửa sổ đến tận mười hai giờ đêm rồi lại quay ra cửa đợi. Cô nghĩ, mình ngồi đây đợi, anh ấy gõ cửa chắc chắn mình sẽ nghe thấy. Cô ngồi bệt xuống đất, cuộn mình trong chăn, lưng tựa cửa đợi anh, không hiểu sao, cô thấy mình rất giống cô bé bán diêm, cảm giác rất cô độc, cô khóc thút thút một lát rồi dần dần ngủ thiếp đi.

Đến khi cô tỉnh giấc đã là nửa đêm về sáng. Cô nghĩ, không biết có phải mình ngủ say quá nên Allan gõ cửa mà mình không nghe thấy hay không, anh về ký túc xá rồi ư? Cô biết hôm nay anh không thể ngủ ở nhà Jane vì chỗ đó bẩn và tanh như vậy, ai mà dám ở? Mặc dù cô nghe người ta nói chắc chắn Jane không thể qua khỏi, nhưng đó chỉ là lời dự đoán của đám đông, mẹ Jane nói Jane đang ở viện, không thấy bảo đã mất, cảnh sát cũng không nói Jane đã mất. Đột nhiên cô có linh cảm rằng, có thể Allan đang ở trong bệnh viện chăm Jane.

Cô bắt đầu bực, cảm thấy mình quá đổi ngớ ngẩn, tại sao đến giờ mới nghĩ ra điều này? Có thể chiếc xe đó chở Allan đến bệnh viện. Jane quen người ở đồn công an nên gọi một chiếc xe cảnh sát đến đón Allan đi là điều hoàn toàn có khả năng. Có phải Allan sợ cô ghen nên mới thông đồng với Jane dựng ra màn kịch này?

Sau khi nghĩ vậy, cô có cảm giác chiếc gậy đen gỗ xuống đầu anh rất giống với chiếc gậy bằng cao su. Cô tưởng tượng ra cảnh Allan vừa chui lên xe đã nói với đám người vừa giúp một tay rằng: “Hú hồn! Cuối cùng cũng bắt được cô nàng. Vài hôm nữa mời các anh đi nhậu một bữa nhé!”

Tự nhiên cô cảm thấy khó chịu, khó chịu hơn cả hôm nghe mọi người nói Allan đang đi tán gái. Cô nghĩ, chắc chắn là Jane sinh con ở nhà, có người bảo là sinh khó còn gì? Nghe nói đẻ con mất rất nhiều máu, nhưng lần trước gặp Jane, cô có thấy bụng chị ta to đâu nhỉ?

Chắc chắn là Jane đã sinh con, nếu không tại sao mọi người lại xúm đen xúm đỏ vào như vậy? Thế có nghĩa là Allan và Jane có quan hệ mờ ám ư? Bao lâu rồi? Trước khi mình xuất hiện hay sau khi mình xuất hiện? Trước hay sau thì có gì quan trọng đâu? Điều quan trọng là Jane có bầu còn mình thì không. Chắc chắn giờ này Allan đang ở bên giường bệnh bận luôn tay luôn chân và hỏi với vẻ rất tự hào: “Nếu cả hai mẹ con đều khóc thì anh sẽ bế ai đây?”

Cô nhìn đồng hồ, hơn ba giờ sáng rồi, không có thời gian đoán già đoán non nữa, bèn gọi điện đến nhà Jane, cô muốn hỏi Jane đang nằm ở viện nào, cô muốn đến đó tìm Allan. Nhưng nhà Jane không có ai nhắc máy, cô thất vọng bỏ điện thoại xuống, nghĩ một lát lại tức tốc khoác áo vào, tất chẳng kịp đi chạy xuống cầu thang, dắt xe đạp của mình ra rồi đi đến cổng trường, dựng xe cạnh xe của Allan và khóa lại, sau đó ra cổng trường gọi taxi.

Cô đến phòng cấp cứu của mấy bệnh viện hỏi có bệnh nhân nào tên là Giản Huệ nằm ở đây không. Người ở phòng cấp cứu liền bảo cô muốn tìm bệnh nhân nội trú thì phải vào phòng nội trú hỏi, cô lại mò đến phòng nội trú, hỏi hôm qua hoặc hôm nay có bệnh nhân nào tên là Giản Huệ được đưa vào đây không, mọi người lại bảo phải ra phòng cấp cứu hỏi. Cô cứ bị họ đẩy qua đẩy lại như vậy, cảm giác như họ đã thông đồng từ trước với nhau, giúp Jane và Allan giấu cô. Cô lang thang đến hơn sáu giờ sáng mới về nhà, xương khớp trên người như rời ra từng mảnh, liền để nguyên quần áo như vậy mà nằm vật ra giường, chìm trong trạng thái tê dại không nghĩ ngợi, không đau đớn, không khóc lóc, không tủi thân.

Sau đó, Ngải Mễ nghe thấy tiếng động ở ngoài, biết bố mẹ đã về. Mẹ đẩy cửa phòng ngủ của cô, tưởng cô chưa dậy nên lại lui ra.

Sau đó, Ngải Mễ nghe thấy bố nhận được một cú điện thoại, rồi cả hai đều rời khỏi nhà. Đến khi bố mẹ quay về đã là gần một giờ chiều. Mẹ Ngải Mễ liền đến phòng ngủ của cô, xoay đầu cô ra, thấy đầu tóc rũ rượi, mắt đỏ ngầu liền rụt rè hỏi: “Con biết hết rồi hả?”

“Biết cái gì mẹ?”

Nghe thấy cô hỏi vậy, mẹ không nói thêm gì nữa mà chỉ hỏi cô ăn cơm chưa, cô nói không muốn ăn. Mẹ liền đóng cửa phòng ngủ lại và ngồi xuống giường Ngải Mễ, một lúc lâu sau mới nói: “Ngải Mễ, con biết đấy, con là con gái duy nhất của bố mẹ, là hòn ngọc trong lòng bàn tay bố mẹ, là mệnh sống của bố mẹ. Từ nhỏ

con đã là một cô bé thông minh, lanh lợi, bố mẹ đều rất yêu con. Bất luận con làm chuyện gì, bố mẹ đều vẫn yêu con.

Người ngoài thường chỉ trích bố mẹ là quá nuông chiều con, nói con cái được chiều chuộng sẽ bất hiếu, được voi đòi tiên, nhưng bố mẹ chưa bao giờ cho rằng mình nuông chiều con, bố mẹ chỉ muốn con được trưởng thành tự do, vì bố mẹ tin rằng con gái của bố mẹ là một đứa biết suy nghĩ, thấu hiểu tình yêu của bố mẹ dành ình, sẽ không bao giờ hư hỏng.

Một người còn trẻ sẽ khó tránh khỏi phạm sai lầm, có thể sẽ vì sự nóng nảy nhất thời mà phạm các lỗi lớn nhỏ khác nhau, nhưng không có sai lầm nào là không thể sửa. Người ta thường nói: “Lỡ một bước ngàn thu ôm hận”, nhưng câu đó là muốn cảnh cáo người đời không nên lỡ bước, chứ không phải lỡ bước rồi không thể cứu vãn nữa.

Con gái nhiều lúc thích sĩ diện, lỡ bước rồi, đặc biệt là khi đã gây ra hậu quả thì thấy không thể ngẩng mặt lên được nữa, liền dùng cách hết sức cực đoan để cứu vãn, đây là điều vô cùng dại dột. So với trước đây, hiện nay bệnh viện có cái nhìn thoáng hơn đối với nhiều chuyện, thực ra những sai lầm mà một số cô gái cho rằng không thể cứu vãn vẫn rất dễ dàng sửa chữa...”

“Con không hiểu mẹ đang nói gì.” Ngải Mễ mệt mỏi nói, thực ra cô đã nghe thấy và hiểu hết những lời mẹ nói, vì những đạo lý này trong sách, tạp chí chỗ nào chẳng có, cô không hiểu tại sao bây giờ mẹ lại nói những điều này với cô.

Mẹ nhìn cô một lúc, cân nhắc từng chữ rồi nói tiếp: “Ý của mẹ là, nếu chẳng may một cô gái có quan hệ với người khác, có bầu thì tuyệt đối không được quyết định theo hướng cực đoan mà phải nói với mẹ. Những người mẹ là những người có kinh nghiệm, họ sẽ biết nên giải quyết chuyện này thế nào. Đến bệnh viện phá thai không còn là chuyện gì quá khó nữa. Có cô gái sợ bố mẹ mắng chửi, liền giấu bố mẹ và có những hành động tiêu cực, đây là cách làm vô cùng ngớ ngẩn. Làm sao bố mẹ lại mắng chửi con gái mình chứ? Họ biết đây là thời điểm con gái cần nhất sự giúp đỡ, cần nhất hơi ấm...”

“Mẹ, sao tự nhiên mẹ lại nói ra những điều này?” Ngải Mễ hỏi với vẻ hồ nghi.

“Mẹ biết con và Allan... đang yêu nhau, nếu các con..., nếu con đã...”

“Ai bảo con với anh ấy đang yêu nhau?” Ngải Mễ vẫn kiên trì nguyên tắc hoạt động bí mật.

“Chính mắt mẹ nhìn thấy, hôm đó mẹ thấy cậu ấy đứng dưới sân đợi con. Con cũng biết là mẹ rất quý Allan, con ở bên cậu ấy mẹ rất yên tâm, thế nên hôm đó cậu ấy đưa con về trường, mẹ không bảo bố đưa con đi nữa. Nhưng kể cả là một người đã có tuổi như mẹ cũng có khả năng nhìn lầm người, huống chi là con? Tục ngữ nói “tri nhân tri diện bất tri tâm”, nhìn lầm người không sao cả, biết rồi, hiểu được rồi, không bị lừa nữa là ổn.”

Ngải Mễ bực bội nói: “Anh ấy đợi con tức là bọn con đang yêu nhau ư?”

Dường như mẹ đã hết cách. “Ngải Mễ, không phải giấu mẹ nữa, cậu ấy đã thừa nhận rồi.”

Ngải Mễ sững sốt hỏi: “Ai thừa nhận ạ? Thừa nhận cái gì cơ mẹ?”

“Allan đã thừa nhận là bọn con đang yêu nhau, cậu ấy đã cho bên công an số điện thoại của nhà mình, vừa này bố mẹ đã đến đó. Cậu ấy đích thân thừa nhận rằng tối qua có hẹn với con, nhưng sáng hôm qua cậu ấy phải ở đồn công an, cậu ấy nói vốn không muốn gây rắc rối cho bố mẹ, nhưng cậu ấy không có cách nào để thông báo cho con, cậu ấy bảo nếu không biết cậu ấy đang ở đồn công an thì con lại suy nghĩ lung tung...”

Đột nhiên Ngải Mễ mỉm cười ngời bật dậy, mẹ liền lo lắng hỏi: “Ngải Mễ, Ngải Mễ, con không sao chứ?”

“Con không sao, con chỉ thấy đói thôi, con phải kiếm cái gì đó ăn mới được.”

23. Chương 22

Chương 22

Ngải Mễ ăn qua loa cho xong bữa, thấy thực quản không đau nữa, đầu cũng không đau nữa, tất cả đều đã ổn. Cô nghĩ, xem ra tác động tâm lý có vai trò rất quan trọng đối với mình, trong người cảm thấy khó chịu đều là do tâm lý bức bối gây ra.

Cô cảm thấy đầu óc rất thoải mái, hiện tại Allan đang ở đồn công an, anh còn nghĩ đến việc sợ mình lo lắng, cũng khổ thân anh. Nghe nói người bị bắt có thể gọi một cú điện thoại ra ngoài, chỉ một cú thôi, hình như bình thường mọi người đều gọi điện cho luật sư, trong khi Allan lại dùng cơ hội này để gọi điện ình, chỉ vì sợ mình nghĩ ngợi lung tung, anh thật biết nghĩ cho người khác!

Một lát sau, cô lại thấy không vui, đã gọi điện thoại rồi thì sao không gọi thẳng ình? Tại sao vào đó không gọi ngay? Sao phải đợi đến hôm sau mới gọi, báo hại mình khổ sở đợi cả đêm? Nếu mình là người nóng tính, tự tử ngay tối hôm đó thì anh không hối hận suốt đời à?

Nhưng lập tức cô lại tìm ra lời biện hộ cho anh, đây là Trung Quốc tiểu thư à, người tưởng là Hồng Kông hay Mỹ à, cho phép người bị bắt gọi điện thoại? Người lẫn lộn phim ảnh với cuộc sống rồi phỏng? Mẹ đã nói không phải Allan gọi điện thoại, mà là anh cho cơ quan công an số điện thoại nhà cô, công an gọi điện đến. Chắc chắn là Allan đã có ý định gọi điện thoại cho cô nhưng bên công an không cho, bắt buộc anh mới phải đợi đến khi bố mẹ cô quay về. Anh không biết số điện thoại nhà bà nội cô, nếu biết, chắc chắn vừa vào đó anh đã báo bên công an gọi điện đến nhà bà nội cô rồi.

Tối đến, Ngải Mễ chuẩn bị phải về trường, mẹ nói nếu không chịu được thì xin nghỉ mấy ngày. Ngải Mễ liền thắc mắc: “Sao lại không chịu được hả mẹ? Tuần sau con có mấy bài thi trắc nghiệm, sao lại nghỉ được?”

Mẹ liếc nhìn cô với ánh mắt lo lắng, dường như đang phán đoán cô có bất thường hay không rồi nói: “Thôi để mẹ đưa về trường, bố con đến nhà Bí thư Vương còn chưa về.”

“Allan mà về thì mẹ bảo anh ấy gọi điện đến phòng con nhé!” Ngải Mễ nói rất tự nhiên, cô cảm thấy bây giờ không phải hoạt động bí mật nữa, mẹ đã biết hết rồi, hơn nữa lại là do Allan tự nói ra, không thể trách cái miệng cô được. Cô liền phân tích: “Chắc chắn vì đang là cuối tuần, không ai đi làm nên chẳng có người giải quyết công việc, ngày mai đi làm, bọn họ hỏi loanh quanh vài câu rồi sẽ cho anh ấy về thôi.”

Mẹ không nói gì, chỉ bảo cô yên tâm học hành, đừng để chuyện này ám ảnh nữa.

Từ thứ Hai đến sáng thứ Tư, Ngải Mễ thi liền hai môn. Đến trưa ngày thứ Tư, cô vẫn chưa nhận được điện thoại của Allan. Cô gọi điện về nhà thì thấy bố nghe máy, Ngải Mễ hỏi bố Allan về chưa, tại sao vẫn chưa gọi điện thoại cho cô.

Bố ngáp ngừng một lát rồi nói: “Cậu ấy bị cơ quan công an chính thức thu thẩm rồi.”

Ngải Mễ không hiểu từ “thu thẩm” này có nghĩa là gì, trước đây cô cũng đã từng nghe nói đến từ đó nhưng chưa bao giờ đưa vào trong đầu. Cô hỏi: “Chính thức thu thẩm là gì hả bố? Chẳng lẽ sáng thứ Bảy đưa anh ấy đi là thu thẩm tạm thời?”

Bố không nói gì, Ngải Mễ không dám bẻm mép nữa mà hỏi nghiêm túc: “Thu thẩm có nghĩa là gì hả bố? Bắt giam ư?”

“Bố cũng không biết thu thẩm có nghĩa là gì, chắc không phải bắt giam. Thôi chịu khó mà học hành, quan tâm những chuyện này làm gì?”

“Bố muốn con chịu khó học hành thì phải nói cho con những chuyện bố biết, nếu không làm sao con học vào được?”

Bố có vẻ bức: “Những chuyện bố biết thì đều kể hết ày rồi, chỉ có ngần đó thôi. Giờ bố đang rất bận, đừng có giở tính bướng ở đây. Để mẹ mày nói với mày.”

Ngải Mễ nghe thấy mẹ trách bố không nên nói chuyện thu thẩm gì đó, sau đó cô nghe thấy mẹ nói trong điện thoại: “Thu thẩm không phải là bắt giam mà là đưa đi thẩm tra, là... mâu thuẫn trong nội bộ nhân dân, hay nói cách khác là mời Allan đi hỗ trợ điều tra.”

Nghe thấy nào là “mời”, nào là “hỗ trợ điều tra”, Ngải Mễ tưởng tượng ra cảnh Allan bắt chân chữ ngũ ngồi hướng dẫn nhân viên điều tra, thế là cũng yên tâm hơn. “Vậy tức là con có thể gọi điện cho anh ấy à?”

“E là không được. Người bị thu thẩm không được tự do hoạt động đâu, không khác... ngồi tù là mấy.”

“Thế sao vừa nãy mẹ nói là hỗ trợ điều tra? Lại còn bảo là “mời” nữa?”

Mẹ có vẻ bức lên: “Mày bắt bẻ cái gì? Đừng có mà vặn vẹo câu từ với mẹ ở đây, mẹ không học luật, làm sao biết được? Chỉ nghe nói vậy mà thôi, bọn họ nói thế nào thì mẹ nói lại như thế.”

Ngải Mễ thấy hơi lạ, bố mẹ làm sao ấy nhỉ? Trước đây mẹ chẳng bao giờ nổi cáu với cô, nếu có nổi cáu thì mẹ chỉ nổi cáu với bố. Bố cũng rất ít khi nổi cáu với cô, nếu có nổi cáu thì chỉ nổi cáu với mẹ. Cô còn nhớ hồi nhỏ bố mẹ thường nói nhà họ người nào càng nhỏ thì càng dễ nổi cáu, thế nên hồi ấy Ngải Mễ là người hay nổi cáu nhất trong nhà. Mặc dù hiện tại Ngải Mễ đã cao hơn mẹ, nhưng cô vẫn là người dễ nổi cáu nhất trong ba người. Bình thường chỉ có cô nổi cáu với mẹ, sao hôm nay hai vị này lại cáu kỉnh với cô thế nhỉ?

Thấy Ngải Mễ không nói gì, mẹ vội vàng xoa dịu tình hình: “Ngải Mễ, con là đứa trẻ thông minh, sao nói thế nào cũng không chịu hiểu ra vậy? Allan không đơn thuần như con nghĩ đâu, có rất nhiều điều về cậu ấy con không hề biết, một cô gái trẻ, non nớt như con rất khó tưởng tượng cậu ấy phức tạp đến nhường nào. Con hãy tập trung học hành, chuyện này phức tạp hơn con nghĩ nhiều, tốt nhất là con không nên hỏi gì nữa...”

Ngải Mễ thấy mẹ dùng mấy từ “phức tạp” liên, cứ như một bà nội trợ trình độ văn hóa thấp, chỉ biết lặp đi lặp lại mấy từ đó.

Cô liền châm chọc: “Một người không thể vì phức tạp mà bị thu thẩm được. Tại sao họ lại thu thẩm Allan chứ?”

“Mẹ cũng không biết, tình hình mỗi ngày một thay đổi, hôm nay nói là vì thế này, mai nói là vì thế kia...”

“Mẹ chỉ cần nói thông tin mới nhất là được rồi.”

“Mới nhất là... là vì chuyện cô gái họ Giản đó bị mưu sát.”

“Jane bị người ta mưu sát ư?” Ngải Mễ sững sốt hỏi. “Chị ấy chết thật rồi ư? Con cứ tưởng... Mẹ nghe thông tin này từ ai vậy? Mẹ chắc chắn là chị ấy bị người ta mưu sát ư?”

Mẹ bức bối nói: “Mày đừng có âm ỉ lên như thế, hiện tại tất cả đều còn trong quá trình điều tra, mình không nên nói linh tinh trong điện thoại, để bạn bè nghe thấy không hay chút nào.”

“Thôi con sẽ về ngay, mẹ nói trực tiếp với con.”

“Thôi, thôi, mày đừng có về nữa, chạy đi chạy lại còn đâu thời gian mà học hành. Mẹ nói qua điện thoại câu này, mày đừng có mà nhắc lại ở đâu bên đó, hiểu chưa?”

“Con hứa sẽ không nhắc lại.”

Mẹ nói: “Về cái chết của con bé họ Giản đó, Allan là nghi phạm quan trọng nhất, cậu ta có động cơ và cơ hội gây án, cơ quan công an đã nắm bắt được nhiều chứng cứ. Chỉ có vậy thôi, bây giờ không được hỏi chuyện này nữa, cắt đứt mọi thứ với cậu ta về mặt tư tưởng, tập trung vào học hành. Đàn ông con trai thiếu gì, học giỏi rồi còn lo không tìm được đứa nào hơn nó à?”

Ngải Mễ không đồng tình với mẹ chút nào, tại sao nói năng cứ như tiểu thị dân vậy? Vừa thấy Allan gặp rắc rối là nghĩ ngay đến chuyện bỏ trốn, rồi lại còn “tìm đứa nào hơn nó”, quá thực dụng.

Cô cúp máy và bắt đầu nghĩ ngợi. Allan là nghi phạm quan trọng trong vụ mưu sát Jane ư? Hơn nữa cơ quan công an đã nắm bắt được nhiều bằng chứng rồi ư? Bằng chứng gì vậy?

Cô nhớ hôm đó chưa đến cửa căn hộ nhà Giản Huệ, dường như Allan đã biết bên trong đang xảy ra chuyện gì, kiên quyết không cho cô vào, làm sao mà anh ấy biết được nhỉ? Nếu do anh ấy gây ra thì chắc chắn câu cuối cùng mà anh ấy nói với cô phải là “Don’t tell my parents”, chứ không phải “your parents”, vì sau đó chính anh là người đã nói chuyện với bố mẹ cô. Chắc là khi bị bắt, anh biết chuyện này đã bại lộ nên mới không cho cô nói chuyện này với bố mẹ anh đang ở Canada, không ngờ anh lại hiểu thảo như vậy.

Nhưng tại sao anh không bỏ trốn mà quay về nơi anh gây án nhỉ? Có thể không nghĩ rằng cơ quan công an của ta lại tinh tường như vậy ư? Vậy khi gọi điện đến, mẹ Jane không nói là Jane đã chết mà nói Jane đang ở bệnh viện, tức là muốn giúp công an nói dối anh ư? Đến điểm này mà anh cũng không nhận ra ư? Thật sự phí công đọc bao nhiêu tiểu thuyết trinh thám như thế. Cô nhớ là anh từng dịch cuốn sách có tên Tâm lý học tội phạm, chẳng lẽ khi dịch không học được chút gì vào đầu ư?

Bản thân cô cũng cảm thấy mình hơi lạ, vấn đề nghiêm trọng như thế mà cô không gục xuống, không khóc lóc lại còn rất bình tĩnh suy nghĩ rốt cuộc chuyện này là thế nào. Cô phát hiện ra rằng có lúc mình rất xốc nổi và hồ đồ, hồ đồ hơn những người vốn vẫn làm việc theo cảm tính, nhưng có những lúc lại hết sức bình tĩnh và logic, logic hơn cả những người có đầu óc.

Như tại thời điểm này, nếu là người bình thường chắc chắn sẽ hoang mang cực độ. Nhưng Ngải Mễ thì không, dường như cô có giác quan thứ bảy vậy, cô tin tưởng rằng nhất định sẽ có cách để rửa tội danh giết người cho Allan.

Allan có động cơ không nhỉ? Tại sao anh lại giết Jane? Chẳng lẽ lại giống như người phụ nữ đó nói vì anh làm cho Jane to bụng ư? Nếu làm to bụng thật thì chắc chắn anh sẽ không nỡ giết Jane, vì anh yêu trẻ con như thế, chắc chắn phải cưng Jane như trứng mỏng. Cô không tin Allan có mối quan hệ đó với Jane, nếu có thì khi thấy cô và Allan ở trong phòng “chiến đấu”, chắc chắn Jane sẽ nổi cơn tam bành, làm sao có chuyện mời cô ăn cơm nữa? Nếu là cô, chắc chắn sẽ ăn thịt Jane mất.

Nếu anh không có mối quan hệ đó với Jane thì anh càng không có động cơ giết Jane. Anh sắp về Thâm Quyển làm, đang là thời điểm phát triển sự nghiệp, tại sao phải đi giết người?

Động cơ được xóa bỏ rồi, còn lại thời cơ nữa thôi. Tối hôm đó chắc là Allan có bằng chứng chứng minh không có mặt tại hiện trường, vì hôm ấy anh đi ăn với bốn người khác, chỉ cần tìm bốn người đó hỏi là rõ vấn đề. Cô cảm thấy cơ quan công an làm việc rất tắc trách, nếu chuyện này giao cho cô, chắc chắn là ra ngay vấn đề.

Ngải Mễ quyết định về nhà, cô biết tối thứ Sáu tuần trước lão Đinh đi ăn với Allan, chắc chắn có thể làm chứng cho anh. Cô không biết Jane gặp nạn lúc mấy giờ, nhưng cô nhớ là mẹ nói khoảng hơn tám giờ tối, Jane gọi điện thoại đến nhà cô, thế có nghĩa là trước đó Jane vẫn còn sống. Cô đoán đêm hôm đó bố mẹ Jane không có nhà, nếu không bị kịch đã không xảy ra.

Hôm đó gần một giờ Allan mới về đến nhà cô, chứng tỏ anh và đám 1 người với nhau đến hơn mười hai giờ. Nếu lão Đinh đứng ra chứng minh cả buổi tối hôm đó bọn họ ngồi với nhau thì Allan sẽ có đủ bằng chứng cho thấy anh không có mặt tại hiện trường gây án, như thế mọi chuyện chẳng phải hai năm rõ mười còn gì? Vụ án đơn giản như vậy mà không dễ phá án hay sao?

Cô nghĩ đây thật sự là cơ hội “lửa thử vàng”, hay hơn nhiều so với thử thách mà Allan bảo đọc cho thuyền thúng, hay đến sa mạc. Trong thời khắc then chốt này, mình không bỏ trốn mà đứng về phía anh ấy, đồng thời lại có thể vận dụng sự thông minh, tài trí của mình để rửa tội cho anh ấy. Đến khi được thả, chắc chắn anh ấy sẽ cảm động và thốt lên rằng: “Ngải Mễ, em là người đã cứu anh, đời này kiếp này...”

Nhưng rồi cô lập tức cảm thấy cảnh tượng này khá cũ rồi, chắc là xem ở bộ phim nào đó, chắc chắn Allan sẽ có cách thể hiện hóm hỉnh, độc đáo hơn thế. Thậm chí cô còn tưởng tượng ra rằng, có khi kể từ sau sự việc này, cơ quan công an sẽ mời cô làm cố vấn, có vấn đề gì khó khăn sẽ hỏi ý kiến cô. Trong các cuốn tiểu thuyết trinh thám đó đều có mấy ông cảnh sát trưởng đầu óc bả đậu, việc gì cũng chỉ xem dấu hiệu bên ngoài, đều phải đợi nhân vật chính là viên thám tử tư phá án hộ, cơ quan công an thì khác gì mấy gã cảnh sát trưởng đầu óc bả đậu đó, đều đang chờ cô phá án giúp.

Ngải Mễ càng nghĩ càng thấy máu nóng sục sôi, lập tức bắt taxi từ trường về Đại học J, cũng không tạt qua nhà mà lấy xe đạp rồi đi tìm lão Đinh ngay.

24. Chương 23

Chương 23

Ngải Mễ đạp xe đến ký túc xá số 1 của nghiên cứu sinh và dừng dưới sân. Nhớ cảnh lần trước đến tìm Allan mà lòng vô cùng cảm khái. Khi ấy mặc dù hiểu lầm và giận, nhưng cũng chỉ là cơn giận trong môi trường bình thường, bây giờ lại là chuyện hoàn toàn khác liên quan đến sự sinh tử tồn vong.

Cô lên phòng 405, trước khi gõ cửa, đột nhiên cô nhớ đến điển tích Vụ mưu sát phòng 405, chẳng lẽ phòng 405 thật sự có vấn đề ư? Lần này mặc dù vụ mưu sát không xảy ra tại phòng 405 nhưng lại liên quan đến Allan phòng 405. Cô chợt rung mình, cứ có cảm giác rằng lát nữa đẩy cửa ra sẽ nhìn thấy cảnh tượng máu me bết bết, thậm chí xem ra làm trinh thám không ổn lắm.

Cô lấy hết can đảm gõ cửa, lão Đinh mở cửa ngay. Nhìn thấy Ngải Mễ, dường như lão có vẻ hơi sững sốt nhưng không chặn cô ở cửa như lần trước mà lặng lẽ để cô vào phòng.

Trong phòng còn hai người nữa, một người là anh chàng nhận ra cô là “con gái ông Ngải”, lão Đinh giới thiệu là lão Dương khoa tiếng Anh, người còn lại cô chưa gặp bao giờ, lão Đinh giới thiệu là lão Tăng khoa Luật.

“Em biết chuyện của Thành Cương rồi hả?” Lão Đinh hỏi.

“Em có biết một chút.” Ngải Mễ không biết tên lão Đinh nên đành gọi theo mọi người: “Lão Đinh, hôm đó anh đi với Allan đúng không?”

“Ý em là thứ Sáu tuần trước hả?” Lão Đinh đáp: “Đúng rồi, anh đi với cậu ấy.”

“Mấy giờ bọn anh gặp gỡ, rồi mấy giờ chia tay?”

“Anh từ ký túc xá đến nhà hàng Toàn Tự Đức, cậu ấy về nhà trước, nói là lấy ít tiền, sau đó cậu ấy cũng đến nhà hàng Toàn Tự Đức, khoảng hơn sáu giờ gì đó. Từ lúc đó trở đi bọn anh ngồi với nhau, có cả ông chủ Trương từ Thâm Quyển đến và hai người trong công ty ông ấy nữa. Bọn anh ăn uống xong còn đi hát karaoke, chơi đến hơn mười hai giờ mới tan cuộc. Anh chia tay Thành Cương ở cổng trường, anh về ký túc xá, còn cậu ấy đi đâu thì anh không biết.”

“Anh có biết cô họ Giản đó bị thế từ lúc nào không?” Dường như câu hỏi này Ngải Mễ hỏi không chuyên nghiệp cho lắm, làm sao lão Đinh biết được?

“Hình như là hơn chín giờ.”

“Như thế có nghĩa là Allan không thể gây án được, anh ấy có bằng chứng cho thấy không có mặt ở hiện trường, anh chính là nhân chứng của anh ấy.” Ngải Mễ khẩn khoản năn nỉ: “Anh cố gắng đến đồn công an nói rõ những điều này được không? Em tin là chỉ có anh chịu đứng ra chứng minh, họ sẽ biết Allan vô tội thôi.”

Lão Đinh rầu rĩ nói: “Anh đã nói hết với họ rồi...”

“Sao có thể như thế được?” Ngải Mễ không tin. “Nếu anh đã khai hết với họ rồi thì tại sao họ không thả Allan? Lão Đinh, anh là bạn cùng phòng với Allan, anh...”

“Sao em lại không tin anh? Anh với thằng Thành không những là bạn cùng phòng mà còn là bạn thân của nhau, lần này mời ông Trương ăn cơm là vì Thành muốn giúp anh, vì anh cũng muốn vào công ty đó. Vì giúp anh mà Thành phải vừa bỏ tiền, vừa bỏ công, em bảo anh nỡ lòng thấy bạn hoạn nạn mà trở éch đứng nhìn ư? Thật sự anh đã nói hết với bọn họ rồi, không phải anh tự động đến tìm bọn họ mà là họ gọi anh đến, nếu không anh đã chẳng biết Thành gặp chuyện lớn như vậy.”

Ngải Mễ vẫn thắc mắc với vẻ không tin: “Anh đến rồi ư? Thế bọn họ...”

Lão Đinh bắt đầu kích động, nói cũng lắp bắp hơn: “Anh... anh là người cũng rất trọng... nghĩa... nghĩa khí chứ có phải không đâu, trong những chuyện như thế này anh không bao giờ nói... nói dối. Nếu không đi thì làm sao anh biết... biết đứa con gái đó... chết vào lúc hơn chín giờ? Bọn... bọn họ không nói thì làm sao anh

biết được? Còn nữa...” Lão Đinh kéo ống quần lên, chỉ vết tím bầm ở mắt cá chân trái và bấp đùi cho Ngải Mễ xem. “Bọn họ đá đây này, em bảo anh... đi chưa?”

“Ai đá vậy?” Ngải Mễ hoảng hốt hỏi.

Lão Dương ngồi bên nói: “Còn ai vào đây nữa? Đường nhiên là đám cớm – công an kia thôi.”

“Lão Đinh, tại sao bọn họ lại đá anh?”

Lão Dương liền trả lời thay cho lão Đinh: “Bọn công an em còn không biết à? Bắt được ai, thích đánh là đánh, thích chửi là chửi, rơi vào tay bọn đó thì xấu số rồi.”

Ngải Mễ hoảng quá, nước mắt liền trào ra, cô cũng không còn quan tâm đến chuyện nam nữ thụ thụ bất thân nữa mà túm chặt cánh tay lão Đinh lắc liên hồi. “Tại sao bọn họ lại đá anh? Liệu bọn họ có đá... Allan không? Chắc chắn bọn họ sẽ đánh anh ấy, hôm đưa anh ấy đi bọn họ đã đánh... Tại sao bọn họ lại như thế? Tại sao... không có ai quản ư? Tại sao anh không kiện bọn họ? Anh...”

Lão Dương liền hỏi: “Kiện ai? Ai nhìn thấy bọn họ đánh anh? Tại mình xui xẻo rơi xuống hố đó thôi? Không tố cáo anh say rượu gây rối loạn trị an là tốt lắm rồi...”

Lão Đinh vội ngắt lời lão Dương: “Ông đừng nói linh tinh, bọn họ đá tôi là vì kiểu nói chuyện của tôi hơi khó chịu, bọn họ bực quá nên mới đá. Chắc chắn là bọn họ không chịu được vẻ ngạo mạn của tôi, nói mày đừng tưởng mày có cái bằng đại học là biến thành con cưng của trời, ông mày không ngày đêm miệt mài truy bắt tội phạm, bảo vệ chúng mày cho chúng mày học được mấy câu trong sách vở, thế mà còn quay lại coi thường ông mày ư? Ngải... Tiểu Ngải, em đừng lo lắng, thằng Thành nói chuyện ôn hòa, lịch sự với mọi người, vô duyên vô cớ bọn họ đánh nó làm gì? Có mà điên à?”

Ngải Mễ vẫn khóc như mưa. “Bọn họ sẽ đánh, bọn họ đã đánh từ hôm trước rồi... chắc chắn bọn họ sẽ đánh anh ấy, chắc chắn sẽ đánh...”

Ba người thi nhau an ủi cô, đều nói bình thường lão Đinh ăn nói rất khó chịu, lần trước còn cãi nhau với một cậu ở nhà ăn của trường, nếu bọn họ không can nhanh thì đã lao vào đánh nhau rồi. Nhưng Thành Cương không bao giờ gây gổ với ai, mặt mũi lúc nào cũng hòa nhã, tươi tỉnh, muốn bực cũng không bực được, chắc chắn công an sẽ không đánh cậu ta.

Dần dần Ngải Mễ cũng bình tĩnh trở lại, tự an ủi mình rằng, có lẽ hôm đó công an đánh Allan là do anh nói tiếng Anh, bọn họ tưởng anh thích khoe khoang. Hôm đó anh nói tiếng Anh với cô, còn bây giờ chắc chắn sẽ không nói tiếng Anh với đám công an. Cô quệt nước mắt rồi hỏi: “Lão Đinh, anh có được... gặp anh ấy trong đó không?”

“Không, đời nào bọn họ cho gặp? Bọn họ sợ bọn anh thông đồng với nhau, chắc chắn là không cho gặp, không những hỏi cung riêng mà còn chơi bài nắn gân, bảo thằng họ Thành kia nhận tội rồi, mày còn định giấu cho nó à? Bọn tao có thể kết mày vào tội bao che, đồng mưu. Em xem như thế có phải là chơi bài nắn gân không?”

Ngải Mễ liền hỏi lão Tăng: “Anh học khoa Luật, có quen luật sư nào nổi tiếng không?”

Lão Tăng đáp: “Anh học Luật Quốc tế, không thạo lắm về luật của Trung Quốc. Nhưng theo anh được biết thì hiện tại mỗi luật sư cũng không giải quyết được gì, vì chưa ai bắt giữ thằng Thành cả, cũng chưa ai khởi tố nó, thế nên chưa phải biện hộ. Hiện tại chỉ đưa đi thẩm tra. Trước đây chỉ đưa dân lưu manh đi thẩm tra, bây giờ thì rộng hơn nhiều, cơ quan công an có quyền đưa những người họ coi là nghi phạm đi thẩm tra, tạm thời tước bỏ quyền tự do cá nhân, sau khi tình hình được làm rõ sẽ quyết định. Dự đoán một cách lạc quan thì Thành sẽ được thả sớm thôi, vì công an cũng không ngốc, rõ ràng có bằng chứng cho thấy không có mặt tại hiện trường thì sao họ thờ ơ cho qua được? Như thế chẳng không mang tiếng à?”

Cả đám đều phục sát đất sự phân tích của lão Tăng. “Đúng đấy, đúng đấy, em không phải sốt ruột đâu, chỉ một, hai ngày nữa thôi.”

Lão Đinh nói: “Bọn anh đang tìm bằng chứng chứng minh cho nhân cách của thằng Thành, lão Tăng, phải là chứng minh tư cách đạo đức đúng không?”

“Nhân cách với tư cách đạo đức là một, tức là chứng minh cho tính cách, đặc điểm của con người cậu ta.”

“Đúng rồi, tức là mọi người cùng viết một cái gì đó, chứng minh Thành Cương là người chính trực, tốt bụng, không thể gây ra chuyện này. Nghe nói nước ngoài hay làm như thế, có lúc luật sư sẽ mời mấy nhân chứng, không phải chứng minh bị cáo không có mặt ở hiện trường hay gì đó, mà là cung cấp những bằng chứng chứng minh tư cách đạo đức của bị cáo, để bồi thẩm đoàn hiểu được con người của bị cáo. Không biết nước mình có sinh trò này không, có thể cũng có một chút tác dụng, dù gì thì cũng là tiếng nói của quần chúng mà. Thành Cương được mọi người quý mến, bọn anh đã thu thập được rất nhiều chữ ký rồi, làm xong sẽ tìm cách chuyển đi.”

Ngải Mễ vội ký tên, cảm ơn mọi người rồi rời phòng 405. Xuống sân, đang định lên xe thì lão Dương chạy theo, nói: “Lão Đinh đau chân, bảo anh đưa em về. Em đợi chút nhé, anh ra lấy xe.”

“Không cần đâu anh, còn sớm mà, anh không phải đưa về đâu, em đi xe.” Cô nghĩ một lát lại hỏi tiếp: “Hôm ấy anh nói Thành Cương đang đi tán gái là đùa hay thật?”

“Em không cãi nhau với thằng Thành vì chuyện đó chứ?” Lão Dương hỏi.

“Sao lại không cãi, cãi to ấy chứ.”

Lão Dương ngại ngùng hỏi: “Cãi nhau thật à? Nghe như thế còn không biết là nói đùa sao? Nếu có chuyện đó thật thì ai lại nói ra? Tự chuốc vạ vào thân, ăn no rửng mỡ à?” Lão Dương ngần ngại một lát rồi ngập ngừng nói: “Em... hay nhỉ, đến lúc này rồi mà vẫn còn đầu óc quan tâm đến... cái này.”

Ngải Mễ cũng chẳng buồn hỏi “đến lúc này” là lúc nào, “quan tâm cái này” là quan tâm cái gì, tóm lại là lão Dương phủ nhận chuyện Allan đi tán gái là ổn rồi. Cô nói: “Cảm ơn anh, thôi em về đây”, rồi lên xe đạp đạp đi.

Cô về đến nhà thì không thấy bố mẹ đâu, cô không biết họ đi đâu, và cũng không biết bao giờ họ về, đành tìm ít đồ ăn tạm, quyết tâm đợi họ về cho bằng được để còn bàn chuyện của Allan.

Gần mười giờ mới thấy bố mẹ về, thấy cô có mặt ở nhà, hai người đều rất sửng sốt. Mẹ hỏi: “Hôm nay sao lại mò về đây? Ăn uống gì chưa?”

“Con ăn rồi.” Ngải Mễ sốt sắng hỏi: “Bố mẹ có biết là thế nào không? Bạn cùng phòng với Allan là lão Đinh nói bên công an đã gọi anh ấy đến rồi, anh ấy cũng đã làm chứng cho việc Allan không có mặt tại hiện trường, sao họ vẫn chưa thả anh ấy ra nhỉ?”

Bố liền cau mày, nạt với vẻ không vui: “Bố không hiểu mày có liên quan gì đến chuyện này mà tích cực thế? Chuyện của Thành Cương để bố quan tâm là đủ rồi, trẻ con thì biết cái gì?”

“Con trẻ con không biết gì? Ít nhất là con còn biết đi tìm nhân chứng chứng minh cho việc Thành Cương không có mặt tại hiện trường...” Ngải Mễ thanh minh.

“Việc này không đơn giản như con nghĩ đâu.” Mẹ vừa dỗ vừa đẩy cô vào phòng ngủ. “Đến con còn biết tìm bạn cùng phòng nó để điều tra thì có lý nào bên công an không biết? Người ta sống bằng nghề đó, mình là dân ngoại đạo làm sao mà riu qua mắt thợ được? Đưa ra bằng chứng chứng minh không có mặt tại hiện trường thì nói lên được điều gì? Làm sao con biết giữa chừng cậu ta không rời khỏi chỗ đó? Làm sao con biết cậu ta không bỏ tiền thuê người làm việc đó? Hôm bị bắt, cậu ta mang rất nhiều tiền trong túi...”

“Đó là vì anh ấy phải mời khách đấy chứ?”

“Khách thì mời xong rồi mà sao trong túi vẫn còn nhiều tiền thế?” Mẹ giải thích: “Đây không phải ý của mẹ mà là mẹ nghe từ Bí thư Ủy ban kỷ luật Vương. Hiện tại cơ bản đã loại trừ được khả năng hung thủ từ ngoài vào, vì ban công nhà họ Giản được rào bằng dây thép, cửa sổ cũng không có dấu hiệu bị phá. Những người bị bắt từ mấy hôm trước đã được loại khỏi đối tượng tình nghi, vì nhà họ Giản không quen mấy người đó, thế nên nếu bọn họ gọi cửa thì cô con gái nhà họ Giản sẽ không ra mở cửa đâu. Hiện tại cơ quan công an đã khẳng định hung thủ chỉ có thể là người có chìa khóa nhà...”

“Chẳng lẽ không đánh được chìa khóa cửa à? Nếu nhà họ làm mất chìa khóa thì sao?” Ngải Mễ bực bội nói. “Nếu người ta mang chìa khóa nhà họ đi đánh chìa khác thì sao?”

“Mẹ cũng mong Allan không phải là hung thủ, nếu cậu ấy là hung thủ thì nhà mình cũng bị dính líu. Hiện tại rất nhiều người trong khoa của bố đang chỉ trích bố con, nói ông ấy chỉ trọng tài mà không trọng đức,

lúc nào cũng khen nó có tài, vấn đề là một người chỉ có tài không thôi thì chưa đủ, không có đức thì người càng có tài lại càng đáng sợ. Thế nên bố mẹ cũng muốn minh oan cho cậu ấy, mấy ngày hôm nay, ngoài thời gian lên lớp, bố mẹ chạy khắp nơi lo cho cậu ấy, nhưng...”

Ngải Mễ sốt sắng hỏi: “Mẹ bảo bên công an đã nắm được chứng cứ quan trọng, rốt cuộc là họ đã nắm được bằng chứng gì?”

Mẹ liền xòe hai tay ra. “Mẹ làm sao mà biết được? Hiện tại mọi thứ đều đang trong quá trình điều tra, làm sao người ta nói ình biết họ đang nắm được chứng cứ gì?”

“Thế bây giờ phải làm sao ạ?”

“Chẳng có cách nào khác, đành phải đợi công an điều tra thôi, con phải tin rằng cơ quan công an sẽ không bỏ qua cho bất kỳ kẻ xấu nào, đồng thời cũng sẽ không đổ oan cho người tốt. Hôm nay, bố mẹ lại đi tìm Bí thư Ủy ban kỷ luật Vương và Vụ trưởng Trịnh của Ủy ban Giáo dục quốc gia[1].”

[1] Tiền thân của Bộ Giáo dục Trung Quốc hiện nay.

Ngải Mễ bực bội nói: “Bố mẹ đi tìm người của Ủy ban Kỷ luật và Ủy ban Giáo dục làm gì? Đây đâu phải là chuyện liên quan đến kỷ luật, tác phong của Đảng, cũng chẳng phải chuyện liên quan đến công tác giảng dạy, chẳng lẽ đến điều này mà bố mẹ cũng không biết sao?”

Dường như lòng tự trọng của mẹ đã bị tổn thương nên bà phản bác ngay: “Mày thì hiểu cái gì? Chuyện của Trung Quốc, có gì là liên quan với không liên quan, anh có người quen, có đường đi thì đều có liên quan. Anh không có đường đi, không có người quen thì chẳng có gì liên quan cả. Vụ trưởng Trịnh ở Ủy ban Giáo dục có cậu em con chú quen với một người ở đồn thu thẩm. Bí thư Vương thì trước có làm việc ở bên công an, có rất nhiều cấp dưới của bác ấy ngày trước còn đang làm việc trong đó. Không tìm bác ấy thì làm sao bố mẹ biết được những thông tin này? Bố mẹ làm giáo viên, cả đời ăn lương của ngành giáo dục, cũng chỉ quen mấy người này, biết mấy cửa này thôi. Mày giỏi thế thì nói thử xem nên tìm ai?”

Ngải Mễ sợ mẹ bực lên lại buông tay bỏ mặc, bèn hạ giọng: “Con không nói là con giỏi, con cũng không có cửa nào, con chỉ còn cách tìm mẹ và bố. Nhưng con thấy tìm người quen như thế này có vẻ như có tật giat mình. Nếu anh ấy đã không gây ra việc gì đó thì tại sao còn phải tìm người quen, tìm cửa?”

“Thế nên mới nói con là trẻ con, sao hiểu hết được, bác Trịnh nói những người bị giam ở đồn thẩm thu, ít nhất có bảy mươi phần trăm số người đến cuối cùng được chứng minh là vô tội, nhưng có đầy người bị giam đến bốn, năm năm không được thả và cũng không có lệnh bắt giữ chính thức.”

25. Chương 24

Chương 24

Ngải Mễ nghe mà sồn gai ốc. “Giam bốn, năm năm không được thả ạ? Không có tội mà sao lại bị giam lâu như vậy?”

“Ai mà biết được? Có thể là cần nhiều thời gian để điều tra. Thế nên anh không đến thúc bọn họ làm nhanh thì người ta kéo cho anh vài ba năm, anh có chịu được không?”

“Mẹ bảo thu thẩm chẳng khác gì ngồi tù.” Ngải Mễ lo lắng hỏi: “Thế nhờ người ta điều tra chuyện của Allan cũng phải mất bốn, năm năm thì cũng tương đương với việc anh ấy phải ngồi tù bốn, năm năm ư? Liệu có thể bảo lãnh cho anh ấy ra không?”

“Mẹ không biết Trung Quốc có chế độ bảo lãnh không, có được áp dụng cho người thu thẩm không, vì thu thẩm không phải là bắt giữ, mà chỉ được coi là hỗ trợ điều tra, bảo lãnh kiểu gì?”

Hiện tại vừa nghe thấy từ “thu thẩm” là máu nóng trong người Ngải Mễ lại bốc lên tận đỉnh đầu. “Thu thẩm cái quái gì? Không hiểu ai đã nghĩ ra cái trò này? Một người trước khi bị chứng minh là có tội thì

phải giả thiết anh ta là vô tội chứ, cái trò “thu thẩm” của nợ này lại làm hoàn toàn ngược lại, chưa chứng minh được anh ta vô thì lại giả thiết là anh ta có tội, làm như thế này thì ai cũng có thể bị thu thẩm, có thể bị giam cả đời...”

“Đây toàn là những cái con doc trong sách vở, không của Anh, Mỹ thì của Hồng Kông.” Mẹ liền an ủi: “Ngải Mễ, mẹ biết con sốt ruột, thế nên từ sáng đến tối mẹ phải chạy lo chuyện này. Nhưng chúng ta không có cách nào để thay đổi chế độ thu thẩm của Trung Quốc, thế nên con sốt ruột cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Con là trẻ con, đừng có nghĩ đến chuyện phá án. Cuộc sống hiện thực không phải là tiểu thuyết, không thể trắng đen rõ ràng, xã hội Trung Quốc không vận hành theo tư duy logic của con đâu. Con lại là con gái, lang thang khắp nơi thu thập chứng cứ, tìm nhân chứng, nếu xảy ra chuyện gì thì bố mẹ sống sao nổi?” Rồi giọng mẹ kiên quyết hơn: “Từ hôm nay trở đi con phải hứa với mẹ không được lang thang thế này nữa, nếu không mẹ sẽ bỏ mặc chuyện này đấy.”

Ngải Mễ vô cùng chán chường sau chuyện ngày hôm nay, đành hứa từ nay trở đi không chạy lung tung nữa, năn nỉ bố mẹ cố gắng tranh thủ thời gian để đưa Allan ra ngoài.

Cô năn nỉ mẹ: “Lần sau mẹ đi gặp bác Vương hoặc bác Trịnh thì cho con đi với nhé?” Cô thấy nét mặt mẹ lộ vẻ khó khăn, bèn chơi bài răn. “Nếu mẹ thấy không tiện thì thôi, để con đi tìm bên công an nói chuyện vậy.”

Mẹ vội nói: “Thôi đừng có chọc vào tổ ong đó nữa, cô đi tìm bọn họ làm gì? Đi rêu rao rằng tôi thông minh hơn các anh à? Cô định giúp Allan hay là hại nó? Thôi thế này vậy, bố mẹ đã hẹn bác Vương tối thứ Hai tuần sau đến nhà bác ấy, cô muốn đi thì đi cùng. Nhưng phải nói trước là đến đó chỉ được phép ngồi nghe, không được xen vào linh tinh, nếu làm phật ý bác ấy thì không nghe ngóng được gì đâu, như thế thì hết hân của bác.”

Ngải Mễ thề thốt, am đoan một hồi rồi nghĩ đến đó tính sau, có cơ hội vẫn phải nói cho bác Vương nghe những suy đoán của mình để bác còn truyền đạt tới người của bên công an.

Khó khăn lắm mới đợi được đến thứ Hai tuần sau, hơn bốn giờ chiều Ngải Mễ đã về nhà, chủ động nấu cơm, đợi bố mẹ về ăn. Một lát sau, mẹ từ trường về, bố cũng ở ngoài về, xách theo mấy chai rượu và mấy cây thuốc lá. Ngải Mễ nghe thấy mẹ nói với bố ngoài phòng khách: “Không biết Bí thư Vương có thích loại rượu này không, anh chẳng hiểu gì về rượu, đây là phải hỏi bác Trương nhà đối diện mới đi mua đấy...”

Ngải Mễ từ bếp đi ra, nói: “Con nấu cơm xong rồi, bố mẹ dọn dẹp đồ trên bàn đi để con dọn cơm.”

Nhìn thấy cô, bố có vẻ hơi ngạc nhiên, vội che đống đồ trên bàn đi theo phản xạ: “Hôm nay con không đi học à?”

Mẹ vội giải thích: “Hôm nay em định đưa Ngải Mễ đi cùng...”

“Đưa nó đi làm gì?” Bố quát. “Đây có phải là đi xem hòa nhạc đâu, em không sợ nó bị tiêm nhiễm các thói xấu à?”

“Thôi cứ để nó đi, nó muốn đi...”

“Muốn đi thì cho đi ư? Chiều chuộng cũng phải có giới hạn chứ...”

Thấy bố mẹ bắt đầu cãi nhau vì mình, Ngải Mễ vội nói: “Ăn cơm thôi bố mẹ, muộn rồi đấy. Bố mẹ không cần sợ con bị tiêm nhiễm thói xấu đâu, và cũng không cần cảm thấy xấu hổ vì những việc mình làm, đó cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Con biết suốt đời bố mẹ sống trong cảnh thanh bần, ghét cái kiểu luồn cúi này, nhưng đây không phải vì bố mẹ mà là để giúp Allan, cũng coi như giúp người giữa lúc sa cơ, thế nên không phải tự trách mình như thế đâu.”

Bị con mình khuyên như thế nên bố mẹ Ngải Mễ đều tỏ ra mất tự nhiên, nhưng không nói thêm gì nữa, ba người lặng lẽ ăn cơm rồi bắt xe đến nhà Bí thư Vương.

Nhà Bí thư Vương mặc dù rất to nhưng trang trí khá đơn giản, mang vẻ liêm khiết của Bí thư Ủy ban Kỷ luật. Bí thư Vương cũng rất gầy, không béo đầy đà như những vị quan tham khác mà Ngải Mễ vẫn tưởng tượng. Nhìn thấy bố ngượng ngùng đặt túi quà lên bàn, hai tay xoa vào nhau, bất an như đang làm chuyện

gì xấu, Ngải Mễ thấy sống mũi cay cay, suýt nữa thì chảy nước mắt, thầm nghĩ nếu không vì Allan chắc chắn bố sẽ không làm những chuyện đi trái với nguyên tắc làm người của ông như thế này.

Bí thư Vương phát hiện ra ngay việc bố đặt quà trên bàn, bèn bước đến nhắc lên, dúm vào lòng bố nói: “Anh Ngải, anh làm gì vậy? Tôi là Bí thư Ủy ban Kỷ luật, anh làm như thế này là bắt tôi phạm pháp à? Mấy lần trước anh không làm thế này, tôi vẫn tìm hiểu thông tin cho anh đó thôi.”

Ngải Mễ nhìn thấy bố ngượng ngùng chỉ muốn độn thổ, không biết nên đón lấy hay không, đỏ mặt tía tai. Cô chỉ muốn năn nỉ Bí thư Vương nhận luôn cho xong, như thế ít nhất sẽ không đẩy người tặng quà vào hoàn cảnh khó xử. Nhưng Bí thư Vương nhất quyết không chịu nhận, mẹ liền đỡ cho bố bằng cách đón lấy túi quà đặt ở gần cửa, nói lát nữa sẽ mang về.

Bí thư Vương nói: “Vào phòng làm việc của tôi nói chuyện nhé”, sau đó lại quay sang nhìn Ngải Mễ. “Con gái anh à? Lớn quá nhỉ, có phải con bé đang học đại học ở trường B đó không?”

Mẹ liền đáp: “Dạ vâng, chúng em chỉ có mình cháu, hưởng ứng lời kêu gọi kế hoạch hóa gia đình của chính phủ đấy ạ!”

“Tôi cũng chỉ có hai đứa, một trai một gái, cũng là người đi đầu trong phong trào kế hoạch hóa gia đình đấy.” Nói xong, Bí thư Vương liền hướng về phía phòng làm việc, gọi: “Tiểu Côn, ra chơi với em cho bố nói chuyện với cô chú ấy nào!”

Thấy Bí thư Vương có ý định gạt mình ra ngoài, Ngải Mễ vội nói: “Cháu không phải là trẻ con, cháu đang học đại học, cháu...” Cô nhìn thấy cả ba và mẹ đều đưa mắt ra hiệu cho cô, chắc là sợ nếu cô khăng khăng đòi như thế, Bí thư Vương sẽ không nói chuyện với họ nữa, cô đành phải theo ông “Tiểu Côn” đó vào phòng sát cạnh phòng làm việc.

Tiểu Côn ít nhất phải ba mươi tuổi, dáng cao gầy, nhìn rất thật thà. Anh ta ân cần lấy ghế cho cô, rót trà, bận rộn một hồi rồi ngồi xuống nói chuyện với cô. Đầu óc Ngải Mễ thì để đi đâu, chỉ muốn được nghe mọi người ở phòng bên đang nói chuyện gì. Thấy cô không tập trung, Tiểu Côn bèn lấy bộ tem mà anh sưu tập ra cho cô xem, mình cũng ngồi bên cạnh xem, như thế hai người có thể không nói chuyện một cách danh chính ngôn thuận.

Ngải Mễ càng sốt ruột thì lại càng không nghe thấy phòng bên cạnh nói gì. Tiểu Côn hỏi cô: “Bố mẹ em đang lo chuyện của bạn trai em à?”

“Không.” Ngải Mễ cũng không biết tại sao mình lại phải nhận điều đó. “Đó là học sinh của bố em, bố mẹ anh ấy không ở Trung Quốc mà ở tận Canada.”

“Tận Canada cơ à? Di cư sang đó hả?”

Ngải Mễ nhìn Tiểu Côn, nói: “Anh có thể giữ im lặng một chút không? Em muốn...”

Tiểu Côn nghĩ một lát rồi dẫn cô đến trước một tấm ri đô, đặt ngón tay lên môi ra hiệu “đừng nói gì” rồi quay về bàn xem bộ sưu tập tem của mình. Ngải Mễ lấy tay vén rèm thì phát hiện ra đó là một cánh cửa. Cô đứng đó nghe thấy tiếng nói chuyện của mọi người ở phòng bên cạnh. Bí thư Vương nói: “Ồ bên trường L, cậu ta cũng... có rất nhiều chuyện liên quan đến các mối quan hệ trai gái, hiện tại đã cử người đi điều tra rồi. Mặc dù trường J bên này chưa điều tra ra được gì nhưng không có nghĩa là không có, rất có thể là những cô bé bị lừa đó chưa giác ngộ. Sự việc liên quan đến cô bé họ Giản này chỉ là một chuyện nổi lên bề mặt giữa bao chuyện phong lưu của cậu ta mà thôi, không biết có bao nhiêu chuyện còn đang chìm ở dưới.”

Bố cô nói: “Thành Cương không phải là người như thế, cậu ấy làm nghiên cứu sinh của tôi gần ba năm, chưa bao giờ tôi nghe nói cậu ấy có vấn đề về mặt tác phong. Cậu ấy học hành cũng rất chăm chỉ, luận văn viết rất tốt, hội đồng chấm luận văn đánh giá rất cao. Trong thời gian học ở trường, cậu ấy có khá nhiều bài đăng báo, tạp chí, còn dịch một ít sách nữa...”

Bí thư Vương nói: “Những cái anh nói đều thuộc phương diện chữ tài, có tài không đồng nghĩa với việc có đức. Anh là thầy giáo hướng dẫn luận văn của cậu ấy nhưng không có nghĩa rằng anh theo sát cậu ta từng giờ từng phút. Cuối tuần cậu ta ở nhà họ Giản, anh cũng không thể biết cậu ta có sống chung với con gái nhà họ Giản hay không, ngay cả bố mẹ cậu ta còn không biết nữa là. Động cơ giết người của cậu ta có thể là cô gái đó không chịu phá thai, thanh niên xốc nổi, có quan hệ rồi thì cũng không hẳn là chuyện tày trời,

hai đứa đó cũng đã đến tuổi kết hôn rồi, nhưng chắc là giữa chừng cậu ta thay lòng đổi dạ, không muốn lấy người ta, cô kia thì cứ bám riết không chịu buông, thế nên cậu ta mới ra tay...”

Ngải Mễ không kìm được nữa, bèn vén ri đô bước vào phòng làm việc nhà họ Vương, đi thẳng đến trước mặt Bí thư Vương, nói: “Làm sao họ có thể khẳng định là con gái nhà họ Giản có bầu hả bác? Rồi lại bảo là con Thành Cương nữa? Họ giải phẫu xác nạn nhân rồi ư? Kiểm tra nhóm máu rồi ư? Hay kiểm tra ADN rồi? Dựa vào đâu mà họ nói như thế?”

Ba người ngồi trong phòng đều lộ rõ vẻ sửng sốt, Tiểu Côn cũng sợ quá chạy ngay vào phòng làm việc. Bí thư Vương nhìn bố mẹ Ngải Mễ, nói: “Con gái anh chị khá quá! Làm tôi giật bắn mình. Cháu gái à, không đơn giản chút nào, nói năng rất chừng chặc!”

Ngải Mễ không biết ông đang biểu dương hay mỉa mai mình nên không dám đáp lời nữa.

Bí thư Vương liền nói tiếp: “Cháu gái à, cơ quan công an phải làm việc theo trình tự nhất định, những việc mà cháu nghĩ ra được, chẳng lẽ người bên công an không nghĩ ra được ư? Như bác được biết thì tất cả những trường hợp chết bất thường đều phải giải phẫu thi thể nạn nhân, mà còn phải giải phẫu càng sớm càng tốt, nhưng bác chưa xem báo cáo khám nghiệm tử thi. Những điều bác nói ban nãy đều là người bên công an nói cho bác biết. Cháu đừng ra ngoài nói linh tinh, nếu không là gay cho bác đấy.” Sau đó Bí thư Vương lại nửa đùa nửa thật hỏi: “Có phải Thành Cương là bạn trai của cháu hay không mà sao quan tâm đến cậu ta như thế? Cậu ta thay lòng đổi dạ, hay là lại đổi sang cháu nhỉ?”

Bố mẹ đều vội vàng phủ nhận thay cô, nhưng Ngải Mễ nhận ra rằng bố cô phủ nhận rất kiên quyết, còn mẹ thì chỉ gạt đi cho qua chuyện, giọng yếu hơn nhiều.

“Tôi nói đùa thôi, nếu là con gái anh chị thì đời nào anh chị lại không biết được?” Bí thư Vương liền nói với Tiểu Côn: “Đi vào lấy hoa quả mời khách đi con!”

Cuộc nói chuyện hôm đó đã bị Ngải Mễ quấy rầy, Bí thư Vương không động đến chủ đề Allan nữa mà nói chuyện khác với bố mẹ cô, Ngải Mễ chẳng còn hứng thú gì nữa, bèn giục: “Mình về đi mẹ.”

Trước khi về, Bí thư Vương xách túi quà gần cửa lên dúm vào tay bố bằng được. Ba người ra gọi taxi. Bố nói: “Bí thư Vương là người rất liêm khiết, không hổ là Bí thư Ủy ban Kỷ luật.”

Mẹ tỏ vẻ không đồng tình: “Ai mà biết được? Hay là chê mình đưa ít quá hoặc quà không hợp gu?”

“Em thì lúc nào cũng nghĩ xấu cho người ta.” Bố nói. “Anh biết Bí thư Vương thích uống rượu, tửu lượng cũng cực tốt, hút thuốc thì em cũng thấy rồi đó, nghiện thuốc nặng. Nhưng bác ấy thanh liêm, em không thấy nhà bác ấy không phải theo kiểu sang trọng, giàu có à...”

Mẹ hỏi Ngải Mễ: “Hôm nay con có về trường không? Hay là gọi taxi đưa con về trường luôn?”

Ngải Mễ uể oải nói: “Con muốn về nhà trước, con đau đầu quá.”

26. Chương 25

Chương 25

Ngải Mễ về đến nhà, định thu dọn đồ đạc rồi quay trở lại trường nhưng câu nói của Bí thư Vương cứ văng vẳng bên tai, tựa như con muỗi mãi không đuổi đi được, tưởng nó bay đi rồi, đang mừng thầm thì nó quay trở lại.

Mẹ hỏi cô tối nay có về trường không, nếu có thì để bố đưa cô về. Cô túm lấy mẹ, hỏi: “Nếu Jane mang bầu con của Allan, Allan giết cô ấy thì khác gì giết cả con anh ấy à?”

Mẹ rùng mình, nói: “Nghĩ đến đã thấy tàn nhẫn, một nhát dao giết hai mạng người...”

“Nhưng Allan quý trẻ con như thế, làm sao anh ấy nỡ giết con mình được?”

Mẹ hỏi với vẻ đầy cảnh giác: “Sao con biết là nó quý trẻ con? Hai đứa...”

Ngải Mễ liền gạt đi ngay: “Mẹ yên tâm, con và anh ấy không có quan hệ đó. Nhưng con cảm thấy anh ấy và Giản Huệ không thể có mối quan hệ ấy, càng không thể có con. Có thật là giải phẫu sẽ chứng minh được Giản Huệ có bầu không? Rồi còn là con của Allan nữa?”

Mẹ cũng tỏ ra vô cùng thắc mắc: “Nếu giải phẫu chứng minh được con bé đó không có bầu, hoặc đứa trẻ không phải là con Allan thì tại sao họ vẫn chưa chịu thả Allan ra?”

Ngải Mễ bực bội nói: “Thôi, mặc kệ anh ấy đi, con về trường đây.”

“Để mẹ bảo bố đưa con về.” Mẹ rời khỏi phòng ngủ của Ngải Mễ. Cô liền nằm vật xuống giường, cảm thấy toàn thân bải hoải, đầu đau như búa bổ, bên tai ngoài câu nói của mẹ ban nãy, còn có tiếng Bí thư Vương văng vẳng: “Ở bên trường L, cậu ta cũng có rất nhiều chuyện liên quan đến các mối quan hệ trai gái... Sự việc liên quan đến cô bé họ Giản này chỉ là một chuyện nổi lên bề mặt...” Tiếng lão Dương cũng văng vẳng bên tai “đi tán gái”. Sau đó lại còn có tiếng Allan khẳng định như đinh đóng cột: “Chuyện đã qua rồi tốt nhất không nên nhắc lại làm gì.”

Cô nằm trên giường trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, đang nằm thì mẹ bước vào, hỏi cô có về trường hay không rồi sờ tay trên trán cô, thốt lên: “Con bé này sốt rồi.”

Sau đó bố cũng vào phòng, bảo đưa cô đi bệnh viện, nhưng cô quyết định không chịu rồi nổi cáu: “Bố mẹ ra đi, con muốn ngủ đã.” Bố mẹ liền ra ngoài, một lát sau, mẹ lại mang thuốc và nước vào, bảo uống thuốc rồi hãy ngủ. Cô liền quát lớn: “Bố mẹ định làm con bực chết à?” Mẹ cô sợ quá vội lui ra ngay.

Cô rơi vào trạng thái nửa thức nửa ngủ, vừa giống nằm mơ, vừa như nhớ lại, dường như đều có liên quan tới Allan, có lúc anh đang đùa với cô, có lúc thì nghịch tóc cô, có lúc lại làm chuyện ấy, nhưng tiếng anh nghe rất xa vời, những hình ảnh đó cũng rất mơ hồ. Cô tựa như con thuyền nhỏ ngày càng trôi xa theo dòng, chòng chành lắc lư, không lái được mái chèo, không biết đâu là bờ, cứ lênh đênh như thế, không biết trôi giạt về đâu.

Cô nhắm nghiền mắt nhưng vẫn cảm thấy đầu óc quay cuồng. Lúc mới đầu quay theo hướng nằm ngang, cô phải nắm chặt thành giường, để không bị quăng ra khỏi giường. Sau đó, cô lại cảm thấy cả người và giường cùng nhào lộn, đầu cắm xuống đất rồi nảy lên trời, tốc độ quay mỗi lúc một nhanh, cô sợ quá bèn gọi lớn, mẹ tức tốc chạy vào phòng hỏi làm sao, cô liền năn nỉ nói: “Mẹ túm chặt lấy con, túm chặt vào, nếu không con quay cuồng rồi bay đi mất.”

Mẹ nói: “Con mở mắt ra, mở mắt nhìn đồ đạc xung quanh là biết mình có quay hay không.”

Ngải Mễ mở mắt ra, nhưng đồ đạc xung quanh đều đang quay cuồng, mẹ cô cũng đang quay, cô đành nhắm mắt lại, cổ họng đau rát, vừa nói “con buồn nôn” xong thì nôn thốc nôn tháo.

Mẹ cũng không quan tâm đến việc cô đồng ý hay không đồng ý nữa mà cùng bố đưa cô vào viện. Bác sĩ kiểm tra hồi lâu, nói là không phát hiện ra vấn đề gì, có lẽ là do hội chứng Meniere[1], kê cho ít thuốc rồi bảo bố mẹ đưa cô về nhà.

[1] Hội chứng Meniere có các triệu chứng như chóng mặt, nôn, ù tai...

Nửa đêm, Ngải Mễ mới thấy không quay cuồng nữa, đại não của cô đã có thể hoạt động trở lại.

Cô nhớ lại hôm hỏi Allan trước đây đã từng yêu ai chưa, anh nói: “Chuyện đã qua rồi tốt nhất không nhắc lại”, điều này chứng tỏ anh đã từng yêu, nếu không anh sẽ phủ định ngay. Quả nhiên Bí thư Vương vừa nói ở trường Đại học L anh cũng có rất nhiều chuyện liên quan đến các mối quan hệ trai gái. Không hiểu là những chuyện gì nhỉ? Trước đây yêu nhiều cô ư? Hay là làm nhiều người mang bầu? Hay là giết nhiều người rồi?

Cô tin là anh chưa từng giết ai, có thể cũng chẳng làm ai to bụng nhưng chắc chắn là từng làm tình nhiều lần, vì khi làm tình với cô, ngay từ đầu anh không tỏ ra luống cuống mà rất thành thạo.

Nghĩ đến việc anh đã từng có quan hệ này với bao nhiêu cô gái, cô lại cảm thấy trái tim mình vỡ vụn thành ngàn mảnh vì ghen.

Cô hận anh một lát rồi lại thanh minh cho anh, đó là chuyện xa xôi lắm rồi, xảy ra từ trước khi gặp cô. Hồi đó anh chưa quen cô, kể cả có yêu người khác thì cũng không nói lên được điều gì, vì cuối cùng anh cũng không đến với những người đó, mà đến với cô.

Cô tin trường Đại học J sẽ có người yêu anh, sẽ có người đến phòng đợi anh. Nếu cô là bạn học của anh, hoặc là nữ sinh sống ở ký túc xá số 2 dành cho nghiên cứu sinh, cô cũng sẽ mò đến phòng tìm anh. Nhưng cô không buồn khi có bao nhiêu người yêu anh, điều cô buồn là anh lại yêu người khác.

Cô nhớ hôm đó cô nói với Allan rằng cô đã có bầu, anh mừng biết bao, lúc ôm cô, anh có vẻ rất sợ làm cô hoặc mầm sống đó bị đau, anh còn bảo anh rất giỏi chăm trẻ con. Anh nói ngày trước anh suýt bị bố mẹ bỏ, cô nghĩ có thể đó là một trong những nguyên nhân khiến anh yêu mầm sống nhỏ. Chẳng lẽ tất cả những điều anh nói đều là lừa dối cô ư? Muốn xoa dịu cho cô yên tâm, đợi có cơ hội sẽ giết cô ư? Thế lúc đó cô đã khai thật, nói mình không có bầu, là đã tự cứu mình thoát khỏi bàn tay tử thần ư?

Nhưng cho dù thế nào thì cô vẫn không tin Allan sẽ giết người, cô không thể tưởng tượng ra cảnh anh cầm dao, không thể tưởng tượng ra bộ mặt hung ác ở anh. Anh không phải hình mẫu của kẻ sát nhân. Trên thế gian có hai loại người có thể giết người, một loại là đầu óc bất thường, lúc nóng lúc lạnh, có động cơ lớn, có gan bất chấp hậu quả, còn Allan là người bình tĩnh có thừa, nhiệt tình chưa đủ. Một loại người khác có thể giết người là sát thủ máu lạnh, nhưng sát thủ máu lạnh đều có kế hoạch rất chín chu. Với kẻ giết một người mang thai đứa con của mình tại chính nơi mình ở thế này, chắc chắn là trí tuệ kém hơn Allan nhiều. Anh đã đọc rất nhiều tiểu thuyết trinh thám, cách anh suy nghĩ vấn đề cũng rất chặt chẽ, nếu anh muốn phạm tội, chắc chắn sẽ cao tay hơn trường hợp này nhiều.

Cô hoảng hốt phát hiện ra rằng, khi nghĩ đến việc Allan là tội phạm giết người, cô cảm thấy không đau khổ bằng việc nghĩ đến chuyện Allan đang yêu người khác. Thực ra cô đã nghe thấy mọi người nói mấy lần rằng Allan giết Jane nhưng cô không đau khổ lắm, một là cô không tin anh giết người, hai là đến việc thừa nhận với bản thân cô cũng không dám làm, có lẽ trong tiềm thức, cô cho rằng Allan đã giết Jane thì chứng tỏ anh không yêu Jane, thế nên cô không cảm thấy đau khổ, mà chỉ lo lắng cho anh. Điều khiến cô đau khổ thực sự là anh yêu Jane, chỉ cần anh không yêu, dường như ngay cả việc anh giết người cô vẫn có thể tha thứ. Cô cảm thấy mình thật sự tàn nhẫn, cô quyết định kiếp này sẽ không thừa nhận với bất cứ ai rằng mình đã từng có suy nghĩ này.

Cô nghĩ, nếu Allan phải ngồi tù vì tội giết người hoặc phải ngồi tù vì lý do chính trị như phong trào sinh viên năm 1986-1987 thì cô sẽ không hận anh, cô sẽ yêu anh trước sau như một, cô sẽ mãi mãi chờ đợi anh, kể cả kiếp này không đến được với nhau thì tình yêu cô dành cho anh vẫn không thay đổi.

Nhưng nếu anh yêu Jane thì mọi chuyện lại hoàn toàn khác, giống như việc anh tung chân đá thẳng vào điểm chí mạng của cô, trái tim cô sẽ vỡ vụn. Cô sẽ không thấy cuộc sống còn ý nghĩa gì nữa, cô không còn muốn đi học nữa, cô chỉ muốn quay về ngày thứ Sáu đó, để cuộc sống kết thúc trong đêm tuyết rơi đó, để cô tưởng Allan luôn yêu cô, sau đó chết đi trong tình yêu của anh và không bao giờ cảm thấy đau khổ nữa.

Cô không quy tội cho anh, tội danh của anh đều là do người khác chụp sẵn từ trước, còn cô chỉ là người biện hộ trung thành của anh, cô từng bước bác bỏ tội danh người ta đã chụp cho anh, một lòng muốn gỡ tội cho anh, nhưng bộ từng bước một, chỉ muốn chứng minh rằng anh yêu cô.

Hiện tại, kết quả khám nghiệm tử thi đã chứng minh rằng Jane có bầu, và cái thai đó là của Allan, cô có thể không tin vào những lời đồn thổi, dị nghị của người đời nhưng cô không thể không tin vào giải phẫu, vì giải phẫu là khoa học. Nếu kết quả giải phẫu chứng minh được rằng cái thai của Jane không phải là con của Allan, và anh lại có bằng chứng chứng minh không có mặt tại hiện trường thì họ phải thả anh về rồi chứ. Đến giờ anh vẫn bị giam ở đồn thu thẩm, chứng tỏ kết quả giải phẫu đã chứng minh được anh là tác giả của cái thai trong bụng Jane.

Cô lại dần dần thuyết phục mình, quan hệ tình dục không đại diện cho tình yêu, nếu đó chỉ là nhu cầu của anh về mặt sinh lý mà nảy sinh quan hệ với Jane thì cô sẽ vẫn yêu anh. Hiện tại Jane đã qua đời, anh cũng đã có cô, nhu cầu sinh lý của anh đã được giải quyết, anh sẽ không nghĩ về Jane nữa. Nhưng nếu anh quan hệ với Jane không chỉ đơn thuần là nhu cầu sinh lý mà xuất phát từ tình yêu thì sao? Nghĩ đến điều này cô lại thấy trái tim đau nhói.

Cô không muốn nghĩ đến cảnh Allan và Jane ở bên nhau, nhưng cô không thể kiềm chế bản thân nghĩ đến điều đó.

Cô còn nhớ những lần make love với cô, ngoài hai lần đầu tiên, còn lại anh đều cho ra ngoài, trước đây cô tưởng anh làm thế là vì nghĩ cho cô, hiện giờ nghĩ lại thực ra là bằng chứng cho thấy anh không yêu cô, vì anh muốn cho Jane có bầu, còn không muốn cho cô có bầu, vì đứa con do Jane sinh ra là kết tinh của tình yêu, còn con của cô sinh ra không phải.

Nước mắt cô cứ rơi lã chã, lăn dài xuống bờ má. Cô cũng chẳng buồn lau mà chỉ tự hỏi hết lần này đến lần khác: Tại sao anh ấy yêu Jane mà không yêu mình? Anh ấy đã yêu Jane rồi, tại sao lại đến với mình?

Sau đó cô lại nghĩ rằng mình đã bắt ép Allan làm mọi thứ: Nắm tay anh và đặt lên ngực cô, cô khóc trước anh nên anh đã mềm lòng, nhưng một thời gian dài anh không có động tĩnh gì với cô, chắc chắn là vì thời gian ấy anh vẫn làm tình với Jane. Cuối cùng cô lại chủ động hiến dâng cho anh, anh mới bắt đầu làm chuyện đó với cô.

Rồi sau đó, càng ngày anh càng ham muốn cô, chắc là do Jane đã có bầu, anh sợ làm tình với Jane sẽ làm Jane sảy thai, thế nên mới lấy cô ra để giải quyết nhu cầu sinh lý. Nghĩ đến đây, tự nhiên cô lại thấy lợm giọng và bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

27. Chương 26

Chương 26

Ngải Mễ không rõ mình đã nằm trên giường bao nhiêu ngày, đối với cô, thời gian không còn có ý nghĩa gì nữa, cô không quan tâm gì hết, không muốn nghĩ gì nữa, tất cả mọi thứ đều đã trở nên vô nghĩa. Mẹ cũng không dám giục cô về trường nữa mà chỉ gọi điện xin phép thầy cô giáo cho cô nghỉ, mẹ còn kiểm đầu ra giấy chứng nhận của bác sĩ, nói cô mắc chứng Meniere. Hường Hoa, cô bạn học chơi thân, thường xuyên gọi điện cho cô thông báo tiến độ học hành, có lẽ cũng do mẹ cô nhờ, nhưng cô chỉ nghe cho qua chuyện, cảm ơn rồi không nói gì thêm.

Hàng ngày cô phải gắng gượng ngồi dậy ăn cơm với bố mẹ, vì nếu cô không ăn, họ sẽ vào phòng gọi cô, khuyên nhủ cô khiến cô vô cùng mệt mỏi, thôi thì ăn qua loa cho xong chuyện còn hơn.

Bố mẹ còn thường xuyên đi tìm người quen để giúp, họ gọi tắt việc đó là “chạy”, kiểu như: “Hôm nay không có giờ, mình lại chạy đi xem thế nào em nhé!” Hoặc: “Hôm nay chạy cả ngày mà chẳng có kết quả gì.”

Mẹ còn thường xuyên sang báo cáo tình hình của ngày “chạy” hôm đó với cô, cô lạnh lùng nói: “Việc này thì có liên quan gì đến con? Bố mẹ cũng đừng chạy đi chạy lại nữa, để bố mẹ Jane chạy cho anh ta, nếu con gái họ mang bầu con của anh ta thì anh ta là con rể của họ còn gì, nhạc phụ, nhạc mẫu giúp con rể được rửa tội chẳng phải chuyện đương nhiên hay sao?”

Mẹ luôn nhìn cô với ánh mắt lo lắng nhưng không dám nói gì. Sau đó cô nghe thấy mẹ nói với bố: “Anh à, em nghĩ mình không nên quản chuyện của Thành Cương nữa, quan tâm sát sao quá người khác lại nghi ngờ đối tượng khiến nó thay lòng đổi dạ là Ngải Mễ thì sao?”

Bố thì rất cố chấp. “Ai lại bắt bóng đèn chùng[1], nói không thành có như thế? Ngải Mễ còn trẻ con, làm sao Thành Cương nhắm vào nó được? Anh giúp Thành Cương vì anh tin cậu ta là người vô tội, thành công hay không còn phụ thuộc vào nhiều yếu tố, anh không dám chắc, nhưng giúp hay không là điều anh tự quyết định. Người ta nghĩ thế nào là chuyện của người ta, anh không quan tâm. Sau này em không phải chạy nữa, em nhiều giờ như thế, lại còn phải chăm sóc Ngải Mễ, để anh chạy một mình là được rồi.”

[1] Ý là dựa vào những sự kiện không chắc chắn mà phỏng đoán.

Thấy bố nói vậy, Ngải Mễ tức lắm, rất muốn phản bác nhưng lại thấy những điều bố nói cũng đúng. Làm sao Allan có thể thay lòng đổi dạ sang mình được? Mình chỉ là miếng mồi tự đưa vào miệng mèo, vì Jane có

bầu, không làm tình được nên mới lôi mình ra làm công cụ giải quyết nhu cầu sinh lý mà thôi.

Mẹ vẫn cố gắng tranh thủ thời gian đi với bố, vì mẹ sợ bố không khéo khoản nói năng, lại làm hỏng việc. Mỗi lần trước khi ra khỏi nhà, mẹ đều dặn dò Ngải Mễ: “Đừng có nghi ngờ linh tinh, chuyện gì cũng phải nhìn thấy tận mắt mới tin, người ta nói gì cũng chỉ nói về một khả năng nào đó thôi, hoặc ở tình huống bình thường sẽ xảy ra điều đó, nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ.”

Mặc dù những điều mẹ nói cứ như châm ngôn, vừa bao hàm mọi ý nghĩa vừa khó hiểu, nhưng Ngải Mễ biết mẹ đang lo lắng điều gì, bèn thẳng thắn nói: “Nếu mẹ lo con sẽ tự tử sau khi nghe thấy những chuyện trắng hoa của Allan thì mẹ nhầm rồi. Con không ngờ ngẩn như vậy đâu, anh ta không yêu con thì tội gì con phải yêu anh ta?” Rồi cô nói đùa: “Kể cả có muốn chết thì con sẽ chẳng bao giờ tự sát, con sẽ đi cứu người, làm một vị anh hùng để bố mẹ tự hào, cũng phải để người khác tưởng nhớ và lấy con làm gương chứ.”

Mẹ dặn dò mấy lần, thấy đúng là Ngải Mễ không làm chuyện gì dại dột nên cũng yên tâm hơn, dịu giọng nói: “Con gái mẹ là người thông minh, suy nghĩ rất thấu đáo trong chuyện này. Người ta nói tình yêu giống như lên sởi, người nào cũng bị lên sởi một lần trong đời, nhưng lên một lần rồi thì suốt đời sẽ được miễn dịch. Thế nên mới nói yêu hay không yêu chỉ là chuyện trong một khoảng thời gian, có lúc cảm thấy không có người này mình không thể sống nổi, nhưng cần rằng chịu đựng vài ngày là quên được ngay thôi.”

Đến khi bố mẹ ra khỏi nhà, Ngải Mễ khóc một trận cho thỏa lòng. Cô biết mình sẽ không muốn làm bố mẹ đau khổ, nhưng cô thật sự thấy cuộc sống không còn ý nghĩa gì nữa, cùng lắm chỉ là sống vật vờ cho qua ngày đoạn tháng mà thôi. Cô không biết mình lấy đâu ra nhiều nước mắt như vậy, dường như chảy mãi mà không cạn. Dường như trong lòng cũng không nghĩ gì, cũng không nghĩ đến ai nữa, chỉ cảm thấy tất cả mọi cái đều đáng khóc mà thôi.

Khóc xong rồi, cô lại vội lấy nước lạnh vỗ lên mặt, lấy khăn đắp lên mắt để bố mẹ không phát hiện ra cô đã khóc.

Mấy lần, cô cũng ra ngoài ngó nghiêng tình hình, xem xem có cơ hội cứu người hay không nhưng không gặp được. Cô còn nhớ có một thầy giáo, vì cứu học sinh ngã ở đường ray nên đã hy sinh, cô chạy đến bến tàu điện ngầm ngó xem thì thấy đường ray cách mặt đất rất xa, cô không biết thầy giáo đó đã đưa học sinh lên mặt đất bằng cách nào, có thể không phải ở bến tàu điện ngầm này. Hơn nữa bên cạnh cũng không có trẻ con, những người khác cũng có vẻ như không thể rơi xuống đó. Cô cũng đã đến mấy cái hồ, có trẻ con đang chơi đùa bên cạnh hồ nhưng không có đứa nào ngã xuống. Cô đứng tần ngần bên hồ đợi một lát, lại bị một bác gái kéo vào, chắc sợ cô có ý định tự tử. mấy lần đi loay quanh đều không thu hoạch được gì, trong lòng dấy lên nghi ngờ những vị anh hùng ra tay cứu người đó có lẽ suốt ngày phải lang thang ở ngoài mới có thể gặp được cơ hội như thế.

Mỗi lần về nhà, mẹ đều báo cáo tình hình với cô, cô chẳng buồn nghe nhưng mẹ vẫn kể. Chạy bao nhiêu lâu rồi nhưng cũng chỉ nghe ngóng được rất ít thông tin, tất cả đều rất vụn vặt. Ngải Mễ tự quy nạp trong đầu những thông tin đó thành những điểm sau:

Hung khí gây ra cái chết của Jane là một con dao cạo của tiệm “Thiên hạ đệ nhất kéo”, loại dao mà thợ cắt tóc hay dùng, rất sắc. Vì con dao này mà ông Mạnh và hai thanh niên gần đây cắt tóc ở đó đã liên lụy, bị “thu thẩm”. Con dao này cũng là nguyên nhân kết luận Jane không tự sát mà là bị người khác giết, vì cơ quan công an không tin Jane lại đi ăn trộm dao cạo của người khác từ “Thiên hạ đệ nhất kéo” để mang về tự sát, trong nhà không phải không có dao, việc gì phải đi ăn trộm dao? Jane là giảng viên trường Đảng, chắc chắn sẽ không đi ăn trộm đồ.

Allan cũng rất hay đến “Thiên hạ đệ nhất kéo” cắt tóc, dĩ nhiên là có cơ hội kiếm một con dao, nhưng ông Mạnh nói con dao cạo đó bị mất trước khi chuyện xảy ra hai, ba ngày, trong khi trong danh sách khách hàng đến cắt tóc mới đây của ông Mạnh lại không có tên Allan. Dĩ nhiên điều này cũng không nói lên vấn đề gì, vì ông Mạnh cũng không thể ở tiệm 24/24 giờ đồng hồ mà còn ra căn phòng đằng sau tiệm lấy đồ, nấu cơm, chộc lò, đun nước, và ông thường xuyên phải làm những việc này, ai cũng có thể lấy đi con dao đó.

Jane là người thuận tay trái nhưng vết dao chí mạng lại cắt trên cổ tay trái, đây là bằng chứng quan trọng nhất loại trừ khả năng tự sát. Thử nghĩ mà xem, một người cầm dao bằng tay trái thì cắt được cổ tay trái của mình hay không?

Thi thể của Jane được phát hiện trong phòng ngủ của Allan, phòng không có dấu vết vật lộn, chống trả gì. Lúc bố mẹ Jane từ nhà người bạn về, bố Jane lấy chìa khóa ra mở cửa, vì đèn ngoài cửa hỏng nên ông định vào phòng khách bật đèn, kết quả là giẫm phải cái gì đó rất trơn và ngã sõng soài. Mẹ Jane ra đỡ ông, rồi cũng ngã. Bố Jane ngã rất đau, không thể bò dậy được, mẹ Jane phải mất khá nhiều sức mới mở được vào phòng khách bật đèn, đèn bật lên thì thấy nền nhà lênh láng máu, người hai ông bà cũng toàn máu là máu.

Lúc đầu họ còn tưởng là mình ngã và bị thương, kiểm tra hồi lâu mới phát hiện ra không phải máu mình, bèn lần theo vết máu để tìm, tìm vào phòng ngủ của Allan thì bà Giản mới hãi hùng khi nhìn thấy con gái nằm trên giường, chấn đập trên người, tay trái thò ra ngoài giường, máu chảy lênh láng dưới nền nhà...

Bà Giản lao đến bên giường, phát hiện người con gái đã lạnh cứng. Hai ông bà tức tốc gọi xe cấp cứu rồi báo cảnh sát. Jane được đưa đến bệnh viện nhưng chẳng mấy chốc đã nhận được tin không thể cứu vãn được nữa.

Cơ quan công an cho rằng hiện trường đã bị phá hoại, nhưng căn cứ vào vết máu dưới nền nhà, họ kết luận rằng hiện trường gây án là lối đi ở ngoài, sau đó hung thủ đưa người bị hại lên giường và tạo hiện trường tự sát giả.

Trên bàn có một bức thư tuyệt mệnh, viết bằng giọng của Jane. Nhưng hành văn rất rành mạch, văn vẻ, không giống với bức thư do người chuẩn bị tự sát viết. Điều tra cho thấy, nét bút rất giống nét bút của Thành Cương. Lá thư tuyệt mệnh nêu rõ là viết gửi Thành Cương, hung thủ tạo thư tuyệt mệnh giả là điều thường gặp, nhưng lại tạo một bức thư tuyệt mệnh gửi anh thì lại hơi khó giải thích. Không loại trừ khả năng hung thủ chơi bài cao tay, đánh lừa cơ quan điều tra.

Căn cứ vào hung khí, cơ quan công an đã tìm đến ông Mạnh – chủ tiệm cắt tóc “Thiên hạ đệ nhất kéo”, đồng thời lấy ở chỗ ông một danh sách ghi tên các khách hàng nam mới cắt tóc ở đó, tối hôm đó công an đã áp giải ông Mạnh và hai thanh niên cắt tóc ở đó đến đồn công an, thu thẩm chờ điều tra.

Tối hôm xảy ra vụ án, cơ quan công an đã liệt Allan vào đối tượng bị tình nghi số một, vì lá thư tuyệt mệnh viết cho anh, xác nạn nhân được phát hiện trong phòng ngủ của anh, và cuối tuần anh thường về nhà, nhưng hôm đó lại không về, có thể dự đoán là sợ tội bỏ trốn. Cơ quan công an đã bảo bố mẹ Jane tìm giúp tung tích của Allan, mẹ Jane liền tìm mấy số điện thoại trong sổ điện thoại của con gái và gọi từng số một, cuối cùng đã tìm ra Allan.

Vì có bốn người làm chứng cho Allan việc anh chàng không có mặt tại hiện trường nên cơ quan công an không coi anh chàng là tội phạm để bắt giữ mà đưa anh chàng vào đồn thu thẩm. Nguyên tắc thu thẩm là thả giam nhằm ngăn người vô tội chứ không để lọt lưới một hung thủ. Một người vô tội bị giam trong đồn thu thẩm, chỉ là anh ta tạm thời mất đi tự do, nhưng nếu để một hung thủ nhõn nhoe ngoài vòng pháp luật thì rất có thể sẽ gây ra nhiều vụ án kinh động hơn. Dựa trên nguyên tắc này bên công an chỉ thả cho ông Mạnh cao tuổi, già nua về nhà.

Hiện tại Allan vẫn là nghi phạm số một, mọi đầu mối đều chĩa vào anh chàng, mọi chứng cứ đều bất lợi cho anh ta, lời thanh minh duy nhất cho anh ta là bốn người chứng minh anh ta không có mặt tại hiện trường, nhưng anh ta có thể có một đồng bọn tiếp tay gây án. Hôm bị bắt, trong túi anh ta có hơn năm trăm đô la Mỹ, gần năm trăm đô la Mỹ, gần năm nghìn nhân dân tệ, không loại trừ khả năng đó là tiền thù lao trả cho kẻ được thuê gây án.

Nghe thấy những điều này, không hiểu sao, Ngải Mễ cảm thấy rất giống với những tình tiết đã đọc được trong một cuốn sách nào đó, đặc biệt là chi tiết bố mẹ Giản Huệ ngã, tưởng mình ngã chảy máu, cô dám khẳng định đã đọc được ở đâu đó. Thật sự không biết cuộc sống mô phỏng nghệ thuật hay nghệ thuật mô phỏng cuộc sống?

Cô thâm cười khẩy, tại sao dám công an kia không nhận ra Allan chắc chắn sẽ không giết Jane nhỉ? Anh chàng yêu Jane như thế, yêu đến mức có cả con với cô ta thì làm sao anh ta giết Jane được? Cô có thể dễ dàng bác bỏ những suy đoán của bọn họ.

Cô cho rằng, mọi vật chứng đều chứng minh được rằng Jane đã tự sát.

Trước hết, Jane để lại thư tuyệt mệnh, Ngải Mễ không được đọc lá thư đó nên không biết bên trong viết gì, nhưng chắc chắn là viết về lý do tự sát. Nét bút trong bức thư tuyệt mệnh rất giống với nét chữ Allan vì

Jane yêu Allan, yêu nhau yêu cả đường đi, đến nét chữ của anh chàng cũng yêu nên đã cố gắng bắt chước nét chữ của anh ta. Còn về việc bức thư tuyệt mệnh viết rất rành mạch thì chỉ có thể nói là Jane đã lên kế hoạch từ lâu, lá thư này đã được viết sẵn trong đầu hàng ngàn lần, hoặc có khi đã được viết từ trước rồi.

Ngải Mễ tin rằng có thể Jane đã lấy con dao cạo ở tiệm “Thiên hạ đệ nhất kéo” để tự sát. Trong nhà Jane có dao nhưng dao có sắc không? Nếu Jane đã có ý định tự sát thì chắc chắn chị ta phải quyết tâm đạt được mục đích. Thử tưởng tượng dùng một con dao cùn để cứa đi cứa lại cổ tay mình, có khi lòng can đảm để tự sát cũng bay mất tiêu rồi ấy chứ? Đường nhiên con dao nhà Jane cũng có thể đủ độ sắc, nhưng làm sao mà Jane biết được? Chị ta đã thí nghiệm bao giờ đâu, và cũng không thể thử, nhưng chắc chắn chị ta biết dao cạo rất sắc, chỉ cần nhìn vẻ sáng loáng đó là biết được điều này.

Jane có thể dễ dàng kiếm con dao của tiệm “Thiên hạ đệ nhất kéo”, ngày nào chị ta cũng đi qua đó, nhìn thấy bên trong không có ai là lẻn vào lấy đi thôi. Chắc chắn trong tiệm khá nhiều dao cạo, ông Mạnh để mất một con, chắc cũng chẳng để ý. Nói cô giáo trường Đảng sẽ không đi lấy trộm con dao cạo chỉ là quy luật bình thường, mọi sự việc đều có trường hợp ngoại lệ, và bản thân một người có ý định tự sát cũng đã có suy nghĩ khác người bình thường. Chết còn không sợ thì sợ gì việc lấy trộm một con dao cạo?

Jane thuận tay trái, nhưng giường Allan lại giáp tường phía bên phải, chị ta muốn nằm trên giường ở vị trí anh đã từng ngủ, tưởng tượng mình đang nằm trong lòng anh, nhưng chị ta không muốn máu chảy trên giường nên đã cắt cổ tay trái, như thế có thể thò tay trái ra ngoài. Tại sao lười đi lại có máu, Ngải Mễ không muốn nghĩ nhiều, có thể là từ phòng ngủ của Allan chảy ra, cũng có thể là Jane cắt cổ tay ở đó, đợi đến khi máu chảy nhiều rồi mới nằm lên giường. Những tình tiết có liên quan đã khiến cô sởn gai ốc, lợm giọng buồn nôn nên quyết định sẽ không nghĩ nữa.

Ngải Mễ nhớ là Jane viết tay phải, vì họ đã cho nhau số điện thoại, nếu Jane viết tay trái, chắc chắn cô sẽ có ấn tượng rất sâu. Kiểu thuận tay trái này rất hay gặp ở Trung Quốc, tức là ăn cơm, làm việc dùng tay trái nhưng khi viết chữ lại viết bằng tay phải, có thể là ở trường cô giáo chỉ dạy viết chữ bằng tay phải, cũng có thể những người thuận tay trái bị coi là lạc loài, thế nên những hoạt động huấn luyện chính quy đều dùng tay phải. Những việc phức tạp như viết chữ Jane còn làm được bằng tay phải, lấy tay phải cắt cổ tay trái thì có gì khó khăn đâu? Thậm chí cô còn nhớ rằng Jane đan áo len cũng để tay phải tiến trước. Có thể mọi thói quen hình thành từ nhỏ đều là tay trái, nhưng những cái học được sau này đều là tay phải.

Nhưng có một điểm Ngải Mễ không tài nào giải thích nổi là động cơ tự sát của Jane. Jane mang bầu con của Allan, kể cả Allan thay lòng đổi dạ thì ít nhất chị ta còn có cốt nhục của anh chàng, như thế cũng đủ để an ủi chị ta cả đời rồi. Hơn nữa một người sắp làm mẹ rồi, tại sao lại nghĩ đến chuyện tự tử nhỉ?

Chẳng lẽ Jane không biết mình có bầu ư? Như thế càng không có động cơ tự sát.

Nếu không có động cơ tự sát thì khả năng lớn nhất là bị mưu sát, nhưng hung thủ không thể là Allan mà là một người khác. Jane quen với khá nhiều người có địa vị trong xã hội và cũng có không ít người theo đuổi, liệu có phải vì ghen tuông mà giết hại chị ta không nhỉ? Ví dụ anh chàng thuộc phòng tổ chức đó, nếu anh ta một lòng theo đuổi Jane nhưng phát hiện ra Jane yêu người khác và còn có con với người đó, anh ta hoàn toàn có thể nổi trận lôi đình, cơn ghen lấn át lý trí, lấy trộm con dao cạo ở tiệm “Thiên hạ đệ nhất kéo”, trong buổi tối thứ Sáu đó, ngon ngọt gọi Jane ra mở cửa, sau đó giết chị ta, rồi còn sắp đặt hiện trường như tự sát. Hoặc là anh chàng trưởng phòng trình sát hình sự đó cũng quen Jane, không biết có phải là đối tượng theo đuổi Jane nhưng không thành hay không?

Lá thư tuyệt mệnh cũng rất dễ giải thích, hung thủ có thể ép Jane viết là thư đó, hoặc giả danh Jane để viết. Ngải Mễ không đọc được lá thư đó nên không biết nội dung, nhưng cô rất tin tưởng rằng nếu được đọc, cô sẽ biết rõ cuộc do Jane viết hay do hung thủ viết.

Ngải Mễ đã nghĩ đến những vấn đề này nhưng cô cũng chẳng buồn nói với mẹ những phân tích của cô, vì cô biết Allan không giết Jane, cô tin rằng bên công an sẽ sớm nhận ra điều đó. Kể cả bên công an không nhận ra được điều đó thì cô cũng không lo, vì Jane đã chết rồi, đứa con trong bụng chị ta cũng không còn nữa. Allan yêu Jane và con như thế, chắc chắn trái tim anh chàng cũng đã chết, cuộc sống còn có ý nghĩa gì với anh ta nữa? Có thể nguyện vọng lớn nhất của anh chàng bây giờ là mong chết sớm mà thôi.

Cô cố gắng để không tưởng tượng ra cảnh hiện tại Allan thương xót Jane và đứa con của anh ta như thế nào, nhưng có thể nhìn thấy rõ mồn một cảnh Allan nước mắt lưng tròng. Một lần cô mơ thấy Allan khóc

vì nhớ Jane và con, đến lúc đau đớn cực độ, thứ chất lỏng tuôn ra từ đôi mắt đen tròn của anh ta không phải nước mắt mà là máu. Cô cũng khóc nức nở và tỉnh giấc, chỉ mong mình được đổi vị trí cho Jane, như thể Allan không phải khóc vì Jane, mà là khóc vì cô.

Cô biết Allan là người phản đối tự sát, trong luận văn của mình, anh ta đã trình bày rõ quan điểm này, vì thông điệp anh ta đưa ra trong luận văn là “tình yêu tuy giá trị nhưng sinh mệnh đáng quý hơn”, anh ta đã nói về tính bất xác định và tính không thể nắm bắt của tình yêu, cho rằng đây là nguyên nhân cơ bản khiến các nhân vật trong tác phẩm văn học chết vì tình yêu. Tuy nhiên, ý nghĩa tích cực của việc chết vì tình yêu đã không còn tồn tại cùng với sự thay đổi của chế độ xã hội, chế độ hôn nhân. Trong thời hiện đại, những người chết vì tình yêu như Chúc Anh Đài đã không còn mang ý nghĩa xã hội tích cực nữa, thế nên chết vì tình yêu không còn xứng đáng được ca ngợi nữa. Con người cần trân trọng sự sống mình, vì đối với chúng ta, sự sống chỉ có một lần duy nhất, và chúng ta có thể dùng nó để làm rất nhiều việc có ý nghĩa hơn là việc chết vì tình yêu.

Ngải Mễ biết một người như Allan về mặt lý thuyết cực lực phản đối người tự sát sẽ không tự sát vì người yêu và đứa con của mình, nhưng không tự sát không có nghĩa là không muốn chết, không tự sát không đồng nghĩa với việc cuộc sống tràn ngập niềm vui. Anh ta chỉ sống vì không muốn làm trái lý thuyết của mình, cuộc sống đó sẽ nặng nề và tẻ nhạt biết bao.

Cũng có thể hiện tại Allan đã thừa nhận với công an rằng anh ta đã giết Jane, thế nên công an mới không thả anh ta ra. Như thế anh ta có thể mượn tay cơ quan công an thực hiện kế hoạch làm mình được chết chóng vánh, để đi theo người đàn bà của anh ta và đứa con mà anh ta yêu thương.

28. Chương 27

Chương 27

Gần đây, mỗi lần đánh răng buổi sáng, vừa đưa bàn chải vào miệng là Ngải Mễ lại lợm giọng nôn khan, sau đó cô thấy ruột gan cồn cào vì nôn dữ dội, cổ họng cũng rất khó chịu.

Mẹ quan sát mấy ngày, không tìm được liên lo lắng hỏi: “Có phải con có bầu rồi không?”

Cô biết mẹ muốn hỏi vấn đề này từ lâu lắm rồi, sau khi đến gặp Allan vào ngày Chủ nhật đó tại đồn công an, về nhà mẹ đã phát biểu bản báo cáo dài có nhan đề: “Nếu chẳng may có bầu, con gái phải khai thật với mẹ”, có lẽ lúc ấy mẹ nghe thấy chuyện Jane có bầu, sợ cô cũng bị như thế. Sau đó mẹ cũng như người có tật giật mình, cứ nghe thấy chuyện gì liên quan đến chuyện “có con” là lại hỏi cô với vẻ đầy lo lắng.

Cô liền hỏi mẹ: “Có phải mẹ biết Jane có bầu với Allan từ lâu rồi không? Lần mẹ đến đồn công an gặp Allan, có phải anh ấy khai hết với mẹ không?”

Mẹ liền giải thích: “Không phải là biết từ lâu, hay nói cách khác là không chắc chắn lắm. Hôm đó đến đồn công an, Allan không nói gì đến chuyện đứa con, cậu ấy không biết tại sao mình lại bị bắt đến đồn công an. Nhưng người trực ban ở đó nói riêng với mẹ rằng cô gái họ Giản đó tự sát vì có bầu, có thể là con của Allan vì lá thư tuyệt mệnh viết cho Allan mà.”

Ngải Mễ hỏi: “Thế sao hôm đó mẹ không nói gì với con?”

“Mẹ biết con rất... sùng bái nó nên đâu dám nói với con. Hơn nữa người trực ban cũng nói chưa dám khẳng định là hoàn toàn đúng. Hôm đó họ còn chưa chính thức thu thẩm Allan mà chỉ tạm giam ở đồn công an thôi, mẹ còn hy vọng nó sớm được thả, kết quả ngày càng tệ, nói con gái nhà họ Giản không phải tự sát mà là bị mưu sát. Bố mẹ không được gặp Allan, đến những người phụ trách điều tra vụ này, bố mẹ cũng không gặp được, đành phải nhờ Bí thư Vương nghe ngóng hộ thôi.” Rồi mẹ lại hỏi cô: “Con và nó không có... quan hệ đó thật hả? Mẹ thấy con rất giống... có bầu, nôn khan buổi sáng...”

Ngải Mễ liền bác bỏ ngay: “Con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi, con và anh ấy không có quan hệ đó. Mẹ không phải lo việc này đâu, kể cả là có thì anh ấy cũng chẳng để con mang bầu con anh ấy, anh ấy chưa yêu

con đến nước đó...” Cô không nói thêm được nữa mà khóc thút thút rồi chạy về phòng mình chốt cửa lại, lấy gối bịt miệng mình và khóc tằm tức.

Mẹ đã định đi làm rồi nhưng vẫn lo cho cô, lại mò sang gõ cửa, rụt rè nói: “Ngải Mễ, con đừng nghĩ quẩn nhé, con cũng biết rằng bác Vương chưa được xem báo cáo khám nghiệm tử thi, chưa xác định được gì cả. Những chuyện này phải tận mắt nhìn thấy mới tin được...”

Ngải Mễ thút thút khóc, nói: “Mẹ cứ đi làm đi, con không sao.” Sau khi mẹ đi rồi, Ngải Mễ chợt nghĩ không biết mình có bầu không nhỉ? Mẹ là người từng trải, chắc là mẹ nhìn ra được. Cô tính nhầm thời gian có kinh của mình rồi lại vô cùng thất vọng, hình như khả năng có bầu không cao. Cô vội vàng đánh răng rửa mặt rồi ra hiệu sách gần nhà tìm cuốn sách nói về thai sản. Đọc một lúc thì thấy xác suất có bầu gần như bằng không.

Cô quyết định tìm một bác sĩ để kiểm tra, vì mặc dù xét về thời gian và lý thuyết thì cô không thể có bầu, nhưng việc cô nôn khan buổi sáng lại là sự thật và cô vốn là người hay làm những việc ngược đời, tại sao chuyện có bầu lại không thể ngược đời chứ?

Cô không dám đến bệnh viện của trường Đại học J, sợ người ở đó nhận ra cô là con gái của ông Ngải và bà Tần, cô cũng không dám đến bệnh viện trường Đại học B, sợ mọi người nhận ra cô là Ngải Mễ. Những bệnh viện thành phố, bệnh viện quận khác cô cũng không dám đi, sợ người ta đòi xem chứng minh thư gì đó. Cô còn nhớ có một phòng khám tư nằm trong một con ngõ, ở đầu ngõ có treo một tấm biển ghi dòng chữ “kiểm tra thai sớm, phá thai không đau”.

Cô không biết tại sao trước đây mình lại để tâm để tấm biển đó, chắc là do bên trên có ghi dòng chữ “nữ bác sĩ quân y về hưu”, và trong đầu cô thì luôn có ấn tượng rằng bác sĩ quân y chuyên khám bệnh cho quân nhân, khâu vết thương, lấy đạn trong người đó, dường như không dính dáng nhiều đến việc phá thai. Bác sĩ quân y thì phá thai cho ai, chẳng lẽ phá thai ấy ông bộ đội mặc quần áo lính thùng thình à?

Cô quyết định đi tìm nữ bác sĩ quân y đó, cô nghĩ chắc chắn phòng khám tư sẽ không cần giấy chứng nhận, nếu không còn ai tới nữa? Cô cũng không dám đi xe đạp, vì Allan từng nói thời gian đầu mang thai đi xe đạp rất dễ sảy thai. Cô bắt taxi đến con ngõ đó, tạ ơn trời Phật, phòng khám vẫn đang hoạt động. Cô thấp thỏm đi vào bên trong thì thấy đã có một phụ nữ đợi ở đó, cô định lần đi thì bị bác sĩ nhìn thấy, nhẹ nhàng nói với cô: “Cháu đợi một lát, bác sẽ ra ngay.”

Cô quyết định đợi, nhất định phải kiểm tra xem có bầu hay không, nếu có thì cô tin chắc chắn Allan sẽ yêu cô, vì anh yêu trẻ con như thế, chắc chắn sẽ yêu cả mẹ đứa trẻ nữa. Kể cả anh không yêu cô, có tiểu Allan ở bên ngày ngày, cô cũng sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc, với tư cách là bố đứa trẻ, anh sẽ phải thường xuyên đến thăm con chứ? Hơn nữa cô không thể tưởng tượng được Allan vẫn không yêu cô sau khi biết họ đã có con với nhau, trong khi con của anh và Jane đã không còn nữa.

Cô ngồi trong phòng khám đó đợi. Phòng khám rất nhỏ, chắc là của nữ bác sĩ quân y. Chỗ khám bệnh được ngăn với bên ngoài bằng một chiếc ri dờ, nhưng chiếc ri dờ cũng chỉ che được giường bệnh nhân nằm, còn chỗ bác sĩ ngồi vẫn lộ ra bên ngoài. Cô nhìn thấy nữ bác sĩ quân y cầm một dụng cụ hao hao chiếc kim nhưng không phải là kim, chắc là đưa vào trong người đang nằm trên bàn thủ thuật kia, cô nghe thấy chị kia kêu lên, bác sĩ liền nói: “Đừng sợ, hơi tức một chút nhưng nhanh thôi, cô phải banh cổ tử cung ra một chút.” Sau đó cô nghe thấy tiếng rè rè, chắc đang hút sinh linh bé bỏng đó từ trong bụng ra. Một lát sau, chị kia bắt đầu la lớn, chửi rủa kẻ tên là “Cường Tam”. Ngải Mễ sợ hãi nghĩ: Sao đây có thể gọi là phá thai không đau được? Phải là phá thai cực đau mới đúng.

Cuối cùng bác sĩ nói: “Xong rồi, xong ngay đây.” Một lát sau, chị kia xuống bàn thủ thuật và nằm xuống chiếc giường bên cạnh nghỉ ngơi. Bác sĩ liền quay ra hỏi Ngải Mễ có việc gì. Thấy người phụ nữ kia vẫn còn ở đó, Ngải Mễ không chịu nói. Bác sĩ mỉm cười với vẻ thấu hiểu rồi bước đến giường bệnh nói chuyện với chị vừa làm thủ thuật kia.

“Trong vòng ba mươi ngày không được để cậu ta động đến cháu, vừa làm thủ thuật xong, vết thương còn chưa lành, cổ tử cung cũng mở rộng, rất dễ bị nhiễm trùng đấy. Sau này nếu cậu ta không chịu dùng bao cao su thì cháu đến đây tiêm thuốc tránh thai vậy.”

Người phụ nữ đó liền ca thán: “Lão ấy chẳng khác gì súc sinh cô ạ, chỉ biết làm cho sướng thôi, không quan

tâm đến sự sống chết của người khác, chỉ biết lo cho bản thân mình. Cái khổ đó đâu đã đủ, bây giờ lại phải chịu tội này nữa.” Rồi chị ta cao giọng, nói vọng ra chỗ Ngải Mễ: “Tôi thì chồng con rồi, biết làm thế nào được, thật sự không hiểu những cô gái trẻ như cô, cưới hỏi thì chưa, nhìn cũng chỉ tầm hai mươi, tại sao phải tự chuốc vạ vào mình chứ? Cô xem bây giờ ra nông nổi này, nó còn thò mặt ra nữa không? Chắc là lùi mất rồi chứ gì?”

Ngải Mễ không biết phải đáp ra sao, đành quay mặt đi, giả vờ không nghe thấy. Nữ bác sĩ quân y nói: “Thực ra chuyện chăn gối không đem lại hạnh phúc cho đàn ông, mà còn đem lại hạnh phúc cho người phụ nữ, chỉ có điều chồng cháu không biết quan tâm đến vợ, chưa làm cho cháu hưng phấn đã đưa vào nên mới khổ sở thôi. Muốn đánh giá một người đàn ông biết quan tâm đến phụ nữ hay không, đời sống tình dục có vai trò rất quan trọng. Cháu nên trao đổi với chồng chuyện này, nói cho cậu ấy biết như thế nào thì cháu thích, như thế nào thì không thích...”

“Cô tưởng cháu không nói với lão ấy à?” Người phụ nữ kia ngồi dậy, nói: “Cô biết lão ấy nói thế nào không? Lão ấy bảo chưa bao giờ nghe thấy đàn bà đòi thế này đòi thế kia trên giường, chỉ có cô là không biết xấu hổ.”

Bác sĩ liền thở dài, nói: “Thực ra rất nhiều đàn ông không biết cách làm cho vợ thỏa mãn trong đời sống vợ chồng, đây là điều vô cùng bi ai. Thực ra như thế chất lượng đời sống tình dục của họ cũng không thể cao được.”

Đợi người phụ nữ kia đi rồi, Ngải Mễ mới nói với bác sĩ rằng cô muốn kiểm tra xem có bầu hay chưa. Bác sĩ hỏi tình hình của cô, nói khả năng không cao, nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ, rồi đưa cho Ngải Mễ một lọ nhựa, nói: “Xét nghiệm nước tiểu là biết ngay thôi mà.”

Ngải Mễ chờ đợi trong tâm trạng vô cùng sốt ruột, kết quả xét nghiệm nước tiểu đã có, bác sĩ nói: “Chúc mừng, chúc mừng!”

“Cháu có bầu rồi à?”

“Không.” Bác sĩ nói. “Giờ thì cháu có thể yên tâm tập trung vào học hành được rồi. Đang học cấp ba phải không? Hiện tại có rất nhiều học sinh cấp ba có bầu, haizz, con gái phải biết bảo vệ mình chứ!”

Ngải Mễ vô cùng thất vọng, vẫn hỏi với vẻ không tin: “Cháu không có bầu thật à? Cô khẳng định chắc chắn chứ à? Tại sao buổi sáng cháu rất buồn nôn?”

Bác sĩ đưa cho cô xem một cái khay nhỏ, nói: “Nếu có bầu thì mẫu giấy trong khay sẽ biến thành màu xanh, nhưng mẫu giấy thử cho cháu vẫn giữ nguyên màu hồng nhạt, chắc chắn là không có bầu. Nếu cháu không yên tâm, cô có thể kiểm tra cho cháu.” Sau đó bác sĩ bảo Ngải Mễ nằm lên bàn thủ thuật, đeo một đôi găng tay cao su mỏng, thò hai ngón tay vào cơ thể cô bàn tay còn lại đặt lên bụng và nhắc bụng lên như nhắc quả dưa hấu. Ngải Mễ liền nói: “Cô cẩn thận chút, không lại làm cháu miscarriage (sảy thai) đấy.”

Bác sĩ cười nói: “Cháu học ngoại ngữ à? Con gái cô cũng học ngoại ngữ, dân ngoại ngữ các cháu động cái là lòi tiếng Anh ra nói. Cháu sợ cô làm sảy thai hả?” Ngải Mễ liền gật đầu, bác sĩ lại cười, nói: “Cô đã khám cho rất nhiều bạn gái chưa kết hôn mà lỡ có bầu, lần đầu tiên thấy người sợ bị sảy thai như cháu. Chắc là cháu yêu cậu ấy lắm nhỉ?”

Cô bác sĩ trông rất phúc hậu, nói năng cũng nhẹ nhàng, Ngải Mễ không kịp được bèn bật khóc, không nói được gì, chỉ gật đầu. Bác sĩ hỏi: “Thế sao cậu ấy không đến cùng cháu?”

“Anh ấy bị thu thẩm rồi cô ạ...”

“Bị oan hả?” Bác sĩ hỏi. “Cháu khóc như mưa thế này chắc chắn cậu ấy là người tốt bị vu oan hả?”

Ngải Mễ nức nở nói: “Chắc chắn là anh ấy bị oan, anh ấy không thể giết người, và càng không thể giết một cô gái đang có bầu được...”

“Cháu nói gì cô không hiểu, cậu ấy bị vu oan là giết ai? Cô gái mang bầu con cậu ấy à? Thế cháu...”

Ngải Mễ thần thờ nói: “Anh ấy không yêu cháu, chỉ vì cô gái đó có bầu, không làm được chuyện đó nên mới đến với cháu...”

Bác sĩ liền lắc đầu, thở dài nói: “Cháu à, cháu biết được điều này thì sao còn lưu luyến cậu ấy? Định dùng đứa con để lôi kéo, giữ chân cậu ấy ư? Như thế cũng chẳng giải quyết được việc gì đâu. Phòng khám này của cô không phải mở một, hai ngày, những chuyện như thế cô gặp nhiều rồi, một số cô gái định dùng đứa trẻ để cột chân người đàn ông đã thay lòng đổi dạ nhưng đều không đem lại kết quả.”

“Người khác có thể không cột được nhưng với anh ấy thì được cô ạ.” Ngải Mễ khẳng định. “Anh ấy rất quý trẻ con, chắc chắn sẽ yêu cả mẹ đứa trẻ nữa. Thế nên anh ấy rất thận trọng, không để cháu dính bầu.” Ngải Mễ kể một số chi tiết cho bác sĩ nghe rồi kết luận: “Qua những chuyện này, cháu biết anh ấy không yêu cháu.”

“Tại sao bọn cháu không dùng bao cao su? Vừa đơn giản vừa yên tâm...”

“Bọn cháu có dùng, có hai lần trộm của bố mẹ để dùng.” Ngải Mễ thật thà nói. “Nhưng cháu không thích, cháu không cảm nhận được cơ thể anh ấy... Anh ấy biết vậy liền nói, thôi thế bọn mình tìm cách khác đi, và thế là toàn cho... ra ngoài...”

Bác sĩ nhìn cô, nói bằng giọng rất chân thành: “Cháu à, nghe những chuyện cháu kể, cô thấy cậu ấy rất yêu cháu đấy, cháu không nghe chị vừa nãy nói chuyện chồng chị ấy à? Một người đàn ông biết quan tâm cháu trong chuyện chăn gối như vậy, không thể là chỉ muốn thỏa mãn nhu cầu sinh lý đâu. Cháu chưa đầy hai mươi đúng không? Thực ra cậu ấy nên đợi đến lúc cháu lớn hơn chút nữa hãy bắt đầu.”

Ngải Mễ vội thanh minh thay Allan: “Anh ấy muốn cháu lớn hơn chút nữa, bọn cháu yêu nhau hơn sáu tháng rồi, anh ấy cố gắng không nghĩ đến chuyện đó nhưng cháu lại sợ anh ấy giữ gìn đường lùi, hơn nữa cháu cũng rất tò mò, không hiểu chuyện đó thế nào nên ép anh ấy làm. Cháu nói thật đấy cô ạ.” Ngải Mễ thành khẩn khai hết mọi chuyện.

Bác sĩ nói: “Đó là một chàng trai tốt bụng hiếm có đấy cháu ạ, cô thấy cậu ấy rất yêu cháu. Một người đàn ông, lại còn trẻ như thế rất khó làm chủ bản thân, cho dù cố gắng chịu đựng để không dụ dỗ cháu hay dùng cách cho ra ngoài để tránh thai thường không thể đạt được khoái cảm cao nhất, vì thời điểm quan trọng nhất lại phải đưa ra ngoài, hơn nữa lại luôn phải cảnh giác, không được tận hưởng hết mình, thông thường đàn ông sẽ không muốn làm như thế đâu. Rất nhiều người không muốn dùng bao cao su bắt bên nữ phải dùng thuốc tránh thai, hoặc cứ bất chấp hậu quả để mình được thỏa mãn. Cậu ấy biết nghĩ cho cháu như thế là rất đáng quý. Nếu như cháu nói, lần đầu tiên đã lên đỉnh được, thế chắc chắn cậu ấy phải tìm đủ mọi cách để kích thích cháu, đồng thời phải chịu đựng rất kiên cường đấy.”

Ngải Mễ phấn chấn lắm, bèn kể tiếp: “Chắc chắn lần nào anh ấy cũng phải chịu đựng rất cực khổ, vì anh ấy luôn tìm cách để cháu lên đỉnh, kể cả không nhận được quá lâu, anh ấy cũng có cách khác...”

Bác sĩ cười, nói: “Cháu là cô gái may mắn đấy, cháu xem chị ban nãy, có thể cả đời chẳng biết lên đỉnh là gì, lại còn phải thường xuyên đi phá thai nữa, tổn hại đến sức khỏe, đây là điều bất hạnh nhất. Một số người vì hưởng lạc, chẳng may có bầu ngoài ý muốn, đến phá thai thì còn có thể trả giá cho hành động buông thả của mình. Còn như chị ấy, không được tận hưởng niềm hạnh phúc, chỉ có đau đớn, cuộc sống tình dục trở nên bất hạnh. Cháu rất hạnh phúc, chỉ có tận hưởng mà không đau đớn, lại còn bảo cậu ấy không yêu cháu nữa à?”

Ngải Mễ nghĩ nói: “Cô nghĩ là anh ấy rất yêu cháu thật à?”

“Cô được nghe rất nhiều chuyện của các cô gái trẻ rồi, và cũng đã phải phá thai cho rất nhiều cô, không ai là không than thân trách phận với cô, không thấy khổ sở thì đã không đến phòng khám của cô. Còn cháu là trường hợp ngoại lệ, cháu nên trân trọng cậu ấy. Cháu bảo cậu ấy bị vu oan, thế thì cháu phải tìm cách giúp cậu ấy mới đúng, tại sao lại nghi ngờ cậu ấy như thế? Cháu đã được xem kết quả khám nghiệm tử thi chưa? Cháu chưa xem đúng không? Có lẽ bên công an chỉ vì muốn chắc chắn nên tạm thời chưa thả cậu ấy ra, nhưng họ cũng không bắt cậu ấy, đợi khi tình hình được làm rõ rồi thì người ta sẽ được thả thôi. Cháu chịu khó chờ cậu ấy vậy, đừng suy nghĩ lung tung nữa.” Bác sĩ nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Cháu để lại số điện thoại và cho cô biết tên của cậu ấy, cô có quen một bác sĩ pháp y bên công an, xem cô có thể hỏi được giúp cháu gì không.”

Ngải Mễ mừng không sao kể xiết, lập tức để lại số điện thoại của mình và tên của Allan, rồi cô hỏi số điện thoại và tên của bác sĩ, biết cô ấy tên là Kim Xảo Chi, sau đó mới phấn chấn ra về.

29. Chương 28

Chương 28

Ngải Mễ từ phòng khám của bác sĩ Kim về, ngày nào cũng đồng tai chờ điện thoại. Đến ngày thứ ba, cuối cùng bác sĩ Kim đã gọi điện đến. Bác sĩ Kim nói đã hỏi được cho cô kết luận giải phẫu, trước khi chết, Jane vẫn là gái còn trinh, thế nên không tồn tại khả năng có bầu. Bác sĩ Kim hỏi cô: “Giờ thì cháu yên tâm rồi chứ? Chắc là bạn trai cháu sẽ không sao đâu, đợi cậu ấy được thả rồi thì đưa đến chỗ cô chơi.”

Ngải Mễ cảm ơn bác sĩ rồi hứa đợi Allan được thả sẽ đưa anh đến à bác sĩ chơi. Sau khi cúp máy, cô chìm trong suy tư, cảm thấy mọi thứ đến quá bất ngờ khiến cô không dám tin. Cô nghĩ, nếu kết quả giải phẫu đúng là như vậy thì chứng tỏ bên công an đã biết từ lâu rằng Jane không có bầu, vậy tại sao bọn họ vẫn nghi ngờ Allan nhỉ? Điều này hoàn toàn không hợp logic.

Sau khi về nhà, cô kể lại chuyện này ẹ nghe, nhưng cô không nói chuyện đến gặp bác sĩ Kim để kiểm tra xem có bầu hay không mà chỉ nói là mẹ của một người bạn quen một bác sĩ pháp y và hỏi tình hình giúp.

Mẹ nói: “Biết được tin này chắc con mừng lắm nhỉ! Máy ngày vừa rồi lúc nào con cũng âu sầu, ủ rũ, không chịu ăn, gây tọp đi rồi, không phải vì con tưởng Allan làm Jane có bầu đó chứ?”

Ngải Mễ phục mẹ sát đất vì con mắt nhìn nhận vấn đề và khả năng đánh giá suy nghĩ của cô, cô nghĩ, mình chưa thừa nhận gì với mẹ, mẹ đã nhận ra rồi, vậy mình kể hết với bác sĩ Kim, đương nhiên là cô ấy sẽ thấy được vấn đề. Hiện tại gần như cô dám khẳng định một trăm phần trăm rằng bác sĩ Kim đang nói dối cô, bịa ra kết quả như vậy để an ủi cô. Làm gì có chuyện trùng hợp lạ lùng như thế? Quen một bác sĩ pháp y, rồi nắm được thông tin nhanh như thế? Mình vừa mới quen bác sĩ Kim, không phải người thân, không phải bạn bè, vì mình mà cô ấy phải nhờ người quen ư?

Cô chán chường nói: “Chắc chắn bác sĩ Kim nói dối con, nếu kết quả giải phẫu đúng như thế thì Allan phải được thả từ lâu rồi chứ?”

Mẹ không nói gì nữa nhưng mấy hôm sau, mẹ mang về nhà bản photo kết luận của báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi, chính mắt Ngải Mễ nhìn thấy mấy chữ đó: “Màng trinh còn nguyên vẹn.” Cô sững sốt hỏi: “Mẹ kiểm đâu ra bản photo vậy?”

Mẹ nói: “Trung Quốc là một đất nước thần kỳ, đến những chuyện khó tin nhất cũng có thể xảy ra. Chỉ tội nghiệp con gái nhà họ Giản, không những mất mạng mà khi chết rồi còn bị mổ xé tứ tung cả, chẳng còn bí mật riêng tư gì nữa. Bố mẹ nó báo công an cũng là vì yêu con gái, không muốn con chết không minh bạch. Mẹ thì bất chấp mọi quy định để kiểm cái bản photo này cũng là vì tình yêu dành cho con gái. Mẹ không nhìn con ngày một tiêu tụy, vì cứu con gái mình, mẹ có thể làm bất cứ chuyện gì.”

Ngải Mễ vui vẻ hẳn lên, bèn đùa với mẹ: “Nếu người khác bắt mẹ phải hiến thân mới chịu ẹ bản photo này thì mẹ có đồng ý không?”

Thấy cô vui, mẹ cũng phấn khởi rồi hồ hởi nói: “Tại sao lại không? Nhưng chắc chắn mẹ phải nắm chắc thành công mới chịu hy sinh sự trong sạch của mình. Mặc dù nếu làm như thế, một ngày nào đó con sẽ biết và coi thường mẹ, nhưng vì cứu con gái, người mẹ sẽ không quan tâm đến những việc đó.” Rồi mẹ lại đùa: “Đừng có mà nói điều này với bố mày, không bố lại nghi ngờ lung tung, tưởng mẹ làm việc gì có lỗi với ông ấy.”

“Allan luôn nói tình yêu của người mẹ vô cùng vĩ đại, không gì có thể sánh nổi, xem ra đúng là như vậy. Một tình yêu vô điều kiện, tình yêu không cần báo đáp, không đòi hỏi phải thấu hiểu, con không biết có làm được điều này không.”

“Đợi sau này làm mẹ rồi con sẽ làm được như thế. Đó là chuyện rất tự nhiên, là thiên chức thôi.” Mẹ vui vẻ nói. “Bí thư Vương nói rồi, chắc là không có chuyện gì lớn đâu, bên phía trường L cũng điều tra rồi, không có vấn đề gì cả, trường J cũng đã điều tra, đều ổn cả, chắc là Allan sẽ sớm được thả thôi. Họ điều tra kĩ như vậy cũng là giúp ỳnh, làm cuộc điều tra triệt để tư cách đạo đức của Allan, hiện giờ mẹ yên tâm rồi,

cũng cảm thấy xấu hổ vì thời gian trước đã nghĩ sai về nó. Đợi Allan được thả thì bảo về nhà mình ở một thời gian?”

Ngải Mễ mừng không sao kể xiết, ôm chặt lấy mẹ hôn hít một hồi. “Mẹ là người mẹ tuyệt vời nhất thế gian này!”

Mẹ nói: “Mình để cậu ấy ở trong phòng làm việc của bố, để bố dùng chung phòng làm việc với mẹ vậy.”

Chưa đợi mẹ nói dứt lời, Ngải Mễ đã chạy sang phòng làm việc của bố và lật đật chuyển đồ đạc.

Phòng ốc đã thu dọn xong xuôi nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Allan đâu. Đợi mấy ngày liền, Ngải Mễ lo lắng hỏi bố mẹ: “Sao đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng anh ấy đâu nhỉ?”

“Hình như nghi ngờ động cơ gây án là vì tiền...” Mẹ nói. “Bố mẹ Allan thỉnh thoảng có gửi tiền về, một phần cho nhà họ Giản, số còn lại cho Allan, có lẽ trong này vẫn còn tranh chấp gì đó...”

Ngải Mễ uể oải ngồi phịch xuống sofa. “Không hiểu đám người đó định giữ trò gì? Tại sao có thư tuyệt mệnh lại khẳng định nhận định là mưu sát?”

Bố nói: “Họ cho rằng Giản Huệ là giảng viên trường Đảng, rồi lại là Đảng viên, thái độ sống tích cực, lạc quan, không thể tự sát được. Hơn nữa con bé lại thuận tay trái, kể cả tự sát cũng không thể tự cắt cổ tay trái.”

Ngải Mễ thật sự tuyệt vọng, xem ra trước khi chứng minh được Jane chết vì tự sát, Allan không được thả ra, vì để cho chắc ăn, bên công an buộc phải bắt được “hung thủ” mới thả nghi phạm ra. Mẹ liền an ủi cô: “Sớm muộn gì cũng rõ thôi, nó có bằng chứng chứng minh không có mặt tại hiện trường, có bốn người làm chứng cơ mà, thế nên sẽ không có chuyện gì đâu. Cùng lắm thì ở trong đó thêm ít ngày, nhưng thu thẩm không phải là bắt giữ, chỉ cần nó vẫn ở đồn thu thẩm thì chứng tỏ bên công an không coi nó là hung thủ.”

“Con có thể đi gặp anh ấy không ạ?”

Bố liền nói: “Đúng là trẻ con, bố mẹ còn không gặp được nữa là mày. Trừ phi người nhà của nó, mà cũng không biết có được gặp hay không nữa.”

Ngải Mễ hối hận vì đợt ấy không kết hôn với Allan, nếu không cô đã là người nhà của anh rồi, như thế còn có hy vọng vào thăm được. Cô lại năn nỉ tiếp: “Mẹ nói Trung Quốc là đất nước thần kỳ, chuyện khó tin nhất cũng có thể xảy ra, bố mẹ có nghĩ ra cách nào cho con gặp anh ấy một lần không?”

Mẹ hứa sẽ nghĩ cách, chạy mấy ngày liền, đến lúc tưởng chừng có hy vọng rồi nhưng ngày hôm sau lại nói không được. Cuối cùng mẹ nói: “Thật sự mẹ cũng hết cách rồi, đành chịu khó chờ thôi, nó sẽ được thả sớm thôi. Bao nhiêu ngày còn được, huống chi có mấy ngày?”

Ngải Mễ cũng biết là bố mẹ đã nghĩ hết cách rồi nên quyết định không làm phiền họ nữa, cô tự tìm địa chỉ đồn thu thẩm, rồi vào một buổi chiều thứ Sáu, cô bắt xe buýt một chặng, xuống xe lại bắt taxi, đến đồn thu thẩm nằm ở ngoại ô thành phố J. Cô biết mình không được phép vào nhưng cô chỉ muốn được nhìn chỗ đó, chỉ muốn được ở gần Allan hơn một chút.

Nhưng khi nhìn thấy đồn thu thẩm, Ngải Mễ đã không cầm được nước mắt. Bức tường đó cao biết bao, bên trên còn rào dây thép gai, có trạm gác rất cao, có bảo vệ tay cầm súng ống. Thế này thì có khác gì nhà tù đâu? Cô đã quên đi tất cả và lao đến cổng đồn thu thẩm, chỉ muốn được vào thăm Allan ngay. Bảo vệ không cho cô vào, cô đứng đó ăn vạ, kể lể khổ sở với mấy người đó, còn cam đoan sau này sẽ tạ ơn bọn họ, nhưng mấy nhân viên bảo vệ đó đều rất nguyên tắc, kiên quyết không đồng ý, còn dọa nếu cô còn tiếp tục đứng đây gây rắc rối, sẽ thu thẩm cả cô luôn.

Cô vừa đi về vừa khóc, kể cho bố mẹ nghe về sự đáng sợ của đồn thu thẩm, khóc lóc năn nỉ bố mẹ nghĩ cách cứu Allan ra nhưng bố chỉ thở dài với vẻ bất lực, còn mẹ thì rút nước mắt cùng cô mà cũng chẳng có cách nào. Cô biết bố mẹ đã cố gắng hết sức rồi, quà cáp biếu xén người nọ người kia cũng tốn không ít tiền, chạy vạy lo toan cũng làm ảnh hưởng đến công việc nghiên cứu và giảng dạy của họ, nhưng cùng lắm họ cũng chỉ có thể nhờ người nghe ngóng tình hình, những người mà họ quen chưa đạt đến cấp bậc có thể ảnh hưởng đến tiến trình điều tra vụ án.

Cô nghĩ hiện tại chỉ có thể dựa vào bản thân, nhưng cô không biết nên bắt đầu từ đâu, cô không quen ai làm quan chức cả, nếu quen thì cô có thể trả bất cứ giá nào, chỉ cần đưa được Allan ra khỏi nơi tạm tối đó. Cô thường đọc báo thấy ông nọ ông kia lợi dụng chức quyền để cặp với những cô gái có việc phải nhờ vả ông ta, thậm chí cô còn thất vọng nghĩ rằng, đến người làm quan như thế mình còn không quen thì nói gì đến chuyện lợi dụng nhan sắc của mình làm những việc đó, hơn nữa chắc chắn nhan sắc của mình cũng không nghiêng nước nghiêng thành để có thể dụ dỗ người khác, vì mấy anh chàng bảo vệ ở đồn thu thuế không hề tỏ ra động lòng trước dung nhan của mình.

Cô nghĩ, hiện tại, lý tưởng nhất là quen với một người có thể ảnh hưởng đến tiến trình xử lý vụ án, nếu có một người như thế, ông ta chỉ cần nói một câu là có thể đưa Allan ra ngoài, thế thì tuyệt vời biết bao. Hiện tại quan trọng nhất là hai vấn đề, lá thư tuyệt mệnh và Jane thuận tay trái, chỉ tiếc là cô không biết rốt cuộc lá thư đó viết những gì, nếu biết, chắc chắn cô sẽ đưa ra được lời suy đoán hợp lý, chứng minh Allan không phải là hung thủ, cô cũng mong những người thụ lý vụ án nghe được lý thuyết “nửa thuận tay trái” của cô, và nguyên nhân tại sao Jane lại cắt tay trái.

Cô lọc một loạt tên người quen, gồm người cô quen, bố mẹ của họ, bạn bè của họ, tất tần tật, xem ai có thể nhờ được, nhưng chẳng có ai cả.

Cuối cùng cô mới nhớ đến anh chàng Tiểu Côn kia, trực giác mách bảo cô là Tiểu Côn thích cô, có thể lợi dụng tình cảm này để nhờ anh ta làm công tác tư tưởng với bố anh ta. Bí thư Vương giúp bố mẹ chỉ là giúp một người bạn bình thường, nhưng nếu con trai ông nhờ ông ấy giúp thì lại hoàn toàn khác. Cô nghĩ đến mẹ mình, bà vì con gái mà có thể làm mọi việc, nếu Tiểu Côn cũng nể nể Bí thư Vương, chắc chắn ông ấy sẽ chạy đi lo việc này bằng mọi giá. Cô biết tình yêu của người cha không thể vĩ đại bằng người mẹ, nhưng cô nghe nói vợ Bí thư Vương mất cách đây mấy năm rồi, và Bí thư Vương cũng không đi bước nữa, chứng tỏ ông rất yêu người vợ đã khuất của mình, như thế chắc chắn ông ấy cũng sẽ yêu thương con mình hết mực.

Ngải Mễ gọi điện thoại đến nhà Bí thư Vương tìm Tiểu Côn, thấy người nhắc máy là phụ nữ, cô đang thất vọng thì nghe thấy người đó hỏi: “Bạn tìm em mình có việc gì đấy?”

“À, dạ không có việc gì ạ, em chỉ muốn hỏi anh ấy chút chuyện thôi.”

Tiểu Côn liền ra nghe máy, vừa nghe thấy tiếng cô bèn nói: “À, là cô bé lần trước nghe trộm ở phòng làm việc đó hả, lần đó em hại anh một phen khốn đốn.”

Cô bèn cất giọng tỏ vẻ oanh vàng đến bản thân cô cũng thấy sồn gai ốc: “Thế anh có sợ em hại anh lần nữa không?”

“Em hại kiểu gì?” Tiểu Côn cười, nói. “Lại nghe trộm phòng làm việc nữa hả?”

Cô không tỏ vẻ được nữa bèn quay lại với bộ mặt thật của mình, thẳng thắn nói: “Không vào phòng làm việc nữa, em muốn nhờ anh... giúp một việc, em muốn xem lá thư tuyệt mệnh của chị họ Giản đó, bố anh có cần không nhỉ?”

“Xem thư tuyệt mệnh làm gì?”

“Rất quan trọng, làm thế có thể phát hiện con gái nhà họ Giản tự sát hay bị người khác mưu sát...”

“Nghe khẩu khí của em cứ như đang phá án ấy.” Tiểu Côn nhận lời ngay: “Ok, không vấn đề gì, để anh hỏi bố anh xem có bản photo của lá thư đó hay không...”

“Đừng hỏi bố anh, nếu anh mà hỏi thì chắc chắn ông sẽ không cho em xem đâu, ông coi em là con nít mà. Anh thử tìm trong phòng làm việc của bố anh xem.”

“Ok, để anh tìm thử xem, em cho anh số điện thoại, nếu tìm được anh gọi cho em.”

Một lúc sau, Tiểu Côn liền gọi điện thoại đến, nói là không tìm được.

Ngải Mễ đang định cúp máy trong niềm thất vọng tràn trề thì lại nghe Tiểu Côn nói: “Những chuyện này em tìm bố anh không bằng tìm anh đâu.”

“Tại sao? Anh là bí thư thành ủy à?”

“Anh không phải là bí thư thành ủy nhưng anh là phóng viên của tờ Pháp luật thành phố J, có quan hệ khá gần với bên công an, anh nghĩ chắc là có thể kiếm được bản photo của lá thư đó.”

Ngải Mễ nghe thấy thế thì mừng lắm. “Thế anh kiếm hộ em một bản nhé?”

“Ok, kiếm được anh sẽ gọi điện cho.”

Ngải Mễ không ngờ Tiểu Côn lại là phóng viên của tờ Pháp luật thành phố J, trông anh chàng chân chất, thật thà, không hề giống với các ông phóng viên lành nghề, hơn nữa lại là báo pháp luật. Cô nghĩ, có lẽ nên nhờ anh chàng đưa tin về vụ án của Allan, như thế có thể sẽ đốc thúc bên công an thả người. Chỉ có điều không biết anh chàng này có dễ đối phó hay không.

Ngày hôm sau, Tiểu Côn liền gọi điện thoại đến nói đã kiếm được bản photo, rồi anh chàng nửa đùa nửa thật trêu: “Nhưng anh không đưa nó cho em được, không cẩn thận em lại mang đi dán khắp nơi thì gay. Thôi thế này vậy, tối nay em đến chỗ anh ở, anh đưa cho xem nhưng em không được mang về đâu.”

“Hẹn chỗ khác được không anh?”

“Ở ngoài không tiện, những việc thế này, bắt luận là anh hay người photo hộ đều phải đối mặt với sự rủi ro nhất định, ở ngoài không tiện lắm. Em muốn có nó thì cũng phải gánh chịu chút rủi ro chứ nhỉ?”

Ngải Mễ nghĩ, câu này mang chút phong cách của phóng viên báo pháp luật rồi, nhưng cô không phải là kẻ ngu ngốc, nên hỏi: “Làm sao em biết chắc chắn là anh đã kiếm được bản photo đó? Nhờ anh lừa em thì sao?”

Tiểu Côn cười, nói: “Ồ, khá lắm, có đầu óc. Để anh đọc cho em nghe mấy câu nhé! “Tình yêu rất khó xác định, rất khó nắm bắt”, rồi thì “cái chết sẽ khiến tình yêu ngưng kết”. Giờ em đã tin anh có bản photo chưa?”

Nghe thấy hai câu đó, Ngải Mễ tin ít nhất Tiểu Côn đã đọc được lá thư đó, vì hai câu này được viết trong luận văn của Allan, chắc chắn Tiểu Côn không thể đoán mò. Hai câu này khiến Ngải Mễ muốn được đọc lá thư đó ngay, cô biết Jane đã từng đọc luận văn của Allan, còn góp ý cho anh sửa nữa, chắc chắn Jane đã lấy hai câu này trong luận văn của Allan. Hiện tại cô càng khẳng định rằng lá thư đó là bằng chứng quan trọng chứng minh Jane tự sát.

Cô liền trả lời rất kiên quyết: “Ok, bây giờ em sẽ đến nhà anh.”

“Bây giờ nhé, nhưng không phải nhà bố anh mà là nơi anh đang ở. Em có đến không?”

“Anh đang ở đâu?”

Tiểu Côn cho cô địa chỉ rồi nói: “Chỉ một mình em đến thôi, không được dẫn theo người khác, cũng không được nói với bất kỳ ai chuyện này. Nếu em dẫn người nào đó đến thì không được xem đâu. Em hiểu không?”

Cô kiên định đáp: “Em hiểu rồi. Tối em sẽ đến.”

30. Chương 29

Chương 29

Ngải Mễ cúp máy trong trạng thái thần thờ, cô cũng không biết mình đang làm gì. Rõ ràng câu nói của Tiểu Côn mách bảo với cô rằng đó là một cái bẫy, bản photo lá thư tuyệt mệnh chính là mồi dụ, nhưng cô không đủ sức chống chọi với cám dỗ đó. Cô không biết tối hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì, liệu anh ta có bắt cô phải trao thân để đổi lấy bản photo này không? Anh ta sẽ nói thế nào nhỉ? Yêu cầu trắng trợn rằng: “Em không ngủ với anh thì anh sẽ không đưa em bản photo này ư?”

Nếu anh ta nói như thế thì cô sẽ xử lý thế nào? Ngủ với anh ta? Sau này Allan biết được sẽ phản ứng ra sao? Xét về lương tâm, cô không cảm thấy có gì là dơ bẩn, vì cô làm chuyện đó với anh ta không phải vì

tình yêu hay dự vọng cá nhân mà chỉ vì muốn có được bản photo đó. Nhưng liệu Allan có nghĩ thế không? Liệu anh có phê phán cô là kẻ lằng lộn và bỏ rơi cô không? Cô nghĩ hầu hết đàn ông đều như thế nhưng Allan sẽ không làm như vậy, anh coi trọng trái tim cô hơn là thân thể cô. Nhưng cô cũng không kiếm được bằng chứng gì để chứng minh Allan là người như thế.

Cô gần như chưa bao giờ cho anh cơ hội ghen tuông, ngay từ thời gian đầu tiếp xúc, cô đã hoàn toàn thuộc về anh. Trái tim cô, con người cô, thời gian, suy nghĩ của cô đều thuộc về anh. Cô chưa bao giờ yêu một anh chàng nào ngoài anh.

Cô cũng thấy hơi hối hận, đáng lẽ trước đó nên tìm mấy cơ hội thử lòng Allan, xem anh có bực bội, ghen bóng ghen gió hay không. Khi cô hỏi về quá khứ của anh, anh không quay lại hỏi về quá khứ của cô, cô không biết nên lý giải thế nào. Rốt cuộc là vì anh thật sự không quan tâm đến quá khứ của cô hay anh tin chắc rằng quá khứ của cô không đáng phải lưu tâm, hoặc là anh có quá khứ nên mới thông minh không hỏi về quá khứ của cô, như thế hai người có thể xí xóa cho nhau? Cô quyết định, bất luận tối hôm nay xảy ra chuyện gì, cô sẽ không kể với Allan để anh khỏi nghi ngờ linh tinh.

Hiện tại, mối lo lắng duy nhất của cô không phải là Tiểu Côn đòi cô phải trao thân cho anh ta rồi mới đưa bản photo lá thư tuyệt mệnh, mà là sợ anh ta giả hoạt hơn cô, bắt cô ngủ với anh ta nhưng lại không đưa cho cô bản photo đó, thậm chí là giết cô. Cô tính toán trong đầu các khả năng có thể xảy ra tối hôm nay, có ba khả năng lớn: 1. Cô lấy được bản photo, Tiểu Côn không làm gì cả mà chỉ thật lòng giúp cô, dường như khả năng này không cao lắm; 2. Cô lấy được bản photo và cũng phải bán thân mình, dường như điều này còn có thể chấp nhận; 3. Cô không lấy được bản photo, đồng thời còn bị Tiểu Côn lừa, thậm chí là giết, như thế thì thật là thiệt thân. Cô không biết mỗi khả năng này xác suất chiếm bao nhiêu phần trăm, nhưng cô quyết định chuẩn bị một số biện pháp đề phòng tình huống bất trắc.

Cô viết một bức thư, ghi lại toàn bộ quá trình này và gửi ỉnh. Trong một, hai ngày tới, bức thư này sẽ gửi đến nhà cô, nếu hôm nay cô đi mà không trở về thì chắc chắn bố mẹ cô sẽ tìm cô khắp nơi, không thấy sẽ báo công an, sau đó họ sẽ nhận được lá thư đó, bóc ra xem sẽ biết ai là hung thủ. Cô viết thư ỉnh chứ không viết cho bố mẹ, vì cô không thể loại trừ khả năng Tiểu Côn chỉ muốn giúp cô, nếu như thế thì không cần thiết phải để bố mẹ đọc lá thư đó, chắc chắn họ sẽ ngắt xủ vì sợ.

Cô lại gọi điện thoại cho cô bạn thân Hướng Hoa, nói nếu chín giờ tối nay vẫn không nhận được điện thoại của cô thì nhờ Hướng Hoa gọi điện báo bố mẹ cô đến địa điểm nọ tìm cô, đồng thời bảo họ chú ý nhận một lá thư Ngải Mễ gửi cho chính Ngải Mễ. Sau đó cô mua một con dao gấp và giấu trong túi xách, chỉ tiếc là cô không biết mua loại hơi cay chuyên để đối phó với những gã thuộc nhóm máu D vẫn xem trên phim ở đâu, nên đành phải mua một chai gôm xịt tóc thay thế. Nếu xịt vào mắt, hẳn chắc chắn sẽ phải co giò bỏ chạy.

Cô viết giấy nhắn để lại cho bố mẹ, nói là về trường, cuối tuần mới về nhà, như thế cô sẽ không phải giải thích tối đi đâu nữa.

Cô về trường nhưng không đi học, vì cô quá hồi hộp, chẳng còn đầu óc nào mà nghe giảng nữa. Cô cũng không biết tại sao mình lại hồi hộp như thế, rốt cuộc là vì chuyện này rất mạo hiểm, rất hồi hộp hay là vì có khả năng sẽ phải hy sinh thể xác mình, hay là vì sắp lấy được bản photo lá thư tuyệt mệnh kia? Cô ngồi xe đến địa chỉ Tiểu Côn cho và hỏi thăm thì biết đó là ký túc xá dành cho nhân viên của báo Pháp luật, cô cũng yên tâm hơn, chắc là phóng viên của báo pháp luật sẽ không sát hại một vị khách đến thăm ngay trong ký túc xá của mình.

Hơn năm giờ cô bắt đầu thay quần áo, nên mặc bộ nào cũng là vấn đề khiến cô phải suy nghĩ nát óc. Mặc quá sexy thì lại sợ Tiểu Côn sinh nghe, chưa kịp lấy bản photo lá thư tuyệt mệnh đó đã bị xơi tái rồi, mặc không đủ sexy thì lại sợ Tiểu Côn không hào hứng, không cho cô xem, xem ra hy sinh dung nhan cũng không phải là chuyện dễ dàng, muốn hy sinh một cách phù hợp, hy sinh cho có thì đòi hỏi phải có một chút vốn liếng và kỹ xảo.

Tối đến, cô gần như chẳng ăn gì, không muốn ăn, nuốt không trôi, đến giờ cô liền gọi một chiếc taxi đến nơi Tiểu Côn ở. Phòng Tiểu Côn nằm trên tầng ba, lên đến tầng ba, gặp một anh chàng, cô liền mỉm cười duyên dáng với anh ta, cô nghĩ nếu mình gặp chuyện bất trắc, anh chàng này sẽ là nhân chính nhìn thấy mình vào phòng Tiểu Côn.

Cô gõ cửa, Tiểu Côn ra mở cửa ngay và mời cô vào phòng cũng ân cần pha trà mời cô như lần trước, để cô

ngồi ghế, còn anh chàng thì ngồi trên giường, hai người cách nhau khoảng một mét. Cô liếc sơ qua nơi mình sẽ chết hoặc thất thân trong buổi tối hôm nay, đây là một căn phòng đơn, nửa trước làm phòng khách, nửa sau làm phòng ngủ, phòng ốc bài trí rất đơn giản nhưng sạch sẽ, chắc là được thu dọn cẩn thận trước khi cô đến.

Dường như Tiểu Côn cũng ăn mặc chỉnh chu hơn lần trước, nhìn cũng có tinh thần hơn nhiều, có thể gọi là “gọn gàng”. Cô liền sốt sắng hỏi: “Bản photo của anh đâu? Cho em xem chút được không?”

Tiểu Côn cười, nói: “Vội gì chứ? Bây giờ cho xem ngay để em chạy mất luôn à?”

Cô liền hỏi với vẻ đã từng kinh qua trận mạc: “Anh định lấy cái gì để đổi?” Cô tiếc rằng mình không biết hút thuốc, nếu không bây giờ có thể vừa ngậm điều thuốc vừa mặc cả như một tay anh chị lão làng, có khi còn làm cho Tiểu Côn sợ vãi tè chứ chẳng chơi.

Tiểu Côn hỏi: “Em định lấy cái gì ra để đổi?”

“Việc này anh phải là người ra giá chứ, anh là người muốn đổi, còn em chẳng muốn mang gì ra đổi cả.”

Tiểu Côn liền bật cười, nói: “Em cũng thật thà đó nhỉ! Em biết anh muốn trao đổi nhưng lại không muốn mang cái gì ra đổi, làm sao anh cho em xem tài liệu quý được?”

“Thôi anh cứ nói thẳng là anh cần gì đi!”

“Nghe khẩu khí của em, có vẻ như chỉ cần anh đòi là em đều cho được hả?”

Ngải Mễ cắn răng, nói: “Xét ở một mức độ nào đó thì là như thế, đương nhiên nếu anh đòi tính mạng của em thì em không đòi nào cho đâu.”

“Nếu anh muốn đổi bằng cơ thể em thì em cũng cho ư?”

Ngải Mễ nhìn anh chàng, không biết câu nói này là thật hay giả, cô quyết định sẽ không chơi trò chơi ô chữ này nữa. Cô nói: “Nói thẳng với anh là em đã có sự chuẩn bị tinh thần về việc này nhưng em cũng hy vọng rằng anh là người chính trực, nếu anh là một kẻ tiểu nhân vô liêm sỉ như thế thì em cũng chẳng còn cách nào khác.”

Tiểu Côn lắc đầu rồi hỏi với vẻ đầy thắc mắc: “Anh không biết gã Thành Cương này lấy cái gì để quyến rũ bọn em, cô nàng tên Giản Huệ đó chưa kịp nói lời yêu thương với anh chàng đã tự tử, giờ lại đến em chấp nhận hy sinh bản thân vì anh ta, không hiểu anh ta là loài động vật quý hiếm nào mà bọn em phải làm như vậy?”

Ngải Mễ sốt sắng hỏi: “Jane chưa thổ lộ với anh ấy hả? Thế tại sao cô ấy lại tự tử? Anh cho em xem bản photo lá thư đó trước được không? Em cam đoan sẽ không nuốt lời.”

“Em hứa gì với anh?” Tiểu Côn hỏi. “Không sợ Thành Cương được thả, thấy thế lại bỏ em à?”

“Anh ấy sẽ hiểu thôi.” Ngải Mễ bực bội hỏi: “Thế anh có định cho em xem không? Em nghi là anh chẳng có bản photo gì hết, chắc là mới chỉ ngó qua được một lần mà thôi.”

“Em vội gì chứ?” Tiểu Côn nói. “Anh đã đưa ra điều kiện gì đâu.” Thấy Ngải Mễ nóng lòng chờ đợi, anh chàng bèn cười, đưa ra điều kiện: “Nếu điều kiện của anh là em buộc phải yêu anh thì sao?”

Ngải Mễ liền lấp liếm cho qua chuyện: “Được, em đồng ý, nhưng em chỉ yêu anh đến khi Thành Cương được thả, sau khi anh ấy được thả em sẽ không yêu anh nữa đâu.”

Tiểu Côn bật cười ha ha. “Chỉ yêu đến khi Thành Cương được thả? Thế thì gọi gì là yêu? Cùng lắm chỉ được gọi là “lừa” mà thôi.” Anh chàng không nói gì nữa mà rút từ ngăn kéo ra bản photo đó và đưa cho Ngải Mễ. Ngải Mễ đón lấy và đọc ngấu ngiến, cô muốn khắc sâu từng chữ từng câu trong tâm trí, vì cô biết Tiểu Côn sẽ không cho cô mang bản photo này đi. Tiểu Côn định nói chuyện với cô, cô liền làm dấu ngăn lại, nói: “Đừng nói gì, để em đọc mấy lần nữa là thuộc.”

Tiểu Côn nói: “Thôi, anh cho em mang bản photo đó về đây. Còn chưa tin hả? Em cất vào túi xách đi nhưng tuyệt đối không được cho ai xem đâu, nếu không sẽ rắc rối cho cả anh và em đây.”

Ngải Mễ ngần tò te nhìn anh chàng với vẻ không tin rồi tần ngần đút bản photo vào túi xách, không biết bước tiếp theo sẽ là gì.

“Chắc trong túi xách có đựng vật dụng phòng thân gì đó nhỉ?” Tiểu Côn cười, hỏi.

Ngải Mễ cũng không giấu giếm mà hỏi thẳng: “Anh đã quen người bên công an thì anh có thể nói giúp với họ những phân tích của em được không?”

“Nghe nói báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi của bác sĩ pháp y đã chứng minh được rằng vết dao của cô gái họ Giản đó là tự sát.” Tiểu Côn liền khen: “Em cũng không đơn giản chút nào nhỉ, chưa xem báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi đã suy luận ra được điều này. Chỉ có thể nói là em quá thông minh hoặc quá hiểu về người đã khuất.”

“Bên công an đã biết hết rồi, vậy tại sao vẫn chưa chịu thả anh ấy ra?”

“Vì không thể loại trừ khả năng hung thủ đứng ở sau lưng, ôm chặt cô gái đó rồi nắm tay cô ta để cắt cổ tay. Lá thư tuyệt mệnh được viết trong hoàn cảnh cô gái đó bị hung thủ ép, nhưng em thật sự không cần thiết phải nhúng tay vào vụ này vì em không thể gây ảnh hưởng tới tiến trình giải quyết vụ án được.”

Ngải Mễ biết Tiểu Côn nói đúng, khả năng của cô có hạn, liền hỏi: “Thế bây giờ em về nhà được rồi chứ?”

“Còn sớm mà, chưa đến tám giờ, ngồi chơi chút nữa đã, anh sẽ không ăn thịt em đâu, chỉ có điều là anh bị em hớp mất hồn rồi. Nhưng em đừng nghĩ theo chiều hướng tiêu cực, anh chỉ bị em hớp hồn vì lỗi yêu bất chấp mọi hậu quả của em mà thôi. Anh cũng đã từng yêu như thế, anh đã từng tưởng rằng chỉ có đàn ông mới yêu như vậy, còn phụ nữ đều phải có nguyên tắc riêng của mình...”

Ngải Mễ nhìn anh chàng vốn rất thật thà, cù lần này, khi nói đến tình yêu, cả khuôn mặt sáng bừng lên rạng rỡ, rất cuốn hút, cô liền đặt túi xách xuống và chăm chú lắng nghe.

Tiểu Côn liền cười, nói: “Thực ra câu chuyện rất đơn giản, thậm chí đối với người ngoài thì chẳng có nghĩa lý gì.”

“Chỉ cần đó là tình yêu chân thành thì đều vĩ đại cả, làm sao có chuyện chẳng có nghĩa lý gì? Em đang rất muốn được nghe đây.”

“Anh từng có một cô bạn gái, bọn anh rất yêu nhau, anh không thích những người yêu anh chỉ vì vị thế của bố anh, nhưng cô ấy không phải người như thế. Bọn anh quen nhau trong phong trào học sinh, sinh viên năm 1986-1987, yêu nhau trong lúc hoạn nạn, có thể nói là từ trong đồng xác chết bò ra. Hồi ấy bọn anh tưởng rằng tình yêu của mình là vô tiền khoáng hậu, có thể trải qua bất kỳ thử thách nào.

Sau đó, cô ấy muốn ra nước ngoài học và đã nhận được giấy gọi nhưng chỉ được học bổng bán phần. Anh học luật, biết dù ra nước ngoài cũng chẳng có tiền đồ gì nên không muốn đi, nhưng vì muốn được ở gần cô ấy mà anh cũng cố gắng thi TOEFL, GRE, muốn học ngành khác, nhưng anh không nhận được giấy gọi. Cô ấy vì vấn đề chưa hết hợp đồng với đơn vị nên bị gây khó dễ, anh đã phải tìm cửa giúp cô ấy, để cô ấy lấy được mọi giấy tờ, rồi anh còn tìm cách kiếm cho cô ấy giấy chứng minh tài chính để nhận được visa nữa.

Sau khi cô ấy ra nước ngoài, mới đầu bọn anh vẫn yêu thương mặn nồng, thư từ, điện thoại liên tục. Anh biết cô ấy thiếu tiền nên ở bên này, anh tìm mọi cách để kiếm tiền, nói thẳng ra là anh đã từng dùng rất nhiều cách không chính đáng, vì khoản thu nhập hợp pháp của anh không đáng là bao. Anh đổi hết số tiền kiếm được sang USD và gửi cho cô ấy. Cô ấy bảo ở bên đó, cô ấy là sinh viên Trung Quốc duy nhất đi xe ô tô mới, điều này khiến anh vô cùng tự hào. Sau đó cô ấy lấy được bằng thạc sĩ, tìm được một công việc, cô ấy không muốn về nước nữa, cô ấy bảo anh nên cố gắng thi để được sang đó, nếu không bọn anh chỉ còn cách chia tay nhau thôi.

Anh không biết làm thế nào mới có thể cứu vãn tình yêu của bọn anh, anh cũng đã thi rất nhiều lần nhưng vì môn tiếng Anh không ra gì nên chẳng ăn thua. Và thế là tình yêu của bọn anh cũng dứt luôn.”

Ngải Mễ nói: “Xem ra tình yêu chịu được sóng gió nhưng chưa chắc đã chịu được thử thách của thời gian và khoảng cách. Vì cô ấy mà anh không chịu lấy vợ à? Chắc anh phải... ba mươi rồi nhỉ?”

“Ba mươi hai rồi.” Tiểu Côn nói. “Cũng không phải vì cô ấy mà không lấy vợ, chỉ là do không tin vào tình yêu nữa, cảm thấy mọi thứ vô vị, không lấy lại được tinh thần, kiểu chán đời buông xuôi. Nói thật là hôm

nay, lúc đầu anh cũng định lấy cái gì đó của em, có qua có lại mà, chuyện này không phải chưa làm bao giờ. Nhưng thấy em yêu anh ta bất chấp mọi hậu quả như vậy, rồi lại nghĩ đến mối tình của mình, anh quyết định thôi, cho em một đường sống.”

“Anh nói ình một đường sống thì đúng hơn.”

“Em yểm con dao trong túi, nếu anh xông tới, em có trở tay kịp không?”

“Em định đầu tiên dụ dỗ anh đã, đợi đến khi anh lơ là mất cảnh giác sẽ lấy dao sau, hoặc là cắn ột nhát...”

Tiểu Côn cười chảy cả nước mắt: “Em thú vị thật đấy, chắc chắn là bị lây nhiễm qua sách vở hay phim ảnh đây.”

Ngải Mễ không biết phải nói gì. “Thực ra là do em không biết anh có xông tới hay không, vì em vốn là người không có sức quyến rũ.” Cô liền kể lại chuyện ở đồn thu thẩm cho Tiểu Côn nghe, rồi cười, nói: “Mấy anh chàng bảo vệ đó có thêm để mắt đến em đâu, chứng tỏ em chẳng biết cách dụ dỗ đàn ông.”

Tiểu Côn liền nói: “Đó là do điều kiện không cho phép, đứng ở chốn đó, em tưởng bọn họ sẽ ra điều kiện với em à? Em thử đổi chỗ nào kín kín mà xem, bọn họ không nuốt chửng em thì anh không phải là người.” Nói xong Tiểu Côn dừng lại một lát, nhìn cô chăm chăm rồi nói: “Ít nhất là trong mắt anh, em có đủ vốn để dụ dỗ đàn ông, hay nói cách khác là em rất quyến rũ, vì em rất trẻ và xinh đẹp, điều quan trọng nhất là em không biết mình có sức quyến rũ, không ông ẹo làm trò, thế nên càng quyến rũ hơn, đàn ông đứng khoảng cách gần thế này nhìn em, không bị em quyến rũ là điều không thể...”

Ngải Mễ nhìn dáng vẻ của anh chàng, hình như đang có phản ứng, cảm thấy sức quyến rũ của mình đã được chứng thực, công với việc được anh khen mấy câu, tính sĩ diện nổi lên, lòng trắc ẩn cũng nổi lên, bèn hỏi: “Anh... khó chịu trong người hả?”

“Hỏi câu này thì giải quyết được vấn đề gì?”

“Nếu vì em... mà anh bị như thế thì... em có thể giúp anh... bằng tay, ý của em là...”

“Thôi, em không phải giải thích ý định của em nữa, anh còn không hiểu à? Ngoài dùng tay ra, em còn biết gì nữa? Biết dùng miệng không?”

Ngải Mễ ngẫm nghĩ, cái giá này đắt quá nên cô lưỡng lự hồi lâu không trả lời.

“Có vẻ như cũng biết, chỉ có điều không chịu thực hành mà thôi.” Tiểu Côn cười ha ha. “Cô nàng này... thú vị thật... xem ra cha Thành Cương đó có diễm phúc lớn nhỉ...”

Rồi anh chàng đứng dậy, nói: “Để anh đưa em về, em làm người ta không thể chịu nổi, trên người một cách vô tâm, càng vô tâm càng không chịu nổi.”

31. Chương 30

Chương 30

Tiểu Côn tiễn Ngải Mễ xuống sân rồi nói với cô: “Em đợi một lát, anh đi lấy xe.” Một lúc sau, Tiểu Côn lái xe đến, bảo cô lên xe: “Đây là xe chuyên đi phỏng vấn của cơ quan, em muốn về trường hay nhà?”

Ngải Mễ ngại ngùng nói: “Em đang đói bụng quá, muốn đi đâu ăn cái gì trước đã, nếu có việc thì anh cứ để em bắt taxi.”

“Anh không bận. Em thích ăn gì? Anh lái xe chở đi nhé?”

“Em... ăn thịt dê xiên nướng. Nhưng em chỉ thích thịt dê xiên nướng ở quán gần nhà em, thôi, xa lắm, anh đưa em về trường vậy, cổng trường có quán ăn nhỏ, ăn tạm cái gì vậy.”

Tiểu Côn nói: “Có xe thì sợ xa gì? Quán mà em nói nằm ở đâu, anh chở em đến ngay.”

Hồi ấy Ngải Mễ rất ngưỡng mộ những người biết lái xe, luôn cảm thấy một người điều khiển được con ngựa sắt cứng đầu này, chắc chắn phải là người rất giỏi giang. Cô liền xuýt xoa với vẻ vô cùng sùng bái: “Anh giỏi nhỉ, còn biết cả lái xe nữa.”

“Biết lái xe là giỏi hả?” Tiểu Côn nói. “Anh học lái xe là vì bị người yêu kích. Mấy năm trước, anh tìm cơ hội sang Mỹ thăm người yêu, cô ấy lái chiếc xe mà anh bỏ tiền ra mua cho cô ấy, nhưng lúc đó đã chán anh rồi. Cô ấy chê anh không biết lái xe, lại còn mặc lê, thất ca vát như một thằng ngố, lê thì kiểu dáng quê mùa, ca vát cũng không biết thất kiểu mới, gặp mọi người thì không biết nói tiếng Anh, vào nhà hàng không biết ăn đồ Tây, lại còn ầm ĩ tranh trả tiền, vào bàn ăn thì hô hào mời rượu, tóm lại là không lọt vào mắt cô ấy. Sau đó mới biết, lúc ấy cô nàng đã cặp với một ông chủ nhà hàng Trung Quốc rồi.”

“Cô ấy là nghiên cứu sinh, tại sao lại cặp với ông chủ quán ăn được?”

“Em đừng nghĩ ông chủ quán ăn đó là một ông già quần dính đầy dầu mỡ, anh chàng đó rất trẻ, đẹp trai, chắc là không học hành gì nhiều nhưng nhìn bề ngoài có thể nói là rất thư sinh, điềm đạm. Tên anh ta là Andy, anh ta hẹn anh đi đàm phán một lần, bảo có thể thay bạn gái anh trả cho anh hơn ba mươi nghìn đô tiền mặt, còn bảo trong thời gian anh ở Mỹ, có thể để cô ta tiếp tục ở bên anh, nhưng sau khi anh về nước, không mong muốn anh quấy rối bọn họ nữa.”

“Rồi hai người... đánh nhau hả?”

“Không, đánh nhau thì giải quyết được gì? Trái tim chạy trốn rồi thì đánh cũng chẳng kéo về được. Anh không nhận tiền của Andy, không muốn để anh ta trở thành chủ nợ của bạn gái anh. Ngay tối hôm ấy, anh đã ra khách sạn ở, nhưng bạn gái anh không chịu, cô ấy nói đây là mấy ngày cuối cùng bọn anh bên nhau, tại sao lại ra khách sạn ở? Andy sẽ không khó chịu vì điều này, anh ấy là người Hoa sinh ra ở Mỹ, phân biệt rất rõ tình dục và tình yêu. Cô ấy nói cô ấy cũng vì sợ cô đơn nên mới đến với Andy, ít nhất là anh ta có thể làm giấy tờ cho cô ấy, vì chuyện thời phong trào học sinh, sinh viên mà cô ấy không muốn quay về Trung Quốc nữa.”

Ngải Mễ lắc đầu không biết nói gì hơn.

Tiểu Côn cười buồn, nói: “Nói thật là anh còn khá yên tâm khi thấy bạn gái anh đến với anh chàng Andy đó, vì trông anh ta không giống kẻ xấu, chấp nhận trả nợ cho cô ấy, rồi lại làm giấy tờ cho cô ấy, trong khi anh không thể mang lại cho cô ấy những cái đó.”

Ngải Mễ cũng khá cảm động, nhớ lại Allan từng nói rằng nếu ở bên anh mà cô không thấy vui thì anh sẽ rời xa cô để cô đi tìm hạnh phúc của riêng mình. Chẳng lẽ tình yêu của đàn ông lại vị tha, vô tư hơn tình yêu của người phụ nữ ư?

Tự lái xe đúng là rất tiện, chẳng mấy chốc Tiểu Côn đã chở Ngải Mễ đến quán bán thịt dê đó. Anh chàng đỗ xe bên vệ đường, hai người đi bộ một lát thì đến quán. Ngải Mễ định lấy tiền ra mua thì Tiểu Côn đã điềm nhiên ra hiệu cho cô dừng lại rồi bước đến mua. Ngải Mễ ngồi bên bàn ăn đợi, dường như quay trở lại thời khắc được đi ăn thịt dê nướng với Allan, bất giác mắt đỏ hoe, tìm tờ giấy ăn lau mũi.

Tiểu Côn bê một đĩa thịt dê xiên nướng to quay lại, kèm cả đồ uống, anh mở lon nước ngọt mã thầy cho cô, còn mình thì mở bia uống. Ngải Mễ sững sốt hỏi: “Sao anh biết em thích uống nước ngọt mã thầy? Anh gặp Thành Cương ở đồn thu thẩm à?”

“Thế gian này không phải chỉ mỗi Thành Cương biết em thích uống nước ngọt mã thầy.” Tiểu Côn có vẻ rất thích thú khi nhìn thấy bộ dạng thắc mắc của cô, một lát sau, anh nói: “Anh đùa vậy thôi. Vì cô bạn gái cũ của anh cũng thích uống loại này nên anh mua theo thói quen mà.”

Ngải Mễ ăn hai xiên thịt dê nướng xong, tự nhiên lại thấy buồn buồn, không muốn ăn nữa. Tiểu Côn hỏi: “Sao vậy? Có phải lúc trước hay đến đây với Thành Cương không?” Cô gật đầu. Tiểu Côn liền nói với vẻ mỉa mai: “Thành Cương ở đẳng cấp nào, sao lại đưa em đến nơi tồi tàn thế này?”

Cô bèn cãi ngay: “Đẳng cấp của anh cao như vậy, chẳng phải cũng đến nơi tồi tàn này còn gì?”

Tiểu Côn vội vàng xin lỗi: “Sorry vì đã làm tổn thương đến hình ảnh thần tượng trong em. Nhưng đợi khi nào có cơ hội, anh sẽ đưa em đến những nơi sang trọng hơn, em sẽ không còn hứng thú với những nơi thế này nữa.”

“Những nơi sang trọng có thịt dê xiên nướng không?”

“Thế gian này có nhiều cái ngon hơn thịt dê xiên nướng lắm.” Tiểu Côn cười đầy ẩn ý, nói: “Em chưa được từng trải sự đời, trong mắt em chỉ có mỗi thịt dê xiên nướng, đến khi nào được ăn mấy món cao cấp hơn, em sẽ biết hóa ra thịt dê xiên nướng cũng chỉ vậy thôi.”

Ngải Mễ liền nói thẳng: “Có phải ý anh là em ngớ ngẩn thích Thành Cương vì em chưa từng trải sự đời đúng không? Đợi đến khi nào gặp nhiều người đàn ông hơn, em sẽ chẳng coi anh ấy là gì nữa đúng không?”

Tiểu Côn cười với vẻ ngại ngùng, hỏi: “Nói chuyện với Thành Cương em cũng hùng hổ, không nể nang ai thế này à?”

Ngải Mễ đáp với vẻ rất tự hào: “Hùng hổ hơn cả thế này ấy chứ.”

“Thế cậu ta không bực à? Đàn ông không thích con gái nam tính thế đâu, bọn họ thích những cô nàng nhẹ nhàng, thực nữ cơ, kiểu cừ non ấy.”

“Tại sao đàn ông các anh lại thích con gái kiểu cừ non? Để bọn anh lừa cho dễ hả? Em không phải là cừ non, em cũng không quan tâm đến việc những người đàn ông khác có thích em hay không, chỉ cần Allan thích là được, anh ấy nói rồi, anh ấy muốn em chính là em, không nên vì anh ấy mà biến mình thành người khác.”

Tiểu Côn liền gật đầu. “Ồ, anh đã ngộ ra một số vấn đề, đúng là Thành Cương có điểm khác người nên mới thu phục được một cô gái bướng bỉnh như em. Cậu ấy còn điểm gì khác người nữa? kể cho anh nghe coi, học được rồi anh cũng sẽ đi kiếm một cô... như em.”

Ngải Mễ chợt nhớ ra điều gì đó, nhìn đồng hồ rồi la lớn: “Quên mất, gần chín giờ rồi, em còn chưa gọi điện cho cô bạn thân. Nếu trước chín giờ không gọi thì bố mẹ em sẽ đến chỗ anh tìm em đấy.”

Tiểu Côn liền móc điện thoại di động của anh ta ra rồi dạy cô cách dùng, sau đó hào hứng nhìn cô gọi điện thoại. Ngải Mễ thông báo với Hướng Hoa rằng hiện tại mọi chuyện của cô đều ổn, không phải gọi điện thoại về nhà hộ cô nữa. Gọi điện thoại xong, cô liền kể kế hoạch của mình cho Tiểu Côn: “May mà hôm nay anh không giở trò, nếu không anh đã tèo trong tay em rồi.”

“Nhưng nếu như thế thì em cũng phải trả giá đấy.” Tiểu Côn lắc đầu, nói. “Từ nay trở đi em đừng chạy lung tung thế này nữa, rất nguy hiểm, để anh chạy giúp vậy, em muốn làm gì cứ nói với anh là được.”

Ngải Mễ liếc anh chàng một lát rồi phân tích: “Anh nói như thế là có ba khả năng. Khả năng thứ nhất: Anh là một người tốt bụng muốn giúp đỡ một người vô tội. Khả năng thứ hai: Anh dùng cách này để lấy lòng em, làm em phải cảm động. Khả năng thứ ba: Thực tế là anh muốn giúp ngược, để bên công an không thả Allan, như thế anh sẽ thực hiện được âm mưu của anh.”

Tiểu Côn nở nụ cười bắt lực và thốt lên: “Anh đầu hàng em rồi, chuyện gì cũng phân tích đâu vào đấy, ngày nào Thành Cương cũng phải nghe em phân tích như vậy, chắc chắn là luôn phải sống trong lo âu thấp thỏm, cậu ta được ngồi trong đó nghỉ ngơi mấy ngày cũng tốt. Nói thật với em nhé, trường hợp của anh là khả năng thứ hai, muốn lấy lòng em nên giúp em. Em có cho anh cơ hội lấy lòng không?”

“Dĩ nhiên là em c rồi, vì em muốn lợi dụng anh mà.” Ngải Mễ hỏi: “Anh có cách nào cho em đến đồn thu thẩm thẩm Allan không?”

“Thế thì anh lại phải đưa ra điều kiện với em rồi.” Thấy Ngải Mễ không nói gì, Tiểu Côn liền an ủi: “Đừng sợ, chỉ là nhờ em dạy tiếng Anh cho anh thôi anh vẫn muốn xuất ngoại, em phụ đạo TOEFL, GRE gì đó cho anh, anh sẽ chạy chuyện Thành Cương cho em, thế có được không?”

“Nhưng em đã thi TOEFL, GRE gì đó đâu, làm sao phụ đạo cho anh được.”

“Không sao, em học tiếng Anh, thừa sức để phụ đạo cho anh. Thôi cứ thống nhất thế nhé, để anh thử xem có chạy được cho em vào thăm Thành Cương không, có thời gian rồi thì em dạy tiếng Anh cho anh.”

Trưa thứ Bảy, Tiểu Côn gọi điện cho Ngải Mễ và xin lỗi cô vì không tìm được cách nào cho cô vào thăm Thành Cương, nhưng hôm qua đã gặp Thành Cương ở đồn thu thẩm. “Hiện tại anh đang ở quán thịt dê

xiên nướng, nếu em muốn biết tình hình của buổi gặp này thì nói cho anh biết em đang ở đâu, anh đến đón em ra khách sạn, bọn mình ra đó vừa ăn vừa nói chuyện.”

Ngải Mễ sợ đây là cái bẫy Tiểu Côn gài, trong khi hiện tại cô lại chưa có kế hoạch gì đối phó, nên lưỡng lự nói: “Tại sao phải đến khách sạn? Nhà em đang chẳng có ai, anh đến nhà em đi, đến đây nói chuyện cũng được.”

Tiểu Côn hỏi địa chỉ nhà cô, chẳng mấy chốc đã có mặt. Ngải Mễ rót cho anh chàng một cốc trà, sốt sắng hỏi: “Anh gặp được anh ấy rồi hả?”

Tiểu Côn liền gật đầu.

“Anh ấy thế nào rồi? Làm những gì ở trong đó?”

“Cậu ấy ổn cả, ngày ngày đọc sách báo thôi.”

“Trông anh ấy có gầy không?”

Tiểu Côn phì cười. “Lần đầu tiên gặp cậu ta, làm sao anh biết cậu ta gầy hay béo? Nhưng đúng là đẹp trai thật, mọi người gọi là “đệ nhất nam vương” đồn thu thẩm đấy.”

Ngải Mễ chẳng còn đầu óc nào nghe anh chàng đùa cợt, chỉ lo lắng hỏi: “Thế bọn họ... có đánh anh ấy không?”

Tiểu Côn liền khẳng định chắc như đinh đóng cột: “Làm sao đánh cậu ấy được? Các nhân viên chấp pháp như bọn anh sao không hiểu luật mà phạm luật được?”

“Anh ấy có hỏi gì em không?”

“Lúc đầu thì không vì cậu ấy làm sao dám tin anh, nhưng anh đã kể chuyện ăn thịt dê xiên, cậu ấy mới tin anh là bạn em, cậu ấy vẫn không dám nhắc đến tên em vì sợ liên lụy đến em, khi nhắc đến em, bọn anh đều gọi là “cô nhóc”. Cậu ấy hỏi cô nhóc có chịu đi học không, bảo cô nhóc nhớ đi học đều, không được bỏ bê học hành. Cậu ấy còn bảo cô nhóc đừng sốt ruột, không nên làm thảm tử nghiệp dư, lang thang khắp nơi, phải kiên nhẫn đợi cơ quan công an điều tra làm sáng tỏ mọi việc.”

“Anh ấy chỉ nói vậy thôi hả?” Ngải Mễ sốt ruột hỏi. “Có nói thêm gì không?”

“Cậu ấy bảo chắc chắn có nhiều lời dèm pha dị nghị, nhưng đó đều không phải là sự thật. Cậu ấy bảo rất lo cho em, sợ những lời dèm pha lại khiến em làm chuyện gì đó ngốc nghếch.”

“Anh ấy... có nói là... nhớ em không?” Ngải Mễ không chịu được nữa, bèn đưa ra câu hỏi mình muốn hỏi nhất.

Tiểu Côn bèn lắc đầu rồi an ủi cô: “Chắc là cậu ấy ngại thừa nhận tình cảm của mình. Em đừng băn khoăn, đàn ông đều thế cả, họ nghĩ rằng nếu thừa nhận sự nhớ nhung của mình dành cho người khác, thì chứng tỏ mình yếu đuối, thế nên họ không muốn thừa nhận, huống chi đối với cậu ấy, anh hoàn toàn là một người xa lạ.”

Mặc dù được an ủi như thế nhưng Ngải Mễ vẫn vô cùng thất vọng. Đàn ông không muốn thừa nhận tình cảm của mình là điều có thể lý giải, nhưng hiện tại là hoàn cảnh như thế nào? Hai người xa nhau lâu như thế rồi, không có cơ hội gặp mặt mà còn quan tâm đến lòng sĩ diện như thế.

Tiểu Côn nói: “À, cậu ấy còn nhờ anh nhắn em, hơi khó hiểu, cậu ấy bảo là bấy lâu nay vẫn nghĩ về câu hỏi mà bà nội em thường hỏi, cậu ấy đã có câu trả lời rồi, chắc chắn em sẽ thích, đợi đến khi được thả, cậu ấy sẽ đích thân nói cho em biết.” Tiểu Côn nhìn cô với vẻ đầy thắc mắc, hỏi: “Bà nội em thường hỏi câu gì vậy?”

Ngải Mễ phấn chấn đến mức mặt đỏ bừng, chạy đến ôm chặt Tiểu Côn, nói. “Anh không hiểu thì đừng hỏi. Cảm ơn anh đã nói với em điều này!”

Tiểu Côn liền lăm bắm đầy thắc mắc: “Nhắc đến bà nội mà em ôm anh luôn hả? Thế thì từ sau phải nhắc nhiều hơn mới được.”

32. Chương 31

Chương 31

Nghe Tiểu Côn kể xong chuyện thăm Allan, Ngải Mễ liền đề nghị: “Thôi, tranh thủ luôn cơ hội này phụ đạo tiếng Anh cho anh nhé!”

Tiểu Côn gãi đầu, đáp: “Nhưng anh có mang sách vở gì đâu? Em có tài liệu gì ở mớ này không?”

“Em cũng không có, vì em đã thi TOEFL bao giờ đâu. Làm sao bây giờ nhỉ? Chẳng lẽ anh giúp em rồi mà em không giúp lại được gì à?”

“Thôi thế này vậy, anh có hai tấm vé đi xem hòa nhạc tối mai, đêm diễn đầu tiên của đoàn nhạc giao hưởng Đức, em đi xem cùng anh nhé?”

“Nhưng em chỉ hứa phụ đạo tiếng Anh cho anh, có phải phụ đạo âm nhạc đâu.”

“Thế hay là ngày mai anh mang sách GRE đến, em phụ đạo cho anh được không?” Tiểu Côn hỏi với vẻ thăm dò: “Sau đó...bọn mình lại đi nghe nhạc giao hưởng?”

“Em thật sự không còn đầu óc nào mà đi nghe nhạc giao hưởng cả, Allan còn đang ở trong đó, em...” Ngải Mễ sụt sịt nói: “Không biết hằng ngày anh ấy được ăn cái gì? Được ở một mình hay phải chen chúc đông người? Anh ấy mặc có đủ ấm không? Có được ra ngoài... cho thoáng không?”

Tiểu Côn liền cười, nói: “Em tưởng tượng đồn thu thăm kinh khủng quá, anh nói cho em biết nhé, cậu ấy ngồi trong đó đọc sách báo. Cậu ấy là người làm nghiên cứu, ở ngoài cũng chỉ đọc sách báo thôi, điểm khác biệt là không được chạy lung tung.”

Ngải Mễ nghĩ cũng phải, bèn tự an ủi mình: “Ừ nhỉ, anh ấy ở trong đó cũng tốt, ít nhất là không được đi tán gái nữa.”

Tiểu Côn liền tranh thủ thời cơ. “Thế chiều mai em phụ đạo tiếng Anh cho anh, tối đến bọn mình đi nghe hòa nhạc nhé? Đến nhà em hay đến chỗ anh?”

Ngải Mễ lưỡng lự nói: “Thôi cứ đến nhà em đi, đi nghe hòa nhạc hay không em chưa quyết định được.”

“Ok, em cứ suy nghĩ đi, ba giờ chiều mai anh đến nhé?”

||âng”

Ba giờ chiều hôm sau, Tiểu Côn đến nhà Ngải Mễ như đã hẹn, đúng lúc bố mẹ Ngải Mễ đều có mặt ở nhà, thấy con trai Bí thư Vương đến chơi, cả hai người đều tỏ ra rất cung kính khiến Tiểu Côn cũng ngại, một điều bác trai, hai điều bác gái hàn huyên với bố mẹ cô. Ngải Mễ liền nói với bố mẹ: “Bố mẹ cứ lo việc đi, con và anh Tiểu Côn ngồi học tiếng Anh ở phòng khách.”

Ngải Mễ nói qua thì thấy mình không hề quen với kiểu thi của GRE, về cơ bản là chẳng phụ đạo được gì, mặc dù cô tin là nếu xem trước mấy lần thì chắc chắn sẽ nhanh chóng đuổi kịp và vượt qua Tiểu Côn, nhưng hôm nay bất ngờ thế này, thật sự là trở tay không kịp. Cô chán chường nói: “Thôi, em không phụ đạo được cho anh đâu, có mà anh phụ đạo cho em thì có.”

Tiểu Côn cũng tỏ ra rất ngại ngùng, tựa như đã phạm lỗi gì đó, rụt rè kiến nghị: “Thế lần sau em phụ đạo nghe TOEFL cho anh nhé, kỹ năng nghe của anh kém lắm, thật đấy, chắc chắn kém hơn em.”

Hai người ngồi một lúc mà chân tay cứ thừa, Tiểu Côn không bảo vệ, Ngải Mễ cũng ngại đuổi anh chàng. Cuối cùng Tiểu Côn đề nghị: “Đằng nào thì cũng chẳng có việc gì, anh đưa em đi loanh quanh siêu thị nhé? Con gái bọn em thích đi chơi siêu thị lắm mà?”

Ngải Mễ lắc đầu từ chối: “Hiện tại em... chẳng có đầu óc làm gì cả.” Cô nghĩ một lát rồi nói: “Anh lái xe đến à? Thế anh đưa em đến đồn thu thăm được không?”

“Nhưng em có được vào đó đâu, anh tìm hiểu rồi...”

“Em không vào mà chỉ đứng ngoài nhìn thôi, nếu anh ấy được ra ngoài cho thoáng thì có khi lại được gặp anh ấy...” Nói đến đây, Ngải Mễ lại sụt sịt khóc.

Tiểu Côn vội đáp: “Ok, ok, để anh đưa em đi, đừng làm thế...”

Trên đường đi, Ngải Mễ không nói gì mà chỉ lặng lẽ khóc. Tiểu Côn cũng không dám nói gì thêm, chỉ thỉnh thoảng liếc một cái. Anh dừng xe ở nơi cách đồn thu thuế không xa, Ngải Mễ leo lên con dốc nhỏ và nhìn về phía đồn thu thuế. Nhưng ngoài tường cao ra thì chẳng nhìn được gì. Ngải Mễ vẫn chưa thôi khóc, cảm thấy đầu óc mụ mị vì khóc quá nhiều. Tiểu Côn không có cách nào khuyên cô, đành để mặc cô khóc.

Mặt trời sắp xuống núi, Tiểu Côn liền rút rè đề nghị: “Bọn mình về thôi.”

Ngải Mễ lau nước mắt, hỏi: “Anh có thể viết một bài báo đăng lên tờ báo của bên anh, đốc thúc cơ quan công an thả Allan ra được không? Đã không kết tội được anh ấy thì chẳng có lý nào giam anh ấy trong đó cả. Trước khi chứng minh được một người có tội thì vẫn phải coi họ là vô tội chứ?”

“Luật pháp của một số quốc gia là như thế, nhưng... hiện tại Trung Quốc chưa đạt được đến trình độ đó. Chế độ thu thuế tồn tại nhiều năm rồi, thực tiễn cũng chứng minh là khả thi, thế nên... anh viết bài cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.”

Ngải Mễ liền nhìn Tiểu Côn, nói: “Em năn nỉ anh viết hộ em bài báo này đây, hoặc anh không viết cũng được, để em viết, em viết xong nhờ anh tìm cách đăng trên báo bên anh. Anh giúp em vụ này thì...em sẽ yêu anh.”

“Ngải Mễ, anh biết là em rất nóng lòng cứu cậu ấy, nhưng cũng không nên bất chấp mọi hậu quả mà hứa hẹn lung tung như thế, kiểu ấy rất nguy hiểm, người khác có thể lợi dụng em và không giúp được gì cho em, đến lúc đó em sẽ mất tất cả chì lẫn chài.” Tiểu Côn cười rồi nói: “Em rất thông minh nên đã đoán được suy nghĩ của anh. Em đã xem bộ phim Casablanca bao giờ chưa? Anh xem rồi nhưng không nhớ nữa, chỉ nhớ chi tiết người đàn ông trong bộ phim đó giúp người phụ nữ mà anh yêu và chồng cô ta thoát khỏi bàn tay của Đức Quốc Xã. Không giấu gì em, anh rất khâm phục người đàn ông đó, đó mới gọi là tình yêu của đàn ông.”

Ngải Mễ hỏi mà lòng tràn đầy hi vọng: “Thế là anh... đồng ý viết hả?”

“Anh đã nói với em rồi, viết cũng chẳng để làm gì, làm sao Tổng biên tập cho đăng được. Cuộc sống đôi khi vô cùng tàn khốc, đặc biệt nếu nhìn từ góc độ cá nhân. Chế độ thu thuế khiến bao nhiêu người vô tội bị nhốt, nhưng cũng ngăn ngừa được rất nhiều tội phạm tiếp tục phạm tội. Một xã hội muốn bình an thì đôi khi phải hy sinh một vài cá nhân.”

Ngải Mễ liền phản bác: “Nhưng quyền lợi cá nhân thì sao? Chẳng lẽ mỗi công dân không được hưởng quyền tự do ư? Tại sao có thể không có tội chứng gì mà tước đoạt quyền tự do của con người chứ?”

Tiểu Côn thở dài, nói: “Thú thực là anh cũng không biết rốt cuộc chế độ thu thuế có đúng hay không, chỉ có thể nói là Thành Cương không may mắn, trở thành một người trong nhóm phải hy sinh vì xã hội. Ngải Mễ, anh rất quý mến em, anh rất muốn giúp em việc này để em phải cảm kích anh, nhưng anh biết anh không đủ khả năng để làm việc đó, thế nên anh không muốn hứa lèo với em, em chỉ còn cách là kiên nhẫn chờ đợi ngày vụ án được điều tra rõ ngọn ngành mà thôi.”

“Có phải vì ... thích em mà anh cố tình không giúp việc này không, để Allan ở trong đó thêm vài ngày, cho anh được... ở gần em?”

“Anh cũng đã từng nghĩ như thế nhưng anh vẫn không thể vô liên sỉ như vậy được. Anh là một người có lòng tự trọng cao, rất tự tin trước khả năng của mình, anh muốn cạnh tranh công bằng với Thành Cương hơn là làm những việc bỉ ổi như thế.”

Tiểu Côn lấy từ trong túi áo ra một hộp nhỏ và đưa cho Ngải Mễ. “Em xem, anh còn... mua cái này nữa, định tặng em trước khi đi nghe nhạc giao hưởng. Anh tin là con gái không có mối thù gì với đồ trang sức, không có cô nào không rung động trước đồ trang sức cả.”

Ngải Mễ mở hộp ra xem thì thấy đó là một sợi dây chuyền bằng ngọc trai, cô không có khái niệm gì về đồ trang sức cả, thấy chuỗi ngọc đó hạt nào cũng đều chẵn chẵn, nghĩ bụng chắc là hàng fake mà thôi. Khi đi

dự hội nghị ở Thanh Đảo, bố cô cũng mang về rất nhiều dây chuyền ngọc trai, nói mặc dù chỉ có năm tệ một cái nhưng đều là ngọc trai thật, con mang đi mà tặng cho các bạn. Những hạt đó bề mặt không được nhẵn nhụi lắm, kích cỡ cũng không đều nhau, trong khi chuỗi ngọc trai này sáng bóng, không có đường vân sần sùi trên bề mặt, thế nên cô nghĩ là giả, nhưng là hàng giả cao cấp nên vẫn rất đẹp. Cô cầm trên tay, lật đi lật lại ngắm nghía.

Tiểu Côn hỏi: “Em có thích không? Cổ em đẹp, anh cũng đã từng... tiếp xúc với nhiều cô gái, nhưng chưa thấy người nào cổ đẹp như em. Em đeo chuỗi ngọc trai này chắc chắn rất sang. Vừa nhìn thấy nó anh đã nghĩ nó sinh ra là để cho em, không tìm được anh đã mua. Mặc dù anh biết như thế không hay... nhưng...”

“Cái này chắc phải hai, ba trăm tệ ấy nhỉ?” Ngải Mễ không hề nể nang mà hỏi giá như một tay lái buôn.

Tiểu Côn không tìm được liền bật cười. “Em... nghĩ thế à?”

“Em đoán chắc phải tầm đó. Nhưng từ trước đến nay em chẳng bao giờ đeo đồ trang sức cả. Em có mấy món đồ linh tinh, toàn vài tệ thôi, chụp ảnh em cũng đeo.”

“Thành Cương chưa bao giờ tặng em đồ trang sức à?”

“Anh ấy còn đang đi học, lấy đâu ra tiền? Anh ấy chỉ tặng em những cái như hộp nhạc gì đó, lãng mạn lắm.”

“Nói lãng mạn nhưng thực ra là kẹt xỉ, bố mẹ cậu ấy đều ở Canada mà lại không có tiền tặng em đồ trang sức à?” Tiểu Côn đưa tay ra và hỏi Ngải Mễ: “Để anh đeo cho em nhé?”

Tiểu Mễ lắc đầu. “Không cần đâu”, rồi cầm chuỗi ngọc trai trong tay nghịch.

“Xem ra em có vẻ rất thích, thích thì cầm lấy nhé, tự đeo đi vậy.”

“Nói thật là em rất muốn nhận nhưng em không muốn phải trả giá với anh...”

“Trả giá gì với anh?”

Ngải Mễ liếc Tiểu Côn rồi đáp: “Không phải lấy thân đáp đền thì cũng là tình yêu thôi.”

“Em nói gì mà thậm xưng thế, chỉ vì một cái vòng cổ mà bắt em phải trả giá nhiều đến thế ư? Em cũng đừng nghĩ mình rẻ rúng như vậy. Anh không tham lam nhiều thế đâu, chỉ cần em thích là được rồi, đeo lên đẹp chứng tỏ anh có khả năng thẩm mỹ về đồ trang sức con gái không tồi, thế cũng đã là tốt lắm rồi.”

“Thật hả? Anh tốt bụng vậy ư?” Ngải Mễ nhìn Tiểu Côn với vẻ không tin rồi nói tiếp: “Nếu đúng là tốt như vậy thì em sẽ nhận.”

“Anh đeo cho em hay em tự đeo?”

“Không cần phải đeo, em mang đi bán lấy tiền là xong.”

Tiểu Côn nhướn mày sững sốt, hỏi: “Tại sao vậy? Cô nhóc này lần nào cũng có những quyết sách trái với suy nghĩ của mọi người.”

“Vì em thiếu tiền tiêu, em bắt taxi chạy khắp nơi, bao nhiêu tiền chẳng hết, em cần tiền, em phải thường xuyên đến đây thăm Allan. Thời gian vừa qua bố mẹ em tìm cửa nọ cửa kia, quà cáp cũng tốn kém, họ cũng chẳng còn tiền nữa. Nhà em chủ yếu dựa vào thu nhập của mẹ em để sống, mẹ thì chỉ giảng dạy, còn bố em thì là một sách, chỉ biết làm nghiên cứu thôi...”

“Thế em định mang chuỗi ngọc trai này bán lấy bao nhiêu tiền?”

“Hai, ba trăm tệ được không?”

Tiểu Côn bật cười. “Ngốc ạ, chuỗi ngọc trai này giá hơn hai nghìn tệ đấy !” Nói rồi Tiểu Côn móc hóa đơn ra cho cô xem và nói: “Đừng mang đi bán, cứ để mà đeo, anh đưa cho em ít tiền mang đi mà tiêu.” Nói xong lấy ra một xấp nhân dân tệ đưa cho Ngải Mễ.

“Ồ...”

“Coi như là tiền thù lao em phụ đạo tiếng Anh cho anh. Mỗi tiếng làm gia sư em được trả bao nhiêu tiền?”

Ngải Mễ chưa đi làm gia sư nhiều, chỉ dạy giúp cho con một cô giáo trong khoa của bố một thời gian, mỗi tiếng người ta trả cô 15 nhân dân tệ. Cô nghĩ một lát rồi đổi lại vị trí của 2 chữ số này, nói: “Thường người ta trả 50 tệ một giờ.”

“Ok, anh trả em gấp đôi, 100 tệ một giờ, được không?”

Ngải Mễ mừng không sao kể xiết. “Anh trả nhiều vậy hả? Thế thì em phải chuẩn bị bài thật kĩ để phụ đạo cho anh mới được.”

“Con số đó chưa phải là nhiều, hiện tại thị trường bên ngoài cũng tầm đó, có thể em còn thiệt một ít. Em không đi so sánh giá với người khác là được.”

“Em không so, thế cũng đã quá nhiều rồi, nhiều hơn nhiều so với giá em dạy cho người ta trước đây. Thế một tuần em phụ đạo cho anh nhiều thì em được đến đây nhiều.”

Tiểu Côn liền đáp: “Ok, em muốn phụ đạo mấy tiếng cũng được.”

33. Chương 32

Chương 32

Sau hôm đó, Ngải Mễ phát hiện ra túi mình vừa có tiền, vừa có hộp đựng chuỗi ngọc trai, rất giống người vừa trúng quả lớn. Cô lấy tiền ra đếm, có một nghìn hai trăm tệ, toàn là tờ một trăm tệ. Cô nghĩ, hê, tự nhiên lại thành đại gia, biết sớm làm gia sư kiếm được nhiều tiền thế này thì đã đi làm gia sư từ ba năm về trước rồi.

Cô lại gỡ chuỗi ngọc trai ra ngắm nghía, bản thân cô cũng không biết tại sao mình không kiên quyết trả lại, rốt cuộc là quên hay trong tiềm thức vẫn có gì đó nuối tiếc, cô thật sự không rõ. Cô biết mình sẽ không đeo nó, không có cơ hội, đeo cũng vô duyên, nhưng kể từ lúc nhìn thấy tờ hóa đơn đó, biết đúng là giá hơn hai nghìn tệ, sao tự nhiên lại thấy chuỗi ngọc trai đó đẹp ghê? Chẳng lẽ người không có con mắt nhìn đồ mà tiền mới có con mắt nhìn đồ ư?

Cô nghĩ đến những nhân vật nữ chính trẻ trung, ngây thơ trong những cuốn tiểu thuyết đã đọc thường bị hoa mắt trước ngọc ngà, châu báu, dần dần bị vật chất cám dỗ mà quên người tình nghèo khổ mình đã từng thật lòng yêu thương, ngã vào vòng tay của kẻ có tiền. Cô nghĩ, chắc chắn mình sẽ không như thế, mình đã biết nhiều câu chuyện như thế thì chắc chắn mình sẽ không ngớ ngẩn đến mức để mấy món đồ trang sức đó mua chuộc.

Nhưng cô cũng hơi thắc mắc là tại sao Allan chưa bao giờ tặng đồ trang sức ỉn? Chắc chắn là anh có đủ tiền, bên công an cũng nói là hôm bị bắt, anh mang theo người hơn năm trăm đô la và gần năm nghìn tệ, số tiền đó chẳng thừa sức mua một sợi dây chuyền à?

Lão Đinh nói hôm đó ông sắp họ Trương ở Thâm Quyển trả tiền, nói: “Các cậu là sinh viên nghèo, tiêu hoang phí thế làm gì? Tôi có công ty thanh toán, các cậu đừng chơi sang mà tranh trả tiền với tôi nữa.” Số tiền này bây giờ đi đâu? Chắc là đã bị công an tịch thu, liệu có trả lại không? Nếu được trả lại thì Allan có mua ỉn sợi dây chuyền thế này không? Dĩ nhiên nếu bắt anh ấy mua thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa, anh ấy phải chủ động mua mới có ý nghĩa.

Đến giờ cô mới phát hiện ra rằng, thời gian vừa qua ở bên Allan, hai người chưa bao giờ nói chuyện tiền nong. Khi đi chơi, nếu ăn uống hoặc mua đồ thì Allan đều chủ động mua. Thịnh thoảng thấy cô thích mấy món đồ nho nhỏ, không cần cô phải nói, anh cũng nhận ra được điều đó, anh sẽ chủ động mua cho cô, nhưng anh chưa bao giờ chủ động mua những món như quần áo, đồ trang sức tặng cô. Thực tế là họ cũng rất ít khi đến những cửa hàng lớn, toàn là mò đến những nơi kín đáo ôm ấp, tình cảm với nhau.

Ngải Mễ nhìn chuỗi ngọc trai trên tay trầm nghĩ, tình yêu không thể lấy tiền bạc ra để đo, nhưng một người chịu bỏ ra nhiều tiền như thế để mua quà tặng bạn, nếu nói bạn không hề thấy cảm động là điều hơi vô lý,

đặc biệt là khi anh ta không bắt bạn phải đổi bằng cơ thể bạn hay cái gì đó, đặc biệt là khi anh ta không xấu trai, thậm chí trông khá “gọn gàng” là đằng khác.

Cô nhớ dường như Tiểu Côn cũng rất hiểu biết, am hiểu cả các vấn đề xã hội, cá nhân, hy sinh gì đó. Cô có nghe bố nói Tiểu Côn tốt nghiệp khoa Luật trường Đại học J, và cô cũng biết khoa Luật trường Đại học J khá nổi tiếng trong nước, chứng tỏ Tiểu Côn không phải là gã dần. Dĩ nhiên bố anh ta là bí thư ủy ban kỷ luật, có thể cũng được nường tựa một phần, nhưng trông anh chàng không phải là người ỷ lại, hoàn toàn khác với hình ảnh con ông cháu cha trong mắt cô.

Qua mấy lần tiếp xúc thì thấy dường như Tiểu Côn cũng khá biết cách cư xử, lúc ăn thịt dê xiên nướng cũng biết mua đồ ăn và bê đến bàn cho cô, khi nói chuyện với bố mẹ cô cũng một điều bác trai, hai điều bác gái, hình như Allan chưa bao giờ gọi như thế, có lẽ vì cô và anh đang ở trong thời kỳ hoạt động bí mật. Điều khiến cô vô cùng cảm động là thái độ của Tiểu Côn đối với cô bạn gái đã bỏ anh đi yêu người khác, người ta phản bội anh rồi nhưng anh vẫn thấy may vì cô ấy đã tìm được một người đáng tin cậy.

Những người đàn ông như thế, có ai là không yêu? Ngải Mễ nghĩ nếu vừa được chồng yêu thương vừa có một người đàn ông khác yêu mình thì tuyệt vời biết bao. Cô cảm thấy suy nghĩ này không được hay cho lắm, như là không chung thủy với Allan vậy, nhưng rồi cô lại tự an ủi mình rằng, mình đâu có nói là make love với người đàn ông khác, mình chỉ mong có một người như thế yêu mình, mình không báo đáp lại anh ta cái gì thì thôi.

Nhưng có vẻ hơi khó để được như thế, bạn muốn anh ta yêu bạn đến mức đó nhưng không chịu báo đáp anh ta, nếu như vậy thì sớm muộn gì anh ta cũng chạy mất thôi. Cô nghĩ nếu Tiểu Côn biết cô không bao giờ có ý định yêu anh thì đã chẳng buồn quan tâm đến cô như thế. Hiện tại anh theo đuổi cô như vậy là vì vẫn còn le lói một tia hy vọng, đến thời điểm tuyệt vọng rồi, chắc chắn sẽ không đếm xỉa đến cô nữa. Dường như cô có vẻ không nỡ lòng làm Tiểu Côn tuyệt vọng ngay, cô mong anh cứ theo đuổi cô mãi như vậy, cô thì có Allan yêu cô thật lòng, còn Tiểu Côn thì cứ yêu cô một cách vô vọng như thế, cuộc sống ấy sẽ tuyệt vời biết bao!

Cô thầm nghĩ: Ngải Mễ, người là cô nàng thật hư vinh, hư vinh đến mức ích kỷ. Người không muốn trao tình yêu cho Tiểu Côn nhưng lại không chịu nói ra điều đó, để anh chàng sớm từ bỏ hy vọng và theo đuổi cô gái khác, người chỉ muốn cột chân anh chàng, giữ một khoảng cách nhất định, để anh ta cứ vây quanh người, yêu người, yêu không tính toán, không vụ lợi, thỏa mãn thói hư vinh của người. Tàn nhẫn biết bao! Ích kỷ biết bao! Cô nguyện rửa mình một hồi rồi chạy đi tắm, đợi tắm xong sẽ thử đeo chuỗi ngọc trai xem thế nào.

Tắm gội xong xuôi, cô trốn trong phòng, chỉ mặc váy ngủ để lộ ra cần cổ và đeo chuỗi ngọc trai vào, đứng trước gương tú quần áo ngấm trước ngấm sau, càng soi càng thấy Tiểu Côn nói đúng, đúng là cổ mình đẹp thật, sao trước đây mình không phát hiện ra điểm này nhỉ? Xem ra vẻ đẹp của bản thân vẫn phải để người khác phát hiện đánh giá.

Sau đó khi phụ đạo môn tiếng Anh cho Tiểu Côn, mấy lần Ngải Mễ đã lỏm chuỗi ngọc trai ra trả cho Tiểu Côn, nhưng Tiểu Côn tìm đủ mọi lời lẽ thuyết phục Ngải Mễ, khiến cô không còn nhắc đến chuyện trả lại chuỗi ngọc trai nữa. Ngải Mễ nghĩ, chẳng lẽ nào thì mình cũng không lấy món quà này của Tiểu Côn, hiện tại chỉ là anh ta không chịu nhận lại, mình giữ hộ anh ta mà thôi, đợi Allan được thả, sau khi thử thách Allan, mình sẽ trả lại cho Tiểu Côn.

Chiều thứ Sáu đó, Tiểu Côn gọi điện thoại đến ký túc xá của Ngải Mễ, hỏi ngày mai cô có thời gian không, anh chàng muốn học tiếng Anh với cô, nếu cô muốn đến đồn thu thẩm, anh chàng có thể lái xe chở cô đi, như thế có thể tiết kiệm tiền bắt taxi cho cô, vừa nhanh vừa tiện, lại còn có thể thích ở đến mấy giờ thì ở. Ngải Mễ liền đồng ý ngay, nói một giờ chiều mai anh đến, bọn mình học hai tiếng đồng hồ tiếng Anh rồi lái xe đến đồn thu thẩm. Tiểu Côn nói kế hoạch này khá hay, thôi cứ thế thực hiện.

Sau đó, Tiểu Côn lại bổ sung thêm: “Tối nay có buổi dạ hội khiêu vũ do các cơ quan trực thuộc thành phố tổ chức, em có nề mặt mà đi cùng anh không? Anh đã không tiếc sức mình đi cùng với người quân tử đến đồn thu thẩm, thì em cũng phải không tiếc sức mình đi cùng với kẻ tiểu nhân đến buổi dạ hội chứ!”

Ngải Mễ lưỡng lự không biết nên làm thế nào.

Tiểu Côn nói: “Em sợ gì chứ? Nếu chỉ vì đến buổi dạ hội với anh mà quên đi Thành Cương, thay lòng đổi dạ thì chứng tỏ em yêu anh ta chưa sâu sắc. Sớm thay lòng đổi dạ chẳng không tốt hơn à? Anh thấy tình cảm của em dành cho cậu ấy rất sâu sắc, không phải một, hai buổi khiêu vũ có thể làm em dao động được đâu, chẳng lẽ em không có lòng tin vào mình ở điểm này à? Ít nhất phải thử xem tình cảm mình dành cho Thành Cương sâu nặng đến đâu. Em có thể hy sinh tất cả vì cậu ta, nhưng em có chịu đựng nổi trước sự cám dỗ của phồn hoa đô hội, sự hào nhoáng của xã hội thượng lưu hay không?”

Câu nói này đã kích tướng Ngải Mễ, cô nghĩ, mình không bao giờ tin vào điều này, đi khiêu vũ một lần mà dao động ư? Làm gì có chuyện nghiêm trọng như thế. Lại còn tự xưng là “xã hội thượng lưu” gì đó, cũng chỉ là đám tham quan chuyên ăn hối lộ, vợ vét tiền của dân chứ có gì ghê gớm? Tin chắc rằng vị nào cũng chỉ là quân tử dỏm, thực nữ dỏm hoặc những tay tỷ phú mới phát chỉ giới xum xoe mà thôi, thử xem mình “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn” ra sao, người người đều say, chỉ mình ta tỉnh thế nào.

“Ok, em sẽ đi.”

“Thế mới là Ngải Mễ chứ!” Tiểu Côn phấn khởi nói. “Anh đến đâu đón em đây?”

“Đến nhà em thôi.”

“Ok, sáu giờ tối anh đến đón em. Nhớ trang điểm xinh xắn vào nhé, cho anh mát mắt lắm.”

Chiều hôm đó, Ngải Mễ về đến nhà, cơm tối cũng chẳng ăn được bao nhiêu đã phải lo đi trang điểm. Cô chưa bao giờ tham gia buổi khiêu vũ nào như thế, không biết cảnh tượng sẽ thế nào, nhưng cô nghĩ, sợ cái gì chứ, mình đâu có muốn nổi bật lên giữa đám đó để dụ ong dỗi bướm, mặc gì chẳng quan trọng, cùng lắm là bọn họ coi mình là con nhà quê, không nhảy với mình, mình cũng chẳng buồn nhảy với bọn họ. Hơn nữa Tiểu Côn đưa đến thì phải nhảy với mình chứ? Chẳng lẽ vứt mình ở một góc rồi đi nhảy với người khác, cô cũng không cuống lên, không như lúc theo Allan đi khiêu vũ, chỉ sợ anh lại đi nhảy với cô gái khác.

Đột nhiên cô đặt câu hỏi, khi ở bên mình, không biết Allan có cảm giác này không? Hoàn toàn không để tâm đến mình, mình căng thẳng không anh ấy cũng không quan tâm, mình nhảy với người khác, anh ấy cũng chẳng bận tâm, kể cả mình chạy theo người khác, có thể anh cũng không quan tâm mà tìm ngay một cô khác khá hơn mình. Cô cảm thấy nếu như thế thì buồn biết bao, cô muốn Allan phải căng thẳng vì cô, lo lắng vì cô, sợ cô chạy theo người khác. Cô nghĩ đợi anh được thả, chắc chắn sẽ phải thử anh mấy lần, xem rốt cuộc anh có để tâm đến cô không, có căng thẳng vì cô hay không, căng thẳng thế nào, để tâm đến đâu.

Cứ nghĩ đến Allan là cô lại chẳng còn hào hứng đi khiêu vũ nữa, nhưng cô muốn thử xem mình có chịu được sự cám dỗ của cái gọi là phồn hoa đô hội hay không, và cũng muốn nắn gân mấy cô nàng được gọi là “xã hội thượng lưu” đó.

Cô quyết định lát nữa sẽ không uống nước ngọt gì để khỏi mắc mưu của Tiểu Côn. Cô định bây giờ uống nhiều nước, nhưng lại sợ lát nữa phải ra nhà vệ sinh liên tục, cô nghĩ, tốt nhất là không uống, nếu khát quá thì uống nước vôi vậy, hơi mất vệ sinh nhưng cùng lắm chỉ vì đi ngoài mà thôi, vẫn còn hơn là trúng mưu người khác. Thất thân là chuyện nhỏ, nhưng vì ngớ ngẩn mà để mất sự trong sạch thì thật sự cô không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa. Cô nghĩ thà là tự mình chủ động thất thân còn hơn là bị người khác lừa đảo rồi thất thân. Tóm lại là có thể chịu đựng cái xấu nhưng không thể chịu đựng sự ngu ngốc.

Cô quyết định mặc chiếc váy trắng đã từng mặc thử trong buổi đi khiêu vũ với Allan, vì hôm ấy khi nhìn thấy cô từ phòng ngủ đi ra, Allan đã sững lại, chứng tỏ hiệu quả không tồi, không biết tối nay có làm cho những người có mặt trong buổi khiêu vũ sững sờ hay không. Cô không biết trang điểm, cũng không muốn thử, sợ trang điểm không ra gì thì lại giống con mèo. Cô lấy chuỗi ngọc trai đó ra, định đeo vào cổ, nhưng lại sợ Tiểu Côn nhìn thấy mừng thầm, nghĩ cuối cùng cô vẫn động lòng trước ngọc ngà châu báu. Thế là cô quyết định không đeo nữa, coi như bất cần buổi khiêu vũ này. Nếu trang điểm cầu kỳ quá thì lại chứng tỏ rất coi trọng buổi dạ hội này, mình không buồn để tâm đến nó, như thế chẳng không đáng tự hào hơn à?

Lúc Tiểu Côn lên nhà, Ngải Mễ chỉ mặc chiếc váy trắng đó, còn lại không trang điểm gì thêm. Nhưng Tiểu Côn vẫn ngăn người rồi nói: “Wow, đẹp thế? Thế này thì tất cả mọi người phải sững sờ nhỉ?”

Ngải Mễ đã thấy được hiệu quả đúng như dự đoán nên vui vẻ nói: “Đi thôi !”

Tiểu Côn nói: “Anh còn mua cho em một chiếc váy, tưởng là có thể ọi người được mở mang tầm nhìn, giờ mới thấy không cần thiết phải thay nữa, chiếc váy này của em trông kiểu diêm hơn. Em tự mua à?”

Ngải Mễ không biết tại sao mình lại nói dối: “Allan mua tặng em.”

“Xem ra cậu ấy rất có con mắt thẩm mỹ đó nhỉ?” Tiểu Côn nói rồi đặt chiếc hộp được đóng gói xinh xắn trên tay xuống sofa, đứng dậy và giục: “Bọn mình đi thôi !”

Ngải Mễ chạy vào nói với bố mẹ một tiếng, mẹ có vẻ hơi lo lắng, nói: “Những buổi dạ vũ như thế con có biết gì đâu, mò đến đó làm gì?”

Bố nói: “Cũng có gì đâu? Khiêu vũ đúng không? Lại do các cơ quan thành phố tổ chức thì sợ gì chứ? Bố thấy Tiểu Côn được đấy, rất chín chắn.”

Mẹ liền kéo cô đến góc bố không nghe thấy thì thầm: “Ngải Mễ, con làm thế này... Allan ra biết sẽ không vui đâu...”

“Con có làm gì có lỗi với anh ấy đâu, tại sao anh ấy lại không vui chứ?” Ngải Mễ phản bác: “Anh ấy không vui thì càng tốt, nếu không anh ấy lại tưởng không có ai theo đuổi con.”

Mẹ lắc đầu nói: “Không nên đang yên đang lành lại gây hấn như vậy, đàn ông chẳng có ai là không ghen cả, đến khi anh ta nổi cơn ghen rồi thì con có mọc thêm một trăm cái miệng ra cũng chẳng thanh minh được gì, đến lúc đó có khóc cũng chẳng kịp nữa. Nếu con muốn đến với Tiểu Côn thì mẹ không có ý kiến gì, vì mẹ thấy cậu ấy khá ổn, nhưng rõ ràng là con không có ý định đó, con... bắt cả hai tay thế này, cẩn thận sẽ phiền hà đấy...”

“Mẹ không phải lo đâu.” Ngải Mễ an ủi mẹ. “Con biết mình đang làm gì, con biết dừng đúng lúc.” Rồi cô quay ra ngoài phòng khách nói với Tiểu Côn: “Ta đi thôi!”

Tiểu Côn cười, nói: “Đeo cả chuỗi ngọc trai đó vào, rất hợp với chiếc váy trắng của em.”

Ngải Mễ giả vờ khách sáo một lúc rồi chạy vào phòng ngủ đeo chuỗi ngọc trai vào. Cô soi gương thì thấy đúng là hợp thật. Không phải hợp theo kiểu ngọc ngà châu báu mỹ miều, mà là hợp theo phong cách sang trọng, tinh khôi. Cô chạy ra phòng khách, Tiểu Côn lại xuýt xoa khen ngợi một hồi nữa, khiến cô cũng cảm thấy lâng lâng, có vẻ như quên mất mình họ gì tên gì vậy.

Tiểu Côn nói nhỏ: “Lát nữa mọi người hỏi thì nói em là bạn gái của anh, nể mặt anh chút đi, đừng làm anh mất mặt trước mọi người nhé!”

Mẹ liền ra dặn dò: “Tiểu Côn, cháu cố gắng đưa em về trước mười giờ nhé!”

Ngải Mễ hậm hực nói: “Trước mười giờ đã về, đi lại mất nửa tiếng nữa thì còn chơi gì nữa mẹ?”

Mẹ liền nhượng bộ: “Thế muộn nhất là trước mười một giờ đưa em về.”

Tiểu Côn lễ phép đáp: “Bác cứ yên tâm, trước mười một giờ nhất định cháu sẽ đưa Ngải Mễ về. Nếu cô ấy không chịu về thì cháu sẽ lôi về bằng được.”

Tối hôm đó, Tiểu Côn đưa Ngải Mễ đến một cửa hàng chụp ảnh chân dung, để thợ hóa trang ở đó trang điểm cho cô. Sau khi trang điểm xong xuôi, Tiểu Côn ngắm cô một lúc rồi nói: “Thật sự hơi run khi đưa em đi dạ hội, sợ bị người ta phổng tay trên mặt.”

Ngải Mễ nghe cũng thấy vui âm ỉ, nghĩ hình như Allan chưa bao giờ khen ngợi cô thẳng thắn như thế. Cô cảm thấy ánh mắt Allan nhìn cô cũng lắm chỉ được coi là “yêu thích” mà thôi, nhưng ánh mắt Tiểu Côn nhìn cô, thật sự có thể dùng hai từ “sùng bái”. Cảm giác được người yêu thích đã tuyệt rồi, nhưng cảm giác được người ta sùng bái còn tuyệt hơn.

Đến nơi, Ngải Mễ liền thực thi phương châm không coi buổi khiêu vũ là gì, tỏ ra coi thường mọi thứ. Xí, có gì là ghê gớm? Chỉ là một buổi dạ hội với cơ sở vật chất tươi hơn một chút mà thôi. Đèn đuốc cũng được, ban nhạc tạm ổn, bầu không khí mở ám, những người đến dự thì...

Cô quan sát một lát thì thấy các cô gái có mặt trong buổi khiêu vũ đều rất xinh đẹp, gần như không có ai là không xinh cả, nhưng nhìn đám đàn ông thì thật không dám cất lời khen, có ông vừa mập vừa lùn, có

ông thì hói gần hết, có ông thì trông vô cùng thô kệch, hăm tãi, người khá nhất cũng chỉ được coi là “gọn gàng” mà thôi, đến cấp độ “ưa nhìn” cũng chẳng tới được, nói gì đến “dễ chịu”. Cô nghĩ, nếu Allan đến, chắc chắn sẽ ăn đứt bọn họ.

Sát tường có kê mấy cái bàn, có các cô gái trẻ mặc váy ngắn phục vụ đồ uống, hình như là không mất tiền. Tiểu Côn gọi cốc mã thầy cho cô nhưng cô không chịu uống, Tiểu Côn hỏi tại sao, cô đáp ứng thanh minh là sợ trôi mất son.

Cô nhảy với Tiểu Côn bản nhạc đầu tiên. Tiểu Côn nhảy rất khá, dẫn người cũng có kinh nghiệm, bàn tay đặt trên eo cô cũng giữ ở tư thế rất phù hợp, nhảy với anh rất thoải mái, không gò bó và không căng thẳng. Nhưng cô có cảm giác là Tiểu Côn nhảy không có hồn, chỉ có thể nói là bước nhảy rất lành nghề thôi. Trong khi bước nhảy của Allan lại khác, tạo cho người ta cảm giác là bước vào thiên đường khiêu vũ, một sự tận hưởng rất đẹp, rất mơ mộng.

Có người đến mời cô nhảy, Tiểu Côn liền vui vẻ cho cô ra nhảy, và anh cũng nhảy với một cô gái khác, điều này khiến Ngải Mễ cảm thấy rất vui, rất tự do. Cô nhớ lại lần cùng Allan đi khiêu vũ ở trường thì tình hình hoàn toàn khác với buổi hôm nay, lúc nào cô cũng phải bám sát Allan, sợ anh bị các cô gái khác phổng tay trên, hoàn toàn không có cơ hội kiểm chứng sự quyến rũ của mình với những chàng trai khác. Tóm lại là ở bên Allan chỉ có hai chữ “căng thẳng”, còn ở bên Tiểu Côn thì rất thoải mái.

Người đến mời cô nhảy mỗi lúc một đông, thường có mấy người đến cùng một lúc khiến cô cảm thấy lảng lảng. Buổi khiêu vũ có nhiều cô gái đẹp như thế mà mình lại được nhiều người mời như vậy, chứng tỏ sức quyến rũ của mình không phải là bình thường. Ngần này tuổi rồi mà cô chưa bao giờ được “hot” như buổi tối hôm nay.

Những người xin nhảy với cô vừa vào là hỏi cô tên gì, bố mẹ cô là ai, sao trước đây chưa bao giờ nhìn thấy cô. Cô chỉ trả lời lấp liếm cho qua chuyện, vẻ rất bí ẩn, khiến đám người đó lại càng hứng thú hơn. Bọn họ tự giới thiệu là con trai của người họ người kia, cô phát hiện ra rằng đó đều là những cái tên thường đọc được trên báo.

Ngải Mễ không quan tâm đến những ông làm quan, nhưng nhìn thấy con trai của các ông quan đó cũng đến lấy lòng cô thế này thì rất vui. Thỉnh thoảng lại vờ nũng nịu, thảo mai một cách vô tình hay hữu ý, tạo cho bọn họ cảm giác bí ẩn, hư vô, chỉ có thể cảm nhận mà không thể diễn đạt thành lời, để bọn họ căng thẳng hơn. Cô cảm thấy mình như đang giật dây mấy con rối, thích giật kiểu gì thì giật, muốn làm cho bọn họ nhen nhóm một tia hi vọng thì có thể để bọn họ nhen nhóm một tia hi vọng, muốn để bọn họ tuyệt vọng thì có thể để bọn họ tuyệt vọng.

Hiện tại cô mới nhận ra được rằng, phồn hoa đô hội cũng chẳng có gì, phồn hoa đến đâu mình không bị tiêm nhiễm, đô hội đến đâu mình cũng không bị cám dỗ thì chẳng làm gì được mình. Điểm duy nhất khiến người ta thực sự cảm thấy chói mắt, ngất ngây là được người ta nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, điều này ở những chỗ khác không bao giờ có, thực sự giống như cùng lúc được cả một đám đông theo đuổi vậy.

34. Chương 33

Chương 33

Điều đáng tiếc duy nhất là những người đến mời cô khiêu vũ tướng mạo chẳng ra gì, biết làm thế nào được, chất lượng không ăn thua thì đành phải dựa vào số lượng thôi. Cô cố gắng thể hiện trình độ khiêu vũ của mình, đồng thời lại cố gắng để nụ cười của mình thật quyến rũ, thu hút được nhiều anh chàng đến mời nhảy hơn. Cô coi một cô gái mặc chiếc váy đỏ tươi là đối thủ cạnh tranh của mình, cô gái đó cũng có rất nhiều người mời nhảy. Cô đếm thầm và muốn xem ai nhận được nhiều lời mời hơn.

Ngải Mễ nhảy một hồi mà chẳng thấy anh chàng nào đẹp trai hơn Allan. So với đám con trai có mặt trong buổi khiêu vũ thì Tiểu Côn đã được coi là rất khá rồi, thế nên có khá nhiều cô gái liếc ngang liếc dọc anh chàng rồi bước đến bắt chuyện.

Ngải Mễ nghĩ, đúng là giữa bó đũa đành tìm một cột cờ, anh chàng Tiểu Côn như thế mà đã bị các cô nhìn chăm chăm như vậy, nếu Allan đến thì có khi bọn họ lại nuốt chửng anh ấy chứ chẳng chơi?

Rồi cô chợt nghĩ, sau này không được đưa Allan đến những buổi dạ hội như thế này, buổi dạ hội như thế nào cũng không nên cho đi, chỉ có thể nhốt anh ở nhà. Nói như thế thì dường như đồn thu thẩm đã trở thành mái nhà lý tưởng nhất của anh. Chỉ khi để anh ở trong đó thì anh mới không thể đi tán gái được, con gái cũng không thể theo anh, còn mình thì có thể đến các buổi dạ hội để làm điên đảo quần thần. Hiện tại cô rất hiểu đạo lý tại sao chỉ cho quan phóng hỏa, còn dân không được châm đèn, vì cảm giác ngang ngạnh, bá đạo đó tuyệt vời biết bao.

Cô nghĩ, Allan ở trong đồn thu thẩm vẫn không ổn lắm, vì mình cũng không được gặp anh ấy, tốt nhất là làm một đồn thu thẩm gia đình, giam anh ở trong nhà. Khi nào có dạ hội thì anh ở nhà đọc sách, Tiểu Côn đưa mình đến sàn nhảy, mình không phải lo Allan chạy theo các cô gái khác, trong khi lại có thể nhảy với rất nhiều anh, làm cho bọn họ hoa mắt, ngất ngây, như thế mới gọi là tuyệt cú mèo.

Cô đang cười thầm vì mô hình “đồn thu thẩm gia đình” thì một anh chàng lùn lùn bước đến mời cô nhảy. Cô không thích nhảy với người lùn cho lắm, cô cao 1m68, trong khi anh chàng này chỉ cao khoảng 1m72, cô đi giày cao gót, nhảy với anh chàng như thế này cảm giác như hai chiếc đũa ngoáy lộn trên sàn, không phân biệt được cao thấp thì còn ra thể thống gì nữa? Cô cảm thấy ít nhất bên nam phải cao hơn cô một cái đầu mới gọi là tạm ổn.

Nhưng lần này rất lạ, không có người thứ hai đến mời cô nhảy nữa, cô lại không muốn ngồi không, thế là đành miễn cưỡng nhảy với anh chàng kia.

Anh lùn nói: “Anh họ Trần, anh không nói em cũng biết anh là ai rồi.”

Ngải Mễ rất ghét kiểu ăn nói này nên đáp luôn: “Anh không nói thì làm sao tôi biết được? Tôi đâu phải thầy bói.”

Tiểu Trần liền cười hề hề: “Chắc, mồm mép cũng ra phết nhỉ. Em tên gì?”

“Quên rồi.”

“Hê, đến tên cũng không chịu nói hả? Anh thấy em xinh đẹp lắm, chắc tên là Tiểu Mỹ nhỉ?”

Ngải Mễ liền mỉa mai: “Hê, anh đoán chuẩn quá nhỉ?” Cô nghĩ, đúng là gặp một anh chàng đặc biệt, chưa nói đến việc quê mùa, xấu trai, ăn nói lại còn thô kệch hết chỗ nói.

Tiểu Trần không hề khách khí mà ôm chặt Ngải Mễ và nhảy rất nhiệt tình. Ngải Mễ ghét kiểu khiêu vũ huỳnh huỳnh thế này, quê không còn gì để nói. Anh ta lại ôm quá chặt, khiến cô phải lấy hết sức mới đẩy anh ta ra ngoài như thẳng ồm đánh vật, nhưng Tiểu Trần vẫn ghé sát vào mặt cô, phả hơi thở vào mặt cô, lúc này cô mới tin là những anh chàng đáng ghét được viết trong tiểu thuyết là có thật, trước đây cô vẫn tưởng rằng tác giả tiện tay nên xây dựng mấy nhân vật nam đáng ghét để làm nền cho những nam chính khôi ngô, lịch thiệp, hóa ra là trong thực tế tồn tại những con người như thế, không được tận mắt chứng kiến thì suýt lại nghĩ tác giả bịa chuyện cho vui.

Cô lạnh lùng nói: “Có phải tôi đứng không vững đâu mà sao anh cứ phải túm chặt như vậy?”

Tiểu Trần ngẩn tò te một lát rồi mới hiểu ra vấn đề: “Hê, em nói chuyện chẳng khách khí gì cả, không thích đàn ông ôm thì em còn đến khiêu vũ làm gì?”

“Khiêu vũ cái gì? Có mà khiêu dâm thì có.” Cô hậm hực buông một câu rồi phẩy tay, ra khỏi sàn, bỏ mặc Tiểu Trần đứng trơ giữa sàn.

Không biết Tiểu Côn từ đâu đi ra, bước đến hỏi dồn dập: “Có chuyện gì vậy, chuyện gì thế?”

“Anh ta nhảy chẳng văn mình gì cả, em không thích nhảy với anh ta nữa.”

Tiểu Côn liền hỏi: “Em có biết cậu ấy là ai không?”

“Là ai? Chẳng lẽ là con trai ông Trần XX à?” Ngải Mễ buột miệng nói ra một cái tên thường gặp trên trang nhất báo.

“Em nói trúng rồi đây, chính là con trai ông ta.”

Tiểu Mễ ngẩn người. “Con trai ông ấy mà như thế hả? Chẳng có phong độ gì cả, em thấy ông ấy trên tivi đâu có như thế nhỉ?”

Tiểu Côn nói: “Phong độ hay không thì anh không biết, anh chỉ có thể nói là nếu Thành Cương bị giam lâu trong đó thì em cũng đừng thắc mắc nhé!”

“Anh ta biết quan hệ của em và Thành Cương à?”

“Có gì là khó để biết điều này đâu, tìm hiểu là ra ngay thôi mà.”

Ngải Mễ sợ gã họ Trần kia gây khó dễ cho Allan nên vội nói: “Giờ làm thế nào?”

“Lát nữa xem xem có nhảy được với anh ta một điệu để cứu vãn tình hình không.”

Ngải Mễ hậm hực, quả thật là không nên la cà tới những chốn như thế này, thảo nào cổ nhân nói “gần vua như gần hổ”. Nếu không sợ Allan bị liên lụy thì hiện tại cô sẵn sàng nhổ vào mặt gã họ Trần kia. Mẹ kiếp, là cái thá gì chứ, chỉ cậy ông bố là Trần XX mà một tay che trời, thích ôm ai thì ôm phổng? Đừng có nói là ông, kể cả bố ông ôm tôi thế này thì tôi cũng bỏ mặc cho đứng giữa sàn như thế.

Ngải Mễ chẳng còn đầu óc nào mà khiêu vũ nữa, chỉ muốn quay về, nhưng Tiểu Côn bảo cô đợi thêm lúc nữa, đợi Tiểu Trần quay lại, xem có cứu vãn được tình hình không. Một điều lạ là lúc này chẳng còn ai đến mới cô nhảy nữa, khiến cô nghi ngờ gã họ Trần kia đang đứng đằng sau giật dây, nhưng có lẽ không thể như thế được, vì gã họ Trần kia không có mặt ở sàn nhảy, kể cả có mặt thì trong thời gian ngắn, gã cũng không thể thông báo ọi người biết không được nhảy với cô như thế. Chỉ có thể nói là mọi người được chứng kiến cảnh tượng ban nãy nên đều không muốn làm phật ý gã, thế nên không nhảy với cô nữa. Cô bực bội nghĩ, xem ra quan phóng hỏa vì có nhiều thảo dân châm lửa cho anh ta. Chỉ cần không đốt nhà mình thì thảo dân rất sẵn lòng tiếp tay cho quan.

May mà Tiểu Côn vẫn ở bên cô, nếu không cô đã phải ngồi trơ mắt ra rồi. Ngải Mễ nhảy với Tiểu Côn với tâm trạng căm kích, chỉ mong gã họ Trần kia quay lại sàn và mời cô nhảy lần nữa, như thế cô có thể cứu vãn tình hình. Nhưng giờ cô không dám chắc là gã họ Trần sẽ quay lại mời cô nữa, và cô thì lại càng không thể bước đến mời gã. Làm như thế không những không cứu vãn được tình hình, mà còn bị hấn coi thường. Cô chán chường nghĩ cùng là con ông cháu cha nhưng Tiểu Côn không biết hơn gã họ Trần kia bao nhiêu lần.

Nhảy được một lát thì đèn vụt tắt, chỉ có những bóng đèn nhỏ trên tường còn sáng. Tiểu Côn đặt hai tay cô lên vai anh, còn tay anh cũng đặt lên eo cô, mặt ghé sát vào mặt cô, nói: “Đây là điệu nhảy giáp mặt, hay còn gọi là điệu tối đèn, em đã nhảy bao giờ chưa?”

Ngải Mễ liền quay mặt đi, nói: “Chưa, sao tự nhiên lại giở trò này ra?”

Tiểu Côn nói nhỏ: “Em cứ thả lỏng đi, đừng căng thẳng như thế.” Ngải Mễ nhìn thấy mấy đôi bên cạnh đều là mặt giáp mặt, ôm nhau rất chặt, so với bọn họ thì cặp cô và Tiểu Côn còn đỡ, cô đành phải nhảy cho qua chuyện.

Tiểu Côn liền ghé sát vào tai cô thì thầm: “Hôm nay em trở thành nhân vật xuất chúng trong buổi dạ hội nhé, em xem đám đàn ông kia có muốn ăn tươi nuốt sống em không. Hôm nay người đến mời em nhảy là đông nhất, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu hoàng hậu khiêu vũ rồi.”

Ngải Mễ nghe cũng thấy thích nhưng vẫn giả vờ khiêm tốn: “Thôi đi anh, ở đây thiếu gì cô xinh, em đã là cái gì?”

“Đã là cái gì? Là áp đảo tất cả, hạc lập kê quân[1] thôi. Mấy cô nàng kia người thì là nhân viên đánh máy trong các cơ quan hành chính, kẻ thì làm phòng hành chính, có cô là diễn viên, vũ nữ trong đoàn văn công, đoàn ca vũ, đều muốn tìm một ông chồng có quyền có thế, bọn họ thường xuyên đến đây, chẳng ai buồn ngó ngang đến. Em thanh cao, sang trọng thế này, làm sao bọn họ sánh với em được?”

[1] Hạc đứng giữa bầy gà, có ý khen ngợi sự nổi bật xuất chúng giữa đám đông.

“Anh cũng biết khen người khác đó nhỉ?” Ngải Mễ nói vậy nhưng lòng cũng vẫn thấy phần chần, không còn gạt bàn tay đang dần dần đặt trên hông cô của Tiểu Côn nữa.

Tiểu Côn véo nhẹ một cái rồi khen: “Đúng như anh nghĩ, rất săn chắc, nhìn em từ đầu đến chân đều chắc, anh rất thích nhìn dáng đi của em, chân thẳng, giữa hai chân chẳng có kẽ hở nào cả, rất khít ...”

Ngải Mễ liền cảnh cáo: “Anh giỏi liên tưởng như thế thì đừng để mình... mất mặt nhé !”

“Anh đã mất mặt rồi, em làm thế nào đây?” Tiểu Côn hỏi: “Thành Cương bị giam trong đó lâu như vậy, em không ... nhớ ư? Con gái đều giống nhau cả, chưa làm bao giờ thì chưa biết gì, làm rồi thì lại khác, thường xuyên nhớ đến nó. Cậu ta... thế nào? Ý anh nói là... trên giường ấy? Đẹp trai như cậu ta chắc không đến nỗi đến giờ vẫn chưa làm em... thức tỉnh nhỉ?”

Bình thường nếu nghe thấy những câu nói này thì chắc chắn Ngải Mễ sẽ vô cùng phản cảm, nhưng hôm nay không hiểu tại sao, có lẽ là do bầu không khí của buổi dạ hội cũng khá mờ ám, cô không những không phẩm cảm mà trong lòng cũng có chút rạo rức, buột miệng: “Chắc chắn anh ấy phải hơn anh.”

“Em đã làm với anh bao giờ đâu mà biết cậu ấy hơn anh? Không phải khoe khoang đâu nhưng những cô gái đã từng làm với anh, chẳng có cô nào không nhớ anh cả, em có tin không? Tại sao cô bạn gái anh đã có anh chàng người Hoa đó rồi mà mấy ngày cuối vẫn không chịu buông anh ra? Vì anh khác người, ai đã từng gặp thì đều... khó quên...”

Nghe thấy cụm từ “khác người” này, Ngải Mễ cũng thấy tò mò, không hiểu khác người thế nào? Ba đầu sáu tay hay hát hay múa tài? Cô cảm thấy trí tò mò của mình ngày càng lớn, lớn đến mức chỉ muốn được xem thực hư thế nào.

“Thật ra mỗi lần trước khi gặp em, anh đã phải... cho ra một lần, nhưng ôm em thế này, vẫn không tránh khỏi cảnh mất mặt, em xem...” Tiểu Côn chạm nhẹ vào cô, để cô cảm nhận được sự “mất mặt” của anh ta, sau đó nói: “Em đúng là... con yêu tinh hại người, giờ em... làm anh ra nông nỗi này, kiểu gì cũng phải giúp đỡ chứ? Bọn mình ra xe... lần trước em có hứa...”

Ngải Mễ có cảm giác như bị người ta dội gáo nước lạnh vào đầu, rất khó chịu, tại sao lại có thể “giúp đỡ” được chứ? Xem ra vừa nãy nói những câu đó đều là muốn dỗ mình giúp họ. Cô nghĩ, đúng là anh chẳng hiểu tôi gì cả, nếu như anh chỉ nhấn mạnh sự “khác người” của anh, có thể tôi còn ầm ố theo anh vào xe, nhưng anh lại nói “giúp đỡ”. Đúng là ngu xuẩn hết chỗ nói! Đến dụ dỗ người ta còn không biết cách.

Cô hậm hực đáp: “Giúp gì chứ? Tôi hứa gì với anh? Anh tưởng tôi là đứa chuyên đi vắt sữa bò à?” Nói xong liền hất tay ra, bước đến bộ bàn ghế cạnh tường ngồi xuống.

Tiểu Côn bước đến, ngồi xuống ghế đối diện rồi tiu nghỉu nói: “Không giúp anh thật à, em không giúp anh thì anh đành phải nghĩ cách khác thôi. Em ngồi đây một lát, anh sẽ quay lại ngay.”

Ngải Mễ không biết anh chàng nói nghĩ cách khác là có ý gì, chắc là tìm chỗ nào vắng người để tự lực cánh sinh, nghĩ vừa tức vừa buồn cười. Đàn ông lạ thật, cứ như mót tiểu phải đi vệ sinh vậy, như thế đã không chịu được rồi, sao không lót miếng tã giấy cho xong? Cô nhìn đồng hồ thấy đã hơn mười giờ, nghĩ bụng, xem ra gã họ Trần kia không quay lại rồi, quay lại cũng chưa chắc đã mời mình nhảy, có khi gã họ Trần kia chỉ là mưu kế của Tiểu Côn, chẳng phải con trai của ông Trần XX nào cả, mà chỉ dùng làm nền cho anh chàng Tiểu Côn nổi bật hơn thôi, thôi ta cứ bắt taxi về nhà cho khỏe.

35. Chương 34

Chương 34

Ngải Mễ ra đến bên ngoài thì thấy miệng khát khô, vừa nãy cố nhịn không uống nước ngọt trong đó, nhưng rồi cũng không dám uống nước vôi trong nhà vệ sinh, giờ miệng khô khốc. Cô muốn mua que kem ăn nhưng

lại sức nhớ túi xách đang để trong xe Tiểu Côn. Lúc đến Tiểu Côn bảo bên trong có chỗ gửi đồ nhưng cô thấy trong túi mình đựng “hung khí”, sợ người ở phòng gửi đồ nhìn thấy nên để lại trong xe.

Cô đi đến chỗ Tiểu Côn để xe nhưng không thấy xe Tiểu Côn đâu. Cô nghĩ, chẳng lẽ vừa nãy anh chàng bực nên bỏ về rồi ư? Nhưng cô đoán chắc không đến nỗi, trông anh ta không có vẻ gì là bực, hơn nữa anh ta cũng đã hứa với mẹ cô là đưa cô về, nói lời phải giữ lấy lời chứ?

Cô tìm một lát rồi nhìn thấy chiếc xe chuyên đi phỏng vấn đó đã chuyển vị trí đỗ dưới bóng cây. Cô nghĩ chắc chắn là Tiểu Côn đang ở trong xe, không biết anh ta đang làm gì nhỉ? Anh ta bảo sẽ nghĩ cách khác, cách khác gì nhỉ?

Cô rón rén bước đến, nhìn qua cửa kính, lần đầu tiên được chứng kiến cảnh người ta làm tình. Cô chỉ nhìn thấy một cái mông trắng trắng, hình như có người đang nằm sấp trên ghế, còn Tiểu Côn thì đứng ở đó, tiến tiến lui lui rất cần mẫn.

Ngải Mễ vội quay mặt đi, thầm nghĩ nhìn người ta làm tình có vẻ không được đạo đức cho lắm, nhưng cô không kìm được lại nhìn vào bên trong, hơi sững sốt khi phát hiện ra Tiểu Côn không hề cởi lê ra, ca vát vẫn thắt trên cổ, một tay kéo quần, tay kia chống lên cặp mông trắng đó. Ngải Mễ chỉ nhìn thấy phần chân của anh chàng, rất gầy. Động tác của Tiểu Côn cũng rất lạ, gần như đứng thẳng đờ chứ không phải nằm úp trên lưng cô kia hoặc ôm cô ta.

Cô thấy rất hài hước và ngại không muốn xem nữa, liền quay đầu đi. Cô còn nhớ mấy lần tò mò muốn xem cảnh mình làm tình thế nào, liền thò cổ ra nhìn vào gương tử đứng, khiến Allan ngại lắm, kéo chăn lên đầu hai người. Sau đó cô chỉ nhìn thấy chiếc chăn bùng bung, cô liền thốt lên: “Wow, em đã từng đọc trong sách miêu tả là “chăn đỏ nổi sóng”, hóa ra đúng là như thế thật, rất hình tượng.” Allan ngượng quá, liền nằm vật xuống giường, nói: “Thôi để anh nghỉ một lúc đã, làm thế này sao tập trung được...”

Đợi đến khi cô quay lại nhìn vào trong xe thì thấy Tiểu Côn đã kéo quần lên, cô kia cũng đã đứng dậy, đang chỉnh đốn lại quần áo, đầu tóc hơi rối nhưng khá xinh xắn. Cô vội quay đi, định tìm chỗ nấp nhưng Tiểu Côn đã phát hiện ra cô và mở cửa xuống xe ngay.

“Ngải Mễ, em... đứng ở đây bao lâu rồi?”

Ngải Mễ cười tủm tỉm, đáp: “Mới thôi, sorry nhé, không phải em cố tình, chỉ vì em để túi xách trong xe, em...”

“Em... nhìn thấy hết rồi hả?” Giọng Tiểu Côn có vẻ cuống.

“Thế nào là nhìn thấy hết rồi? Em mới đến nên chỉ kịp ngó phần cuối thôi...”

Cô gái kia cũng từ trong xe đi ra, hoàn toàn không tỏ ra ngượng ngùng khi bị người khác bắt quả tang, chỉ đứng một lát rồi nói: “Hai người cứ nói chuyện đi nhé, em vào trong kia đã.” Nói rồi yểu điệu đi vào.

Ngải Mễ nhìn thấy Tiểu Côn đứng ngẩn tò te ở đó bèn hỏi: “Ai vậy?”

“Một người bạn, em không quen. Bọn anh...”

Ngải Mễ nói: “Ta về thôi, muộn rồi, anh hứa với mẹ em đưa em về nhà trước mười một giờ cơ mà.”

Hai người lên xe, Tiểu Côn cho xe nổ máy rồi giải thích: “Ngải Mễ, em đừng nghĩ linh tinh, anh và cô ấy chỉ... vì gấp mà thôi.”

Ngải Mễ thắc mắc: “Anh giải thích những cái này với em làm gì? Em đâu có phải là bạn gái của anh, anh hoàn toàn không cần thiết phải giải thích với em đâu?”

“Anh biết em đang bực, anh... Em cũng biết là đàn ông phân định tình dục và tình yêu rất rạch ròi, có tình yêu rồi thì đều dẫn đến tình dục, nhưng... có tình dục không đồng nghĩa với việc có tình yêu.”

Ngải Mễ liền bật cười. “Anh làm sao vậy? Em đã nói với anh rồi, chuyện này không liên quan gì đến em, em bực làm gì?”

Tiểu Côn không nói gì nữa mà chỉ lặng lẽ lái xe. Ngải Mễ thấy rất lạ, dường như cô vẫn có chút bực dọc thì phải, dĩ nhiên không phải bực như khi nghe thấy tin Allan làm Jane có bầu, nhưng ít nhiều vẫn có chút

bực, nói cho đúng hơn là có chút thất vọng. Những tưởng rằng Tiểu Côn sẽ yêu cô như trong bộ phim Casablanca, kết quả lại là anh chàng trắng hoa như thế.

Nhưng cô cũng cảm thấy thật là may mắn, nếu gã họ Trần kia không bỉ ổi như thế, nếu Tiểu Côn không xảy ra “sự cố” ngoài ý muốn kia, nếu Allan không ăn đứt đám đàn ông kia về mặt tướng mạo, có thể bản thân cô đã bị hoa mắt trước cuộc sống phồn hoa đô hội, được cưng như trứng mỏng đó rồi. Cô quyết định từ nay về sau sẽ không bén mảng đến những nơi như thế này nữa, vì đám người này mà phải mạo hiểm có thể khiến Allan nổi giận, không đáng. Vì chút hư vinh được “khả năng trứng” mà bắt Allan phải ngồi trong đó mấy ngày thì lại càng không đáng. Cô quyết định sẽ điều tra xem gã họ Trần kia rốt cuộc là thế nào, nếu đúng là con trai ông Trần XX thì cô sẽ phải nghĩ cách để cứu vãn cục diện, không thể để hấn ta gây khó dễ cho Allan.

Đến sân nhà Ngải Mễ, hai người đều xuống xe, Ngải Mễ nói: “Em lên nhà đây, anh về sớm nghỉ đi, anh cũng... mệt rồi.”

“Ngải Mễ, anh muốn được nghe em nói không giận anh thì anh mới cho em lên nhà.”

Ngải Mễ hậm hực nói: “Anh này hay thật đấy, em đã nói ngay từ đầu là em không giận anh rồi mà, anh còn muốn em nói bao nhiêu lần nữa?”

“Nhưng anh nghe giọng em... vẫn có vẻ rất bực... Anh biết chuyện này đã hoàn toàn đập đổ ấn tượng về anh trong lòng em, nhưng em nghe anh giải thích đã, chắc là em hiểu điểm này ở đàn ông, tình dục là tình dục, tình yêu là tình yêu, hai cái có thể không xâm phạm vào nhau. Anh làm chuyện đó với cô ta chỉ vì... em không chịu làm với anh, trong khi anh lại không muốn ép buộc em, nhưng điều này không ảnh hưởng đến... tình cảm anh dành cho em...”

Ngải Mễ đành nhượng bộ: “Thôi, em hiểu rồi, đàn ông có thể làm tình với một nghìn cô nhưng trong lòng chỉ yêu một cô mà thôi. Thế đã được chưa? Em lên nhà đây.” Rồi cô bước nhanh lên nhà, vừa vào cửa thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Cô biết là Tiểu Côn gọi đến, bèn nhấc máy lên, đang định nổi cáu, bảo anh ta đừng lằng nhằng nữa thì nghe thấy Tiểu Côn nói: “Anh lên đây rồi, anh muốn nói với em về chuyện của Thành Cương.”

“Thành Cương làm sao?”

“Chuyện về người tình cũ của cậu ấy ở trường Đại học L...”

Ngải Mễ sững lại: “Người tình cũ của anh ấy? Sao bố anh nói bên trường L anh ấy không có vấn đề gì cơ mà? Bố anh đích thân nói với mẹ em như thế.”

“Đối với việc kết tội cậu ấy thì bên trường L không có vấn đề gì, nhưng cậu ấy cũng đã từng có người tình...”

Ngải Mễ chạy ra mở cửa, kéo Tiểu Côn vào nhà, đóng cửa lại, nghiêm mặt hỏi: “Rốt cuộc là thế nào? Tại sao đến giờ anh mới nói cho em biết?”

“Anh... Lúc đầu anh không muốn nói cho em biết, cùng là đàn ông nên anh... hoàn toàn hiểu được việc đó. Nhưng hôm nay xảy ra chuyện này, anh... nghĩ vẫn phải nói cho em biết, không phải anh muốn gây hấn cho quan hệ giữa em và cậu ta đâu, anh chỉ muốn để em biết rằng, đàn ông có thể tách bạch rạch ròi tình dục và tình yêu, anh như thế, Thành Cương cũng như thế, mọi đàn ông đều như thế. Thực ra rất nhiều phụ nữ cũng như thế...”

“Thôi, thôi, anh nói đi. Nói nhỏ thôi, đừng để bố mẹ em nghe thấy.”

“Khi học ở trường L, cậu ta từng có quan hệ với một cô tên là Đồng Hân. Lần này đi điều tra, cô ấy có viết một tài liệu. Có thể đến tận bây giờ cô ấy vẫn còn yêu cậu ta, vì tài liệu mà cô ấy viết toàn nói tốt cho Thành Cương nhưng không đạt được kết quả gì. Sau đó, cô ấy nói với Thành Cương rằng mình mắc bệnh ung thư não, muốn gặp riêng Thành Cương một lần. Thành Cương đến nhà cô ấy, và bọn họ đã... làm chuyện đó với nhau.”

“Chuyện này xảy ra trong bao lâu?”

“Khoảng nửa năm. Sau thời gian đó Thành Cương đòi chia tay, cô nàng kia uống thuốc ngủ, lượng không nhiều nên...không tự tử thành công. Sau đó, cô ấy nói tư tưởng đã được thả thông, để cậu ấy được tự do.

Chắc chắn là Thành Cương không nói chuyện này cho em biết, vì ở trong đó cậu ấy bị công an tra hỏi rất gắt gao nhưng không chịu khai ra chuyện này. Mãi cho đến khi công an cho cậu ta xem tài liệu do cô gái kia viết, cậu ấy mới không phủ nhận nữa. Hỏi cậu ấy tại sao lại gan lì như vậy, cậu ấy bảo đã hứa với cô kia là sẽ không nói cho ai biết.”

Ngải Mễ thấy đầu đau như búa bổ, cô thực sự không còn đầu óc nào để suy nghĩ, chỉ uể oải nói: “Em không hiểu những chuyện vụn vặt thế này thì có liên quan gì đến vụ án của Allan. Trước đây anh ấy có người yêu hay không thì liên quan gì đến chuyện hiện nay của anh ấy? Tại sao bọn họ lại mất công đi thăm dò và tìm kiếm thông tin như vậy?”

“Anh cũng không biết, chắc là người ta đều cảm thấy có hứng thú với những chuyện như thế này, có cơ hội là hỏi han, dò la, bàn luận, thỏa mãn tâm lý muốn dòm ngó chuyện đời tư của người khác chẳng...”

Ngải Mễ nói: “Anh kể cho em nghe chuyện của Thành Cương thì giải quyết được vấn đề gì? Anh tưởng chỉ cần anh ấy tách bạch được tình dục và tình yêu thì em sẽ chấp nhận được thuyết “tình dục – tình yêu” tách bạch này ư? Em chỉ có thể nói đàn ông trong thiên hạ đều tệ như nhau cả, anh và Thành Cương cùng một giuộc mà thôi.”

“Nhưng chẳng phải bản thân em cũng đã từng có ý định dùng chính em đổi lấy bản photo lá thư tuyệt mệnh còn gì?” Tiểu Côn thắc mắc. “Lần đó anh đã động lòng trắc ẩn, nếu không em cũng đã...”

“Em... hai vấn đề hoàn toàn khác nhau, em vì muốn cứu anh ấy nên mới phải chấp nhận trả giá như thế.”

Tiểu Côn hỏi tiếp với vẻ không cam tâm: “Chỉ vì chuyện này mà ấn tượng của em về anh đã bị bôi đen hoàn toàn ư?”

“Ngay từ đầu anh đã chẳng để lại ấn tượng gì trong em cả, em chỉ vì chút hư vinh... nên mới qua lại với anh, em muốn để Allan nổi cơn ghen, muốn để anh ấy biết có người theo đuổi em, có người yêu em và sẵn sàng làm mọi việc vì em. Thực ra những cái này chẳng giải quyết được vấn đề gì cả, tất cả đều vô nghĩa. Anh ấy sẽ chẳng buồn quan tâm vì anh ấy có hàng đàn con gái theo đuổi, chẳng phải anh đã nói như thế còn gì? Cô gái họ Đồng kia chắc chắn đến giờ vẫn còn yêu anh ấy, Giản Huệ vì anh ấy mà tự vẫn, chắc chắn còn có nhiều người khác cũng đã từng có ý định tự vẫn vì anh ấy. Em đã là cái gì? Kể cả em hy sinh nhan sắc, cơ thể mình thì cũng không thể sánh được với những người hy sinh cả tính mạng của họ.”

“Em biết được điểm này thì tội gì phải... chung thủy với cậu ta như vậy? Anh thật sự có tình cảm với em, em không nên vì chuyện hôm nay...”

“Sao anh cứ nhắc đến chuyện hôm nay nhỉ? Không phải vì chuyện hôm nay thì làm sao anh kể chuyện của Allan cho em nghe được? Anh không kể thì em chẳng biết gì hết, em vẫn là một người hạnh phúc, ai bảo anh kể ra chuyện đó? Em hận anh đã kể ra chuyện u ám này.” Ngải Mễ hậm hực nói. “Giờ anh lại đưa em quay về với sự đau khổ rồi.”

“Hôm nay, anh không nói cho em thì sớm muộn gì em cũng biết. Là do cô nàng họ Đồng đó ngốc thôi, bị người ta nấn gân là phun ra ngay, chắc chắn còn rất nhiều cô gái thông minh, giỏi hoạt như em, sẽ không bao giờ chịu viết ra cả...”

Ngải Mễ cảm thấy đầu càng đau hơn, cô lấy số tiền Tiểu C đưa cho cô rồi dúm trả vào tay anh chàng: “Em không muốn nghe nữa. Anh mang cái này về đi, em sẽ không đến đồn thu thẩm nữa nên không cần tiền nữa.”

“Ngày mai không đến đồn thu thẩm nữa nhưng mình vẫn tiếp tục... học tiếng Anh chứ?”

Ngải Mễ cười khẩy, đáp: “Sao anh vẫn chưa chịu hiểu nhỉ? Em qua lại với anh đều là vì Thành Cương. Hiện tại đến anh ấy em còn hận đến tận độ rồi thì làm sao em còn... qua lại với anh được nữa?”

Tiểu Côn nhìn cô chằm chằm rồi xé số tiền đó ra làm đôi và vứt thẳng xuống đất, nói: “Đồ anh đã tặng người khác thì không bao giờ nhận lại.” Thấy Ngải Mễ đang luống cuống cúi chuối ngọc trai ra, Tiểu Côn liền ra hiệu nói: “Không phải cuống kéo lại làm đau mình, em cứ vứt luôn nó đi, tốt nhất là vứt vào nhà vệ sinh và xả nước luôn...”

Nói xong liền mở cửa và bỏ về.

36. Chương 35

Chương 35

Ngải Mễ ra khỏi phòng ngủ, định ra đóng cổng thì nhìn thấy mẹ đang đóng cửa. Cô vội trốn về phòng mình, nhưng mẹ đã theo vào và hỏi nhỏ: “Mẹ thấy Tiểu Côn hằm hằm đi ra, có chuyện gì vậy? Hai đứa... cãi nhau à?”

Ngải Mễ không biết phải thanh minh thế nào, đành kể lại sơ sơ chuyện xảy ra trong buổi tối hôm nay rồi nói: “Thôi, mẹ đi ngủ đi, con cũng đi ngủ đây.”

Mẹ liền khuyên: “Những điều Tiểu Côn nói chưa chắc đã phải sự thật. Kể cả là đúng thì cũng là chuyện xảy ra trước khi Allan quen con, hơn nữa lại xảy ra trong tình huống cô gái kia nói bị ung thư não thì con tị nạnh làm gì?” Mẹ thở dài rồi nói tiếp: “Mẹ cũng mong con gặp được một người như thế, chưa yêu ai trước khi gặp con, chưa có cô bạn gái nào, như thế đương nhiên là tốt rồi, nhưng ít khi gặp được người như thế lắm. Cậu ấy đi học sáu, bảy năm rồi, lại có rất nhiều cô gái ngưỡng mộ, bảo chưa từng có người yêu là điều không thể. Chỉ cần sau này cậu ấy không yêu ai nữa là được. Không nên quá cần ke, đặc biệt là với quá khứ...”

“Con cũng biết điều đó, chỉ có điều nghĩ vẫn thấy ám ức, anh ấy là người đầu tiên của con mà con không phải là người đầu tiên của anh ấy.”

“Nếu ám ức thì đừng yêu nó nữa, cắt đứt luôn là khỏi tức. Sau này tìm một người chưa yêu bao giờ, khỏi phải vướng bận, nghĩ ngợi.”

Ngải Mễ nói: “Con dứt khoát được như thế thì đã không đau khổ, con vừa... không muốn cắt đứt với anh ấy vừa không muốn... anh ấy có quá khứ...”

Mẹ cười rồi nói: “Hồi nhỏ con cũng có cái tính đó, hay gỡ chuyện cũ ra ăn vạ, không chịu tha thứ, bắt luận mẹ xin lỗi thế nào cũng không chịu tha thứ. Có hôm, con đang chơi vui với bạn ở nhà, mẹ liền đi ra ngoài mua ít đồ, không muốn phá vỡ cuộc chơi của con nên chỉ lén đi một mình. Đến khi phát hiện ra con bắt đầu hậm hực, hỏi tại sao không đưa con đi, mẹ bảo hôm nay mẹ xin lỗi, lần sau nhất định sẽ đưa con đi, nhưng con vẫn không chịu buông tha, vẫn hỏi: “Tại sao hôm nay mẹ không đưa con đi mua đồ với mẹ?” Mẹ bảo chuyện hôm nay đã qua rồi, mẹ cũng đã xin lỗi còn gì, rồi hứa lần sau sẽ đưa con đi, nhưng con vẫn chưa chịu thôi, vẫn hỏi: “Tại sao hôm nay mẹ không đưa con đi?””

Ngải Mễ nghĩ liền thấy cũng phải, bèn nói: “Thôi, con không tị nạnh với anh ấy nữa, nhưng khi anh ấy được thả ra, con sẽ phải điều tra cụ thể, xem anh ấy có yêu cô gái đó không. Nếu không yêu mà là bị ép thì thôi, nếu không phải...”

“Mẹ nghĩ con không nên tra khảo nó nữa. Chuyện quá khứ càng nói càng rối rắm. Những cái đã qua rồi thì còn nhắc lại làm gì nữa? Nếu nó thừa nhận từng yêu cô gái đó thì con làm thế nào? Có cắt đứt với nó không? Con không làm được điều đó thì tội gì phải điều tra?”

“Nhưng kiểu nói dối như anh ấy thì không đáng tin tí nào.”

“Đó là do nó hứa với cô gái đó sẽ không nói ra đó chứ?” Mẹ an ủi: “Nó biết giữ lời hứa cũng là phẩm chất tốt rồi. Nếu nó không giữ lời hứa với cô gái đó thì nó cũng có thể không giữ lời hứa với con. Thế nên trong chuyện này mẹ có một đề nghị: Nếu cắt đứt được thì không nên so đo chuyện cũ của nó nữa, để mình khỏi đau khổ, buồn phiền.”

Ngải Mễ hỏi: “Trước khi đến với mẹ, bố có... người yêu không ạ?”

“Ai mà biết được? Ông ấy bảo không có, mẹ cũng chẳng đi tìm hiểu làm gì. Ngày trước đề xướng kết hôn muộn, có con muộn, thanh niên yêu sớm quá sẽ bị coi là không đứng đắn. Hơn nữa thời ấy suy nghĩ của con người cũng không cởi mở như bây giờ, một người yêu mấy lần sẽ bị coi là tư cách đạo đức không ra gì, thế nên xác suất có người yêu là khá thấp, kể cả có thì cũng chưa chắc đã có quan hệ tình dục. Hồi ấy mẹ

chẳng bao giờ có suy nghĩ yêu lần thứ hai, được hay không cũng là bố con rồi, thành hay bại cũng chỉ có một người như thế.”

“Con rất ngưỡng mộ bố mẹ thời đó.” Ngải Mễ nói. “Đơn giản biết bao! Không phức tạp, khó giải quyết... như bây giờ.”

“Đơn giản có cái bất cập của đơn giản, phức tạp có cái bất cập của phức tạp. Thời ấy yêu nhau, có rất nhiều điểm bất hợp lý mà đến sau này mới phát hiện ra, nhưng do sức ép của xã hội nên không dám chia tay, cũng rất nhiều người phải kết hôn miễn cưỡng. Như thanh niên thời nay, yêu nhau rồi chia tay rất ngẫu hứng, cũng... không ổn. Tình yêu đôi khi là vận đề vận may, không may yêu nhầm người thì khó tránh khỏi đau khổ.”

“Không biết có phải con yêu nhầm người không?”

“Yêu đúng người hay yêu nhầm người đều chỉ có thể do con tự quyết định. Mẹ nói gì cũng không giải quyết được vấn đề, hiện tại con vẫn đang ở trong độ tuổi nổi loạn, có thể mẹ càng nói con yêu lắm thì con lại càng cho rằng con yêu đúng. Thế nên mẹ chỉ có thể ới rằng, hoặc là con không yêu nó nữa, hoặc là đừng để những chuyện đã qua làm mình đau khổ.”

Ngải Mễ quyết định sẽ không buồn khổ vì chuyện này nữa. Đợi mẹ đi ngủ rồi, cô lấy băng dính dán những đồng tiền đã bị xé lại, không biết có còn tiêu được nữa không. Cô quyết định gọi điện thoại cho Tiểu Côn xin lỗi. Cô cảm thấy vừa nãy mình cư xử hơi quá với Tiểu Côn, sợ anh chàng nổi giận, lại đi gây khó dễ cho Allan thì gay.

Cô bấm số điện thoại của Tiểu Côn thì nghe thấy giọng anh khàn khàn trong điện thoại: “Tìm ai vậy?”

“Tìm anh, em là Ngải Mễ, anh...chưa ngủ à?”

“Anh... vẫn đang ở dưới sân nhà em. Ngải Mễ, anh cũng đang định gọi điện thoại cho em, nói cho em biết... vừa nãy anh...đã nói dối em, anh đã bịa ra chuyện đó của Thành Cương để cứu vãn ấn tượng về anh trong lòng em...”

Ngải Mễ cười rồi nói: “Hiện tại em không rõ câu nào của anh là giả, câu nào là thật. Đằng nào thì em cũng không quan tâm đến những chuyện đó nữa, trước đây Thành Cương là gì đều không liên quan đến hiện tại. Số tiền đó... em đã dán lại rồi, không biết có còn tiêu được nữa không?”

“Đừng quan tâm đến số tiền đó nữa, đáng lẽ không nên xé như thế, đó là thù lao phụ đạo tiếng Anh của em, là tiền của em, ngày mai anh sẽ trả cho em, mai em vẫn phụ đạo tiếng Anh cho anh rồi anh đưa em đến đồn thu thẩm nhé?”

“Vâng. Thôi anh về ngủ đi!”

“Ok, anh về đây. Mai gặp lại nhé!”

Ngải Mễ cúp máy và bước đến bên cửa sổ thì nhìn thấy chiếc xe phóng vắn kia vừa chuyển bánh, cô thầm nghĩ, anh chàng ở đây từ nãy đến giờ ư? Định ở đến lúc nào? Đến khi mình tắt đèn ư? Hay là đến khi không kìm được nữa phải gọi điện thoại lên? Hiện tại cô cũng không hiểu con người Tiểu Côn nữa, nói anh ta một nửa là thiên thần, một nửa là ác quỷ cũng không sai, có lẽ đàn ông đều một phần là người, một phần là thú như vậy ư?

Ngày hôm sau, Tiểu Côn đến nhà Ngải Mễ đúng giờ hẹn, hai người học tiếng Anh một lúc rồi Tiểu Côn lái xe chở cô đến đồn thu thẩm. Hai người vẫn leo lên con dốc nhỏ và ngồi ở đó, lặng lẽ nhìn đồn thu thẩm ở phía xa. Ngải Mễ cảm thấy cảm giác trong lòng cô đã khác với trước đây, cô cũng không biết có phải vì những lời Tiểu Côn nói tối hôm qua đã phát huy tác dụng hay không.

“Anh bảo chuyện của Allan với cô gái họ Đồng kia là do anh... bịa hả?” Không nén nổi tò mò, Ngải Mễ hỏi.

Tiểu Côn gật đầu, ngượng ngùng nói: “Hơi...tiểu nhân nhỉ?”

Ngải Mễ chỉ mỉm cười mà không nói gì thêm.

Tiểu Côn cũng cười, nói thêm: “Thực ra mục đích của việc nói chuyện hôm qua không phải là muốn bôi nhọ hình ảnh cậu ta trong lòng em, anh chỉ muốn để em biết rằng... một người đàn ông... không có tình yêu

nhưng vẫn có thể có tình dục, thật đấy, về điểm này bất kể em tin hay không, thích hay không thì đều là sự thật. Thực ra anh rất thán phục Thành Cương, nếu anh là cậu ấy thì có lẽ anh đã... gục từ lâu rồi, nhưng cậu ấy... không gục, người cậu ấy nghĩ đến nhiều hơn là... người khác, ví dụ là em, bố mẹ cậu ấy, rồi cả bố mẹ em nữa, gia đình cô gái họ Giản kia, rồi cả bạn cùng phòng cậu ấy nữa, cậu ấy... sợ liên lụy đến những người này, sợ họ phải lo lắng cho cậu ấy.”

Ngải Mễ chăm chú lắng nghe, không biết hiện tại Tiểu Côn nói những điều này nhằm mục đích gì.

Tiểu Côn nhìn cô rồi cân nhắc từng chữ, nói: “Chuyện tối hôm qua khiến anh phát hiện ra rằng em... không hiểu cậu ấy, em yêu vẻ đẹp trai của cậu ấy, có thể còn những cái... bên ngoài khác, nhưng những cái ẩn sâu trong tâm hồn cậu ấy thì em lại không hiểu, hoặc là không biết cách thưởng thức. Thế nên em sẽ vì một, hai chuyện vụn vặt, hoặc vì một, hai câu nói của người khác mà quyết định sẽ yêu hay không yêu cậu ấy. Như chuyện anh nói tối hôm qua, thậm chí em không đi kiểm chứng đã quyết định... không yêu cậu ấy nữa, đây là điều anh không thể ngờ tới.”

“Anh có hiểu anh ấy không?” Ngải Mễ tò mò hỏi. “Nghe anh nói cứ như là anh hiểu anh ấy hơn em vậy. Anh cũng mới chỉ gặp anh ấy một lần thôi mà.”

“Tuy chỉ mới gặp cậu ấy một lần nhưng anh đã đọc hết các tài liệu về cậu ấy. Mặc dù chỉ gặp một lần nhưng lần gặp đó cũng diễn ra trong hoàn cảnh đặc biệt, nhưng biểu hiện của một con người trong hoàn cảnh đó sẽ nói rõ được vấn đề hơn biểu hiện trong hoàn cảnh bình thường. Thực tế đó không phải là lần đầu tiên anh gặp người bị nhốt ở đồn thu thẩm, bất kể là người có tội hay vô tội, bị nhốt ở nơi ấy một thời gian đều rất khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, rất nhiều người tinh thần trở nên hoảng loạn. Nhưng cậu ấy rất tỉnh táo, rất lý trí, không oán trời trách đất mà... lo lắng cho người thân, bạn bè ở ngoài, thế nên... anh rất thán phục cậu ấy.”

“Tại sao em không được vào thăm anh ấy?”

Tiểu Côn không trả lời câu hỏi của cô mà lảng sang chủ đề khác: “Anh muốn nói với em rằng, anh...quyết định sang Canada rồi, anh đã làm xong thủ tục di dân, phải sang trước khi kết quả kiểm tra sức khỏe hết hạn vào tháng Tám này.”

“Anh sang Canada hả?” Ngải Mễ sững sốt hỏi. “Sang đó làm gì?”

“Biết nói thế nào nhỉ? Bố anh... và anh có ít tiền gửi ở Ngân hàng Hoàng gia Canada. Anh và bà chị gái đều đã làm thủ tục di cư, bọn anh... muốn rời Trung Quốc. Rất khó để dự đoán tình hình ở Trung Quốc, hôm nay lên voi, ngày mai có thể xuống chó như thường. Bố anh đã già nên không muốn bon chen nữa nhưng ông không muốn bọn anh ở lại Trung Quốc. Rất nhiều quan chức... đều đã có sự chuẩn bị này cho con cái họ.” Tiểu Côn nhắc đến mấy cái tên quen thuộc. “Con họ, người thì đã ra nước ngoài, kẻ thì chuẩn bị đi, đều...gửi rất nhiều tiền ở nước ngoài.”

“Nhưng bố anh... Bố em bảo ông ấy rất thanh liêm.”

“Thanh liêm hay không thì còn phải xem đứng trên góc độ nào để nói.” Tiểu Côn nói. “Đối với những người như bố mẹ em thì bố anh rất thanh liêm, vì ông biết họ rất vất vả mới có thể kiếm được đồng tiền, nhưng đối với những kẻ tham ô, hối lộ thì ông không thanh liêm đâu. Cũng có thể nói là bản thân bố anh không hề sa ngã, cả đời ông sống một cuộc sống vô cùng thanh bần. Những năm vừa qua làm bí thư ủy ban kỷ luật, ông đã được chứng kiến quá nhiều vụ tham ô, và hiện tượng này không có cách nào để loại trừ tận gốc, thế nên ông muốn bọn anh rời xa chốn này. Vì anh không xin được học bổng đi học nên cách duy nhất để rời xa chốn hủ bại này là thông qua hủ bại thôi.”

Ngải Mễ liền đùa: “Anh kể với em những chuyện này mà không sợ em...đi tố cáo anh à?”

“Anh kể với em những chuyện này vì anh không mong muốn em vì sợ... mới qua lại với anh, như thế thì không còn ý nghĩ gì với anh nữa. Có thể em luôn có suy nghĩ rằng số phận Thành Cương nằm trong tay anh, em nghĩ như thế cũng không có gì quá đáng, vì nếu muốn hại cậu ấy thì anh cũng có thể làm được. Nhưng anh sẽ không làm như thế. Hiện tại tính mạng của anh, thậm chí bố anh đều đang nằm trong tay em, em sẽ biết là anh không làm chuyện có hại cho cậu ấy. Nếu anh làm chuyện có hại cho cậu ấy thì em có thể đi tố cáo anh và bố anh. Anh cũng gọi điện cho Tiểu Trần rồi, bảo em là bạn gái anh, thế nên cậu ấy không tìm đến Thành Cương đâu.”

Ngải Mễ không biết có nên tin vào những điều Tiểu Côn nói hay không, rồi cô hỏi tiếp: “Sao anh bảo là... có tham gia vào phong trào học sinh, sinh viên năm 1986 – 1987 cơ mà? Phong trào này là để... phản đối nạn tham nhũng chứ nhỉ?”

“Anh có tham gia vào phong trào học sinh sinh viên, anh đã từng là một thanh niên tràn đầy nhiệt huyết, tưởng mình có thể thay đổi căn khôn, thay đổi Trung Quốc, ít nhất là trở thành vị anh hùng tiếng thơm muôn đời. Nhưng anh đã nhìn thấy hai mặt hoàn toàn khác nhau, một bên là những thanh niên tràn đầy nhiệt huyết kia đổ máu, một bên là những kẻ nắm quyền lực tham ô, hối lộ, tạo nguồn tư bản chính trị ỉnh...”

“Đổ máu, nói thì rất hoành tráng đấy nhưng có thể em chỉ nhìn thấy cảnh một người sau khi trúng đạn trong phim ảnh, nếu là nhân vật anh hùng thì anh ta sẽ chết một cách hoành tráng, nếu là nhân vật phản diện thì anh ta cũng chết một cách... sạch sẽ, nhưng trên thực tế, việc trúng đạn... nếu em chưa gặp bao giờ thì em sẽ không thể tưởng tượng ra nó lại... đáng sợ, nhục nhã như thế, đạn bắn vào người, máu me tung tóe, cứt đái cũng văng ra...” Tiểu Côn lắc đầu. “Không nói những chuyện này nữa, bao nhiêu năm rồi mà vẫn bị ám ảnh trong đầu...”

Ngải Mễ nghĩ đến mùi tanh của máu mà cô ngửi thấy trước cửa nhà Jane nên cũng phần nào thông cảm cho Tiểu Côn.

Tiểu Côn cười buồn rồi nói tiếp: “Kết quả của phong trào học sinh, sinh viên là gì? Là một lớp người ngã xuống, trong khi một lớp người khác lại phát triển đi lên, người thì xuất ngoại, kẻ thì thăng quan tiến chức, tiếp tục tham nhũng, tham nhũng kinh khủng hơn. Bố anh luôn nói với bọn anh rằng: “Tránh xa chính trị vì chính trị là đầm lầy.” Các phong trào chính trị trước đây chính là đưa một nhóm người lên vị thế thống trị, sau đó bọn họ thỏa sức tham nhũng.”

Ngải Mễ thở dài nói: “Em không hiểu gì về chính trị, thời điểm xảy ra phong trào học sinh, sinh viên em còn rất nhỏ, nếu lúc ấy em tầm tuổi như anh thì không biết có tham gia hay không. Cũng không biết nếu tham gia thì em có giống anh và bạn gái anh, nắm tay nhau lao ra hay không...”

“Có thể em sẽ không tham gia vì trong mắt em chỉ có tình yêu mà thôi. Thành Cương thì anh không biết, cậu ấy là người có đầu óc tỉnh táo, có thể sẽ hiểu bản chất của chính trị hơn. Nhưng anh tin rằng, kể cả cậu ấy không tham gia, kể cả cậu ấy chỉ đi ngang qua, nếu có đạn bay đến thì cậu ấy cũng sẽ lấy thân mình đỡ đạn cho em. Kể cả cậu ấy biết anh đang tán tỉnh người yêu của cậu ấy, cậu ấy cũng vẫn đỡ đạn cho anh.”

“Tại sao?”

“Cậu ấy là người như thế, như mọi người vẫn nói, là người theo chủ nghĩa nhân văn ấy, yêu nhân loại, yêu sinh mệnh, chỉ cần là con người thì cậu ấy sẽ cứu, cậu ấy sẽ không hỏi đó là ai rồi mới đi cứu. Anh rất nể phục những người như thế, nhưng em thì chưa chắc, vì cậu ấy cũng sẽ đỡ đạn cho cô gái khác nếu ở trong hoàn cảnh đó, đấy lại là điều em hận và không thể chấp nhận.”

Tiểu Côn liền cười, nói: “Em không xấu xa như thế hả? Thế tại sao tối qua em lại nổi giận lôi đình thế? Anh đã nói rõ là vì cô gái kia bảo mắc bệnh ung thư não nên cậu ấy mới... mắc lừa rồi mà?”

Ngải Mễ liền lẩm bẩm: “Việc đó... không giống với việc này...”

“Dĩ nhiên rồi, anh rất thích kiểu xấu xa đó của em. Vì em như thế nên anh mới nghĩ mình có thể cạnh tranh với Thành Cương, vì cách yêu của cậu ấy không phải là điều em mong muốn, cách yêu của anh mới là điều em mong muốn. Anh có thể vì tình yêu mà không từ thủ đoạn, dối trá, hãm hại, tham ô, hối lộ, giết người, đốt nhà... chuyện gì anh cũng có thể làm được, nhưng cậu ấy sẽ không như thế, người như cậu ấy đến ghen tuông cũng chẳng có. Không tin em cứ để ý mà xem, hôm nào cậu ấy được thả, nếu anh khiêu khích là đang theo đuổi em, cậu ấy cũng không vì em mà đánh nhau với anh đâu, cùng lắm cậu ấy chỉ bảo em tự lựa chọn, có khi cậu ấy còn chia tay với em ấy chứ. Chấn là em đọc tiểu thuyết Cuốn theo chiều gió rồi đúng không, nếu nói em là Scarlett O'hara thì cậu ấy là Ashley Wilkes, còn anh mới là Rhett Butler...”

Ngải Mễ cảm thấy những điều Tiểu Côn nói cũng có ý đúng, cô liền đáp một cách đầy hồ nghi: “Anh ca ngợi mình dễ thương quá nhỉ?”

37. Chương 36

Chương 36

Một hôm, mẹ gọi điện thoại cho Ngải Mễ nói: “Cô giáo Tĩnh Thu dạy Allan thời đại học đến thành phố J, tối nay sẽ đến nhà mình chơi, cô ấy có hỏi thăm con. Nếu hôm nay có thời gian thì con về nhà nhé!”

Ngải Mễ nghe nói vậy liền bắt taxi về nhà ngay. Từ trước tới nay, cô vẫn rất tò mò về cô giáo Tĩnh Thu này, vì cô có cảm giác rằng Allan rất sùng bái cô giáo của anh, anh nói sở dĩ lựa chọn ngành tiếng Anh là vì hồi ấy cô Tĩnh Thu dạy tiếng Anh ở Đại học L.

Bố Allan là bác sĩ, mẹ là giáo viên nhưng họ đều không muốn anh nối nghiệp của mình, vì cả hai người đều cảm thấy ảnh hưởng của nghề bác sĩ và giáo viên đến cuộc sống của người khác quá lớn, trách nhiệm quá nặng nề. Thế nên khi Allan chọn ngành tiếng Anh, họ đều không phản đối, mong anh sau này làm phiên dịch, chỉ làm phụ khuôn vác giữa hai ngôn ngữ, không đưa vào ý kiến cá nhân, như thế sẽ không phải can thiệp đến cuộc sống của người khác. Allan đã đăng ký hồ sơ tại trường Đại học L nơi cô Tĩnh Thu giảng dạy, cô từng dạy Allan môn dịch và môn văn học Anh – Mỹ.

Ngải Mễ cảm thấy khi nhắc đến cô Tĩnh Thu, giọng Allan lộ vẻ ngưỡng mộ. Anh không gọi cô là cô Tĩnh, vì anh bảo cô ấy không thích người khác gọi cô như thế. Tên tiếng Anh của cô Tĩnh Thu cũng là Jane, nhưng hồi cấp 2 và 3, cô Tĩnh Thu đều học tiếng Nga, có tên tiếng Nga là Katyusha, vì tên tiếng Anh của Giản Huệ cũng là Jane nên khi nói chuyện với Ngải Mễ về cô Tĩnh Thu, Allan gọi cô là Tĩnh Thu hoặc Katyusha.

Ngải Mễ nghĩ rằng trước đây Allan từng yêu cô giáo của mình, mặc dù cô Tĩnh Thu hơn Allan hàng chục tuổi, nhưng có nhiều con trai yêu người đầu tiên là các cô gái hơn tuổi họ.

Hơn bảy giờ tối, cô Tĩnh Thu đến nhà Ngải Mễ như đã hẹn. Vừa nhìn thấy cô Tĩnh Thu, Ngải Mễ đã có thiện cảm. Cô ấy rất đẹp, một vẻ đẹp trầm tĩnh, nữ tính, dường như thế gian này không gì có thể khiến nhan sắc cô phai nhạt, chỉ có những người đã từng nếm trải sự thăng trầm của cuộc đời mới có được vẻ đẹp này.

Mẹ Ngải Mễ kể cho cô Tĩnh Thu nghe sơ qua tình hình hiện tại rồi nói với vẻ lo lắng: “Không biết chuyện này còn kéo dài đến lúc nào, nghe nói có rất nhiều người bị giam ở đồn thu thẩm mấy năm trời. Chị đoán nếu không bắt được hung thủ thì họ sẽ không thả Allan ra đâu. Tội nghiệp thằng bé quá, tự nhiên chuốc vạ vào thân.”

Cô Tĩnh Thu nói: “Em đang giúp bố mẹ Giản Huệ thu thập di vật của bạn ấy, hy vọng sẽ tìm thấy nhật ký hay thứ gì đó, em tin một cô gái biết cách che giấu tình cảm của mình như Giản Huệ sẽ để lại nhật ký hay một tài liệu tương tự, có khi bạn ấy sẽ chứng minh trong nhật ký là bạn ấy tự tử chưa biết chừng.”

Bố Ngải Mễ nói: “Ý tưởng này của em rất hay, xem ra em rất hiểu về con gái nhà họ Giản.”

Cô Tĩnh Thu liền đáp: “Trước đây nhà Giản Huệ cũng ở thành phố K, em cũng từng dạy cô bé. Cô bé rất hay nói, nhưng ít khi bộc lộ tâm sự của mình, thế nên thực tế cô bé là người sống rất nội tâm. Một số người sống nội tâm vì muốn che giấu nội tâm của mình nên cố tình tỏ ra sôi nổi. Vấn đề là cố tình tỏ ra sôi nổi và sôi nổi thật lại hoàn toàn khác nhau, người sôi nổi thật thường thể hiện hết ra ngoài suy nghĩ trong lòng, còn người cố tình tỏ ra sôi nổi lại nói những điều trái với suy nghĩ của mình, coi những lời nói thật là những câu nói đùa và nói ra, nếu sôi nổi một chút trong lúc đùa, bộc lộ một vài điều bí mật trong lòng, một lát sau lại hối hận, lại tìm cách che giấu. Giản Huệ viết văn rất tốt, là người thích bày tỏ suy nghĩ trên trang giấy, chắc chắn cô bé sẽ có nhật ký hay thứ gì đó.”

Mẹ Ngải Mễ liền nói: “Hy vọng là mọi người sẽ tìm ra nhật ký của Jane, tìm được nó nhớ báo cho chị biết nhé!”

“Vâng.” Cô Tĩnh Thu nói với bố mẹ Ngải Mễ: “Nếu không phiền thì anh chị cho em nói chuyện riêng với Ngải Mễ một lát nhé!”

Bố mẹ cô đều nói, hai cô trò cứ nói chuyện đi, anh chị đi soạn bài đây.

Ngài Mễ dẫn cô Tĩnh Thu vào phòng ngủ của cô, cô Tĩnh Thu nói: “Hôm nay, cô đến đồn thu thẩm thăm Allan rồi đấy.”

“Tại sao cô được vào thăm anh ấy mà em thì không được?”

“Có lẽ là vì em còn nhỏ, cũng có thể vì thời gian này, bên công an không quản Allan quá chặt như những ngày đầu năm nữa. Cô có cảm giác rằng hiện tại bên công an đã cho rằng cậu ấy vô tội rồi, có điều là chưa có bằng chứng xác đáng chứng minh Jane tự tử nên họ vẫn đợi bắt được “hung thủ” rồi mới thả cậu ấy.”

“Nếu Jane không có nhật ký hoặc trong nhật ký không viết cô ấy tự tử thì sao ạ?”

“Thế thì đành nghĩ cách khác thôi.” Cô Tĩnh Thu an ủi: “Tình huống xấu nhất là mãi họ không chịu thả Allan ra, nhưng chắc chắn là họ không thể bắt giam hoặc kết án cậu ấy, vì cậu ấy có bằng chứng ngoại phạm, không có mặt tại hiện trường.”

“Khi cô vào gặp, anh ấy... có hỏi gì em không ạ?”

Cô Tĩnh Thu liền cười, nói: “Cậu ấy không hỏi gì em thì làm sao cô biết đến em được? Cậu ấy rất lo cho em, bảo em là cô bé có trí tưởng tượng quá dồi dào phong phú, chuyện không có gì mà em có thể tưởng tượng ra có mắt có mũi, hiện có nhiều lời đồn đại như vậy, em chẳng không nghĩ ra một nghìn tội trạng của cậu ấy à? Allan sợ em vì những lời đồn đại đó mà làm chuyện gì ngốc nghếch để tổn thương đến em, thế nên cậu ấy nhờ cô đến thăm em.”

Ngài Mễ nghe mà thấy vô cùng ấm lòng, liền quan tâm hỏi: “Anh ấy có khỏe không ạ?”

“Cậu ấy... rất ổn. Cậu ấy bảo những tiểu thuyết đọc ngày trước, giờ đã giúp được cậu ấy nhiều điều. Chàng thủy thủ trẻ Edmond Dantès trong tiểu thuyết Bá tước Monte Cristo bị người ta hãm hại, ngồi mười ba năm tù oan, người nông dân Jean van Jean đã bị lưu đày mười chín năm do ăn cắp một mẩu bánh mì, Allan bảo so với những người ấy thì thời gian cậu ấy bị nhốt chưa phải là dài, vẫn phải thêm một thời gian nữa, sau này mới dễ viết truyện.”

“Anh ấy vẫn còn hứng để đùa à? Thế anh ấy... có bị gầy đi không cô?”

“Chắc chắn là gầy hơn trước nhiều. Thực ra bị nhốt trong đó, khổ nhất là sự dằn vặt về tinh thần, mất đi sự tự do là điều vô cùng đáng sợ, có thể sau khi cậu ấy được thả, em sẽ không... nhận ra cậu ấy đâu. Nhưng cô biết, chỉ cần cậu ấy yêu em, mọi cái em đều có thể chịu đựng được.”

Ngài Mễ không biết tại sao lại nói cho cô Tĩnh Thu biết điều bí mật mà cô tưởng sẽ không bao giờ nói với ai: “Cô nói đúng đấy ạ, điều em quan tâm nhất là anh ấy... có yêu em hay không. Khi nghĩ đến chuyện anh ấy giết Jane, em chỉ lo cho anh ấy, nhưng khi nghĩ đến chuyện anh ấy yêu Jane là em đau đớn như muốn chết đi được. Có phải em là người tàn nhẫn lắm không? Thà chấp nhận việc anh ấy giết người chứ không muốn để anh ấy yêu người khác.”

Cô Tĩnh Thu lắc đầu rồi mỉm cười, đáp: “Không tàn nhẫn, trong mắt em, sinh mệnh rất đáng quý nhưng tình yêu có giá hơn. Sinh mệnh ở đây bao gồm sinh mệnh của bản thân em, cả sinh mệnh của Allan và Jane nữa. Bất luận là sinh mệnh của ai thì so với tình yêu của Allan, em đều có thể hy sinh. Nếu giữa hai yếu tố là sinh mệnh và tình yêu của cậu ấy, em chỉ có thể chọn một thì em sẽ lựa chọn tình yêu. Thà chấp nhận việc cậu ấy chết chứ em không chịu để cậu ấy yêu người khác.”

Ngài Mễ giật mình khi bị nói trúng tim đen như thế, cô rất muốn phản bác nhưng không tìm ra câu nào để đối đáp lại được, có thể trong tiềm thức cô đã nghĩ như vậy. Cô trợn tròn mắt mà không nói được lời nào, quá sợ hãi trước sự tàn nhẫn của mình.

Cô Tĩnh Thu liền an ủi: “Em không phải tự trách mình đâu, em không phải là một người tàn nhẫn, em nghĩ như vậy chỉ vì em quá coi trọng tình yêu, là một người theo chủ nghĩa tình yêu là trên hết. Cô bé ạ, coi trọng tình yêu quá thì sống sẽ rất mệt, vì tình yêu không phải là cái em có thể tự quyết định, kể cả em thập mỷ thập toàn cũng chưa chắc đã giành được tình yêu mà em mong muốn; có được rồi, chưa chắc đã giữ được; giữ được rồi chưa chắc đã phát triển theo chiều hướng mà em muốn. Thực ra cuộc sống không chỉ có tình yêu, em phải học cách tận hưởng những niềm vui khác trong cuộc sống, nếu không, tình yêu của em sẽ trở thành một gánh nặng trong cuộc sống của em, đồng thời cũng sẽ biến thành gánh nặng trong cuộc sống của cậu ấy.”

Ngải Mễ không biết tại sao tình yêu lại có thể biến thành gánh nặng, và cũng không muốn cãi lại cô Tĩnh Thu nên đành rụt rè hỏi: “Công an... có đánh anh ấy không ạ?”

Cô Tĩnh Thu thở dài rồi đáp: “Cô không biết, kể cả có đánh thì cậu ấy cũng sẽ không nói cho cô biết, Allan là người ch thích báo tin vui, không thích nói chuyện buồn, cậu ấy lo nhất là bố mẹ cậu ấy biết. Đến bố mẹ em mà cậu ấy còn không muốn cho biết, nhưng cậu ấy không có cách nào cả. Để em không phải lo lắng linh tinh, cậu ấy đành phải nói với họ.”

“Thế làm sao cô lại biết? Bố mẹ Jane nói cho cô biết ư?”

“Không. Một cô bé tốt nghiệp trường Đại học L nói cho cô biết, công an thành phố J có tìm cô ấy để điều tra.”

Ngải Mễ vờ vô tình hỏi: “Thế cô gái ấy... có gì...với Allan không ạ?”

Cô Tĩnh Thu liền bật cười. “Có gì cơ? Thảo nào Allan nói trí tưởng tượng của em phong phú, quả không sai tí nào.”

“Em chỉ hỏi vậy thôi.” Ngải Mễ có chút ngại ngùng, vội lảng sang chủ đề khác. “Chắc là những người chấp pháp sẽ không hiểu luật mà còn phạm luật, đánh Allan đâu cô nhỉ?”

Cô Tĩnh Thu nói: “Chỉ mong là như thế. Nhưng có một số người luôn tưởng mình là hóa thân của chính nghĩa, căm thù cái ác, chỉ tiếc rằng nếu một người không có đủ trí tuệ để phân biệt thế nào là cái ác, thì căm thù cái ác là phẩm chất vô cùng đáng sợ. Từ nhỏ chúng ta đã được giáo dục là “đối với kẻ thù phải dùng biện pháp tàn khốc”, vấn đề là làm sao để phân biệt ai là kẻ thù? Thế nên khi đối xử tàn khốc với người khác, người ta không cảm nhận được sự tàn khốc của mình, tưởng mình đang tàn khốc với kẻ thù.”

Ngày hôm sau, cô Tĩnh Thu gọi điện đến báo rằng mẹ Jane đã tìm được quyển nhật ký của Jane. Ngày thứ ba, cô Tĩnh Thu lại đến nhà Ngải Mễ, nói có đồ vật muốn cho Ngải Mễ xem.

Cô Tĩnh Thu kể với Ngải Mễ rằng nhật ký của Jane vốn được cất trên giá sách trong phòng ngủ của Allan, chắc là Jane muốn Allan đọc được. Nhưng bên công an đã coi rất nhiều đồ đạc trong căn phòng đó là vật chứng mang đi, phòng cũng bị niêm phong một thời gian. Sau đó bố mẹ Jane đã thu dọn đồ đạc trong phòng ngủ của Allan và chuyển sang phòng họ rồi khóa cửa phòng Allan và phòng Jane lại, không lui tới nữa. Sau khi con gái mất họ không muốn sống ở đó nữa mà chuyển đến căn hộ do đơn vị của mẹ Jane phân cho.

Cô Tĩnh Thu không tìm thấy nhật ký của Jane trong phòng Allan và Jane, liền hỏi mẹ Jane có chuyển đồ trong hai phòng đi đâu không. Mẹ Jane liền bảo có ít đồ để trong phòng ngủ của bà, liền quay về thu dọn và tìm thấy nhật ký của Jane, tổng cộng có năm cuốn, ngoài ra còn có cả một tập thơ, bên trong có thơ Jane làm và thơ cô ấy chép.

Nhật ký và thơ ca đều được viết trong loại sổ chuyên dành cho giáo viên trường Đảng soạn giáo án, Jane lấy rất nhiều loại sổ này về cho Allan viết bài, cô ấy cũng soạn giáo án trên đó, thế nên loại vở đó có rất nhiều. Lúc đầu mẹ Jane không nghĩ nhật ký nằm trong đồng sổ soạn giáo án đó, giở mấy cuốn ra xem đều là nét chữ Allan nên không tìm tiếp nữa. Lần này mẹ Jane đã kiểm tra từng cuốn một, cuối cùng phát hiện ra nhật ký của Jane.

Cô Tĩnh Thu nói với Ngải Mễ rằng, nhật ký của Jane hoàn toàn có thể chứng minh Jane đã tự tử, cô ấy đã thuyết phục bố mẹ Jane nộp nhật ký cho bên công an, hy vọng lần này bên công an khẳng định được rằng Jane chết vì tự sát, như thế Allan sẽ được thả.

Ngải Mễ lo lắng hỏi: “Nhật ký nộp đi rồi, nhờ chẳng may người nào bên công an... làm mất thì sao ạ? Như thế chẳng phải sẽ mất đi bằng chứng duy nhất à?”

Cô Tĩnh Thu nói: “Em đúng là có đầu óc trinh thám thật. Nhưng em không phải lo, trước khi bố mẹ Jane nộp nhật ký cho bên công an, cô đã photo ra một bản rồi. Chuyện gì cũng phải đề phòng điều không may xảy ra. Không bao giờ được nghĩ đến chuyện hại người khác, nhưng vẫn phải nghĩ đến chuyện đề phòng người khác mà.”

Ngải Mễ nóng lòng hỏi: “Cô photo nhật ký rồi ạ? Em có thể xem được không cô?”

“Hôm nay cô đến là để mang cho em bản photo, nhưng cô chỉ mang phần có liên quan đến em, phần kia không tiện cho xem lắm. Dù gì nhật ký cũng là điều bí mật của mỗi người, nếu không vì cứu Allan thì cô cũng sẽ không đọc nhật ký của Jane, càng không đề nghị mẹ Jane giao cho bên công an. Hiện tại ngoài cách đó ra chẳng còn biện pháp nào khác. Cô tin rằng rằng ở nơi chín suối, Jane cũng sẽ không phản đối.”

Ngải Mễ liền đọc phần có liên quan đến cô, chủ yếu là tường thuật lại chuyện mấy lần gặp cô. Lần đầu tiên Ngải Mễ đến nhà họ Giản, lúc đầu Jane không nghĩ Ngải Mễ là bạn gái của Thành Cương, vì trước đây cũng có nhiều cô gái tìm đến nhà, phần lớn là chỉ ngồi một lúc rồi Thành Cương đuổi khéo họ về. Nhưng rõ ràng Ngải Mễ không giống với mấy cô gái đó, Jane nhìn thấy họ chui vào phòng mấy tiếng đồng hồ, rồi lại nhìn thấy Thành Cương chiều Ngải Mễ như thế, biết những dự đoán, lo lắng của mình bao năm qua đã được chứng thực: Đúng là Thành Cương thích các cô gái ít tuổi hơn anh.

Một thời gian Jane nghi ngờ rằng Thành Cương đến với Ngải Mễ chỉ vì bố Ngải Mễ là thầy giáo hướng dẫn của anh, thế nên cô cho rằng chuyện này sẽ không lâu dài được. Nhưng Thành Cương đã bảo vệ xong luận văn, tốt nghiệp rồi, chuẩn bị về miền Nam làm rồi mà chuyện với Ngải Mễ không có dấu hiệu cho thấy sẽ kết thúc, Jane biết Thành Cương rất nghiêm túc trong chuyện này.

Sau đó, Jane đã viết rất nhiều điều về sự tưởng tượng của cô đối với cuộc sống của họ sau này, cô cho rằng nếu Thành Cương kết hôn với Ngải Mễ, chắc chắn hai người sẽ không hạnh phúc vì Thành Cương nuông chiều Ngải Mễ quá trớn, như thế sẽ khiến cho Ngải Mễ ngang ngạnh, khó bảo. Và Ngải Mễ lại quá trẻ, không thể thực sự hiểu được Thành Cương, cũng không biết cách yêu Thành Cương thế nào. Jane cho rằng hiện tại không phải Thành Cương chưa nhận ra điều này, chỉ vì anh là người dễ mủi lòng nên không nỡ nói lời chia tay với Ngải Mễ nhưng sớm muộn gì anh cũng sẽ rời xa cô.

Jane cũng đặt giả thuyết nếu cô kết hôn với Thành Cương thì tình hình sẽ thế nào. Nhưng cô cũng không đánh giá cao cuộc hôn nhân này, cô cho rằng, kể cả Thành Cương lấy cô thì cuối cùng cũng vì cô già mua, xấu xí hơn mà chia tay với cô, thế nên cô cũng không hy vọng về chuyện đó, chỉ trách cô chào đời sớm quá, hoặc trách anh đến nhân gian hơi muộn.

Ngải Mễ chỉ được đọc đến đó, cô ngại xin cô Tĩnh Thu phần nhật ký còn lại nên đành phải nhờ cô ấy kể sơ qua tình hình cho cô nghe,

Cô Tĩnh Thu nói: “Năm cuốn nhật ký này được Jane viết từ năm năm về trước, mỗi năm một cuốn, chắc là còn những cuốn viết từ trước đó nữa, nhưng năm cuốn này đã đủ để thấy được vấn đề rồi. Chắc không ai có thể nghĩ rằng, Jane yêu Allan được sáu, bảy năm rồi.”

“Sáu, bảy năm rồi à? Hồi ấy Allan mới mười sáu, mười bảy tuổi chứ mấy!”

38. Chương 37

Chương 37

Cô Tĩnh Thu gật đầu. “Đúng rồi, hồi ấy Allan còn ít tuổi, nhưng Jane đã gần hai mươi một tuổi, hơn cả tuổi em bây giờ, đang là tuổi mộng mơ mà.”

Jane quen Allan từ rất sớm, hai nhà họ là láng giềng ở thành phố K. Bố Allan mang dòng máu nước ngoài, mũi cao, tóc xoăn, cao ráo, thế nên bố Allan rất có tiếng ở khu ấy, mọi người đều gọi ông là “chú Tây”. Allan rất giống bố, mũi cao, tóc xoăn, mắt vừa to vừa đen, mọi người gọi cậu ấy là “bé Tây”.

Jane và Allan từng học cùng trường học với nhau. Jane học rất giỏi và là thủ khoa ngành xã hội của thành phố J, đỗ khoa Triết học trường Đại học J, một mình đến trường J học đại học, chỉ về thành phố K thăm bố mẹ vào kỳ nghỉ hè, nghỉ đông. Hè năm đó về thăm nhà, cô gặp Allan, mặc dù hồi ấy Allan còn trẻ nhưng đã thi đỗ Đại học L, rất đẹp trai, không còn là “bé Tây” nữa mà là “anh Tây” rồi, tình cảm mông lung mà Jane dành cho Allan thuở nào đã biến thành tình yêu mãnh liệt.

Sau đó bố mẹ Jane chuyển công tác đến thành phố J, Jane không phải về thành phố K mỗi dịp nghỉ hè, nghỉ đông nữa, nhưng mỗi khi được nghỉ hè, cô vẫn tìm cách về thành phố K và ở nhà bà nội một thời gian, chỉ vì muốn được gặp Allan. Đương nhiên là cô bé không để Allan biết được tình cảm đó, vì họ hơn kém nhau năm tuổi. Đối với một người mười mấy tuổi và một người hơn hai mươi tuổi, năm năm là khoảng cách rất lớn.

Hè năm nào Jane cũng về thành phố K như thế để thăm Allan. Hồi ấy, chiều nào Allan cũng ra con sông trước nhà tắm, Jane cũng ra đó tắm để được gặp và nói chuyện vài câu với Allan. Thỉnh thoảng Jane cũng đến nhà Allan chơi, chủ yếu là thăm bố mẹ và bà nội Allan, đôi khi được bố mẹ Allan giữ lại ăn cơm. Tình trạng này kéo dài cho đến khi Allan thi đỗ nghiên cứu sinh trường Đại học J, lúc ấy Jane đã tốt nghiệp nghiên cứu sinh trường J. Trong một bài thơ, Jane viết, cô giống như một chuyến tàu xuất phát sớm, hoặc giả Allan là một hành khách đến muộn, mỗi lần đợi Allan ra đến ga thì chuyến tàu của cô đã chuyển bánh.

Sau khi tốt nghiệp, Jane ở lại thành phố J và thường xuyên tìm cơ hội đến trường J thăm Allan, nấu đồ ăn rồi mang đến trường cho cậu, mang quần áo của cậu về nhà giặt. Nhìn thấy Allan đánh mặt chược, Jane luôn nhắc Allan không nên bỏ bê học hành. Đội bạn đánh mặt chược với Allan còn gọi đùa Jane là “chị gái Thành Cương”. Một lần, Jane vừa ra khỏi phòng Allan nhưng chưa đi ngay, còn nghe thấy đám bạn của Allan gọi là “mẹ Thành Cương”. Có thể mọi người nói như thế vì Jane giống như người chị gái tận tình chăm sóc Allan, nhắc nhở Allan, không cho cậu ấy đánh mặt chược, nhưng Jane lại nghĩ người ta đang chê cô ấy quá già, nhìn như chị gái hoặc mẹ Allan. Cô không bao giờ cho Thành Cương gọi là chị, nhưng lại nghi ngờ sau lưng Allan cũng giống như mấy cậu bạn kia, gọi cô là “chị” hoặc “mẹ” gì đó.

Phòng Allan trở thành ổ chứa chấp mặt chược, Jane liền kể chuyện này cho bố mẹ Allan và gợi ý họ nên thuyết phục Allan chuyển đồ về nhà cô ở, như thế có thể cắt đứt với đám bạn nghiện mặt chược kia, ăn uống cũng được đảm bảo hơn.

Bố mẹ Allan liền đến trường đại học J xem thực hư, phát hiện đúng là phòng Allan như Jane tả, họ sợ Allan bỏ bê việc học hành nên bảo con trai chuyển đến nhà Jane ở.

Allan không muốn chuyển về đó, nói hiện tại biết chơi mặt chược rồi nên không còn nghiện như hồi đầu nữa, hơn nữa đám bạn cùng phòng kêu cậu ta có tay chơi cờ bạc, chỉ thấy thắng mà không thấy thua nên không cho cậu ta nhập cuộc nữa.

Bố mẹ Allan tin lời con trai vì biết cậu ta bất kể học cái gì, chưa biết thì hào hứng lắm, biết rồi thì không còn nhiệt tình nữa. Hơn nữa bố mẹ Allan cũng ngại làm phiền nhà họ Giản nên không ép cậu chuyển về đó.

Sau khi biết điều đó, Jane lại viết thư cho bố mẹ Allan, nói có thể Thành Cương không chơi mặt chược nữa nhưng cậu là người hay cá nược, bạn bè đến phòng chơi, cậu cũng không đuổi người ta về. Như thế mặc dù bản thân cậu không chơi nhưng cũng chẳng tập trung học được, cô chú nên thuyết phục Thành Cương đến nhà cháu ở, nếu không việc học hành sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.

Bố mẹ Allan liền bảo con trai chuyển về nhà họ Giản, Allan rất có hiếu, không muốn làm bố mẹ phải lo lắng nên đã chuyển về nhà Jane, nhưng hồi ấy cậu có nhiều môn học, trường J cách nhà họ Giản khá xa, đạp xe phải mất tầm một tiếng đồng hồ, thế nên cậu chỉ về nhà họ vào cuối tuần.

Sau đó bố mẹ Allan di cư sang Canada, Allan không muốn đi theo mà ở lại Trung Quốc, hồi ấy ngoài dịp cuối tuần, nghỉ đông, nghỉ hè, cậu cũng ở nhà Jane, nhưng thường thì nghỉ đông cậu sang Canada, còn nghỉ hè lại đi dạy ở miền Nam.

Allan ở nhà Jane nên Jane có rất nhiều cơ hội tiếp xúc với cậu, nhưng cô bé phát hiện ra Allan không hề để ý đến cô. Hồi ấy Allan lại mê chơi guitar, nhờ một thầy dạy guitar rất có tiếng dạy, suốt ngày chơi đàn, quên ăn quên ngủ. Thời gian còn lại, lúc thì Allan đi hát karaoke với bạn bè, đi khiêu vũ ở trường múa, lúc lại đi đánh bóng bàn ở trường thể dục thể thao. Allan đã từng giành được vị trí quán quân đơn nam giải bóng bàn thành phố K, sau khi vào trường Đại học J liền vào đội bóng bàn của trường, có lúc phải thi đấu, cậu sẽ đến trường thể dục thể thao của thành phố J để tập, được huấn luyện viên ở đó phát hiện ra tài năng, mời cậu làm huấn luyện viên cho đội bóng bàn thiếu niên kiêm hỗ trợ luyện tập cho đội thiếu niên, thế nên phần lớn thời gian cậu không ở nhà.

Jane không dám thổ lộ lòng mình với Allan vì sợ Allan chê cô già hơn cậu. Cô đã dùng rất nhiều cách để

thăm dò thái độ của cậu về vấn đề chênh lệch tuổi tác, lúc thì bịa ra một câu chuyện, nói một người bạn họ hoặc người quen con gái hơn tuổi con trai, hỏi Allan thấy thế có được không, liệu họ có đến được với nhau hay không. Hầu hết Allan chỉ đáp qua loa cho xong chuyện, vì cậu ấy không biết Jane đang thăm dò thái độ của cậu ấy nên nghĩ là chuyện không liên quan đến cậu, chỉ trả lời theo suy nghĩ thông thường mà thôi.

Trong nhật ký Jane viết, Allan từng nói “một số đàn ông không thích vợ hơn tuổi mình”. Thực ra câu này là trích ý kiến của người khác nhưng Jane lại nghĩ đó là ý kiến của Allan.

Jane từng phản bác rằng: “Mác còn ít hơn bà Jenny – vợ ông ba tuổi” nhưng Allan liền đáp: “Ai mà sánh được với Mác và Jenny?” Câu này có thể là chỉ nói bình thường nhưng đã gây cho Jane một cú sốc lớn, cô cho rằng Allan sẽ không thích cô gái hơn tuổi cậu ấy.

Jane thường xuyên giới thiệu bạn gái cho Allan, thực ra cũng là một cách thăm dò, vì cô bé đều giới thiệu bạn bè của mình nên tuổi tác cũng tương đương cô. Có lúc Jane không nói với cô bạn gái của mình là giới thiệu người yêu mà chỉ bảo mọi người cùng đi ăn hoặc đi nghe hòa nhạc. Nhưng sau đó Jane sẽ hỏi Allan có ấn tượng gì về cô bạn đó không, như có ý giới thiệu bạn gái cho cậu ấy. Kế hoạch của Jane là, nếu Allan thích cô gái đó thật thì cô bé sẽ nói cô bạn đó không đồng ý, như thế sẽ không thể thành công.

Có thể Allan không để tâm đến những cô bạn của Jane hầu hết là trả lời không có ấn tượng gì. Điều này khiến Jane vừa vui vừa buồn, vui vì Allan không thích các cô gái đó, buồn vì điều khiến cậu không thích có thể là do họ hơn tuổi cậu.

Trong số những cô bạn được Jane “tác hợp” với Allan, có cô yêu Allan từ cái nhìn đầu tiên thật, rồi nhờ Jane dắt mối cho họ, điều này khiến Jane rất mâu thuẫn. Một mặt cô cảm thấy tình yêu của mình cũng có lý, vì những cô gái tầm tuổi cô cũng yêu người ít tuổi hơn họ, tầm như Allan. Mặt khác cô lại rất lo lắng, thấy Allan “hot” như vậy, suốt đời sẽ phải sống trong sự cám dỗ. Cô luôn nói dối mấy cô bạn đó rằng, có nói với Allan về họ nhưng Allan thấy tuổi tác chênh lệch hơi nhiều. Mặc dù mấy cô bạn đó không vui lắm nhưng dường như cũng chấp nhận được thực tế “tuổi tác chênh lệch hơi nhiều”, điều này khiến Jane càng tuyệt vọng.

Ngoài những cách trên, còn lại là nửa đùa nửa thật bộc lộ tình cảm của mình, nhưng cô lại sợ bị Allan từ chối, nên nói xong lại đính chính, bảo vừa nãy chỉ là nói đùa.

Khoảng cách năm năm giống như một tảng đá lớn đè nén trong lòng Jane bao nhiêu năm, cô từng làm một bài thơ, đại ý nói rằng, khi em bấm ngón tay làm toán thì anh mới ơ ơ cất tiếng khóc chào đời; khi em đeo cặp sách đi học thì anh mới ơ ơ học nói. Như thế chúng ta cách nhau đúng năm năm, và năm năm này tựa như một thế kỷ ngăn cách em và anh. Thế kỷ này đã khiến chúng ta thành chị em, tình yêu trai gái biến thành điều xa xỉ...

Ngài Mẹ không kìm được bèn nói: “Thực ra không phải anh chàng nào cũng đòi hỏi con trai phải hơn tuổi con gái...”

“Đúng vậy, chỉ tiếc là Jane rất sợ Allan có yêu cầu này. Nhưng cũng không có gì là lạ, hồi cô còn trẻ cũng không bao giờ thích yêu anh chàng nào ít tuổi hơn mình. Cô cũng từng rất quý mến một cậu bạn, khi đóng kịch với nhau, cậu ấy đóng vai Đại Xuân trong Bạch mao nữ, còn cô thì đóng Hỷ Nhi, theo kịch bản thì cô và cậu ấy là người yêu của nhau, sau đó đúng là cậu ấy cũng theo đuổi cô thật, mong muốn được đời sống hóa sân khấu. Hai đứa cô yêu nhau một thời gian, cũng khá hòa hợp, nhưng sau đó cô phát hiện ra cậu ấy kém mình ba tháng nên không nhập vai được nữa, chẳng mấy chốc biến thành vai chị gái, sau rồi cũng chia tay nhau.”

“Nhưng tình yêu đích thực phải vượt qua được những rào cản này chứ?”

“Có thể là từ phía các anh chàng thì vẫn vượt qua được, có thể là họ không hề quan tâm đến điều đó nhưng đối với đám con gái thì không thể không băn khoăn. Em cứ tưởng tượng mà xem, bây giờ em yêu một cậu chàng kém em năm tuổi thì em có băn khoăn không?”

Ngài Mẹ bèn thử tưởng tượng, một anh chàng kém cô năm tuổi tức là hiện tại đang học cấp hai, thấy thật không thể chấp nhận nổi. Cô liền cười rồi nói: “Em không tưởng tượng nổi, chắc là em không yêu, nếu yêu rồi thì chắc chắn em sẽ bắt chấp tất cả.”

“Có lẽ đây cũng chính là điều gây ra bi kịch của Jane, cô bé vừa không thể không yêu, vừa không thể bắt chấp tất cả, chắc là một người có tính cách như cô và em rất khó cảm nhận được sự dày vò đó. Nếu là cô, chắc chắn sẽ nói thẳng với Allan, không thành công cũng thành nhân phẩm mỗi vì suy nghĩ, đấu tranh tư tưởng.”

Ngải Mễ đột nhiên nghĩ đến một câu hỏi: “Nếu hồi ấy Jane bộc lộ tình cảm của mình với Allan thì anh ấy sẽ thế nào nhỉ?”

Cô Tĩnh Thu nói: “Cô không biết, không ai có thể trả lời câu hỏi này vì lịch sử không thể viết lại. Thực tế là Jane không làm như thế. Trong khi tình cảm là thứ càng không thể bày tỏ càng mãnh liệt như ngọn lửa bốc cháy rừng rực, không tìm ra được lối thoát, nhiệt lượng khủng khiếp đó lớn hơn nhiều so với việc để nó tự cháy. Không thể bày tỏ thì tình yêu tựa như ngọn núi lửa bị bịt chặt không thể phun trào, năng lượng càng tích càng lớn, nếu không được phun lên trời, nung đỏ bầu trời thì đành phải phun xuống đất hoặc đại dương gì đó.”

Trong nhật ký, Jane đã nhiều lần nhắc đến cái chết, thậm chí dùng thủ pháp hết sức nghệ thuật để miêu tả về cảnh tượng sau khi cắt cổ tay, và cách miêu tả này cho thấy Jane chưa bao giờ trực tiếp chứng kiến cái chết của người nào đó trong cuộc sống thực tế, cô tưởng tượng việc chết là hết sức lãng mạn và kỳ diệu, khó quên như thế nào đối với người thân, bạn bè của cô.

Chi tiết Jane lấy con dao cạo ở tiệm “Thiên hạ đệ nhất kéo” cũng đã được ghi lại trong nhật ký, lý do khiến cô chọn dao cạo có thể ẩn trữ đến mức không thể lý giải, Jane nói là mẹ cô rất thích con dao thái rau ở nhà, dùng nhiều năm rồi, thế nên cô ấy không muốn làm bẩn con dao đó. Có thể trong mắt Jane, sau khi nhà xảy ra chuyện đó, bố mẹ cô vẫn có thể tiếp tục sống ở nhà, vẫn dùng con dao ngày trước để thái rau, nấu cơm. Nếu biết được tình hình sau khi chuyện xảy ra thì có lẽ Jane sẽ không bước vào con đường này.

Thực ra Jane cũng muốn thoát khỏi mối tình vô vọng này. Cô ấy đã thử tiếp xúc với người khác, thậm chí còn yêu một, hai người nhưng cuối cùng đều không thành công, vì trong lòng cô ấy có một khuôn mẫu, luôn lấy Allan ra để so sánh với người khác. Một điều bất hạnh là, kết quả của phép so sánh đó là những người kia luôn luôn kém hơn, cuối cùng cô ấy đã đi vào ngõ cụt: Chỉ ưng một người, nhưng vì cách biệt tuổi tác mà không thể đến được với nhau.

Trang nhật ký cuối cùng được Jane viết ngay trong buổi tối tự tử, cô ấy đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại để tìm Allan, rồi còn bắt taxi đến nhiều nơi tìm cậu ấy nhưng đều không gặp. Jane không nói tại sao lại tìm Allan mà cuối cùng chỉ nói rằng: “Có lẽ số phận đã an bài như thế này. Thành Cương, em mong kiếp sau anh đừng đến thế giới này muộn như thế.”

Hai người im lặng hồi lâu rồi Ngải Mễ hỏi: “Nếu Allan đọc được nhật ký của Jane thì thế nào hả cô?”

Cô Tĩnh Thu liền đáp: “Hy vọng là cậu ấy sẽ không đọc được. Cô đoán đến giờ Allan vẫn chưa biết Jane tự tử, vì bên công anh cũng không tin là Jane tự tử, vì muốn Allan khai ra quá trình giết người nên họ sẽ không nói cho cậu ấy biết là Jane tự tử đâu, có lẽ nội dung của lá thư tuyệt mệnh kia cũng chưa nói cho cậu ấy biết. Cô mong là mãi mãi cậu ấy sẽ không biết chuyện này.”

“Tại sao ạ? Nếu Jane tự tử thì anh ấy được minh oan còn gì?” Ngải Mễ thắc mắc.

“Ngải Mễ, thế gian có hai mẫu người, một mẫu người có thể dùng cảm đối mặt với bi kịch do số phận tạo nên nhưng lại không thể chấp nhận được bị kịch do lỗi lầm của chính mình gây ra. Mẫu người kia thì hoàn toàn ngược lại, với bi kịch do chính mình gây ra thì có thể tìm hàng ngàn lý do để thanh minh, nhưng đối với bi kịch do số phận tạo nên thì luôn luôn phản nản, kêu ca, nếu gặp cú sốc nào đó thì không vươn lên được nữa mà biến thành con người cảm hận nhân loại, cảm hận cuộc sống.

Allan là mẫu người sẽ tự trách mình, hay nói cách khác là người có lòng tự trọng rất cao, luôn luôn mong muốn mình sẽ đem lại hạnh phúc và niềm vui cho người khác. Nếu cảm thấy mình không thể đem lại hạnh phúc ọi người thì cậu ấy sẽ né tránh, ít nhất là sẽ không gây phiền hà và đau khổ cho người ta. Từ nhỏ cậu ấy đã như vậy, có lúc chơi ở nhà cô, cô ngập một cái là cậu ấy chủ động chào ra về.

Cậu ấy bị giam lâu như vậy nhưng không hoảng loạn về tinh thần như người bình thường, sau khi được thả cậu ấy vẫn sống được như bình thường, vì đó là bi kịch của số phận gây ra chứ không phải do cậu ấy gây

ra, cậu ấy có thể đối mặt một cách bình thản. Nhưng nếu biết Jane tự tử, hơn nữa lại vì cậu ấy mà tự tử thì có thể cậu ấy sẽ mãi mãi phải sống trong sự ăn năn, tự trách.”

Ngải Mễ nói: “Mình có thể giấu Allan, không để anh ấy biết Jane tự tử vì anh ấy. Mấy cuốn nhật ký của Jane và bức thư tuyệt mệnh đều ở chỗ công an, bản photo nhật ký thì nằm trong tay cô, bản photo lá thư tuyệt mệnh nằm trong tay em, chỉ cần không cho Allan xem những thứ này thì anh ấy chỉ biết là Jane tự tử chứ không biết cụ thể.”

“Cô chỉ mong sự việc sẽ đơn giản như em nói.”

39. Chương 38

Chương 38

Trước khi trở về thành phố L, cô Tĩnh Thu lại đến nhà Ngải Mễ lần nữa. Cô nói: “Cô chỉ xin nghỉ được một tuần nên phải về rồi. Cô đã đến tìm người bạn là phóng viên của tờ Quang minh nhật báo, nói tình hình của Allan cho anh ấy biết, anh ấy rất có hứng thú với việc này. Nhưng cô không muốn anh ấy phan phui câu chuyện tại thời điểm này, sợ làm mất lòng công an thành phố J thì lại làm hỏng chuyện. Cô chỉ muốn để anh ấy khẽ đánh động để người thụ lý vụ án biết, có cuốn nhật ký của Jane rồi mà chưa chịu thả Allan ra thì báo chí sẽ vào cuộc đấy.”

Ngải Mễ liền hỏi: “Báo chí vào cuộc có phát huy được tác dụng không cô?”

“Báo chí vào cuộc phát huy được tác dụng chứ, quan trọng là việc này phải có giá trị về mặt thông tin. Nếu không có giá trị lớn về mặt thông tin, tòa soạn sẽ không mạo hiểm để dấn tới với bên công an đâu. Mọi người đều nói phóng viên là “vua không vương miện”, nhưng vua có vương miện hay không có vương miện đều phải ăn cơm, đều phải sống, thế nên vẫn phải nghĩ cho chính mình, đây là điều có thể lý giải.”

Bản thân chuyện của Allan có thể không có đủ giá trị thông tin mà họ cần, đối với cả xã hội, một người vô tội thì thu thẩm một, hai tháng không phải là chuyện gì lớn lao. Nhưng từ lâu đã dấy lên những tranh luận về chế độ “thu thẩm”, người thì cho rằng chế độ thu thẩm của Trung Quốc linh hoạt, có lợi cho việc không để lọt kẻ xấu. Người thì lại cho rằng đây là sự chà đạp lên nhân quyền, vi phạm tinh thần hiến pháp. Thế nên nếu cảm thấy đáng để mạo hiểm làm việc này, phóng viên sẽ tóm lấy việc này để ra tay. Cơ quan công an thành phố J sẽ không cam tâm làm vật hy sinh cho chế độ thu thẩm nên sẽ thả Allan.

Nếu phóng viên của tờ Quang minh nhật báo không muốn ra gây rắc rối trong vụ này, hoặc sự xuất đầu lộ diện của họ vẫn không đem lại kết quả gì thì cô sẽ tìm một tờ báo nước ngoài. Nhưng đây là vấn đề rất nhạy cảm, không cẩn thận có thể đẩy Allan vào hoàn cảnh tồi tệ hơn, thậm chí những người hỗ trợ chuyện này như chúng ta cũng bị liên lụy, thế nên cô cũng không dám mạnh động, hiện tại chỉ gửi gắm hy vọng vào cuốn nhật ký của Jane thôi, hy vọng là họ nhìn thấy nhật ký sẽ thả Allan ra.”

Ngải Mễ tán phục nói: “Cô thông minh thật đấy.”

“Không phải cô thông minh mà là cô đã từng trải qua, cô là người được trực tiếp hưởng lợi nhờ sự can thiệp của báo chí, năm xưa khi thi đỗ nghiên cứu sinh thì cô đang học tiến tu ở một trường trung cấp, cô thi đỗ nghiên cứu sinh đại học L, bên ủy ban giáo dục của thành phố cô ở lại không cho cô đi học, bảo sinh viên vừa tốt nghiệp trung cấp không được thi nghiên cứu sinh mà phải làm việc một thời gian mới được thi, nhưng trước khi học trung cấp cô đã đi làm nhiều năm, họ không quan tâm đến việc đó mà chỉ lôi quy định thi nghiên cứu sinh ra áp đặt vào cô. Cuối cùng không còn cách nào khác, cô mới lên tòa soạn báo để trình bày chuyện mình thi nghiên cứu sinh cho họ nghe. Sau đó ủy ban giáo dục đã nhượng bộ, cô mới được vào học nghiên cứu sinh ở trường L.”

“Không ngờ học nghiên cứu sinh mà khó như vậy.”

“Mỗi cơ hội được học hành của cô đều đến không dễ dàng, thế nên cô hết sức trân trọng.” Cô Tĩnh Thu đùa: “Cô đúng là sống đến già, học đến già. Ba mươi tuổi cô mới bắt đầu học thạc sĩ, giờ bốn mươi rồi mới bắt đầu định học tiến sĩ.”

“Học tiến sĩ ở trường Đại học B bọn em ạ?” Ngải Mễ hỏi đầy hi vọng.

“Không, cô sang Mỹ.”

“Trường Đại học C của bang B. Bên đó cho học bổng toàn phần, dễ xin visa nên cô sang đó trước thử xem.”

“Cô đi học ngành tiếng Anh ạ?”

“Không, cô học văn học so sánh. Thực ra cô làm văn học so sánh từ mấy năm nay rồi, cô cũng từng có ý định thi tiến sĩ rồi nhờ bố em hướng dẫn. Nhưng cô phải lo cho gia đình nữa, nếu học tiến sĩ ở Trung Quốc thì số tiền trợ cấp đó e là nuôi mình thôi cũng chưa đủ.”

Ngải Mễ tò mò hỏi: “Mấy năm nay cô nghiên cứu văn học so sánh ạ? Allan học thạc sĩ văn học so sánh cũng là do ảnh hưởng từ cô ư?”

“Nói đúng hơn là ảnh hưởng từ bố em, cậu ấy rất sùng bái thầy Ngải.”

“Anh ấy ngưỡng mộ cô.” Ngải Mễ thăm dò: “Anh ấy... bảo ngày trước chọn ngành tiếng Anh là vì cô, khi nói đến cô, anh ấy luôn tỏ ra... rất ngưỡng mộ, thế nên em nghĩ có thể...anh ấy...”

“Có phải em định nói là có thể... cậu ấy đã yêu cô không?” Cô Tĩnh Thu cười. “Nhưng lại ngại hỏi hử?”

Ngải Mễ thấy hơi sợ cô Tĩnh Thu, không phải chỉ vì cô ấy dường như có thể đi guốc trong bụng cô, mà còn là vì cô ấy nói thẳng ra điều đó. Cô Tĩnh Thu đã nói thế rồi, Ngải Mễ liền hỏi: “Có phải anh ấy từng yêu cô không ạ?”

“Sao có chuyện đó được? Tuổi cô có thể làm mẹ cậu ấy rồi, hơn nữa cậu ấy cũng biết cô từng yêu bố cậu ấy.”

“Thật ạ? Trước đây cô... từng yêu bố anh ấy ạ? Và anh ấy cũng biết ư?”

“Mẹ cậu ấy cũng biết.” Cô Tĩnh Thu cười rồi nói tiếp: “Cũng chẳng có gì, chỉ là chút cuồng nhiệt nhất thời của một cô gái trẻ thôi. Hồi ấy, cô còn rất trẻ, vừa tốt nghiệp cấp ba. Mẹ cô được nghe kể rất nhiều về những câu chuyện bất hạnh của nữ trí thức, rất sợ cô phải về nông thôn, đúng năm đó có chính sách “con thể chân bố mẹ”, nên mẹ cô đã về hưu sớm để cô kiếm được một chân giáo viên trong trường tiểu học mà mẹ cô gấn bó bao nhiêu năm.

Cô vốn là người thích đọc tiểu thuyết tình cảm, thuộc tuýp người vỡ lòng khá sớm về tình yêu. Nhưng tình yêu mà cô hiểu thời ấy chỉ giới hạn trong phạm trù tình cảm, không liên quan gì tới tình dục và hôn nhân, là cái rất thuần túy, hay còn gọi là tình yêu kiểu Platon. Yêu kiểu ấy rất trong sáng, ngây thơ, nhưng đối tượng yêu cũng rất thoải mái, chỉ cần một người xứng đáng để mình yêu thì bất kể anh ta già hay trẻ, xấu hay đẹp đều không quan trọng, anh ta đã kết hôn hay chưa kết hôn, ở xa nơi chân trời góc bể hay ở gần thì lại càng không thành vấn đề. Với suy nghĩ như hiện nay, chắc là em sẽ rất khó lý giải người con gái thời ấy. Thực ra theo cách nói như hiện nay thì gọi thứ tình cảm đó là “sùng bái” có lẽ sẽ phù hợp hơn.

Khái niệm về vẻ đẹp đàn ông của cô hoàn toàn bắt nguồn từ những cuốn sách mà cô thích đọc, trong khi những cuốn sách cô đọc ngày ấy chủ yếu là Liên Xô, như Thép đã tôi thế đấy, Anna Karenina, Chiến tranh và hòa bình... Thế nên cô cho rằng chỉ những người đàn ông mũi cao, mắt sâu, cao to, tóc xoăn mới được gọi là Don Juan. Ở Trung Quốc thời ấy rất khó gặp người như thế, do đó lý tưởng tình yêu về cơ bản là con số không.

Sau đó, nhà Allan chuyển đến gần nhà cô, bố cậu ấy đã thu hút sự chú ý của cô ngay, vì bố cậu ấy hoàn toàn phù hợp với định nghĩa về Don Juan của cô ngày ấy. Thời đó, tại thành phố K còn ít gặp người nước ngoài, thế nên mọi người đều thấy rất tò mò về ông ấy.

Bố Thành Cương từng là sinh viên đại học trước Cách mạng Văn hóa, tay nghề bác sĩ rất giỏi, rất có tiếng ở vùng đó, nhiều người khi vào viện khám bệnh đều xin khám bác sĩ Thành. Có thể khẳng định rằng, trong số những bệnh nhân đến xin khám bác sĩ Thành, có không ít người đến chỉ vì muốn được gặp ông, được nói chuyện với ông vài câu, vì con người ông vừa toát lên vẻ điềm đạm, tháo vát của bác sĩ, đồng thời lại mang

nét hào sảng của dân tộc du mục, dùng ngôn ngữ hiện đại để nói là rất đẹp trai, rất gợi cảm, khiến người ta cảm thấy có sức sống mãnh liệt.

Mẹ Thành Cương là người dân tộc Hán, cũng rất đẹp, nhưng em biết là thế gian này có rất nhiều phụ nữ đẹp, nhưng đàn ông đẹp trai, rạng ngời lại rất ít, hơn nữa phụ nữ sau khi đã có bạn trai, đặc biệt là sau khi kết hôn, số đàn ông theo đuổi cô ta sẽ chẳng còn bao nhiêu nữa.

Nhưng đàn ông lại khác, kể cả đã yên bề gia thất thì vẫn có các cô gái trẻ theo đuổi, cộng với việc bố Allan mang dòng máu nước ngoài, tướng mạo không giống người bình thường, thế nên càng thu hút hơn, luôn có các cô gái trẻ theo đuổi.

Có thể tưởng tượng ra việc mẹ cậu ấy sẽ lo lắng đến mức nào. Có một người chồng mà ai gặp cũng yêu vừa là điều may mắn nhưng cũng là điều bất hạnh biết bao, vì anh ta sẽ phải đối mặt với nhiều cảm dỗ hơn so với bình thường, còn vợ anh ta thì có nhiều lo lắng hơn với người bình thường. Thế nên câu nói mẹ Allan hay nói nhất là: “Được người ta yêu là một niềm hạnh phúc, yêu người ta cũng là một niềm hạnh phúc, nhưng có lẽ là niềm hạnh phúc lớn hơn.” Có thể đây là điều tâm đắc của bà bao năm, cũng có thể là cách để tự an ủi mình. Trên thế gian này, có thể anh không kiểm soát nổi việc người khác yêu anh, nhưng anh có thể kiểm soát tình yêu của mình đối với người khác. Nếu anh coi việc yêu người khác là một niềm hạnh phúc thì gần như anh có thể giành được niềm hạnh phúc này, trừ phi cả cuộc đời anh không gặp được người nào xứng đáng để anh yêu.

Khi chuyển nhà đến thành phố K, bố mẹ Allan đã có một cậu con nuôi tầm bảy, tám tuổi. Họ chuyển đến thành phố K là vì đứa con này, vì họ không muốn để mọi người biết đó không phải là con đẻ của họ, sợ những lời dị nghị của mọi người ảnh hưởng đến đứa trẻ.

Allan sinh ra ở thành phố K, rất xinh xắn, dễ thương, giống bố y như đúc, mọi người đều gọi cậu là “bé Tây”. Cô thường sang nhà cậu ấy chơi, bế và dỗ dành cậu ấy, cậu ấy cũng rất quý cô.

Bố mẹ Allan thường đi với nhau, dắt theo hai đứa con ra sông chơi hoặc hóng mát. Bố cậu bơi cùng cậu con trai lớn, mẹ thì ôm cậu ngồi trên bờ xem. Hồi ấy có rất nhiều người chạy đến xem hai “người Tây” này, đặc biệt là “bé Tây”, ai cũng thích bế bé.

Sau đó, Allan lớn thêm chút nữa, bố mẹ cậu cũng cho cậu xuống sông bơi. Bố cậu lấy dây vải buộc cái phao lên người cậu, dây vải thắt ở thắt lưng, phao bơi lủng lẳng ở mông, nhìn như chú thiên nga nhỏ đang mặc váy trong vở ba lê Hồ thiên nga vậy. Trước khi xuống nước, lên bờ, Allan sẽ mặc “váy thiên nga” và đi đi lại lại khiến rất nhiều người phải đứng lại xem.

Mẹ Allan biết chơi đàn accordion, trong khi bố cậu lại hát rất hay, có lúc gia đình họ vợ chơi đàn, chồng hát khiến mọi người vô cùng ngưỡng mộ. Trong mắt rất nhiều người, có thể nói gia đình họ là hình mẫu của một gia đình hạnh phúc. Mẹ cậu ấy là cô giáo dạy đàn accordion của cô, hồi đầu cô đến nhà họ là để học đàn.

Người ta thường nói “ruồi không đậu vào quả trứng nứt”, ý muốn nói rằng người thứ ba thường chen chân vào gia đình vợ chồng bất hòa. Có lẽ đối với những cô gái tuổi ột chút hoặc những cô bắt đầu nghĩ về chuyện hôn nhân là như vậy, nhưng trên thực tế có rất nhiều cô gái yêu người đã có vợ không phải vì người đàn ông này có mâu thuẫn với vợ, khiến họ muốn tranh thủ thời cơ, mà hoàn toàn ngược lại, vì những người đàn ông đó rất yêu vợ. Có lẽ suy nghĩ của các cô gái này là, anh ta đã yêu vợ mình như thế, nếu anh ta yêu mình thì chắc chắn cũng sẽ trân trọng mình.

Bất luận các cô gái khác có suy nghĩ gì, tóm lại là cô đã đem lòng yêu bố Allan, ngoài việc ông ấy quá đối đẹp trai, rất phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của cô thời ấy, còn do ông ấy rất dịu dàng với vợ. Một người đàn ông đẹp rạng ngời, dịu dàng, yêu vợ, chỉ điểm này thôi đã có thể khiến bao cô gái phải điều đứng.

Bố Allan đã trở thành cảm hứng sáng tác của cô, cô đã làm rất nhiều thơ về ông ấy, rồi còn viết rất nhiều thư nữa, nhưng cô chưa bao giờ cho ông ấy đọc những lá thư đó, mà chỉ gửi cho ông ấy đọc một số bài thơ thôi. Sau khi đọc thư của cô, bố Allan đã tìm cơ hội trả lại cho cô và nói: “Cô bé à, em rất có khiếu văn chương, em sẽ trở thành nhà thơ lớn và sẽ gặp “người ấy” trong thơ của em, hãy giữ lại cho cậu ấy nhé.”

Hồi ấy, việc một cô gái chưa chồng theo đuổi một người đàn ông đã yên bề gia thất mà bị người ta biết thì là chuyện tày trời, chắc chắn ai cũng sẽ rửa cô gái này là hạng người vô liêm sỉ. Nhưng bố Allan rất kín kẽ,

không nói cho ai biết chuyện này. Sau khi mọi chuyện đã trôi qua, đến tự bản thân cô cũng cảm thấy nực cười trước sự ngông cuồng của mình, cô mới kể ẹ cậu ấy, mẹ cậu ấy rất thấu hiểu và nói bà rất may mắn, bà cũng tin là nhất định cô sẽ tìm được “người ấy” trong thơ. Cô và mẹ Allan sau này đã trở thành bạn thân của nhau.”

Ngải Mễ nghe rất say sưa, liên tục giục cô Tĩnh Thu kể tiếp, nhưng cô không kể nữa mà chỉ nói: “Mẹ Allan là một người phụ nữ hạnh phúc và dũng cảm, chắc chắn là bà rất lo lắng, sợ bị các cô gái như thiêu thân hạ gục, nhưng bà đã không để mối lo lắng này hủy hoại hôn nhân và tình yêu của bà.”

“Thế sau đó cô có gặp được “người ấy” của cô không?”

“Vai trò của cô trong câu chuyện này không quan trọng, cô chỉ muốn để em biết rằng, em yêu Allan không những cần dũng khí mà còn cần cả trí tuệ. Từ nhỏ cậu ấy đã được rất nhiều cô gái thích, khi còn đang học ở trường K, thường xuyên có hàng đàn con gái bao vây lấy cậu ấy, trêu đùa cậu ấy. Lúc đầu có thể chỉ vì tướng mạo của Allan khác với người bình thường, xuất phát từ sự tò mò mà trêu cậu thôi. Lớn lên chút nữa có cô đã yêu thầm Allan, có lẽ đến bản thân họ cũng không biết, họ thường chạm vào cậu ấy một cách vô tình hay hữu ý. Họ sẽ vỗ vai, vẹo má cậu, đẩy cậu từ lòng cô này sang lòng cô kia, nhìn cậu đỏ mặt.

Thỉnh thoảng những cô gái trêu cậu vì cậu mà xích mích với nhau, cô giáo không biết liền phê bình Allan, nhưng bất luận cô giáo đổ oan thế nào, cậu cũng không vạch tội các cô ấy, thế nên cô giáo sẽ mách bố mẹ cậu. Bố mẹ cậu hỏi, cậu sẽ nói thật, nhưng cậu không cho bố mẹ nói với thầy cô. Hồi ấy Allan còn rất nhỏ, thế nên chỉ có thể nói là bẩm sinh cậu đã ga lăng. Nhưng những cô gái được Don Juan ga lăng bảo vệ cũng vì thế lại càng thích trêu Don Juan hơn.

Khi vào đại học, Allan còn nhỏ, thế nên bố mẹ cậu không cho cậu vào Đại học B mà học ở Đhọc L, vì có cô ở đó, có thể ngó nghiêng trông chừng giúp. Thực ra Allan là người trưởng thành sớm, và rất tự lập, mấy năm học đại học, gần như cô không bao giờ phải lo lắng chuyện gì. Nhưng cô biết có rất nhiều cô gái thích cậu ấy, một số người biết cô là đồng hương, là người quen của cậu ấy nên cũng tìm đến cô, hy vọng cô có thể tác động gì đó. Nhưng em cũng biết là chuyện tình cảm sao có thể giúp được.

Có thể cả cuộc đời Allan cũng sẽ giống bố cậu ấy, luôn có rất nhiều cô gái trẻ theo đuổi, dù cậu ấy tránh hay không, có bạn gái rồi hay chưa, kết hôn hay chưa kết hôn, đều vẫn có con gái thích cậu, theo đuổi cậu. Làm bạn gái của cậu sẽ luôn phải sống trong lo lắng, thấp thỏm. Cô nghĩ, cậu ấy sẽ như cha mình, luôn cố gắng xóa đi nỗi lo lắng và nghi ngờ trong em, nhưng dù sao thì cậu ấy không phải là em, không thể suy nghĩ và cảm nhận thay em được, thế nên mọi thứ phụ thuộc vào em. Nếu lo lắng quá nhiều sẽ mất nhiều hơn được, ở bên cậu ấy lại biến thành nỗi khổ đau.

Một cô gái với nhiều suy nghĩ phức tạp rất thích tự hỏi tại sao người mình yêu lại yêu mình như em, có thể trước mặt người khác, em sẽ rất tự hào và tin tưởng vào vẻ quyến rũ của mình, tin rằng người khác yêu mình là chuyện hiển nhiên. Nhưng trước mặt cậu ấy, có thể em sẽ mất tự tin một cách bất thường, điều đó có nghĩa là em không thể thuyết phục được mình rằng cậu ấy yêu em thật lòng.”

Ngải Mễ liền nói ra thắc mắc của mình: “Dường như cô... đang đi guốc trong bụng em vậy.”

“Thực ra mọi suy nghĩ của em đều được biểu hiện trên nét mặt em rồi. Em là cô gái cả nghĩ, thích phân tích, thích suy luận, nhưng đối với tình yêu lại không nên nghĩ quá nhiều. Take love for granted (Hãy coi tình yêu là chuyện hiển nhiên), enjoy it (tận hưởng tình yêu), but don't dissect it (nhưng đừng giải phẫu tình yêu)”

40. Chương 39

Chương 39

Cuối cùng thì cũng đợi được đến ngày Allan được thả. Hôm đó là thứ Sáu đầu tháng Sáu, mẹ bảo Ngải Mễ mọi thứ đã ổn thỏa, ba giờ chiều thứ Sáu, bố mẹ sẽ đi đón Allan, tối đến con về là được gặp cậu ấy.

Nhưng Ngải Mễ không thể đợi được đến tối, buổi trưa cô đã rời trường. Trên đường về nhà, cô mua rất nhiều đồ ăn và mấy tờ báo, còn mua thêm một bó hoa, định sẽ đi đón Allan với bố mẹ. Cô tưởng tượng lúc Allan từ đồn thu thẩm ra ngoài, chắc chắn sẽ không quen với ánh nắng chói mắt, anh sẽ lấy tay che mắt, sau đó sẽ nhìn thấy cô, cô sẽ lao tới và sà vào lòng anh, mặc kệ bố mẹ sưng sốt thế nào thì sưng sốt.

Cô lên đến cửa nhà liền đặt đồ đạc xuống để mở cửa. Khi đẩy cửa ra, đang chuẩn bị cúi xuống nhặt đồ đạc dưới đất thì liếc thấy có người ngồi trên sofa ngoài phòng khách. Người đó cũng nhìn thấy cô nên đứng dậy, Ngải Mễ nhìn người đó bằng ánh mắt thắc mắc, anh ta đang mỉm cười với cô nhưng trông anh ta rất xa lạ.

“Chắc là ... nhìn anh sợ lắm hả?” Anh chàng mỉm cười, nói.

Giọng anh không thay đổi, nụ cười cũng không thay đổi, nhưng cô cứ cảm giác có điểm gì đó hơi khác thường, có lẽ là do khuôn mặt gầy guộc của anh và chiếc mũ anh đội trên đầu, khiến cô không dám khẳng định đó là Allan thật. Cô đứng ngẩn tò te ở đó, tựa như chân mọc rễ. Anh chậm rãi đi ra cửa, xách đồ dưới đất vào nhà cho cô rồi đặt chúng lên bàn uống nước. Cô vẫn đứng ngoài cửa, nhìn anh chằm chằm mà không nói được lời nào.

“Có lẽ anh nên đợi một thời gian hãy đến thì hơn...” Allan nói với vẻ biết lỗi.

“Không, không, tại sao lại phải đợi?” Cô bước vào nhà, luống cuống nói: “Để em mang đồ vào bếp đã.”

Anh đứng ở phòng khách chứ không theo cô vào bếp. Ngải Mễ xách đồ vào bếp rồi đứng trong đó, hít một hơi thật sâu rồi quay ra ngoài phòng khách. Anh vẫn đang đứng ở đó, vẻ khá mất tự nhiên. Ngải Mễ đứng đối diện với anh, hỏi: “Sao anh phải... đội mũ?”

Anh liền cười đáp: “Trọc đầu, sợ... em hoảng.”

“Anh...bỏ mũ ra đi, em...sẽ quen thôi.”

Allan liền ngoan ngoãn bỏ mũ ra, cô rụt rè nhìn anh. Khi nghe cô Tĩnh Thu nói: “Có thể em sẽ không nhận ra cậu ấy đâu”, cô lại tưởng tượng là giống các tù nhân chính trị bị bắt trong phim, tóc dài, râu ria bờm xờm, hai mắt hờn sâu nhưng vẫn có hồn. Cô có thể chấp nhận hình ảnh đó, thậm chí rất...tôn sùng...hình ảnh đó, vì mặc dù trông nó hơi thô lương, nhưng trong vẻ thô lương đó ẩn chứa một vẻ đẹp u buồn.

Cô không nghĩ rằng anh lại như thế này, sắc mặt nhợt nhạt, xanh xao. Đầu anh không trọc hẳn nhưng gần như không còn mấy tóc, râu cũng chẳng còn gì, nhìn như biến thành người khác. Nếu ánh mắt anh không dịu dàng, âm áp như thế thì gần như cô không dám nhìn anh nữa.

Allan vẫn thích đút tay vào túi quần như ngày trước, nhưng lưng anh không còn thẳng như trước mà hơi nghiêng về bên trái. Anh mặc chiếc áo may ô len mà cô chưa nhìn thấy bao giờ, loại ba lỗ chỉ dành cho các chú, các ông, khiến anh trông già hơn trước rất nhiều.

Allan cũng ngẩng cô một lúc rồi cười, hỏi: “Em gầy đi đấy, em đang giảm béo à?”

“Không, anh ngồi đi, đừng làm gì?” Cô chỉ vào sofa.

Allan liền ngoan ngoãn ngồi xuống, hai tay xoa vào nhau hỏi: “Buổi chiều em...không có môn nào à?”

“Có, em nghỉ, em định... theo bố mẹ đi đón anh, ai ngờ anh đã...về rồi.”

“Khách không mời mà đến...thường không được hoan nghênh...”

“Đâu có.” Cô cảm thấy rất ngại, vừa nãy trên đường về nhà nghĩ lát nữa ở cửa đồn thu thẩm, nhìn thấy anh sẽ sà vào lòng anh, nhưng giờ lại gặp anh ở phòng khách, vừa nãy không sà, giờ hình như cũng không có cơ hội nào để sà vào nữa. Anh cũng không chủ động bước đến ôm cô vào lòng, hai người như đôi trai gái được người ta giới thiệu đi xem mắt, ngại ngùng ngồi nói chuyện ở phòng khách.

Cô nghĩ một lát rồi bước đến sofa, ngồi xuống bên anh, cầm một bàn tay anh lên. Cô phát hiện ra bàn tay anh thô ráp hơn trước, lòng bàn tay có rất nhiều vết chai. “Ồ đó...anh phải lao động à?”

“Ừ” Nói rồi anh đưa một tay ra vuốt tóc cô như ngày trước, nhưng vì bàn tay không mịn màng nên tóc cô liên tục mắc vào. Anh vội rút tay lại, giọng tự mỉa mai mình: “Thảo nào người ta vẫn bảo nông dân không được yêu tiểu thư vì...tay thô ráp quá.”

“Tiểu Côn nói với em rằng ở trong đó anh chỉ đọc sách báo...”

“Có lúc cũng đọc sách báo, chủ yếu là đọc Văn tuyển Đặng Tiểu Bình, có lúc cũng được đọc Nhân dân nhật báo.”

“Anh đọc những loại đó hả? Thế thì có gì hay? Anh cũng đọc được à?”

“Cũng còn hơn là không có gì đọc. Đọc không vào thì tự dịch từng câu sang tiếng Anh, tiếng Nga và tiếng Nhật, không có từ điển nên dịch linh tinh...”

Cô cười rồi hỏi tiếp: “Lao động có mệt không anh?”

“Không mệt, thà là đi lao động còn hơn, vì nếu thẩm tra thì bọn họ đều áp dụng chiến thuật bánh xe, thẩm tra từng người một, để anh ngày đêm không ngủ được, cảm giác đó còn mệt hơn cả đi làm, cứ cảm thiếu ngủ. Vừa nãy ngồi trên sofa anh đã ngủ thiếp đi, em mở cửa anh mới giật mình tỉnh dậy.” Rồi Allan chuyển sang chủ đề khác: “Em... sắp thi rồi nhỉ?”

“Vâng.” Cô nhìn anh rồi thẳng thắn nói: “Em tưởng gặp nhau em sẽ bắt chắp tất cả mà sà vào lòng anh, không ngờ lại đứng đưng như hai người xa lạ.”

“Chắc là trông anh...sợ quá hả?”

“Ai bảo thế, có gì mà sợ?” Cô bước đến trước mặt anh rồi ôm chặt cổ anh, để đầu anh gục vào ngực cô rất lâu. Sau đó, anh đứng dậy, ôm cô nhưng không chặt. Cô không thể kìm được nữa mà nép sát vào lòng anh, ngửa mặt lên chờ đợi anh hôn cô. Cô nhìn thấy hình như miệng anh hơi nhếch ra, rồi anh cúi xuống và hôn cô bằng nụ hôn nóng bỏng. Một lúc lâu sau, cô buông tay ra và thở hổn hển, chợt cô ngửi thấy mùi thuốc sát trùng. Một linh cảm chẳng lành ập tới. Cô hỏi: “Người anh bị thương à?”

“Đâu có?” Anh buông cô ra và bước sang một bên. “Wow, em còn mua hoa nữa hả? Mình tìm lọ nào để cắm đi?”

Cô liền đuổi theo. “Để em xem thế nào. Anh không thể trốn em mãi được.”

Allan bước vào phòng ngủ của cô rồi nói: “Xem thì phải vào đây xem chứ, đứng ở phòng khách lột quần áo anh ra, ai nhìn thấy lại tưởng em đang có ý đồ gì với anh...”

Cô không thềm đếm xỉa đến câu nói đùa của anh mà theo vào ngay, nhẹ nhàng cởi áo may ô len và cúc áo sơ mi của anh ra. Cô nhìn thấy trước ngực anh có năm, sáu vết thương, có vết đã lành, còn hai vết vẫn đang còn gạc bông. Cô cảm thấy tim mình đau tê tái, chuyện cô lo lắng từ lâu vẫn xảy ra. Nước mắt cô lăn dài, nức nở hỏi: “Bọn họ đánh anh hả?”

Anh liền cài cúc lại, nói: “Hài lòng chưa, kiểm tra xong rồi nhé. Em có đói không, anh nấu gì cho em và anh nhé.”

“Bọn họ lấy cái gì đánh anh vậy?”

“Lấy cái gì thì có gì quan trọng? Đừng hỏi nữa, anh sẽ không trả lời đâu...”

“Vì anh... nói gì ư?”

“Vì anh không nói gì cả?”

“Những chỗ khác có bị gì không? Để em xem nào...” Cô nhẹ nhàng cởi áo sơ mi cho Allan rồi quay ra sau lưng, trên lưng còn nhiều hơn, không kìm được cô bèn nói lớn: “Tại sao sau lưng cũng có?”

“Chắc là để cho cán thôi mà.”

“Giờ này mà anh còn đùa được à?” Cô hậm hực chạy đi lấy máy ảnh và bắt đầu chụp, vừa chụp vừa phẫn nộ nói: “Em sẽ tố cáo bọn họ, nhất định phải tố cáo?”

Allan không ngăn cô chụp ảnh mà chỉ lặng lẽ đứng đó, nói: “Thôi, em không biết bọn họ thế nào mà gây chuyện lộn xộn, có thể không những không đem lại tác dụng, mà còn gây rắc rối cho bản thân. Động vào họ là dễ rút dây động rừng lắm, không ai biết sau lưng bọn họ có những ai. Bọn họ đã bảo anh đến bệnh

viện mà họ chỉ định để khám bệnh, nói là khám ở đó, lấy thuốc được miễn phí, sang bệnh viện khác không những mất tiền, nếu để ra vấn đề gì họ sẽ không chịu trách nhiệm.”

“Thế ý anh là dành nhắm mắt cho qua ư?”

“Anh không nói như thế...” Anh nhìn cô và không nói tiếp nữa.

“Anh có đau không?”

“Không đau.”

“Anh nói dối em hả?”

“Anh nói dối gì em, em cũng biết đấy, làn da của người chỉ có lớp ngoài cùng có cảm giác đau, phần dưới thì không biết. Hơn nữa mấy vết này cũng từ lâu rồi, chỉ vì không kịp thời xử lý nên có chỗ... bị viêm, mãi không khỏi...”

Cô nhìn chằm chằm vào mặt anh rồi hỏi: “Bọn họ không đánh vào mặt anh chứ?”

“Ừ, sợ phá hoại dung nhan của anh thì em không chịu yêu nữa.”

“Không đúng, là do sợ để lộ ra hành vi dã man của bọn họ. Bọn họ có đá vào...điểm chí mạng của anh không?”

“Không, nếu đá thì sao anh còn đứng ở đây được nữa?” Allan cười rồi nói tiếp: “Nhưng mấy lần bọn họ định đá anh rồi, bảo “cho nó tàn đời đi, xem nó còn hại người ta nữa không”. Nghe những câu này, em có bao giờ nghĩ sẽ cho anh tàn đời không?”

Ngải Mễ thật thà đáp: “Không nghĩ sẽ cho anh tàn đời nhưng rất đau lòng, chỉ muốn chết mà thôi.”

“Thỉnh thoảng thấy mệt mỏi trước chiến thuật bánh xe của họ, nghĩ thôi nhận quách đi cho xong, ít nhất bọn họ còn cho anh ngủ một lát. Nhưng cứ nghĩ đến việc nếu thừa nhận, em sẽ... đau khổ biết bao, anh lại mong mọi thứ được làm rõ, trả lại sự trong sạch cho anh. Khi ở trong đó, điều anh lo nhất là em sẽ tin vào những lời đồn đại và làm chuyện gì dại dột. Nhưng thực tế đã chứng minh được rằng em là một cô gái thông minh, không dễ dàng tin vào những điều đó.”

Ngải Mễ nghĩ đến việc mình đã từng dấy lên nhưng mối nghi ngờ đó, cảm thấy rất xấu hổ, vội lảng sang chuyện khác: “Bọn họ cũng đá lão Đinh mấy cái.”

“Chuyện này làm liên lụy đến rất nhiều người. Em gặp lão Đinh rồi hả?”

“Em có đến ký túc xá tìm anh ấy.” Ngải Mễ liền kể lại chuyện gặp lão Đinh cho Allan nghe.

“Wow, em có thể làm nữ thám tử đó nhỉ. Nhưng gan em lớn quá, thích mạo hiểm quá, không yên tâm chút nào.” Allan nói. “Đội lão Đinh đã giúp anh rất nhiều việc. Bố mẹ em cũng giúp anh rất nhiều việc, rồi cả cô Tĩnh Thu và mọi người bên trường L nữa, anh Tiểu Côn kia cũng giúp anh rất nhiều việc.”

“Tiểu Côn bảo ở trong đó anh thường nghĩ về câu hỏi mà bà nội em thường hỏi, anh còn bảo anh có câu trả lời rồi, đợi được ra ngoài anh sẽ trực tiếp nói với em, sao mãi chưa thấy anh nói?”

“Vì em không hỏi anh vấn đề đó.”

Không hiểu tại sao, cô không thể tinh nghịch hỏi Allan được như trước, vẻ như rất khó thốt ra mấy từ đó. Ngẫm nghĩ hồi lâu, cô hỏi nhỏ:

“Did you miss me?” (Anh có nhớ em không?)

“Which part...of you?” (Nhớ chỗ nào...của em?)

“Every part of me, baby, every inch of me...” (Chỗ nào cũng nhớ, baby, tất cả...)

41. Chương 40

Chương 40

Ăn tối xong, bố Ngải Mễ đặc ý tuyên bố: “Hôm nay trước khi đi đón Thành Cương, thầy đã gọi điện thoại cho bố mẹ em, họ bảo sẽ về thăm con trai ngay.”

Nghe thấy vậy, Allan lo lắng nói: “Thực ra cũng không cần bảo thầy ạ...”

Bố Ngải Mễ nói: “Lúc trước, em không cho thầy nói và thầy cũng không nói. Thời gian vừa qua thầy đã phải vất óc để che giấu họ, rồi lại phải thống nhất cách nói với bạn bè cùng phòng em, rồi lại phải nhờ người lấy danh nghĩa em nhận thư, gửi thư ở quê, nói em đang thu thập tài liệu ở đó, thầy còn phải nhờ nhà họ Giản không để lộ chuyện, đến bên Thâm Quyển cũng phải lo. Thầy không những căng thẳng về mặt tinh thần, mà lương tâm cũng cảm thấy áy náy. Giờ mọi chuyện đã qua rồi, tại sao không nói cho bố mẹ em biết?”

Ngải Mễ liền trách bố: “Bố phải gọi điện hỏi Allan trước đã chứ? Bây giờ làm thế nào? Bố mẹ anh ấy về nhìn thấy vết thương trên người anh ấy chẳng không xót chết đi được à?”

“Vết thương nào?” Bố Ngải Mễ sưng sốt hỏi Allan. “Trên người em có vết thương hả? Sao không nói sớm với thầy?”

Bố Ngải Mễ còn phần nộ hơn cô khi nhìn thấy những vết thương đó, lập tức đòi viết thư tố cáo. Ngải Mễ liền lấy những lời Allan nói với cô lúc trước để khuyên bố thì ông mới chịu thôi.

Allan liền gọi điện thoại cho bố mẹ, giở tính ngang bướng của trẻ con ra và “đe dọa”: “Con bảo bố mẹ đừng về vội, nếu bố mẹ không nghe thì con sẽ trốn đi đấy.”

Hai bên đôi co một hồi, cuối cùng bố mẹ Allan cũng đồng ý tạm thời chưa về, nhưng kiên quyết đòi về trước sinh nhật anh, nói con cứ khẳng khẳng không cho bố mẹ về thăm, chắc chắn là có chuyện gì đang giấu bố mẹ. Con như thế làm sao bố mẹ yên tâm được? Allan không còn cách nào khác, đành đồng ý để bố mẹ về vào ngày 12.

Chưa đầy một tuần nữa là bố mẹ về thăm, Allan nóng lòng chỉ mong vết thương chóng lành, liên tục hỏi Ngải Mễ: “Em xem vết thương trên lưng anh khỏi chưa, bôi hộ anh ít thuốc.”

Ngải Mễ lắc đầu, nói: “Sao anh cứ đòi xem suốt thế, mỗi lần xem lại phải bỏ gạc bông ra khiến vết thương càng khó lành. Anh đừng sốt ruột, bố mẹ anh về chắc chắn là ổn thôi. Em bảo bố mẹ em giấu chuyện này rồi, chỉ cần không ai nói thì chắc chắn bố mẹ anh sẽ không nghĩ đến chuyện đó đâu. Anh cứ việc ăn no ngủ kĩ đi, cho người mập hơn, sắc mặt khá hơn chút nữa là được.”

Allan liền gật đầu, nửa đùa nửa thật nói: “Chẳng ai giỏi lừa như em.”

Tối thứ Bảy, Allan nói là muốn về ký túc xá thăm đám lão Đinh, tiện thể lấy thư từ của mấy ngày qua về, Ngải Mễ không nề hà bám đuôi ngay.

Mặc dù là cuối tuần, lại là buổi tối, nhưng sự xuất hiện của Allan vẫn làm kinh động không ít người. Người thì hỏi han, kẻ thì hàn huyên, vỗ vai, ôm hôn, khiến Ngải Mễ phải la lớn, bảo bọn họ không nên vỗ và ôm lung tung. Sau đó mọi người nhiệt tình hỏi han tình hình, tặc lưỡi xem vết thương trước ngực Allan, chửi rủa sự bất công của pháp luật, có người còn tuyên bố sẽ ném hết người trong nhà bọn đánh người xuống cống nước.

Ngải Mễ bảo Allan ngồi nghỉ còn mình thì trả lời thay anh, cô không dám nói linh tinh, chỉ ậm ờ đáp cho qua chuyện.

Vất vả hồi lâu, rồi lại hẹn mọi người đến sinh nhật Allan tụ tập ở nhà hàng Tiểu Động Thiên, mọi người mới giải tán bớt. Lão Đinh bỏ hết thư từ của Allan vào mấy túi nilon liền. Ngải Mễ ngạc nhiên hỏi Allan: “Anh lấy đâu ra mà lắm thư thế?”

“Anh cũng không biết, trước đây chẳng mấy khi có thư từ.”

Về đến nhà, họ liền xách mấy túi đựng thư vào phòng Allan, anh bắt đầu mở từng lá thư ra xem. Ngải Mễ hỏi: “Em xem có được không?”

Allan có vẻ khó xử: “Em...đừng xem, toàn thư viết cho anh mà.”

“Em biết là viết cho anh, nhưng...nhiều thế này, anh đọc không mệt à? Em đọc giúp anh, nếu anh không yên tâm, em chỉ đọc thư con trai viết thôi?”

Allan liền cười. “Thôi, em muốn đọc thì cứ đọc đi, không cho em đọc chắc chắn em lại ăn không ngon, ngủ không yên. Đọc rồi đừng đi kể linh tinh là được.”

“Em không kể linh tinh đâu.” Ngải Mễ hứa rồi chỉ chọn thư có nét chữ giống nét chữ con gái để đọc. Rất nhiều người đều là nghe nói đến chuyện của Allan liền viết thư hỏi thăm tình hình, gửi lời chúc tốt đẹp, bày tỏ sự bất bình đối với pháp luật, nói mình có người quen có thể giúp. Cũng có người nói anh quá ngốc, vì một cô nàng mà phải đánh đổi cả tiền đồ của mình, chứ anh quá máu lạnh, nói người như anh phải từng xéo ngàn lần...Một số người trường Đại học J, một số thì Đại học L, còn có một số người từ nơi rất xa gửi đến, cũng không hiểu làm thế nào mà họ lại biết được chuyện của Allan.

Một số thư bày tỏ tình yêu với Allan, một điều lạ là có một số người trước không quen Allan, không hiểu nghe ai kể chuyện của anh mà tự nhiên đem lòng yêu anh, có người thì yêu anh vì anh đã giết người. Nếu không được trực tiếp đọc những lá thư này, thật sự Ngải Mễ không dám tin rằng thế giới lại có những kiểu yêu ly kỳ như thế.

Đọc một lát nhưng không phát hiện ra trường hợp nào đáng để ghen. Nghĩ cũng thấy chẳng có gì lạ, Allan dám cho cô xem đương nhiên là cây ngay không sợ chết đứng rồi.

Cô lại nhớ đến cô nàng tên là Đồng Hân mà Tiểu Côn từng kể, mặc dù sau đó Tiểu Côn đã đính chính là anh ta bịa chuyện đó, nhưng cô nghi ngờ rằng Tiểu Côn vì muốn tiếp tục qua lại với cô nên mới nói như vậy. Chuyện đó vẫn gợn trong lòng cô từ bấy lâu nay, cô rất muốn được nghe Allan phủ nhận. Anh đã nói rồi, bên ngoài đều là những lời đồn đại, anh mong “mọi thứ được làm rõ, trả lại sự trong sạch cho anh”, điều đó chứng tỏ anh trong sạch, hồi sơ sơ chắc là không có vấn đề gì nhỉ!

Cô nghĩ một lát rồi giả vờ như đang đọc một lá thư và sừng sốt hỏi: “Sao lại thế nhỉ? Có cô nàng họ Đồng nói bên công an vẫn đang tìm cô ta gây rắc rối...”

Cô thấy Allan bỏ lá thư đang đọc xuống, nóng lòng nói: “Đưa anh xem nào...”

Cô nghĩ, hóa ra là có cô nàng họ Đồng thật. Cô liền giấu thư ra sau lưng. “Cô nàng Đồng Hân này là ai vậy? Sao anh lại quan tâm thế? Anh không nói cho em biết anh và cô ta là thế nào thì em không cho anh xem đâu.”

Allan liền nói: “Chuyện qua rồi...”

Ngải Mễ không đợi Allan nói xong mà cướp lời luôn: “Tốt nhất là không hỏi han kĩ càng nữa đúng không?” Cô càng có linh cảm trong này phải có chuyện gì mờ ám. “Nhưng anh không cho em hỏi han kĩ càng, em vẫn có thể biết về quá khứ của anh từ người khác. Thà là anh đích thân kể cho em nghe còn hơn là để em nghe từ miệng người khác.”

Allan có vẻ khó xử, chỉ tần ngần nhìn cô mà không nói gì, rồi anh hỏi: “Trong thư cô ấy bảo bên công an vẫn đang gây rắc rối cho cô ấy hả? Thư viết từ bao giờ vậy? Chuyện của anh...làm liên lụy đến quá nhiều người. Em đưa thư anh xem còn nghĩ cách...”

“Anh vẫn còn yêu cô ta hả?”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến tình yêu?”

Ngải Mễ hậm hực nói: “Nếu không yêu cô ta thì việc gì anh phải sốt sắng như vậy?”

“Cô ấy vô tội, vì chuyện của anh mà bên công an đi tìm cô ấy mấy lần, làm ảnh hưởng đến cuộc sống của cô ấy, làm sao anh không sốt ruột được?”

“Cô ta là người yêu cũ của anh à?”

Allan nhìn cô một lát rồi gật đầu, định nói gì đó xong lại thôi.

“Cô ta...ép anh...làm chuyện đó hả?” Ngải Mễ ngập tràn hy vọng hỏi.

“Chuyện này, em cũng biết đấy...” Allan áp ứng và không nói tiếp, nhìn thấy Ngải Mễ chuẩn bị hỏi tiếp, mới nói: “Con gái không thể bắt ép con trai được, con trai cũng có trách nhiệm, không thể...thoái thác.”

Ngải Mễ ném ngay lá thư đang cầm trên tay xuống đất, bực bội nói: “Thế ý anh là anh yêu cô ta hả? Đúng không, anh...” Cô không cầm được nước mắt và bật khóc tím tím. Allan bước đến, định ôm cô, liền bị cô đẩy ra, cô quên mất vết thương trên người anh, tay chạm đúng vào ngực anh. Cô thấy anh xuyết xoa một tiếng, sợ quá, vội chạy đến, cởi áo sơ mi của anh ra xem vết thương có bật máu không.

Allan liền ôm chặt lấy cô, nói: “Cứ kệ nó, không sao. Nếu đánh mấy cái mà em được hả giận thì em cứ việc đánh.”

Cô chưa bao giờ thấy anh đuối lý thế này nên cũng mềm lòng hơn. “Anh giả hoạt quá, biết là em...không nỡ đánh anh...” Cô ngẩng lên nhìn anh. “Tại sao anh lại có... quá khứ? Tại sao anh không đợi em...mà từ tiện yêu người khác chứ?” Cô chỉ mong anh nói: “Nhưng anh có yêu cô ta đâu, anh chỉ thấy cô ta tội nghiệp thôi”, nhưng điều khiến cô thất vọng là, Allan chỉ nói: “I’m sorry” mà thôi.

“Nghe Tiểu Côn nói là cô ta lừa anh, bảo cô ta bị ung thư não, anh vì thương hại cô ta nên mới làm thế, đúng không?”

Allan cau mày, hỏi: “Tiểu Côn kể cho em nghe hả? Làm sao mà anh ta biết được chuyện này?” Rồi anh im lặng một lát, nói: “Mong là anh ta sẽ không kể với người khác nữa, em cũng không nên để ai biết chuyện này, anh đã hứa với cô ấy không nói với bất kì ai. Hiện tại... cô ấy có gia đình rồi, nếu chồng cô ấy biết... sẽ ảnh hưởng đến... tình cảm của họ.”

Cô nghĩ đến lời Tiểu Côn: “...Bị công an tra hỏi rất gắt gao nhưng cậu ta vẫn không chịu khai ra chuyện này”, giờ thì cô đã hiểu “hỏi” ở đây thực ra là “tra khảo”, Allan không chịu khai, bọn họ liền đánh anh, vì bảo vệ cô nàng họ Đồng kia, anh chấp nhận đánh như thế. Cô cảm thấy trái tim mình đau tê tái, nhưng cô không biết đau vì anh bị đánh hay đau vì anh cố gắng bảo vệ cô nàng họ Đồng kia bằng mọi cách.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt vừa giận vừa thương, nói: “Anh không kể đâu có được? Cuối cùng bên công an vẫn biết đó thôi.”

“Thế nên anh rất... áy náy, nếu không vì chuyện của anh thì làm sao bên công an gây rắc rối cho cô ấy được...”

“Anh...thương cô ta như vậy vì vẫn...còn yêu cô ta hả?”

Allan liền lắc đầu. “Bọn mình đừng nói chuyện này nữa có được không, càng nói nhiều em... càng không vui...”

Cô khẳng khái nói: “Không nói thì không tồn tại ư? Càng không muốn nói càng chứng tỏ...anh có vấn đề. Nếu anh không còn yêu cô ta nữa, cô ta chẳng khác gì một người xa lạ thì mang ra nói có vấn đề gì đâu?”

Allan bất lực nói: “Thích nói thì cứ nói, đừng để mình không vui là được.”

Ngải Mễ bực bội hất tay anh ra. “Sao em lại không vui chứ? Người em yêu đã yêu người khác trước khi yêu em, trải qua quá trình thực tiễn như thế thì đến lượt em kinh nghiệm chẳng không đây mình à? Em phải vui mới đúng chứ...” Thấy anh không nói gì, cô lại nói tiếp: “Anh còn... yêu cô nào nữa không?”

“Còn hai người nữa...”

Ngải Mễ tròn mắt. “Còn hai người nữa hả?”

Allan thẳng thắn nói: “Đáng lẽ anh phải kể với em từ sớm... nhưng anh...không muốn nói về những chuyện đó. Giờ...anh không muốn nó đến tai em... từ miệng người khác, như thế...em càng buồn khổ hơn...”

“Hai cô đấy là thế nào?”

“Đều là...nói như hiện nay là...chuyện tình một đêm, hồi ấy anh còn rất trẻ, tò mò, cũng... không có trách nhiệm, có một, hai lần, rồi không qua lại nữa...”

“Bọn họ...chủ động dâng hiến cho anh hả?”

Allan lại không nói gì. Thấy anh không nói gì, cô bực lắm, cảm giác như anh đang bảo vệ họ, sợ làm tổn thương đến họ vậy. Cô “hứ” một tiếng rồi nói: “Nếu... không có trách nhiệm gì thì sao chỉ có hai người được? Chắc chắn là vẫn còn...”

Allan lắc đầu phủ nhận: “Không còn ai nữa. Cô thứ hai... nói một số lời quá khích, sau đó... anh phải chú ý hơn.”

Chuyện này chẳng khác gì cắt khối u trong người, lúc đầu chỉ thấy một cái, kết quả vừa cắt lại thấy ba cái. Nghe nói gặp tình huống này, bác sĩ sẽ phải khâu ngay lại, vì biết có cắt cũng chẳng cắt được hết. Cô cũng không dám hỏi nữa, sợ càng hỏi, càng nhiều. Cô ngán ngán nước mắt, không thốt ra được lời nào, chỉ cảm thấy tay chân lạnh ngắt.

Allan kéo cô vào lòng, dỗ dành: “Ngải Mễ, em đừng làm thế, em...đừng giận, đều là chuyện đã qua, em...”

“Như thế là bất công! Quá bất công!” Ngải Mễ khóc nức nở. “Anh là người đầu tiên của em, tại sao em...không là người đầu tiên của anh chứ?”

“I’m sorry, baby, I’m sorry.” Allan ôm chặt cô trong lòng và thì thầm: “I’m sorry...”

Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh như đứa trẻ mắc lỗi, chẳng còn phong độ ăn nói chững chạc như thường ngày. Cô cảm nước mắt, phụng phịu: “Em phải đáp trả...”

Anh nhìn cô một lúc rồi hỏi: “Đáp trả kiểu gì?”

“Em không biết, có thể em cũng đi tìm...đàn ông, tìm vài ba người gì đó...”

Allan cau mày nhưng không nói gì.

“Nếu em...đi yêu người khác, làm...chuyện đó với họ, anh...có ghen không?”

Allan chỉ im lặng.

Cô lại hỏi tiếp: “Anh có ghen không? Có cảm thấy buồn không?”

Allan không đáp, cô kéo tay anh lắc mạnh. “Anh trả lời đi chứ, nói gì đi chứ!”

Bị lắc hồi lâu, Allan mới nói: “Sao lại không buồn? Nhưng nếu...chỉ có cách đó mới làm cho em...hết ám ức thì anh...cũng chẳng có cách nào khác.”

42. Chương 41

Chương 41

Ngải Mễ rất hối hận vì đã gây chuyện với Allan ngay sau hôm anh được trả tự do. Lúc đầu đã hạ quyết tâm là không truy hỏi chuyện quá khứ của anh nữa, như mẹ cô nói là nếu con cắt đứt được với nó thì cắt đứt, còn không thì không nên tra hỏi về chuyện cũ nữa, nếu không chỉ làm ình một mối, mà người ta cũng một mối.

Bản thân cô cũng cảm thấy chuyện này thật hoang đường, bất giác cô lại nhớ đến tình tiết trong một câu chuyện nọ, hình như là do một nhà văn người Ai Len viết: Người của ột tổ chức ngầm bị bắt, địch tra khảo anh ta rằng lãnh đạo của tổ chức ngầm trốn ở đâu, bị tra tấn nhiều quá, anh ta liền đáp bừa là đang trốn trong một ngôi mộ nọ. Địch tưởng thật, liền tìm đến ngôi mộ đó, đúng hôm ấy lãnh đạo tổ chức ngầm lại trốn ở đấy, và thế là bị bắt sống...

Cô cảm thấy lần này mình rất giống tay trùm xui xẻo kia, lúc đầu chỉ định hỏi cho vui, ai ngờ ngầm lẹch mà vẫn bắn trúng, hỏi được về “quá khứ” mà mình không muốn biết nhất.

Giờ thì cùng lúc hỏi ra ba cái “quá khứ”, chẳng lẽ lại đi tìm ba anh để “tra đũa” ư? Cô còn chưa nghĩ ra là ai đáng được cô “tìm” để “tra đũa” đây. Tiểu Côn ư? Chắc chắn là từng cặp với rất nhiều người, hơn nữa cảnh tượng anh ta “tìm cách khác” trong ô tô khiến cô kinh tởm vô cùng.

Trước đây, Ngải Mễ không tin vào lý thuyết “tình dục” và “tình yêu” tách biệt nhau, cô cho rằng một người nếu không yêu người kia thì dù thế nào cũng không thể xảy ra quan hệ đó với anh/cô ta. Nhưng hiện tại cô rất mong khi làm chuyện đó với các cô gái kia, Allan tách bạch được “tình dục” và “tình yêu”.

Cô tự nhủ và biện hộ cho anh rằng, khi tốt nghiệp đại học, anh mới hai mươi tuổi, thế nên những chuyện kia đều xảy ra khi anh chưa đến hai mươi tuổi. Một thanh niên trai tráng chưa đầy hai mươi bị một đám nữ sinh ngưỡng mộ vây quanh, rồi đều là những “bà chị” hơn tuổi anh, anh lại sợ làm tổn thương họ, nếu có người chủ động dâng hiến thì còn có kết quả gì nữa? Nếu như vậy thì phải cảm ơn cô nàng đã “nói lời quá khích kia”, chắc chắn là cô nàng đã đòi sống đòi chết gì đó làm Allan sợ, không dám để xảy ra chuyện tình một đêm nữa.

Chuyện tình của anh và cô nàng tên Đồng Hân đó, có thể nói Đồng Hân đã lừa dối anh, bảo cô ta bị ung thư não, chỉ vì thương hại cô ta nên anh mới làm như thế. Có thể sau đó bản thân anh cũng nhận ra rằng thương hại không phải là tình yêu nên mới đòi chia tay, nhưng Đồng Hân lại lấy việc uống thuốc ngủ ra dọa anh, thế nên chuyện này mới kéo dài khoảng nửa năm.

Nhưng tại sao anh không chịu nói những chuyện đó đều không phải là tình yêu? Nếu anh nói đó không phải là tình yêu thì cô sẽ tha thứ cho anh. Nhưng chỉ cần hỏi đến việc anh có yêu họ không thì anh lại ấp a ấp úng không chịu trả lời, khiến cô ầm ức vô cùng.

Trước đây cô thường xuyên kết tội, tra khảo anh vì chỉ muốn được nghe anh thuyết phục, phản bác. Anh minh oan được ỉnh thì cô còn vui hơn cả anh. Có những điều không phải cô không biết, nhưng cô không chắc chắn nên mới nói ra những cái mình không mong muốn, sau đó bị anh phản bác, thuyết phục, cô mới thật sự tin tưởng. Nhưng hiện tại dường như anh không còn muốn thanh minh hay phản bác gì nữa, dường như anh rất dễ nhận tội, không biết có phải là do bị giam hai tháng trong đồn thu thẩm hay không.

Cô nhớ đến cảnh vừa nãy anh một mực xin lỗi cô, chẳng giống với chuyên gia tình yêu có thể khiến cô hoa mắt vì những lập luận, lý lẽ uyên thâm gì cả, thực ra chẳng khác gì những gã đàn ông khác, đều sợ người yêu ghen tuông, nổi cáu. Cô nghĩ chắc chắn sau này anh sẽ không động đến những gười phụ nữ khác nữa, mấy cô trước đã khiến anh sợ vì “những lời nói quá khích” và uống thuốc ngủ rồi. Cô không biết nên hận hay nên cảm ơn mấy cô gái đó.

Cô suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng thấy tâm trạng đã khá hơn, chui ra khỏi lòng anh, nói: “Đọc thư tiếp thôi.”

“Không giận nữa hả?”

“Giận thì giải quyết được gì?” Cô hậm hực trợn mắt nhìn anh. “Đâu có tử hình được anh. Thực ra vừa nãy nếu anh nói được câu “lúc ấy anh đâu có biết là thế gian này còn có Ngải Mễ” thì em đã hết giận từ lâu rồi.”

Allan như người trút được gánh nặng nghìn cân, nói: “Đang định nói...thì bị cơn thịnh nộ của em lấn át hết cả.”

Cô cảm thấy hiện tại trông anh còn nhu nhược hơn cả khi bố cô bị mẹ cô mắng, không tìm được cô bèn bật cười. “Anh đừng có nói nghe tội nghiệp như thế, cứ như sợ em lắm ấy.”

Dường như anh đã lấy được chút phong độ và cười tươi hơn. “Nếu nhìn thấy vẻ mặt của em chắc em cũng hết hồn, mặt tái đi, môi nhợt nhạt, suýt nữa anh đã phải bấm vào nhân trung cho em rồi.”

“Thà hô hấp nhân tạo còn hơn.” Nói xong, cô liền ghé sát vào “hô hấp nhân tạo” say đắm một hồi với anh.

Hai người đọc được một lúc, bất ngờ Allan nói: “Em xem cái này này!” Anh đưa một lá thư cho cô rồi vội lục đồng thư.

Ngải Mễ đọc lá thư trên tay, thư do một người tên là “Cung Bình” viết, mực đỏ, chữ rất to, cả trang giấy đỏ choét. Cô đọc lá thư đó và sững lại. Đó là lá thư đe dọa, đại ý nói rằng: “Thành Cương, tôi biết anh đang có người yêu, nếu anh không bỏ cô ta thì tôi sẽ cho cô ta tàn đời đây.”

Hai người lục tìm một hồi, tổng cộng tìm được bốn lá thư của “Cung Bình”. Ngải Mễ đọc mấy lá thư còn lại, câu chữ tương tự, đều là chủ đề này.

Hai người im lặng hồi lâu không nói gì, chỉ nhìn mấy lá thư đó. Cuối cùng, Allan nói: “Có lẽ anh không nên ở đây, anh phải chuyển ra ngoài, ở ký túc xá hoặc...”

Ngải Mễ lập tức phản đối: “Chắc chắn đây là ai đó đang giả trò ác ý muốn chia rẽ bọn mình, em không cho anh đi đâu hết. Anh ở đây còn có thể bảo vệ em...” Cô phân tích: “Mấy lá thư này gửi từ lâu rồi, nếu có ý đồ đó thật thì em đã không còn sống trên cõi đời này nữa. Em cam đoan đây là trò đùa ác ý của ai đó thôi.”

“Nhưng có thể chỉ là vì trước còn không biết em là ai, giờ anh ở đây, chẳng mấy chốc sẽ lan ra. Em...còn phải đi học, làm sao yên tâm được. Hay mình báo công an đi?”

“Báo công an thì giải quyết được gì? Lại bắt mấy người rồi tống vào đồn thu thẩm ư?” Ngải Mễ đọc lại mấy lá thư đó một lần nữa, đặc biệt chú ý đến dấu bưu điện, thư được gửi từ bốn địa điểm khác nhau trong thành phố nhưng đều gửi vào tuần lễ sau khi Allan bị bắt. “Gần hai tháng trôi qua rồi, chắc là người viết thư đã quên trò đùa ác của mình rồi.” Thấy Allan vẫn có vẻ rất lo lắng, cô bèn nói: “Bọn mình đợi thêm mấy ngày nữa, nếu vẫn nhận được thư kiểu này thì mình sẽ báo công an, nếu không thì chắc không sao đâu.”

Allan đọc lại lần nữa mấy lá thư đó rồi cau mày, nói: “Ai là người có khả năng đùa ác vậy nhỉ? Có vẻ như người viết thư biết rất rõ về tình hình của anh...”

“Liệu có phải là cô bạn học nào đó của anh không? Người ở khu nhà số 2 dành cho nghiên cứu sinh ấy?”

“Nếu là người ở đó thì phải biết lúc ấy anh bị thu thẩm rồi, sao lại gửi thư tới phòng anh được? Chẳng lẽ là người đã tốt nghiệp rồi ư?”

Ngải Mễ buột miệng: “Liệu có phải là...Jane viết không? Hôm xảy ra chuyện của cô ấy là thứ Sáu, nếu tới hôm đó rất muộn cô ấy mới bỏ thư vào thùng thì tuần sau thư mới được gửi tới mà, như thế sẽ rơi vào khoảng thời gian này.”

Allan sững sờ nhìn cô. “Jane viết những cái này làm gì?”

Ngải Mễ nghe giọng Allan mới sực nhớ là anh chưa biết nguyên nhân khiến Jane tự sát, vội lảng sang chuyện khác: “Thế tối hôm nay có đến nhà bác sĩ Kim nữa không? Bọn mình đã hẹn với cô ấy rồi mà.”

“Hẹn rồi thì phải đi thôi. Có anh đi theo chắc không vấn đề gì đâu. Chắc chắn “Cung Bình” là con gái, anh đối phó được, anh chỉ sợ em gặp cô ta ở trường hoặc trên đường...”

Buổi tối, hai người đến nhà bác sĩ Kim, Allan có vẻ ngại. “Em đã kể hết chuyện riêng tư của bọn mình với cô ấy rồi, anh còn mặt mũi nào gặp cô ấy nữa?”

“Có gì đâu mà ngại?” Ngải Mễ từng từng nói. “Em đâu có nói xấu gì anh, chỉ bảo anh giỏi giang, mạnh mẽ thôi, anh sợ gì chứ?”

Allan bắt lực lắc đầu. “Anh chịu em thật, chuyện gì cũng kể với người ta được. Thế em có vẽ tranh cho họ xem không?”

Bác sĩ Kim nhiệt tình tiếp đãi họ, ngắm nghía Allan hồi lâu rồi bảo Ngải Mễ có con mắt, rồi lại gọi mọi người trong nhà ra gặp họ. Con gái bác sĩ Kim bế con đến, nhìn Allan rồi buột miệng: “Haizz, đẹp trai thật đấy, thảo nào con gái nhà họ tự tử vì cậu ấy. Nếu con chưa lấy chồng, có khi cũng làm thế.”

Allan lo lắng hỏi: “Tại sao chị lại nói cô ấy tự tử vì em?”

Ngải Mễ sợ quá, liên tục đưa mắt ra hiệu cho con gái bác sĩ Kim.

Nhưng chị ấy không để ý mà nói tiếp: “Cô bé đó đã viết hết trong thư tuyệt mệnh rồi còn gì, không tin cứ hỏi mẹ chị mà xem. Giờ em nổi tiếng nhỉ, có người tự tử vì em, thời nay chuyện này hiếm lắm...”

Allan vội hỏi bác sĩ Kim: “Cô đọc lá thư đó rồi ạ?”

Bác sĩ Kim nói: “Cô cũng chưa đọc bao giờ, nghe một bác sĩ pháp y bên công an nói vậy thôi.”

Về đến nhà, Allan ngồi thần thờ trong phòng anh, Ngải Mễ bước đến, ngồi cuống bên cạnh, hỏi: “Anh...đang nghĩ gì vậy?”

“Thực ra khi bị giam trong đồn thu thẩm, anh đã đoán là Jane tự sát, công an vẫn khẳng định hung thủ không thể từ ngoài vào, chỉ có thể là anh làm. Nhưng nếu anh không làm thì anh thật sự không thể nghĩ ra ai...có được chìa khóa, chỉ có thể là tự tử...nhưng anh không biết tại sao cô ấy lại...”

Ngải Mễ không dám ho he gì, đúng là để phòng các kiểu mà vẫn còn sợ hãi, cô đã nhắc bố mẹ, nhắc lão Đinh và mọi người ở trong phòng Allan, đến cả hàng xóm cũng đã nhắc, bảo họ rằng không nên nói với Allan rằng Jane tự tử vì anh, nhưng cô lại không ngờ chuyện này lại bị lộ ở nhà bác sĩ Kim.

Allan nói: “Ồ trong đồn thu thẩm, công an luôn nói Jane bị anh giết, hoặc là anh thuê người giết... Bọn họ bắt anh phải khai quá trình gây án, còn bắt anh chép ít tài liệu, chắc là định đối chiếu nét chữ. Trong số những tài liệu họ bắt anh chép, có cả những câu anh viết trong luận văn, thế nên anh đoán chắc là trong thư tuyệt mệnh hoặc tài liệu gì đó do Jane viết có những câu này, nhưng anh không ngờ cô ấy...”

Allan đắm chiêu nhìn cô, nói: “Khi thả anh ra, kết luận họ đưa ra cho anh là anh không liên quan gì đến cái chết của Jane, cảm ơn anh đã hỗ trợ điều tra, nhưng họ không nói rõ cuộc Jane tự tử hay bị người khác giết.”

Rồi Allan lại chìm trong suy tư, hồi lâu không nói gì. Ngải Mễ sợ quá, bèn lắc tay anh, hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Anh đang nhớ lại những câu họ bắt anh chép, xem xem câu nào có khả năng được Jane viết trong thư tuyệt mệnh. Chắc chắn là họ đã cắt lược bớt thư của cô ấy và thêm vào một số câu khác rồi bắt anh chép. Nhưng anh không nhớ là đã chép những gì nữa...” Allan ngơ ngác nhìn Ngải Mễ, hỏi: “Jane tự tử vì anh ư? Tại sao lại như thế?”

“Em không biết, có thể là không phải, có thể là vì người khác thật đấy, em không biết, anh không nên vì chuyện này mà tự trách mình. Kể cả chị ấy có tự tử vì anh thì anh cũng không có trách nhiệm gì, vì anh không hề biết gì hết.”

“Nhưng hôm đó cô ấy nói: ‘Chàng rể trẻ, tôi phải đi đây, tôi đã nghĩ ra cách rồi’, anh lại cứ nghĩ cô ấy đùa, còn bảo: ‘Nàng đi trước, tôi theo sau’, liệu cô ấy có tưởng lời anh nói là thật không?”

“Anh đừng nghĩ ngợi linh tinh nữa, chị ấy là người lớn, chẳng lẽ nói đùa như thế mà còn không biết hay sao?” Cô tò mò hỏi: “Sao Jane gọi anh là chàng rể trẻ?”

“Tên bạn bè cấp ba gọi đùa anh mà.” Dường như Allan chợt nghĩ đến điều gì, nói: “Chắc chắn là cô Giản đã được đọc lá thư tuyệt mệnh đó, anh phải đến nhà cô chú ấy xem rõ cuộc lá thư ấy là như thế nào. Lúc đầu anh định đợi vết thương lành rồi mới đi...” Nói rồi, Allan định ra gọi điện thoại.

“Em nghe nói họ không còn ở đó nữa, anh gọi điện thoại cũng không gặp đâu.” Ngải Mễ sợ bố mẹ Jane kể cho Allan biết nhiều chuyện hơn, vội khuyên: “Anh đừng đến chỗ họ nữa, em có bản sao lá thư tuyệt mệnh, để em cho anh xem.”

“Em có bản photo hả?” Allan nhìn cô chằm chằm với vẻ không tin. “Sao em lại có bản photo đó?”

Ngải Mễ đành phải kể lại quá trình tìm kiếm bản photo lá thư tuyệt mệnh.

“Thế sao em không cho anh xem sớm?”

Ngải Mễ đáp ứng: “Em...sợ anh vì chuyện của Jane mà tự trách mình, anh...”

“Để anh đọc xem nào.”

Ngải Mễ liền đưa cho Allan đọc, anh chăm chú đọc rất nhiều lần, nét mặt ngơ ngác, cứ như người không biết chữ vậy. Ngải Mễ bèn khuyên: “Muộn rồi, hôm nay anh cũng đã quá mệt, đi nghỉ sớm thôi.” Cô lấy lại bản photo đó và gấp lại, đặt vào ngăn kéo bàn cạnh giường anh, nói: “Đọc sau, giờ đi ngủ đi đã.”

Ngải Mễ sắp xếp giường chiếu cho Allan rồi đỡ anh nằm xuống. Trước ngực, sau lưng anh đều có vết thương, phần thắt lưng bên phải cũng bị đá tím bầm, chỉ có thể nằm nghiêng bên trái. Ngải Mễ đứng bên giường một lát rồi lặng lẽ rời khỏi phòng.

43. Chương 42

Chương 42

Điều khiến Ngải Mễ khá thắc mắc là Allan không nhắc gì đến lá thư tuyệt mệnh nữa, mọi biểu hiện của anh không khác nhiều so với mấy ngày trước. Cô không rõ rốt cuộc mối lo lắng của cô Tĩnh Thu là thừa hay do anh rất biết cách che giấu suy nghĩ của mình. Cô cảm thấy khả năng sau cao hơn, thế nên quyết định sẽ đề cao cảnh giác theo dõi, nếu phát hiện ra anh áy náy, tự trách bản thân thì sẽ tìm mọi cách khuyên anh.

Chủ nhật, Allan đưa Ngải Mễ đến nhà một người bạn của anh là lão Triệu, nghe nói là quán quân boxing năm nào đó, không biết là quán quân cấp thành phố hay toàn quốc, tóm lại chỉ biết là quán quân. Allan liền kể cho lão Triệu nghe câu chuyện bị “Cung Bình” đe dọa, nhờ lão Triệu dạy Ngải Mễ một số chiêu phòng thân.

Lão Triệu phì cười, nói: “Sao lại gán boxing quyền Anh với vấn đề phòng thân? Các cậu có biết boxing là gì không?” Lão Triệu liền thao thao bất tuyệt một tràng về sự bác đại tinh thâm của môn boxing, cuối cùng nói với Ngải Mễ: “Con gái bọn em đã đánh nhau thì chẳng theo một chiến thuật nào cả vớ được nhau là ôm chặt, dứt tóc, cào, cẩu, cắn. Chiêu duy nhất anh có thể dạy em là cắt tóc ngắn và để móng tay dài.”

Hai người học được chiêu này rồi tiu nghỉu cáo từ. Ngải Mễ có linh cảm rằng “Cung Bình” chính là Jane nên không bận tâm lắm, nhưng cô ngại nói ra, sợ Allan không vui nên cô chỉ nói: “Anh đừng lo lắng quá, hiện tại đi đến đâu em cũng để mắt ngó nghiêng, đồng tai nghe ngóng, hơn nữa em cao hơn nhiều đứa con gái khác, có sức thì chắc chắn em sẽ đấu được với “Cung Bình”.”

Allan chỉ lo lắng lắc đầu, “Không phải “Cung Bình” tìm em để đánh nhau đâu, cô ta sẽ dùng dao đó...”

“Em có dao, sợ gì chứ?”

Buổi tối, Ngải Mễ phải về trường, Allan liền nói: “Hay là để bố em đưa em đi? Nếu “Cung Bình” nhìn thấy bọn mình đi với nhau...”

Ngải Mễ nhất quyết không chịu. “Không, em muốn anh đưa cơ. Không thể vì mấy câu lăng nhách của “Cung Bình” mà bọn mình lại phải tách ra.” Rồi cô đùa: “Giờ thì em biết phải nắn gân anh kiểu gì rồi, nếu sau này anh có người yêu khác thì em sẽ cắn đúng giờ đúng lúc hai người làm tình rồi gọi điện thoại đe dọa, để anh bị dọa sợ chết, hết làm luôn.”

Allan cười đau khổ. “Cũng chỉ có em mới nghĩ ra được những chuyện này.”

Anh đưa cô về trường rồi dặn dò kĩ lưỡng đủ điều mới bắt taxi về. Mấy ngày sau đó, khi đi học Ngải Mễ đều đem theo “vũ khí phòng thân”, còn dặn dò bạn bè cùng phòng không được áp sát cô từ phía sau, đề phòng cô tấn công nhầm. Thỉnh thoảng Allan lại gọi điện thoại đến hỏi xem mọi chuyện của cô có ổn thỏa không. Để anh lo lắng cho cô, đôi lúc cô cố tình nói những câu như “hình như hôm nay có người theo dõi em”, khiến Allan phải mò đến trường và bám theo cô từ xa, kết quả chẳng phát hiện ra điều gì.

Anh bảo cô ở lại trường tập trung học, giữa chừng không nên về nhà một mình, anh nói nếu cô không chịu nghe thì anh sẽ không dám ở nhà cô nữa. Chiều thứ Sáu, Allan đến trường đón cô về nhà. Anh sợ “Cung Bình” nhận ra mình nên đeo kính đen khiến Ngải Mễ cười ngất, nói anh ăn mặc thế này lang thang trong trường B, chưa kịp bắt “Cung Bình” thì bảo vệ trường đã tóm cổ anh vì tưởng là dân xã hội đen.

Tối thứ Năm, bố mẹ Allan đã có mặt ở thành phố J, lúc đầu họ định ở khách sạn, nhưng bố mẹ Ngải Mễ nhất định mời họ về nhà ở, cuối cùng họ đành đến nhà Ngải Mễ ở.

Hôm đó Ngải Mễ về nhà thì nhìn thấy bố mẹ Allan. Bố Allan đúng như những gì cô Tĩnh Thu kể, rất đẹp trai, phong độ, rất Tây. Mẹ Allan khi còn trẻ chắc chắn rất xinh đẹp, vì bây giờ trông bà vẫn rất duyên dáng, không béo mập, mà nhẹ nhàng, nữ tính.

Ngải Mễ nhìn thấy bố Allan đứng sau mẹ anh, hai tay đặt lên vai mẹ anh rất dịu dàng, còn mẹ anh thì ngoái đầu lại, ngược lên nhìn bố anh. Không hiểu tại sao, hình ảnh này để lại ấn tượng sâu sắc trong tâm trí cô.

Trước mặt các phụ huynh, Allan chẳng dám động chạm đến cô, nhưng cô bất chấp trước mặt hay sau lưng, thích động chạm anh là động chạm, phát hiện ra mấy lần Allan đều tỏ vẻ mất tự nhiên, đỏ mặt tía tai, cứ như cậu học sinh yêu đương bị thầy cô phát hiện. Anh càng đỏ mặt cô càng có hứng, cố tình ôm vai bá cổ anh trước mặt mọi người. Anh ngại đẩy cô ra, đành phải đỏ mặt, mặc cô tung hoành, cuối cùng đều là các phụ huynh biết ý tránh đi.

Vì vấn đề ở phòng nào mà cả hai nhà nhường nhau rất lâu, cuối cùng đã thuyết phục được bố mẹ Allan ở phòng ngủ của Ngải Mễ, còn Ngải Mễ ngủ ở giường kê trong phòng làm việc của bố mẹ cô.

Nhà Ngải Mễ ngoài phòng khách ra còn có ba phòng lớn, một phòng nhỏ khác, cô không hiểu tại sao không có người đề nghị cho cô và Allan ở một phòng, có lẽ là bố mẹ hai bên đều không biết họ đã có quan hệ đó, hoặc bọn họ cho rằng chưa kết hôn không được ở cùng nhau. Tóm lại là mấy bậc phụ huynh đều không có ý đó, khi bàn đến chuyện ai ở phòng nào, họ đều tính theo phương án tách cô và Allan ra. Thậm chí mẹ cô còn nghĩ đến phương án “đồng giới đồng phòng”, bố với Allan ở một phòng, mẹ với Ngải Mễ một phòng chứ không nghĩ đến phương án cho cô và Allan ở một phòng.

Sinh nhật Allan rơi vào thứ Bảy. Buổi trưa, bố mẹ anh mời mọi người đi ăn ở một nhà hàng, vì buổi tối Allan và Ngải Mễ phải đi dự sinh nhật mà bạn bè anh tổ chức cho ở nhà hàng Tiểu Động Thiên.

Đây là lần đầu tiên Ngải Mễ đi dự tiệc cùng Allan, cô muốn trang điểm cho dễ thương một chút để anh khỏi mất thể diện, nhưng chọn đi chọn lại thấy chẳng có bộ nào ưng ý, đành phải mặc lại chiếc váy trắng kia. Cô nghĩ một lát, lấy chuỗi ngọc trai đó ra đeo, rồi gọi Allan vào phòng làm việc. Anh hỏi: “Em trang điểm xong chưa?”

“Anh xem cái vòng này có đẹp không?”

“Đẹp lắm. Muộn rồi, mình đi thôi em.”

Ngải Mễ thấy anh không nhận ra giá trị của chuỗi ngọc trai, bèn nhắc: “Vòng này hơn hai nghìn tệ đấy, anh không phát hiện ra à?”

Allan liền đề nghị: “Em viết tờ giấy rồi dán lên: Vòng này trị giá hai nghìn tệ.”

Ngải Mễ thấy mãi anh không hỏi ai mua, bèn nói: “Sao không hỏi ai mua cho em chiếc vòng này?”

“Nếu muốn thì em sẽ nói với anh, nếu em không nói thì anh không hỏi nữa.” Thấy cô chu miệng, Allan liền cười và nói tiếp: “Em muốn anh hỏi hả? Ok, vậy anh hỏi nhé, hỏi rồi không được cáu đầu đấy.” Allan hỏi: “Tiểu Côn tặng em hả?”

“Sao anh biết?” Ngải Mễ sững sốt hỏi.

Allan mỉm cười, nói: “Đoán đúng rồi đúng không? Anh ta đang theo đuổi em hả? Em rất vui đúng không?”

“Anh biết là anh ta đang theo đuổi em mà cũng không bực ư? Những gì Tiểu Côn nói đúng thật, anh ta nói kể cả anh ta công khai theo đuổi em thì anh cũng sẽ không vì em mà đánh nhau với anh ta.” Ngải Mễ hậm hực nói.

“Tại sao lại không đánh nhau? Em thử gọi anh ta đến xem.”

Ngải Mễ nghe nói vậy cũng thấy vui hơn, cười, liếc xéo Allan. “Anh...như thế này mà cũng đánh được à?”

“Đánh được hay không không phải là vấn đề trình độ, mà là vấn đề thái độ, đến lúc đó em kiếm cái ghế con lên chỗ nào cao ngồi, vừa xem vừa cổ vũ cho bọn anh...”

Cô không kìm được bèn bật cười. “Anh hoàn toàn chẳng có thành ý đánh nhau gì cả, có phải anh thấy em rất hư vinh không?”

Allan nói về rất thông cảm: “Cũng không hẳn là hư vinh, một cảm giác tự hào rất bình thường thôi. Con gái ai chẳng thế, nếu không có mấy anh chàng chịu đánh nhau vì cô ấy thì sống còn có gì thú vị nữa.”

Thực ra cô không nở lòng nào để Allan đi đánh nhau với người khác cô chỉ cần anh thể hiện thái độ là được rồi, nhưng thái độ này của anh hoàn toàn không có ý gì là ghen cả. Cô hỏi: “Tiểu Côn theo đuổi em, anh...có ghen không?”

“Anh ghen hay không thì chỉ có một đường chết mà thôi.”

“Tại sao?”

Allan giúp cô lật mác váy đằng sau cổ vào trong váy, nói: “Anh không ghen thì em bảo anh thờ ơ với em, anh ghen thì em bảo bụng dạ anh hẹp hòi.”

Cô cười khúc khích, hỏi: “Thế anh định làm sao?”

“Anh ghen ở mức độ phù hợp. Thôi hôm nay em đừng đeo chuỗi ngọc trai này nữa. Ngày mai bọn mình đi mua một cái, sau đó em trả cái này cho Tiểu Côn. Ngày mai anh đưa em, mẹ em, mẹ anh đi siêu thị mua quần áo được không?”

Cô xót xa nói: “Thôi, anh đang thế này mà còn có sức đi siêu thị với mọi người ư?”

“Anh vào siêu thị rồi kiểm chỗ nào đó ngồi đợi. Mọi người cứ đi xem, anh sẽ phụ trách xách đồ.”

Cô phục sát đất trước chiều nay của Allan, rồi tháo chuỗi ngọc trai ra, đùa: “Anh rất giỏi đối phó với con gái nhỉ, đúng là giàu kinh nghiệm có khác.”

Allan vội nói: “Đừng nghĩ linh tinh, đều là nghe người khác nói thôi. Mình đi thôi em.” Trên đường đi, Allan đề nghị: “Hay là đừng công khai quan hệ của bọn mình vội nhé !”

Cô không chịu: “Em muốn công khai, không công khai thì cô khác lại đến dòm ngó anh. Em không sợ con bé tên “Cung Bình” đó, thà là đánh nhau với nó còn hơn là để người khác phổng tay trên anh.”

Allan bắt lực nói: “Anh thấy anh toàn gây rắc rối cho em thôi.”

Tiệc sinh nhật rất đông vui, nhiều người đến dự, đặc biệt là con gái, lão Đinh nói có rất nhiều người không mời mà tự đến. Lão Đinh là người chủ trì, chạy đi chạy lại lo liệu, quán xuyến mọi việc, thêm bàn thêm ghế, cuối cùng mọi người cũng được yên.

Ăn cơm xong, mọi người kéo đến một gian phòng khá rộng của nhà hàng hát karaoke. Hát được một lúc, mấy cô nàng đồng thanh bắt Allan hát một bài, Allan từ chối mấy lần, nói lâu lắm rồi không hát nên xin được miễn, nhưng mọi người không buông tha, anh đành hát bài El Condor pasa.

I'd rather be a sparrow than a snail. (Anh muốn được làm chú chim sẻ hơn là chú ốc sên)

Yes, I would, if I could, I surely would. (Đúng vậy, nếu có thể, anh chắc chắn sẽ làm như thế)

Away, I'd rather sail away (Anh muốn bay cao, vượt qua muôn ngàn sóng gió)

Like a swan, that's here and gone (Như chú thiên nga, nhẹ nhàng bay xa)

A man gets tied up to the ground (Nếu một người mất đi tự do)

He gives the world its saddest sound (Anh ta sẽ để lại âm thanh bi ai nhất trên cõi đời này)

Its saddest sound (Để lại âm thanh bi ai nhất trên cõi đời này)

Đó là lần đầu tiên Ngải Mễ nghe thấy Allan hát karaoke, cô biết vết thương trên người anh chưa khỏi hẳn, có lẽ chưa thể phát huy hết khả năng nhưng kể cả như thế thì anh vẫn hát quá hay, nghe như tiếng hát thỏa sức ngân vang giữa thảo nguyên bao la không một bóng người.

Vừa nghe Allan hát, trước mắt Ngải Mễ hiện ra một cảnh tượng khiến cô vô cùng đau đớn: Anh bị giam trong gian phòng chật hẹp ở đồn thu thuế, qua song sắt cửa sổ, anh ngược nhìn bầu trời, khát vọng tự do, đầy lòng anh, chắc chắn là đang hát bài hát này, chắc chắn tâm hồn anh đang bay bổng trên thảo nguyên bao la. Cô không biết anh đã trải qua những ngày tháng đó như thế nào, vừa nghe vừa nghĩ, nước mắt cô không cầm được mà lăn dài xuống gò má.

Hát xong, anh quay trở lại chỗ cô, nắm chặt tay cô, nói nhỏ: “Em đừng suy nghĩ nữa, chỉ là một bài hát thôi mà...”

Anh vừa ngồi xuống thì có người đề nghị để “Tiên đồng – Ngọc nữ” hát đôi bài Mưa trong trái tim. Ngải Mễ nhìn thấy có người đẩy một cô gái tóc xòa ngang vai ra phía micro, còn có hai cô gái nữa đến kéo Allan.

Anh từ chối một hồi, càng từ chối thì càng có đông con gái bầu đến lôi kéo anh, anh đành nói với Ngải Mễ: “May I (anh hát được không)?”

Thấy không hát cũng không ổn, Ngải Mễ đành phải gật đầu. Allan bước đến trước bàn đặt micro, cầm một cái lên, cô gái xoa tóc ngang vai kia cầm một cái, sau đó cô gái dùng remote chọn một bài hát. Ngải Mễ thấy bài hát được bật không phải bài Mưa trong trái tim, mà là bài Tình yêu muộn màng.

Không hiểu sao, Ngải Mễ cảm thấy cả hai người đều hát rất say sưa, dường như đang trút bày tâm sự tự đáy lòng mình. Cô cảm thấy lời bài hát nghe rất chối tai: “Không muốn từ bỏ tình yêu đối với anh (em), đó là niềm mong chờ vĩnh cửu của em.” Chẳng lẽ bài hát này lộ tả tâm trạng mâu thuẫn của Allan ư? Có phải anh yêu cô nàng này không? Khi Allan hát đến câu “Không thể giữ được tình yêu của em, đó là sự tổn thương không lời đối với cô ấy”, cô có cảm giác như anh đang liếc về phía cô, dường như muốn nói “người anh không muốn làm tổn thương là em”.

Cô vô cùng hoảng sợ, mọi người đều nói họ là “Tiên đồng – Ngọc nữ”, chứng tỏ đó là cặp đôi do duyên trời sắp đặt được mọi người cô nhận. Ở đây chẳng ai coi cô ra gì, vừa nãy ở nhà vệ sinh cô vô tình nghe thấy hai cô nàng nói:

“Sao Thành Cương lại chăm cô nàng nhỉ?”

“Thì do bố cô nàng là thầy hướng dẫn của anh ấy thôi.”

Càng nghĩ cô càng cảm thấy bất an, đám con gái kia đều coi cô như người tàng hình, giờ lại to gan lớn mật bắt đôi “Tiên đồng – Ngọc nữ” hát bài này, như thế chẳng phải đang khiêu khích cô còn gì?

Hát xong, Allan liền mang cuốn list các bài hát về chỗ Ngải Mễ và đề nghị: “Mình hát một bài đi em.” Nói rồi anh đưa cuốn list bài hát cho cô, để cô tìm bài. Cô cảm thấy chắc chắn là do vừa nãy đã hát với “tình yêu muộn màng” rồi, không muốn làm cô tổn thương nên mới phải bù đắp.

Cô đẩy cuốn list bài hát ra, hậm hực nói: “Em không biết hát, anh cứ hát với “tình yêu muộn màng” của anh đi!”

Allan nhìn cô, cười nói: “Đúng là giỏi suy diễn quá, chỉ hát một bài đã phân tích ra cái gì rồi?” Nói xong anh liền tìm bài hát và giục: “Không hát với anh thì hát một mình vậy, chắc chắn bài này em sẽ hát được.” Rồi Allan giơ cuốn list bài hát ra trước mặt cô, Ngải Mễ nhìn thì thấy đó là bài Em không muốn nói trong bộ phim Cô gái tỉnh lẻ.

“Làm sao anh biết em hát được bài này? Lời em còn chưa thuộc mấy nữa là.”

“Không sao, hát karaoke cơ mà, trên màn hình tivi có lời. Bình thường anh hay nghe em hát ở nhà, biết chất giọng của em hát được bài này. Không tin em cứ thử xem, ít nhất có thể chứng minh anh sai.”

Anh kéo cô đến trước micro, lấy remote chọn bài cho cô. Không còn cách nào khác, Ngải Mễ đành bấm bụng hát. Khi hát đến câu “cùng là bầu trời, cùng là khuôn mặt”, cô cảm thấy mình không lên được, chợt cô nhìn thấy Allan ra hiệu inh đối giọng, cô hít sâu một hơi, quả nhiên là lên được.

Hát xong, mọi người đều vỗ tay nhiệt liệt, bản thân cô cũng cảm thấy khá hay nên rất vui, đang định xem Allan có khen không, vừa quay đầu thì nhìn thấy một cô gái đang ngồi ở vị trí cô ngồi ban nãy và nói chuyện với Allan. Cô nghĩ, giỏi thật, anh bảo tôi lên hát, hóa ra là để nói chuyện với cô nàng này. Cô đặt micro xuống và bước nhanh về chỗ mình, nói: “Đây là chỗ của mình.”

Allan vội đứng dậy, nhường chỗ của mình cho Ngải Mễ: “Để anh giới thiệu nhé...”, nhưng cô nàng kia không đợi anh giới thiệu đã đứng dậy, nắm tay anh, dúi vào vật gì đó rồi mỉm cười rất ngọt ngào và chạy mất.

44. Chương 43

Chương 43

Ngải Mễ hỏi dồn dập như bắn súng liên thanh: “Ai vậy? Cô ta dúi gì vào tay anh đấy? Tại sao cô ta lại túm tay anh? Có phải cô ta thường xuyên túm vậy không?”

“Tên cô ấy là Lưu Huy, đồ vật cô ấy nhét vào tay anh là chùm chìa khóa, anh không biết tại sao cô ấy lại túm tay anh, trước đây chưa bao giờ cô ấy túm như thế cả.” Allan nhìn cô cười. “Trật tự trả lời câu hỏi của anh không nhầm chứ nhỉ?”

Cô biết Allan đang cười cô hỏi dồn dập nhiều câu như thế nên cũng cười ngượng ngùng, sau đó lại lo lắng hỏi: “Cô ta đưa chìa khóa cho anh làm gì?”

“Nhà cô ấy có một căn hộ để không, cô ấy bảo anh và bố mẹ anh đến ở đó.”

Ngải Mễ lo lắng hỏi: “Anh nhận lời rồi ư?”

“Không, anh mà đến đó ở thì em chẳng xé xác anh à?”

Thấy Allan bảo không nhận lời, cô đã yên tâm hơn nhưng vẫn không vui lắm vì nguyên nhân anh nói, nghe cứ như anh không ở đó vì sợ cô, chứ không phải vì muốn được ở gần cô vậy. Cô lầu bầu: “Anh đừng nói em như con hổ cái vậy, cứ như là em hạn chế sự tự do của anh ấy. Nếu anh đòi đến đó ở thì em làm gì được anh?”

Allan liền cười. “Em là hổ cái không được sao? Anh là hổ đực cơ mà.” Nói rồi anh khoác tay lên vai cô. “Anh chẳng đi đâu cả, trừ phi em đuổi anh.” Nói xong, Allan đưa mắt tìm Lưu Huy, thấy cô nàng đang đứng gần cửa ra vào, bèn nói với Ngải Mễ: “Để anh ra trả chìa khóa cho cô ấy...”

Ngải Mễ lấy ngay chùm chìa khóa, nói: “Để em trả cho.” Rồi cô len qua đám đông đến chỗ Lưu Huy, dúi chùm chìa khóa vào tay Lưu Huy, nói: “Cảm ơn cậu, anh Thành Cương không cần dùng đến nhà của cậu...”

Lưu Huy nhìn cô bằng ánh mắt ngượng ngùng, nói với vẻ không vui: “Thành Cương cần nhà hay không thì liên quan gì đến cậu? Tôi đưa chìa khóa cho anh ấy chứ có đưa cho cậu đâu, muốn trả thì anh ấy tự đến trả, cậu xen vào chuyện của người khác làm gì? Cậu là ai, tôi có quen cậu đâu nhỉ...”

Allan đã vội đi tới, nói với Lưu Huy bằng giọng có lỗi: “Anh xin lỗi, đây là Ngải Mễ, bạn gái anh, em cầm lại chìa khóa giúp anh nhé, anh...không dùng đến thật mà, cảm ơn em nhé !”

Ngải Mễ nhìn thấy Lưu Huy như sắp méo, trợn mắt nhìn Allan với vẻ oán hận rồi quay đầu bỏ chạy. Ngải Mễ túm chặt Allan vì sợ anh đuổi theo.

Trên đường về nhà, Allan có vẻ suy tư, Ngải Mễ không biết có phải anh đang bực cô vì chuyện chùm chìa khóa hay không, không tìm được cô bèn hỏi: “Có phải anh thấy em...hơi cứng nhắc với Lưu Huy không?”

“Không.” Allan đáp nhỏ. “Anh chỉ thấy cô ấy có vẻ...không vui, sợ cô ấy lại...”

“Sợ cô ấy làm sao?” Ngải Mễ thắc mắc. “Anh không cần nhà của cô ấy thì trả lại chìa khóa, có gì mà không vui? Đúng là tự chuốc phiền vào thân.” Thấy Allan vẫn không nói gì, cô lại giải thích: “Em không nói anh tự chuốc phiền vào thân mà là nói cô ta...”

“Anh biết. Nhưng hiện tại anh thật sự sợ...con gái bọn em, không cần thận lại...làm tổn thương...Vừa này đáng lẽ anh nên giải thích với cô ấy...”

“Anh giải thích cái gì? Anh càng giải thích càng rắc rối. Anh đã nói là không cần nhà của cô ta rồi, có gì đâu mà cô ta bị tổn thương? Con gái là như thế, anh càng sợ bọn họ bị tổn thương thì bọn họ lại càng làm ra bộ bị tổn thương. Nếu anh lấy việc làm tổn thương họ làm niềm vui thì chắc chắn họ sẽ tránh anh. Anh luôn sợ làm tổn thương cô này rồi cô kia, kết quả sẽ thế nào? Kết quả là tất cả mọi người đều biết điểm yếu này của anh, đều lấy việc làm tổn thương mình để gây tổn thương cho anh, như thế anh không cổ xúy cho bọn họ tự làm tổn thương đến mình thì là gì?”

Allan bị Ngải Mễ chặn họng nên không nói gì thêm nữa.

Chiều thứ Năm, Allan gọi điện thoại đến ký túc xá của cô báo cáo: “Cô Giản gọi điện thoại bảo anh tối nay đến nhà cô chú ấy.”

Ngải Mễ hơi bất ngờ, liền buột miệng: “Họ gọi anh đến nhà mà không ngại à? Họ hại anh chưa đủ hay sao?”

“Họ không hại anh.”

“Không hại anh? Nếu họ không báo công an thì làm sao anh bị giam ở đồn thu thẩm lâu như thế?”

“Khi báo công an họ đâu có nghĩ là sự việc lại ra nông nổi đó...”

Ngải Mễ không biết cô Giản gọi Allan đến làm gì, cô sợ họ lại kể cho anh nghe chuyện cuốn nhật ký hoặc chuyện gì đó đến cô cũng biết. Cô lo lắng hỏi: “Họ gọi anh đến làm gì?”

“Hôm nay là...sinh nhật của Jane.”

“Sinhh nhật của cô ấy mà gọi anh đến ư? Anh đâu phải là con rể họ.” Cô khuyên Allan: “Anh...đừng đi nữa, gặp họ, anh...không buồn à?”

“Cô Giản gọi điện, anh không đến thăm...sao được?”

“Thế...em sẽ về ngay để đi cùng anh.”

“Em đừng đi nữa.” Allan ngập ngừng nói. “Bố mẹ cô ấy nhìn thấy bọn mình đi với nhau...chắc sẽ rất buồn...”

“Tại sao? Vì em...có được anh...còn con gái họ thì không ư?” Cô hậm hực nói. “Ai bảo chị ta không dám nói ra? Nếu nói ra sớm thì anh đã trở thành con rể nhà họ từ lâu rồi. Có phải anh hối hận vì không biết sớm tình cảm của chị ta hay không?”

“Đừng đoán nữa, chỉ vì anh không muốn...rơi vào hoàn cảnh khó xử thôi.”

“Bọn mình đi với nhau là rơi vào hoàn cảnh khó xử ư? Anh nói như thế cứ như em là kẻ tội đồ vậy.” Đây là vấn đề mà từ lâu Ngải Mễ luôn cố gắng để không nghĩ tới, nhưng lúc này đây, suy nghĩ này chợt nảy ra trong đầu. “Có phải họ nghĩ em đã hại chết Jane không? Có phải họ cảm thấy nếu em và anh không yêu nhau thì chị ta đã không...đi vào con đường đó không? Có phải anh cũng nghĩ thế không?”

“Anh không nghĩ như thế, anh chỉ muốn cố gắng không làm tổn thương bất kỳ ai thôi...”

“Nhưng hình như anh không sợ làm tổn thương đến em thì phải...”

Allan im lặng hồi lâu rồi nói: “Ngải Mễ, anh không muốn làm tổn thương đến ai cả, đặc biệt là em. Nhưng em không cần thiết phải vì chuyện này mà bị tổn thương, anh chỉ coi cô ấy là một người bạn thôi.” Allan thở dài rồi nói tiếp: “Tối nay anh sẽ đi một lúc, anh ở nhà Jane lâu như vậy, hiện tại cô ấy không còn nữa...” Allan không nói tiếp nữa, Ngải Mễ không biết có phải anh đang khóc hay không. Lần đầu tiên cô thấy anh cố chấp như vậy, cô cảm thấy rất sợ, hiện tại anh đã canh cánh nỗi nhớ về Jane như vậy, nếu nghe bố mẹ Jane nói Jane đã yêu Allan sáu, bảy năm rồi, có khi anh sẽ ăn năn, hối hận lắm ấy chứ?

Cô năn nỉ nói: “Nếu em khẩn cầu anh đừng đi thì sao?”

“Anh...mong là em không khẩn cầu anh như thế...”

“Nếu em...nếu em bảo tối nay anh mà đến đó thì em...sẽ đến chỗ Tiểu Côn, anh có còn đi nữa không?”

Nói xong câu này cô thấy hơi hối hận, nhưng cô chỉ mong anh sẽ đáp “thôi anh không đi nữa vậy”, nếu anh nói thế thì chắc chắn cô sẽ cho anh đi. Cô chỉ cần anh tỏ thái độ đó, cô nghĩ mình là một người thấu tình đạt lý, chỉ cần anh chấp nhận vì cô mà không đến nhà Jane thì nhất định cô sẽ chủ động để anh đi.

Nhưng cô lại nghe thấy anh nói: “Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, tại sao em lại có thể lờ ra để nói chứ? Chỉ cần em đặt mình vào địa vị của người khác để suy nghĩ thì em sẽ không làm như thế. Nếu...một người bạn của em mất rồi, em có đến thăm bố mẹ người bạn đó trong dịp sinh nhật của cậu ấy không?”

“Có thể em...sẽ đi, nhưng nếu anh bảo em không nên đi thì em sẽ không đi...”

Allan im lặng một lát rồi nói: “Anh hy vọng tối nay em sẽ không đến chỗ Tiểu Côn...Em đừng vì giận dỗi mà làm như thế, đến khi hối hận...có thể đã muộn...”

Cô cảm thấy mình như đang bị đe dọa, ý như nếu tối nay cô đến chỗ Tiểu Côn, anh sẽ không cần cô nữa vậy, đến lúc đó cô hối hận cũng đã muộn. Cô liền vận lại: “Thế việc anh khẳng khẳng đòi đến nhà Jane thế này có gọi là giận dỗi hay không? Anh không sợ đến khi hối hận đã muộn rồi ư?”

“Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau...”

Cô cúp máy trong nỗi tuyệt vọng, cảm thấy mình như bị Jane đánh bại, anh chấp nhận việc để cô đến chỗ Tiểu Côn chứ không chịu nhượng bộ, cô không biết mình có còn chiếm vị trí gì trong lòng anh nữa hay không.

Cô thẫn thờ ngồi một lát rồi gọi điện thoại về tìm mẹ Allan và năn nỉ: “Cô Giang ơi, cô bảo Allan tối nay đừng đến nhà cô Giản nữa được không ạ...”

Mẹ Allan khó xử đáp: “Cô đã bảo đừng đi rồi nhưng thằng này mà bướng lên thì không thể khuyên được.”

Ngải Mễ cúp máy trong tâm trạng chán nản đến cực độ, vì Jane mà đến lời mẹ anh cũng không chịu nghe nữa.

Cô thấy bất luận chuyện gì, Allan đều đặt cô ở vị trí đầu tiên, nhưng vì Jane mà anh chấp nhận đắc tội với cô, thậm chí khi cô nói sẽ đi tìm Tiểu Côn, anh cũng không chịu nhượng bộ. Cô cảm thấy Allan đang ngày một xa cô và đi về phía Jane.

Xem ra Jane quá hiểu con người Allan, trong lá thư tuyệt mệnh, Jane viết: “Có lẽ chỉ có như vậy, em mới thật sự có được tình yêu của anh.” Giờ thì cô đã hiểu cái “thật sự có được” ở đây là gì, như cô hiện nay, nhìn thì có vẻ như đã có được Allan nhưng đó không phải là “thật sự có được”, cô có thể mất Allan bất cứ lúc nào vì có bao nhiêu cô gái đến cạnh tranh với cô. Chỉ có như Jane mới cột chặt được trái tim Allan, không lo để mất anh.

Cô không cam tâm, chẳng lẽ một người đang sống sờ sờ còn không cạnh tranh nổi với một người đã khuất ư? Cô tin là Allan vẫn lo lắng về cô, chỉ có điều anh quá hiểu cô, biết cô sẽ không làm chuyện gì quá giới hạn. Anh biết kể cả anh vẫn khẳng khẳng đến nhà Jane, cô cũng chỉ có thể ôm một bụng tức, khi anh quay về ngọt nhạt khuyên nhủ, cô sẽ hết bực ngay thôi.

Nếu như vậy thì sau này anh càng cố chấp hơn, thích làm gì là làm ư? Nếu anh biết cô chỉ là một con hổ giấy, nhìn thì ghê gớm nhưng thực ra chẳng dám làm gì thì sau này anh càng chẳng coi cô ra gì nữa.

Cô bấm số điện thoại gọi cho Tiểu Côn. Khi tiếng Tiểu Côn vọng lại từ đầu bên kia điện thoại, cô lại không biết tại sao mình gọi cho anh.

“A lô? Ai đấy?”

“Em Ngải Mễ đây.” Ngải Mễ rụt rè hỏi: “Tối nay...anh có rỗi không?”

“Cãi nhau với Thành Cương hả?” Tiểu Côn cười ha ha, hỏi. “Mới ra được mấy ngày mà đã cãi nhau ư?”

“Không cãi nhau...”

“Không cãi nhau mà lại nhớ đến anh?”

Thấy hồi lâu Ngải Mễ không đáp lời, dường như Tiểu Côn đã ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề nên dừng cười, hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì à?”

Ngải Mễ liền kể sơ qua tình hình rồi hỏi: “Tối nay anh có nhà không?”

Tiểu Côn đáp: “Có nhà anh cũng chẳng dám tiếp đãi em, em đang đùa gì mà vui vậy? Chuyện em làm khi bực lên, hết bực sẽ hối hận đấy, hai người làm hòa với nhau rồi, anh kẹt ở giữa có mà gay à. Anh là người rất coi trọng nghĩa khí, vợ bạn không được bắt nạt, anh coi Thành Cương là bạn, mặc dù em không phải là vợ cậu ta nhưng anh cũng phải tôn trọng. Em đừng giận dỗi với cậu ta nữa, dù gì thì con gái nhà họ Giản cũng là bạn cậu ấy, hôm nay sinh nhật cô ấy thì Thành Cương đến nhà chơi cũng đâu có gì là sai?”

“Thôi, anh không hiểu.” Ngải Mễ chẳng buồn giải thích nữa. “Em chỉ muốn tối nay đến chỗ anh một lát vì em đã nói là làm, em chẳng có ý gì khác cả, anh đừng nói bằng giọng “bắt nạt” hay “không bắt nạt”, anh có muốn “bắt nạt” thì em cũng chẳng cho.” Nói xong cô cúp máy cái rụp.

Tối đến, Ngải Mễ không có chỗ nào đi nên đành ở lại trường, nhưng cô bảo bạn bè cùng phòng là nếu có người gọi điện thoại tìm cô, cứ nói là cô đến nhà Vương Tiểu Côn rồi. Cô mong Allan sẽ gọi điện thoại, như thế anh sẽ tưởng cô đến nhà Tiểu Côn, hy vọng anh sẽ tức tốc tới ngay nhà Tiểu Côn để “cứu” cô, như thế ít nhiều có thể chứng minh anh vẫn lo lắng khi thấy cô làm thế.

Lúc hơn bảy giờ, Tiểu Côn tìm đến phòng tự học của cô. Cô theo anh ta ra ngoài, hỏi: “Sao anh lại đến đây vậy?”

“Anh gọi điện thoại đến phòng em, mấy lần bạn em đều nói là em đến chỗ anh, không biết em đang giả trò gì. Thôi đến chỗ anh vậy. Đẳng nào thì anh cũng bị mang tiếng rồi, tối nay em đến chỗ anh hay không thì Thành Cương vẫn nghĩ là em đến.”

Ngải Mễ nghĩ một lát rồi nói: “Anh cho em mượn di động một lát.” Cô gọi điện thoại về phòng, hỏi xem có ai tên là Allan gọi điện thoại tìm cô không, mọi người đều bảo không có. Cô không yên tâm, lại hỏi lần nữa, cô bạn cùng phòng liền bảo: “Đã nói là không mà cậu còn không tin, dạo này ngày nào người yêu cậu chẳng gọi điện đến, có ai không nhắn giúp cậu đâu? Giọng anh ấy mà bọn tớ còn không nhận ra à?”

Ngải Mễ đã hạ quyết tâm, bèn quay lại nói với Tiểu Côn: “Đi thôi, đến chỗ anh thôi.”

45. Chương 44

Chương 44

Ngải Mễ theo Tiểu Côn đến chỗ ở của anh, thấy hình như phòng ốc bừa bộn hơn lần trước rất nhiều, cô phát hiện dưới gối có đôi tất dài của phụ nữ, nghĩ chắc chắn là Tiểu Côn vừa làm chuyện gì mờ ám với cô nàng nào ở đây, nhưng cô không thấy có gì bức mình mà cảm thấy an toàn hơn rất nhiều.

Tiểu Côn hỏi: “Hay là nấu cái gì đó cho em ăn nhé? Hoặc là đến quán thịt dê xiên nướng ăn?”

Ngải Mễ không chịu đi. “Em không đi đâu, nhờ Allan đến tìm em lại không gặp.”

Tiểu Côn cười, nói: “Hê, em đến đây là để đợi cậu ta đến tìm em hả? Thế thì quá đơn giản, để anh gọi điện cho cậu ta...”

Ngải Mễ vội ngăn. “Đừng gọi, đừng gọi, anh gọi điện thoại bảo anh ấy đến tìm em thì còn ý nghĩa gì nữa. Hiện tại chắc là anh ấy đang ở nhà họ Giản, anh không biết số điện thoại của nhà đó đâu.”

“Cái này hỏi thì có gì là khó, số điện thoại của ai mà anh chẳng biết.” Tiểu Côn cười giả lả, nói: “Anh đoán là bọn em sẽ cãi nhau mà, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.”

“Sao anh lại đoán bọn em sẽ... có mâu thuẫn?”

“Điều bình thường thôi, hai người sống chung một mái nhà, ra chạm vào chạm, bát đĩa còn có lúc xô nữa là bọn em. Chắc chắn, một người hiền lành như Thành Cương còn bị em làm ất ản mất ngủ, em bảo em có kinh khủng không?”

Cô nghe ra ý chỉ trích cô trong câu nói của Tiểu Côn, bèn ầm ức nói: “Anh không hiểu gì thì đừng có phát ngôn linh tinh, chuyện này hoàn toàn không phải là lỗi của em, mà là anh ấy... giờ đã... yêu Jane rồi. Đàn ông bọn anh đều cùng một giuộc cả, một cô nàng chết vì bọn anh là bọn anh sẽ đem lòng yêu.”

Tiểu Côn bèn lắc đầu. “Xem ra em không hiểu tâm lý đàn ông cho lắm, đừng nói là... một cô gái đã mất, kể cả vẫn còn sống thì khi ở cự ly xa, bọn anh vẫn thấy cô ta không còn... giá trị thực tế nữa. Đàn ông ai chẳng sống thực dụng, em không nghe người ta thường nói đàn ông đều “chỉ thấy nụ cười của người mới, ai nghe tiếng khóc của người cũ” đó sao? Đàn ông góa vợ, mười người thì đến chín người, mợ vợ chưa xanh cỏ đã tục huyền rồi. Phụ nữ bọn em mới thích hoài niệm đàn ông đã mất, nếu không ở góa cho anh ta thì cũng lấy những anh chàng sau đó làm người đóng thế. Tục ngữ nói “đàn ông yêu vợ mới, đàn bà thương chồng cũ”, thế nên tìm vợ tuyệt đối không bao giờ lấy những cô chồng chết hoặc bị chồng bỏ. Cô nào chủ

động ly hôn thì được, vì nếu không cảm hận chồng cũ thì cô ta sẽ không ly hôn, nhưng người chồng mất hoặc bị chồng bỏ thì không được, trừ phi anh muốn làm người đóng thế.”

Ngải Mễ cảm thấy trong câu “mười người thì đến chín người” mà Tiểu Côn nói thì Allan rơi đúng vào trường hợp “một người” kia. Kể cả Allan không yêu Jane, nhưng cũng vì lương tâm cắn rứt nên muốn bù đắp. Cô thấy về điểm này Allan lại hơi giống với người đàn bà mất chồng, sau này chắc chắn anh sẽ luôn nhớ về Jane, cứ nghĩ đến những điều này là cô lại rất lo lắng, buồn phiền, nhưng không biết phải giải quyết thế nào.

Tiểu Côn liền khuyên: “Đừng ghen bóng ghen gió suốt ngày như thế, ghen một, hai lần, đàn ông thấy em dễ thương và chiều chuộng em; ghen ba, bốn lần, đàn ông sẽ nghĩ em coi trọng anh ta nên chịu nhường nhịn em; nhưng ghen nhiều thì anh ta bắt đầu thấy bức mình, tức lên là anh ta sẽ bye bye, lúc đó thì em chỉ biết tro mắt ếch ra nhìn thôi. Em phải chuyển thế bị động sang thế chủ động, cho anh ta ít cơ hội để anh ta ghen, như thế anh ta chỉ lo em rơi vào tay thằng khác, chẳng còn thời gian để em phải lo lắng nữa.”

“Tiếc là anh ấy không thích ghen”

“Làm gì có anh chàng nào không ghen? Tính thích chiếm hữu của đàn ông rất mạnh mẽ, cô nào của mình đều sợ bị người khác động vào. Kể cả là người yêu cũ đã chia tay, khi nhìn thấy cô ta đi với người đàn ông khác, trong lòng anh ta vẫn cảm thấy khó chịu, huống chi là người yêu hiện tại? Em bảo cậu ta không ghen, thế tại sao cậu ta lại bắt em mang trả lại anh chuỗi ngọc trai?”

Cô nhớ đến hôm trả lại chuỗi ngọc trai cho Tiểu Côn, Allan không chịu lên, bảo là không muốn để Tiểu Côn rơi vào tình huống khó xử, và cũng bảo cô đừng nói những lời khó nghe. Một mình cô lên tìm Tiểu Côn để trả lại chiếc vòng, cô không nói gì nhiều mà chỉ bảo: “Allan mua cho em cái khác rồi, em gửi trả lại cho anh.” Cô tưởng Tiểu Côn sẽ giận dữ mà ném chuỗi ngọc trai vào bồn cầu, nhưng kết quả khiến cô vô cùng thất vọng vì Tiểu Côn đã cất nó vào ngăn kéo.

Cô hỏi Tiểu Côn: “Anh bảo đợi anh ấy được thả, anh sẽ công khai chuyện theo đuổi em, sao chẳng thấy anh theo đuổi em gì cả?”

Tiểu Côn liếc cô một cái rồi đáp: “Em nghĩ anh tiểu nhân như thế hả? Em không nghe người ta nói “anh em như thể tay chân, đàn bà như thể quần áo” à? Đối với đàn ông bọn anh, vì một người đàn bà mà phá hoại tình huynh đệ là không đáng. Anh và Thành Cương tuy không phải là anh em kết nghĩa nhưng về tình thần cũng rất anh em...”

Câu “đàn bà như thể quần áo” khiến Ngải Mễ cảm thấy hết sức phản cảm, nếu coi phụ nữ là manh áo tẩm quần thì có phải thích mặc thì mặc, thích cởi là cởi ư? Đúng là quá coi thường phụ nữ. Cô cảm thấy câu nói này bộc lộ sự khinh miệt của Tiểu Côn đối với phụ nữ, chắc chắn lý thuyết phân biệt “tình dục” và “tình yêu” của anh được xây dựng trên sự khinh miệt này, vì đối với anh, phụ nữ chỉ là tấm áo tẩm quần, mặc cái nào, thay cái nào chẳng có gì khác nhau.

Cô nghĩ, chắc chắn Allan sẽ không bao giờ ăn nói như vậy, và cũng không có suy nghĩ đó, anh rất tôn trọng phụ nữ, nhưng hình như Allan lại quá tôn trọng họ, lúc nào cũng sợ làm tổn thương đến cô A, cô B. Hai người này hoàn toàn trái ngược nhau, một người coi tất cả phụ nữ đều không ra gì, một người lại coi trọng tất cả phụ nữ, chẳng lẽ không có người đàn ông nào chỉ coi trọng một cô gái thôi ư?

Nói đi nói lại, người đàn ông mà phụ nữ cần có khuôn mẫu như sau: Trong mắt anh ta chỉ có một người phụ nữ, anh ta chỉ vui buồn hờn giận vì cô gái này. Anh ta không sợ làm tổn thương bất kỳ cô gái nào, nhưng lại sợ làm tổn thương cô gái này. Anh ta không có hứng thú với bất kỳ ai mà chỉ có hứng thú với một mình cô gái này thôi. Anh ta không quan tâm đến bất kỳ cô nàng nào mà chỉ quan tâm đến cô nàng của anh ta mà thôi. Chẳng lẽ yêu cầu này quá cao xa ư?

Từ cổ chí kim, tất cả phụ nữ, bất luận cao thấp hay sang hèn, đều chỉ mong được “chuyên sủng”. Hoàng hậu đấu với phi tử, con gái bình dân đấu với tình địch, thậm chí đấu với em chồng, mẹ chồng, chẳng phải tất cả đều vì muốn giành được vị trí chuyên sủng là gì? Đây là kết luận mà Ngải Mễ rút ra được sau khi đọc rất nhiều sách, trước đây cô rất coi thường những người đàn bà suốt đời chỉ tập trung công sức cho việc tranh giành vị trí chuyên sủng. Thiên hạ thiếu gì đàn ông, cuộc sống thiếu gì niềm vui, tội gì phải hao tâm

tổn trí, bụng dạ hẹp hòi, ráp tâm hãm hại nhau vì tình yêu của một gã đàn ông? Không ngờ khi đã rơi vào lưới tình, bản thân mình cũng chẳng thua gì họ.

Thấy cô không nói gì, Tiểu Côn liền phân tích với vẻ rất sành sỏi sự đời: “Thực ra phụ nữ bọn em giận... chủ yếu là do... không được thỏa mãn trong chuyện đó, nên mới sinh sự trong chuyện khác...” Thấy Ngải Mễ định phản bác, Tiểu Côn liền làm động tác ngăn lại. “Em đừng vội phản bác, có lúc bọn em không biết nguyên nhân khiến mình bức dọc, hê hê, đây là cái nằm trong tiềm thức, không phải anh nói đâu mà là sách nói như thế. Có phải thời gian này cậu ấy không được... phong độ lắm phải không?”

Thấy Ngải Mễ không nói gì, Tiểu Côn tưởng mình đã nói trúng tim đen của cô, bèn quả quyết hơn. “Chắc chắn là cậu ấy... tàn phế năm mươi phần trăm rồi, anh biết là cậu ấy bị đá vào thắt lưng nhiều. Thắt lưng của đàn ông rất quan trọng. Em đừng tưởng đàn ông làm chuyện đó là do vũ khí phát huy tác dụng, thực ra thắt lưng vẫn có vai trò quan trọng nhất. Thắt lưng mà hết sức... thì vũ khí phát huy kiểu gì cũng không ăn thua. Không phải tự khen mình đâu nhưng cô nào đến với anh chẳng bao giờ gây chuyện với anh cả, vì trên giường anh phục vụ bọn họ đâu vào đấy, cảm ơn còn chưa kịp, làm gì còn đầu óc nào để gây chuyện? Cô nào cũng gọi là đến, bảo là về.”

Cô không bao giờ nhất trí với quan điểm của Tiểu Côn, rằng “phụ nữ giận là do không được thỏa mãn trong chuyện đó”. Chuyện đó chỉ là một phần trong đời sống tình yêu. Cô cảm thấy cô và Allan mâu thuẫn với nhau không phải vì vấn đề tình dục, mà là vấn đề tình cảm. Cái mà cô cần chỉ là anh yêu cô, yêu một mình cô, việc anh tàn phế hay không chẳng liên quan gì cả.

Cô hậm hực nói: “Gọi là đến, bảo là về thì còn gọi gì là tình yêu nữa? Anh chẳng hiểu gì về tình yêu và phụ nữ cả, ít nhất là trường hợp của em. Vì anh không đặt phụ nữ ở một vị trí bình đẳng để đánh giá. Đối với anh, đàn bà chỉ là tấm áo tắm quần, còn nói gì đến tình yêu nữa? Đối với em, nếu hai người có tình cảm bền vững, kể cả mãi mãi không đến được với nhau cũng không có gì ảnh hưởng cả.”

“Anh không tranh cãi với em nữa.” Tiểu Côn gơ tay giả bộ đầu hàng. “Có thể anh không hiểu gì về phụ nữ, nhưng yêu phụ nữ không cần thiết phải hiểu họ. Tình yêu rất mù quáng, không có đạo lý nào để nói cả, yêu thì cứ yêu, không thể nói tại sao lại yêu, càng hiểu nhiều thì càng không biết phải yêu thế nào...”

Dường như câu này cũng có lý, Ngải Mễ vẫn đang ngẫm nghĩ thì Tiểu Côn lại nói tiếp: “Anh biết e không thích câu nói ban nãy “đàn bà như thể quần áo” của anh, đó là anh cũng chỉ trích lời người khác thôi chứ nó không đại diện cho ý kiến của anh. Trên thực tế anh không theo đuổi em vì không muốn đóng thế. Hiện tại trong lòng em chỉ có cậu ta, dù anh có theo đuổi thì cũng uống công vô ích. Đẳng nào thì sớm muộn em và Thành Cương cũng sẽ chia tay, thà đợi đến khi bọn em bye bye rồi mới theo đuổi còn hơn.”

“Tại sao sớm muộn gì bọn em cũng chia tay?” Ngải Mễ sững sốt hỏi, Tiểu Côn không phải là người đầu tiên đưa ra lời dự đoán này, trong nhật ký Jane cũng đã viết như thế.

Tiểu Côn cười, đáp: “Chẳng sao cả, chỉ vì anh dự đoán như thế thôi, nếu ngày nào anh cũng đưa ra lời dự đoán như thế thì sớm muộn bọn em cũng sẽ chia tay nhau. Con người ai cũng thế cả, nhiều lúc sống theo ý nguyện của người khác mà không hề hay biết. Mọi người bảo em sắp ra nước ngoài, dần dần em cũng cảm thấy mình nên ra nước ngoài. Mọi người đều nói hai đứa em không đẹp đôi, sớm muộn gì em cũng sẽ thấy bọn em không đẹp đôi. Người ta nói cậu ta không yêu em, sớm muộn gì em cũng sẽ nghĩ là cậu ta không yêu em. Hơn nữa, lời dự đoán hai người sẽ chia tay nhau chắc chắn sẽ trở thành hiện thực, thế gian này có bữa tiệc nào không đến hồi tàn đâu, bất luận là hai người nào rồi cũng phải tan thôi. Có thể là về hình thức thì không tan, nhưng tinh thần thì tan. Kể cả lúc sống chưa tan thì chết cũng phải tan chứ?”

Thấy Ngải Mễ không nói gì, Tiểu Côn lại cười vui vẻ, nói: “Hai người cứ tan từ từ, anh không vội. Đây chính là cái lợi của việc phân biệt “tình dục” và “tình yêu”. Nếu anh không phân biệt được hai cái này, chỉ vì “tình dục” mà cuống lên đi tìm vợ, đến lúc đó thì đời anh tàn, tự trói mình và người khác vào cột. Tại sao người tình vĩ đại trên thế gian này đều là đàn ông? Vì họ phân biệt được “tình dục” và “tình yêu”. Xa xôi đâu không nói, chỉ riêng Rhett Butler...”

Ngải Mễ liền ngắt lời anh chàng. “Đừng nhắc đến Rhett Butler... Anh làm sao sánh nổi với người ta...” Cô liếc đôi mắt dưới gối và không nói gì thêm.

Tiểu Côn nhìn về phía đôi mắt tắt theo cô rồi hỏi: “Sao anh lại không sánh nổi? Chẳng phải Rhett Butler cũng

cặp kè với gái bán hoa còn gì? Còn của anh không phải là gái bán hoa mà chỉ là một người bạn, sạch sẽ hơn nhiều. Nói thật là đàn ông làm chuyện đó với phụ nữ cũng chẳng có gì, thường là đối phó với tình huống khẩn cấp thôi, em cứ coi như là anh ta đi... về sinh một lần. Điều đáng lo nhất là trái tim anh ta bay mất. Nếu trái tim bay mất rồi thì khó níu kéo lắm, kể cả anh ta vẫn ở bên em nhưng trong lòng lại nghĩ đến người khác, em sẽ biến thành... toilet đấy.”

Ngải Mễ nghe mà lòng rối như tơ vò, lợm giọng vô cùng, vội khua tay. “Anh đừng nói nữa, toàn những thứ ba lăng nhăng mà anh cũng nói ra được...”

Hai người ngồi không một lát, Tiểu Côn lại nói: “Ngồi không thể này chán chết đi được. Thôi em ở đây ngủ một lát đi, anh sang phòng sinh hoạt tập thể xem ti vi.”

Sau khi Tiểu Côn đi ra, Ngải Mễ định nằm một lát nhưng cô cứ cảm thấy cái giường đó bần bần thế nào, hơn nữa cô cũng sợ mắc mưu Tiểu Côn. Cô nằm sấp xuống bàn nghĩ lan man một lúc rồi ngủ thiếp đi.

Đang lúc mơ màng thì cô nghe thấy tiếng Allan gọi cô, lúc đầu cô tưởng là mơ, đến khi mở mắt ra, phát hiện đúng là Allan đang đứng bên cạnh thật, nước mắt của cô liền trào ra, cứ như phải chịu nỗi ảm ức gì lớn lắm. Cô nép trong lòng anh khóc tu tu, đột nhiên nghe thấy tiếng Tiểu Côn: “Ha ha, mong đồ cả mắt, cuối cùng vị cứu tinh cũng đến mà còn khóc nữa kìa. Thôi nín đi em, nếu không cậu ấy lại tưởng anh bắt nạt em đấy.”

Cô ngẩng lên mới nhìn thấy Tiểu Côn đang đứng sau Allan. Cô ngượng ngùng mỉm cười, hỏi Tiểu Côn: “Anh gọi điện thoại bảo anh ấy đến à?”

Tiểu Côn nói: “Không phải anh gọi cậu ấy mà là cậu ấy gọi anh. Cậu ấy bảo anh đón em đến đây...”

Ngải Mễ không hiểu đầu đuôi thế nào, chỉ trân trân nhìn Allan, Allan thì không nói gì, chỉ nhìn cô cười, sau đó dắt tay cô ra ngoài. Cô ngỡ ngác theo anh lên xe của Tiểu Côn, không biết có phải mình đang nằm mơ không. Đến trường Đại học B, Tiểu Côn dừng xe, ba người xuống xe. Allan nói với Tiểu Côn: “Cảm ơn anh nhé, anh về nghỉ sớm đi, em đưa Ngải Mễ lên phòng, lát nữa em tự bắt taxi về.”

Tiểu Côn đáp “ok” rồi lại nói với Ngải Mễ rằng: “Chửi cậu ấy chưa đã thì cứ việc đánh vào vết thương nhé”, nói xong liền lên xe và lái đi thẳng. Ngải Mễ liền thắc mắc: “Anh bảo anh ấy đến trường đón em hả?”

“Em muốn đến đó thì anh có cách nào đâu? Thà nhờ anh ấy đến đón em luôn cho xong, đề phòng em không tìm được anh ấy lại đi tìm đại một nhân vật đóng thế nào đó ở ngoài.”

Ngải Mễ biết Allan vẫn lo lắng cho cô nên vui lắm. “Anh to gan thật đấy, không sợ anh ta thừa cơ phỗng tay trên à?”

“Anh đã tin tưởng anh ấy như thế rồi thì làm sao anh ấy làm thế được? Tiểu Côn không phải là loại người như thế, anh cũng khá biết nhìn người đấy.” Rồi Allan trách cô: “Cũng chỉ vì bị em ép mà thôi, nếu không anh cũng chẳng đưa ra hạ sách đó.”

Vì quá phấn khích nên cô sà vào lòng anh, liến thoắng: “Love you, love you, love you...”, sau đó lại cố thoát ra. “Em xin lỗi, em xin lỗi, em lại quên vết thương của anh.”

Allan không cho cô thoát. “Em toàn nói love suông thôi, nếu love thật thì từ sau đừng có lấy mấy trò này ra chính anh...”

Cô cười, nói: “Giả hoạt như anh thì làm sao em chính nổi? Toàn là anh chính em, chính đến nỗi khiến tim em tan nát hết cả.”

“Nếu nói về chính thì chẳng ai xứng đáng là đối thủ của em cả. Thôi em về phòng rồi ngủ sớm đi, mai còn đi học.”

Cô không muốn lên mà muốn gần anh một lát nữa. “Hôm nay... anh về đó... họ nói những chuyện gì với anh?”

“Cũng chẳng có gì cả, chỉ kể một số chuyện... của Jane hồi còn nhỏ.” Allan buồn rầu. “Trông họ... già đi rất nhiều, thật sự không biết sau này họ... sẽ sống thế nào. Anh... đang nghĩ, hay là anh không đi miền Nam nữa, ở lại thành phố J, tiện thể chăm sóc họ luôn...”

Ngải Mễ mong Allan không đi miền Nam, nhưng cô không muốn anh vì bố mẹ Jane mới ở lại. Cô cố gắng giữ trong lòng để không gây chuyện nữa.

Allan chỉ tay vào một vật đeo trên vai trông giống ba lô, nói: “Họ cũng cho anh xem nhật ký của Jane...”

Ngải Mễ lo lắng hỏi: “Nhật ký nộp cho bên công an rồi cơ mà?”

“Công an trả lại rồi.” Allan liền thắc mắc: “Sao em lại biết là nhật ký nộp cho công an rồi?”

Ngải Mễ đành phải kể lại sơ qua chuyện nhật ký, rồi nói: “Chắc chắn là cô Tĩnh Thu đã dặn bố mẹ Jane không nên đưa nhật ký cho anh xem, thế nên họ cho anh đọc nhất định là có ý khác.”

“Em đừng nghĩ xấu về người ta như thế, họ chỉ muốn hoàn thành di nguyện của con gái mà thôi. Tại sao cô Tĩnh Thu không muốn họ cho anh xem nhật ký?”

Ngải Mễ lại nói những lo lắng của cô Tĩnh Thu rồi khuyên: “Anh đừng đọc những cuốn nhật ký này nữa...”

“Em đừng lo, anh và cô Tĩnh Thu cũng cùng một cấp bậc, những điều cô ấy hiểu thì anh cũng hiểu. Người đã mất rồi không thể sống lại, anh tự trách mình thì giải quyết được điều gì? Thà là chịu khó chăm sóc bố mẹ cô ấy cũng còn gọi là có chút giá trị.”

46. Chương 45

Chương 45

Khi vết thương trên người Allan đã dần khá lên, phần da gần vết thương liền tróc ra, ngứa vô cùng, anh đòi dứt đám da đó và cạy vẩy vết thương cho đỡ ngứa. Anh không với được ra sau lưng, Ngải Mễ liền bảo anh nằm xuống để cô làm giúp. Anh luôn bảo cô dứt mạnh, nói như thế mới đỡ ngứa, nhưng cứ dứt ra là cô lại nhìn thấy phần da non ở dưới nên không dám dứt, chỉ xoa nhẹ nhàng lên đó. Allan liền nhắm mắt lại, vẻ rất tận hưởng. Cô làm vậy được một lúc thì anh đã ngủ thiếp đi.

Trong lúc ngủ, anh thường nằm nghiêng, hai chân co lên, hai tay rụt lại đặt lên hai đầu gối. Ngải Mễ đọc trong cuốn sách nào đó nói rằng, những người từ đáy lòng sợ bóng tối, sợ cô độc nên mới có tư thế ngủ như trẻ sơ sinh, tựa như đang nằm trong vòng tay an toàn, ấm áp của người mẹ.

Cô đoán tư thế ngủ này của anh hình thành trong đồn thu thẩm. Chắc chắn ban ngày anh rất cứng rắn, nhưng đêm đến là anh nằm co ro như thể trên chiếc giường vừa lạnh vừa cứng, trong mơ tìm kiếm vòng tay ấm áp. Đó là những đêm tối đáng sợ biết bao, anh mất đi tự do, không biết mình sẽ bị ngồi tù oan trong bao lâu, cũng không biết mình có chết đi mà không được minh oan hay không, chắc chắn nỗi cô đơn và sự tuyệt vọng đã găm nhăm trái tim anh.

Nghĩ đến đây là cô không sao cầm được nước mắt, trong lòng trào lên bản năng yêu thương của người mẹ. Có lúc cô ngồi trên giường, đặt đầu anh lên đùi cô, ngắm anh ngủ say trong giấc nồng, có lúc cô nằm đối mặt với anh, để anh ngủ ngon lành trong lòng cô như một đứa trẻ.

Hồi mới được thả, dường như anh rất nghiện ngủ. Cô không biết vì ở trong đó anh ngủ không đủ hay là do anh thiếu máu hoặc bị đánh nhiều nên não bị ảnh hưởng. Hỏi anh thì anh bảo chắc chắn là do ở trong đó thiếu ngủ, bọn họ thường xuyên bắt anh lao động ban ngày, tối đến tra khảo, dù có ngủ thì cũng không được ngủ ngon. Giở ra ngoài rồi, có thể ngủ một cách tự do tự tại, yên tâm thoải mái, thế nên cứ đặt mình xuống giường là ngủ ngay được.

Cô biết những ký ức đáng sợ kia vẫn đang đeo bám anh, vì thỉnh thoảng anh choàng tỉnh, tóc ướm sưng mồ hôi, ánh mắt ngơ ngác, tựa như không biết mình đang ở chốn nào. Nhưng đến khi cô hỏi anh mơ gì vậy, thì anh luôn trả lời “không có gì”, thấy cô không tin, anh liền bảo mơ thấy mấy chuyện hồi nhỏ, đánh nhau với bạn. Cô biết anh đang nói dối, chắc chắn là anh không muốn kể những tình tiết đáng sợ đó, sợ cô cũng gặp ác mộng.

Nhiều lúc cô chỉ mong anh cứ ngủ mãi mãi như thế này trong lòng cô, vì khi ngủ, nhìn anh như một đứa trẻ, anh có nỗi sợ hãi, mệt mỏi, yếu đuối của riêng mình và cần cô bảo vệ, quan tâm, cần tình yêu và sự chăm sóc của cô, cô cảm thấy như thế mình sẽ chiếm một vị trí rất quan trọng trong cuộc sống của anh. Nhưng đến khi tỉnh giấc, cô lại cảm thấy anh mạnh mẽ vô cùng, không còn là đứa trẻ cần cô bảo vệ nữa.

Cô hỏi anh có phải vì bị giam ở đồn thu thẩm nên mới hình thành tư thế ngủ đó không, anh bảo không phải, vì có rất nhiều người thích nằm nghiêng. Bà nội anh nói, một người phải “đứng như tùng, ngồi như chuông, ngủ như cung, đi như phong”, anh nằm như thế tức là “ngủ như cung” (chữ cung “ ”). Anh sợ cô không tin bèn nói Jane cũng biết anh có tư thế ngủ này, chứng tỏ trước khi bị bắt vào đồn thu thẩm, anh đã ngủ như thế.

Cô tò mò hỏi: “Sao chị ấy lại biết tư thế ngủ của anh được?”

Allan không chịu trả lời, có vẻ như anh rất hối hận vì đã nói ra câu đó. Không chống đỡ được trước sự tra hỏi của cô, anh đành nói: “Trong nhật ký, cô ấy nói là qua cửa sổ, cô ấy nhìn thấy anh ngủ như thế...”

Nghe xong Ngải Mễ thấy rất sợ, nửa đêm tỉnh giấc, cô không bao giờ dám nhìn ra cửa sổ, sợ lại thấy Jane đứng ở đó, thế nên cô luôn đóng cửa sổ và kéo rèm cửa lại.

Trước đây cô không tin vào quỷ hồn, nhưng sau chuyện của Jane, cô bắt đầu tin vào những điều này, cứ có cảm giác như Jane đang lơ lửng ở đâu đó. Người đang sống đã chết bao giờ đâu, làm sao có thể khẳng định sau khi chết, linh hồn không lang thang phiêu bạt trên thế gian này? Đến khi chết rồi lại phát hiện ra có linh hồn thật, nhưng lại không có cách nào để nói cho người đang sống biết. Có lẽ là hai thế giới âm dương, chỉ có một số ít người có thể trao đổi, giao lưu, chỉ có rất ít người nhìn thấy quỷ hồn, nhưng mọi người đều coi những điều mà số ít người đó nói là chuyện mê tín dị đoan và phủ định.

Cô nghĩ Jane có hàng nghìn lý do để hận cô. Jane yêu Allan bao nhiêu năm như thế, mặc dù ngày trước từng có ý định tự tử nhưng cũng chỉ là viết trong nhật ký mà thôi. Nhưng khi phát hiện ra mối quan hệ của cô và Allan, hai tháng sau, Jane đã hành động, chắc chắn là vì cô đã khiến Jane tuyệt vọng hoàn toàn. May mà cô không phải là người hay tự trách mình, thậm chí có thể nói là người thích trách người khác, xảy ra chuyện gì đó, kể cả không trách người khác thì cũng vẫn có thể tìm ra vài lý do để biện minh mình, nếu không thật sự không biết sẽ khổ sở thế nào.

Cô phát hiện ra Allan luôn mở cửa sổ trong phòng, rèm cửa cũng luôn mở, cô đoán là anh mở rèm cửa cho Jane, để Jane luôn nhìn thấy anh qua cửa sổ, như thế Jane có thể yên tâm về đi ngủ. Nhưng nếu hỏi anh, anh lại nói là vì trời nóng, mở rèm cửa cho thoáng, cô không muốn vạch trần lời nói dối của anh nhưng trong lòng rất buồn khổ, cảm giác như hiện tại Jane đã có một sức mạnh siêu phàm, muốn đến đâu là đến được, chắc là Jane chỉ hiện hình trước mặt Allan thôi, người khác nhìn không thấy, giống như những tình tiết trong câu chuyện người – ma yêu nhau vậy.

Ngoài thời gian đi học, Ngải Mễ không rời Allan nửa bước. Thời gian gần đây, vì vết thương của Allan chưa bình phục nên phần lớn thời gian anh ở nhà. Thỉnh thoảng hai người cũng đi dạo, nhưng thường có người đến hỏi han “chuyện kia”, Allan đành phải trả lời một số câu hỏi. Có lúc một buổi đi dạo mà anh phải kể đi kể lại câu chuyện rất nhiều lần, thế nên anh cũng không muốn đi dạo nữa, nói là kể thêm vài lần nữa lại biến thành “thím Tường Lâm[1]” thì gay.

[1] Thím Tường Lâm trong truyện ngắn Lễ cầu phúc của Lỗ Tấn là một phụ nữ nông thôn chăm chỉ làm ăn, thật thà, lương thiện. Thím làm việc cần mẫn và nhanh nhẹn, chỉ mong bằng sức lao động của mình có thể đổi lấy quyền sống tối thiểu nhưng không được. Cuộc đời của thím Tường Lâm là những nỗi bất hạnh liên tiếp. Quá đau khổ, cùng quẫn, thím đã tìm đến mọi người và kể cho họ nghe câu chuyện của mình, mong được chia sẻ. Gặp ai thím cũng kể, nhưng mọi người đều lấy chuyện của thím ra làm trò cười.

Allan đến thư viện trường và thư viện thành phố mượn rất nhiều sách về, một số cuốn liên quan đến tâm lý của người tự tử hoặc làm thế nào để phòng ngừa tự tử. Ngải Mễ cũng có rất nhiều sách phải đọc, thế nên thường là mỗi người ôm một cuốn. Nhưng Ngải Mễ luôn thích ngồi cùng chỗ đọc với anh, anh ngồi sofa, cô cũng ngồi sofa, anh nằm trên giường, cô cũng phải nằm trên giường...

Bố mẹ Allan luôn mỉm cười khi thấy cô bám riết lấy anh như cái đuôi, có lúc còn nhiệt tình nhắc cô “nó đang ở trên ban công cháu ạ”. Nhưng mẹ Ngải Mễ thì kín đáo nhắc cô: “Con gái con đứa phải chú ý chứ

con, không nên như thế..., sẽ bị người ta coi thường đấy.”

Kể cả bám riết như hình với bóng như vậy nhưng cũng có lúc hai người không ở gần nhau. Ngải Mễ phát hiện ra Allan rất thích đứng trên ban công, anh đứng ở đó và dõi ánh mắt xa xăm về phương xa hoặc bầu trời. Mỗi lần nhìn thấy anh đứng trên ban công là cô lại nghĩ chắc chắn anh đang nhớ Jane, có khi còn đang âm thầm chuyện trò với Jane mà cô không hề hay biết.

Cô hỏi anh: “Anh... có nhớ Jane không?”

“Có lúc nghĩ đến. Nhưng em đừng hiểu lầm, nghĩ ở đây là “nghĩ đến” chứ không phải “nhớ nhung”.

“Anh... nghĩ đến... cái gì của cô ấy?”

“Phần lớn là muốn sửa chữa sai lầm, muốn dùng mấy cái “if” để viết lại lịch sử, nghĩ đến việc cô ấy cắt cổ tay..., chắc là phải đau đớn... lắm, vì cô ấy biết lưỡi dao... cắt đứt tay mình tại thời điểm nào.” Anh lắc đầu, như muốn cố gắng thoát khỏi sự ám ảnh nào đó. “Cô ấy nhìn máu mình chảy ra, chắc chắn là... rất sợ, chắc chắn là... rất lưu luyến với cuộc sống...”

“Anh đừng nghĩ nữa.” Ngải Mễ sợ hãi nói. “Anh lúc nào cũng nhớ đến những chuyện đó...”

“Cũng không hẳn là lúc nào cũng nghĩ.” Allan ngửa mặt nhìn bầu trời. “Chỉ là... cảm thấy những chuyện trên thế gian có quá nhiều sự trùng lặp. Mỗi lần đi đâu, anh đều nói với nhà họ... chỗ anh đi, đúng hôm đó... lại không nói... đi đâu... Cô ấy... tìm anh... khắp nơi, chứng tỏ cô ấy... vẫn nghi ngờ... về quyết định của mình, chắc là cô ấy sẽ nghĩ... nếu có người... thuyết phục được cô ấy... bảo cô ấy... từ bỏ ý định đó... Nếu hôm đó anh nói cho cô ấy biết là anh đi đâu, thì cô ấy đã không...”

“Anh nói đúng, không thể dùng mấy từ “if” để viết lại lịch sử...”

“Anh biết, nhưng... nếu viết lại được lịch sử thì tốt biết bao... Nhiều lúc nằm mơ cũng mơ thấy chuyện đó không xảy ra, rằng đó chỉ là một giấc mơ mà thôi...” Rồi anh nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò. “Tại sao cô ấy... có suy nghĩ đó lâu như vậy mà anh không hề hay biết nhỉ?”

Ngải Mễ hỏi với vẻ đầy bất an: “Anh... biết được thì sao? Anh sẽ... bỏ em để... yêu chị ấy hả?”

Allan lắc đầu. “Không, thực ra anh luôn có cảm giác rằng... anh và cô ấy... là hai mẫu người hoàn toàn khác nhau, cô ấy rất... có chí tiến thủ, kết giao toàn với những người... có thể coi là giới thượng lưu...”

“Nếu anh và chị ấy là hai mẫu người hoàn toàn khác nhau thì việc anh biết chị ấy yêu anh hay không có gì khác nhau đâu?”

“Nếu biết, anh có thể... khuyên giải cô ấy, thuyết phục cô ấy từ bỏ ý nghĩ này. Rất nhiều người có ý định tự sát... cuối cùng đã từ bỏ ý đồ này, chỉ cần có người... khuyên nhủ họ... từ bỏ suy nghĩ đó, hầu hết họ sẽ không làm như thế nữa, hơn nữa... còn từ bỏ vĩnh viễn. Nếu cô ấy... yêu anh, chẳng lẽ cô ấy không chịu nghe anh khuyên à?”

“Nhưng chị ấy giấu kín như vậy, làm sao anh biết được?”

Allan nhìn cô chăm chú, hỏi: “Trong nhật ký cô ấy nhiều lần nhắc đến... suy nghĩ đó, nhưng đều không... thực hiện, chỉ có lần này, có phải là vì anh nói: “Nàng đi trước, tôi sẽ theo sau” không?”

Ngải Mễ bắt đầu cuống. “Anh đã nói là anh sẽ không tự trách mình quá nhiều cơ mà, anh thế này không phải tự trách mình thì là gì? Chẳng lẽ chị ấy không hiểu câu nói đùa này của anh ư? Trong lá thư tuyệt mệnh chị ấy có nhắc đến câu đó không? Trong nhật ký chị ấy có viết vì câu nói đó... mà tự tử không? Đều không có. Tại sao anh lại đổ hết trách nhiệm lên đầu mình chứ?”

Allan vội an ủi cô: “Em đừng cả nghĩ quá, anh chỉ hỏi vậy thôi, nếu em nghĩ không phải thì thôi...”

Sau đó Allan không nhắc đến những chuyện này nữa, nhưng anh vẫn thường xuyên đứng trên ban công và dõi mắt nhìn xa xăm, nhìn bầu trời.

“Sao... bây giờ anh thích đứng trên ban công vậy?” Cô hỏi thăm dò.

“Từ trước đến nay anh vẫn thích đứng trên ban công, có lẽ là vì từ nhỏ mẹ anh đã dạy sau khi đọc sách phải nhìn ra phía xa, nhìn những lùm cây xanh để giữ mắt khỏi cận...”

“Nhưng... trước khi xảy ra chuyện đó anh có thói quen này đâu.” Cô chưa bao giờ thấy anh đứng trên ban công nhìn ra xa như thế.

Allan nghĩ một lát rồi nói: “Trước đây bọn mình hoạt động bí mật mà. Hồi ấy suốt ngày phải lén lút, làm sao có thể đứng trên ban công được? Ở ký túc xá anh cũng thường xuyên đứng trên ban công.” Khi nói câu này, Allan cười. “Chắc là câu này lại bị em lôi ra hỏi tội đấy.”

Lần này Ngải Mễ lại không phát hiện ra câu nói này có gì đáng phải hỏi tội. Cô hỏi: “Câu này có gì đáng để hỏi tội?”

“Không có thì tốt rồi.”

Cô tò mò hỏi: “Rốt cuộc là hỏi tội gì chứ?”

“Anh tưởng em sẽ kết án là đứng trên ban công ký túc xá để ngắm con gái ở khu nhà số 2 của nghiên cứu sinh.” Allan cười lắc đầu. “Hiện giờ anh có thể nói anh có tội gì rồi.”

Cô mỉm cười vẻ không hưởng ứng. “Em chẳng hề có suy nghĩ đó. Em chỉ hy vọng anh có... tâm sự gì thì nói ra, đừng giấu trong lòng...”

Anh kéo tay cô, nói: “Anh sẽ nói ra nếu anh có tâm sự. Nhưng em đừng lúc nào cũng nghĩ anh có tâm sự. Có thể câu nói của cô Tĩnh Thu đã để lại ấn tượng sâu sắc trong em, thế nên em cảm thấy hiện tại chắc chắn anh đang tự trách mình, nhưng anh không thể, anh biết người mất rồi sẽ... không thể sống lại, tự trách... cũng chẳng giải quyết được việc gì...”

Từ đó trở đi, dường như Allan không còn hay lên ban công nữa, nhưng Ngải Mễ lại nghĩ chắc là anh đang làm theo ý cô, bản thân anh vẫn muốn lên ban công nhưng anh sợ cô không vui nên mới không lên. Hiện tại cô không dám nói: “Anh muốn lên ban công thì cứ lên đi”, cô cảm thấy nếu cô nói như thế, anh lại sẽ làm theo ý cô, lên ban công. Cô sợ làm anh rối lên, không biết đâu mà lần, thôi cứ kệ anh vậy.

Cô để ý thấy anh hay hát bài El Condorpasa đó, có lúc anh vừa nấu ăn vừa khe khẽ ngân nga bài hát đó, có lúc thì vừa đọc báo vừa huýt sao, thường là hát phần điệp khúc.

Away, I'd rather sail away (Anh muốn bay cao, vượt qua muôn ngàn sóng gió)

Like a swan, that's here and gone (Như chú thiên nga, nhẹ nhàng bay xa)

A man gets tied up to the ground (Nếu một người mất đi tự do)

He gives the world its saddest sound (Anh ta sẽ để lại âm thanh bi ai nhất trên cõi đời này)

Its saddest sound (Để lại âm thanh bi ai nhất trên cõi đời này)

Cô có cảm giác như anh đang mượn lời bài hát để nói hộ lòng mình, dường như anh bị giam cầm nơi trần thế, đem lại âm thanh bi ai nhất cho cõi đời này. Cô không biết anh muốn chạy trốn cái gì, chạy trốn đi đâu, có thể là sống ở đây anh cảm thấy rất ngọt ngào ư? Có thể là anh đã chán ngấy việc ở bên cô ư? Có thể là anh muốn rời xa thế giới này theo Jane ư?

Một hôm, anh lại ngân nga giai điệu của bài hát này, cô không kìm được bèn hỏi: “Anh cảm thấy mình đang bị giam cầm à? Anh... muốn bay đi đâu vậy?”

Allan bèn nhìn cô bằng ánh mắt hồ nghi. “Tại sao em lại nói như thế?”

“Vì anh... rất thích bài hát này...”

Allan như chợt hiểu ra vấn đề, liền giải thích: “Em cả nghĩ quá, lúc hát anh chẳng để ý đến lời bài hát, anh chỉ thích giai điệu của nó thôi, mấy câu này nghe rất khoáng đạt, hát thấy rất đã, không có ý gì khác cả.” Thấy cô nhìn anh bằng ánh mắt không tin, anh lại bổ sung thêm: “Thực ra rất nhiều người như thế, thường ngân nga một bài hát nào đó một cách vô thức, hoặc chỉ mấy câu trong một bài hát, hát đi hát lại, nhầm đi nhầm lại, còn việc hát bài nào thì có lúc là hoàn toàn ngẫu nhiên, không có ý gì đặc biệt cả.”

“Nhưng...lỡ lời...”

“Lỡ lời là một phản ứng trong tiềm thức hả?” Allan lắc đầu. “Anh không biết Sigmund Freud[2] nói có đúng hay không, đây, anh cũng không phải là lỡ lời.” Rồi anh ôm chặt cô, đùa: “Em thích phân tích ý nghĩa tượng trưng quá, kiểu như đặt anh dưới kính hiển vi để giải phẫu vậy, làm sao anh chịu nổi sự phân tích đó?”

[2] Sigmund Freud nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu phân tâm học.

“Em... chỉ lo anh...”

“Anh biết là em lo anh chìm trong sự đau khổ, nhưng anh không thể đâu. Chuyện gì em cũng phân tích anh theo hướng đau khổ thì lại làm anh sợ đấy. Hiện tại làm việc gì anh cũng phải nghĩ, không biết em sẽ nhìn thấy ý nghĩa tượng trưng gì trong đó...”

47. Chương 46

Chương 46

Bố mẹ Allan ở thành phố J chưa đầy hai tuần đã bị Allan “đuổi khéo” về Canada. Anh nói bố mẹ anh rất bận, anh cũng không còn là đứa trẻ mới lên hai, lên ba nữa, không cần họ phải theo sát ngày ngày.

Mẹ anh đùa rằng: “Đây là hậu sinh khả úy, con cái sinh sau để muợn nhưng bố mẹ vẫn sợ, nhà tôi con trai nói gì, bố mẹ đều phải nghe. Chỉ cần nó vui thì bọn tôi thế nào cũng được.”

Bố mẹ Allan về Canada rồi, anh bắt đầu bàn với Ngải Mễ xem có nên xin việc ở thành phố J hay không.

Ngải Mễ hỏi: “Anh không về miền Nam nữa à? Sếp Trương vẫn giữ vị trí đó cho anh đấy.”

“Anh biết, sau này có thể rất khó gặp được ông sếp nào tốt như thế, không những anh ấy ra làm chứng cho việc anh không có mặt tại hiện trường, mà còn nghĩ rất nhiều cách để giúp anh. Nhưng... anh ở lại thành phố J, vừa được ở gần em vừa có thể chăm sóc cô chú Giản, như thế chẳng không đẹp cả đôi đường à?”

Cô không vui lắm. “Nếu vì em mà anh ở lại thành phố J thì hồi đầu anh đã ở lại rồi.”

Allan liền thanh minh: “Hồi đầu là nghĩ sau khi tốt nghiệp, em có thể về Thâm Quyển, em thích khí hậu ở đó, bốn mùa được diện váy, hơn nữa lương bổng ở đó cũng khá cao...”

“Chẳng lẽ hiện tại những cái đó thay đổi rồi ư?” Cô nói với giọng kèm chút mỉa mai: “Một người thông minh như anh mà không biết nói dối thế nào cho ra hồn? Ví dụ nói: “Vì anh yêu em, không muốn xa em”, hay đại loại như thế.”

Anh liền tự giễu: “Vốn là ý như thế nhưng không dám nói, nói rồi lại sợ em bảo: “Thế chúng tôi hồi đầu anh không yêu em””

Cô liền cướp lời: “Anh đừng nói dối em nữa, vì Jane nên anh mới ở lại thành phố J đúng không, anh tưởng em không biết à?” Rồi cô gợi ý với vẻ rất nghiêm túc: “Em nghe nói có một phong tục là có thể tổ chức hôn lễ với người đã khuất, anh có muốn làm đám cưới như thế với Jane không? Như thế anh sẽ trở thành “chàng rể trẻ” nhà họ, anh có thể chăm sóc nhạc phụ, nhạc mẫu một cách danh chính ngôn thuận?”

Allan đáp: “Chuyện này thì... có liên quan gì đến con rể hay không con rể..., chỉ vì thấy... họ... lẻ loi quá...”

“Thế gian này thiếu gì các cụ già cô đơn không nơi nương tựa, sao anh không đi chăm sóc, mà lại cứ đòi chăm sóc bố mẹ Jane? Anh đối xử với bố mẹ anh còn chẳng tốt bằng bố mẹ Jane ấy chứ.”

Allan liền cười. “Tại sao em lại nói như vậy? Vì anh bắt bố mẹ anh về Canada ư? Bố mẹ anh rất bận, phải xin nghỉ làm để sang đây...”

“Anh đối xử với bố mẹ em cũng chẳng tốt như với bố mẹ Jane.”

Allan có vẻ rất sững sốt. “Anh đối xử với bố mẹ em không tốt hả?”

“Đến giờ anh vẫn gọi họ là thầy Ngải, cô Tần còn gì.”

Mặt Allan đỏ bừng. “Gọi quen rồi, kiểu như... không sửa ngay được...”

“Nhưng anh gọi cô Giản, chú Giản thì ngọt như mía lùi.”

“Em lại bắt đầu so sánh linh tinh rồi đấy..., hơn nữa toàn nghĩ theo chiều hướng xấu. Sao em không nghĩ vì không có mối quan hệ đặc biệt với họ nên anh mới gọi... thoải mái như vậy?” Dương như Allan đã hạ quyết tâm, nói: “Thôi, nếu em không thích thì anh về Thâm Quyển vậy.”

Điều khiến cô hận nhất là thái độ này của anh, làm gì anh đều nói “nếu em thích” hoặc “nếu em không thích”, khiến cô không thể biết trong lòng anh muốn làm gì. Cái kiểu chiều theo ý cô như thế này, ngay từ đầu đã thể hiện rất rõ. Anh đến với cô không phải vì không sống được nếu thiếu cô, mà vì sợ cô khóc, sợ cô không vui. Lần đầu tiên make love với cô, không phải vì bản thân anh ham muốn tới mức không làm chủ được mình, mà là sợ cô hiểu lầm rằng anh đang để lại đường lùi ỳnh.

Mỗi lần nói chuyện, về cơ bản đều là theo giọng điệu này: “Em nghĩ như vậy à? Nếu như thế sẽ khiến em không vui đúng không?” Thế nên tạo cho cô cảm giác bất luận cô nghĩ thế nào, đều chỉ là vấn đề cô vui hay không vui, còn anh thì không quan trọng.

Cô không thể không nói anh là người rất biết nghĩ cho người khác, nếu cô là người bạn bình thường của anh thì cô sẽ như Tiểu Côn, coi anh là người bạn chung hoạn nạn, nhưng với tư cách là người yêu anh, cô cảm thấy như thế chưa thể đủ, hoàn toàn không thể khiến cô cảm nhận được rằng anh đang yêu, mà chỉ là anh đang hoàn thành trách nhiệm và nghĩa vụ của mình.

Suy nghĩ này ám ảnh cô rất lâu rồi, hôm nay không tìm được, cô hỏi: “Trong cuộc đời anh, rốt cuộc anh đã yêu người nào thật lòng hay chưa?”

Allan sững sờ nhìn cô, dường như không biết phải trả lời thế nào, hồi lâu mới nói: “Em nghĩ... anh chưa yêu em thật lòng ư? Nếu em nghĩ như vậy...”

“Nếu như thế thì khiến em rất không vui đúng không?” Cô cướp lời anh. “Giờ mình chưa nói đến em vội mà nói về anh đã. Nếu em nghĩ như thế thì anh có vui không?”

“Em không vui thì làm sao anh vui được?”

“Việc anh vui hay không luôn phụ thuộc vào em ư? Anh không có... chính kiến của anh à?”

Allan liền cười. “Cái này thì có liên quan gì đến chính kiến? Em vui thì anh sẽ vui, em không vui thì anh không vui, chẳng lẽ cái này có gì... không ổn ư?”

Cô thở dài, nói: “Chẳng có gì là không ổn cả, chỉ là khiến người ta không cảm nhận được rằng anh đang yêu, anh muốn em vui chỉ là vì lòng tự trọng của anh, vì anh không muốn đem lại sự buồn khổ và rắc rối cho người khác. Anh coi mình là một liều thuốc, mang đi để cứu người, xem ai cần thì cho người đó...”

“Anh đâu có như thế?”

“Ý em là có thể anh chưa bao giờ yêu ai một cách tự phát cả, anh chưa bao giờ phải ngày đêm thương nhớ, ăn không ngon ngủ không yên để có được một người. Đều là người khác theo đuổi anh, còn anh chỉ xem ai tội nghiệp xem ai cần anh thì anh trao cho người đó. Hai cô bạn gái trước của anh, em dám khẳng định là vì bọn họ chủ động sà vào lòng anh, khóc lóc ỉ ôi, anh đã rủ lòng thương và trao mình cho họ. Cô bạn Đồng Hân kia lại càng như thế, người ta vừa nói bị ung thư não là anh đã hiến thân rồi, chỉ cần làm tình vài lần là chữa khỏi ung thư não ư?”

Sau đó là em, em... khóc với anh, cho anh xem thuốc ngủ, anh liền thương hại em, trao anh cho em. Anh làm như thế rất vô tư, khiến người ta cảm động, nhưng cũng rất nguy hiểm, vì chẳng ai dám đảm bảo sau này không có người đáng để anh phải thương hại, cứu vớt nữa? Hiện tại... đã có người tội nghiệp hơn, một người... đến tính mạng cũng chẳng cần, thế nên anh... hối hận, hối hận tại sao ngày ấy không phát hiện ra chị ấy cần anh như thế, hối hận vì không trao anh cho người... cần anh hơn. Nếu trao sớm đã cứu được một mạng người. Hiện tại vì không cứu nổi nên đành phải hiểu thảo với bố mẹ chị ấy thôi.

Thế anh đã từng yêu ai? Yêu một cách thật sự, bất chấp và ngông cuồng, thậm chí là mất hết lý trí, không gặp cô ấy sẽ không sống nổi, không có được cô ấy thì chỉ muốn giết người. Anh đã bao giờ yêu như thế chưa?”

“Tình yêu không nhất thiết phải mất đi lý trí.”

“Không mất lý trí có còn gọi là tình yêu nữa không?”

“Đây lại là vấn đề định nghĩa rồi còn gì?” Allan nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Em hoàn toàn không phải buồn vì anh không mất đi lý trí, anh là người như thế, từ nhỏ đã như vậy, không bao giờ có chuyện vì không có được cái gì đó mà mất đi lý trí, không có được thì anh không đòi hỏi nữa. Không tin em có thể hỏi bố mẹ anh, họ sẽ nói với em rằng từ nhỏ anh đã như vậy.”

“Tại sao anh lại như vậy?”

“Các nhà tâm lý học sẽ phân tích rằng, đó là do bố mẹ anh kiểm soát anh quá chặt, nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại, họ rất yêu và dân chủ với anh, không phong kiến như những phụ huynh khác. Nhưng dường như... bản tính anh là thế, chẳng bao giờ như những đứa trẻ khác, vì một món đồ chơi mình thích mà ăn vạ ở cửa hàng không chịu về hoặc lăn lộn dưới đất đòi bố mẹ mua, hoặc như em là hát cho người ta nghe. Thích cái gì anh sẽ nói với bố mẹ, họ đồng ý mua cho anh thì mua, còn nếu họ không mua thì anh cũng thôi.

Đối với cái gì anh cũng như thế, có được thì tốt, không có được thì thôi vậy. Có thể nhiều người sẽ nói vì nhóm máu của anh là nhóm AB, cũng có thể có người bảo đây là do tổ tiên của anh là dân tộc du mục. Các nhà xã hội học phân tích rằng, du mục là dân tộc du canh du cư, cuộc sống nay đây mai đó nên họ dễ thích nghi với hoàn cảnh. Dân tộc định canh định cư phải đấu tranh với thiên nhiên, đất đai, phải trồng cấy trên mảnh đất chưa có hoa màu gì. Nhưng dân tộc du mục lại khác, họ tận hưởng những gì thiên nhiên ban tặng cho họ, ở đâu có cỏ, họ sẽ lừa gia súc đến đó, cỏ ở đó hết rồi, họ lại chuyển đi nơi khác.

Anh không biết tại sao tính cách của anh lại như vậy, cũng không muốn phân tích nguyên nhân hình thành nên tính cách ấy, vì mục đích của việc phân tích nguyên nhân hình thành nên tính cách là muốn thay đổi tính cách của mình, hoặc để người khác rút kinh nghiệm, tuy nhiên anh tin rất nhiều chuyện trên thế gian này, tốt nhất là “cứ để cho tự nhiên”, đặc biệt là vấn đề tính cách, rất khó thay đổi.

Thế nên anh nói, anh là một kẻ thất bại, không phải muốn nói anh đã thất bại bao nhiêu lần, mà là một người như anh, khi sống trong nghịch cảnh sẽ ít đau khổ hơn người khác, thích hợp để làm một kẻ thất bại. Hơn nữa người ít theo đuổi thì sẽ ít gặp trắc trở. Cô giáo dạy Ngữ văn hồi cấp hai và tiểu học của anh đều nói anh là một người không có chí lớn, vì khi làm văn, chỉ cần là câu hỏi lớn lên muốn làm gì, anh đều viết: “Sau này khi đã trưởng thành, em chỉ muốn không làm gì cả, muốn được đọc những cuốn sách mà mình thích đọc, làm những việc mà mình thích làm, đi những nơi mà mình thích đi là đủ.”

Lần nào cô giáo cũng mách tội với bố mẹ anh, nói rằng anh chị nên nói chuyện với con trai, nếu cứ thế, sau này cháu sẽ không thành công trong việc gì cả.”

Cô cảm thấy Allan nói những điều này là để an ủi cô, chắc chắn anh không phải là người như thế, cô liền phản bác: “Nhưng anh... cũng rất thành công mà, anh học thạc sĩ, anh... hát hay, nhảy giỏi, gần như cái gì cũng biết, anh không cố gắng thì làm sao...”

“Có lẽ là vì những việc đó đều nằm trong khả năng của anh, những cái đòi hỏi anh thật sự phải nỗ lực thì có thể anh đã bỏ cuộc rồi. Thế nên khi thi đại học anh không ép mình phải thi trường Đại học Bắc Kinh, Đại học Thanh Hoa cho bằng được; chơi guitar chỉ cần đạt ở trình độ trung bình là ok... Anh học rất nhiều thứ nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến việc phải học cái gì đó thật sâu, anh cảm thấy những cái đó làm cho đời sống trở nên phong phú hơn, học ở trình độ vừa vừa là đủ rồi. Nếu muốn học đến trình độ chuyên gia thì sẽ không còn hứng thú để học cái đó nữa.

Bà nội anh cười, bảo anh chỉ giỏi “gỡ len vụn ở tất”, ý muốn nói tài năng của anh chẳng khác gì những mẩu len vụn ở đôi tất rách, mẩu nào cũng ngắn cùn, chẳng được tích sự gì. Bố mẹ anh cũng không can thiệp, họ không đặt ra mục tiêu lớn nào cho anh mà chỉ mong anh được bình an suốt cuộc đời.

Nghe nói dựa trên thái độ của mỗi người về cuộc sống, có thể chia thành hai nhóm là “nhóm làm chủ” và “nhóm trải nghiệm”, một số người muốn làm chủ cuộc sống, một số lại chỉ muốn trải nghiệm cuộc sống, có

lẽ là hơi giống dân tộc du canh và du mục. Có thể anh được liệt vào “nhóm trải nghiệm”. Anh còn nhớ có một bộ phim, hình như là Limelight của vua hề Charlie Chaplin, trong bộ phim có đoạn đối thoại như sau:

“Tại sao con người phải sống?”

“Chẳng tại sao cả, sinh ra rồi thì phải sống thôi.”

Câu này để lại ấn tượng sâu sắc trong anh, có thể rất nhiều người sẽ nói suy nghĩ này rất tiêu cực, nhưng đối với anh, dường như cuộc sống là như vậy, anh chưa bao giờ nghĩ cuộc sống phải có mục đích lớn lao gì đó để suốt đời theo đuổi. Sinh mệnh là một sự trải nghiệm, ngọt ngào đắng cay đều là trải nghiệm...”

“Thế có nghĩa là anh muốn trải nghiệm các loại con gái hả?”

Allan bất lực lắc đầu. “Em lúc nào cũng kéo mọi chuyện vào vấn đề này... Em cứ kết luận linh tinh như thế thì anh chẳng dám nói gì nữa.”

“Anh nói đi, em sẽ không kết luận gì nữa.”

“Vừa nãy anh đang nói gì nhỉ? Em làm anh lú lẫn hết cả rồi. À, nếu em muốn anh thay đổi tính cách của mình thì anh cũng đồng ý thay đổi, anh cũng có thể có những hành động ngông cuồng, nhưng đó là nhờ sự “thay đổi” mới có, em vẫn sẽ cho rằng không phải tự phát. Thế nên thà là em thay đổi định nghĩa về tình yêu, như thế sẽ không buồn vì vấn đề đó nữa.”

Cô liền lắc đầu. “Anh không mất đi lý trí là do anh chưa gặp được cô gái nào khiến anh mất đi lý trí, đến khi gặp được rồi, chắc chắn anh sẽ yêu một cách mất lý trí.” Cô buồn rầu nói: “Em không trách anh, chỉ trách em không phải là cô gái khiến anh có thể hồn siêu phách lạc, mất lý trí đó.”

Anh ôm chặt cô và lắc nhẹ như ôm một đứa trẻ, nửa đùa nửa thật: “Có lẽ lại phải đưa ra định nghĩa về mất lý trí. Thế nào mới được gọi là mất lý trí? Nhất thiết phải giết người mới được coi là mất lý trí ư? Xem ra anh phải đi giết vài người mới được. Em nói đi, em muốn giết ai thì anh sẽ đi ngay.”

Không kìm được cô đành bật cười. “Anh chẳng có chút thành ý giết người nào cả.”

“Anh cảm thấy mình đang bị mất hết lý trí đây, bị một cô nàng xỏ dây vào mũi và dắt đi lung tung, chuyện em không thích, bất luận anh cảm thấy đúng hay sai, anh đều không làm, thế còn chưa được coi là mất lý trí à?”

Cô nghĩ chắc là anh đang nói đến chuyện đi Thâm Quyển, bèn nói với vẻ bất an: “Hiện tại nếu đi Thâm Quyển, chắc chắn anh sẽ không yên tâm về cô chú Giản, chắc chắn sẽ trách em không phải là người thấu tình đạt lý...”

“Anh không trách em, anh biết em không phải là người như thế, chỉ có điều... em yêu quá say đắm nên đôi lúc lú lẫn, quên mất cuộc sống còn có những cái khác.” Rồi anh xoa đầu cô, nói: “Cô bé ạ, anh hiểu hết những suy nghĩ của em, không phải em không quan tâm đến cô chú Giản, mà là em không muốn anh quan tâm, để anh không cướp công đầu. Anh đi Thâm Quyển rồi thì em sẽ chăm sóc bố mẹ cô ấy. Anh sẽ không để tâm nữa, giao hết mọi việc cho em.”

48. Chương 47

Chương 47

Ngải Mễ và Allan ở hai phòng riêng biệt, mặc dù ban ngày hầu hết thời gian là bám lấy nhau như hình với bóng, nhưng buổi tối đến giờ đi ngủ, hai người lại giả vờ quay về phòng mình. Đến khi mọi người đã ngủ say, Ngải Mễ mới rón rén mò sang phòng Allan. Không ai biết mô hình này hình thành như thế nào, hoặc tại sao lại diễn ra như thế, nhưng hình như ngay từ đầu đã là như vậy nên cũng khó thay đổi.

Mặc dù giường trong phòng Allan rộng hơn một chút so với chiếc giường kiêm sofa của Ngải Mễ trong phòng làm việc, nhưng cũng chỉ là chiếc giường đơn, hai người ngủ chung vẫn rất chật. Mấy ngày Allan mới được

thả, vì trước ngực, sau lưng đều bị thương, thắt lưng cũng đau đớn, về cơ bản hai người không làm chuyện đó. Anh nói, anh biến thành kẻ tàn phế rồi, thôi em bỏ quách anh đi cho xong. Cô đáp: “Anh chỉ nói linh tinh, anh tưởng em yêu anh chỉ vì chuyện đó hả? Chuyện đó ai chẳng biết? Tại sao phải yêu anh?”

Cô nói câu đó hoàn toàn không có ý an ủi Allan, đây là cảm nhận và suy nghĩ thật của cô. Kể cả sau này, suốt đời anh không thể make love được nữa, cô vẫn cứ yêu anh. Khi yêu anh, cô không nghĩ đến chuyện anh có biết làm chuyện đó hay không, có nắm được nghệ thuật hay không. Anh biết làm và có nghệ thuật chỉ là một sự thu hoạch ngoài ý muốn khi cô đã yêu anh. Nếu vì một lý do nào đó mà thu hoạch ngoài ý muốn này không còn nữa thì cũng không ảnh hưởng đến tình yêu của cô.

Cô biết rất nhiều người không tin vào điều này, nhưng cô thì tin. Thậm chí cô còn nghĩ nếu anh hỏng hẳn cũng tốt, như thế sẽ chẳng còn cô nào chịu yêu anh, nhưng cô vẫn sẽ yêu anh, trước sau như một, cô sẽ chứng minh cho anh thấy điều đó.

Cô nói với anh điều này, hỏi anh có tin không. Anh bảo anh tin, anh tin cô làm được, nhưng anh sẽ phải chịu đựng sức ép nặng nề, suốt ngày ôm gánh nặng tâm lý, suốt ngày nghi thần nghi quỷ, cuối cùng sẽ khiến cô cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Đến lúc đó, cô bỏ anh thì lương tâm lại cắn rứt, không bỏ thì cuộc sống lại không hạnh phúc. Thế nên trong cuộc sống có nhiều chuyện tiến thoái lưỡng nan, không có cách giải quyết nào là ổn thỏa cả, chỉ hy vọng là không gặp phải, gặp phải rồi thì đành lựa chọn cách giải quyết nào đỡ gây tổn hại hơn thôi.

Cô hỏi: “Cách giải quyết ít gây tổn hại là gì?”

“Đương nhiên là anh biết ý rồi xa em thôi.”

Cô liền la lớn: “Đây là cách giải quyết đỡ gây tổn hại hơn ư?” Anh vội bịt chặt miệng cô lại, cô kéo tay anh ra, hạ giọng: “Dù anh có hỏng hẳn thì cũng không được rời xa em, nghe rõ chưa?”

“Nói cứ như sấm nổ, còn không nghe thấy à?” Anh kéo tay cô vào chỗ đó của anh. “Hỏi thăm tiểu hoàng đế bị truất ngôi của em đi...”

“Tiểu hoàng đế” cũng đã vào tư thế sẵn sàng, cô liền cười khúc khích. “Bị truất ngôi rồi mà còn thế này, không được lên ngôi mà vẫn đòi lo việc nước...”

Vết thương của anh khiến anh không thể làm mọi chuyện theo ý mình, anh nói đùa rằng hiện nay mọi tư thế truyền thống đều không ăn thua, cần phải tự mình sáng tạo thôi. Họ liền “phát minh” ra một tư thế và đặt tên là kiểu “lão gia thương binh”, nói sau này có thể ghi vào cuốn Tri thức bách khoa về tư thế làm tình.

Mặc dù vết thương ở thắt lưng anh nhìn ngoài thì không thấy gì nhưng đau kinh khủng. Bác sĩ kê thuốc cho anh, uống rất hiệu quả. Nhưng chỉ được mấy ngày là anh không chịu uống nữa, Ngải Mễ hỏi lý do thì anh bảo thuốc giảm đau đều có tác dụng gây tê, vết thương ở thắt lưng được giảm đau, nhưng “cậu nhỏ” cũng ngủ theo.

Cô tưởng tượng ra cảnh cậu nhỏ bị liệt, trước mắt hiện lên hình ảnh một đứa trẻ ngủ say bất tỉnh nhân sự, thấy rất buồn cười. Cô liền cười ngặt nghẽo một hồi rồi khuyên anh: “Thuốc vẫn phải uống chứ, cậu nhỏ chỉ ngủ một thời gian thôi, sau này vết thương ở vùng thắt lưng khỏi, không phải uống thuốc nữa thì nó lại tỉnh dậy mà.”

Anh không chịu, sợ thuốc giảm đau sẽ ảnh hưởng suốt đời đến cậu nhỏ. Thấy anh rất coi trọng việc này, cô cảm thấy thật sự anh còn rất trẻ con, sợ ảnh hưởng đến hình tượng đàn ông của mình. Cô không muốn gây áp lực cho anh, có đêm ở lại phòng mình. Mặc dù cô sang phòng anh không phải vì muốn làm chuyện đó nhưng cô sợ anh nghĩ như thế, làm anh lại khó xử.

Sau đó, các vết thương trước ngực và sau lưng anh khá hơn rất nhiều, cậu nhỏ cũng bắt đầu phấn chấn hẳn lên. Cô thường nghe thấy anh nói: “Hoàng thượng tối nay có ghé thăm tiện thiếp không?”

Cô luôn cười khúc khích, nói: “Ái phi xuân tâm dạt dào như vậy, đương nhiên là trẫm dù chết cũng không thể từ chối rồi.”

Một đêm, cô sang phòng anh, gần mười hai giờ rồi, anh vẫn đang đọc sách, thấy cô bước vào liền gấp sách lại đặt lên giường, đưa hai tay về phía cô. “Hoàng thượng giá lâm, tiện thiếp thất lễ không nghênh đón từ xa, đáng đánh, đáng đánh quá.”

Cô bèn giả giọng hoàng đế, nói: “Ái phi bình thân”, đột nhiên phát hiện ra vừa nãy anh đọc luận văn của mình mà vô cùng thắc mắc, cũng không giả giọng hoàng đế nữa mà hỏi rất bình dân: “Anh bảo vệ xong từ lâu rồi, còn đọc luận văn làm gì?”

“Anh nghĩ Jane đã hiểu lầm luận văn của anh nên mới... đi vào con đường đó, trong thư tuyệt mệnh, cô ấy có trích mấy đoạn trong luận văn của anh, trong nhật ký cũng có nhắc đến, nhưng đều là trích lời của người khác...”

“Hiện tại nghĩ đến những điều này còn giải quyết được việc gì nữa?”

“Có lẽ con người luôn có tật xấu đó, biết rõ là không thể cứu vãn mà vẫn truy cứu đến cùng, muốn biết là “why”, có thể là để sau này không đi vào vết xe đổ nữa.” Anh ôm chặt cô rồi nói: “Thôi không nói những chuyện này nữa. Đêm xuân đáng giá ngàn vàng...”

Anh thò tay vào váy cô, lần đến trước ngực cô, phát hiện ra cô không mặc bra, liền úp lên một bên. “Hóa ra là có sự chuẩn bị từ trước...”

“Để anh đỡ phải lao động mệt nhọc.”

“Sao là lao động mệt nhọc được? Phải nói là lao động vui vẻ mới đúng, nhưng chiếc váy ngủ này của em cũng đủ để anh lao động một bữa rồi.” Váy ngủ của cô có rất nhiều cúc, nhưng nó rất rộng, chỉ cần mở hai cúc ra là có thể cởi chui đầu. Nhưng anh không bao giờ cởi như thế, mà kiên trì cởi từng cúc một, vừa cởi vừa nói: “Chắc hẳn người thiết kế mẫu váy ngủ này thích kiểu lao động vui vẻ của anh..., nhiều lúc nằm mơ thấy mình đang cởi cúc này...”

Cởi cúc áo xong, anh kéo hai vạt sang hai bên, mỗi tay úp lên một bên ngực. “Nhưng thường là chưa mơ đến bước này đã tiêu hết tiền rồi...” Đột nhiên anh dừng lại, như sức nhớ ra điều gì đó. “Đợi một lát, anh ra kéo rèm cửa đã.”

Ngải Mễ liền túm chặt tay anh: “Không cần đâu, tầng bốn có ai thấy đâu.”

Anh nhìn cửa sổ một lát rồi vẫn khăng khăng: “Thôi cứ để anh kéo rèm, không mất thời gian đâu.” Nói xong liền ra cửa sổ ngó một cái rồi kéo rèm cửa lại.

Ngải Mễ nghĩ chắc hẳn là anh đang nhớ đến Jane, nghĩ Jane đang đứng ngoài cửa sổ nhìn anh, còn anh thì sợ Jane nhìn thấy cảnh này sẽ buồn. Cô không hiểu tại sao cứ đến lúc này anh lại nhớ đến Jane, có thể là anh không chỉ nghĩ đến Jane trong những lúc như thế này, có thể là anh nghĩ đến Jane trong mọi thời điểm. Vừa nãy anh ngồi đọc luận văn là nghĩ đến chuyện tại sao Jane tự tử, chứng tỏ lần này anh ham muốn, đòi hỏi, đều là xuất phát từ Jane. Có thể người – ma yêu nhau không thể giải quyết vấn đề thực tế nên lòng ham muốn được Jane gọi lên đành phải sà vào cô.

Cô thấy rất mất hứng, buồn lòng, cô nhớ đến lời Tiểu Côn nói lần trước, sợ nhất là trái tim đàn ông bay mất, trái tim bay rồi thì em sẽ biến thành WC. Câu này nghe rất ghê tởm, nhưng vẫn ám ảnh trong đầu cô, muốn xóa đi cũng không tài nào xóa được.

Cô ngồi dậy, lặng lẽ nhìn anh chăm chú. Đợi anh quay trở lại giường, cô hỏi: “Có phải anh nghĩ chị ấy đứng ở cửa sổ nhìn bọn mình không?”

Allan cũng lại, hỏi: “Ai?”

Ngải Mễ nghĩ là anh đang giả vờ. “Anh thừa biết là em đang nói ai.”

Allan như sức hiểu ra vấn đề. “Jane hả? Em nghĩ đi đâu vậy...”

Cô vẫn khăng khăng hỏi: “Có phải anh sợ chị ấy nhìn thấy bọn mình make love, sẽ làm tổn thương đến chị ấy không?”

Anh liền lắc đầu.

“Anh có yêu chị ấy không?”

Anh lại lắc đầu.

Cô cảm thấy đến chữ “không” anh còn không dám nói, chắc chắn là sợ Jane nghe thấy sẽ không vui. Cô hậm hực nói: “Anh nói gì đi chứ, đừng có chỉ lắc đầu như thế.”

“No.”

“Thế tại sao khi make love với em, anh lại nhớ đến chị ấy? Tại sao anh luôn có cảm giác rằng chị ấy đang đứng ở cửa sổ nhìn anh?”

“Anh không nhớ đến Jane mà chỉ muốn... kéo rèm cửa lại thôi, như thế chắc ăn hơn...”

“Anh nói dối, chắc chắn là anh đã nhớ đến chị ấy, đây là tầng bốn, đối diện lại không có dãy nhà nào...”

“Nhưng vừa nãy anh có biết điều này đâu...”

“Em chẳng nói với anh rồi còn gì?”

“Em chỉ nói đây là tầng bốn chứ có nói đối diện không có dãy nhà nào đâu...”

“Anh nói dối, anh ở phòng này lâu như vậy mà không biết đối diện không có dãy nhà nào à? Hơn nữa mấy lần trước anh đâu có đóng cửa...”

Allan nghĩ một lát rồi nói: “Trước đây thật sự anh không chú ý đến việc đối diện có dãy nhà nào hay không, mấy lần trước đều tắt đèn nên cũng không chú ý đến cửa sổ...”

“Anh nói dối, mấy lần trước không đóng cửa vì lúc ấy anh chưa đọc nhật ký của chị ấy... Vừa nãy anh đứng trước cửa sổ nhìn, biết đối diện không có dãy nhà nào mà sao anh còn đóng cửa?”

“Đã đến đó rồi thì dĩ nhiên là phải đóng thôi...”

“Anh nói dối, chắc chắn là anh nghĩ chị ấy đang đứng ngoài đó, và anh thì sợ chị ấy nhìn thấy sẽ buồn...”

Allan liền thở dài. “Anh không nghĩ như thế, em cứ nghĩ linh tinh như vậy... làm anh rất buồn. Đối với Jane, anh chỉ cảm thấy áy náy chứ không có gì khác...”

“Áy náy chứng tỏ anh vẫn chưa quên được chị ấy...”

“Em muốn anh quên Jane thì đừng lúc nào cũng nhắc đến cô ấy, đặc biệt là nhắc trong những lúc như thế này.”

Cô cảm thấy anh nói câu này thực tế là thừa nhận rằng anh không thể quên được Jane. Cô hần học nói: “Nhắc đến chị ấy thì sao? Thì khiến anh không thể quên được ư? Bản thân anh không quên được còn trách em. Em phát hiện ra rằng thực tế là anh yêu chị ấy. Kể cả trước đây không yêu nhưng hiện tại cũng bắt đầu yêu rồi. Vì anh mà chị ấy đã phải đánh đổi cả mạng sống của mình, trước một tình yêu như thế, ai không cảm động chứ?”

Cô chỉ mong Allan sẽ phản bác, ít nhất là nói: “Cảm động không có nghĩa là yêu”, nhưng anh không nói gì cả. Việc anh không phản bác khiến cô cảm thấy anh đã mặc nhận điều này, cô nói: “Nếu anh cảm động và đem lòng yêu chị ấy rồi thì em cũng sẽ không trách anh đâu, chỉ mong anh thẳng thắn nói với em, em sẽ đề nghị chia tay, em không muốn thế chỗ của người khác, làm WC... cho người khác...”

Anh nhìn cô bằng ánh mắt sững sốt. “Đầu óc ngông cuồng của em đang nghĩ gì vậy? Đến những lời khó nghe như thế... mà cũng nghĩ ra được.”

Nước mắt cô rơi lã chã. “Em biết, Jane nói đúng, chị ấy bảo rằng chỉ có chết mới có thể có được tình yêu đích thực của anh, chị ấy mất rồi nên đã sở hữu được tình yêu của anh. Anh mãi mãi không quên được chị ấy, giữa hai chúng ta luôn luôn bị ngăn cách bởi một người...”

Anh ôm chặt cô, áp sát vào người cô. “Giữa hai chúng ta không có bất kỳ ai...”

“Ý em là nói về mặt tinh thần ấy...” Cô cảm nhận được sự bình tĩnh ở anh, vẫn kiên nhẫn quờ quạng chỗ đó của cô, đúng là bình tĩnh thật, sự cao hứng ban nãy đã tiêu tan. Cô tuyệt vọng nói: “Bất luận miệng anh

nói gì thì cơ thể anh đã phản bội anh, sự cao hứng ban nãy của anh có được là vì chị ấy, anh... không hào hứng gì với em cả.”

Anh kéo tay cô vào chỗ đó, nói: “Nào, em perk him up (em đánh thức cậu bé) i...”

Cô liền rút tay lại. “Nếu anh có hứng thú thì việc gì em phải làm như thế?”

Anh đưa tay vào chỗ đó của cô liền bị cô gạt ra. “Đừng làm trò mèo này nữa, anh biết cái em cần không phải là... chuyện đó, mà là tình yêu...”

Anh tiu nguỉ rút tay về và không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ nằm một góc.

Thấy Allan không đếm xỉa gì đến mình, Ngải Mễ có cảm giác rằng hiện tại anh không quan tâm đến chuyện cô có buồn hay không, bất giác cảm phẫn nói: “Có phải chỉ có chết mới có được tình yêu của anh đúng không? Em cũng làm được, em chết cho anh xem...”

Cô chưa nói dứt lời thì Allan đã ngồi bật dậy và kéo cô lên. Anh để cô ngồi thẳng trước mặt anh, hai tay ôm chặt vai cô và nói từng chữ một: “Em nghe cho rõ đây, anh không cho phép em nói đến từ chết một lần nào nữa. Bây giờ em phải hứa với anh, không bao giờ được làm chuyện ngốc nghếch đó!”

Cô không biết nét mặt anh bây giờ là sốt sắng, giận dữ hay là cảm xúc gì khác, tóm lại là cảm xúc đủ để cô tỉnh táo trở lại, cô nem nép nói: “I promise (Em hứa). Anh cũng phải hứa.”

“I promise (Anh hứa). Bọn mình sẽ không làm chuyện ngốc nghếch đó, chết không giải quyết được vấn đề gì cả chỉ sống mới có hy vọng...”

49. Chương 48

Chương 48

Khi Ngải Mễ gần như quên mất sự tồn tại của “Cung Bình” thì “Cung Bình” lại có vẻ như không chịu được lẽ loi, gửi thẳng đến khoa cho Ngải Mễ một lá thư. Cô lấy lá thư đó từ hòm thư của khoa, ngó qua thì thấy nội dung tương tự bốn lá thư trước, nói nếu cô không rời xa Thành Cương thì cho cô “tàn đời”.

Hiện tại cô không còn tin “Cung Bình” chính là Jane nữa, mặc dù Jane có thể viết thư và nhờ ai đó gửi trong thời gian chỉ định, nhưng nếu như thế e rằng hơi khiên cưỡng. Cô không đoán được là ai, nhưng cô quyết định sẽ không cho Allan biết, để anh khỏi lo lắng.

Kết quả là Allan tìm đến trường cô, mang một lá thư của “Cung Bình” cho cô đọc, thư được gửi đến nhà, anh chưa mở ra xem nhưng anh đoán được nội dung bên trong. Cô mở thư ra xem thì thấy tương tự như bức thư gửi cho cô, cô đành phải lôi lá thư mình nhận được ra cho anh xem.

Lần này bất luận Ngải Mễ phản đối thế nào, Allan vẫn khăng khăng báo công an, anh còn gọi cả Tiểu Côn để nhờ vả những mối quan hệ của anh ta. Công an mang mấy lá thư đó đi nghiên cứu một thời gian, sau đó lại như điều tra tội phạm, bảo Allan liệt kê hết những cô gái mà anh quen ra để báo cho họ. Anh có vẻ lưỡng lự, hỏi họ cần những cái tên đó làm gì. Bên công an nói: “Loại thư này chỉ có những cô gái thích cậu viết, không tìm trong sổ danh bạ con gái mà cậu quen thì tìm ở đâu?”

Allan không chịu nói tên, Ngải Mễ biết là anh lại sợ công an lấy được tên sẽ túm đại vài người đi điều tra. Anh chàng công an bực bội nói: “Anh không nói tên thì chúng tôi làm được gì?”

Ngải Mễ nói: “Nói tên thì các anh làm được gì? Trước hết các anh phải nói rõ kế hoạch của các anh đã, sau đó chúng tôi mới quyết định có nói tên cho các anh biết không.”

Anh chàng công an tức đến nổi đom đóm mắt, nhưng vì ngại Tiểu Côn nên không nổi trận lôi đình, chỉ gọi Tiểu Côn ra ngoài trao đổi một lát rồi biến mất. Tiểu Côn gọi Ngải Mễ và Allan rời đồn công an rồi đưa họ về nhà.

Tiểu Côn nói với vẻ khó xử: “Các cậu không chịu nói cho bọn họ tên của đám con gái thì thật sự khó xử lý...”

Ngải Mễ nói: “Thôi, nói với bọn họ mấy cái tên rồi họ lại thu thẩm luôn người ta thì sao? Hay là dăm ba hôm lại đi tìm họ điều tra ư? Em nghĩ chắc chắn họ cũng chẳng điều tra ra được gì đâu, tốt nhất là không nên nhờ nữa.”

Tiểu Côn gật đầu, nói: “Em nói cũng phải. Nhiều vụ án nghiêm trọng hơn vụ này nhiều, nếu không nể mặt anh thì bọn họ cũng chẳng buồn dòm ngó đến hai người đâu. Mà người tên “Cung Bình” này cũng chưa có hành động gì, có thể chỉ là trò đùa ác của cô nào đó yêu Thành Cương thôi, dọa được cậu ta là tốt nhất, không dọa được cậu ta thì đành phải đứng nhìn thôi.”

Ngải Mễ nói: “Đúng vậy, nếu muốn giết em thật thì việc gì phải hao công tốn sức thông báo với em như vậy? Sợ em không cảnh giác cô ta à? Toàn là trò trẻ con, nếu để em làm, chắc chắn em sẽ làm ngon hơn thế nhiều.”

Tiểu Côn cười hề hề, nói: “Hê, anh có cảm giác là em làm để Thành Cương phải lo lắng cho em.”

Ngải Mễ cũng không nể nang: “Em lại nghĩ là anh, anh có động cơ và thời cơ gây án.”

Tiểu Côn cười, nói: “Anh mà làm thì chắc chắn cũng ngon hơn thế nhiều. Thôi, bọn mình không chỉ trích nhau nữa, thực ra Thành Cương mới là kẻ tội đồ. Đẹp trai cũng phải có giới hạn, như anh là đủ rồi. Đẹp trai quá thì thành ra táng tận lương tâm, hại nước hại dân. Đàn bà mà đẹp quá thì gọi là “hồng nhan họa thủy”, đàn ông đẹp quá thì là cái gì họa thủy đây? “Hoàng nhan họa thủy” hả? Tốt nhất là Thành Cương không nên có người yêu, không có người yêu thì chẳng có ai buồn khổ, thiên hạ sẽ thái bình.”

Ngải Mễ sợ Allan cũng nghĩ như thế nên không nói gì nữa, sợ Tiểu Côn nói dài nói dai thành ra nói đại. Về đến nhà, cô hỏi Allan: “Sao trên đường đi... anh chẳng nói gì vậy?”

“Anh đang nghĩ không biết ai có khả năng là “Cung Bình”? Chắc chắn là người rất quen thuộc, vì cô ta biết địa chỉ nhà em, lại biết địa chỉ trường, trong khi trước đó cô ta không biết, thế nên... rất có thể chính là cô bạn trong buổi sinh nhật lần trước.”

Lão Dương là người phụ trách khâu chụp ảnh hôm sinh nhật, Allan liền xin phim của lão Dương rồi rửa cả bộ ảnh, sau đó cho Ngải Mễ xem những bức ảnh đó, người nào anh quen liền nói hết tên cho cô, người nào anh không quen thì cũng bảo Ngải Mễ nhớ hình dáng, khuôn mặt của các cô gái đó, như thế sau này gặp có thể dễ phòng. Cuối cùng anh dặn cô: “Đây là những người mà anh có thể nghĩ ra, nhưng không có nghĩa rằng “Cung Bình” nằm trong số những người này, em phải hết sức cẩn thận.”

Ngải Mễ cười, nói: “Lần này không phải em thần hồn nát thần tính, mà là anh đó nhé.”

Allan cười tự giễu. “Biết làm thế nào được, đành phải vậy thôi. Giờ thì cũng đã hiểu được phần nào suy nghĩ của phía công an khi thu thẩm anh rồi. Đã không biết ai là hung thủ thì đành phải coi tất cả mọi người là nghi phạm thôi.”

“Giống như em vậy, vì không biết ai là tình địch thật nên đành phải coi tất cả các cô gái là tình địch thôi.”

“Em lại lôi chuyện đó ra rồi đấy.” Allan áy náy nói: “Anh thấy anh toàn gây ra rắc rối cho em thôi. Em yêu anh mà hình như chẳng được sống ngày nào yên ổn cả, không vì anh phải sống trong sự lo lắng, sợ hãi thì cũng vì mình mà phải sống trong lo lắng, bất an.”

“Nhưng em cam tâm tình nguyện mà, kể cả “Cung Bình” có giết em thì em cũng không hối hận.”

Anh ôm chặt cô, nói: “Rốt cuộc anh có điều gì... mà được em yêu như vậy?”

“Em không biết, chỉ vì trong lòng... muốn thế thôi.”

Tối hôm đó cô không về trường, anh nói ngày mai sẽ đưa cô về sớm, sau đó cả ngày anh sẽ ở trường với cô, nếu không, anh không yên tâm.

Đêm đến, cô lại về phòng mình nằm xuống giường, đợi bố mẹ ngủ rồi sang phòng anh. Sau khi bố mẹ Allan về Canada, cô đã chuyển về phòng mình, cô không phải nằm giường nhỏ nữa mà quay trở lại với chiếc giường

rộng, nhưng thói quen sang phòng anh dường như không thay đổi. Hóa ra bất kỳ chuyện gì, khi đã thành thói quen rồi thì sẽ không có ai hỏi thói quen này có vô lý hay không.

Cô nằm một lát, đang định sang phòng anh thì anh đã mò vào phòng cô. Vừa vào anh liền đóng cửa và chốt lại, đến bên giường cô, không nói không rằng mà ghì siết lấy cô. Cô thích kiểu sốt sắng này của anh, vì ít nhiều còn có nét giống với việc mất đi lý trí. Nhưng bất luận sốt sắng đến đâu, anh vẫn thích kiên nhẫn cởi từng cúc váy ngủ của cô, nói niềm vui của sự chờ đợi đó không gì có thể thay thế.

Anh cởi cúc, còn cô thì chờ đợi cảnh tượng sắp diễn ra. Mỗi lần ở màn dạo đầu, anh đều khởi động rất kỹ, động tác vô cùng nhẹ nhàng, chậm rãi, mỗi nhịp đều khiến cô có thời gian trải nghiệm, anh bảo như thế là do anh “bận cả hai đầu”. Sau đó, anh bắt đầu tăng tốc, khiến cô có cảm giác như bắt nhịp không kịp, đành phải bốc chày cùng anh. Đến cuối, anh đẩy nhanh nhịp điệu, cô thường phải để dành sức mới có thể cùng anh về đích ở bước cuối cùng.

Cởi cúc xong, anh kéo chiếc váy xuống phía dưới chân cô và bỏ sang một bên, sau đó cởi quần áo mình, tắt đèn và bắt đầu bước vào giai đoạn khởi động. Trong bóng tối, cô cảm nhận được sự dịu dàng của anh, nhưng cô phát hiện ra anh “bận cả hai đầu” một lúc thì chuyển sang tư thế hai tay chống lên, khiến phần trên cơ thể anh không còn áp sát cơ thể cô, và anh cũng không nói gì, không hôn tới tận cô, thì thầm bên tai cô như những lần trước.

Cô cảm thấy rất lạ, nhưng lại không nhìn rõ nét mặt anh, và thế là cô đưa tay bật đèn lên. Cô vô cùng sửng sốt khi phát hiện ra mắt anh ngân ngấn nước, mặt cũng có nước mắt. Đèn bật lên bất ngờ khiến anh giật bắn mình, nói “em...” rồi dừng động tác và gục mặt xuống gối.

Cô hỏi: “Sao... anh... lại khóc?”

Anh đưa tay tắt đèn và giữ chặt tay cô, không cho cô bật đèn lên nữa. Cô giãy giụa một lát nhưng không cử động được, đành thôi. Vừa nãy anh không quan tâm đến chuyện rèm cửa, cô còn đang mừng thầm, tưởng anh đã quên được Jane, kết quả hôm nay còn tệ hơn cả kéo rèm, còn khóc nữa. Cô hỏi: “Anh hôm nay làm sao vậy?”

Anh dùng miệng khóa chặt miệng cô lại, cô quay mặt tránh đi, giọng cao hơn: “Rốt cuộc là thế nào? Anh lại nhớ đến chị ta hả?”

Anh buông tay ra, trở mình nằm vật xuống giường, nặng nề đáp: “No.”

“Thế anh nghĩ đến ai?”

Hồi lâu, anh mới đáp bằng giọng khàn khàn: “You.”

Cô nghĩ trình độ nói dối của anh ngày một cao hơn, dám lời cả cô ra, chắc là nghĩ cô sẽ không ghen với chính mình. Cô quay sang, mặt đối mặt với anh: “Nghĩ đến cái gì của em? Em có cái gì... đáng để anh phải khóc đâu?”

Cô hỏi mấy lần, anh mới nói: “Your first time (Lần đầu tiên của em)”

“Lần đầu tiên của em làm sao?”

Hồi lâu anh mới nói: “You... opened yourself up to me, pletely trusted yourself to me... (Em mở lòng trước anh, hiến dâng tất cả cho anh...)”

Cô không tin vào lý do đó, trong đêm đầu tiên của cô, anh không hề khóc, tại sao tự nhiên bây giờ lại khóc vì sự hiến dâng hết mình của cô?

“Anh nói dối em.”

“Anh nghĩ đến em thật mà, anh... không thật sự coi trọng chữ trinh nhưng nghĩ đến việc em... tin tưởng anh như thế, hiến dâng tất cả cho anh, không cảm động... sao được.”

“Nhưng đó là chuyện... lâu rồi mà. Sao tự nhiên hôm nay anh lại nhớ đến?” Cô hỏi với vẻ không tin.

“Anh không biết, không phải ở mọi thời điểm con người đều có thể giải thích suy nghĩ và hành động của mình, có lúc người ta làm việc gì đó một cách vô thức.” Anh nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Có lẽ vì hôm nay em bảo... kể cả “Cung Bình” có giết chết em thì em cũng...”

“Anh nói dối. Nếu em chỉ nói một câu mà anh đã cảm động như vậy thì Jane đã hy sinh... cả tính mạng vì anh, anh không cảm động hơn à?”

Allan thở dài rồi không nói gì nữa.

Cô biết anh đang giận, nhưng cô cảm thấy vô cùng ảm ức, tại sao anh được khóc mà cô không được hỏi? Anh không khóc thì làm sao tự đứng vô duyên vô cớ cô lại hỏi anh được? Khóc trong lúc make love, ai thấy cũng phải hỏi vài câu chứ? Điều khiến cô buồn nhất là anh không chịu nói thật, bất luận trong lòng anh có nỗi đau nào, chỉ cần anh chịu nói ra với cô, bọn họ có thể cùng cố gắng để chiến thắng nỗi đau đó. Nhưng anh cứ quanh co thế này, cô không biết tình yêu của họ sẽ phải tiếp tục và phát triển thế nào.

Cô rất sợ anh im lặng thế này, bèn lắc anh liên tục: “Anh đang nghĩ gì vậy? Tại sao anh không nói gì hết?”

Giọng Allan khàn khàn đáp: “Anh không biết phải nói gì, anh nói gì, làm gì thì em đều giải thích theo hướng mà em không thích nhất. Hiện tại em như đang mở một đồn thu thẩm gia đình...”

Câu nói này khiến cô buồn vô cùng, cô yêu anh, thương anh như thế, chỉ mong được giao cả mạng sống của mình cho anh, luôn luôn cố gắng thấu hiểu suy nghĩ, tâm sự của anh, kết quả anh lại ví cô như đồn thu thẩm. Cô hỏi: “Chẳng lẽ em... đã hạn chế sự tự do của anh ư?”

“Em không hạn chế sự tự do của anh, nhưng hiện tại giọng điệu của em giống hệt những người ở đồn thu thẩm, mở miệng ra là “anh nói dối”, “anh không lừa được em đâu”.”

Cô sững sờ hỏi: “Em nói như vậy ư?”

“Đây đã trở thành lối mòn trong tư duy của em, thế nên em không cảm nhận được đâu.”

“Nhưng nếu anh... không nói dối thì làm sao em nghĩ như thế được?”

Allan bắt lực lắc đầu. “Người ở đồn thu thẩm cũng như thế, không tự hỏi bản thân có mắc sai lầm trong phán đoán hay không mà coi mọi ý kiến là những lời dối trá, trước khi chứng minh được rõ ràng một người là vô tội, bọn họ đã kết luận trước là anh ta có tội rồi.”

Cô chưa bao giờ nghe thấy anh nói với cô bằng những lời lẽ như thế, tựa như cô là một kẻ trong đám người ở đồn thu thẩm thật. Cô không dám nói gì nữa vì sợ anh nói ra những câu càng khiến cô không thể chịu đựng nổi.

Hai người cứ lặng lẽ nằm như thế, một lát sau, Allan nói: “Ngủ thôi, muộn rồi, mai em còn phải đi học nữa.” Anh để cô gối đầu lên cánh tay anh, nhưng nằm mãi mà cô không chợp mắt được. Cô mong anh sẽ dỗ dành và khởi động lại lần nữa, không phải vì hiện tại cô ham muốn chuyện đó, mà như thế có thể chứng tỏ anh không giận nữa.

Nhưng anh không làm gì hết.

Cô cố gắng chịu đựng mới không bật khóc. Cô nằm trong lòng anh mà anh không hề có cảm giác gì, cô không biết ngoài việc anh không yêu cô nữa thì còn có lời giải thích nào nữa không.

Cô có cảm giác rằng lần này anh giận thật, bình thường anh chẳng bao giờ giận, khiến cô quên mất rằng anh cũng sẽ giận và biết giận. Còn cô thì chỉ trích anh hết lần này đến lần khác, một mặt là vì trong lòng cô có những suy nghĩ đó, mặt khác cũng là vì chỉ muốn nghe anh giải thích, phản bác. Bản thân anh cũng biết con gái sa vào lưới tình thích phán xét người yêu, tại sao anh không chịu thông cảm và phối hợp với cô chứ?

Cô rất sợ hãi, cảm thấy hiện tại anh ngày càng xa cô và gần Jane hơn. Chắc chắn là anh đã coi Jane là vị cứu tinh, vì nhật ký của Jane đã xóa tội cho anh, còn anh lại ví cô như người ở đồn thu thẩm, luôn luôn đổ oan cho anh. Nhưng cô cảm thấy đây không phải là lỗi của cô, nếu anh không đi kéo rèm cửa và không nấp trong bóng tối khóc thầm lúc make love thì cô có nổi giận như thế không? Và anh làm hai việc này chỉ có thể là vì Jane.

Cô nghĩ anh giận là vì cô đã đoán đúng được suy nghĩ của anh, khiến anh ngượng quá mà thành giận. Thảo nào đàn ông chỉ thích các cô gái vừa đẹp vừa ngoan, đẹp sẽ dễ gợi tình bọn họ, còn ngoan thì khiến bọn họ thích nói dối thế nào thì nói dối.

Trong luận văn anh nói, chết chỉ có thể khiến tình yêu vốn có ngưng kết lại, chứ không giúp cho nơi không có tình yêu sinh ra trái ngọt tình yêu, nhưng trên thực tế, cái chết đang sản sinh ra trái ngọt tình yêu ở nơi vốn ban đầu không có tình yêu. Một cô gái lúc sinh thời yêu anh một cách tuyệt vọng trong sáu, bảy năm trời, cuối cùng đã dùng cái chết để giành được tình yêu của anh.

50. Chương 51

Chương 51

Sáng hôm sau, Ngải Mễ tỉnh dậy đã là hơn tám giờ. Dường như cô không hề cảm nhận được sự chênh lệch múi giờ, chắc là đã Âu hóa hoàn toàn rồi. Lúc đầu cô còn định ngủ thêm lát nữa, nhưng sức nhớ ra Chân Thao nói ban ngày phải gấp sofa lại, thế là cô vội vàng bò dậy, định gấp sofa nhưng loay hoay một hồi mà không làm được gì.

Chân Thao có hẹn với mấy hướng dẫn nên đã đến trường. Ngải Mễ cuống hết cả lên, gọi điện thoại cho Tử Tu, Tử Tu không đến, cô đành phải gọi điện cho Eric. Eric hỏi một lát rồi nói: “Anh sẽ đến ngay.”

Ngải Mễ sợ chủ nhà ập đến trước khi Eric có mặt. Có chiếc giường sofa bày chênh ềnh thế này, nói gì đi nữa họ cũng sẽ không chịu tin cô chỉ là một người bạn đến chơi. Cô nghĩ, nếu bị chủ nhà phát hiện, đuổi cả hai đứa ra khỏi nhà thì thành ra hại Chân Thao. Đang lúc lo lắng thì Eric đến. Ngải Mễ xúc động như gặp vị cứu tinh, cảm thấy hình ảnh anh chàng cũng rạng ngời hẳn lên. Xem ra “tình cảm” chính là vì cảm kích mà sinh tình đây!

Eric đẩy nhẹ một cái đã gấp được chiếc giường lại. Rồi anh lại kéo ra, dạy Ngải Mễ cách gấp, cho cô thực hành mấy lần, chắc là không còn khó khăn gì nữa. Rồi anh hỏi: “Hôm nay em định làm gì? Có cần anh đưa đi không? Hôm nay anh rất rảnh rồi.”

Ngải Mễ đáp: “Thôi, không phiền anh nữa, bạn cùng phòng của em bảo chiều nay sẽ đưa em đi, anh gấp giường sofa giúp em là tốt lắm rồi.”

Eric nói: “Đợi bạn cùng phòng của em về thì chắc chẳng làm được việc gì nữa, thôi để anh đưa đi.”

Ngải Mễ thấy cũng đúng, liền viết mẫu giấy nhắn lại cho Chân Thao rồi để Eric đưa cô đi làm mấy việc. Buổi chiều, Eric đưa Ngải Mễ về, Chân Thao cũng đã có mặt ở nhà, nhìn thấy Eric liền gọi “soái ca, soái ca” trên đũa hồi lâu, Eric cũng gọi cô là “mỹ nữ, mỹ nữ”. Sau khi Eric tạm biệt ra về, Chân Thao liền nói: “Máy ảnh tớ còn mấy kiểu phim, muốn chụp cho xong còn mang đi rửa, tớ chụp cho cậu mấy pò nhé?”

Ngải Mễ hồ hởi đáp: “Tuyệt quá, tớ cũng đang muốn chụp gửi về nhà mấy tấm.”

Chân Thao liền chụp cho Ngải Mễ mấy tấm trong phòng rồi đề nghị: “Ra ngoài chụp thêm vài kiểu nữa đi!”

Hai người ra đến ngoài, Chân Thao không cho Ngải Mễ chụp trước nhà mình, nói: “Đừng chụp trước ngôi nhà tôi tàn này, bố mẹ cậu nhìn thấy lại buồn. Đây là nhà của một giáo sư người Hoa ở trường Đại học C, bao nhiêu năm nay cũng chẳng sửa sang gì, chỉ đám sinh viên đại lục nghèo như bọn mình mới ở. Mình tìm đại một ngôi nhà trên con đường này, chắc chắn hoành tráng hơn ngôi nhà này nhiều, chụp gửi về cho bố mẹ cậu mang đi đâu khoe cũng oách.”

Chân Thao chỉ vào ngôi nhà nằm phía đối diện. “Chụp nhà kia kìa, nhà kia nổi tiếng lắm, trước được quay phim đấy. Để lão Chân sang nói với mấy cô nàng đó, cho cậu chụp trước thăm cổ nhà bọn họ mấy tấm. Bọn họ rất nice, chắc chắn không vấn đề gì đâu.”

Ngải Mễ cũng là người thích chụp ảnh, nhìn ngôi nhà đó thấy đẹp thật, thậm chí trước nhà xanh mơn mơn nên cũng chẳng khách khí mà ngồi tạo dáng chụp mấy kiểu trên đó. Chụp xong, cô bèn hỏi Chân Thao: “Có cần để tớ chụp cho cậu mấy kiểu không?”

Chân Thao đáp: “Không cần, tớ chụp cảnh này lâu rồi. Chỗ nổi tiếng thế này, làm sao lão Chân bỏ qua được?”

Ngải Mễ tò mò hỏi: “Sao ngôi nhà này lại nổi tiếng vậy?”

“Trước đây có người chết bên trong.”

Ngải Mễ sửng sốt hỏi với vẻ đầy bất an: “Có người chết hả? Thế cậu ở nhà đối diện mà không... sợ à?”

“Có gì mà sợ? Có phải tớ chết đâu.” Nói xong, Chân Thao liền kể cho Ngải Mễ nghe chuyện đó. Hóa ra những ngôi nhà xinh xắn ngói đỏ, cửa sổ trắng kia, hầu hết là nhà của người Fraternity (Hội anh em) và Sorority (Hội chị em). Chỉ có những người thuộc Hội anh em, Hội chị em mới được ở cùng một ngôi nhà.

Những chữ cái trên mái hiên kia là chữ Hy Lạp, là tên của các Hội anh em, Hội chị em đó. Các sinh viên Mỹ đều coi việc là hội viên của Hội anh em hay Hội chị em nào đó là một niềm tự hào. Muốn gia nhập Hội anh em, Hội chị em cũng không đơn giản, nghe nói trải qua nhiều thử thách mới được vào Hội. Hình thức thử thách cũng vô cùng đa dạng, hoặc là yêu cầu bạn nhuộm tóc thành màu nào đó, hoặc là bắt bạn phải đi xin bao nhiêu tiền tài trợ, rồi còn rất nhiều hình thức thử thách kỳ quái khác, bắt bạn ăn sâu, uống nước bẩn..., tóm lại là muốn xem quyết tâm gia nhập Hội của bạn có lớn hay không.

Khu nhà đối diện là nơi ở của các hội viên trong Hội chị em rất nổi tiếng, mấy năm trước đã xảy ra án mạng khi Hội chị em này thử thách các chuẩn hội viên, gây chấn động cả trường. Hình thức thử thách chuẩn hội viên là yêu cầu các chuẩn hội viên đứng trên mái nhà, nhắm mắt lại vờ ngã ra ngoài, xem bạn có tin các hội viên khác sẽ kéo bạn lại trong thời khắc quan trọng hay không. Kết quả có chuẩn hội viên do chứng sợ độ cao, tim lại không thật khỏe nên đã qua đời do quá sợ hãi trong quá trình thực hiện thử thách.

Chân Thao kể rất hồn nhiên: “Thời gian ấy khu này náo nhiệt lắm, người thì phỏng vấn, kẻ thì quay phim, nhộn nhịp kinh khủng, xe ô tô trong trường chẳng còn đường mà đi nữa, sau đó chuyện này còn quay thành phim, chỉ tiếc là ngôi nhà bọn mình ở không được đưa vào.”

Buổi tối, Chân Thao đến trường, Ngải Mễ ở nhà một mình, nghĩ tới chuyện xảy ra ở ngôi nhà đối diện mà thấy sồn gai ốc. Cô cảm thấy người Mỹ thật lạ, mấy cô gái kia sống trong đó mà không sợ ư? Ở Trung Quốc, ngôi nhà từng có người chết sẽ bị coi là “nhà có dớp”, chắc chắn sẽ không có ai dám ở.

Cô còn nhớ khu nhà Jane từng ở sau này bị dỡ bỏ, mấy khu nhà bên cạnh cũng bị tháo dỡ và xây dựng một siêu thị ở đó. Cô không biết mấy khu nhà đó bị dỡ bỏ có phải là do chuyện của Jane hay không, nhưng sau khi chuyện đó xảy ra, nhà họ Giản và nhà đối diện đều không dám ở đó nữa, đây là điều hoàn toàn có thật.

Ngải Mễ được xem cảnh mấy khu nhà đó bị dỡ bỏ qua ti vi, nói là dùng kỹ thuật nổ định hướng, âm thanh không đưa vào cảnh quay, chỉ nhìn thấy mấy khu nhà đó từ từ ngã về một hướng, đầu tiên là xuất hiện mấy vết nứt, sau đó các bức tường ngã xuống như bị gấp lại, tựa như một người khổng lồ đã đứng quá lâu, tinh thần kiệt quệ, gục ngã xuống đất.

Không hiểu tại sao, ti vi còn quay ngược lại một số cảnh. Ngải Mễ vô cùng sửng sốt khi nhìn thấy mấy khu nhà đó từ từ dựng lên, tựa như người khổng lồ vừa tỉnh giấc, nhún vai là có thể gạt hết mọi mệt nhọc trong người, lại đứng dậy trong trạng thái tràn đầy sinh lực và vững chãi như cũ. Mấy cảnh quay ngược lại đó khiến cô vô cùng cảm khái, tại sao sinh mệnh của con người lại không thể quay đi quay lại như thế? Nếu có thể thì Jane đã đứng dậy giữa vũng máu, gột rửa sạch những vết máu trên người và lại biến thành cô gái với đôi mắt to tròn ngày nào.

Nếu như vậy thì cuộc sống của cô cũng có thể quay ngược trở lại, quay về với ngày cô mới quen Allan, có thể cô sẽ lặp lại rất nhiều chi tiết nhưng chắc chắn cô sẽ cố gắng né tránh những chi tiết khiến Allan bỏ cô mà đi.

Hôm đó, Ngải Mễ xem xong bản tin liền bắt taxi về khu nhà cũ của Jane, cô nghĩ chắc chắn Allan sẽ ở đó, nhưng hôm ấy cô không nhìn thấy Allan. Giữa dòng người đông đúc, cô nhìn thấy nơi mà cô và Allan đã từng “chi chi ua ua” biến thành đồng đồ nát, trước mắt cô lại hiện lên cảnh tượng: Allan và Ngải Mễ với

mái tóc bạc phơ sau nhiều năm quay trở lại khu vực này, tưởng niệm “chiến trường cũ” thời thanh niên của họ, tưởng niệm cô gái vì tình yêu mà vội vã rời xa nhân thế. Chắc hẳn hai người chỉ nhìn nhau mà không nói gì, chắc hẳn cả hai sẽ ngân ngấn nước mắt.

Lúc này ở nhà một mình, cô cứ có cảm giác trong nhà u ám thế nào ấy, không biết ngôi nhà này có người nào chết không? Cô nghĩ, Chân Thao học y, chắc hẳn là không sợ, kể cả ngôi nhà này đã từng có người chết thì cậu ta vẫn dám ở, nhưng cô thì rất sợ. Đang thần hồn nát thần tính thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô sợ quá vội bịt tai lại, một lát sau mới dám nhấc máy lên nghe.

Người gọi điện thoại là Eric, anh nói hôm nay thấy cô không có nồi cơm điện cắm cơm, anh lại có hai cái, muốn mang cho cô một cái, hỏi cô có tiện không. Ngải Mễ đáp ngay: “Tiện, anh mang sang đây đi!”

Eric liền lái xe đến ngay, thấy nét mặt Ngải Mễ có vẻ hốt hoảng, bèn hỏi dồn dập có chuyện gì. Không kìm được, Ngải Mễ bèn nói chuyện của ngôi nhà đối diện, Eric vội xin lỗi cô, bảo khi tìm nhà lại quên khuấy mất chuyện này. Lúc ấy chỉ nghĩ ngôi nhà này nằm trên tuyến đường có xe của trường đi qua, lại hợp với mức giá cô đề nghị nên đã quyết định đặt chỗ ở đây.

Ngải Mễ ngại quá, giải thích hồi lâu rằng đó không phải là lỗi của anh, nếu trách thì phải trách cô nhất gan quá. Eric bèn ở lại với cô, nói đợi bạn cùng phòng của cô về rồi anh về sau. Ngày mai anh sẽ tìm chỗ mới giúp cô.

Gần mười một giờ Chân Thao mới về, nhìn thấy Eric, cô tỏ ra khá bất ngờ. Ngải Mễ vội kể lại sự tình, Chân Thao liền an ủi: “Đừng sợ, người ta ở nhà đó còn không sợ nữa là cậu?”

Sau khi Eric ra về, Chân Thao liền trêu: “Lão Ngải cao tay thật! Chỉ một chiêu nhỏ đã lừa được Eric. Cũng phải thôi, đàn ông thường thích các cô gái nhất gan, như thế bọn họ sẽ được làm anh hùng mà.”

Ngải Mễ thấy oan quá, vội thanh minh: “Tớ chẳng có hứng thú gì với anh chàng này cả, thật đấy.”

Chân Thao cười lớn. “Cậu sợ gì chứ? Cậu tưởng lão Chân say anh chàng Hồng Kông đó thật à? Cậu không nghe người ta nói “chị em như thể tay chân, đàn ông như thể áo quần” đó sao? Cậu thích bộ quần áo đó thì cứ việc mặc, tớ xài bộ khác.”

Ngải Mễ vẫn khẳng định: “Tớ không có hứng thú với anh chàng Eric đó thật mà, trước tớ có một anh bạn trai, đó là mối tình đầu của tớ, trước khi quên hẳn anh ấy, chắc hẳn tớ sẽ không yêu bất kỳ ai...”

Chân Thao bèn ngắt lời cô: “Ngớ ngẩn, quả là ngớ ngẩn, ngược đời điển hình luôn, cách làm đúng là phải tìm một người trước rồi quên anh ta sau. Cậu không tìm người khác thì làm sao quên được anh ta? Từ trước đến nay tớ luôn duy trì phương châm để B giúp tớ quên được A, để C giúp tớ quên được B... Hiện tại tớ đã có thể quên đến E hoặc F rồi. Gosh (Trời ạ), chắc chỉ một thời gian nữa là tớ sẽ quên được hết bằng chữ cái tiếng Anh. Nhưng tớ nói cho cậu biết nhé, đây là cách tốt nhất để trị liệu vết thương, nếu không cậu sẽ mãi mãi không bao giờ thoát khỏi được sự ám ảnh của quá khứ.”

“Tớ với cậu không giống nhau, cậu là người... sống rất phôi phôi...”

“Hê hê, cậu đừng tưởng lão Chân lúc nào cũng phôi phôi thế này, trước đây chẳng giống cậu à? Tưởng là chỉ có cách đợi đến khi vết thương tình hoàn toàn bình phục mới có thể yêu người khác. Tình đầu khó quên, đó là chân lý, nhưng nếu cậu nhanh chóng tìm được mối tình thứ hai thì cũng sẽ quên được ngay thôi.”

Mối tình đầu của tớ tên là Vương Ba, rất giống Lưu Đức Hoa, nhưng cao hơn Lưu Đức Hoa, rất đẹp trai, rất nhiều cô thích. Tớ cũng yêu thầm anh ta nhưng không dám thổ lộ vì biết anh chàng sẽ không để mắt đến tớ. Sau đó anh ta tốt nghiệp thạc sĩ, một thời gian dài mà không xin được việc. Lúc đó anh ta không có học bổng, không có việc làm, có thể coi là nghèo rớt mồng tơi. Tớ chưa bao giờ tưởng tượng lại có một anh chàng đẹp trai như thế bỏ kết mình, nhưng sau đó anh ta bắt đầu theo đuổi tớ, chẳng mấy mà bọn tớ đã sống chung với nhau, ở ngay tại căn nhà này.

Tớ có học bổng nên mọi sinh hoạt phí của anh ta đều do tớ phụ trách, tháng nào học bổng của tớ cũng hết sạch, còn nợ không ít tiền trong thẻ tín dụng. Thời gian đó bọn tớ sống cũng khá vui vẻ, nhưng rồi anh ta xin được một công việc ở New York và phấn chấn về đó làm. Đợt ấy là Tết, tớ về Thượng Hải, làm như anh ta bảo, đến nhà anh ta lấy rất nhiều đồ và mang sang bên này cho anh ta, còn tha cả cây guitar sang cho

anh ta nữa. Sau khi sang, tớ nghe một cô bạn gái ở New York kể, hình như Vương Ba có bạn gái rồi, cô ấy gặp họ đi với nhau mấy lần.

Tớ gọi điện thoại hỏi anh ta, anh ta thừa nhận và bảo rất xin lỗi, nhưng anh ta không tìm được cảm giác với tớ. Tớ hỏi anh ta, thế đồ đạc em xách sang bên này cho anh thì thế nào? Anh ta bảo em cứ gửi cho anh, anh sẽ gửi em tiền cước phí. Tớ gửi đồ đi, đến tiền cước phí anh ta cũng không thèm gửi trả.”

“Người như thế thì tiếc gì nữa.”

“Tớ cũng nghĩ như vậy, mỗi lần ngã là một lần bớt dại. Cũ không đi thì làm sao có mới. Nhưng chuyện tình cảm rất khó nguôi ngoai, dù gì cũng là mối tình đầu, về tình cảm, về chuyện kia cũng là lần đầu tiên của mình. Nếu người yêu đầu tiên là kẻ không ra gì thì rất dễ khiến người ta mất lòng tin vào tình yêu. Nhưng rất may là tớ đã nhanh chóng bình phục sau cú sốc này, vì tớ đã được gặp một người vô cùng tuyệt vời, không những đẹp trai hơn Vương Ba mà còn rất nice.”

“Là anh chàng Jason kia hả?”

“Đúng vậy, cậu đoán giỏi thế.” Chân Thao nói tiếp: “Hồi ấy tớ đi làm thêm ở tòa nhà Bắc Kinh, một hôm, có một anh chàng đến phụ trách khoản order (gọi món). Trước đây những nhân viên phụ trách mảng order mà ông chủ thuê đều là người Mỹ, ông ta kêu người Trung Quốc bọn mình nghe nói không tốt, sợ ảnh hưởng đến khách hàng, nhưng lần này là một anh chàng người Trung Quốc, rất đẹp trai, mọi người đều gọi anh ấy là Jason.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, tớ đã đem lòng yêu, vì không những anh ấy đẹp trai mà còn rất phong độ và thông minh. Tớ đặc biệt thích ánh mắt anh ấy, vô cùng dịu dàng, vô cùng... biết nói thế nào nhỉ? Có người trong nhà hàng nói ánh mắt của anh ấy giống ánh mắt của chúa Jesus. Tớ chưa đến nhà thờ bao giờ nên có biết ánh mắt của chúa Jesus là thế nào đâu, nhưng tớ có cảm giác rằng anh ấy là một người đáng tin tưởng, là một người... sẵn lòng hy sinh vì bạn bè, và sự hy sinh này không đòi hỏi phải được đáp đền.

Ông chủ của tòa nhà Bắc Kinh nổi tiếng khó tính nhưng cũng không bắt thóp được điểm yếu nào của Jason, vì anh ấy không bao giờ để xảy ra sai sót khi nhận order, quan hệ với khách hàng cũng tốt. Khi bọn tớ bê đồ ăn bộn quá, anh ấy sẽ giúp bọn tớ, nhưng không bao giờ nhận tiền tip mà khách cho, bọn tớ chia cho anh ấy cũng không nhận. Anh ấy bảo có học bổng rồi, anh ấy chỉ muốn cảm nhận cảm giác đi làm là thế nào thôi.

Cứ có cơ hội là tớ lại tìm anh ấy nói chuyện, hầu hết là tớ kể chuyện của tớ với Vương Ba, tâm sự với anh ấy. Jason rất hiểu biết, đặc biệt là vấn đề tình yêu, chỉ vài ba câu là anh ấy đã khuyên giải cho tớ cảm thấy nhẹ lòng và bật cười được.

Sau đó, nhà hàng có đầu bếp mới, vì chưa quen nên đồ ăn xào rất chậm, đĩa đặt trên lò một lúc là nóng, cộng thêm độ nóng của thức ăn nữa, đĩa nào cũng nóng bỏng tay, tớ đành phải quần bằng dĩa ở mười đầu ngón tay, nếu không chẳng bê nổi đĩa. Ông chủ nhà hàng nhìn thấy liền chửi tớ là được chiều chuộng nên không chịu được vất vả, bắt tớ phải biến, làm tớ tức phát khóc, Jason đã đứng ra bảo vệ tớ, ông chủ nói cậu mà còn xen vào thì tôi đuổi cả cậu luôn. Jason liền xin nghỉ, ông ta đành phải chịu hire back (thuê lại) hai đứa tớ.

Thời gian ấy, tớ yêu Jason đến phát điên, chỉ tiếc là anh ấy có người yêu từ lâu rồi.”

Ngải Mễ tò mò hỏi: “Người yêu của anh ấy thế nào? Chắc xinh lắm nhỉ?”

“Ừ, xinh lắm, người Hoa sinh ra ở Mỹ, con lai, tóc màu hạt dẻ...”

“Thế cậu... đành bỏ cuộc ư?”

“Không bỏ cuộc thì làm sao?” Chân Thao nói. “Người ta là người Hoa sinh ra ở Mỹ, lại lo được giấy tờ cho Jason, tớ là cái quái gì? Nhân lúc còn chưa gây thiệt hại lớn về người, phải tranh thủ rút sớm chứ!”

51. Chương 52

Chương 52

Ngải Mễ cho rằng Chân Thao nhanh chóng quên được mối tình đầu như thế là do Vương Ba phối hợp quá ăn ý. Vương Ba tiêu của Chân Thao nhiều tiền như vậy, đến cuối cùng hứa sẽ gửi tiền cước phí bưu điện cho Chân Thao rồi lại không gửi. Nếu Allan cũng thất đức như thế thì Ngải Mễ cũng đã quên anh chàng từ lâu rồi.

Ngoài ra Chân Thao cũng rất may mắn, nhanh chóng gặp được một người tuyệt vời, đẹp trai hơn Vương Ba, Ngải Mễ điểm lại những anh chàng cô đã gặp, bất luận là người quen hay người lạ, đều không ai tuyệt vời như Allan, từng phương diện không thể sánh được với Allan, nói gì đến chỉ số chung.

Đương nhiên, Ngải Mễ cũng sẽ không thừa nhận đó là do cô chẳng gặp được mấy anh chàng. Cô đành biện minh ỉn rằng, đúng là mình quen không nhiều người, nhưng phim ảnh thì xem đâu có ít, rồi cả tiểu thuyết nữa? Trong phim, trong tiểu thuyết mình cũng đâu có thấy ai hơn Allan đâu.

Cô biết mọi người sẽ nói cô là “trong mắt người tình có Tây thi”, câu này cô chỉ thích hai chữ “người tình”, “người tình” có nghĩa như each other, nếu yêu đơn phương sẽ không được gọi là người tình. Nếu cô đã ưng mọi mặt ở Allan thì chứng tỏ họ là người tình. Nhưng cô biết còn có nhiều cô gái cũng ưng mọi mặt ở Allan, chẳng lẽ hững là người tình của anh ư? Cách nói trong tiếng Anh vẫn khách quan hơn: Beauty is in the eyes of the beholder (Cái đẹp là do sự đánh giá chủ quan của mỗi người). Đúng lúc cô phát hiện ra vẻ đẹp của Allan, biết làm thế nào được?

Chân Thao nhiệt tình xúi giục Ngải Mễ đi cửa Eric, nói Eric hơi thấp một chút nhưng được cái đẹp trai, phẩm chất đạo đức không tồi, sau này chịu khó ngồi tâm sự, làm tình, còn ít ra ngoài với anh chàng. Kể cả bắt đắc dĩ phải ra ngoài thì đừng đi giày cao gót, đừng đi ngang hàng với nhau, nhớ để một người đi trước, một người đi sau, như thế chắc chắn sẽ không có ai phát hiện ra Eric thấp quá.

Ngải Mễ không biết có phải Chân Thao cố tình phá hoại hình ảnh Eric trong lòng cô hay không, bất luận phải hay không thì kết quả đều như nhau. Đến khi nhìn thấy Eric, cô lại nhớ đến học thuyết “một người đi trước, một người đi sau” của Chân Thao và chỉ muốn phì cười. Cảm giác đầu tiên của bạn khi gặp một anh chàng nào đó mà là buồn cười thì rất khó có thể nảy sinh tình yêu.

Eric muốn tìm hộ Ngải Mễ nhà khác nhưng cô đã từ chối, cô không muốn phải xa Chân Thao, hơn nữa con đường này nhiều thanh niên ở, nói như lời bà cô là “dương khí” thịnh, Ngải Mễ cũng không thấy sợ nữa.

Bản thân Chân Thao cũng không đi cửa Eric, Ngải Mễ hỏi cô nằng tại sao, Chân Thao liền bảo “bạn mờ mắt”. “Nếu cậu có ba bài tập, hai bản báo cáo, một bài thi, cộng thêm nửa dự án phải nộp, cậu có còn thời gian đi cửa cẩm nữa không? Nhân cơ hội bất tiện, khi cậu bận tối mắt tối mũi, cậu làm gì còn thời gian để nghĩ tình yêu “tròn hay méo” nữa?”

Chẳng mấy chốc, Ngải Mễ đã bận đến mức không còn thời gian để nghĩ tình yêu “tròn hay méo” nữa, vì khoa tiếng Anh của trường Đại học C có quy định, mọi nghiên cứu sinh tiến sĩ không lấy bằng thạc sĩ ở trường Đại học C đều phải thông qua Entrance (kỳ thi nhập học) được tổ chức sau khi nhập học nửa năm, không qua được thì đành phải khăn gói về nước thôi.

Ngải Mễ lên khoa lấy danh mục sách cần đọc, vừa liếc đã suýt ngất: Hơn một trăm cuốn sách. Đọc tiếp yêu cầu thì ngất hẳn: Thi là thi nói, câu vấn đáp phải trích dẫn phong phú, luận cổ luận kim, sao cho giám khảo phải trợn mắt vì choáng.

Thế có nghĩa là anh chỉ đọc một trăm cuốn sách này thôi vẫn chưa đủ mà phải đọc ít nhất mấy cuốn bình luận về mỗi cuốn sách nữa. Trời đất ạ, thế có nghĩa là phải vài trăm cuốn ư? Cứ nghĩ đến đó là cô cảm thấy mồm miệng khô khốc, tưởng như đã phải chấm nước bọt để gỡ mấy trăm cuốn sách vậy.

Không học bằng tiến sĩ này nữa cũng không sao cả, bao nhiêu người không học tiến sĩ vẫn sống sờ sờ đó thôi? Nhưng nếu không thông qua kỳ thi này, bị trường đuổi về sẽ chẳng còn mặt mũi nào để sống, hơn nữa tự tử cũng không thể thay đổi được thực tế rằng anh thi không qua, chỉ có cách là mua khẩu súng, gây ra một vụ gì đó thật chấn động mới có thể khiến người ta quên đi nguyên nhân đằng sau sự kiện gây chấn động kia.

Ngải Mễ quyết định phải thi qua, qua rồi không học tiến sĩ cũng không sao, nhất quyết không thể để trượt. Đối với người Trung Quốc, còn có gì quan trọng hơn thể diện?

Gần như chỉ cách một vài hôm là Ngải Mễ lại phải khuôn một túi sách bụi từ thư viện về, vài ngày sau lại lặc lè vác đi trả. Chiếc bàn nhỏ cạnh giường cô lúc nào cũng chất đầy sách. Ngày nào mở mắt ra cũng phải đọc sách, đọc đến khi nào mắt không mở được nữa thì thôi, ngay cả khi nằm mơ cũng mơ thấy các từ tiếng Anh đang nhảy múa trước mặt.

Mấy ngày trước khi diễn ra buổi dạ hội Trung thu, Chân Thao hỏi Ngải Mễ có tham gia hay không, nói cậu không đến xem chàng Don Juan số một của trường Đại học C à? Lần này là đấu giá, cậu không những được chiêm ngưỡng chàng, mà còn có thể mang nhiều tiền đi, bỏ tiền ra đấu giá mời chàng khiêu vũ, hoặc mời chàng ăn tối với cậu. Chỉ tiếc là không được mời lên giường, nếu không lão Chân dù có bán thân cũng phải tích cóp đủ tiền mời chàng đến xài xem sao.

Ngải Mễ liền đề nghị: “Bán thân thì thà cậu bán thẳng cho soái ca còn hơn.”

Chân Thao liền cười lớn: “Lão Ngải, chiêu này của cậu cao thật. Tớ bán cho chàng, chàng make love với tớ rồi còn phải trả tớ tiền. Tớ lại dùng tiền chàng trả để đấu giá chàng, đấu được, chàng lại phải make love với tớ. Wow, wow, làm ăn không cần bỏ vốn, kiếm cũng không khó!”

Ngải Mễ biết Chân Thao chủ yếu là nói cho vui, dám nói những điều mà các nàng thực nữ khác không dám nói, nói rất thoải mái nhưng thực ra lại không dám làm.

Chân Thao hỏi: “Tối Trung thu cậu đi không?”

Ngải Mễ rầu rĩ nói: “Giờ tớ lấy đâu ra thời gian tham gia dạ hội? Một đồng sách kia, kể cả ngày ngày không ngủ tớ cũng chẳng đọc hết được, thôi hôm đó tớ không đi đâu.”

“Cái chuyên ngành dỏm của cậu, học xong có xin được việc đâu mà còn rắc rối như vậy, tốt nhất là chuyển ngành đi. Chuyển sang ngành máy tính ấy, tớ có hai người bạn học ngành này, đều chưa xong thạc sĩ đã xin được việc, hiện tại vừa làm vừa viết luận văn thạc sĩ.”

Ngải Mễ hỏi: “Từ tiếng Anh chuyển sang máy tính, có vẻ hơi xa quá nhỉ?”

“Xời, có sao? Giờ có ai không chuyển sang ngành máy tính? Học nhạc còn chuyển hết sang máy tính nữa là, cậu học tiếng Anh sao không chuyển được? Dù gì thì các lập trình máy tính đều được viết bằng tiếng Anh chứ có phải viết bằng nốt nhạc đâu? À, tớ nhớ ra rồi, Jason cũng từ ngành văn học như cậu chuyển sang máy tính đấy, cậu có thể hỏi anh ấy chuyện chuyển ngành. Cậu có cần số điện thoại của anh ấy không?”

Ngải Mễ vẫn đang nặng tình với Allan ở trong nước, không còn đầu óc nào mà nghĩ đến chuyện chuyển ngành máy tính nên chỉ đáp cho qua chuyện: “Ok, sau này tớ sẽ hỏi anh ấy vậy.”

Chân Thao cho cô số điện thoại, một số là điện thoại nhà, một số là điện thoại văn phòng. Cô liếc qua và thấy khá hài hước. Số điện thoại soái ca “soái” thật, đặc biệt là bốn chữ số cuối cùng, một số là “7714” (phát âm tiếng Trung như “tất cả cùng chết”), số kia là “0414” (phát âm tiếng Trung như “thà là chết đi”). Cô vút đại số điện thoại ở đâu đó và rồi cũng quên ngay.

Tối Trung thu, Chân Thao tham gia, trước khi đi còn dặn Ngải Mễ nhất định phải đợi cô về để truyền đạt tinh thần của buổi dạ hội, kết quả Ngải Mễ đọc sách mệt quá, Chân Thao chưa về, cô đã ngủ thiếp đi.

Bận rộn đến tận đầu tháng Hai năm 2001, Ngải Mễ qua được kỳ thi nhập học mới thở phào nhẹ nhõm. Trước ngày Valentine, Chân Thao bàn với Ngải Mễ rằng cô muốn mời một người đến nhà ăn cơm, xem Ngải Mễ có thể nấu nướng được không. Ngải Mễ hỏi là ai, Chân Thao liền bảo là “soái ca Tân Cương”.

Vừa nghe đến cụm từ “soái ca Tân Cương” là Ngải Mễ nhớ đến việc Allan mang dòng máu Kazakhstan, Kazakhstan không là Tân Cương thì là gì? Cô liền thăm dò: “Soái ca Tân Cương này họ gì vậy?”

“Tên dài lắm, chẳng ai muốn nhớ, mọi người đều gọi là Mai Mai Di, họ Hán hình như là Thành gì đó.”

Ngải Mễ sững sờ hỏi: “Thế tên anh ấy là gì?”

“Thành Công hay Thành Tài gì đó, tên đặt hơi nhỏ, chắc chắn là phải chọn tên hay rồi.”

Ngải Mễ vội nói: “Cậu mời đến đi, cứ mời đến đi, tớ sẽ phụ trách nấu nướng.”

Chân Thao cười hi hi. “Mời anh ấy đến thì cậu phải làm món gà đấy.”

“Tại sao?”

“Vì anh ấy không ăn thịt lợn, cậu không làm thịt gà thì phải làm thân trâu ngựa đáp đền đó.”

Một ngày sau, Chân Thao nói với Ngải Mễ rằng đã mời được “soái ca Tân Cương”, bảy giờ tối Valentine sẽ đến ăn cơm.

Ngải Mễ rất hồi hộp, nghĩ bụng “soái ca Tân Cương” này có thể là Allan, vừa đẹp trai lại họ Thành, chẳng lẽ Allan sang Mỹ rồi ư? Nhưng Chân Thao nói anh chàng này không ăn thịt lợn, hình như điểm này hơi khác, vì Allan ăn thịt lợn. Hay là Allan sang Mỹ rồi theo đạo Hồi nên không ăn thịt lợn nữa?

Chân Thao nhờ Ngải Mễ phụ trách nấu nướng chủ yếu là do cô nàng phục sát đất tay nghề nấu ăn của Ngải Mễ. Sau khi sang Mỹ, tay nghề nấu ăn của Ngải Mễ lên hẳn. Thời gian ôn thi bận rộn, mọi hoạt động vui chơi giải trí đều bị hủy, nhưng nấu cơm vẫn duy trì hằng ngày. Mấy ngày đầu sang Mỹ, chỉ ăn vài bữa bánh mì kẹp xúc xích, ý chí của cô đã lung lay hẳn, tự nhiên lại sinh ra thù Mỹ, để tăng cường ối quan hệ Trung – Mỹ, cô quyết định sẽ tự nấu ăn.

Giai đoạn ấy để tiết kiệm thời gian, mỗi tuần cô chỉ nấu một lần, một lần sẽ nấu hết đồ ăn cho cả tuần, ngày thường sẽ hâm nóng thức ăn bằng lò vi sóng rồi ăn. Đến cuối tuần, Ngải Mễ sẽ bỏ ra nửa ngày để nấu cơm, cô chỉ làm những món hấp, luộc, nướng gì đó, vì trong quá trình nấu, cô còn tranh thủ đọc sách được. Cô thường xuyên cùng lúc bật bốn bếp, một bếp luộc trứng lá trà, một bếp hầm xương với rong biển, một bếp hầm gân bò với cà chua, bếp còn lại hấp thịt ngào bột.

Lò nướng ở dưới cũng hoạt động không ngơi nghỉ, không nướng bánh thì nướng cánh gà, nướng ngô, nướng khoai lang. Hồi còn ở trong nước, cô chưa bao giờ nướng bánh, sang Mỹ thấy bột làm bánh rẻ vô cùng, liền mua về mày mò, nếu có hỏng thì cũng mất vài hào. Kết quả là đồ của Mỹ kẻ ngốc làm cũng được, dù ngốc đến đâu, chỉ cần làm theo hướng dẫn đều thành công, thế nên lần đầu tiên làm bánh, cô đã thành công mỹ mãn.

Trước khi Ngải Mễ về đây, Chân Thao không nấu ăn, sáng trưa tối đều ăn bánh mì, đồ ăn cũng ăn sống, gần như ngày nào cũng chỉ có mấy món: Rau sống, cà chua, ớt ngọt, đôi lúc khoai tây cũng ăn sống. Nhưng cô nàng nói ăn như thế cũng vì chẳng biết làm thế nào, một tuần ăn năm ngày, ngán đến tận cổ, cuối tuần đành phải mò đến nhà hàng Trung Quốc ăn một bữa đã đời, và lúc nào cũng ăn buffet, trả tiền rồi không muốn bị thiệt nên bữa nào cũng ăn no lặc lè, mỗi lần đi ăn về bụng dạ ậm ạch mấy ngày liền, người cũng béo lên trông thấy.

Vì Chân Thao không biết nấu ăn nên Ngải Mễ nấu gì cô nàng cũng khen ngon khiến Ngải Mễ tự tin hẳn lên. Có người quen đến thành phố B là Ngải Mễ lại nhờ họ mua hộ ít hành, gừng, tỏi, hạt tiêu gì đó, Ngải Mễ cho linh tinh vào đồ ăn, cô là người to gan, không sợ ăn rồi thiệt mạng. Chân Thao thích ăn đồ ăn cô nấu, luôn miệng, Ngải Mễ à, tớ thích ăn xương và chân giò của cậu lắm.

Lúc đầu Ngải Mễ còn chính cho cô nàng, nói không phải là xương của tớ mà là món xương tớ nấu. Sau rồi cũng quen, toàn là “củ tớ”, kết quả là hôm đó luộc trứng với lá trà, thấy Chân Thao ăn rất ngon lành, bèn hỏi: “Egg (trứng) của tớ ngon không?”

Chân Thao cười sắc súa, đáp: “Egg của cậu phải đợi sperm (tinh trùng) đến ăn chứ.”

Tối Valentine đó, Ngải Mễ nấu nướng rất thịnh soạn, đồ ăn bày đầy bàn, cô biết Allan thích ăn cá nên đã nấu món cá sốt. Bảy giờ tối, Chân Thao mời “soái ca Tân Cương” đến, Ngải Mễ vừa nhìn đã cụt luôn hứng: Không phải Allan. Anh chàng khá điển trai nhưng không đẹp trai và cao như Allan, càng không có phong độ và khí chất như anh.

“Soái ca Tân Cương” mũi thính, ăn một chút cá rồi không ăn nữa, bảo là có mùi thịt lợn. Chân Thao và Ngải Mễ đều nói sao trong cá lại có mùi thịt lợn? Soái ca vẫn khẳng khái rằng có mùi thịt lợn, chắc chắn là trước khi rán cá, chảo có xào thịt lợn. Ngải Mễ nghĩ hồi lâu, đúng là mấy ngày trước có xào thịt, nhưng chảo đã rửa bao nhiêu lần rồi, thế mà anh chàng vẫn ngửi thấy mùi thịt lợn, đúng là tài thật. Kết quả soái ca chỉ ăn những món không được xào nấu bằng cái chảo đó, khiến Ngải Mễ vô cùng áy náy.

“Soái ca Tân Cương” rất hay nói và nói tiếng Hán rất lưu loát, trong bữa ăn gần như chỉ có anh chàng kể chuyện của mình. Anh chàng là người Duy Ngô Nhĩ, sinh ra và lớn lên ở Tân Cương, sau đó thi đỗ trường Đại học Thượng Hải, là chàng Don Juan có tiếng trong trường bạn họ, số cô gái chết mê chết mệt anh chàng nhiều không kể xiết. Sau đó anh chàng quen một cô gái người Hán, bố mẹ đều là cán bộ cấp cao, cô gái kia đem lòng yêu anh chàng rồi hai người kết hôn. Nhưng “soái ca Tân Cương” nói què hương anh chàng có một phong tục là nếu chồng không đánh vợ thì có nghĩa không yêu cô ấy, thế nên anh chàng cũng thường xuyên “yêu” vợ mình. Con gái nhà cán bộ cấp cao sao chịu nổi điều này? Đương nhiên là vợ chồng thường xuyên “cơm chẳng lành, canh chẳng ngọt” thôi.

Sau đó vợ soái ca sang Mỹ và chẳng mấy chốc đã cặp với một người Mỹ. Nhưng cô ấy vẫn lo thủ tục để đưa “soái ca Tân Cương” sang cùng, dĩ nhiên vợ chồng vẫn thường xuyên đánh chửi nhau. Vợ soái ca nghĩ nếu ly hôn thì anh chàng không còn thân phận gì ở đây nữa nên cố gắng nhịn, sau đó anh chàng được một trường đại học hạng trung nhận vào, giải quyết được vấn đề thân phận, hai người mới chia tay nhau. Vợ soái ca liền kết hôn với người Mỹ kia, còn anh chàng chỉ nộp học phí để có tên trong danh sách sinh viên của trường đại học chứ không học hành gì cả mà đi làm thuê cho nhà hàng.

Đang ăn cơm thì có điện thoại gọi đến, Chân Thao ra nhắc máy rồi chuyển cho Ngải Mễ ngay, nói là bồ cậu gọi điện chúc mừng Valentine. Ngải Mễ tưởng Allan, vội ra nghe máy, kết quả là Tiểu Côn, chúc cô Valentine vui vẻ.

Tiểu Côn cười, hỏi: “Anh nghe thấy có tiếng đàn ông, có phải Allan không?”

Ngải Mễ rầu rĩ đáp: “Không phải, một người bạn của cô bạn cùng phòng em.”

Tối hôm đó, Ngải Mễ nằm trên giường mà không tài nào chợp mắt được. Cô nhớ đến Valentine năm 97, nhớ đến lần đầu tiên của cô, nhớ lời Allan hỏi cô có hối hận hay không. Không hiểu sao, trong đầu cô luôn bị ám ảnh bởi lời một bài hát: Trong đêm dài dằng dặc này, ai là người anh yêu?

52. Chương 53

Chương 53

Ngải Mễ rất biết ơn Tiểu Côn vì đã gọi điện cho cô trong ngày Valentine, như thế, trong mắt Chân Thao, cô là người có người thương người nhớ, Valentine không đến nỗi lẻ loi. Cú điện thoại của Tiểu Côn không làm cô bất ngờ, vì những năm qua, mỗi dịp lễ tết, anh đều gọi điện thoại cho cô.

Có thể nói Tiểu Côn là người đã giúp cô vượt qua được “mùa hè đen tối” đó. Sau khi Allan đi, Tiểu Côn tìm cho cô một việc làm thêm là hướng dẫn viên du lịch ở công ty du lịch, đón tiếp khách du lịch của Mỹ và châu Âu, công việc rất bận rộn và cũng thú vị. Lộ trình cô phụ trách là một số điểm du lịch ở thành phố này, sáng đi tối về, lần nào Tiểu Côn cũng đưa đón cô đi làm. Lúc đầu cô không muốn làm như thế, vì cô cứ có linh cảm rằng Allan đang đứng ở đâu đó nhìn cô, chỉ cần cô có người yêu thì anh cũng sẽ có bạn gái ngay, thế nên cô không muốn để Allan hiểu lầm.

Nhưng Tiểu Côn nói Allan nhờ anh bảo vệ cô, sợ “Cung Bình” không cập nhật tin tức, không biết bọn họ đã chia tay, vẫn đến tấn công cô. Ngải Mễ cảm thấy những điều Tiểu Côn nói có khả năng là thật, vì chắc chắn Allan muốn mọi người đều nhìn thấy cô và Tiểu Côn đến với nhau, như thế đồng nghĩa với việc tuyên bố với mọi người rằng Allan và Ngải Mễ đã chia tay. Đây có thể nói là một mũi tên trúng ba đích: Người muốn giết cô sẽ không giết cô nữa, người muốn tự tử cũng sẽ không tự tử nữa. Có thể thời gian tiếp xúc dài hơn, cô sẽ yêu Tiểu Côn, như thế chứng minh quyết định ban đầu của anh là rất đúng đắn.

Ngải Mễ thấy chiêu này của Allan rất lợi hại, ít nhất là “Cung Bình” không còn quấy rối cô nữa, cũng không thấy ai tự tử vì Allan, chứng tỏ các cô gái “tranh con búp bê” đều không sao. Chỉ tiếc là Ngải Mễ không yêu Tiểu Côn, ở bên Tiểu Côn, ngoài việc nói chuyện về Allan ra, cô chẳng còn hứng thú nói về chuyện gì khác.

Tiểu Côn cũng rất biết ý, lúc nào cũng có nói về Allan với cô. Tuy nhiên, cách nói chuyện về Allan của Tiểu Côn gần như nói ngược ý cô. Khi cô nói Allan bỏ rơi cô, sẽ không bao giờ đến tìm cô nữa, Tiểu Côn nói chắc chắn Allan sẽ quay lại tìm cô. Khi cô tin rằng Allan vẫn đang đợi cô thì Tiểu Côn nói chắc chắn Allan đã quên hẳn cô rồi.

Nhiều lần như thế Ngải Mễ cũng bực, bèn hỏi: “Anh làm sao vậy? Lúc nào cũng nói ngược ý em, rốt cuộc quan điểm của anh là thế nào? Tại sao lúc thì thế này, lúc lại thế khác?”

Tiểu Côn chỉ cười. “Chẳng phải em cũng lúc thì thế này, lúc thì thế khác còn gì?”

“Em là đương sự nên mới “lú lẫn”, anh là kẻ ngoài cuộc, sao anh không “tĩnh táo” hơn được à?”

“Anh cũng là đương sự mà. Lúc thì anh muốn cậu ấy quay lại tìm em, lúc lại không muốn như thế. Em còn phân vân thì anh sao chắc chắn được.”

Anh chàng nói như thế, Ngải Mễ muốn bực cũng không bực được, đành nói: “Thôi, bọn mình đừng nói chuyện này nữa.”

Sau đó, Tiểu Côn sang Canada. Anh chàng và chị gái mua nhà ở Vancouver, rồi anh chàng lại tự mua nhà ở Toronto. Tiểu Côn cho thuê ngôi nhà ở Toronto, còn anh thì vẫn làm ăn qua lại ở hai đầu Trung Quốc và Canada. Giá da lông ở Canada rẻ, Tiểu Côn đánh hàng về Trung Quốc bán, sau đó lại đánh đồ quần áo, giày dép, mũ mao từ Trung Quốc sang Canada bán. Anh chàng không bán lẻ mà chỉ bán buôn, hình như cũng kiếm không ít tiền.

Thời gian học ở trường Đại học B, không phải Ngải Mễ không có ai nhòm ngó tới, nhưng cô sợ dính líu đến bọn họ nên lúc nào cũng tìm cách né tránh, vì cô vẫn có linh cảm rằng, Allan đã tìm được một cô bạn gái, chỉ vì còn lẩn tránh về lời thề nên ngại chưa hành động, chỉ đợi bên này cô có người yêu là anh sẽ ra tay ngay. Cô không thể cho anh cơ hội đó.

Trước đây khi ở bên Allan, cô luôn có cảm giác rằng Allan đang yêu người khác. Sau khi chia tay với anh, cô lại tin tưởng rằng chỉ cần cô không có bạn trai thì anh cũng sẽ không có bạn gái. Cô cũng không biết niềm tin này của mình xuất phát từ đâu. Nếu nói vì Allan là một người đáng nghi ngờ thì cô không nên tin vào việc hiện tại anh đang giữ lời hứa. Bản thân cô cũng thấy lú lẫn với logic của mình, không có cách nào để giải thích ỉn, nhưng cô vẫn rất tin vào điều đó.

Có lẽ là do trước đây sớm tối bên nhau, có thể chấp nhận được một chút hoài nghi, còn hiện tại anh không còn ở bên cô nữa. Ngoài việc tin tưởng anh sẽ giữ lời hứa thì còn cái gì có thể khiến cô cảm thấy vẫn đang nắm bắt được anh nữa đâu?

Sau khi về miền Nam, Allan không còn liên hệ với cô nữa. Lúc đầu cô những tưởng rằng anh sẽ cho bố mẹ cô số điện thoại và địa chỉ của anh, nhưng bố mẹ cô bảo không có. Cô không tin Allan lại làm như vậy, dù gì đi chăng nữa thì bố mẹ cô đã phải lo cho anh rất nhiều việc trong thời gian anh bị thu thẩm. Sau khi sang thăm con trai, bố mẹ Allan cứ khẳng định đòi gửi lại ít tiền cho bố mẹ cô, hai bên đôi co hồi lâu, cuối cùng bố mẹ Allan nhất quyết đòi để lại tiền ở nhà cô. Nhưng không thể dùng tiền để đánh giá sự quan tâm và giúp đỡ của bố mẹ cô đối với anh, cũng không phải lấy tiền ra là báo đáp được. Kiểu gì anh cũng phải để lại số điện thoại hay địa chỉ liên lạc cho họ chứ?

Cô cảm thấy dường như bố mẹ cô không hề có ý trách Allan, cô không biết Allan đã giải thích như thế nào với họ, cô hỏi thì lý do mà bố mẹ cô nói cũng giống như lý do Allan nói với cô, nhưng cô không hiểu tại sao bố mẹ cô không nhận ra rằng đó chỉ là cái cớ mà Allan đưa ra thôi.

Ngải Mễ đã tìm được số điện thoại công ty của Allan, gọi đến rất nhiều lần, đầu bên kia nói không có ai tên là “Thành Cương” hay “Allan” cả, thư ký của chủ tịch hội đồng quản trị là nữ, cũng không phải mới đến. Gọi rất nhiều lần, người ta nhận ra tiếng cô liền bực bội cúp máy ngay.

Dần dần cô cũng không tìm hiểu những chuyện này nữa, đúng là như Allan nói, chỉ cần cô biết anh không có bạn gái là cô có thể sống rất bình yên, cảm thấy dường như anh đang bị nhốt trong đôn thu thẩm vậy nhưng đó là đôn thu thẩm không bị đánh đập, tra khảo, anh làm việc, học hành, ăn uống, nghỉ ngơi trong đó, nhưng không có người yêu. Còn cô thì làm việc, học hành, ăn uống, nghỉ ngơi ở đây, nhưng cũng không có người yêu. Anh vẫn là của cô, cô cũng vẫn là của anh, chỉ có điều không gặp nhau mà thôi.

Cô chỉ mong dần dần anh sẽ quên Jane. Một người đàn ông sao có thể dựa vào ký ức về một cô gái để sống qua ngày được? Nếu Tiểu Côn nói không sai thì đàn ông đều rất thực tế, như vậy sớm muộn gì Allan sẽ quên Jane. Nếu mẹ cô nói đúng, đàn ông đều yêu những cô gái làm nger trước họ thì hiện tại cô không tìm anh nữa, chắc chắn anh lại sẽ có hứng thú với cô, có thể đến lúc đó, anh lại sẽ đến tìm cô.

Cô cứ chờ đợi với niềm hy vọng đó, không dám có người yêu, chỉ sợ có người yêu thì Allan lập tức có bạn gái.

Sau khi sang trường Đại học C học, Tiểu Côn đến thăm cô hai lần, nói là muốn mua xe cho cô nhưng cô nhất quyết không nhận, cô cảm thấy chỉ cần mua xe là quan hệ giữa hai người sẽ khác. Tiểu Côn lại bảo đưa cho cô ít tiền nhưng cô cũng không nhận, Tiểu Côn liền giấu tiền vào ngăn kéo của cô. Đến khi Tiểu Côn về rồi, cô mới phát hiện ra số tiền đó, đều là tiền mặt, không thể trả lại cho Tiểu Côn, cô đành mang gửi ngân hàng, sau đó gửi tấm séc cho Tiểu Côn, nhưng Tiểu Côn chưa đi chuyển sang tiền mặt mà vẫn gửi ngân hàng.

Một lần Tiểu Côn đến, đúng lúc Chân Thao cũng có nhà, ba người liền đi ăn cơm. Sau khi Tiểu Côn về, Chân Thao liền nói, tớ thấy anh chàng này rất ổn đấy, tại sao cậu không nhận lời yêu nhỉ? Chẳng lẽ mối tình đầu của cậu còn được hơn cả Tiểu Côn ư?

Ngải Mễ đáp, chắc chắn là hơn Tiểu Côn.

Chân Thao liền khuyên cô: “Kể cả điều kiện của mối tình đầu tốt hơn Tiểu Côn thì hiện tại anh ta cũng đã chia tay với cậu rồi, tình cảm không sánh được với Tiểu Côn đâu.”

Ngải Mễ liền kể học thuyết phân biệt “tình dục” và “tình yêu” cho Chân Thao nghe. Nghe xong, cô nàng liền cười, nói: “Tại anh ta quá thật thà thôi, phân biệt thì cứ phân biệt, tội gì phải nói ra? Nói ra thành dở.”

“Cậu có tin vào học thuyết này không?”

Chân Thao nói: “Tớ không tin, nhưng có thể đàn ông đều tin, có lẽ nhiều phụ nữ cũng tin. Có thể cậu và tớ còn quá trẻ, nhu cầu tình yêu lớn hơn nhu cầu tình dục, thế nên không thể lý giải tại sao một người khi không có tình yêu mà vẫn đòi chuyện đó. Nghe nói phụ nữ ba mươi như sói, bốn mươi như hổ, có khi đến tầm ba mươi, bốn mươi, nhu cầu tình dục của bọn mình lại lớn hơn nhu cầu tình yêu thì sao, đến lúc ấy, có khi chẳng cần có tình yêu mà vẫn làm được chuyện đó. Tớ không biết bọn con gái khác thế nào chứ bản thân tớ rất ít khi chủ động đòi hỏi chuyện đó, chỉ khi được con trai yêu thương, vỗ về một hồi mới thấy rung động. Đối với người mình thích, tớ cũng sẽ chủ động make love với anh ta, nhưng đó không phải là do rung động gì về mặt sinh lý, mà là nói với anh ta rằng em yêu anh.”

Tết Đoan Ngọ năm 2001, Hội sinh viên tổ chức hoạt động gặp mặt, Ngải Mễ cùng Chân Thao đến tham gia, kết quả ra về trong sự thất vọng. Buổi gặp mặt đó không có chương trình đấu giá soái ca mà chỉ ăn uống. Hội sinh viên yêu cầu mọi người xếp hàng dài rồi đi tới một quầy thực phẩm nhận đồ ăn. Cán bộ và nhân viên tình nguyện của hội cầm muôi, xúc cơm và thức ăn vào khay cho từng người.

Ngải Mễ nhìn thấy nhiều sinh viên Trung Quốc và bố mẹ, con cái họ, già trẻ trai gái, xếp thành hàng dài, tay bưng khay, nhích từng bước đến quầy thực phẩm. Sau khi lấy xong lại bưng khay sang một bên để ăn. Tự nhiên cô cảm thấy sao mà cảm cảnh, nước mắt chỉ chực trào ra. Sao cứ như nhận bữa cơm cứu đói vậy? Sao không bày mấy cái bàn lớn, bê đồ ăn ra rồi mọi người vui vẻ ăn uống như ăn tiệc chúc mừng? Tội gì phải sắm những cái khay giấy mềm oặt này, làm ai cũng phải bê hai tay, rồi lại phải xếp hàng dài như vậy, nếu bị mấy anh chàng phóng viên thích làm tin giật gân chụp vài kiểu ảnh, chẳng không làm mất mặt người Trung Quốc à?

Ngải Mễ quyết định từ nay về sau sẽ không bao giờ tham gia các buổi dạ hội của Hội sinh viên nữa, cô chẳng thấy có gì thú vị cả. Nếu cô giữ vững quyết định này thì câu chuyện đã kết thúc ở đây, vì cô sẽ không gặp Allan trong buổi dạ hội Trung thu năm 2001 nữa. Nhưng cô đã không kiên trì được quyết định của mình, không phải vì tự nhiên lại có hứng thú với buổi dạ hội do Hội sinh viên tổ chức mà là do “tên giặc Nhật” kia đã thuyết phục cô.

Ngải Mễ không biết gọi “tên giặc Nhật” kia là gì của mình, là bạn học nhưng lại thân hơn bạn học; là bạn trai, hai người chưa bao giờ công khai và cũng không có mối quan hệ thân mật nào.

“Tên giặc Nhật” kia tên thật là Yoshi, đang học thạc sĩ ở khoa Văn học so sánh, năm nay ba mươi tuổi, trước đây là giáo viên dạy tiếng Anh tại trường cấp ba ở Nhật. Theo tiêu chuẩn đánh giá của Ngải Mễ thì Yoshilùn, chỉ cao khoảng 1m75, da ngăm đen, các nét khá gọn gàng, cũng còn may là mặt mũi không đến nỗi, không bị phèn phệ. Yoshi luôn cắt tóc ngắn, thích cầm thù, rất có tinh thần của samurai (võ sĩ Nhật Bản).

Nhưng vừa tiếp xúc, Ngải Mễ đã phát hiện ra Yoshi hoàn toàn là từ trái nghĩa của samurai, nói năng, làm việc lúc nào cũng lè mề, không dứt khoát. Rất có thể là do những rào cản về mặt ngôn ngữ, cộng với sự khác biệt về văn hóa, cô thường không hiểu Yoshi đang nói gì, còn về anh ta đang nghĩ gì thì cô càng không thể biết, may mà cô cũng không quan tâm đến việc rốt cuộc anh ta đang nghĩ gì.

Ngải Mễ và Yoshi quen nhau khi học môn Literary criticism (phê bình văn học) ở khoa tiếng Anh. Khoa Văn học so sánh yêu cầu học sinh phải học đủ ba môn ở khoa ngoài, buộc phải nghe giảng bằng ngôn ngữ khác. Nếu là người Mỹ thì phải đi học ở khoa tiếng Pháp, khoa tiếng Tây Ban Nha gì đó mới được tính, nhưng vì Yoshi là người Nhật nên học ở khoa tiếng Anh cũng được tính.

Buổi đầu tiên sau khi tan học, Yoshi đã đến tìm Ngải Mễ năn nỉ cô tạo điều kiện giúp đỡ vì kỹ năng nghe nói của anh ta không tốt lắm, rất sợ phải thảo luận trong giờ học, có lúc ngay cả việc giáo viên yêu cầu như thế nào, anh ta cũng không hiểu rõ. Đi hỏi người Mỹ thì ngại, vì người Mỹ không thể cảm nhận được nỗi khổ do rào cản ngôn ngữ, thấy cô là người Trung Quốc nên anh ta muốn nhờ cô giúp đỡ.

Ngải Mễ thấy anh chàng nói thế cũng tội nghiệp, hơn nữa anh ta lại nhờ vả cô như ân nhân cứu mạng, khiến cô cũng cảm thấy vô cùng tự hào. Ở Mỹ, rất hiếm khi có thể cảm nhận được niềm tự hào này, vì con người ở đây sinh ra đã nói tiếng Anh, làm sao anh đọ được với người ta? Anh còn tự hào cái nỗi gì chứ?

Đắc ý quá, Ngải Mễ liền đồng ý ngay. Và thế là hai người thường xuyên gặp gỡ, chuyện trò với nhau, lúc đầu chỉ là sự trao đổi đơn thuần về học thuật, phần lớn Yoshi hỏi cô yêu cầu về bài tập của giáo viên, cách lý giải một đoạn văn nào đó, vấn đề cần thảo luận trong buổi học tiếp theo... Sau đó cũng nói đến các chủ đề ngoài học hành, đều là những chuyện vặt vãnh đời thường.

Mỗi lần tan học đều là mười hai giờ trưa, đúng vào thời gian ăn trưa. Hằng ngày Ngải Mễ đều mang cơm đến trường, hâm nóng bằng lò vi sóng của khoa rồi ăn. Sau đó có người kêu không biết cơm trưa của ai có mùi rất khó chịu, khoa liền dán thông báo không được dùng lò vi sóng để hâm nóng cơm nữa, chỉ được hâm nóng cà phê hay vài thứ gì đó thôi.

Ngải Mễ cũng bức vì chuyện này, không biết có phải kẻ đó nói về đồ ăn trưa của Trung Quốc hay không, nếu chê đồ ăn trưa của Trung Quốc thì đúng là sống trong phúc mà không biết phúc, mùi vị thơm ngon thế này cho người free (miễn phí) mà còn không biết điều. Hoàn toàn có thể kết anh chàng vào tội “kỳ thị đồ ăn”. Nhưng khoa lại không nói rõ đồ ăn của ai nặng mùi, làm sao có thể lôi ra cãi nhau được? Ngải Mễ đành phải sang dùng lò vi sóng ở văn phòng của Yoshi, ở đó toàn người châu Á, bất luận ai hâm nóng đồ ăn trưa bằng lò vi sóng, mọi người đều hít hà hồi lâu và nói: “Mm... Smell’s good! (Chắc, thơm quá!)”

Khoa Văn học so sánh phụ trách quản lý giảng dạy tiếng Đông Á và tiếng châu Phi của cả trường, Yoshi dạy tiếng Nhật ở đó. Có mấy sinh viên Nhật khác cũng dạy tiếng Nhật. Chẳng mấy chốc mà những người cùng dạy tiếng Nhật với Yoshi coi Ngải Mễ và Yoshi là cặp đôi đang yêu nhau, thỉnh thoảng lại trêu họ. Yoshi không bao giờ phản bác, chỉ cười tủm tỉm nghe bọn họ trêu, kiểu như rất khoái chí. Ngải Mễ đơn thương độc mã giải thích mấy lần, càng giải thích mọi người càng cười thích thú hơn, càng giải thích mọi người càng cảm thấy là thật nên cô cũng chẳng buồn giải thích nữa.

May mà Yoshi cũng không miễn cưỡng push (thúc đẩy), anh và Ngải Mễ chỉ cùng nhau thảo luận các vấn đề, thỉnh thoảng ăn cơm, xem phim hoặc đi nghe hòa nhạc cùng nhau, chỉ có vậy thôi.

Không hiểu sao, khi có mối quan hệ với Yoshi, Ngải Mễ rất ít lo lắng bị Allan hiểu lầm. Có thể do Yoshi không được coi là đang theo đuổi cô, chỉ là quan hệ bạn bè bình thường. Cũng có thể vì cô đang ở Mỹ, còn Allan thì ở Trung Quốc, chắc chắn sẽ không biết chuyện này. Cô luôn tự nhủ rằng, nếu Yoshi nói ra câu đó, hoặc nếu anh chàng có hành động gì đó quá đổi thân mật thì mình sẽ không quan hệ với anh chàng nữa. Nhưng dường như Yoshi nghe thấy tiếng lòng cô, vừa không nói ra câu đó vừa không có hành động gì quá mức thân mật.

Khi nghe tin Hội sinh viên Trung Quốc chuẩn bị tổ chức buổi dạ hội Trung thu, Yoshi liền khuyên Ngải Mễ tham gia. Ngải Mễ nói đã tham gia một buổi dạ hội do Hội sinh viên Trung Quốc tổ chức. Yoshi nói lần này khác, nghe nói có bid for prince, chắc chắn rất thú vị, và thế là Ngải Mễ quyết định sẽ tham gia buổi dạ hội đó.

Đó là năm đầu tiên Hội sinh viên thay tiết mục bán đấu giá Don Juan, hoa khô thành tiết mục bỏ thầu cho “hoàng tử”, khi mấy “hoàng tử” khiêu vũ được mời lên sân khấu, MC liền giới thiệu từng người một, Ngải Mễ vô cùng sửng sốt vì chàng hoàng tử Jason Jiang được MC giới thiệu không phải ai khác mà chính là Allan.

53. Chương 54

Chương 54

Ngải Mễ cố chen đến vị trí gần hơn để nhìn kĩ anh chàng được gọi là Jason đó, cô khẳng định rằng đó chính là Allan. Cô không biết anh đến trường C từ bao giờ, cô cũng không biết anh đổi tên từ bao giờ, nhưng hiện tại tất cả những điều này đều không quan trọng, điều quan trọng là cô phải xoay thật nhanh ra ít tiền để bỏ thầu vào Allan, nếu không tối hôm nay có thể cô sẽ không có cơ hội nói chuyện với anh.

Cô chợt nhớ ra là mình không mang tiền mặt, vé vào cửa của cô là do Yoshi mua từ trước, cô cũng không hề có ý định sẽ bỏ thầu ai. Trong túi xách của cô có thẻ ngân hàng, có thể ra máy ATM ở ngoài rút ít tiền mặt nhưng cô không nhớ tấm thẻ này mỗi ngày được rút bao nhiêu tiền. Cô sợ không đủ, bèn hỏi Yoshi có mang tiền mặt không. Yoshi cũng không mang tiền mặt, nhưng anh bảo có thể tín dụng có thể rút tiền mặt.

Ngải Mễ không kịp suy nghĩ gì nữa mà kéo Yoshi chạy ra máy ATM nằm ngoài trung tâm tổ chức sự kiện rút tiền. Cô rút từ thẻ của mình ra hai trăm đô la, nghĩ chắc là đã đủ nên không nhờ Yoshi rút tiền từ thẻ tín dụng của anh nữa, cô nghe nói rút tiền mặt từ thẻ tín dụng phải trả lãi và phí giao dịch, hơn nữa cô cảm thấy dùng tiền của Yoshi để bỏ thầu cho Allan cũng có gì đó “không ổn”.

Khi Ngải Mễ trở lại trung tâm tổ chức sự kiện, tiết mục bỏ thầu vừa mới bắt đầu. Tiết mục bỏ thầu năm đó không phân loại cho các “hoàng tử”, mỗi “hoàng tử” có thể nhảy các điệu. Khi bỏ thầu chỉ cần viết tên “hoàng tử” và tên mình là được. Trên mỗi tấm phiếu bỏ thầu có một mẫu giấy nhỏ có thể xé ra, trên đó có mã số, lát nữa người trúng thầu sẽ dựa vào mã số để “lĩnh nhận” “hoàng tử” của mình.

Ngải Mễ bỏ thầu hai trăm đô la nên đã giành được cơ hội nhảy với Jason một bản. Số thứ tự của cô là số 9.

Cô chờ đợi đến lượt mình trong tâm trạng vô cùng thấp thỏm, sốt ruột, biết bao câu hỏi hiện lên trong đầu. Cô nhớ lại chuyện Chân Thao từng nói với cô, nhớ đến cô bạn gái người Hoa sinh ra ở Mỹ đó, cô ngó nghiêng bốn phía xung quanh, muốn xem bạn gái anh có mặt trong buổi dạ hội hôm nay không. Cô nhìn thấy mấy cô gái có thể gọi là con lai nhưng không có cô nào sở hữu mái tóc màu hạt dẻ cả.

Cô đoán là anh không đưa bạn gái đến những buổi dạ hội như thế này vì sợ cô ta ghen. Cô không biết con gái gốc Hoa, sinh ra ở Mỹ và lại là con lai có ghen hay không, nhưng cô cho rằng “ót nào mà ót chẳng cay, gái nào mà gái chẳng hay ghen chồng”. Người thì ghen nhiều, kẻ thì ghen ít, người thì ghen công khai, kẻ thì ghen kín đáo, người thì ghen nhân văn hơn, kẻ thì ghen vô sỉ hơn, nhưng chắc chắn không có người nào là không ghen cả, trừ phi cô ta không hề yêu.

Cô cảm thấy thật xót xa cho hoàn cảnh của mình, và cũng cảm thấy thật tự ti, làm sao cô có thể sánh với một cô gái con lai gốc Hoa sinh ra ở Mỹ với mái tóc màu hạt dẻ chứ? Bất luận là về nhan sắc hay tương lai đều không thể sánh với người ta. Hiện tại anh đã quên hẳn Jane rồi, cô cảm thấy đó cũng là điều vô cùng hiển nhiên, làm sao Jane có thể sánh được với một cô gái lai với mái tóc màu hạt dẻ? Bản thân anh cũng được coi là con lai, con lai yêu con lai là chuyện hiển nhiên, rồi lại sinh ra một đàn con lai có kém gì ai đâu?

Cô cũng không biết tại sao mình lại nóng lòng muốn nhảy bản này với anh như vậy, nhảy rồi thì làm được gì? Anh có còn nhớ cô không? Chắc là không còn nhớ nữa. Anh đã chuyển sang học ở khoa máy tính rồi,

chúng tỏ anh không còn ý định quay về Trung Quốc tìm cô nữa. Anh đổi tên, không những tên tiếng Anh đã đổi mà cả tên tiếng Trung cũng đã đổi, chúng tỏ anh không còn muốn để bất kỳ ai nhận ra anh nữa. Cô không biết lát nữa gặp cô, anh sẽ có phản ứng gì, có thể sẽ trách vì cô đã nhận ra anh, có thể anh sẽ chạy trốn một lần nữa.

Nghĩ đến đây cô thấy ảm ức lắm, bụng bảo dạ, em có cố tình đến tìm anh đâu, số phận xui khiến cho chúng ta trùng phùng đó chứ, em biết làm thế nào? Cô muốn xé tấm vé đó đi rồi rời khỏi buổi dạ hội này, để anh có thể thực hiện nguyện vọng chạy trốn của mình, nhưng rồi cô lại không muốn bỏ lỡ cơ hội.

Cô nghĩ đến những lời thề của anh, tự nhiên thấy bức vô cùng, hóa ra lời thề chẳng đáng một xu. Cô nghĩ đến mình bao năm qua dựa vào những lời thề đó để sống, tưởng anh sẽ đợi cô có người yêu rồi mới có bạn gái. Nếu biết những năm qua cô đã phải thận trọng né tránh đám con trai đó thế nào, chắc chắn anh sẽ ôm bụng mà cười và nói: “Em tưởng những lời anh nói là thật hả?”

Hội sinh viên vẽ một vòng tròn ôi vị “hoàng tử” trên sân khấu, kiểu như đây là “chuồng” của anh, sau khi nhảy xong một bản, các vị “hoàng tử” phải quay về “chuồng” của mình, đợi người tiếp theo đến “lĩnh nhận” họ. Bản thân “hoàng tử” cũng có một tấm bảng, bên trên có ghi số của người đã bỏ thầu cho họ, nhảy xong một bản sẽ gạch người đó đi.

Đến lượt Ngải mẽ, cô đứng ở gần “chuồng” của Jason, nhưng cô không lên “lĩnh nhận” anh ngay. Cô khá hồi hộp và xúc động, không biết lát nữa mình có làm chuyện gì dại dột không. Anh đang ở trước mắt cô, với tay là có thể chạm tới, nhưng dường như anh lại cách rất xa, vì đã mấy năm rồi họ không gặp nhau, hơn nữa anh còn có cô bạn gái là con lai, người Hoa sinh ra ở Mỹ nữa.

Có lẽ anh đã đợi được một lúc, mãi không thấy số 0747 lên “lĩnh nhận”, liền bắt đầu gọi số, đầu tiên dùng tiếng Anh, sau đó lại dùng tiếng Trung: “Number 0747, ai có số 0747 nhỉ?” Rồi anh ngó bốn phía xung quanh xem số 0747 ở đâu. Ngải Mễ lại đợi thêm lát nữa, sợ anh gọi người khác nên mới bước lên, đứng gần ngang hàng với anh nói nhỏ: “Ồ đây!”

Cô nhìn thấy anh quay ngay sang phía cô, trước mắt cô hiện lên cảnh quay thường nhìn thấy trên ti vi, tựa như quay chkhông có âm thanh, đầu tiên nam chính và nữ chính sững sờ, rồi từ từ bay về phía đối phương. Cô nhìn thấy đúng là anh sững lại, nhìn cô hồi lâu nhưng không bay đến bằng động tác quay chậm, mà đứng như trời trồng, cuối cùng mới nói: “Hóa ra là em ư?”

Cô không thốt ra được lời nào mà chỉ biết gật đầu rồi đưa mẫu giấy cho anh như một cái máy. Anh nhận lấy rồi cũng dùng bút gạch lên tờ giấy theo đúng quy trình, rồi xóa số 0747 trên tờ giấy kẻ bảng của mình, sau đó đưa lại tờ giấy cho cô, dứt tờ giấy kẻ bảng và bút vào túi áo, cuối cùng đưa hai tay về phía cô.

Cô không biết tư thế này của anh có nghĩa là gì, cảm giác rất mập mờ, có thể là tư thế ôm người yêu, cũng có thể là tư thế mời nhảy. Cô vô cùng hối hận vì ban nãy không để ý xem người khác mời nhảy bằng tư thế như thế nào, nếu không cô đã biết tư thế này của anh ám chỉ điều gì. Phải mất rất nhiều nỗ lực cô mới có thể kìm chế để không ngã vào lòng anh, bình tĩnh bước tới, đặt một tay lên vai anh. Cô cảm nhận được một tay anh nắm chặt tay cô, tay còn lại ôm lấy eo cô, kéo sát về phía anh, khiến cô phải ngửa đầu ra sau, nếu không có thể sẽ phải tựa vào ngực anh.

Cô hoàn toàn không để ý đó là giai điệu gì mà chỉ cố gắng mừng tượng lại cảnh lần đầu tiên anh khiêu vũ cùng cô, tay anh có ôm cô như thế này không. Nếu lần đó không phải như thế thì lần này sẽ có ý nghĩa đặc biệt. Nhưng cô không thể nhớ ra được điều gì, vì hồi ấy bất luận anh ôm chặt đến đâu, có thể cô vẫn sẽ thấy chưa đủ chặt, sẽ để lại ấn tượng cái ôm lỏng lẻo, và lại nghĩ hôm nay ôm chặt.

Xa nhau nhiều năm như thế rồi mà cô vẫn cảm nhận được sức hấp dẫn mãnh liệt của cơ thể anh. Cô vẫn không hiểu rốt cuộc là thế nào, rốt cuộc là tinh thần biến thành vật chất hay vật chất biến thành tinh thần. Rốt cuộc cơ thể anh phóng ra tia phóng xạ hay thứ gì mà cứ y như cục nam châm hút chặt lấy cô, hay là vì cô yêu anh nên mới muốn được ở gần anh, được ôm anh, áp sát vào anh.

Cứ ở gần anh là cô có cảm giác muốn nép sát vào anh, chạm tay anh, kề sát khuôn mặt anh, nếu không sẽ rất khó chịu. Mà hề cứ nép sát vào anh là cô lại được voi đòi tiên, muốn được anh ghì siết vào lòng, ghì siết đến mức khiến xương nát vụn.

Cô ngược mắt lên nhìn khuôn mặt anh và cảm giác hình như anh cũng có chút xúc động, ánh mắt có vẻ nóng bỏng. Rồi cô lại cup mắt ngay, biết mình lại đang mơ tưởng hão huyền, nếu cứ mơ tiếp có khi lại tưởng anh sắp hôn cô mất, chắc chắn sẽ lại ngỡ ngàng ngửa mặt lên, miệng hơi há ra, tạo tư thế “mời hôn” mất. Nếu anh không có ý đó thì đúng là ngược mặt.

Anh hỏi: “Em đến từ bao giờ vậy?”

“Năm 2000. Còn anh?”

“Trước em hai năm.” Rồi anh bật cười. “Đúng là oan gia ngõ hẹp nhỉ...”

Cô không vui lắm, bèn đáp lại ngay: “Họa thì không tránh được, tránh được không phải họa.”

Anh lại cười, hỏi: “Bố mẹ em khỏe không?”

“Bố mẹ em khỏe. Bố mẹ anh khỏe không?” Cô cũng bắt chước như con vẹt.

“Bố mẹ anh cũng khỏe.” Anh cũng đáp như vẹt.

Cô nghĩ mình không phải đang khiêu vũ, nói đang đi bộ thì chuẩn hơn, vì đầu cô vẫn đang suy nghĩ miên man, miệng thì đang nói chuyện. Cô lặng lẽ đi theo anh một lúc, rồi anh nói: “Em lớn hẳn rồi.”

“Anh cũng lớn hẳn rồi.” Cô nhìn vào ngực anh một cách vô thức.

Anh liền thanh minh: “Ý anh muốn nói là em đã trưởng thành, chín chắn hơn rồi, tức là sự trưởng thành trong suy nghĩ chứ không phải...”

Anh không giải thích thì không sao, vừa thích lại khiến Ngải Mễ nghĩ đến hàm nghĩa của từ “lớn lên”, cô thấy anh có vẻ bối rối, bất giác bật cười.

Dường như anh cũng biết cô đang cười cái gì, cánh tay đang ôm eo cô bắt ngờ siết chặt hơn, dắt cô xoay mấy vòng liền, khiến chủ đề ngại ngùng đó cũng biến mất.

“Anh chuyển sang ngành máy tính rồi hả?” Cô hỏi, cảm thấy mình chẳng có chủ đề gì để nói nên cố gợi chuyện, mà lại gợi đến những chủ đề xa nhất so với những điều mình muốn hỏi.

“Ừ, nhưng anh vẫn bảo lưu bậc tiến sĩ bên khoa Văn học so sánh, vì anh vẫn đang làm tiến sĩ bên đó, có thể xong học kỳ này sẽ không làm nữa.”

“Thế có nghĩa là anh thường xuyên sang Nhà Gà Đồi giảng dạy hả?”

Anh liền bật cười. “Em gọi Pheasant hall (tòa nhà Pheasant) là “Nhà Gà Đồi” hả? Chưa bao giờ anh nghe thấy người nào gọi tòa nhà của khoa Văn học so sánh như thế cả, nhưng dịch ra cũng hình tượng đấy. Em học ở đó hả?”

Ngải Mễ cảm thấy thật sự khó tin, bèn cười, nói: “Em ở ngay Nhà Quạ Đen bên cạnh. Lạ thật, sao bọn mình chưa bao giờ gặp nhau nhỉ?”

“Em ở Raven hall hả?” Anh cũng cười với vẻ rất khó tin. “Em học khoa tiếng Anh à? Lạ thật, gần như thế mà chưa bao giờ chạm mặt.”

“Em còn thường xuyên sang Nhà Gà Đồi của bọn anh...” Nói xong câu này, Ngải Mễ mới sực nhớ ra nguyên nhân khiến cô sang Nhà Gà Đồi, sực nhớ ra Yoshi, cảm giác như đi cặp bồ với giai bị chồng bắt quả tang, đầu óc rối bời, mặt cũng đỏ bừng lên. Cô không biết anh có phát hiện ra cô đỏ mặt hay không, cô muốn giấu đi cảm giác này, nhưng càng muốn giấu thì mặt càng đỏ rần.

Dường như anh không phát hiện ra sự bất thường của cô mà chuyển sang chủ đề khác: “Em cũng không đơn giản chút nào nhỉ, rất ít sinh viên Trung Quốc sang học ngành tiếng Anh. Em học tiến sĩ phải không? Học xong có định về nước không?”

Vấn đề này một tiếng đồng hồ trước vẫn có thể trả lời một cách dễ dàng, nhưng hiện tại lại trở nên phức tạp hơn nhiều. Anh đang ở đây, và hiện đã chuyển ngành, chứng tỏ anh không có ý định về nước nữa. vậy cô còn quyết tâm về nước nữa không? Nếu không về nước thì có khi cô cũng phải đổi ngành chứ? Cô nhớ

là Chân Thao đã nói với cô từ lâu, bảo cô gọi điện thoại cho soái ca number one hỏi chuyện chuyển ngành. Thật sự cô thấy ông trời như đang trêu ngươi cô, tại sao lúc đó cô không nghĩ Jason chính là Allan nhỉ?

Cô nói: “Các... anh đều không về thì em cũng chẳng về nữa. Em... cũng chuyển sang ngành máy tính vậy.”

“Em đừng chuyển ngành, chuyển ngành khó xin học bổng lắm. Em có thể vừa làm tiến sĩ vừa học thạc sĩ khoa khác. Đừng học máy tính nữa, đồng người học máy tính quá, sau này khó xin việc lắm. Có thể học thống kê hay kế toán gì đó thì hay hơn.”

Bản nhạc đã kết thúc, người khiêu vũ lần lượt rời sân khấu. Anh dừng chân, hỏi cô: “Em có đưa bạn nhảy đến không?”

“Sao vậy?”

“Nếu em đưa bạn nhảy đến thì anh phải đưa em về chỗ anh ấy... Anh ấy đứng ở đâu?”

Ngải Mễ nghĩ “bạn nhảy” không đồng nghĩa với bạn trai nên ngập ngừng chỉ ra chỗ Yoshi đang đứng, chỗ đó rất đông người, cô cũng không chỉ cụ thể vào ai, chỉ chỉ đại ra đó, nhưng anh nhìn về phía ấy rồi hỏi rất chắc chắn: “Giặc Nhật hả?”

Cô không biết tại sao anh lại có giác quan nhạy bén như vậy, cảm thấy không chuyện gì giấu được anh, đành ậm ừ công nhận.

Anh liền bật cười rồi hỏi: “Giờ không chống Nhật nữa à?”

Mặt cô lại đỏ ửng, vì cô nhớ đến câu chuyện đùa mà ngày trước họ thường trêu nhau, cô cảm thấy lời nói đùa của anh là có ý đó, chắc chắn là tưởng cô có mối quan hệ thân mật với “giặc Nhật” nên mới đùa như thế. Cô định thanh minh với anh rằng “giặc Nhật” không phải là bạn trai của cô, nhưng rồi cô lại nhớ đến cô bạn gái người Hoa sinh ra ở Mỹ của anh nên không nói gì.

Dường như anh không phát hiện ra cô đỏ mặt nên vẫn cười, nói: “Từ lâu nghe nói anh chàng Nhật lùn này có cô bạn gái Trung Quốc trẻ trung, xinh xắn, hóa ra là em hả?”

Anh dắt tay cô đi về phía “giặc Nhật”, dường như Ngải Mễ đã không còn khả năng tư duy, chỉ biết đi theo như một cái máy. Bước đến trước mặt “giặc Nhật”, anh liền trao tay cô cho “giặc Nhật” rồi chào “giặc Nhật” bằng tiếng Nhật, sau đó nói chuyện với anh chàng bằng tiếng Anh. Hóa ra bọn họ quen nhau, từng học cùng môn với nhau nữa.

Ngải Mễ đứng đó trong trạng thái rất mất tự nhiên, nhìn họ nói chuyện nhưng cô có cảm giác như đang xem một vở kịch câm, chỉ nhìn thấy miệng hai người há ra khép lại, nhưng không nghe thấy họ đang nói gì.

Sau đó Jason vội vã tạm biệt hai người và chạy về “chuồng” của mình.

Yoshi còn hỏi gì đó nhưng cô không nghe thấy, ánh mắt cô dõi theo bóng dáng Jason, cô nhìn thấy anh nhảy với một người nữa, nhưng không còn thấy anh đưa mắt nhìn về phía cô nữa.

54. Chương 55

Chương 55

Buổi khiêu vũ chưa kết thúc nhưng Ngải Mễ không tìm thấy Jason đâu nữa, cô đoán chắc chắn là anh đã về trước. Cô cảm thấy anh hành xử như thể là hi mất lịch sự, ít nhiều thì vẫn là bạn bè chứ? Trước khi về cũng không tạm biệt nhau một, hai câu ư? Cô cũng không ở lại đây được nữa mà nhất quyết đòi về, Yoshi liền lái xe đưa cô về.

Về đến nhà, cô lấy nước lạnh rửa mặt để đầu óc tỉnh táo hơn, nếu không sẽ chẳng nghĩ ra được gì. Cô nhớ lại từng chi tiết diễn ra trong buổi dạ hội tối hôm nay, không hiểu những hành động của Jason rốt cuộc là có ý gì.

Cô mừng tượng lại cảnh anh dang tay về phía cô, không hiểu có nghĩa là gì nhỉ? Nếu lúc ấy cô sà vào lòng anh thì kết quả sẽ ra sao? Rồi cả hành động anh kéo sát cô vào người mình, suýt thì khiến cô ngã vào lòng anh, cô rất hối hận vì lúc đó không ngã vào luôn. Nếu anh trách cô thì cô sẽ nói: “Ai bảo anh kéo mạnh thế?” Haizz, một cơ hội tốt như vậy mà bỏ lỡ mất.

Anh còn hỏi cô “giờ không chống Nhật nữa à?”, đây cũng được coi là câu đùa khá sex đúng không? Nếu là một người bạn bình thường, chắc sẽ không đùa như thế đúng không? Anh đã đùa với cô như thế thì chứng tỏ vẫn coi cô là bạn gái đúng không?

Một phút sau, cô lại lật đổ những phán đoán của mình ban nãy. Girl à, đừng có đa tình tưởng bở nữa! Cú kéo của Jason có mạnh đâu? Người chỉ cảm giác vậy thôi. Vị trí đứng của hai người khá giống chữ X, nếu giống chữ Y hay I thì mới gọi là sát.

Anh hỏi “giờ không chống Nhật nữa à?” cũng hoàn toàn vì Yoshi là người Nhật, thế nên “chống Nhật” chỉ là ý mà Chủ tịch Mao Trạch Đông từng nói mà thôi. Ngay cả ý “lớn rồi” mà Jason nói cũng là sợ cô “hiểu lầm” nên mới phải thanh minh ngay sau đó, làm sao anh có thể đùa “chống Nhật” theo ý cô hiểu? Chỉ có thể là do mình hay “ngộ nhận” quá, từ gì cũng có thể “hiểu sai” ý nghĩa của nó.

Ngải Mễ đã quen với cách nghĩ trên đủ mọi khía cạnh như thế này. Vốn là muốn nhìn nhận vấn đề một cách toàn diện, kết quả là hoàn toàn không nhìn ra được vấn đề, vì mỗi cách nghĩ đều rất có lý, cuối cùng cũng chẳng biết cách nào có lý hơn cách nào.

Nghĩ một hồi thấy không giải quyết được vấn đề gì, cô lại xua tay, xóa đi những suy nghĩ vừa rồi, lại nghĩ sang chuyện khác. Thực ra những hành động của Jason trong buổi khiêu vũ có ý nghĩa gì không quan trọng, quan trọng là phải làm rõ cô nàng người Hoa, sinh ra ở Mỹ đó là thế nào. Nếu anh vẫn đang yêu cô ta thì kể cả trong buổi khiêu vũ có chút tình ý với cô cũng chỉ là đùa cho vui mà thôi. Nếu anh không còn yêu cô ta nữa thì kể cả trong buổi khiêu vũ anh không có ý đó, cũng vẫn có thể phát hiện ra “ý” khác.

Hai cặp “kể cả... thì” này tựa như hai chuyến tàu chạy về hai hướng khác nhau, hiện tại xem cô sẽ lên chuyến tàu nào.

Buổi khiêu vũ hôm nay không nhìn thấy anh đi với cô nàng con lai nào, chắc là đã chia tay nhau. Nghĩ đến khả năng này, cô phát hiện ra mình mừng như mở cờ trong bụng, bất giác cô than thầm: Đúng là mỗi thời mỗi khác! Trước đây nghe nói anh có người yêu, dù đã chia tay rồi mà cô vẫn tức muốn nổ đom đóm mắt, chỉ muốn nhổ sạch rễ của cô bạn đó ra khỏi cuộc sống, lịch sử và ký ức của anh, rồi tống khứ đến một nơi nào đó anh không biết tới.

Còn hiện tại nghĩ đến việc có khả năng anh đã chia tay với cô nàng người Hoa, sinh ra tại Mỹ đó thì cô chỉ muốn được thế chỗ ngay. Cô nguyên rửa mình thật hèn kém. Chửi thì chửi nhưng cô vẫn muốn thế vào vị trí của cô nàng người Hoa, sinh ra ở Mỹ đó. Cô nghĩ, có lẽ tình yêu và lòng tự trọng vốn không đội trời chung với nhau, bạn yêu rồi thì bạn chẳng quan tâm đến lòng tự trọng nữa. Bạn vẫn còn đầu óc để nghĩ đến lòng tự trọng thì chứng tỏ bạn chưa yêu hết mình, mà là đang đấu trí với anh ta xem bạn cầu xin anh ta hay anh ta cầu xin bạn. Có lẽ chỉ khi yêu đến mức đánh mất lòng tự trọng mới được gọi là yêu.

Cô quyết định sẽ hỏi Chân Thao, chắc chắn cô nàng biết nhiều chuyện liên quan đến cô bạn gái người Hoa, sinh ra ở Mỹ của anh. Hồi ấy Ngải Mễ không tìm hiểu kỹ là vì cô không nghĩ Jason chính là Allan, nếu không chắc chắn đã treo Chân Thao lên để tra khảo rồi.

Chân Thao đã tốt nghiệp vào hè năm 2001 và làm việc ở một bệnh viện nhi tại thành phố B, cô ấy có cho Ngải Mễ số điện thoại, thời gian trước còn gọi điện thoại đến nói chuyện về anh bạn trai hiện tại tên Jack. Ngải Mễ tức tốc tìm ngay số điện thoại của Chân Thao và gọi cho cô nàng. Chân Thao vừa giận nhau với Jack nên đang ở nhà một mình. Ngải Mễ đành phải đóng tai lắng nghe cô nàng nguyên rửa Jack một hồi, đến lượt cô, cô vờ vô tình nhắc đến Jason, nói hôm nay có nhảy với anh chàng một lúc trong buổi dạ hội, rồi cô nói: “tiếc là hôm nay không nhìn thấy cô bạn gái là con lai đó của anh chàng.”

Chân Thao cười, trêu: “Sao cơ? Ôm Don Juan mà nghĩ đến người yêu của chàng hả? Nhà người cũng theo sát trào lưu đó nhỉ, giờ đang một bisexual (song tính luyến ái) đấy.”

“Làm gì có, chỉ là hơi tò mò thôi.”

“Tớ cũng thích con lai lắm, ưu thế lai tạp mà, con lai đều đẹp cả. Nghe nói Jason cũng là con lai, nhưng là lai giữa người Hán và người dân tộc thiểu số, lai ổn đó nhỉ? Tớ cũng muốn có một đứa con lai với Mai Mai Di, sau đó coi là giống của Jack, chỉ sợ sinh ra một đứa suốt ngày kêu “con không ăn thịt lợn” thì tàn đời.”

Ngải Mễ hỏi: “Cô bạn gái người Hoa sinh ra ở Mỹ đó của Jason... rốt cuộc là lai với nước nào vậy?”

“Không biết, tớ cũng không hỏi, chắc chắn không phải là lai với châu Phi, có khi là con lai của con lai, không rõ lắm. Tớ cũng chỉ xem ảnh một lần, làm sao biết lai giữa ai với ai?”

“Cậu chưa gặp... người Hoa sinh ra ở Mỹ bao giờ hả?” Ngải Mễ sưng sốt hỏi.

“Ai bảo tớ chưa gặp người Hoa sinh ra ở Mỹ bao giờ? Gặp nhiều rồi chứ.” Chân Thao cười một lúc rồi nói: “Trêu cậu thôi. Tớ chưa gặp cô nàng người Hoa sinh ra ở Mỹ của Jason, chỉ xem ảnh một lần, chụp nghiêng, nghiêng lắm, gần như là chụp từ phía sau.”

Ngải Mễ sưng sốt hỏi tiếp: “Ảnh chụp nghiêng mà cậu nghĩ là bạn gái anh ta hả?”

“Là bạn gái hay không thực ra cũng không quan trọng, anh chàng đã coi đó là người yêu và ọi người xem ảnh thì chứng tỏ muốn để mọi người công nhận, như thế không phải là từ chối khéo những kẻ yêu thầm nhớ trộm anh chàng ư? Chẳng lẽ còn phải bắt quả tang bọn họ make love trên giường mới coi là bạn gái anh chàng à? Lão Chân vẫn có đủ lòng tự trọng, theo đuổi tấn công thì được, nhưng bám riết quỵ lụy thì không. Theo đuổi chỉ là chiếm thế chủ động, tấn công xem người ta có ý gì không, khi phát hiện không có ý gì thì lão Chân chủ động rút lui.”

“Thế sau gáy cô nàng người Hoa sinh ở Mỹ có nốt ruồi rất to không?”

Chân Thao nghĩ lại hồi lâu rồi đáp: “Hình như là không, vì nếu có chắc chắn tớ sẽ để ý, không có nốt ruồi. Sao vậy? Cậu quen cô nàng đó à?”

Ngải Mễ chỉ ậm ừ chứ không đáp gì thêm. Thực ra cô hơi nghi ngờ tấm ảnh mà Chân Thao nhìn thấy là một trong số những tấm ảnh mà Allan chụp cho cô ngày trước, vì Chân Thao nói là ảnh chụp nghiêng, nghiêng ở phía sau, trước đây anh đã chụp cho cô rất nhiều ảnh như thế. Nhưng nếu không có nốt ruồi sau gáy, đồng thời tóc lại màu hạt dẻ, mũi cao, lông mi dài thì chắc chắn không phải là cô rồi. Rất có thể góc độ chụp này là sở thích đặc biệt của Jason, bất luận bạn gái anh là ai, anh đều thích chụp ảnh cho người ta ở góc độ đó.

Cô nghĩ, thà hỏi trực tiếp Jason còn hơn cứ vòng vo tam quốc hỏi Chân Thao thế này. Cô hỏi Chân Thao có số điện thoại của Jason hay không, Chân Thao bảo có, nhưng lâu rồi không liên hệ, không biết anh còn dùng số này hay không?

Ngải Mễ xin số điện thoại rồi gọi ngay cho Jason, kết quả phát hiện ra số điện thoại đã ngừng sử dụng.

Mấy ngày sau đó, Ngải Mễ thường xuyên đến “Nhà Gà Đồi” với hy vọng được gặp Jason. Nhưng cô phát hiện ra, thời gian lên lớp của anh rơi đúng vào thời gian cô học bên khoa tiếng Anh, thảo nào từ trước tới nay chẳng bao giờ gặp được anh. Cô chạy lên phòng bưu kiện của khoa Văn học so sánh, nhìn thấy anh có hòm thư ở đó, bèn viết tờ giấy và bỏ vào hòm thư, cho anh số điện thoại và địa chỉ của mình, nói rất muốn nói chuyện với anh.

Hơn một tuần sau, cô không thấy anh gọi điện thoại hay đến tìm cô, cô cũng thấy bức, gì mà kiêu căng quá vậy? Quá đáng thật! Cô lại chạy lên phòng bưu kiện, thấy tờ giấy vẫn nằm ở đó. Cô nghĩ, hiện tại anh là sinh viên khoa máy tính, hầu hết thời gian ở bên đó, chắc là chẳng mấy khi lên ngó hòm thư ở khoa Văn học so sánh.

Hiện tại, điều duy nhất cô biết là anh vẫn dạy tiếng Trung cho sinh viên ở “Nhà Gà Đồi”. Cô vắt óc và nghĩ ra một cách là lên lớp học của anh làm trợ giảng, mặc dù như thế cô sẽ phải bỏ tiết của mình nhưng cô không sợ, học hết bằng tiến sĩ này nữa hay không không quan trọng. Trước đây học là vì muốn về nước, tiến sĩ văn học Anh, Mỹ vẫn được trọng dụng ở Trung Quốc. Hiện tại Jason không có ý định về nước nữa thì cô cũng chẳng muốn về, thế nên kể cả bỏ bê học hành cũng chẳng sao cả.

Cô trình bày nguyện vọng của mình với giáo sư Vương phụ trách môn tiếng Trung của khoa Văn học so sánh, nói chỉ có giờ này ngày này mới có thời gian. Giáo sư Vương liền kiểm tra thời khóa biểu, nói em trợ

giảng cho lớp của Jason vậy, chỉ có giờ của cậu ấy mới nằm trong khung giờ em đề nghị. Ngải Mễ vội nói: “Cảm ơn thầy, để em làm trợ giảng cho lớp anh ấy.”

Hôm lên lớp, Ngải Mễ có mặt trước mấy phút ở giảng đường và đợi Jason trong tâm trạng vô cùng thấp thỏm. Rồi cô cũng thấy anh bước vào lớp, áo sơ mi, thắt ca vát, rất nghiêm túc. Cô ít khi nhìn thấy anh ăn mặc nghiêm chỉnh như vậy, cảm thấy anh còn đẹp trai hơn trước đây, một vẻ đẹp rất đàn ông, rất hút hồn. Hôm nay cô cũng mất nhiều thời gian để trang điểm cho thật chỉnh chu, không biết anh có để ý đến không.

Dường như sinh viên rất thích học giờ của anh, không khí trong lớp rất sôi nổi. Sau khi hết giờ, cô vội đến chỗ anh, định nói chuyện với anh nhưng rất đông sinh viên xúm quanh chỗ anh hỏi các vấn đề, cô chẳng có cơ hội mà chen vào, đành phải đứng bên cạnh.

Nhìn thấy cô, Jason liền nói với sinh viên, trình độ tiếng Trung của cô giáo này còn giỏi hơn tôi, chuyên nghiên cứu Hán ngữ, có vấn đề gì các em cứ hỏi cô ấy. Và thế là sinh viên liền bám riết Ngải Mễ hỏi các vấn đề, Jason cười tủm tỉm và rời giảng đường.

Mấy buổi học liền đều như thế, cuối cùng hôm ấy, Ngải Mễ đã tranh thủ cơ hội thoát khỏi vòng vây của sinh viên, túm được Jason ở ngoài tòa nhà. Anh đang đứng hút thuốc ở đó, nhìn thấy Ngải Mễ bước đến liền dập điếu thuốc đang hút dở.

“Anh... hút thuốc t ao giờ vậy?” Cô sững sốt hỏi.

“Lâu lắm rồi. Sao vậy, em vứt sinh viên ở đó à?” Anh cười, hỏi.

“Họ về hết rồi.” Ngải Mễ xót xa nghĩ, chắc chắn là vì quá nhớ Jane nên anh đành mượn thuốc giải sầu. Cô nhìn thấy hai, ba ngón tay ở bàn tay phải của anh đều khá vàng, thật sự là vừa hận vừa thương. Thực ra anh vẫn có lúc mất lý trí, chỉ có điều không phải vì cô.

Cô rất lo cho anh nên quên mất mục đích của cuộc gặp này mà nói với giọng trách móc: “Đừng hút nhiều quá, hút nhiều không cẩn thận lại bị...”

“K phổi?” Anh cười rồi nói: “Không sao đâu, cậu anh một ngày hút một bao, mấy chục năm rồi, đến giờ chụp phim, hai phổi vẫn sáng như thường.”

Cô liền bắn một mũi tên nhằm vào hai đích. “Cô bạn gái ABC (người Hoa sinh ra ở Mỹ) của anh nhìn thấy anh hút thuốc... không phản đối à?”

“Sao không phản đối, cực lực phản đối ấy chứ.”

Thấy anh nói thế, cô cảm thấy những câu hỏi tiếp theo của mình có hỏi hay không đều không còn ý nghĩa gì nữa, cô chỉ muốn biết xem hiện tại anh và cô nàng ABC đó có còn yêu nhau nữa không thôi. Câu trả lời này của anh chứng tỏ họ vẫn đang yêu nhau còn gì.

Nhưng cô vẫn ngờ nghệch hỏi như một con ngố: “Nghe nói... người yêu anh... là con lai hả?”

Anh nhướn mày với vẻ khá sững sốt. “Con lai? Em nghe ai nói vậy?”

“Chân Thao, bạn cùng phòng của em ngày trước.”

“À!” Anh có vẻ chợt hiểu ra vấn đề. “Nghe Chân Thao nói à? Cô ấy hiểu nhầm đấy, không phải con lai.”

“Là ABC (người Hoa sinh ra ở Mỹ) hả?”

“Ừ. Em tìm hiểu được nhiều thông tin quá nhỉ?”

Ngải Mễ liền trách: “Chuyện gì em cũng phải tìm hiểu từ người khác, anh... chẳng kể với em gì cả.”

“Những điều anh nói với em chưa chắc em đã tin. Em thích tin vào những cái em tìm hiểu được hơn. Tóm lại là con gái bọn em có girl’s Internet (mạng Internet của con gái), chuyện gì cũng search (tìm kiếm) được.”

Ngải Mễ sững sốt hỏi: “Chuyện của anh và cô bạn ABC đó post (đưa) lên mạng rồi hả?”

Anh cười ngặt nghẽo, nói: “Girl à, người thông minh như em sao lại bị anh lừa nhỉ? Ý anh nói là con gái bọn em chuyện gì cũng có thể share (chia sẻ) được, giống như có một mạng Internet của con gái vậy, chuyện gì cũng có thể biết.”

Cô hơi ngại vì không hiểu được ý đùa của anh, mặt đỏ bừng, nói: “Em chưa bao giờ share (chia sẻ) với người khác chuyện của bọn mình.” Thấy anh vẫn cười, cô liền lấy hết can đảm hỏi: “Sao anh trốn em như trốn ma vậy?”

“Anh đâu có trốn em? Chỉ là hơi bận thôi.”

“Thế... hôm nay... đi ăn cùng nhau được không?”

“Hôm nay anh không có thời gian, để hôm khác nhé.”

“Thứ Bảy được không? Hay Chủ nhật?” Cô ý mấy ngày liền nhưng đều bị anh lắc đầu từ chối,

Ngải Mễ bực lắm, cảm thấy anh chàng rất không nể mặt cô, bèn bực bội chất vấn: “Thế ý anh là sao? Tại sao anh như bị người khác... quấy rối vậy? Em chỉ nghĩ dù gì mình cũng từng là bạn bè của nhau, ít nhiều cũng có chuyện để hàn huyên. Hiện tại anh cũng là người đã có chủ, em cũng là người đã có chủ rồi, anh sợ cái gì chứ?”

“Sợ người yêu của mình... hiểu lầm.”

Ngải Mễ thấy anh chàng quan tâm đến người yêu của mình như vậy, trong lòng rất bực, bèn trách: “Chỉ trách em quá coi trọng lời thề thôi.”

Anh nhìn cô một lát rồi nói: “Lời thề chỉ là để mang ra thề chứ không phải mang ra để giữ. Em không nghe người ta nói “thề thốt” à? Tức là chỉ thốt ra thành lời chứ có phải giữ lời đâu? Vì mấy lời thề đó mà kìm chế tình cảm của mình là hoàn toàn phi nhân đạo, hay nói cách khác là hết sức ngu xuẩn. Let by gones be by gones (Những gì đã qua hãy để cho nó trôi qua). Em đừng làm trợ giảng cho giờ học của anh nữa, đừng để việc học hành của mình bị lỡ dở, để anh đi nói chuyện với giáo sư Vương là xong.”

55. Chương 56

Chương 56

Sau hôm đó, Ngải Mễ không làm trợ giảng cho lớp của Jason nữa, anh đã nói đến nước này rồi thì cô còn mặt mũi nào theo lớp của anh nữa? Cô vô cùng chán chường, cảm giác còn đau khổ hơn thời gian Allan về Thâm Quyển. Hồi đó chỉ đau khổ vì không được gặp anh, nhưng trong lòng vẫn còn hi vọng, nghĩ là anh sẽ giữ lời thề, hiện tại thì đã tuyệt vọng hoàn toàn.

Cuối tháng Mười Một, Ngải Mễ bất ngờ nhận được điện thoại của Jason, nói là muốn mời cô và Yoshi ăn cơm, coi như là tổ chức sinh nhật cho cô, cũng coi như tạm biệt họ.

“Anh đi đâu vậy?” Ngải Mễ sững sốt hỏi.

“Anh tốt nghiệp thạc sĩ và đã tìm được việc ở bang D, đầu năm tới anh sẽ đi làm ở đó.”

Đây thật sự là tin sét đánh ngang tai đối với Ngải Mễ, anh tốt nghiệp rồi, xin được việc làm rồi, chuẩn bị đi rồi, mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa rồi mới nhớ đến việc nói cho cô biết. Cô chỉ muốn chửi thẳng anh mấy câu nhưng đã kìm chế được, rồi cô tự chửi rửa mình. Người tưởng người là ai chứ? Người chửi người ta với tư cách gì chứ? Tại sao người ta phải bàn bạc với người?

Cô cố gắng trấn tĩnh, nói: “Vậy hả? Anh tìm được việc rồi hả? Chúc mừng anh nhé, thế thì phải là bọn... em mời anh bữa cơm chia tay chứ, làm sao để anh mời được?”

“Đừng khách sáo như thế, hiện tại bọn em đều là sinh viên nghèo, còn anh sắp kiếm bọn tiền rồi, cứ để anh mời.”

Cô liền thăm dò: “Lần này đi ăn, anh có đưa... bạn gái đến không?”

“Có. Chốt thế nhé, bây giờ tới Chủ nhật, bọn mình gặp ở nhà hàng Hồ Nam. Ở đó có rượu ngon, anh biết Yoshi cũng uống được, hôm đó bọn anh sẽ uống say mới về.”

Ngải Mễ có linh cảm rằng lần này Jason đi rồi, chắc chắn sẽ như tảng đá chìm dưới biển sâu, cô sẽ mãi mãi không bao giờ tìm thấy anh nữa, một người trong đời không thể có hai cơ hội gặp gỡ tình cờ như ở trường Đại học C, một lần đã là hiếm hoi lắm rồi.

Sau lần nói chuyện đó, cô không kỳ vọng có thể nối lại tình xưa với anh, mà chỉ muốn ở cùng một địa điểm với anh, thỉnh thoảng được gặp anh. Nếu đến việc này cũng không được thì ít nhất cô phải biết anh đang ở đâu, cô sẽ tưởng tượng ra cuộc sống của anh, sẽ cảm thấy trong lòng đỡ khổ sở hơn. Đến việc anh ở đâu cô cũng không biết thì coi như đã mất anh thật sự. Cứ nghĩ đến việc “mãi mãi không bao giờ được gặp anh nữa”, cô lại cảm thấy đáng sợ hơn cả việc tìm đến cái chết.

Cô đến buổi hẹn trong tâm trạng như đi dự buổi cuồng hoan của ngày tận thế, không biết là đi cuồng hoan hay đi tìm đến côi chết. Cô cố gắng trang điểm thật cẩn thận, cũng chẳng biết có tác dụng gì không, chẳng lẽ còn nín kéo được trái tim Jason ư? Hơn sáu giờ, Yoshi lái xe đến đón cô, cô còn tranh thủ thời gian soi gương, dặm thêm phấn cho thật tươi tắn rồi mới lên xe của Yoshi. Khi hai người đến nhà hàng Hồ Nam, thấy Jason đã có mặt ở đó, bên cạnh có một cô bé người Hoa tầm hơn mười tuổi.

Jason giới thiệu với cô rằng cô bé đó là Sara, con gái cô Tĩnh Thu, vừa giới thiệu xong thì cô Tĩnh Thu đi vào, hồ hởi nói: “Ngải Mễ à, em vẫn xinh đẹp như xưa, không thay đổi gì cả.”

Ngải Mễ cũng rất mừng khi được gặp cô Tĩnh Thu. Cô nói: “Cô mới đẹp ạ, Jason không nói thì em không thể tin đây là con gái cô, nhìn cứ như là em gái cô vậy. Sao em không tìm thấy tên cô ở danh bạ điện thoại trường C và thành phố C nhỉ?”

Cô Tĩnh Thu cười khúc khích, nói: “Cô ẩn danh rồi. Nghe Jason nói em sang đây hơn một năm rồi à? Ở đây mọi người chẳng qua lại gì với nhau, ít chơi bởi, hồi hạn nên cũng chẳng biết em đang ở trường C.”

Mặc dù nghe không hiểu gì nhưng Yoshi vẫn nhìn mọi người rất lịch sự, ai nói chuyện liền nhìn người ấy. Mọi người vội chuyển sang chuyện trò bằng tiếng Anh.

Jason rót rượu cho Yoshi và mình, anh cũng hỏi Ngải Mễ và cô Tĩnh Thu có uống một chút không. Ngải Mễ vội từ chối, cô Tĩnh Thu cũng nói lát nữa còn có việc nên không uống được, và thế là phái nữ uống nước ngọt. Ăn được khoảng hơn một tiếng, cô Tĩnh Thu nhìn đồng hồ và nói giờ phải đưa Sara về, ngày mai còn đi học nên phải ngủ sớm.

Sau khi cô Tĩnh Thu và Sara về, Jason và Yoshi vẫn ngồi uống với nhau, Ngải Mễ cảm thấy bọn họ đã uống khá nhiều. Cô chưa bao giờ thấy Jason như thế này, chắc là do sắp kiếm được tiền nên vô cùng hưng phấn. Tranh thủ lúc Yoshi vào WC, Ngải Mễ liền hỏi Jason: “Anh bảo anh đưa bạn gái đến cơ mà?”

“Anh đưa rồi đó thôi, em không nhìn thấy à?”

“Cô Tĩnh Thu là bạn gái anh hả? Hay Sara là bạn gái của anh?”

“Cả hai. Cô Tĩnh Thu và Sara không phải là con gái à?”

Cô cười rồi nói: “Sao hôm nay anh vui thế? Chúc say Yoshi rồi...”

“Xót rồi hả?” Anh cười, nói. “Không sao, cậu ấy uống được, uống thêm chút nữa không vấn đề gì đâu.”

“Sao anh lại thích về bang D làm, có phải... cô bạn ABC của anh ở đó không?”

Anh liền bật cười, khen: “Em thông minh quá, chuyện gì cũng suy luận ra được. Đáng lẽ em phải đi làm thám tử tư, chuyên phục vụ cho các cô, các bà nghi ngờ chồng cặp bồ, chắc chắn sẽ rất đông khách.”

Lúc đầu cô chỉ hy vọng anh sẽ phủ định điều này, không ngờ bản chệch lại trúng đích, tìm ngay được câu trả lời mà cô không muốn nghe nhất, hóa ra là anh đến bang D để đoàn tụ với người yêu. Cô cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, chán chường, miễn cưỡng ngồi thêm lát nữa rồi đề nghị: “Thôi, hôm nay tạm dừng ở đây nhé, hai anh đều uống nhiều rồi, không uống nữa đâu.”

Jason giúp cô dìu Yoshi lên xe rồi nói: “Cậu ấy không lái xe được đâu, em cầm lái đi, cẩn thận nhé!”

Ngải Mễ lo lắng nói: “Thế anh làm thế nào? Lát nữa em đến chở anh về nhé!”

“Anh không sao, bẩm sinh anh không say rượu. Em đến chở anh thì anh cũng vẫn phải lái xe của anh về.”

Ngải Mễ lái xe chở Yoshi đến đằng sau ký túc xá của anh rồi dừng lại, thấy Yoshi đã say bất tỉnh nhân sự. Cô lắc thế nào anh chàng cũng không chịu tỉnh, kéo thì không kéo được, đúng là khóc dở mếu dở, thăm rủa hai gã đàn ông này. Cuối cùng cũng may mà gặp được một anh chàng ở trong khu nhà đó mới chặt vật diu được Yoshi lên phòng.

Bộ dạng say rượu của Yoshi vô cùng khó coi, đỏ mặt tía tai, gần như biến thành màu gan lợn, miệng thở phì phò, không biết đang lèm bèm tiếng Nhật hay tiếng Anh, hơi thở phả ra toàn mùi rượu, Ngải Mễ gần như chỉ muốn vứt quách anh ta đi cho rồi. Nhưng cô cố chịu đựng, sợ anh ta nôn, muốn tìm cái gì đó để hứng, tìm đi tìm lại cũng chẳng tìm được xô chậu gì, cuối cùng đành phải lấy cái nôi chống dính của Yoshi và đặt bên giường của anh.

Gần như vừa đặt xuống, Yoshi bắt đầu nôn thốc nôn tháo, Ngải Mễ bịt chặt mũi, tay đỡ đầu anh ta vì sợ anh ta ngã vật xuống cái nôi hoặc làm bẩn giường. Vất vả một lúc sau, cuối cùng Yoshi mới nằm yên trở lại và ngủ say như chết. Ngải Mễ thu dọn hiện trường, nghĩ chắc là không còn vấn đề gì nữa mới chuẩn bị ra về.

Cô rất lo cho Jason, không biết có phải anh cũng say như thế này không, không biết hiện tại có người nào lo cho anh không, không biết vừa nãy anh lái xe có xảy ra chuyện gì không. Vừa nãy hình như anh có vẻ không say, nhưng cô vẫn rất lo.

Lần trước Jason gọi điện thoại tới, số điện thoại của anh đã hiển thị trên màn hình, cô nhìn một lần là nhớ ngay, lúc này đã phát huy được tác dụng. Cô bấm số gọi cho anh và nghe thấy giọng anh có vẻ rất tỉnh táo: “Hello?”

Cô nói: “Jason à? Em là Ngải Mễ, anh... không sao chứ?”

“Anh không sao, bọn em thế nào rồi?”

Ngải Mễ đáp với vẻ trách móc: “Yoshi say bất tỉnh nhân sự, nôn thốc nôn tháo, lần sau đừng chuốc cho anh ấy nhiều như thế nữa.”

“Sorry.” Jason nói với vẻ biết lỗi. “Anh không biết từ lượng cậu ấy lại kém như vậy, nhưng em yên tâm, sẽ không có lần sau nữa đâu.”

Nghe Jason nói như vậy, cô càng tin chắc rằng lần này anh đi sẽ bất vô âm tín. Cô hỏi: “Giờ anh đến... chở em về được không? Em không muốn lái xe của Yoshi về, nếu không ngày mai anh ấy lại phải về chỗ em lấy xe.”

Dường như anh có vẻ không muốn đến đón cô vào lúc này nên gợi ý: “Muộn thế này rồi, em... còn về làm gì?”

Thấy anh không chịu đến đón mình, Ngải Mễ đành gạt đi: “Anh không tiện thì thôi vậy, để em lái xe về.”

“Em đợi nhé, anh sẽ đến ngay.” Anh hỏi địa chỉ rồi nhắc cô: “Anh sẽ vào cổng chính của ký túc xá, em đợi ở hành lang nhé, lạnh lắm đấy, đừng đi ra ngoài, nhìn thấy xe anh hãy ra.”

Cô để điện thoại cạnh giường của Yoshi vì sợ anh chàng có việc gấp phải dùng đến, đóng cửa lại, xuống tầng và ra ngoài hành lang, đứng ở sau cánh cửa kính đợi Jason. Một lát sau, nhìn thấy xe anh xuất hiện, cô mở cửa kính và chạy ra ngoài. Anh đỗ xe trước cổng ký túc xá rồi xuống xe. Cô nhìn thấy sắc mặt anh rất nhợt nhạt, chắc là uống hơi nhiều, cô liền nói với vẻ biết lỗi: “Em xin lỗi vì muộn thế này còn bắt anh ra ngoài...”

“Không sao, em cầm lái nhé, bây giờ nếu anh bị kiểm tra nồng độ cồn trong máu chắc chắn sẽ gây go, hơn nữa kể cả không say, nếu cảnh sát bắt anh đánh văng từ Missisipi, chắc chắn anh không đánh văng được.”

Ngải Mễ ngồi vào sau tay lái, Jason hướng dẫn cô một lát là cô nổ máy được. Anh ngồi ở ghế trước, kéo ghế ra sát đằng sau và ngửa ra rất thấp, gần như là nằm trên đó. Ngải Mễ lái thì đến chỗ cô ở, nhưng cô không muốn chia tay ngay bây giờ, cô muốn ở gần anh thêm chút nữa. Cô liếc sang thì thấy anh nhắm nghiền mắt, thế là cô không dừng xe mà cho xe chạy tiếp.

Dường như Jason cũng không phát hiện ra, cứ để cô lái đi như vậy. Cô liếc nhìn kim xăng thì thấy gần như còn đầy nguyên nên đã yên tâm hơn, đằng nào thì thành phố C cũng không lớn, chỉ cần không lên đường

cao tốc, chạy thế nào cũng vẫn là trong thành phố C. Bản thân cô cũng không biết đã chạy vào đường nào, chỉ biết là lang thang không mục đích, lúc thì rẽ trái, lúc lại rẽ phải. Cô nghĩ, chỉ cần cô lái xe thế này thì Jason không thể xa cô. Cô chỉ muốn kiếp này được lái xe mãi như thế, cô sẽ mãi mãi được ở gần anh.

CD đang mở một bài hát tiếng Trung, lời bài hát khiến trái tim cô tan nát.

Chỉ sau đêm nay thôi, tình yêu anh sẽ không nhiều thêm.

Tội gì em phải lệ nhòe mi, quan tâm ngày mai anh sẽ lại yêu ai.

Tình yêu của em có một góc khuyết, ai có thể cho anh dửng chân?

Nếu si tình là có tội, thì anh chấp nhận gánh tội em ơi!

Không cho anh núm kéo vì em có sự thỏa hiệp khác.

Em không bao giờ hối hận, điều này đã khắc sâu vào trái tim anh.

Nhưng anh luôn phải trải nghiệm cảm giác trái tim đang rỉ máu,

Nhìn trái tim anh tan nát, còn em thì cao chạy xa bay.

Suốt đời yêu say đắm, ngoảnh đầu lại quá khó, giấu đau khổ trong lòng,

Nếu tình không cắt đứt được, ai sẽ giúp anh quên được em?

Suốt đời yêu say đắm, ngoảnh đầu lại khó quá.

Đường tình dài đằng đẵng,

Trăm mối tơ vò, chắc chắn không thoát được nỗi sầu đau.

Cô nghe mà nước mắt nhạt nhòa, cảm giác mỗi câu từ đều viết vì cô. Cô nghe lại bài hát này hết lần này đến lần khác, Jason vẫn nằm yên ở đó mà không nói gì, không biết đã ngủ hay chưa. Sau khi nghe rất nhiều lần, cô hỏi: “Bài hát nào vậy?”

“Ngoảnh lại quá khó của Trương Học Hữu.”

Hóa ra anh không ngủ.

“Anh có thể... cho em sao một đĩa được không, lời bài hát... hay quá.”

“Em lấy luôn đĩa CD này đi, về Canada anh sẽ mua đĩa khác.” Jason đưa tay ra nắm, lấy đĩa CD đó ra rồi ngó trong xe xem có túi đựng không, cuối cùng tìm được một chiếc phong bì lớn màu vàng, anh liền đổ tài liệu ở bên trong ra và nhét đĩa vào.

Cô hỏi: ” Anh... về Canada hả? Bao giờ về?”

“Một, hai ngày tới thôi, chơi nốt Noel rồi quay lại đây chuyển đồ đạc về bang D, sang năm mới là đi làm luôn.”

“Ở trong nước anh đã có bằng thạc sĩ rồi, bây giờ vẫn chỉ là bằng thạc sĩ, không thấy hơi...”

“Lúc đầu định học tiến sĩ, nhưng...”

“Vì... người yêu nên bỏ ư?” Cô hỏi bằng giọng xen chút cay đắng.

“Ừ.” Anh hỏi: “Đây có được coi là mất lý trí không?”

Cô cố gắng chịu đựng cảm giác đau đốn trong tim, cười nói: “Đối với người khác có thể không phải, nhưng đối với anh thì đây cũng có thể gọi là mất lý trí. Anh... chiều cô ấy lắm đúng không?”

“Ừ, mọi việc đều làm theo ý cô ấy, cô ấy nói sang đông, anh không dám sang tây.”

Cô có thể tưởng tượng ra cảnh anh chiều chuộng người yêu thế nào, hiện tại anh chiều cô bạn gái ABC kia hơn nhiều lần so với chiều cô trước kia. Cô càng cảm thấy cay đắng hơn, nhưng vẫn để nghị như “người giàu kinh nghiệm”: “Thế thì... về bang D anh nên làm đám cưới sớm, như thế cũng sinh được mấy Tiểu Jason sớm.”

Anh đáp với vẻ rất mong chờ: “Ừ, bà nội anh sốt ruột từ lâu rồi, bà bảo tranh thủ bà còn đang bế cháu được, sinh liền mấy đứa luôn, vài năm nữa bà chẳng bế nổi đâu.”

Ngải Mễ cảm thấy nước mắt đã nhạt nhòa trước mắt cô, bắt đầu ảnh hưởng đến tầm nhìn, nhưng cô không dám đưa tay lên quệt, đành phải ra sức chớp mắt. Nhưng bản thân cô cũng không biết tại sao, càng những lời khiến cô đau khổ thì cô lại càng muốn nói ra, kiểu như đang chơi một trò chơi vô cùng tàn khốc vậy, như đặt trái tim mình lên tay để vằn vò, không vằn vò ra máu quyết không chịu dừng tay. Cô nói: “Thế sau này... anh và em... có thể làm thông gia nhỉ...”

“Chuyện của con cái vẫn nên để chúng nó tự quyết định.”

Nghe anh nói như một người cha rất dân chủ, như anh đã nuôi một bầy con trưởng thành. Cô tưởng tượng ra cảnh nhiều năm sau, hai người đều đã có gia đình và con cái, con cái cô sẽ gọi anh là “bác”, còn con anh sẽ gọi cô là “cô”, nghĩ đến đó là cô thấy đau đớn biết bao, đau đớn đến mức không còn muốn sống đến ngày đó nữa, chỉ muốn đánh lái cho xe văng ra khỏi mặt đường, để hai người cùng về cõi chết cho xong.

Cô cố gắng giả bộ vui vẻ dặn dò: “Khi nào tổ chức đám cưới đừng quên mời em nhé, em còn đến... chúc mừng anh chị.”

Anh liền bật cười. “Anh còn đang bị lời thề trói chân, thôi em tổ chức trước đi để anh còn dễ tính.”

Thấy anh cuống như vậy, cô còn buồn hơn, liền trách: “Thời buổi này, kết hôn hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì, chắc chắn bọn anh... sống chung từ lâu rồi.”

“Ai mà không sống chung từ lâu rồi? Nếu hai người yêu nhau thì thực ra cũng không cần quá coi trọng hình thức.” Anh chỉ tay về phía trước, nói: “Trước mặt có trạm xăng, vào đổ ít xăng đi.”

56. Chương 57

Chương 57

Hôm sau, Ngải Mễ lấy đĩa CD ra nghe thì phát hiện chiếc phong bì đựng đĩa CD có địa chỉ nhà Jason. Cô mừng lắm, bèn lên kế hoạch: Nghỉ đông sẽ đến nhà Jason!

Cô không tiết lộ kế hoạch này cho anh biết, vì nếu nói với anh, chắc chắn anh sẽ gài cô, không cần thận còn trốn đi. Cô sẽ đến thật bất ngờ, sẽ nói là đến nhà cô ruột ở Ottawa, tiện đường đến thăm anh. Đến nhà anh sẽ xem thái độ của anh rồi tính sau. Nếu anh nhiệt tình thì cô sẽ ở nhà anh vài ngày, nếu anh thờ ơ thì cô chỉ ở một, hai ngày rồi về.

Cô quyết định sẽ lái xe đi vì nếu đi máy bay sẽ chẳng còn gọi là tiện đường hay không tiện đường nữa. Cô căn cứ vào địa chỉ in trên phong bì và tìm hiểu lộ trình, thấy rất đơn giản. Đi du lịch ở Mỹ, Canada tiện ở điểm này, lộ trình đơn giản, toàn là đường cao tốc, cùng lắm chỉ hết bốn, năm đường cao tốc là đến.

Cô còn tìm hiểu đường đi từ Toronto đến Ottawa, đề phòng nhỡ như phát hiện ra bạn gái Jason cũng đang ở nhà anh thì cô có thể đến nhà cô mình ngay. Cô gọi điện thoại cho cô và nói lập lờ rằng nghỉ đông “có thể” sẽ sang thăm họ, nhưng cô chú không phải mong cháu đâu, cháu lái xe, tiện thì đến, không tiện thì thôi.

Mặc dù cô mới lấy được bằng lái xe không lâu, đến thành phố B còn chưa tới nhưng cô tin rằng mình có thể lái sang Canada vì cô rất giỏi nhớ đường. Khi đi trên đường, cô như có cảm giác đang bay giữa không trung, nhìn thấy mình như chú kiến nhỏ đang bò trên bản đồ. Chú kiến ở vị trí nào, đang bò về hướng nào, trước sau, phải trái là đường nào, đều rất rõ ràng.

Cô từng đi du lịch với bạn bè, con trai, con gái cả một đoàn, thường đều là con trai lái xe, con gái chuyện trò rôm rả. Nhưng lần nào cô cũng có một trọng trách là nghiên cứu bản đồ, chỉ định lái về hướng nào, những người bạn từng đi cùng cô đều biết điều này, nói chỉ cần có Ngải Mễ cầm bản đồ ngồi bên cạnh thì không phải lo lắng gì nữa. Nếu có một website check lộ trình thì lại càng đơn giản, đến bản đồ cũng chẳng cần xem.

Hôm cô đi nhiều nơi có tuyết rơi. Càng chạy về phía bắc, tuyết càng to, trên đường đi thường xuyên có xe rắc muối, xe cào tuyết chạy qua, xe của cô đã dính đầy vết bẩn loan lổ. Tệ nhất là nước rửa kính của xe cô không chống đông, gần đến biên giới Mỹ – Canada, nước không thể phun lên được nữa. Kính bị các xe khác vẩy nước lên, cộng với tuyết rơi, nham nhở không nhìn thấy gì.

Cô không dám lái xe nữa, vì không nhìn thấy đường nên khổ cực vô cùng. Cô đành phải dừng ở bên đường, kéo cửa kính xuống và nhìn ra chung quanh, sau đó từ từ ra khỏi đường cao tốc tìm nhà trọ. Lúc từ đường cao tốc xuống phải rẽ, cô quặt gấp quá, bánh xe trơn trượt, suýt thì lật xe, cô sợ đến nỗi tim đập thình thịch. Khó khăn lắm mới đến được cổng nhà trọ, cô dừng xe, giạ trên lớp tuyết dày đặc, tay xách túi du lịch, thất thểu bước vào.

Đêm đến, cô nằm một mình trên chiếc giường xa lạ, nghĩ đến việc vì muốn gặp Jason mà phải cực khổ, vất vả thế này, còn không biết là có được đón tiếp nhiệt tình hay không, tủi thân quá cô liền bật khóc. Đến khi thấm mệt mới ngủ thiếp đi.

Nửa đêm cô nằm mơ, thấy Jason và một cô gái khác đang chở nhau bằng xe đạp, Jason cho cô gái đó ngồi trên khung xe và ôm cô gái đó rất tình cảm. Cô bực lắm, xông đến nắm lấy ghi đông, bắt cô gái đó xuống. Jason liền chống chân xuống đất, xẵng giọng nói với cô: “Trước đây bảo em ngồi em không ngồi, giờ người khác ngồi em lại không vui...”

Cô liền chống chế: “Anh bảo em ngồi mà em không ngồi bao giờ? Anh lại nói dối rồi đấy.”

Sau khi tỉnh dậy, cô phân tích giấc mơ này hồi lâu, không biết là điềm báo gì. Nhưng cô nhớ người ta vẫn nói sinh dữ tử lành, bao giờ thực tế cũng ngược lại với những điều mơ thấy, thế nên có thể coi là điềm lành, chứng tỏ Jason sẽ không chở cô gái nào khác, và cũng chứng tỏ rằng cô sẽ không cãi nhau với Jason.

Hôm sau, cô cho xe ra trạm xăng và rửa sạch kính, sau đó lại nhờ người ở trạm xăng thay nước rửa kính rồi mới lên đường cao tốc. Hơn ba giờ chiều, cuối cùng cô đã có mặt trước cổng nhà Jason, người mới rẽ rồi, đi đường căng thẳng khiến thần kinh của cô gần như rơi vào trạng thái tê liệt. Cô nghĩ lát nữa Jason ra mở cửa, chắc chắn cô sẽ bất chấp tất cả mà sà vào lòng anh khóc nức nở, nhưng người ra mở cửa cho cô là một bà cụ, bà bảo Jason không có nhà mà đi thăm bạn rồi.

Nghe thấy vậy, Ngải Mễ chỉ muốn ngất xỉu, sợ sệt hỏi: “Bà ơi, có phải Jason tới nhà bạn gái của anh ấy không ạ?”

“Bà không biết.” Bà Jason mắt không hoa, tai không nặng, rất nhanh nhẹn. “Nó chỉ nói là đến nhà một người bạn, không biết là bạn trai hay bạn gái.”

“Thế hôm nay anh ấy có về không bà?”

“Có về, có về chứ.” Bà cụ liền mời cô: “Hay cháu vào nhà ngồi đi?”

Ngải Mễ cũng không khách khí nữa mà theo bà vào nhà. Bà hỏi cô từ đâu đến, nghe nói từ Mỹ sang, bà liền gọi điện ẹ Jason, bảo có khách từ Mỹ sang, hôm nay con về sớm nấu cơm.

Ngải Mễ ăn chút đồ rồi nói: “Bà ơi, cháu có thể nằm ở sofa ngủ một lát không ạ? Cháu chưa bao giờ lái xe đường dài, hôm nay là lần đầu tiên nên mệt quá.”

Bà liền đưa cô đến một gian phòng, bên trong có một chiếc giường đơn, bà nói đây là phòng dành cho khách, bảo cô nằm đây ngủ một lát. Ngải Mễ đặt lưng xuống giường rồi ngủ thiếp đi ngay.

Đến khi tỉnh dậy, ngoài cửa sổ đã tối om, cô có cảm giác tầng dưới đã bận rộn hơn, hình như có mấy người đang nói chuyện, rồi cả tiếng xào nấu thức ăn. Cô nghĩ, chắc là Jason về rồi, nhìn thấy cô ngủ nên không gọi cô dậy. Cô xuống dưới tầng, không thấy Jason đâu, chỉ thấy bố mẹ anh đã về. Nhìn thấy cô, bố mẹ anh đều rất mừng, hỏi thăm tình hình bố mẹ cô rồi lại hỏi chuyện học hành của cô.

Hàn huyền một lúc rồi họ mời cô ra ăn cơm, nói không đợi con trai nữa, không biết nó bao giờ mới về, mình cứ ăn trước đi. Ngải Mễ rất cảm ơn họ vì họ không hỏi cô đến làm gì, không hỏi cô vì sao không về cùng Jason, cũng không hỏi tình hình của cô và Jason mấy năm qua, dường như việc cô đến đây là lẽ hiển nhiên. Cô cũng có cảm giác như đang ở nhà mình.

Ăn cơm xong, mọi người ngồi ở phòng khách nói chuyện một lúc, Ngải Mễ lấy có lái xe đường dài mệt nên lên phòng dành cho khách trên tầng nghỉ. Cô nằm trong đó, đóng tai đợi Jason về. Gần mười giờ cô mới nghe thấy có tiếng xe đỗ trước cửa nhà, cô chạy ra cầu thang đợi, nhìn thấy Jason lấy chìa khoá mở cửa, bước vào nhà, đứng ở cửa một lát, hình như định cởi giày, nhưng rồi dừng lại, ngửa mặt nhìn lên tầng hai và trông thấy cô. Đường như anh không hề bất ngờ mà nói với cô: “Đưa chìa khoá của em cho anh.”

Cô không biết anh lấy chìa khoá xe làm gì nhưng cũng mang xuống cho anh. Cô thấy anh ra ngoài, đánh xe cô dịch ra rồi đưa chiếc xe vào ga ra, sau đó đỗ xe của mình đằng sau xe cô. Anh vào nhà rồi nói với cô: “Nhìn cách đỗ xe biết ngay là em.”

“Tại sao?”

Anh cười, nói: “Vì có ai đỗ xe đẹp như thế đâu? Đỗ trên đường chéo.”

Cô cười ngại ngùng, ở thành phố C hầu hết là bãi đỗ xe chéo, thế nên cô đỗ chéo quen rồi. Lúc chiều đến, trước cửa nhà anh không có chiếc xe nào nên cô chẳng khách khí mà đỗ chéo luôn.

Anh liền nhắc cô: “Anh mua vải và ít hạt dẻ rang đường, em vào phòng ăn, ăn nhé!”

Cô hào hứng đi theo anh vào phòng ăn, bố mẹ và bà nội anh đều ngồi ở đó, mấy người vừa ăn vải, hạt dẻ vừa xem ti vi, bầu không khí rất ấm cúng.

Anh nhặt những hạt dẻ đã nứt vỏ, dễ bóc ra, nói: “Ăn hạt này này, dễ bóc.” Thỉnh thoảng, anh lại đưa cho cô hạt đã bóc và nói: “Không sợ bẩn thì ăn hạt này.” Cô liền đón lấy và bỏ vào miệng luôn, cảm giác anh vẫn như ngày trước, thấy cô ăn ngon thì tỏ ra rất phấn khởi.

Ngồi một lát, mọi người trong nhà đều chúc nhau ngủ ngon và lên phòng của mình. Mẹ Jason nói với Ngải Mễ: “Cô chuẩn bị phòng cho cháu rồi đấy, cháu xem chăn đã đủ ấm chưa, nếu chưa đủ cứ nói với cô.” Rồi bà lại nói với Jason: “Em trai, lát nữa đưa Ngải Mễ lên phòng nhé!”

Jason liền đáp: “Vâng, con sẽ đưa, mẹ cứ đi ngủ đi.”

Ngải Mễ tò mò hỏi: “Sao mẹ anh lại gọi anh là “em trai”?”

Jason có vẻ ngại ngùng. “Hồi nhỏ mọi người trong nhà đều gọi theo cách gọi của anh trai anh, quen rồi nên giờ vẫn gọi ở nhà. Em biết rồi, chắc chắn lại gọi lung tung đấy.”

Ngải Mễ liền thực hành ngay: “Em trai, đưa chị lên phòng nhé.”

Anh đưa cô lên căn phòng cô mới ngủ lúc trước, mẹ Jason đã thay cho cô bộ chăn ga có hình các chú vịt con, cô rất thích. Nhưng nghĩ đến việc hiện tại cô chỉ là một người khách, chỉ có thể ngủ trong phòng dành cho khách, cô lại thấy buồn vô cùng. Cô rất muốn Jason lên phòng và lập tức ôm lấy cô, kể cả chỉ là chuyện tình một đêm thôi cũng được. Cô ở nhà anh mà không được nằm gần anh, cô cảm thấy buồn vô cùng. Cô muốn sà vào lòng anh, nhưng lại sợ anh đẩy cô ra và quát: “Rõ ràng em biết anh đã có bạn gái, sao còn làm trò mèo này?”

Anh chỉ cho cô công tắc đèn nằm ở đâu, WC nằm ở đâu, khát nước thì đến đâu lấy nước, đói thì lấy đồ ăn ở đâu, nói rất nhiều thứ, chỉ có điều là không ôm cô, thậm chí đến chạm vào cô cũng không. Cô đành chấp nhận làm kẻ mặt dày, hỏi: “Phòng anh... ở đâu?”

Anh chỉ vào phòng nằm chéo phía đối diện. “Anh ở phòng kia. Em lái xe mệt rồi, ngủ sớm đi thôi.”

Cô không muốn anh đi ra, bèn năn nỉ: “Anh ngồi một lát nữa đã, chiều nay em ngủ một giấc dài, giờ chưa buồn ngủ.”

Anh không ngồi mà vẫn đứng ở đó, Ngải Mễ có cảm giác rằng hình như anh đang giục cô có gì thì nói nhanh lên. Cô buồn và cũng thấy hơi ngại, chỉ sợ anh hỏi cô đến đây làm gì, bèn chủ động thanh minh: “Em đến nhà cô em ở Ottawa, tiện đường đến thăm... cô Giang và bác Thành, bố mẹ em luôn nhắc có thời gian thì sang thăm họ...”

Anh hỏi: “Em lấy bằng lái xe từ bao giờ?”

“Tháng Mười.”

Anh sững sốt hỏi: “Tháng Mười năm nay hả?” Thấy cô gật đầu, anh có vẻ bức bối. “Em đúng là điên rồi, mới lấy bằng được hai tháng mà lái xe sang tận Ottawa, sao em... không nói cho anh biết sớm? Ít nhất là anh có thể đi theo xe em, trên đường để ý cho yên tâm.”

“Em nói cho anh sớm? Nói để anh lẩn như trạch à?”

Anh lắc đầu. “Em đúng là...” Rồi anh dịu giọng hỏi: “Đường khó đi lắm đúng không? Có khó không?”

Ngải Mễ liền kể lại chuyện đi trên đường cho Jason nghe, kính trước nham nhở ra sao, xe suýt thì bị lật ra sao, mình nằm ở nhà trọ khóc ra sao, nhưng cô không kể về giấc mơ đó. Cô nhìn anh, cảm giác ánh mắt anh rất dịu dàng và đầy vẻ yêu thương, cơ hồ sắp ôm cô vào lòng vậy. Nhưng khi chạm phải ánh mắt cô, vẻ dịu dàng, yêu thương đó lập tức biến mất, Ngải Mễ không biết có phải mình hoa mắt hay không. Cô liền thăm dò: “Cô bạn ABC đó của anh... đang ở Canada hả?”

“Ừ.” Hình như anh có vẻ không muốn nói đến chuyện ABC nên cáo từ: “Hôm nay anh hơi mệt nên đi ngủ đã. Em đã lên tháp truyền hình Toronto bao giờ chưa? Nghe nói là tháp truyền hình cao nhất thế giới, ngày mai anh đưa bà anh đi, nếu em chưa đi bao giờ thì cùng đi luôn.”

Thấy Jason không những không đuổi cô về mà còn mời cô đi chơi, cô mừng muốn chết, vội nói: “Em chưa đi bao giờ, mai anh đưa em đi nhé! Ở đây còn chỗ nào chơi hay, đưa em đi luôn cả thể.”

“Có một số chỗ cũng khá hay, thôi mai tính sau, hôm nay ngủ sớm đi. Good night!” Anh chúc cô ngủ ngon rồi quay về phòng mình.

Tắm rửa xong xuôi, Ngải Mễ cố tình mặc chiếc váy ngủ nhiều cúc đó. Cô vẫn giữ chiếc váy ngủ này, vì năm xưa Allan thích cởi những chiếc cúc ấy. Bao năm qua, cô không nỡ mặc chiếc váy này vì muốn giữ làm kỷ niệm, đợi khi nào trùng phùng với anh sẽ mặc lại sau. Chắc là đêm nay, giây phút này sẽ đến. Cô nghĩ lát nữa anh nhìn thấy cô mặc chiếc váy ngủ này, chắc chắn sẽ ngập tràn cảm xúc.

Cô nằm trên giường mà không tài nào chợp mắt được, chong chong đợi Jason sang phòng cô. Trước đây họ đã từng có những giây phút tuyệt vời như thế, đến giờ cô lại cảm thấy rạo rực trong lòng, chẳng lẽ anh ở gần cô như vậy mà không nghĩ đến chuyện đó ư? Hiện tại cô chẳng còn đầu óc nào mà nghĩ đến chuyện đạo đức hay thất đức nữa, cũng không muốn hỏi nếu anh sang tìm cô thì rốt cuộc nên coi là “tình dục” hay “tình yêu” nữa, cô chỉ muốn được ở gần anh, tình dục cũng được, tình yêu cũng xong, chỉ cần anh chịu gần cô là được rồi.

Đợi đến mười hai giờ rồi mà không thấy bóng dáng Jason đâu, cô vô cùng thất vọng, quyết định sẽ sang tìm anh. Cô vốn là kẻ tính cuống, sợ nhất là chờ đợi. Khi chờ đợi một kết quả, tựa như có một con dao đang treo lơ lửng trên đầu cô, khiến cô thấp thỏm không yên cả ngày. Thà là cô tự nhảy lên, va phải dao, bị dao chém chết còn hơn là lúc nào cũng phải thấp thỏm vì sợ con dao đó sẽ chém xuống.

Cô bò dậy và rón rén bước đến cửa phòng anh, đẩy nhẹ thì không đẩy được. Cô lại thử lần nữa, đúng là vẫn không đẩy được. Cô nắm chặt nắm đấm cửa, xoay đi xoay lại nhưng vẫn không mở được, đành tuyệt vọng quay về phòng mình.

Cô vừa hận vừa tức, thăm rủa, anh làm trò gì vậy? Vì cô nàng ABC đó mà giữ thân như ngọc ư? Chỉ thấy người ta bảo đàn bà để phòng đàn ông, chưa thấy ai nói đàn ông phòng đàn bà như thế này. Biết sớm anh tuyệt tình thế này thì tôi vất vả vượt đường xá xa xôi đến đây làm gì? Cô chỉ mong được đi Ottawa ngay lập tức, nhưng rồi lại sợ mọi người nghĩ không hay về mình, biết giải thích thế nào với bố mẹ và bà nội Jason?

Cô nằm trên giường trong tâm trạng đau đớn ê chề, muốn khóc mà không dám khóc, sợ ngày mai mọi người lại nhìn thấy mắt cô sưng húp. Cô cứ thức chong chong gần như cả đêm, đến khi trời tờ mờ sáng mới mơ màng thiếp đi. Sau đó cô nằm mơ, cô mơ thấy cuối cùng Jason đã sang phòng cô, ngồi bên giường và cởi từng cúc váy ngủ của cô, toàn thân cô run rẩy bầy vì quá xúc động và mong chờ, thầm nghĩ: Come on, baby, just take it off! Ripe it open (Nhanh lên, baby, cởi ra là được, xé luôn ra đi)! Nhưng anh vẫn kiên trì cởi từng chiếc cúc một. Cuống quá, cô nói: “Anh mà cởi nữa là chưa ra đến chợ đã tiêu hết tiền đấy!”

Anh liếc cô một cái rồi lại nhìn vào cái đó của mình, trách: “Em xem miệng có độc không, làm anh ra thật rồi kìa.” Rồi anh nói từng chữ một: “Họa, từ, miệng, ra.”

57. Chương 58

Chương 58

Sáng hôm sau, Ngải Mễ ngủ đến gần mười giờ mới tỉnh, khi ra đánh răng rửa mặt, cô phát hiện cửa phòng ngủ Jason mở, nhưng người thì không thấy đâu. Cô tưởng anh không đợi nữa nên đã đưa bà đi chơi. Cô vội chạy xuống tầng một ngó thì thấy anh đang ngồi ở sảnh liền với bếp xem tivi, thấy cô xuống liền bảo: “Em dậy rồi hả? Anh luộc bánh trôi cho em ăn nhé, có cả quấy nữa, đồ ăn sáng thế có được không?”

“Rất được, quá được ấy, đều là những món em thích nhất. Để em đi rửa mặt đã.”

Đợi cô đánh răng rửa mặt xong xuôi, anh đã luộc xong bánh trôi và múc cho cô một bát, quấy cũng đã được lấy từ lò nướng ra. Cả hai món đều đã bày sẵn trên bàn ăn. “Bánh trôi có nhân đậu, ăn chậm thôi không lại bỏng.”

Thấy anh vẫn nhớ cô thích món ăn sáng gì nhất, cô mừng lắm, vừa ngồi vào bàn ăn vừa hỏi: “Anh không ăn gì nữa à? Cô Giang và mọi người đi làm hết rồi hả?”

“Anh ăn rồi, mọi người đi làm hết rồi.”

Cô nghĩ một lát rồi nói: “Đêm qua em nằm mơ lạ lắm, mơ thấy anh... cốc chưa cởi xong, chưa ra đến chợ đã tiêu hết tiền.” Cô thấy anh hình như đỏ mặt rồi quay đi xem tivi. Cô nghĩ, hay là đêm qua anh cũng nằm mơ như thế? Hoặc đó không phải mình nằm mơ mà là anh sang phòng mình thật? Cô liền nói từng chữ một: “Họa, từ, miệng, ra.”

Nhưng dường như anh không có phản ứng gì, chỉ nói: “Ăn nhanh lên, ăn xong rồi bọn mình đi.”

Cô vừa ăn vừa suy nghĩ miên man, nếu ngày nào cũng được như thế này thì tốt biết bao, sống một cuộc đời an nhàn, bình lặng sẽ ngọt ngào biết bao. Cô không hiểu được tại sao trước kia lại mơ ước về một cuộc sống sôi động, ồn ào như thế, thực ra chỉ cần được sống bên anh, cho dù là sôi động, ồn ào hay bình lặng, âm thầm, cũng đều vô cùng tuyệt vời. Nhưng rồi cô lại nghĩ, đối với cô, mọi điều tuyệt vời trước mắt này cứ như đang lấy trộm vậy, chỉ có thể tạm thời mà thôi, còn cô nàng ABC kia mới được tận hưởng vĩnh viễn những điều tốt đẹp này, cô bất bình lắm, rốt cuộc là cô nàng ABC có gì là tuyệt vời chứ? Tại sao anh lại lựa chọn ABC? Chẳng lẽ vì một thân phận Mỹ ư? Cái thân phận Mỹ đáng nguyên rửa kia!

Ăn sáng xong, Jason liền đưa Ngải Mễ và bà nội đi chơi, đầu tiên là đi thăm tháp truyền hình Toronto, còn mua vé lên đỉnh cao nhất. Sau đó bà bảo mệt rồi, Jason liền đưa bà về nhà và đưa Ngải Mễ đến Pacific mall. Đó là trung tâm mua sắm của người Hoa, có rất nhiều cửa hàng do người Hoa mở. Khách đến mua bán cũng chủ yếu là người Hoa, sau khi sang Mỹ, Ngải Mễ chưa lần nào gặp nhiều người Hoa như thế này, cảm giác như được trở về Trung Quốc, vô cùng thân thiết.

Jason mua cho cô ít thịt bò khô, mực khô, lạc rang... ở Pacific mall. “Mùi bộ răng chuột của em đi!”

Đây là những món cô thích nhất. Trước đây anh hỏi cô có thích ăn các đồ chewy (phải nhai nhiều) không, cô nói cô sở hữu hàm răng chuột nhất, không được mài răng thường xuyên là khó chịu. Cô thấy rất vui vì đến việc cô thích ăn đồ ăn vặt gì anh cũng còn nhớ như in, miệng liền thoáng kể nọ kể kia. Anh xách túi đồ đựng đồ ăn vặt cho cô, còn cô thì thỉnh thoảng chạy đến nhón mấy miếng ăn.

Ngải Mễ ở chơi nhà Jason ba ngày, anh đưa cô đi chơi rất nhiều nơi, và cũng đưa cô đi thưởng thức rất nhiều đồ ăn Trung Quốc mà ở thành phố C không có. Ngải Mễ rất thích món mì và món bánh ngọt trắng trắng ở một nhà hàng trên Pacific mall, và cô cũng thích món bánh bao ở nhà hàng Thượng Hải, cô thích nhất là món “vịt thái lát”, thực ra chính là vịt quay Bắc Kinh. Thấy cô thích ăn, ba ngày liền anh đều mua về ăn, mỗi ngày một con.

Jason mang xe đi rửa cho cô, rồi lại thay dầu cho cô. Anh kê đầu xe lên rồi chui xuống dưới gầm xe. Cô ngồi bên cạnh xem và đưa đồ nọ đồ kia cho anh. Một cảm giác vô cùng thân thiết, cảm động trào dâng cho lòng cô khi thấy anh bận rộn vì mình, cô chỉ muốn khóc, chỉ muốn nói với anh rằng: “Bọn mình cứ sống thế này suốt đời anh nhé?”

Nhưng cô không dám nói, vì cô có cảm giác rằng giữa họ như có một khoảng cách nào đó không thể vượt qua. Anh không hề chạm vào người cô, đến dắt tay cũng không. Khi thay dầu xe, mặt anh dính dầu, cô định dùng giấy ăn lau cho anh thì anh vội tránh đi. Đến tối, anh càng tránh cô, vừa không chịu vào phòng cô ngồi, cũng không mời cô sang phòng anh. Khi ngủ, lúc nào cũng chốt cửa chặt. Có những điều này để so sánh thì mọi biểu hiện của anh lúc ban ngày chỉ giống như một người bạn bình thường, khiến cô vô cùng thất vọng.

Tối ngày thứ ba, cô sợ làm phiền anh vì ở quá lâu nên giả bộ nói: “Em phải đến nhà cô em, ngày mai em đi.”

Cô chỉ mong anh giữ cô lại, hoặc tỏ ra lưu luyến gì đó, nhưng anh không làm như thế mà chỉ nói: “Ngày mai để anh đưa em đi, em vừa lấy bằng xong, lái xe lại bập bôm, em có làm sao thì anh không chịu được trách nhiệm.”

Anh bảo sẽ đưa cô đi, đáng lẽ cô phải rất mừng, nhưng anh lại bổ sung câu đó, hoàn toàn là do sợ phải chịu trách nhiệm. Cô giận dỗi nói: “Anh là gì của em mà việc của em lại bắt anh chịu trách nhiệm?”

“Nóng tính quá nhỉ, nghe nói đàn ông Nhật Bản phong kiến lắm, em nóng tính thế này làm sao sống hòa bình với Yoshi được?”

“Yoshi có phải bạn trai của em đâu, việc em và anh ấy sống hòa bình hay không thì có liên quan gì? Cô bạn ABC của anh có nóng tính không?”

Anh đáp: “Nóng lắm, nóng như lửa luôn, nhưng anh là người mát tính nên không sao.”

Cô tưởng nói Yoshi không phải là bạn trai của mình thì anh sẽ nhiệt tình hơn với cô, nhưng hình như anh chẳng có phản ứng gì cả, vẫn thao thao bất tuyệt về cô bạn gái của anh. Anh có bạn gái còn cô lại không có bạn trai, điều này khiến cô cảm giác như mình rất thiệt thòi, rất mất mặt, dường như anh đã move on (gạt bỏ quá khứ, tiến tới tương lai) rồi, còn cô thì vẫn bám riết lấy anh. Cô liền đính chính: “Vừa nãy em đùa thôi, Yoshi cũng rất mát tính, chuyện gì cũng nhường em cả. Lúc đầu Yoshi bảo em kỳ nghỉ đông này cùng anh ấy sang Nhật thăm bố mẹ chồng tương lai, nhưng em sợ xin visa quay lại Mỹ gặp khó khăn nên không đi.”

Cô muốn xem anh ghen như thế nào, nếu anh ghen thì cô sẽ lập tức nói với anh sự thật. Kết quả là anh hưởng ứng rất nhiệt tình: “Đáng lẽ em nên đi, em đã học xong tiến sĩ đâu, chắc chắn là xin được visa về Mỹ. Nghe nói Nhật Bản đẹp lắm, có rất nhiều điểm vui chơi. Anh định đợi làm xong giấy tờ công dân Canada sẽ đi du lịch Nhật Bản, châu Âu.”

Cô liền hỏi: “Anh... định đi nghỉ tuần trăng mật ở Nhật Bản và châu Âu à?”

“Lại bị em đoán trúng rồi, em lợi hại thật!”

Giọng cô không giấu nổi ý ghen: “Bọn anh... lãng mạn thật, em cũng muốn sang đó, nhưng chẳng biết đời nào em mới trở thành công dân Canada được.”

“Công dân Nhật Bản ra nước ngoài cũng tiện lắm mà, em kết hôn là trở thành công dân Nhật Bản thôi.”

Cô “hứ” một tiếng rồi nói: “Có mà mẫu dân[1] thì có. Để được nhập quốc tịch mà kết hôn ư? Anh tưởng em giống anh hả...”

[1] Trong tiếng Trung, “công” vốn là từ chỉ giống đực, “mẫu” là từ chỉ giống cái.

Anh liền cười vờ vẻ không thèm chấp. “Không vì nhập quốc tịch mà kết hôn, nhưng cũng không đến nỗi vì người khác được nhập quốc tịch mà không yêu người ta đúng không?”

Cô càng thấy tức hơn, cô nghĩ thà vì anh chàng muốn nhập quốc tịch mà cặp với cô nàng ABC đó còn hơn.

Hôm sau, Jason và Ngải Mễ mỗi người lái một chiếc ô tô đến Ottawa, cô đi trước, anh theo sau. Anh nói anh đi theo cô sẽ yên tâm hơn, nếu cô đi theo anh, chắc chắn cô sẽ vượt đèn đỏ, chuyển làn đường lung tung để bám theo. Hai người một trước một sau đến Ottawa, Jason không chịu ở lại mà quay về ngay. Anh bảo cô trước khi về Mỹ thì đến nhà anh trước, sau đó anh sẽ cùng cô quay về.

Ngải Mễ ở nhà cô mình mà đứng ngồi không yên, mặc dù cả nhà đều rất nhiệt tình với cô, nhưng cô chỉ mong sớm đến ngày trở về Mỹ. Hôm chia tay, cô chào tạm biệt mọi người rồi cho xe chạy theo con đường cũ về nhà Jason.

Đã sang chiều rồi nhưng cô vẫn đề nghị khởi hành ngay. Cô thăm tính toán: Lát nữa chỉ lái được mấy tiếng đồng hồ là trời sẽ tối, phải vào nhà trọ nghỉ. Cô đi du lịch với bạn bè, mọi người đều cố gắng tiết kiệm, bớt được phòng nào hay phòng đấy, trai gái ở chung phòng là chuyện bình thường. Hiện tại chỉ có hai người, ở một phòng lại là chuyện quá đổi hiển nhiên. Khi đã ở cùng phòng với Jason rồi, anh hùng sẽ có đất dụng võ thôi. Nếu cô mặc chiếc váy ngủ nhiều cúc và đi đi lại lại trước mặt anh thì chắc chắn anh không thể không động lòng.

Hai người lên đường ngay hôm đó, Jason lái xe đi sau xe cô. Cô vừa lái xe vừa theo dõi đằng sau bằng kính chiếu hậu, thấy xe anh vẫn bám sát theo sau, cô cảm thấy vô cùng yên tâm. Hai chiếc xe thường xuyên “đám thoại” với nhau. Chuẩn bị chuyển làn đường, cô liền bật đèn xi nhan trước, ý muốn nói “em trai, chị chuẩn bị chuyển làn đường đấy”. Jason nhìn thấy cũng bật đèn theo hướng đó, như muốn nói rằng: “Em gái, anh biết rồi, anh đang bám theo em đây.” Cô đắc ý lắm, nghĩ bụng, đây mới là “vợ chồng thời hiện đại” chứ.

Chạy đến khi trời chập choạng tối, hai người dừng chân ở một thị trấn nhỏ. Jason nói: “Anh lái xe đêm không vấn đề gì vì thường xuyên lái xuyên đêm, nhưng em không lái được, trời tối anh theo xe em cũng khó, thôi cứ nghỉ lại một đêm, ngày mai đi tiếp vậy.”

Cô liền cười thầm: Em trai, bán đứng em rồi mà còn đếm tiền hộ chị.

Họ tìm đến một quán trọ, Jason nói: “Em ngồi ở đây một lát để anh vào thuê phòng.”

Cô thường nghe người ta nói “đến khách sạn thuê phòng”, wow, lần này cuối cùng cũng được thực hành. Cô còn nhớ trước đây khi ở nhà anh, trước mặt phụ huynh, lúc nào anh cũng tỏ ra ngại ngùng, xấu hổ, bao nhiêu năm qua, xem ra anh vẫn không thay đổi, vẫn như trẻ con, cứ phải sau lưng người lớn mới mạnh dạn lên được. Cô thầm nghĩ, em trai, nếu biết trước cứ phải ra khách sạn em mới chịu xuống thang thì chị đã lừa em đến khách sạn từ lâu rồi.

Cô nghĩ, tối nay phải làm thế nào để tạo ra được nhân mạng thì hay quá. Cô thăm tính chu kỳ của mình, thấy hôm nay ở trong ngày nguy hiểm, phát hiện này khiến cô phấn chấn vô cùng, tim đập thình thịch, như đang mang bầu con của Jason vậy. Cô tưởng tượng ra cảnh mình ôm cái bụng bầu, ngồi đây chờ chồng thuê phòng, lát nữa còn làm nũng, nói lái xe cả ngày, đau lưng ê ẩm, bắt anh phải mát-xa cho cô, còn anh thì chắc chắn sẽ ghé sát vào bụng cô theo dõi con đập. Cảnh tượng này khiến cô cảm động suýt rớt nước mắt.

Một lát sau, Jason từ quầy tiếp tân đi ra, đưa cho cô một tấm thẻ mở cửa phòng, nói: “Đây là phòng em, 308, anh ở phòng 309.”

Cô vô cùng bất ngờ, đứng như trời trồng ở đó, cảm giác như anh đã đoán được suy nghĩ của cô, cổ tình trốn cô vậy. Cô theo anh lên tầng như một cái máy, dừng trước phòng cô mà không mở được cửa. Jason lấy thẻ và mở giúp cho cô, mang cả túi du lịch vào cho cô, nói: “Không tồi nhỉ, vào nghỉ một lát rồi mình xuống ăn tối.”

Ngải Mễ nhìn thấy phòng cô có hai chiếc giường đôi, không tìm được bèn chạy sang phòng 309 bên cạnh, bực bội hỏi: “Anh không biết một phòng có hai giường à?”

“Anh biết, họ không có phòng một giường, chỉ có phòng hai giường thôi. Ở tạm vậy, hai giường thì hai giường, em chỉ cần ngủ một giường là được. “Thấy cô vẫn tỏ ra băn khoăn, anh liền nói thêm: “Nếu không được thì lúc đầu em ngủ một giường, gần sáng lại sang giường kia ngủ.”

Cô hậm hực hỏi: “Một phòng có hai giường thì anh thuê... hai phòng làm gì? Anh đề phòng em cao độ như thế nghĩa là sao? Chẳng lẽ em sẽ... tấn công anh ư? Anh không nên lúc nào cũng tưởng bở rằng người khác đang dòm ngó anh, cứ như có sức quyền rũ lắm vậy. Xí, ai cũng là người... có chủ rồi...”

Jason nhìn cô bằng ánh mắt rất ngây thơ rồi giải thích: “Em lại cả nghĩ rồi, anh không hề có ý đó. Em cứ coi như anh đang đề phòng bản thân anh đi, như thế chắc là đỡ hơn nhỉ?”

Thấy Jason nói như vậy, rồi lại nghĩ thực ra cũng có khả năng đó, có thể anh chỉ đang đề phòng chính bản thân anh, như thế chứng tỏ rằng anh vẫn cảm nhận được sự quyến rũ ở cô, nhưng vì cả hai bên đều đã có “chủ” nên mới phải tích cực đề phòng. Cô nói lí nhí: “Thực ra... Yoshi không phải là bạn trai của em, em và anh ấy chẳng có gì cả, em nói anh ấy là bạn trai của em chỉ vì muốn chọc cho anh ghen thôi...”

Anh nhìn cô một lát rồi nói: “Anh không biết Yoshi có phải là bạn trai của em hay không, nhưng ABC là bạn gái của anh, bọn mình vẫn nên... cẩn thận thì hơn.”

Cô buồn buồn hỏi: “Anh tưởng cô bạn ABC đó sẽ vì anh mà giữ thân như ngọc à?”

“Chắc chắn là cô ấy sẽ không, em còn không biết ABC à? Sống thoáng lắm.”

“Thế tại sao anh lại vì cô ta mà giữ thân như ngọc?”

Jason mỉm cười, đáp: “Anh cũng không nghĩ đây là giữ thân như ngọc cho ai, chỉ... cảm thấy... không cần thiết phải như thế, tội gì phải gây ra chuyện rắc rối?”

Thấy anh kiên quyết như vậy, cô biết lần này thật sự rồi, vội tìm ình bậc thang để xuống cho đỡ ngượng. Cô mỉm cười rồi nói: “Vừa nãy là em đùa để thử lòng anh thôi.”

“Thử lòng anh làm gì? Anh có đệ đơn xin vào Đảng đâu.”

“Cô bạn ABC đó của anh nhờ em thử thách anh, em là bạn thân của cô ấy, anh không biết à?”

“Anh cũng đã nghĩ tới điều này, cô ấy là một người rất đa nghi, chắc chắn là nhờ em đứng ra thử anh.”

Cô thật sự không biết nên hiểu thế nào về câu nói này của anh, chẳng lẽ cô quen cô nàng ABC kia thật ư? Có phải là Chân Thao không nhỉ? Cô liền đề nghị: “Anh cho em số điện thoại của cô bạn ABC đó đi, để em báo cáo với cô ấy rằng anh chung thủy không bao giờ có người thứ hai.”

“Anh chỉ là chung thủy không có người thứ hai ư? Anh cảm thấy đến người thứ 1,5 anh còn chẳng có.”

Cô cười hờ hơ, nói: “Tốt, tốt, em sẽ báo cáo anh chung thủy không có người thứ 1,5. Cho em số điện thoại của cô ấy đi!”

Jason cũng cười haha. “Girl à, em lại thử thách anh rồi, cô ấy không muốn anh cho số điện thoại của cô ấy cho bất kỳ ai đâu. Con gái bọn em ăn trong bát mà canh cả xoong, toàn là những quan châu có hạng, vừa bận rộn phóng hỏa vừa luôn đề phòng thảo dân châm đèn.”

Sau khi về đến trường Đại học C, Jason đưa Ngải Mễ đến trước khu nhà cô ở, dừng xe, xuống xe rồi nói: “Lần sau em đừng chạy lung tung một mình như thế này nữa, nguy hiểm lắm. Nếu lần sau em không báo trước mà chạy đi tìm anh, anh sẽ trốn đi đấy. Như em đã nói, bọn mình đều là người đã có chủ rồi, cứ một tay bắt cá quá khứ, một tay bắt cá hiện tại thế này sẽ không đem lại... kết quả gì đâu. Hãy quên đi tất cả những gì thuộc về quá khứ thôi,”

Cô thần thờ đứng đó, hóa ra anh chàng biết mọi ý đồ của cô. Đã biết hết ý đồ của cô mà còn khuyên cô như vậy thì còn gì để nói đây? Cô tức điên người, quát: “Get lost (biển đi)! ”

Jason lên xe và get lost (biển đi) ngay lập tức.

58. Chương 60

Chương 60

Một ngày trong tháng Năm năm 2003, gần nửa đêm Ngải Mễ nghe thấy Tiểu Côn gõ cửa phòng cô. Cô sợ anh chàng bị cấm dục lâu như vậy, không nhin được nữa lại đến gây sự với cô, bèn nói: “Có chuyện gì thì mai tính sau nhé!”

Tiểu Côn đứng ngoài cười hề hề, nói: “Chỉ sợ anh đợi được đến mai, còn em thì không đợi được.” Thấy cô vẫn không mở cửa, Tiểu Côn liền nói: “Hôm nay anh gặp Thành Cương ở nhà hàng đấy.”

Ngải Mễ liền ngồi bật dậy, mở cửa ra, sốt sắng hỏi: “Thật hả? Anh gặp... Jason rồi ư? Sao anh ấy lại có mặt ở đây? Đi họp hả? Anh ấy có nói là sẽ ở đây trong bao lâu không?”

Tiểu Côn cười sắc súa. “Hai chữ Thành Cương còn mạnh hơn “vùng ới mở ra” nhỉ, em không sợ anh lừa em để em mở cửa à?”

Ngải Mễ tưởng mình mắc lừa, định sập cửa lại nhưng đã bị Tiểu Côn lấy tay chặn cửa. “Đừng nóng, anh có lừa em đâu, anh nói thật đấy.” Thấy Ngải Mễ nhìn mình với ánh mắt nóng lòng chờ đợi, Tiểu Côn liền vòng vo tam quốc: “Tin tốt lành thế này mà em không chịu ôm anh một cái thì anh không kể đâu.” Ngải Mễ không biết làm thế nào, đành bước lên ôm anh chàng một cái lấy lệ. Mặc dù không hài lòng nhưng Tiểu Côn vẫn kể cho cô biết: “Cậu ta quay lại học... tiến sĩ, về đây từ hồi đầu năm cơ.”

Ngải Mễ thật sự cảm thấy buồn vui lẫn lộn, Jason quay trở lại trường Đại học C, cô lại có cơ hội gặp anh, nhưng anh đã về đây gần nửa năm trời mà không hề liên hệ với cô, chứng tỏ anh đã gạt hẳn cô ra ngoài cuộc sống của anh rồi. Cô hỏi: “Anh... có xin được số điện thoại của anh ấy không?”

“Không, nhưng cậu ấy bảo có số điện thoại của em.”

Cô tức nổ đom đóm mắt. “Sao đến số điện thoại của anh ấy mà anh còn không xin? Anh ấy có số điện thoại của em từ lâu rồi nhưng không chịu cho em số điện thoại của anh ấy...”

Tiểu Côn nói với vẻ xót xa: “Ngải Mễ, tội gì em phải như thế? Cậu ta có số điện thoại của em mà không chịu gọi cho em, chẳng lẽ điều này không nói lên... điều gì ư? Em còn thế này... anh thật sự thấy buồn thay cho em. Bao giờ em mới sáng suốt được hả?”

Cô không quan tâm đến lời Tiểu Côn mà chỉ sốt sắng hỏi: “Anh ấy đến nhà hàng anh làm với ai? Con trai hay con gái?”

Tiểu Côn thở dài, đáp: “Trai có, gái cũng có, hình như là đang cùng làm một project (dự án), đi vào buổi trưa, chắc là ăn trưa xong lại làm việc tiếp.”

Ngải Mễ thở phào rồi hỏi tiếp: “Thế anh... có hỏi anh ấy... kết hôn chưa không? Lấy cô bạn ABC đó ấy?”

“Bọn họ đi cả đoàn, anh lại phải làm việc, làm sao nói chuyện lâu được? Anh chỉ nói được với cậu ấy mấy câu, nhưng cậu ấy bảo sẽ hỏi giúp anh nhà hàng trước đây cậu ấy làm thuê xem có cần người ship đồ ăn không, cậu ấy bảo công việc ship đồ ăn khá nhàn.”

“Anh có nói linh tinh rằng em là bạn gái của anh không?”

Tiểu Côn lắc đầu và đáp rất quả quyết: “Không, làm sao anh nói thể được? Để mà bị xử trảm ra thành tám mảnh à? Nhưng anh có cảm giác là vấn đề hiện tại không phải cậu ấy nghi ngờ hay không nghi ngờ em, mà là cậu ấy... không hỏi gì đến em cả.”

Ngải Mễ chẳng buồn để tâm đến những điều anh chàng nói mà chỉ nghĩ cách xem làm thế nào để tìm được Jason. “Anh ấy có nói đang ở đâu không anh?”

“Không, anh không hỏi.”

Cô liền trách: “Anh chẳng làm được việc gì ra hồn cả, đến địa chỉ và số điện thoại còn không biết hỏi.”

Tiểu Côn nói nhỏ: “Sorry, lần sau gặp cậu ấy, nhất định anh sẽ nhớ hỏi.”

Ngải Mễ biết mình hơi quá lời, vội xin lỗi: “Sorry anh, em lại... ngớ ngẩn rồi, em biết việc này không thể trách anh, để em đi tìm địa chỉ và số điện thoại của anh ấy vậy.”

Tiểu Côn bất lực, khuyên: “Ngải Mễ, tội gì em phải như thế? Đáng lẽ anh không nên kể chuyện này với em, giờ em lại như bị bỏ bùa mê, ngày đêm ăn không ngon, ngủ không yên. Có khi cậu ấy đã lấy vợ hoặc làm bố rồi, kể cả là chưa thì cậu ấy cũng không còn nhớ đến em nữa, bao giờ... em mới có thể quên được cậu ấy?”

Ngải Mễ chỉ thần thờ đáp: “Em không biết, em tưởng em đã quên anh ấy rồi. Anh biết là... anh ấy không còn nhớ đến em nữa, tại sao... anh lại nói cho em biết... anh ấy đã trở lại thành phố C chứ?”

“Anh cũng không biết tại sao lại nói với em.” Tiểu Côn thở dài rồi nói tiếp: “Anh đấu tranh tư tưởng một ngày, không biết có nên nói cho em biết không, anh... thật sự không muốn nói cho em biết, nhưng anh lại muốn thử xem... em đã quên cậu ấy chưa, ai ngờ... em lại yếu đuối như vậy... Haizz, nhưng nếu không nói cho em biết thì sớm muộn gì em cũng sẽ gặp cậu ấy. Ở cùng trường Đại học C thì kiểu gì chẳng có cơ hội chạm mặt...”

Mấy ngày sau đó, Ngải Mễ đến single housing (khu nhà ở dành cho người đã kết hôn) ngó nghiêng xem có gặp được Jason không, nhưng đều không nhìn thấy anh. Cô còn hỏi khá nhiều người ở mấy khu nhà đó, mọi người đều nói không thấy có Jason Jiang sống ở đây.

Cô lại chạy lên khoa anh nghe ngóng, nhưng khoa nói không được tùy tiện tiết lộ thông tin cá nhân của sinh viên trong khoa. Cô tìm đến giảng đường của khoa anh ngó nhưng cũng không gặp.

Cô bắt đầu nghi ngờ Tiểu Côn đang lừa cô, nhưng Tiểu Côn đã tìm được cho cô địa chỉ của Jason. Anh chàng nói: “Nhưng anh nghĩ em không nên đi tìm cậu ấy, em cứ bám riết lấy cậu ấy thế này sẽ bị người ta coi thường đấy...”

“Em chỉ đi thăm một người bạn thôi, ai dám coi thường chứ?”

Lúc trời sẩm tối, Ngải Mễ liền lái xe đi tìm theo địa chỉ, hiện tại Jason đang ở ngoài trường, cô đến trước khu nhà anh ở nhưng không thấy xe anh đâu, biết có thể anh không ở nhà. Cô lên phòng anh ở tầng hai ngó thử, đúng là không ở nhà thật, sau đó cô lại đi xuống và ngồi trong xe đợi anh. Cô nghĩ, lát nữa nếu anh cùng về với cô nàng ABC đó thì cô sẽ không xuống xe nữa, đợi bọn họ lên lầu rồi lên về ngay.

Gần bảy giờ, cô mới nhìn thấy anh lái xe về. Hình như anh vừa đi đánh tennis về, tay cầm vợt tennis, áo khoác vắt trên vai. Cô liền xuống xe gọi nhỏ: “Jason...”

Nhìn thấy cô, anh liền sững lại, chiếc áo vắt trên vai rơi xuống đất nhưng hình như anh không biết mà chỉ đứng ở đó, mắt nhìn cô chằm chằm như đang gặp ma vậy. Cô bước đến nhặt áo lên cho anh, cầm trong tay và nhìn anh chăm chú. Cô cảm thấy mắt mình như nhòe đi, và cũng thấy mắt anh có vẻ nhòe đi.

Anh hỏi: “Em... em... ăn cơm chưa?”

“Em chưa, em đợi anh từ nãy đến giờ...”

“Tìm anh có việc gì không?” Anh nóng lòng hỏi. “Có chuyện gì à?”

“Không có chuyện gì thì không được đến tìm anh ư?” Giọng cô pha chút nũng nịu: “Anh đến thành phố C lâu thế rồi mà cũng... không cho em biết, dù gì bọn mình cũng là bạn bè, sao có thể...”

Jason liền thanh minh: “Anh đến là gọi điện cho em ngay...”

“Nói linh tinh, anh gọi điện mà em không biết à...”

Jason liền cười và nói: “”Nói linh tinh” vốn là độc quyền của em mà. Lên phòng ăn gì đã nhé, ăn xong mới có sức hỏi tội.”

Cô mỉm cười. “Em đến đây không phải hỏi tội mà đến thăm anh thôi.”

Hai người lên tầng, Jason mở cửa rồi mở tủ lạnh lấy ra đĩa dâu tây, nói: “Chắc em đói rồi, ăn lót dạ mấy thứ này đi để anh đi nấu cơm.”

Đúng là Ngải Mễ đói rồi, cô nhón một quả dâu tây cho vào miệng. Jason hỏi: “Chua lắm đấy, có chấm đường ăn không?”

“Không cần, ngon lắm.” Cô hỏi: “Sao anh lại nảy ra ý quay lại học tiến sĩ?”

“Bị công ty lay off (sa thải) rồi nên đành phải quay lại học tiến sĩ thôi.”

Cô liền an ủi: “Nghe nói hiện nay rất nhiều người học ngành máy tính bị lay off, tranh thủ cơ hội học thêm cũng tốt mà.”

Anh không nói gì mà hỏi thêm: “Em... chuyển ngành rồi hả?”

“Em chưa, em định học kỳ sau sẽ học các môn của khoa thống kê, cố gắng lấy được bằng thạc sĩ thống kê.”

“Hay đó nhỉ! Trước đây anh có học mấy môn của khoa thống kê, còn vở ghi, bài tập gì đó, lát nữa anh tìm cho em xem, biết đâu lại dùng được.”

“Thật hả? Tuyệt quá!” Ngải Mễ hào hứng nói. “Anh học những môn nào rồi? Sau này có vấn đề gì khó em có chỗ hỏi rồi.”

“Đạo này anh khá bận, chắc là không có thời gian giúp em, nhưng anh có quen một cô bạn học tiến sĩ khoa thống kê tên là Phương Hưng, để anh xem hôm nào có thời gian giới thiệu cho bọn em quen nhau, sau này có vấn đề gì em cứ hỏi cô ấy, cô ấy giỏi hơn anh nhiều, cô ấy từng dạy anh một môn, có thể coi là cô giáo của anh.”

Ngải Mễ thấy Jason chuẩn bị bắt tay vào nấu nướng bèn nói: “Anh vừa chơi tennis về, người đầy mồ hôi, anh đi tắm đi, để em nấu.”

Jason nhìn cô một lượt từ đầu đến chân rồi nói: “Wow, đúng là xa nhau vài năm, không thể coi thường, từ đầu đến chân đều toát lên ánh hào quang của người vợ hiền mẹ đảm, cộng thêm vẻ... ngang ngạnh của chủ tịch hội phụ nữ. Có phải em định nấu cơm thật không? Nếu thật thì anh... đi tắm nhé?”

“Anh đi đi, chuyện nấu cơm cứ để em lo.”

Anh nói cho cô biết đồ đạc để ở đâu rồi đi tắm. Dường như chỉ trong chớp mắt, anh đã tắm gội xong xuôi, tóc còn ướt sũng nhưng vẫn ra ngoài giúp cô. Cô liền đùa: “Sao mà nhanh vậy? Các bộ phận đều được tắm sạch rồi chứ?”

Anh không nói gì mà chỉ đứng bên cạnh nhìn cô thái rau. Thấy được chiêm ngưỡng, cô lại càng nhiệt tình thể hiện tay nghề hơn, thái nhanh thoăn thoắt, suýt thái cả vào tay, mới thái chậm lại. Anh liền giằng lấy con dao, nói: “Thôi, thôi, nhìn em thái mà chân anh mỗi nhừ, thôi để anh thái còn hơn, đỡ phải căng thẳng thần kinh.”

Cơm đã nấu xong, hai người ngồi vào bàn và bắt đầu ăn. Có thể là vì được gặp anh, cũng có thể là do ăn cơm muộn nên cô ăn rất ngon, hết một bát rồi mà vẫn muốn ăn thêm. Nồi cơm ở phía bên anh, anh đón lấy bát của cô, xới cơm cho cô. Xới xong, lúc đưa bát cho cô, anh nhìn cô với vẻ rất hào hứng và hỏi: “Một người ăn cho hai người hả?”

“Em ăn nhiều quá hả? Hết cơm rồi à?” Cô bảo anh nghiêng nồi cơm điện cho cô xem, thấy còn khá nhiều cơm mới yên tâm hơn. “Không, còn nhiều mà.”

Ăn cơm xong, Jason đi rửa bát. Ngải Mễ liền thăm dò: “Cuộc sống của anh có vẻ sung túc quá nhỉ? Anh không ở chung với ai nữa à. Em tham quan phòng của anh được không?”

Jason liền cười hơ hơ. “Ừng khách sáo, muốn khảo sát hiện trường xin mời cứ tự nhiên.”

Cô không làm khách mà đi khảo sát ngay. Cô phát hiện ra căn hộ anh ở không giống với nơi ở của sinh viên bình thường, anh có rất nhiều đồ đạc, đồ điện gia dụng, phòng ở mang không khí ấm cúng của gia đình. Cô liền chạy vào phòng ngủ của anh ngó. Thấy một chiếc giường lớn đặt trong đó, chắc là cỡ đại, đầu giường có khá nhiều gối, khiến cô có cảm giác rằng không những anh đã kết hôn, mà còn có cả đàn con. Lòng cô nặng trĩu, hỏi: “Anh... kết hôn... ở bang D rồi hả?”

“Em chưa kết hôn thì làm sao anh dám?”

Cô hỏi: “Cô bạn ABC đó của anh... theo anh về đây hả?”

Jason liền bật cười. “Một cô gái tự lập như em mà sao lại dùng từ “theo”? Chỉ là về cùng thôi, không phải “theo”.”

“Thế bây giờ... cô ấy đang ở đâu?”

Anh không nói gì, hình như có điều khó nói.

“Bọn anh đang trực trực hả?” Tự nhiên cô thấy mừng lắm, nhưng rồi lại cảm thấy mình thật ích kỷ, ích kỷ đến mức tàn nhẫn, thế là cô liền an ủi anh: “Cô ấy là người Hoa sinh ra ở Mỹ, chắc chắn vẫn có sự khác biệt về văn hóa, anh là... người rất chín chắn, cũng nên rộng lượng với cô ấy hơn.”

Anh nói: “Nghe cứ như là chuyên gia trong lĩnh vực quan hệ công chúng ấy nhỉ, em có viết bài cho tờ nhật báo thành phố C hay gì gì không? Share (chia sẻ) kinh nghiệm với mọi người, cũng coi như là giúp ích cho người dân ở thành phố này.”

Cô phát hiện ra lần này quay lại anh có vẻ bẽ mặt hơn trước nhiều, không biết có phải vì đi làm một năm hay do sống chung một năm với cô nàng ABC đó mà được như thế hay không. Cô không đếm xỉa đến câu đùa của anh mà vẫn tiếp tục thăm dò: “Hôm nào đó, anh cho em gặp nói chuyện với cô bạn ABC của anh, có khi em lại khuyên giải được cô ấy đấy.”

“Ồ, ý kiến hay đó nhỉ, có thể anh nói cô ấy không chịu nghe, nhưng em mà nói chắc chắn sẽ chịu nghe.”

Cô nghe mà cảm thấy chua xót vô cùng, nhưng vẫn gắng gượng nói tiếp: “Có thể có một đứa con sẽ tốt hơn, tính ổn định của kiềng ba chân mà. Có con rồi thì cô ấy sẽ chín chắn hơn, thiên chức của người phụ nữ sẽ được phát huy. Tại sao anh không muốn có con?”

“Lại bắt đầu suy luận linh tinh rồi đấy? Sao anh không muốn chứ? Sắp “tam thập” đến nơi rồi mà chưa được “nhi lập”, buồn chết đi được...”

Cô nghĩ, chắc là do cô nàng ABC kia có vấn đề gì đó, anh yêu trẻ con như thế, nếu kiếp này không có con thì thà bảo anh chết đi còn hơn. Cô hỏi: “Có phải cô ấy còn trẻ, sợ có con rồi người lại sỗ sè nên không muốn sinh con đúng không?”

Jason có vẻ sức hiểu ra vấn đề. “Anh chưa nghĩ đến điều này.” Rồi anh liếc cô một lượt từ đầu đến chân. “Đến tuổi nào con gái bọn em mới không còn sợ người bị sỗ sè nữa?”

Ngải Mễ buồn buồn đáp: “Việc này thì phải xem mình lấy ai, nếu là người mình yêu, bất luận trẻ thế nào cũng không sợ bị sỗ sè, chỉ muốn sinh thật nhiều con cho anh ấy. Nhưng nếu là người mình không yêu, thì e rằng chẳng muốn có con với anh ta...”

Cô thấy nét mặt anh rất lạ, không biết có phải vì chạm đúng vào chỗ đau của anh hay không nên vội an ủi: “Đây chỉ là suy nghĩ của cá nhân em thôi, anh đừng nghĩ là thật, có thể cô ấy chỉ ham chơi, tạm thời chưa muốn có con, một, hai năm nữa cô ấy sẽ đòi sinh thôi. Bọn anh còn đang trẻ, còn nhiều thời gian mà...”

59. Chương 61

Chương 61

Tiểu Côn đến làm thuê ở nhà hàng Jason giới thiệu cho anh chàng, có lẽ là do có người quen giới thiệu nên ông chủ nhà hàng đó đã vui vẻ nhận Tiểu Côn vào làm việc và cho anh chàng đảm nhận nhiệm vụ ship đồ ăn. Nhà hàng đó ở thành phố B, Tiểu Côn phải về đó ở, tới thứ Hai mới về thành phố C, cả ngày thứ Ba được nghỉ. Ngải Mễ cho Tiểu Côn dùng xe của cô để ship đồ ăn, cô sẽ mua xe khác.

Tiểu Côn rất thích công việc này, nói đưa đồ ăn rất nhẹ nhàng, không vất vả như làm việc vặt trong bếp, lại có cả tiền tip. Gần như ngày nào Tiểu Côn cũng gọi điện thoại cho Ngải Mễ báo cáo hôm nay gặp mấy tay “cứt sắt” (không cho tiền) hay “cứt sắt” (không “tip”), tổng cộng kiếm được bao nhiêu tiền, đi những đâu ship hàng, chó nhà ai dữ..., kể rất hào hứng. Chỉ mấy ngày Tiểu Côn đã có câu cửa miệng: “What’s up, man (Chuyện gì vậy, thưa ngài)? Hơn nữa từ “man” này bao giờ cũng nói cao giọng và kéo thật dài.

Ngải Mễ gọi điện thoại cho Jason để cảm ơn anh đã giúp Tiểu Côn tìm được công việc này, Jason liền nói: “Không phải cảm ơn đâu, chỉ cần không rửa anh là được, anh sợ em còn trách anh đẩy Tiểu Côn đi xa như vậy.”

Cô vội thanh minh ngay: “Tiểu Côn có phải bạn trai của em đâu, làm sao em lại trách anh đẩy anh ấy đi xa được?”

“Không trách là tốt rồi. Anh là người không mong lập công, chỉ mong không gây tội là tốt lắm rồi, sợ nhất là phải chịu trách nhiệm...”

Mấy ngày tiếp theo, Ngải Mễ chỉ nghĩ đến chuyện mua xe, hiện tại cô đã đến nước thiếu xe một ngày thấy không sống nổi. Khi có xe thì chẳng có chỗ nào để đi, nhưng khi không có xe thì có rất nhiều chỗ cần đi, toàn vì không có xe mà phải nhờ nhàngh. Cô lên mạng tìm khắp nơi, tìm được rồi liền bảo Jason đưa cô đi.

Cô rất vui vì có được cái cơ này, nhờ có nó mà cô được đi với Jason, thế nên cô rất kén chọn trong việc mua xe, màu không ưng không mua, nội thất không sạch sẽ không mua, thân xe có vết xước không mua... Đi bốn, năm lần mà không tìm được cái nào ưng ý, cuối cùng Jason khuyên cô nên mua xe mới cho xong, nói mua xe mới giống như việc tìm một anh người yêu chưa yêu ai bao giờ, không phải lo về “vấn đề lịch sử”. Mặc dù nếu đợi đến tháng Chín mua xe của năm đó sẽ rẻ hơn, nhưng giờ cô đang cần, không đợi được lâu như vậy, đằng nào thì bỏ nhiều tiền nhưng được dùng xe sớm cũng như nhau.

Ngải Mễ bàn với Tiểu Côn, Tiểu Côn cũng nhất trí tán thành việc mua xe mới, còn bảo đã mua thì nên mua cái tốt tốt, Mercedes hoặc BMW gì đó, anh trả tiền. Hiện tại mỗi tháng anh đều kiếm được một, hai nghìn đô la, lại không bị đánh thuế, ăn ở không mất tiền, mua cho em chiếc xe mới không thành vấn đề.

Ngải Mễ nói em không bắt anh mua xe cho em mà chỉ mượn tạm số tiền của anh đợt trước, sau này sẽ gửi lại anh.

Tiểu Côn hùng hổ nói, em mà còn nhắc đến chuyện trả hay không trả, anh sẽ chết cho em coi.

Ngải Mễ không mua BMW mà chỉ muốn mua chiếc xe giống Jason, tốt nhất màu cũng giống. Jason hỏi cô muốn trả luôn một lần hay trả góp. Vừa nghe đến trả góp là cô có cảm giác như đang mắc nợ, bèn nói: “Em không muốn dính dáng đến nợ nần, thôi cứ thanh toán một lần đi. Em và Tiểu Côn góp tiền lại là đủ mua một chiếc xe mới.”

Jason nói: “Em đừng nghĩ trả góp là chuyện gì đó xấu xa, ở Mỹ, người nào được mua trả góp mới là người có uy tín, thế nên lúc nào được mua trả góp thì nên mua, mua trả góp rồi trả nợ đúng hạn mới tạo dựng được uy tín. Có uy tín rồi, sau này bọn em mua nhà trả góp sẽ tiện hơn.”

Cô biết khi giảng bài cho sinh viên anh mới chú ý đến sự khác biệt giữa âm mũi trước và âm mũi sau, bình thường nói chuyện đều không có âm mũi sau, thế nên “uy tín” và “tình dục[1]” không khác gì nhau. Cô cố tình nói: “Ai bảo em không có tình dục? Anh mới là người không có tình dục ấy.”

[1] Từ “uy tín” có phiên âm là “xinyu”, từ “tình dục” có phiên âm là “xingyu”.

Anh phát âm hai từ “tình dục” và “uy tín” không có gì khác nhau, nhưng anh biết người khác đang nói từ “uy tín” hay “tình dục”. Thấy cô đùa như vậy, anh có vẻ ngại ngùng, mặt đỏ rần giải thích: “Ý anh muốn nói là “chữ tín” ấy.”

Cô liền trêu: “Lại nghĩ linh tinh phỏng? Ý em chỉ là “chữ tín” ấy chứ.” Cô thấy anh càng đỏ mặt, vội đánh lảng sang chuyện khác: “Thôi em trả góp vậy.”

Kết quả là ra bàn đàm phán, phát hiện những người không có “tình dục” như cô, lãi suất trả góp cao ngất ngưỡng, hơn nữa mặc dù Jason có tiền gửi tiết kiệm nhưng không có thu nhập, chưa đủ tư cách làm co-signer (người đồng ký tên) nên phải tìm cách khác. Ngải Mễ tò mò hỏi: “Một sinh viên giỏi như anh mà sao không có học bổng? Tiền trợ giảng, kinh phí trợ cấp nghiên cứu cũng không có ư?”

Anh trả lời cô với vẻ miễn cưỡng: “Anh làm thủ tục chuyển visa muộn, khi khai giảng không xin được visa F nên không được làm trợ giảng hay gì hết.”

Ngải Mễ sốt sắng nói: “Thế thôi em không mua xe nữa, anh cứ lấy tiền của em dùng trước đi, nghe nói nếu không có học bổng thì học phí cao lắm.”

“Không sao, chỉ học kỳ này thôi, học kỳ sau là xin được học bổng rồi. Anh đi làm một năm nên có tiền tiết kiệm.”

Hai người bàn nhau, thấy hiện tại lãi suất gửi tiết kiệm thấp mà lãi suất trả góp lại cao như thế, tốt nhất trả luôn một lần cho xong. Ngải Mễ liền lấy sổ séc ra trả. Tiểu Côn không có mã số an sinh xã hội nên không thể mở tài khoản tiết kiệm, tiền đều gửi trên danh nghĩa tên Ngải Mễ, anh cũng không bao giờ hỏi về chuyện tiền nong, có lương là giao cho cô. Nhưng Ngải Mễ vẫn ghi chép rất đầy đủ anh chàng đưa cho cô bao nhiêu tiền, định khi nào anh chàng cần sẽ rút ra trả cho anh.

Jason cũng rút sổ séc của mình ra hỏi cô: “Có đủ không? Không đủ thì lấy của anh...”

“Đủ rồi, cảm ơn anh.”

Anh nói: “Đáng lẽ không nên khuyên em mua xe mới, không ngờ lãi suất trả góp cao như vậy.”

Ngải Mễ vội nói: “Không sao, không sao, mua xe mới tốt mà, Tiểu Côn cũng tán thành việc em mua xe mới, anh ấy còn bảo em mua BMW hay Mercedes gì đó.”

Jason liền thốt lên: “Wow, mạnh tay thế, Tiểu Côn “sáng chuộng” em nhỉ.” Ngải Mễ biết anh đang đùa, trước đây có kể với anh rằng, hồi nhỏ cô thường xuyên đọc từ “chiều chuộng” thành “sáng chuộng”.

Xe mua xong xuôi, Jason lại như cách mạng đã thành công, lại biến mất. Ngải Mễ gọi điện thoại cho anh, anh luôn viện cớ là rất bận, mời anh đến ăn cơm, anh cũng từ chối hết lần này đến lần khác. Có lúc cô lên lái xe đến chỗ anh rồi đứng từ xa nhìn phòng anh. Cô chưa bao giờ nhìn thấy cô gái nào đến phòng anh, càng đừng nói đến cô nàng ABC nào. Cô nghĩ kể cả anh từng có cô bạn ABC đi chẳng nữa thì chắc chắn cũng chia tay rồi. Chắc là ABC thấy anh bị đuổi việc nên không yêu anh nữa.

Nhưng khi cô lên phòng tìm anh thì anh lại lòi ABC ra làm lá chắn, lúc thì bảo đi đón ABC, lúc lại rao ABC sắp về rồi. Thử hai lần rồi cô cũng chẳng còn mặt mũi nào đi tìm anh nữa.

Cô không hiểu tại sao anh lại đối xử với cô như thế. Nghĩ đi nghĩ lại, đoán có thể anh hiểu lầm cô và Tiểu Côn đang sống chung với nhau. Cô ngẫm lại một lượt những chuyện xảy ra gần đây, càng nghĩ càng thấy những điều mình nhận định là đúng. Anh nói chuyện hay làm việc gì cũng đều coi Tiểu Côn là bạn trai của đang sống chung với cô, nào là “đẩy Tiểu Côn đi xa” gì đó, sợ cô không vui, còn bảo “mạnh tay thế, Tiểu Côn “sáng chuộng” em nhỉ”...

Cô biết không thể trách việc anh hiểu lầm, vì trai gái ở cùng nhà thế này, tiền cũng chung nhau, đổi sang người khác cũng sẽ nghĩ vậy thôi. Nếu anh ở cùng căn hộ với một cô nàng, chắc chắn cô cũng sẽ nghĩ và đoán như vậy.

Cô rất sốt ruột, không biết phải làm gì mới có thể xóa bỏ sự hiểu lầm này. Cô đã thanh minh với anh, nhưng hình như anh không tin lắm. Tối Chủ nhật, Tiểu Côn từ thành phố B về nghỉ, cô liền nói với Tiểu Côn nỗi lo lắng của mình và hỏi xem nên làm thế nào.

Tiểu Côn trầm ngâm một lát rồi nói: “Thôi để anh đi tìm anh ấy nói chuyện.”

Ngải Mễ không chịu. “Anh chạy đi nói thì chắc chắn anh ấy lại tưởng em ép anh phải nói như vậy, chắc chắn là anh ấy sẽ không tin.”

“Thế anh... đưa cô bạn gái đi cho cậu ấy gặp nhé?”

“Vẫn không được, anh ấy lại tưởng em thông đồng với anh để lòe bịp anh ấy.”

Tiểu Côn liền xòe tay ra, nói với vẻ bất lực: “Thế em bảo anh phải làm thế nào? Anh chỉ có thể nghĩ ra mấy cách đó thôi. Anh ở đây để em phải mang tiếng oan, khiến cậu ấy hiểu lầm, anh rất áy náy, anh muốn bù đắp những điều tai tiếng đã gây ra cho em nhưng không biết phải làm thế nào mới minh oan được cho em.”

Ngải Mễ đã nhận ra vẻ không vui của Tiểu Côn, bèn xoa dịu tình hình: “Em xin lỗi, không trách được anh chuyện này. Em cũng chỉ đoán linh tinh vậy thôi, sợ anh ấy hiểu lầm chuyện này...”

“Ngải Mễ, nếu cậu ấy thật sự còn yêu em thì dù là sự hiểu lầm như thế nào, cậu ấy cũng vẫn nghĩ cách để tìm hiểu. Nếu vì anh sống ở đây mà cậu ấy không dám xía gì đến em, chứng tỏ ngay cả việc tìm kiếm cơ hội cậu ấy cũng chẳng buồn tìm, thì em... còn lưu luyến cậu ấy làm gì nữa?”

“Anh ấy là người... rất biết nghĩ cho người khác, nếu anh anh ấy tưởng anh... là bạn trai của em, chắc chắn anh ấy sẽ tạo điều kiện cho anh.”

“Tình yêu chẳng có cái gì là tạo điều kiện hay không tạo điều kiện cả, cậu ấy tạo điều kiện cho anh, em không yêu anh thì vẫn là không yêu anh, anh không tin đến điều này cậu ấy cũng không hiểu. Quan trọng vẫn phải xem cậu ấy có yêu em không, nếu yêu em thì chắc chắn sẽ bất chấp mọi hậu quả để theo đuổi em và giành lấy tình yêu của em. Nếu cậu ấy không theo đuổi em thì chứng tỏ cậu ấy... không yêu em. Hơn

nữa cũng cậu ấy cũng mới biết là anh ở đây, nhưng cậu ấy đã về thành phố C nửa năm rồi mà có đến theo đuổi em đâu, chẳng lẽ điều này chưa nói lên được điều gì sao?”

Ngải Mễ không nói, chỉ ngồi rầu rĩ, Tiểu Côn không biết làm thế nào đành nói: “Thực ra anh cũng chẳng có tư cách gì để khuyên em cả, bản thân anh cũng ngốc như vậy thôi, vẫn biết là trái tim em không chịu dành cho anh nhưng vẫn chờ đợi như một thằng ngốc. Thôi ngủ sớm đi, anh sẽ nghĩ cách để xóa bỏ hiểu lầm của cậu ấy.”

Chiều hôm sau, Ngải Mễ từ trường về thì thấy Tiểu Côn nấu một bữa thịnh soạn, còn mua một chai vang đỏ và một chai vang trắng rồi ngồi đợi cô về ăn cơm. Cô sững sốt hỏi: “Anh... làm gì?”

“Nào, ăn bữa cơm chia tay anh nhé, anh sẽ đến bang F làm thuê. Anh lái xe đến đó rồi, ở Mỹ anh không được đứng tên mua xe nên chỉ có thể lái xe của em thôi.”

Ngải Mễ vừa nghe thấy vậy liền hỏi: “Anh đang làm ở đây tốt như vậy, tự nhiên lại chạy sang bang F làm gì?”

“Đằng nào thì anh cũng là một thằng làm thuê, đi đâu thì vẫn là làm thuê, không nhất thiết phải làm ở thành phố B. Trước nằm lì ở đây là vì... vẫn còn một tia hi vọng mong manh, tưởng rằng sớm muộn gì em cũng sẽ... quên cậu ấy, tiếp theo là muốn được tận hưởng cảm giác... có gia đình. Thực ra những điều đó đều là sự ích kỷ, vì nó đồng nghĩa với việc bắt ép em phải chấp nhận anh. Anh đi rồi thì đương nhiên Thành Cương sẽ biết giữa hai đứa mình... chẳng có chuyện gì cả. Có lẽ cậu ấy vẫn sẽ nghĩ rằng trước đây bọn mình từng có gì đó, nhưng em không cho anh gặp cậu ấy giải thích, anh cũng chẳng biết làm thế nào. Điều anh có thể làm là không cho sự hiểu lầm của cậu ấy ngày càng sâu hơn, nếu không chắc chắn em sẽ hận anh suốt đời.”

Ngải Mễ ngẩn tò te nhìn Tiểu Côn, miệng lắp bắp thanh minh: “Thật sự là... em... không... không có ý bắt anh rời khỏi đây, một mình anh đến bang F, buồn lắm... Tội gì phải như vậy?”

Tiểu Côn không nói gì nữa chỉ rót đầy rượu cho hai người, thấy Ngải Mễ không uống bèn một mình uống hết ly này đến ly khác, khiến Ngải Mễ nhìn cũng sợ, khuyên cũng không khuyên được, đành tần ngần nhìn anh chàng uống. Uống xong chai vang trắng, Tiểu Côn mới nói: “Anh đây là mượn men rượu để lấy hết can đảm nói với em mấy câu. Mấy năm qua, trước mặt em, anh như một thằng hèn, luôn muốn làm em vui, không dám nói em, sợ nói em lại giận, lại mất em vĩnh viễn. Hiện tại anh chẳng còn sợ gì nữa nên muốn nói vài câu có được không?”

Ngải Mễ gật đầu lia lịa rồi mang chai rượu trước mặt anh chàng cất đi.

Tiểu Côn nghiêm mặt, nói: “Ngải Mễ à, anh cảm thấy đến thời điểm hiện tại, em vẫn chưa hiểu ý nghĩa đích thực của tình yêu là gì. Em yêu một người tức là muốn có được anh ta, muốn anh ta yêu em. Em luôn xòe tay ra và hỏi anh ta rằng: “Tình yêu của anh đâu? Anh mang ra cho em coi đi.” Anh ta trao cho em, em liền nhón lấy, vờ vờ mấy cái rồi hỏi với vẻ rất không hài lòng: “Chỉ có vậy thôi hả? Còn nữa không? Anh cho hết người khác rồi à?” Hoặc là em hất ngay xuống đất nói: “Đây đâu phải tình yêu? Tình yêu mà em cần không phải như thế này.”

Em chưa bao giờ nghĩ đến việc: “Mình trao cho anh ta bao nhiêu tình yêu?”, “Mình yêu anh ta như thế này, liệu anh ta có thích hay không?” Em yêu anh ta, nhớ anh ta, quan tâm đến anh ta nhưng em không hành động. Em không đặt mình vào vị trí của anh ta để nghĩ cho anh ta, em không đứng trên lập trường của anh ta để xem xét vấn đề, em không đứng trên góc độ của anh ta để thấu hiểu cho tâm trạng, nhu cầu và nỗi khổ của anh ta.

Cậu ấy từ đồn thu thẩm ra, thật sự có thể nói là từ cõi chết trở về, rất nhiều người bị nhốt trong đó, khi thả ra đều rối loạn tâm thần, ra ngoài rồi không lập dị, hắc ám thì dễ nổi nóng, hay cáu kỉnh với người khác. Cậu ấy như thế là rất khá rồi, cậu ấy vừa phải quan tâm đến những suy nghĩ của em vừa phải thực hiện trách nhiệm, nghĩa vụ, giống như phải đi trên vỏ trứng, bước nào cũng chật vật, khó khăn, nếu là người khác, chắc chắn đã phát điên mất rồi. Nhưng thời điểm ấy em thường xuyên gây sự với cậu ấy, anh đã nói từ lâu rồi, đến một người mát tính như Thành Cương còn bị em chọc đến phát điên, em bảo em có ghê gớm không?

Hiện tại em biết cậu ấy có cô bạn gái ABC, em còn lượn đi lượn lại trước mặt cậu ấy, em làm như thế khiến cậu ấy vô cùng khó xử, không thể một lòng yêu cô bạn ABC đó. Cậu ấy có lời hẹn với em rằng, sẽ không kết hôn trước em, nhưng cậu ấy là đàn ông, cứ bị cấm thế này, không khổ sở đến phát điên à? Nếu em yêu cậu ấy thật lòng thì anh khuyên em nên tìm một người và sống cho yên ổn, cũng là để cậu ấy tìm một cô gái và được sống một cuộc sống bình thường.”

Đêm đến, Ngải Mễ nằm trên giường, càng nghĩ càng thấy những điều Tiểu Côn nói rất có lý. Bất luận Jason có cô bạn ABC hay không thì chắc chắn là anh không yêu cô nữa, vì anh đã về thành phố C nửa năm rồi mà có đến tìm cô đâu, chứng tỏ anh đã move on (quên đi quá khứ, tiến lên phía trước) rồi, vậy thì có lẽ điều anh mong mỗi nhất là cô cũng move on đúng như câu anh nói: “Em chưa kết hôn thì làm sao anh dám?”

Cô nghĩ, hay là kết hôn với Tiểu Côn luôn đi cho xong? Như thế Jason cũng có thể kết hôn, Tiểu Côn cũng vui, chẳng không đẹp cả đôi đường à? Còn về phía cô, nếu đã xác định không thể đến với Jason nữa thì cô thấy kết hôn với ai cũng chẳng có gì khác biệt, đảng nào cũng đều là đàn ông, đều là mấy chuyện đó.

Cô cảm thấy khi yêu Jason, bản thân cô khá khó tính, kén chọn, vì cô quá coi trọng anh, quá mong mỗi anh yêu cô. Còn khi tiếp xúc với mọi người, cô không mâu thuẫn với ai cả, tất cả mọi người đều khen cô thoải mái, dễ chịu, sôi nổi, hóm hỉnh, là người dễ sống. Cô rất tự tin vào bản thân, đừng nói đến người yêu cô như Tiểu Côn, kể cả là một gã khốn nạn nào đó, cô cũng vẫn chung sống hòa bình được với anh ta.

Cô đã hạ quyết tâm rồi, bèn ngồi dậy đi ra nhà vệ sinh, cố tình để cửa mở, thầm nghĩ nếu Tiểu Côn mò vào phòng cô thì cô sẽ ậm ừ dung túng cho qua, hoặc giả cũng chẳng cần ậm ừ nữa, đồng ý luôn cho xong chuyện. Nếu nửa tiếng nữa Tiểu Côn chưa mò vào thì cô sẽ sang phòng “dụ dỗ” anh. Đến việc lát nữa nói gì, sẽ mần bộ phận nào cô cũng đã nghĩ xong rồi. Những chuyện này khi không có tình cảm đi kèm thì trở thành vấn đề kỹ thuật đơn thuần, hoặc cũng chẳng có gì gọi là kỹ thuật, mà chỉ là lao động thủ công, lao động chân tay mà thôi, giải quyết rất đơn giản, không cần phải động não, càng không nói chuyện phải rung động, xoẹt xoẹt xoẹt, đi nhanh về nhanh, vài ba động tác là xong.

Một lát sau, Tiểu Côn ra nhà vệ sinh, xong xuôi, anh chàng đi ngang qua cửa phòng cô, đóng cửa giúp cô rồi nói vọng vào: “Ngải Mễ, em chốt cửa lại đi, anh... sợ anh lại làm chuyện gì... không được hay cho lắm.”

Ngải Mễ thẳng thắn nói: “Em... cố tình mở cửa cho đấy, anh vào đi.”

Tiểu Côn ngần ngừ một lát rồi khê đẩy cửa, bước đến bên giường cô, thử thăm dò ôm cô, thấy cô không phản đối liền hôn cô tới tấp, hồi lâu mới thở hổn hển nói: “Anh đợi em đến đau cả tim rồi, nếu đợi thêm nữa... chắc hoa cũng tàn mất...”

60. Chương 62

Chương 62

Tiểu Côn hôn một lúc rồi thò tay vào trong váy ngủ của Ngải Mễ, nhưng cô lại không có cảm giác ngứa ngáy hay mềm nhũn người mà lại thấy vô cùng xót xa, nghĩ đến việc mình đã đi đến nước này rồi thì không bao giờ có đường quay đầu nữa, tự nhiên trong đầu hiện lên câu nói sến không còn gì sến hơn: “Vĩnh biệt rồi, Jason”, sau đó nước mắt liền lăn dài xuống bờ má.

Dường như Tiểu Côn cảm nhận được điều gì đó bất thường, liền rút tay ra khỏi váy ngủ của cô, bật đèn lên, thấy mặt cô đầm đìa nước mắt bèn sững sốt hỏi: “What’s up man (Chuyện gì vậy, thưa ngài)?”

Vừa nghe đến từ “man” mà Tiểu Côn kéo dài giọng hỏi, Ngải Mễ không kìm được liền phì cười, Tiểu Côn cũng rất ngại, cười theo mấy tiếng rồi hỏi cho đỡ ngượng: “Anh đang nghĩ sao mặt em lại mần như vậy, còn tưởng đang mốt làm đẹp bằng muối cơ.” Rồi anh chàng thở dài, nói tiếp: “Tội gì em phải như thế? Anh chỉ khuyên là em nên quên cậu ấy đi và sống cho thật tốt, anh có bắt em phải lấy anh đâu. Trông em sầu nào như vậy, anh còn đầu óc nào...”

Ngải Mễ vội thanh minh: “Em có... sâu não đâu, em đang... vui đó chứ, thật đấy, mai bọn mình đi... đăng ký kết hôn, sau đó mời Jason đến... dự đám cưới nhé, như thế anh ấy cũng biết em đã move on (quên đi quá khứ, tiến tới tương lai) rồi, anh ấy cũng sẽ... sớm lấy vợ...”

Tiểu Côn nói: “Em tưởng đây là chuyện Hoàng Kế Quang[1] lấy thân mình chèn pháo, Đồng Tồn Thụy[2] đánh bom lô cốt? Cần rằng chịu đựng là xong ư? Đây chẳng khác gì việc Khâu Thiếu Vân[3] phải làm, có thể còn khổ sở hơn Khâu Thiếu Vân, Khâu Thiếu Vân chỉ phải chịu đựng một thời gian ngắn, bị cháy một lúc là chết, còn em sẽ bị đốt cả đời đấy.”

[1] Anh hùng liệt sĩ của Trung Quốc, người đã hy sinh trong cuộc chiến tranh chống Mỹ giúp Triều Tiên (1950-1953)

[2] Anh hùng liệt sĩ của Trung Quốc, người đã hy sinh trong cuộc nội chiến Trung Quốc (1927-1950)

[3] Anh hùng liệt sĩ của Trung Quốc, người đã hy sinh trong cuộc chiến tranh chống Mỹ giúp Triều Tiên. Ngày 11 tháng 10 năm 1952, Khâu Thiếu Vân và hơn 500 đồng đội thực hiện nhiệm vụ mai phục giữa bãi cỏ gần trận địa của Mỹ. Khoảng 12 giờ ngày 12 tháng 10, Mỹ ném bom chùm gây cháy xuống khu vực Khâu Thiếu Vân mai phục, trong đó có một quả bom rơi xuống sát vị trí Khâu Thiếu Vân nằm vùng, lửa bốc cháy lên người Khâu Thiếu Vân, nhưng để không làm lộ địa điểm mai phục, anh đã cố gắng chịu đựng đau đớn và nằm yên, mặc dù đằng sau Khâu Thiếu Vân có một con rạch nhưng anh vẫn không nhúc nhích và chịu đựng cho đến lúc hy sinh.

“Em biết, em đã suy nghĩ kĩ rồi. Em không kết hôn thì Jason cũng chẳng thể kết hôn..., cũng tội nghiệp...” Cô kéo tay Tiểu Côn rồi nói: “Thôi... bọn mình... làm tiếp đi?”

Tiểu Côn cười lớn rồi nói: “Em... tưởng đàn ông là món đồ chơi điện thật à? Bảo xuống là xuống, bảo lên là lên được ư? Tâm lý rất quan trọng, vừa này em khóc làm... vũ khí của anh cũng xìu hẳn rồi. Mà cũng lạ thật, anh làm với các cô khác anh chẳng quan tâm đến chuyện cô ta có yêu anh hay không, nhưng làm với em lại không thể được. Cứ nghĩ đến những chuyện em làm đều vì Thành Cương là anh lại không nỡ lòng nào, chỉ muốn giúp em hạ thủ cô nàng ABC đó cho xong. Chắc là do ở gần em lâu nên sinh hư, cũng thích kết hợp cả “tình yêu” và “tình dục”. Muộn rồi, em ngủ đi, đừng nghĩ ngợi linh tinh nữa, chắc là cũng chưa đến mức phải đi vào bước đường cùng như thế này đâu.”

Sáng hôm sau, Tiểu Côn dậy sớm chuyển đồ xuống xe. Ngải Mễ vội bám theo và khuyên: “Anh đừng về bang F nữa, anh đi trong sự giận dữ thế này thì làm sao em yên tâm được?”

Tiểu Côn nói: “Anh đâu có dỗi? Đây là anh đang phát huy vai trò làm gương của người Đảng viên đó chứ? Anh đang tìm tòi kinh nghiệm, xem làm thế nào mới có thể quên được người mình yêu, khi nào thành công, anh sẽ truyền bá cho em, giúp em nâng cao tinh thần giác ngộ...”

Ngải Mễ biết không níu kéo được anh chàng nữa, đành nói: “Thế anh lái xe cẩn thận nhé, đến nơi nhớ gọi điện thoại cho em, nếu bên đó không ổn thì quay về đây ngay.”

Tiểu Côn đi rồi, Ngải Mễ sống trong tâm trạng thấp thỏm không yên, sợ anh chàng tinh thần không ổn lại dễ xảy ra tai nạn. Mãi cho đến khi Tiểu Côn đến bang F rồi gọi điện thoại về cho cô, cô mới yên tâm.

Học kỳ mùa hè năm đó, Ngải Mễ bắt đầu học các môn của khoa Thống Kê. Cô phát hiện ra Jason cũng đang có môn học ở khoa Thống kê, chỉ có điều những môn đó cao cấp hơn môn của cô. Hai người đều có một môn lúc mười một giờ trưa, lần nào cả hai cũng chỉ chào nhau qua loa rồi ai về giảng đường của người đấy.

Một hôm, Jason đứng đợi Ngải Mễ ở ngoài giảng đường của cô, thấy cô đến liền nói: “Hôm nay học xong, anh mời em và Phương Hưng đi ăn trưa rồi giới thiệu cho bọn em làm quen nhé, sau này có vấn đề đề em cứ hỏi cô ấy.”

Hôm đó học xong, Ngải Mễ theo Jason đến một nhà hàng đồ ăn nhanh gần trung tâm tổ chức sự kiện đợi Phương Hưng, một lát sau thì thấy một cô gái trẻ người Trung Quốc đi tới. Từ xa, Jason nói với Ngải Mễ rằng đó là Phương Hưng. Ngải Mễ nhìn thấy Phương Hưng mà giật bản mình, vì dáng dấp và khuôn mặt của Phương Hưng đều có nét hao hao giống Jane, đặc biệt là đôi mắt to tròn long lanh kia, rất giống. Cô

không biết Jason có nhận ra điều này hay không, cô liếc trộm anh thì thấy nét mặt anh không có vẻ gì khác thường.

Jason giới thiệu cô và Phương Hưng làm quen với nhau rồi hỏi từng người ăn gì để anh ra mua. Hai cô gái chọn món mình rồi Jason ra quầy phục vụ mua. Phương Hưng liền hỏi Ngải Mễ: “Cậu đang học các môn của khoa Thống kê hả? Định lấy bằng thạc sĩ à?”

“Ừ, ngành văn học Anh Mỹ khó tìm việc quá.”

Phương Hưng nói: “Rất nhiều sinh viên khoa khác đổ sang học ngành thống kê, có vẻ giống với mấy năm về trước, mọi người thi nhau đi học ngành máy tính. Học kỳ sau tớ cũng sang học môn của khoa máy tính.”

Ngải Mễ thắc mắc: “Vài năm trở lại đây... ngành máy tính không hot nữa, cậu còn học làm gì?”

Phương Hưng cười khúc khích, nói: “Vì học kỳ tới Jason sẽ dạy môn Web programming (lập trình mạng), tớ muốn đi học. Trước đây anh ấy có học một môn tớ dạy, bảo tớ là “một ngày làm cô giáo, cả đời làm mẹ”. Học kỳ sau tớ được học môn của anh ấy, để anh ấy cũng “một ngày làm thầy giáo, cả đời làm cha”. Cậu cũng đi học nhé, bọn mình còn có thể làm project (dự án) cùng nhau.”

Đang nói chuyện thì Jason bê đồ ăn trưa đến, hỏi: “Bọn em nói chuyện gì mà vui vậy?”

Phương Hưng cười, nói: “Đang nói xấu anh.”

Đường như Phương Hưng và Ngải Mễ rất có duyên với nhau, vừa gặp đã có thiện cảm với đối phương, cho nhau số điện thoại và địa chỉ chỗ ở, Phương Hưng còn cho Ngải Mễ địa chỉ văn phòng của cô ở khoa Thống kê, bảo có vấn đề gì cứ lên đó tìm cô.

Sau đó, Ngải Mễ có vấn đề gì trong lĩnh vực thống kê liền đến hỏi Phương Hưng. Phương Hưng có một bạn cùng phòng tên là Đường Tiểu Lâm, Ngải Mễ đến mấy lần nên cũng chơi với cả Đường Tiểu Lâm, ba người thành bạn bè. Nhưng vì Đường Tiểu Lâm có người yêu rồi nên không có nhiều thời gian chơi với bọn họ, thế nên phần lớn là Ngải Mễ và Phương Hưng đi với nhau. Thân nhau rồi, hai cô cũng có nhiều chuyện bí mật con gái để nói.

Một hôm, Phương Hưng đến phòng Ngải Mễ chơi, Ngải Mễ rửa ít nho rồi hai người vừa ăn vừa nói chuyện. Phương Hưng hỏi: “Cậu quen Jason từ lâu rồi, hồi ở Trung Quốc, anh ấy có bạn gái không?”

Ngải Mễ nghe thấy hỏi vậy cũng đoán Phương Hưng chưa biết chuyện của Jason và cô nên quyết định sẽ không kể, bèn đáp: “Nghe nói là có, tớ không rõ lắm. Sao vậy?”

“Tớ chỉ tò mò không biết anh chàng có phải là... gay không.”

“Sao cậu lại nghĩ anh ấy là... gay?”

Phương Hưng thì thầm: “Cậu đừng nói với anh ấy là tớ đoán như thế nhé, tớ sợ anh ấy không vui. Tớ đoán anh ấy gay là do... hình như anh ấy chưa bao giờ có người yêu cả.”

“Thật hả? Nhưng tớ nghe nói anh ấy có một cô bạn gái ABC cơ mà.”

“Tớ cũng nghe nói thế, và tớ còn được xem ảnh nữa, nhưng... dù gì cũng chưa được tận mắt nhìn người thật việc thật, tớ cũng... không tin lắm.”

“Cậu được nhìn ảnh của cô nàng ABC đó rồi hả? Có phải ảnh chụp nghiêng không?”

Phương Hưng nói: “Tớ được xem hai tấm, một tấm chụp nghiêng, một tấm anh ấy chụp chung với cô nàng ABC đó. Nếu chỉ là tấm chụp nghiêng thì tớ chẳng tin đó là bạn gái anh ấy đâu, vì kiếm đâu chẳng được tấm ảnh nhét vào ví? Nhưng tấm ảnh chụp chung đó... thì tớ hơi tin, cậu không biết tấm đó... kỳ cục thế nào đâu...”

Ngải Mễ nghĩ, sao không thấy Chân Thao nói gì về tấm ảnh kỳ cục đó nhỉ? “Kỳ cục thế nào? Chắc không đến nỗi là ảnh sex chứ?”

“Không hẳn là sex, nhưng... to gan lắm. Cô gái trong bức ảnh ngửa mặt lên nhìn anh ấy cười, còn anh chàng... một tay ôm cô ta, tay kia thì thò hẳn vào trong ngực áo cô nàng... Không thể nghĩ là anh chàng lại... chụp kiểu ảnh như thế, bình thường trông... bên lên lắm mà...”

Ngải Mễ cảm thấy người mình lạnh toát, nếu trước đây cô còn có một phần trăm hy vọng rằng tấm ảnh chụp nghiêng kia là của cô, thì hiện tại tấm ảnh kỳ cục kia chắc chắn không thể là cô được. Cô và Jason ít khi chụp ảnh chung với nhau, đều là anh chụp cho cô. Một lần cô ở một người khách du lịch đi ngang chụp hộ họ một kiểu, nhưng đều là cô khoác tay anh, chưa nói đến chuyện anh thò tay vào ngực áo cô, dường như cả việc ôm cô anh còn chẳng dám. Trước mặt người khác anh luôn tỏ ra bên lên, không muốn biểu hiện công khai. Xem ra anh yêu cô nàng ABC kia đến phát điên nên mới có những kiểu ảnh chụp chung như thế.

Phương Hưng phân tích: “Nếu anh chàng là gay thì những tấm ảnh kia sẽ rất dễ giải thích. Cậu bảo trước đây ở Trung Quốc, anh chàng từng có người yêu thì tớ thấy thật sự thắc mắc, có phải sau này biến thành gay không? Rốt cuộc gay là do bẩm sinh hay sau này mới mắc?”

Ngải Mễ nói: “Tớ cũng không biết, nhưng sao cậu quan tâm đến việc anh chàng là gay hay không gay thế? Cậu cũng đâu có hứng thú gì với anh ta...”

“Tớ thấy cậu là người khá kín tiếng nên mới nói với cậu, cậu đừng kể cho ai nhé!” Thấy Ngải Mễ gật đầu, Phương Hưng yên tâm kể: “Chủ yếu là vì tớ... cũng hơi thích anh ấy, nói chính xác hơn là rất thích. Tớ thích anh ấy từ năm... bắt đầu dạy anh ấy. Hồi đó tớ không dám... có hành động gì, sợ anh ấy tưởng tớ lợi dụng quyền lực, sau không dạy anh ấy nữa, tớ... thử thăm dò mấy lần, nhưng... hình như anh ấy chẳng có phản ứng gì cả, hơn nữa còn nhắc đến cô nàng ABC kia. Sau rồi tớ cũng thôi, nhưng lần này anh ấy quay lại học tiến sĩ, tớ không biết có phải anh ấy... vì tớ... không.”

“Anh chàng bảo vì anh chàng bị công ty đuổi việc mà.”

Phương Hưng liền lắc đầu. “Tớ có một người bạn cũng làm ở công ty đó, tớ nghe anh ấy nói rằng không phải Jason bị đuổi việc mà tự xin thôi việc. Công ty đã làm cho anh ấy visa làm việc ba năm, đợt vừa rồi còn hỏi anh bạn tớ chuyện làm thẻ xanh, sao tự nhiên lại xin nghỉ việc nhỉ? Cậu cũng biết là ngành máy tính của trường Đại học C cũng không phải tốt nhất, anh ấy hoàn toàn có thể sang trường khác học, nhưng anh ấy vẫn quay về trường C, anh ấy bảo trước đây đã học một số môn của khoa Thống kê nên muốn học nốt để lấy bằng thạc sĩ thống kê. Hơn nữa anh bạn tớ kể rằng bọn họ ở cùng một khu nhà, hình như chẳng bao giờ gặp bạn gái của Jason cả.”

Ngải Mễ thấy buồn vô cùng nhưng vẫn cố gắng chịu đựng vì muốn mừng cho Phương Hưng. Tiểu Côn nói đúng, yêu một người không thể chỉ đòi hỏi anh ta yêu mình, mà còn phải nghĩ rằng mình trao cho anh ta được bao nhiêu tình yêu. Phương Hưng rất giống Jane, chắc chắn là Jason có thiện cảm đặc biệt đối với cô ấy, tình yêu của anh đối với Jane có thể gửi gắm hết vào Phương Hưng.

Cô liền khích lệ Phương Hưng: “Tớ nghĩ có khả năng đó đấy, cậu nên... mạnh dạn theo đuổi xem sao. Anh chàng này... không chịu chủ động... trong chuyện tình yêu đâu, cậu thúc đẩy một chút là ổn, nhưng nếu cậu... tu thành chính quả rồi thì anh ấy cũng rất... chiều và yêu cậu đấy.”

Phương Hưng cười: “Sao cậu biết rõ thế? Có phải năm xưa cậu cũng theo đuổi anh ấy như vậy không?”

Ngải Mễ vội gạt đi: “Đâu có, làm gì có, tớ là con gái của thầy hướng dẫn anh ấy, kể cả tớ có theo đuổi anh ấy thì người như anh ấy cũng sẽ dẫn đo đủ thứ, không dám yêu tớ đâu.”

“Cậu nói như thế tớ cũng thấy tin.” Phương Hưng nghĩ một lát rồi nói: “Sắp đến sinh nhật tớ rồi, cậu có thể đứng ra chủ trì, mời Jason đến được không? Một mình tớ mời anh ấy, chắc chắn anh ấy sẽ không đến, nhưng bọn mình đông người mời, anh ấy sẽ thấy không ngại. Bọn mình gọi cả Đường Tiểu Lâm nữa, như thế đông người, anh ấy sẽ không từ chối đâu.”

Mấy ngày sau, Phương Hưng liền hẹn gặp Đường Tiểu Lâm và Ngải Mễ, bàn chuyện tổ chức sinh nhật cho cô. Đường Tiểu Lâm nghe xong kế hoạch của cô cũng ủng hộ, nhưng chỉ nêu ra một điều băn khoăn: “Con người Jason tớ cũng hiểu, anh chàng chỉ muốn có more than one (không chỉ có một) cô gái yêu anh chàng chứ không lựa chọn bất kỳ ai. Tớ cũng... gây rối anh chàng mấy lần, nhưng hiện tại tớ có người yêu rồi, không đáng lo. Nhưng Ngải Mễ còn độc thân, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng.”

Ngải Mễ nói: “Sao lại tính cả tớ vào, tớ có quấy rối gì anh chàng đâu...”

Đường Tiểu Lâm nhìn Ngải Mễ một lúc như đang xem bói rồi nói: “Tớ dám cược rằng nếu trước đây cậu chưa từng yêu anh chàng thì hiện tại cậu đã sa vào lưới tình. Giờ có hai cậu, tớ sợ anh chàng sẽ không lựa

chọn người nào đâu...”

Ngải Mễ vội thanh minh: “Ai bảo tớ sẽ sa vào lưới tình? Tớ... cũng có người yêu rồi đó chứ...”

Đường Tiểu Lâm hỏi với vẻ rất từng trải: “Cậu có người yêu rồi hả? Ở đâu? Cậu chưa sa vào lưới tình đâu, tớ nhìn là biết ngay, hê hê, tớ là quần chúng, mà con mắt quần chúng thì tinh tường lắm đấy.”

Dường như con mắt Phương Hưng cũng tinh tường hẳn lên, miệng phụ họa liên hồi: “Đúng đấy, đúng đấy, chắc chắn là cậu cũng sa vào lưới tình rồi mà còn không chịu khai, cậu xem tớ đã khai hết với cậu rồi. Haizz, bạn bè như cậu chán chết đi được...”

Ngải Mễ nói: “Thật mà, tớ có bạn trai rồi, hôm sinh nhật tớ sẽ dẫn đến cho bọn cậu gặp, cũng cho Jason gặp luôn.”

Đường Tiểu Lâm cười, nói: “Đội này không quan tâm đến việc anh ta có phải là người yêu cậu hay không, chỉ cần đưa đến là được.”

Còn khoảng mười ngày nữa là đến sinh nhật Phương Hưng, Ngải Mễ không biết kiếm đâu ra một anh bạn trai để đưa đi sinh nhật, nhưng cô đã hạ quyết định sẽ phải tìm một anh. Cô cảm thấy sau khi được Tiểu Côn dạy ột bài, độ giác ngộ của cô cũng đã được nâng cao. Có thể đúng như Đường Tiểu Lâm nói, Jason muốn người khác ổn thỏa hẳn rồi mới sắp xếp ổn thỏa chuyện của mình, thôi thì tạo điều kiện cho anh vậy. Tiểu Côn nói đúng, Jason cũng không còn ít tuổi nữa, một người đàn ông mà những năm tháng tuổi trẻ phải gắn bó với chuyện cấm dục thì quả là điều đau khổ.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, không nghĩ ra được ai có thể làm bạn trai của cô. Khoa không có sinh viên nam người Trung Quốc, có mấy người cũng có tình ý với cô nhưng cô đã cắt đứt ý đồ của bọn họ ngay từ đầu, bây giờ tìm người yêu gấp thế này, kể cả mình có dày mặt đưa ra yêu cầu này, chưa chắc người ta đã chịu làm.

Cô nghĩ, Đường Tiểu Lâm nói đúng, thực ra cũng chẳng cần thiết phải tìm người yêu thật, nhờ một người đến diễn kịch trong buổi sinh nhật là xong mà. Nhưng ai chịu đi diễn kịch đấy, ai đủ khả năng đóng vai thật đạt, rồi sau này không có chuyện gì dính dáng nữa đây.

Cuối cùng cô nghĩ đến một ứng cử viên khá phù hợp, đó là một anh chàng người Mỹ, tên tiếng Trung là Bạch Thụy Đức.

61. Chương 63

Chương 63

Tên thật của Bạch Thụy Đức là Richard White, trước đây từng học lớp Hán ngữ do Jason giảng dạy, Ngải Mễ quen anh chàng trong thời gian làm trợ giảng cho lớp của Jason, sau đó Bạch Thụy Đức nhờ Ngải Mễ làm gia sư cho anh chàng.

Cái tên “Bạch Thụy Đức” là Jason đặt cho Richard. Bạch Thụy Đức tự xưng mình là “Tiểu Bạch”, anh chàng nói tiếng Trung không biết giống tiếng Sơn Đông hay Hà Nam. Jason nói Tiểu Bạch là sinh viên khá nhất trong lớp anh dạy, nhưng không hiểu sao, bất luận anh uốn nắn thế nào, tiếng phổ thông của Tiểu Bạch vẫn đặc giọng địa phương.

Tiểu Bạch tự cảm thấy vốn tiếng Trung đã khá ổn nên chỉ nhờ Ngải Mễ dạy những kiến thức có phần trừu tượng. Khi nói tiếng Trung, Tiểu Bạch không phân biệt được âm chính và âm ẩn, lúc nào cũng đọc to âm ẩn rõ như âm chính, thậm chí còn nặng hơn.

Ngải Mễ chỉnh cho anh chàng rất nhiều lần nhưng anh chàng chỉ chú ý được một lúc rồi thôi, đến khi nói lại quên mất.

Ngải Mễ nghĩ nếu để Tiểu Bạch giả danh bạn trai của cô và đi sinh nhật thì chắc chắn anh chàng sẽ thích ý tưởng này. Người Mỹ thích mạo hiểm, thích làm những chuyện lập dị, hiện giờ có cơ hội hành nghề lừa

đảo, lại được nghiên cứu các cuộc dating (hẹn hò) của người Trung Quốc, chắc chắn Tiểu Bạch sẽ nhiệt tình hưởng ứng, hơn nữa người Mỹ vốn thẳng thắn, dứt khoát, xong rồi sẽ không dấn dằng gì nữa.

Buổi sau Tiểu Bạch đến học, Ngải Mễ liền nói ra ý tưởng này cho anh chàng nghe, Tiểu Bạch hào hứng lắm, chỉ mong được đi dự sinh nhật ngay hôm đó. Ngải Mễ dặn anh chàng một số điều cần chú ý, nói với anh chàng việc nào được làm, việc nào không được làm, không nên đi quá đà kéo mọi người lại phát hiện ra điều bất thường. Tiểu Bạch đồng ý hết, có chỗ còn lấy giấy bút ghi lại khiến Ngải Mễ cũng thấy lo, chỉ sợ anh chàng nghiêm túc quá lại thành tẩu hỏa nhập ma thì gay.

Tiệc sinh nhật của Phương Hưng tổ chức rất thành công, Đường Tiểu Lâm đưa anh bạn trai Trương Kiến đến, Ngải Mễ đưa bạn trai Tiểu Bạch đến, cộng với Phương Hưng và Jason, vừa đúng ba đôi. Tiểu Bạch phát huy rất tốt vai trò của mình, ngoài lúc tuyên bố đang cùng Ngải Mễ ở giai đoạn “tìm hiểu, nhau” và gọi cô là “em yêu, ơi” khiến mọi người ôm bụng cười ra, các màn khác đều thể hiện rất đúng mực.

Tụ tập xong, Ngải Mễ liền cùng Tiểu Bạch lên một xe, Đường Tiểu Lâm cũng theo Trương Kiến lên một xe. Lúc đến Phương Hưng đi chung xe với Đường Tiểu Lâm, bây giờ mọi người đều nói không quan tâm đến chuyện tiện đường hay không tiện đường mà cứ để Jason đưa Phương Hưng về.

Ngải Mễ về đến nhà mà trong lòng vẫn ngóng chờ thông tin của Phương Hưng và Jason. Cô tin rằng Jason có tình cảm đặc biệt với Phương Hưng, nếu không đã không thôi việc để quay lại trường Đại học C học tiếp ngành thống kê. Cứ nghĩ đến việc có thể giờ phút này họ đang thổ lộ tâm sự là cô lại cảm thấy xót xa, biết tình yêu của mình chưa được coi là vô tư, không biết đến bao giờ mới có thể “yêu những gì anh yêu, đau những gì anh đau, hạnh phúc khi thấy anh hạnh phúc, vui vẻ”. Cô cảm thấy có lẽ mình là một kẻ tiểu nhân, suốt đời không thể vĩ đại được như thế, cùng lắm chỉ là giả bộ vĩ đại mà thôi.

Cô đang ngồi thẩn thờ thì đột nhiên Jason gọi điện thoại đến: “Ngải Mễ, em có thể đến chỗ Phương Hưng ngó hộ anh được không, anh sợ cô ấy...”

Ngải Mễ hoảng hốt hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Em cứ đến xem đã, nhưng đừng hỏi cô ấy cái gì. Nếu có chuyện gì thì gọi điện cho anh, còn nếu em không gọi điện thoại thì anh biết là không có chuyện gì cả.”

Ngải Mễ vội đến chỗ Phương Hưng, gõ cửa thì không thấy ai ra mở, sợ quá, cô vừa gõ vừa đẩy rồi gọi lớn tên Phương Hưng, suýt nữa thì phải sang phòng bên cạnh gọi điện thoại, kết quả là Phương Hưng từ dưới cầu thang đi lên, hỏi: “Ngải Mễ, cậu làm gì vậy? Gõ gì mà ầm ầm thế, tớ còn tưởng xảy ra động đất cơ.”

“Tớ... đến xem tình hình cậu thế nào, Jason... bảo tớ đến.”

“Ông ấy bảo cậu đến xem tớ làm gì?”

Ngải Mễ đành khai thật: “Hình như anh ấy rất lo cho cậu, tớ cũng không biết nguyên nhân cụ thể...”

Hai người vào phòng ngồi, Ngải Mễ hỏi: “Sao vậy? Không thuận à?”

“Thuận cái gì mà thuận? Tất cả đều tại ý tưởng dở hơi của bọn cậu mà thôi.” Phương Hưng bần thần một lát rồi nói: “Ông ấy lại lôi cô nàng ABC đó ra nói, tớ liền chạy mất dép, chẳng lẽ tớ còn ngồi đó nghe ông ấy kể bọn họ ân ái thế nào à?”

“Cậu bỏ về thế này thì anh ấy lo là phải thôi.” Ngải Mễ hứng lên liền kể chuyện của Jane cho Phương Hưng nghe, nhưng cô giấu hết chuyện của cô và Jason, cô luôn có cảm giác rằng chuyện của Phương Hưng với Jason vẫn có hy vọng, có thể là Jason cần một thời gian nữa mới có thể hoàn toàn coi Phương Hưng là Jane.

Phương Hưng vừa nghe vừa rơm rớm nước mắt, nghe xong liền thở dài, nói: “Tớ luôn có cảm giác... trong lòng anh ấy có điều uẩn khúc gì đó, hóa ra là như vậy. Haizz, cũng tội nghiệp nhỉ, thảo nào... anh ấy bảo cậu đến ngó, chắc là sợ tớ cũng... làm chuyện đại đột, thật ra hiện nay còn có cô gái nào ngốc như vậy nữa đâu? Nhưng gặp một lần rồi thì lại bị ám ảnh. Cậu bảo trông tớ giống Jane, như thế anh ấy càng không muốn đến với tớ, vì lúc nào tớ cũng sẽ khiến anh ấy nhớ lại... chuyện cũ đó.”

Ngải Mễ liền an ủi cô bạn: “Cậu đừng nghĩ như thế...”

Phương Hưng vẫn bảo vệ ý kiến của mình: “Tớ nghĩ là nguyên nhân này, xem ra tớ chẳng còn hy vọng gì nữa, tốt nhất là nên từ bỏ mơ mộng hão huyền đi.” Phương Hưng nhắc điện thoại lên, nói: “Để tớ gọi điện cho anh ấy khỏi lo lắng.”

“Anh ấy bảo... có việc gì thì hãy gọi điện, không vấn đề gì... thì thôi.”

Phương Hưng vẫn khẳng định: “Cứ để tớ gọi, để tớ nói rõ cho anh ấy khỏi lo, nếu không sau này anh ấy vẫn lo cho tớ.”

Ngải Mễ cảm thấy mình sắp bật khóc đến nơi, biết Phương Hưng yêu Jason không kém gì cô. Cô cáu từ để Phương Hưng gọi điện thoại. Về đến nhà, cô lại nhớ đến lời Phương Hưng, giờ cô đã hiểu được phần nào tại sao Jason lại luôn tìm cách trốn cô. Anh ra nước ngoài là vì muốn quên Jane, nhưng ở bên cô, anh sẽ luôn phải nhớ lại chuyện cũ, thảo nào gặp cô là anh lại lẩn như trạch.

Kể từ đó trở đi, Phương Hưng và Ngải Mễ đều không “quấy rối” Jason nữa, sau đó họ cũng kể chuyện của Jane cho Đường Tiểu Lâm nghe, bảo cô cũng đừng “quấy rối” Jason nữa.

Đường Tiểu Lâm nói: “Các cậu đúng là nhân cư tự chuốc lấy phiền muộn, Jason là kẻ tệ nhất nhân cư tự chuốc lấy phiền muộn. Có người chết vì anh chàng thì anh chàng phải coi đó là niềm tự hào, phải vui mừng, đắc ý và tuyên truyền rộng rãi mới đúng. Tớ luôn xúi giục mấy gã thích tớ đánh nhau rồi hy sinh, nhưng rồi có thành công đâu, mẹ kiếp, cũng chẳng hiểu đàn ông thời nay sao lại sợ khổ, sợ chết như thế. Tớ thấy con gái bọn mình dũng cảm hơn, chẳng nói chẳng rằng mà chết luôn.”

Phương Hưng nói: “Người đừng xúi giục người ta chết vì người, nếu chết thật thì người phải chịu trách nhiệm đấy.”

“Ta chịu trách nhiệm gì chứ? Chỉ cần ta không lấy dao chém người, không lấy súng ép người tự sát thì bất luận ta nói gì, làm gì, người tự tử là việc của người. Kể cả ta lừa người, người mắc mưu ta, ta ruồng bỏ người nhưng cũng có sao đâu? Do người ngớ ngẩn, dễ mắc lừa thôi, người đòi tự tử chứng tỏ khả năng chịu đựng của người quá kém. Người có khả năng chịu đựng kém thì không nên sống trên thế gian này, giống như những thai nhi sảy thai tự nhiên thôi, đã sảy rồi thì chứng tỏ cái thai đó có vấn đề, nếu cố giữ cũng sẽ... rất nguy hiểm.”

Ngải Mễ và Phương Hưng đều tròn mắt khi được Đường Tiểu Lâm giáo huấn cho học thuyết kinh hoàng này, Ngải Mễ nói: “Người... chẳng khác gì Hitler cả, thôi gọi là Đường Hitler đi cho xong.”

Phương Hưng nói: “Ta hy vọng nhà người sẽ truyền tải học thuyết của chuyên gia họ Đường cho Jason nghe, cố gắng khuyên giải anh chàng.”

Đường Tiểu Lâm mỉm cười, nói: “Để mà ăn tẩn à? Còn lâu ta mới nói những điều đó với anh chàng. Ta toàn nói những điều anh chàng thích nghe thôi, nào là tình yêu sinh tử, đến chết vẫn không thay lòng đổi dạ, phải chiều lòng chàng mới được chàng để mắt chứ. Nhưng anh chàng này cũng cổ hủ thật, lúc nào cũng để của quý của mình trên tế đàn tình yêu hôn nhân, mở miệng ra là: “Anh không thể đem lại tình yêu và hôn nhân cho em.”

Xí, đã ai nói gì đến tình yêu với hôn nhân đâu? Chỉ là muốn vui vẻ với anh ta một lúc. Thật đúng là lãng phí của giờ, tiếc thật! Bọn người có để ý không? Mũi anh chàng vừa cao vừa thẳng, chứng tỏ vũ khí sắc bén. Tóc vừa đen vừa dày, chứng tỏ thận không hư, thể không hư, tinh lực tràn trề, chắc chắn trên giường rất cừ.

Nếu anh chàng không cổ hủ như thế, bản thân vừa được vui vẻ, đồng thời lại làm cho người khác vui vẻ thì tuyệt vời biết bao. Có một đón nhận một, có hai đón nhận hai, mọi người cùng nhau sắp xếp, chẳng ai mâu thuẫn với ai cả, đảm bảo thiên hạ thái bình, mưa thuận gió hòa. Vài năm sau là có một đàn Tiểu Jason đi đi lại lại thì tuyệt vời biết bao.”

Tháng Ba năm 2005, trong một bữa tiệc sinh nhật Sara, Ngải Mễ quen một cô gái Trung Quốc mới sang Mỹ không lâu, tên tiếng Anh là Carol. Sau khi về, cô liền kể với Phương Hưng: “Chắc chắn cô nàng Carol này lại chết mê chết mệt Jason rồi, hôm nay lúc ăn cơm, nhìn anh chàng không chớp mắt. Bọn mình nên đến khuyên nhủ cô bé, kéo lại có thêm một cô em đại giai.”

Phương Hưng nói: “Thôi, có khi Jason lại yêu cô bé đấy, bọn mình đừng nhiều chuyện nữa.”

Ngải Mễ không có thời gian đi “khuyên nhủ” Carol, cô đang bận đi xin việc, vì cô biết Jason đang tìm việc, trong tiềm thức cô luôn muốn mọi việc của mình được tiến hành đồng bộ với anh. Anh nói sẽ tìm khắp nước Mỹ nên cô cũng tìm khắp nước Mỹ.

Sau đó, Ngải Mễ nghe nói Jason sẽ ở lại trường Đại học C, cô suy nghĩ rồi cũng đệ đơn lên khoa Thống kê xin học tiếp tiến sĩ, như thế có thể ở lại trường C mấy năm nữa, sau này lấy được bằng tiến sĩ rồi, cô sẽ xin việc ở Đại học C hoặc quanh khu gần đó.

Từ lâu cô đã không còn kỳ vọng được làm lại từ đầu với Jason nữa, nhưng cô luôn muốn được ở nơi có mặt anh, kể cả đứng nhìn anh từ xa cũng thấy vui, huống chi lại có thể cùng anh đi ăn bữa cơm mỗi dịp lễ tết hay sinh nhật của ai đó. Cô nghĩ, sau này anh có gia đình rồi, ổn định rồi, chắc anh sẽ không tránh mặt cô nữa, bọn họ có thể làm bạn bè bình thường. Chắc chắn cô sẽ yêu anh như cô Tĩnh Thu yêu bố anh, yêu con cái và vợ anh, yêu cả nhà anh, trở thành bạn thân của gia đình anh.

Nhưng đến tháng Sáu, bất ngờ Jason thông báo với cô rằng anh đã quyết định sẽ quay về Trung Quốc, cô hoàn toàn không ngờ đến khả năng này, không biết tại sao anh lại quyết định đột ngột như thế. Cô gọi Phương Hưng, Đường Tiểu Lâm và Carol đến tổ chức một cuộc hội nghị đa phương.

Mọi người nhất trí cho rằng Jason vì more than one (không chỉ có một) cô gái đang theo đuổi anh chàng nên tạt cù của anh chàng lại tái phát, muốn chạy trốn. Cuối cùng mọi người đều quyết định để Carol ra mặt cho anh chàng vào trông, mấy người còn lại nhanh chóng tìm “chủ”, như thế vấn đề more than one ngoài mạng đã được giải quyết. Còn vấn đề more than one trên mạng, mọi người quyết định viết một cuốn tiểu thuyết, trừ khử sạch sẽ đám con gái chạy theo tán tỉnh đó đi.

Mấy hôm sau, Carol lại triệu tập cuộc hội nghị đa phương, hỏi bọn họ có biết bạn gái Jason là ai không. Mọi người đều nói Jason chưa có người yêu, sao em lại đưa ra câu hỏi này. Carol ấp úng khai rằng cô bé đã “dụ dỗ” Jason rồi nhưng không thành công, Jason bảo rằng anh đã có bạn gái. Sau đó, do quá nóng vội, cô đã làm một chuyện rất ngu xuẩn và làm Jason bị thương.

Mấy người đồng thanh hỏi: “Em làm chuyện ngu xuẩn gì?”

Carol liền kể lại từ đầu câu chuyện, cả bọn đều sững sờ. Đường Tiểu Lâm phá vỡ sự im lặng và than: “Hong hết cả việc lớn! Em mà ôm thêm chút nữa thì chàng đã đầu hàng rồi, em thò tay sờ làm gì? Đợi chàng đầu hàng rồi em tha hồ sờ. Nhưng em cũng không đơn giản chút nào nhỉ, chị mày kinh nghiệm dày dặn thế này mà còn chưa tiến xa được đến đó. Cảm ơn em vì đã đưa ra cho chị bài học kinh nghiệm, xem ra phải tấn công chàng từ phía sau. Carol, đừng sợ, rất có hy vọng, chỉ cần chàng có chút rung động là yên tâm rồi.”

Ngải Mễ lo lắng hỏi Carol: “Em làm anh ấy bị thương ở đâu?”

Carol chỉ vào cổ tay phải, cả bọn đều thở phào nhẹ nhõm. Đường Tiểu Lâm nói: “Em làm chị sợ suýt ngất, tưởng làm dụng cụ của chàng bị thương nữa rồi chứ. Cổ tay không sao, vẫn làm như thường. Nếu bất tiện quá thì áp dụng tư thế con gái ở trên.”

Phương Hưng hỏi: “Vết thương có nặng lắm không?”

Carol ngán ngán nước mắt, đáp: “Bị thương khâu mấy mũi...”

Ngải Mễ lo lắng hỏi: “Em... đến trước mặt anh ấy... rồi cắt cổ tay anh ấy à?”

Carol lắc đầu quây quây. “Không, không, em chỉ... cầm dao... lên phòng anh ấy, nhưng em có định... cắt đâu. Anh ấy bảo em bỏ dao xuống, em liền giả bộ chuẩn bị cắt cổ tay, anh ấy liền xông đến giằng lấy con dao, em giằng qua giằng lại, cũng không hiểu sao lại làm anh ấy...”

Đường Tiểu Lâm nói: “Tớ thấy vẫn là chuyện muôn thuở, hai đứa cậu rêu rao sẽ tìm người yêu nhưng không hành động, Jason thấy ba đứa cậu đều theo đuổi anh ta nên chắc chắn sẽ bỏ chạy...”

Phương Hưng và Ngải Mễ đều thanh minh: “Ai theo đuổi anh ta chứ? Get over (quên) anh ta từ lâu rồi, anh chàng này đúng là có vấn đề thật, tưởng bỏ một cách thái quá...”

Đường Tiểu Lâm nói: “Vấn đề trọng điểm là Ngải Mễ, vì chắc chắn cậu và anh chàng có hẹn với nhau, cậu không có người yêu thì anh ta cũng sẽ không có người yêu. Tớ nghĩ vẫn nên như lần trước, đến sinh nhật

Phương Hưng, mọi người đều đưa người yêu đi, còn Carol thì không, em đừng nản chí, tiếp tục nỗ lực. Thế gian không có thành quách nào là không phá nổi đâu, quan trọng là phải kiên trì.”

Carol có vẻ không còn tự tin như lần trước. “Mấy chị đặt trọng trách lớn như thế lên vai em, em chẳng gánh nổi đâu, em... bó tay hết cách rồi...”

Đường Tiểu Lâm nói: “Có Đường Tiểu Lâm ta ở đây, ai dám nói là bó tay hết cách? Xuất chiêu mới luôn. Lần này để ta chủ trì, bọn mình tổ chức đi chơi hồ Martin, ở đó có thể nướng đồ ăn, bơi, ngoài ra còn được lướt sóng bằng ca nô nữa. Hôm đó, Carol mặc gọi cảm một chút, chị sẽ sắp xếp cho em lên ca nô với anh chàng, đến gần đảo, em vờ ngã xuống xem chàng có dám cứu em không? Đợi đến khi chàng ôm em đang ướt như chuột lột vào lòng, em sẽ giả vờ sắp đuối nước, ôm chặt chàng không chịu buông ra. Trời nóng như thế này, chắc chàng sẽ không chịu được đâu. Kể cả chàng bị liệt dương cũng không qua nổi cửa ải này đâu.”

62. Chương 64

Chương 64

Và thế là Ngải Mễ lại bắt đầu tìm “bạn trai”, hai năm trước mời Tiểu Bạch diễn kịch thành công khiến cô tự tin bội phần, biết chuyện này quan trọng nhất là phải tìm một tay lừa có hạng. Cô điểm mặt từng ứng cử viên gần xa, xem ai gọi là có tiềm năng, có tiềm năng rồi lừa, lừa rồi phải thắng, đuổi là phải đi. Ứng cử viên sáng giá nhất dĩ nhiên là Tiểu Bạch, chỉ tiếc là Tiểu Bạch đã tốt nghiệp và về bang B rất xa, không thể nhờ cậy được gì nữa. Tiểu Côn đã về Trung Quốc để điều hành công ty mở chung với người khác. Các anh chàng khác đều quá hiền lành chất phác, hết mực nghiêm túc, không có tố chất cơ bản của một tay lừa đảo.

Cuối cùng thật đúng là đi tìm mối mắt mà không thấy, đến phút chót lại tìm được dễ như chơi, một tay lừa có hạng đã tự mò tới.

Tay lừa có hạng này tên là Jose, sinh viên Học viện Nông nghiệp, là người của một quốc gia nào đó không lớn ở Trung Mỹ, cao to lực lưỡng, các nét đầu ra đầy, râu quai nón rất đàn ông, nhưng mái tóc vừa dài vừa xoăn, sau gáy tết thành đuôi ngựa. Tay lừa này thường đi một đôi boots, hình như còn kêu leng keng được, thắt lưng đeo lưng thắt lưng mấy thứ như dây xích hay gì đó.

Ngải Mễ quen Jose khi học môn của khoa Vũ đạo, cô đến đó học hoàn toàn là do Jason có môn học ở đó. Chỉ tiếc là Phương Hưng cũng học ở đó nên Ngải Mễ đành phải nhường Jason cho Phương Hưng nhảy đôi cùng, còn mình thì chủ yếu nhảy với Jose.

Kỳ nghỉ hè này, Jose học tại writing center ở khoa tiếng Anh, đúng lúc Ngải Mễ làm trợ giảng ở đó, anh chàng thường xuyên tìm Ngải Mễ nhờ sửa bài hộ. Bài viết của Jose phải nói là chán toàn tập, kỹ năng nói của anh chàng cũng rất tệ, Ngải Mễ cũng không hiểu tại sao anh chàng lại có thể sang Mỹ học tiến sĩ.

Ngải Mễ thấy Jose không biết nói tiếng Trung, tiếng Anh cũng chẳng ra gì nên có thừa tố chất hành nghề lừa đảo, kể cả anh chàng lỡ lời câu gì thì cũng có thể hiểu là vì vốn tiếng Anh của anh chàng không ra gì nên mới nói sai, vì thế cô quyết định nhờ anh chàng giúp đỡ. Đợi lần sau Jose đến, Ngải Mễ không những sửa bài hộ anh chàng mà còn mời anh chàng ăn cơm, khiến Jose vô cùng khoái chí. Tranh thủ lúc anh chàng đang cao hứng, Ngải Mễ liền nói kế hoạch đóng kịch, Jose đồng ý ngay, tay chân đều lên gân cốt, mắt thì gườm gườm, dáng vẻ đó chẳng hề giống với việc chuẩn bị đi lừa đảo mà giống kiểu đi hành thích hơn.

Ngải Mễ chuẩn bị xong xuôi liền đưa Jose đến nhà Jason mời anh tới dự sinh nhật của Phương Hưng, vì Đường Tiểu Lâm đã dặn cô phải sớm để Jason biết cô là hoa đã có chủ, tốt nhất là trước khi anh chàng đặt vé.

Jason vui vẻ nhận lời tham gia tiệc sinh nhật của Jose. Jose nhìn thấy cây guitar của Jason liền đến lấy nghịch ngay. Jason liếc anh chàng một cái rồi hỏi Ngải Mễ: “Sao vậy? Không đợi Tiểu Bạch nhập quốc tịch cho em đã đổi chủ rồi hả?”

Ngải Mễ ngẩn tò te, không biết anh đang nói gì. Một lát sau mới hiểu ra vấn đề và hỏi rất vô tư: “Quá tầm thường, chẳng lẽ em là hạng tiểu nhân đó ư?”

“Xem ra là thích xuôi về nam hơn, từ Bắc Mỹ thổi sang Trung Mỹ rồi, lần sau chắc phải tìm anh nào Brazil ý nhỉ?”

“Tầm nhìn quá ngắn đúng không?” Ngải Mễ cười hi hi, nói: “Lần sau phải vượt qua châu Mỹ, hướng ra thế giới, có lẽ phải sang châu Phi tìm anh chàng da đen chính hiệu.”

“Xem ra là em quyết tâm lấy chồng nước ngoài rồi đấy, đổi đi đổi lại toàn thấy Tây thôi.”

“Mới có hai thôi mà? Đâu có chuyện đổi đi đổi lại?”

Jason liền đưa một tay ra đếm cho cô: “Yoshi không phải là người nước ngoài à? Tiểu Côn nữa chứ?”

Ngải Mễ liền phì cười. “Tiểu Côn đâu có phải người nước ngoài? Sinh ra và lớn lên ở thành phố J đó chứ?”

“Anh ấy là người Canada chứ.”

Ngải Mễ ngẩn người, nghĩ một lát thấy cũng đúng, Tiểu Côn nhập quốc tịch Canada từ lâu rồi. Đúng là trùng hợp thật, bốn người này toàn là “tay lừa ngoại quốc”, chẳng có ai là “tay lừa trong nước”.

Thấy cô tần ngần, Jason liền trêu: “Em sính ngoại thế này, cẩn thận lại bị đám sinh viên nam người Trung Quốc hợp lại đấu tranh với cô nàng Hán gian đó nhé.”

Cô liền đáp rất khiêm nhường: “Đâu có, đâu có, Hán mà không gian, Hán mà không gian, Hán ngố mà thôi.”

Jason nhìn Jose rồi cảnh báo Ngải Mễ: “Cẩn thận đấy, anh nhớ là anh chàng này nóng tính như Trương Phi luôn...”

Ngải Mễ nghĩ bụng mình đâu có yêu đương gì Jose đâu, một, hai hôm sau là bye bye thôi, sợ gì chứ? Thế là đáp: “Xí, nóng tính hơn được em không?”

Tiệc sinh nhật của Phương Hưng diễn ra rất sôi nổi, nhưng màn kịch “anh hùng cứu mỹ nhân” mà Đường Tiểu Lâm dàn dựng tiến hành không được thuận lợi cho lắm, cô nàng cũng đã nhét được Carol và Jason lên một chiếc ca nô, nhưng chẳng mấy chốc đã thấy Carol tiu nghỉu quay về. Đường Tiểu Lâm nhìn đồng hồ, thắc mắc: “Sao mà nhanh thế? Xem ra anh chàng có vẻ là tay súng tia nhanh đó nhỉ, chẳng lẽ...” Sau đó phát hiện ra quần áo của Carol vẫn khô nguyên, bèn hỏi: “Sao vậy, chẳng lẽ trước khi ngã xuống hồ em đã cởi quần áo ra à?”

Carol nói, mấy hôm trước Jason can một vụ đánh nhau dưới tầng nên vết thương lại bật máu và phải khâu lại lần nữa, không được chạm vào nước, thế nên cô cũng ngại ngã xuống hồ. Đường Tiểu Lâm bực quá liền quát Carol mấy câu, nói người tưởng người đang thương anh chàng hả? Người làm thế là hại hấn ta, người không giữ chân được hấn ta mà để hấn rơi vào tay bọn con gái trong nước thì chẳng mấy mà tàn.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Jose đưa Ngải Mễ về nhà, nói là muốn vào uống ít nước. Ngải Mễ liền để anh chàng ngồi trên sofa ngoài phòng khách còn mình vào tủ lạnh lấy nước. Đột nhiên Jose bám theo rồi dẫn cô vào sát tủ lạnh hôn tới tấp. Ngải Mễ hoảng quá, biết mình không thể đấu với Jose, đành giả vờ năn nỉ để em đi vệ sinh chút đã.

Tranh thủ lúc Jose buông tay, Ngải Mễ liền trốn vào phòng ngủ của mình chốt chặt cửa lại, đứng bên trong giải thích lời đã giao kèo giữa hai người, nói chỉ nhờ anh giả vờ thôi, anh đừng nghĩ là thật. Jose đứng bên ngoài gọi lớn: “Te amo (anh yêu em)”, Ngải Mễ không hiểu “te amo” là gì, nhưng đoán là anh chàng đòi làm chuyện đó với cô, cô chốt chặt cửa, không dám chui ra, Jose đành tiu nghỉu ra về.

Ngải Mễ vội gửi cho anh chàng một email, cảm ơn anh chàng đã giúp cô buổi hôm nay, nhưng cũng đề nghị anh chàng đừng tại đây, leave me alone (đừng đến làm phiền tôi nữa).

Hôm sau nữa, Jose lại đến gõ cửa phòng Ngải Mễ, vừa nhận ra tiếng anh chàng, cô vội chốt chặt cửa lại, bảo anh chàng về đi. Jose ngồi ngoài cửa phòng cô, vừa chơi guitar vừa hát. Chẳng mấy chốc đã có đám trẻ con vây lại chỗ anh chàng rồi trêu chọc, đùa cợt nhau. Hàng xóm ra nhắc nhở, Jose mới bỏ về.

Sau đó, cứ dăm ba hôm Jose lại chạy đến tìm cô, hôm thì ngồi trước cửa phòng cô chơi đàn, hát nghêu ngao, hàng xóm ra nhắc nhở thì Jose không hát nữa mà chỉ ngồi đọc ông ổng bài viết của anh ta, nói là đến nhờ trợ giảng sửa giúp. Nếu hàng xóm đi làm hết anh chàng lại hát ầm ĩ. Sau đó có người hàng xóm báo cảnh sát trường, nhưng khi cảnh sát có mặt, Jose đã bỏ về từ lâu rồi.

Cảnh sát hỏi Ngải Mễ có muốn khởi tố không. Ngải Mễ suy nghĩ một lúc rồi quyết định không khởi tố, dù gì thì Jose cũng không làm gì cô, hơn nữa nếu bị bắt mấy ngày rồi lại được thả ra, có thể anh chàng sẽ càng làm già hơn. Nhưng cô cũng lo lắng, đi đâu chỉ nơm nớp sợ Jose từ xó xỉnh nào đó chui ra rồi ôm chặt lấy cô và bế thốc nhét lên xe, chở sang Columbia bán cho đội buôn thuốc phiện.

Một hôm, Jose lại ngồi ở ngoài cửa phòng cô đánh đàn và hát, cô nấp sau cửa bảo anh chàng về đi, nói nếu anh không về thì tôi báo cảnh sát đấy. Jose không hát nữa nhưng vẫn ngồi lì ở cửa không chịu về, miệng vẫn “Te amo”, “Te amo” không dứt.

Ngải Mễ không biết chuyện này bao giờ mới kết thúc, nghĩ bụng thôi báo cảnh sát luôn cho xong. Đang chuẩn bị gọi điện thoại thì nghe thấy điện thoại đổ chuông, cô nhắc máy thì hóa ra là Jason gọi đến, hỏi cô tại sao lại nhốt Jose ngoài cửa, có phải vì cãi nhau không.

Cô ấp úng nói: “Anh ta... kiểu như điên rồi ấy...”

“Em thích kiểu tình yêu ngông cuồng này cơ mà?”

Cô liền chống chế: “Em thích tình yêu ngông cuồng chứ không phải ngông cuồng, anh ta không có tình yêu mà chỉ có ngông cuồng.”

Jason cười lớn trong điện thoại rồi nói: “Xem ra đúng là anh ta đàn gảy tai trâu rồi, anh ta luôn miệng kêu “Te amo”, “Te amo”, câu đó nghĩa là “anh yêu em” mà. Em tưởng anh ta đang chửi em hả?” Jason thôi không cười nữa mà hỏi: “Em có muốn anh đuổi anh ta đi không?”

“Anh định đuổi kiểu gì?”

“Anh đến nói chuyện với anh ta, bảo anh ta đừng quấy rối bạn gái anh nữa.”

Ngải Mễ sợ Jose sẽ kể chuyện cô nhờ anh ta hành nghề lừa đảo, như thế thì những rắc rối mà cô phải chịu đựng mấy ngày qua cũng là đáng đời. Cô nói: “E là không ổn lắm nhỉ? Thôi cứ để em báo cảnh sát.”

“Đừng báo cảnh sát, em báo cảnh sát thì hoặc là bọn họ chẳng buồn để tâm, hoặc là đuổi Jose về nước. Thời gian trước có sinh viên gửi email đe dọa bị trường Đại học C đuổi học, mất thân phận đành phải về nước. Jose chỉ là yêu hơi ngông cuồng, chắc tội chưa đến mức đó nhỉ? Thôi cứ để anh dẫn gặp anh ta nói chuyện.”

Cô ngập ngừng nói: “Thôi... đành vậy, anh... đang ở đâu?”

“Ở bãi đỗ xe trước cửa nhà em, vừa nãy anh đi qua đây nên mới nhìn thấy cảnh tượng lãng mạn này...”

Sau đó, cô nghe thấy tiếng Jason nói chuyện với Jose ngoài cửa, nhưng họ nói tiếng Tây Ban Nha với nhau, cô không hiểu gì hết. Một lát sau, khi mọi thứ đã yên tĩnh trở lại, cô nghĩ, không biết có phải hai anh chàng đã cùng hy sinh rồi không? Cô bất chấp tất cả mở cửa ra xem, kết quả là không thấy anh chàng nào. Cô ngó bốn phía xung quanh thì không thấy xe Jason đâu, cô nghĩ, toi rồi, không biết bọn họ chui đi đâu quyết đầu rồi.

Cô sợ hãi vô cùng, nếu bọn họ đánh nhau thật thì chắc chắn Jason không đầu nỏ với Jose, vì Jose cao to hơn Jason, dấn dáp cũng rất dũng mãnh, không cần thận đôi boots kia còn gắn đinh sắt, thắt lưng còn giắt cả dao. Cô hận mình không chịu nghe lời khuyên cáo của Jason, để xảy ra cơ sự này, nếu Jason có mệnh hệ nào thì cô sẽ ân hận suốt đời.

Nghĩ đến việc cô đã từng mong Jason vì cô mà đánh nhau như thế, hiện giờ đánh nhau thật rồi, trong lòng cô chỉ thấy lo lắng và sợ hãi, kèm thêm cảm giác tiếc nuối, vì anh đã không còn là của cô, anh đánh nhau vì chủ nghĩa nhân văn của anh mà thôi.

Cô đang băn khoăn không biết có nên báo cảnh sát hay không thì Jason đã gọi điện thoại đến, bảo bọn anh muốn mượn phòng em một lúc, vì chỗ anh không tiện, cô vội nói không vấn đề gì. Một lát sau, Jason gọi cô

ra mở cửa, cô mở cửa thì thấy Jason và Jose khiêng một cái thùng vào, Jose nói với cô rằng, baby đừng sợ, chuyện không liên quan gì tới em cả, để anh và cậu ta tự dàn xếp.

Ngải Mễ lấp bắp hỏi Jason: “Các anh... định... định... dàn xếp kiểu gì?”

Jason cười rồi đáp: “Đầu rượu.”

“Đầu rượu?” Ngải Mễ biết Jason uống rượu không say, nhưng cô không biết tử lượng của Jose có cao hơn không. Cô hỏi: “Cách này... có giải quyết được vấn đề gì không?”

“Anh ta đề nghị như thế. Anh ta bảo anh ta là tay cờ bạc có đạo đức, nói lời sẽ giữ lấy lời.”

Jose liền la lớn: “No Chinese! No Chinese! (Không được nói tiếng Trung! Không được nói tiếng Trung!)”

Jason liền dịch sang tiếng Tây Ban Nha, Jose vui vẻ nói với Jason: “You too, you too (cậu cũng thế, cậu cũng thế).” Hai tay cờ bạc có đạo đức cười ha ha với vẻ rất hiểu nhau.

Jose và Jason liền ngồi xuống bên bàn ăn và gọi Ngải Mễ lấy ra hai chiếc cốc giống nhau để rót rượu. Ngải Mễ mang hai chiếc cốc đến rồi rót rượu cho bọn họ chén tạc chén thù.

Uống được mấy cốc, Ngải Mễ bắt đầu sốt ruột. Cô nghe nói uống bia rượu mà không ăn kèm đồ ăn sẽ rất dễ say, hơn nữa lần này đều uống rượu ngoại, cô không biết Jason có say khi uống rượu ngoại không. Cô muốn rót cho Jason cốc với hơn, nhưng Jose rất xảo quyệt, cứ thấy cốc của Jason ít hơn một chút là đòi đổi cốc. Ngải Mễ không biết làm thế nào, đành phải rót hai cốc bằng nhau.

Một lát sau, cô thấy sắc mặt Jose chuyển sang màu đồng, còn hai má Jason thì đỏ rực, cô nhìn hai khuôn mặt một xanh một đỏ mà cảm thấy như đang ở trong mơ, không biết mình đang ở đâu, không biết năm nay là năm nào, tháng này là tháng nào, thật sự không dám tin rằng tại Mỹ năm 2005, một tiến sĩ và một chuẩn tiến sĩ đang dùng cách thi uống rượu để giải quyết vấn đề.

Không biết từ quá mấy tuần rồi, cô nhìn thấy trán Jason bắt đầu rịn mồ hôi, cô sợ quá, bảo anh đang toát mồ hôi đấy, nếu không uống được nữa thì dừng uống nữa. Anh bảo không sao, ra mồ hôi là tốt, rượu sẽ thoát ra ngoài cùng mồ hôi. Jose lại hét lớn: No Chinese! No Chinese!

Ngải Mễ nhìn Jose thấy anh chàng không toát mồ hôi, cô nghĩ, tốt rồi, xem ra Jose sắp thua rồi. Nhưng rồi Jose lại giơ tay xin vào nhà vệ sinh đi giải, Ngải Mễ sợ anh chàng cho rượu ra hết qua đường nước tiểu vội hỏi Jason có muốn đi giải không, Jason lắc đầu, Ngải Mễ liền hô không được đi vệ sinh. Jose liền bảo không cho đi vệ sinh thì anh ta sẽ giải quyết luôn ở đây. Ngải Mễ không biết làm thế nào, đành để anh ta đi.

Hai người cứ đầu rượu như vậy, một người ra mồ hôi, một người đi giải, Ngải Mễ cảm thấy Jason bị thiệt, vì dù sao đi nữa ra mồ hôi cũng không thể nhanh như đi giải. Cô cuống cả lên, liên tục hỏi Jason có muốn đi tiểu không, khiến Jason khóc dở mếu dở. Thấy anh không chịu đi, cô chỉ muốn xi anh luôn cho xong, vừa huyết sáo vừa lắc chai bia, tạo ra tiếng nước để kích thích anh buồn tiểu, nhưng Jason vẫn không đi. Trong lúc cuống gần chết thì cô nghe thấy Jose nói: “You win!” (Cậu thắng rồi!), sau đó anh chàng cởi một món đồ vật như sợi dây chuyền trên cổ ra và đưa cho Jason rồi nằm vật xuống đất.

Ngải Mễ giật bắn người, chỉ sợ anh ta đập đầu vào góc bàn và lăn quay ra đấy thì toi một mạng người. Cô chạy ra ngó thì thấy còn may mà đầu không bị vỡ, chỉ lăn ra đất ngủ mà thôi.

Ngải Mễ lại nhìn sang Jason, dường như anh cũng có vẻ rất khó chịu, anh nói với cô: “Em pha cho anh cốc trà đặc, anh vào nhà vệ sinh nôn cái đã...” Ngải Mễ vội bước đến đỡ Jason, anh lắc đầu, nói: “Đi đi, đừng vào làm gì, nôn ra trông ghê lắm...”

Ngải Mễ đành để Jason tự đi vào nhà vệ sinh. Cô nghe thấy anh nôn thốc nôn tháo trong đó mà thương vô cùng, vội đi pha trà, nước mất lưng trông đứng ở ngoài đợi.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng anh súc miệng, rửa mặt, một lát sau, anh từ bên trong đi ra, sắc mặt tái nhợt, thấy cô đứng ở ngoài bên nói: “Bọn mình dìu Jose lên giường đi.” Bọn họ chặt vật mãi mới kéo được Jose lên giường trong phòng khách. Jose ngáy như sấm dậy, kiểu ngáy của anh chàng có một pattern (mô thức) đặc biệt, tiếng nào cũng như sắp đứt hơi lia trăn, nhưng khi đứt đến đỉnh, hơi lại quay trở về và tiếp tục ngáy như sấm dậy.

Jason ngồi phịch xuống sofa ở phòng khách, chưa kịp uống trà đã nói: “Anh ngủ một lát”, rồi nằm vật xuống ngủ. Ngải Mễ định dìu anh vào giường trong phòng ngủ nhưng không thể nhúc nhích được, đành phải ngồi bên cạnh canh chừng cho anh. Trán anh vẫn tiếp tục toát mồ hôi, lưng cũng toát mồ hôi, cô lau luôn tay cho anh. Anh ngủ có vẻ rất vất vả, miệng rên khe khẽ như người đang ốm. Cô đặt chiếc ghế gần chân anh, kéo đôi chân anh đang co ro và đặt lên ghế, để anh được ngủ thoải mái hơn, sau đó cô lấy chiếc ghế để gần chỗ anh và ngồi đó ngắm anh ngủ.

Một lát sau, dường như Jason có vẻ lạnh nên co người lại, cô vội lấy chiếc chăn mỏng đắp lên cho anh. Một lát sau nữa, anh lại toát mồ hôi, rồi anh gạt chăn ra. Cô sợ quá, không biết có phải anh bị sốt rét không? Cô định gọi xe cấp cứu thì hình như anh lại yên tĩnh trở lại. Đến gần nửa đêm, hình như anh đã tỉnh hơn và mở mắt ra, hỏi: “Anh... sao vậy?”

Cô nói với anh rằng anh đấu rượu với Jose rồi bị say.

Jason liền cười, hỏi tiếp: “Đây có được coi là... đánh nhau không?”

Ngải Mễ đang định trả lời thì anh lại ngủ thiếp đi.

Đến trưa ngày hôm sau Jose mới tỉnh, vừa tỉnh giấc đã kêu la đau đầu, Ngải Mễ cho anh chàng uống cốc trà đặc để giải rượu, anh chàng lại nằm thêm một lát, tỉnh dậy bèn ăn liền mười hai lát bánh mì với mứt, sau đó mới được coi là tỉnh táo trở lại. Anh chàng và Jason khoác vai ôm nhau một hồi rồi đòi về. Jason sợ anh chàng lái xe chưa vững lại cùng Ngải Mễ đưa anh chàng về.

Về đến chỗ ở của Ngải Mễ, Jason liền đưa cho cô sợi dây chuyền mà Jose đưa cho anh lúc trước, nói chắc là Jose sẽ không đến quấy rối em nữa, mặt dây chuyền này có ảnh mẹ cậu ta, cậu ta đã chỉ vào phần mộ của mẹ mình và thề rằng, dù thắng cuộc hay thua cuộc thì cậu ta cũng sẽ không đến quấy rối em nữa. Rồi Jason đùa: “Sau này lời ông hút bướm là được rồi, đừng lời bợm rượu hút kẻ cờ bạc, anh về Trung Quốc rồi là không có ai đấu rượu giúp em nữa đâu.”

Ngải Mễ tò mò hỏi: “Anh ta thua nên cho anh sợi dây chuyền này, thế... nếu anh thua thì sao?”

Jason liền giơ tay trái của anh lên.

Ngải Mễ sững sờ: “Anh đánh cược bằng bàn tay của mình ư? Nếu thế thì anh... đánh cược cả em luôn còn hơn, vì chuyện này là do em... tự chuốc vạ vào thân.”

“Ngốc ạ, đem em ra để đánh cược, nhờ thua thì sao?”

Ngải Mễ nghĩ một lát rồi đáp: “Nhờ thua thì báo cảnh sát.”

Jason liền cười ha ha. “Sẵn sàng đánh cược, chấp nhận chịu thua, đây là qualification (tư cách) quan trọng nhất của dân cờ bạc. Em không hề có ý định tuân thủ các quy định của canh bạc, em không có đạo đức của dân cờ bạc nên không phải là một tay cờ bạc quân tử, thế nên không thể đánh cược với những người như em.”

63. Chương 65

Chương 65

Jason đặt vé về nước ngày mừng Bốn tháng Tám, anh không cho Ngải Mễ và mọi người tiễn, bảo nếu có tiễn cũng chỉ đến được cửa kiểm tra an ninh rồi phải đứng ngoài nên tiễn hay không tiễn cũng như nhau, tội gì phải bắt mọi người mất công đi xa như vậy? Chẳng khác gì không tiễn cả. Hơn nữa một tuần trước khi Jason về Trung Quốc, bố mẹ và bà nội anh đã từ Canada sang Mỹ, thôi cứ để họ đưa anh ra sân bay.

Ngải Mễ nghĩ thế cũng phải, gần như vào sân bay là cửa kiểm tra an ninh rồi, bất giác cô hậm hực nguyên rửa ông Bush một hồi, chắc chắn là ông ta và Bin Laden đã thông đồng với nhau rồi tấn công toà nhà Trung tâm Thương mại Thế giới nhằm nâng cao uy vọng của ông ta trong lòng người dân Mỹ. Bọn họ không tấn

công trung tâm thương mại thì làm sao sân bay lại kiểm tra an ninh chặt chẽ như vậy? E rằng cảnh tượng cảm động mắt đỏ hoe chia tay nhau ở cổng lên máy bay chỉ có thể gặp trong phim ảnh thôi.

Nghĩ đến việc lát nữa một mình Jason ngồi thu lu đợi máy bay rồi thân cô thể cô qua cửa lên máy bay mà cô cảm thấy buồn vô cùng. Chẳng lẽ không có cách nào lọt qua cửa kiểm tra an ninh để tiễn anh ư? Cô vắt óc suy nghĩ, cuối cùng tìm ra một cách: Người tiễn không vào được cửa kiểm tra an ninh là do họ không có vé máy bay, nếu có một tấm vé máy bay thì hoàn toàn không phải lo chuyện được vào hay không được vào nữa.

Cô liền gọi điện thoại ấy cô bạn kia và nói cho họ biết phát hiện động trời này của mình, hỏi họ có muốn ra sân bay tiễn Jason không. Carol buồn rầu đáp cô bé không dám đi, sợ lúc đó sẽ bật khóc và kéo Jason lại, không cho anh lên máy bay.

Phương Hưng đã đi làm ở nơi khác, Đường Tiểu Lâm sau vụ hồ Martin đổ bể có vẻ mất hết tinh thần, nói cơ hội tốt chủ xị đích thân ra trận thì e rằng cũng bó tay hết cách rồi. Thôi vậy, không nghĩ về anh chàng nữa, coi như anh chàng mang họ Liệt tên Dương đi, đằng nào thì ta cũng định để anh chàng thế chỗ cho John Christopher Depp II[1].

[1] John Christopger Depp II là diễn viên người Mỹ từng hai lần được đề cử giải Oscar, nổi tiếng nhất với các vai diễn Jack Sparrow trong bộ ba phim Cướp biển vùng Carriibbean.

Vì mọi người đều không đi nên Ngải Mễ quyết định sẽ đi một lần. Cô mua một tấm vé máy bay, loại rẻ nhất, chỉ cần được qua cửa an ninh là ok.

Đến mừng Bốn tháng Tám, cô lái xe đến sân bay, đổi thẻ lên máy bay chỗ máy tính rồi qua cửa an ninh. Cô biết chuyến bay của Jason nên ngồi ở cổng lên máy bay đó đợi anh. Cô không biết lát nữa sẽ nói gì với anh, có lẽ cũng chỉ lặng lẽ ngồi một lát, sau đó âm thầm dõi theo bóng dáng anh lên máy bay mà thôi, và cũng để hình bóng anh mãi mãi khoá chặt trong ký ức của cô.

Cô ngồi đó đợi Jason, tưởng tượng ra cảnh khi nhìn thấy cô, anh sẽ sửng sốt như thế nào. Không biết hôm nay anh còn trốn cô nữa không, anh tránh mặt cô từ lâu lắm rồi, lúc cô đi với người khác thì anh có vẻ không né tránh nhưng nếu chỉ có mình cô thì anh luôn tìm cơ để tránh mặt, không biết là do sợ mọi người hiểu lầm hay sợ cô sẽ “hạ gục” anh. Nhiều lúc cô cảm thấy anh thật quá đáng, mặc dù khi ở gần anh, cô luôn có ý định sà vào lòng anh, nhưng lý trí của cô cũng chưa mất hết.

Trước giờ lên máy bay còn hơn hai mươi phút, cô mới nhìn thấy Jason kéo một chiếc va li nhỏ, vai đeo laptop đi tới. Cô đứng dậy và đi về phía anh, định bước rất nhẹ nhàng, cũng định giả vờ nở nụ cười vui vẻ, quyến rũ, kết quả là nước mắt vẫn trào ra, không hề tuân theo sự điều khiển của cô. Cô dừng chân và đứng trân trân ở đó, cố mở mắt thật to để nước mắt không chảy ra. Anh nhìn thấy cô nhưng không tỏ ra bất ngờ, đến khi lại gần, anh cười, nói: “Anh thắng cược rồi, đúng là em ở đây thật.”

Cô sửng sốt hỏi: “Anh cược với ai?”

“Dĩ nhiên là cược với gã Jason rồi. Sẵn sàng đánh cược, chấp nhận chịu thua.” Nói xong anh liền lấy tờ một đô la trên túi áo và bỏ vào túi quần rồi nói: “Em làm chứng nhé, anh đã trả tiền cược rồi.”

Cô không kìm được bèn bật cười. “Anh hay cược với mình như thế này lắm hả?”

Jason cười, đáp: “Ai chẳng thường xuyên cược với chính mình?”

Cô nghĩ một lát rồi gật đầu. “Vâng, có thể cuộc đời của mỗi người là tự đánh cược với chính mình, nguyện vọng tốt lành cược với nguyện vọng xấu xa, lời phán đoán sai cược với lời phán đoán đúng...”

“Wow, rất chuyên gia, đến chuyện cờ bạc mà còn nâng lên được đến tầm cao cuộc đời, thật đáng khâm phục. Nhưng cẩn thận không lại dao sắc không gọt được chuôi đấy.”

“Anh mới là nhà triết học.” Cô khen rất chân thành. “Những bài viết của anh có rất nhiều bài là triết học nhân sinh, gợi mở được rất nhiều vấn đề ọi người.”

Jason cười rồi nói: “Những cái viết nghiêm túc đều là cái hài hước nhất, em là người hài hước hơn anh. Anh viết những gì nhỉ? Toàn là những cái mà kẻ thất bại tự an ủi mình, nếu nói về triết học nhân sinh cũng

toàn là những cái suy đồi, em đừng có nghĩ là thật. Từ trước đến nay, em luôn sống thật với lòng mình, đừng để giống như anh.”

“Tại sao anh không sống thật với lòng mình đi?”

Jason nghĩ một lát rồi nói: “Có lẽ không phải anh không sống thật với lòng mình, mà là người khác hiểu anh không giống với những gì anh có. Khi người khác đều cho rằng đó chính là con người thật của em, thì em cũng không biết rốt cuộc con người thật của em là thế nào nữa.”

Hai người bước đến khu ghế đợi, cô ngồi xuống, anh cũng ngồi xuống, nhưng anh ngồi đối diện với cô, ở giữa là lối đi. Cô nhìn anh chăm chú nhưng không biết phải nói gì. Đường như anh có vẻ không được tập trung, ngó chỗ này, nhìn chỗ khác, dường như đang đợi ai hoặc tìm ai đó. Cô nghĩ, không biết có phải anh hẹn gặp người nào đó ở đây hay không? Hay là hôm nay có người bay cùng chuyến với anh? Thảo nào anh không ọi người tiễn anh. Cô hơi hối hận vì không nói trước với anh mà mò đến đây, có khi bây giờ đang phải làm kẻ thứ ba vô duyên rồi, chắc chắn anh đang trách thầm cô.

Cô ngập ngừng hỏi: “Có phải... anh đang đợi ai không? Nếu anh có hẹn thì em có thể... tránh đi...”

“Anh có hẹn với ai đâu, tại sao em lại... nói như vậy?”

Cô mỉm cười, đáp: “Em thấy anh ngó nghiêng hết bên này rồi bên kia, cứ như đang... đợi... ai đó vậy.”

“À không, anh chỉ ngó lung tung thôi..., sắp bay rồi mà...”

Cô cảm thấy hình như anh vẫn có vẻ khá lưu luyến với nước Mỹ. Cô định nói sang chuyện khác để anh khỏi buồn vì sắp xa nước Mỹ. Nhưng cô không biết nên nói chuyện gì thì mới không gọi cảm giác buồn trong anh vì sắp phải chia xa, đành ngại ngần ngồi ở đó, mặt cúi xuống nhìn chân mình.

Jason lại hỏi tiếp: “Chủ đề của câu chuyện viết xuống ngón chân rồi hả? Dưới đất có ảnh chàng soái ca nào không? Đôi giày em mới mua hả? Đẹp quá nhỉ...” Thấy cô vẫn không nói gì, anh liền hỏi: “Sao hôm nay sủng liên thanh không nổ nhỉ?”

Cô ngẩng lên, thấy anh đang nhìn cô, nhưng vừa chạm phải ánh mắt cô, anh lại nhìn đi chỗ khác. Cô lí nhí đáp: “Em chẳng biết nói chuyện gì cả.”

Anh liền la lên với vẻ rất khoa trương: “Wow, hôm nay quên mất không xem mặt trời mọc ở hướng nào.”

Anh nghĩ một lát rồi nói: “Thôi để anh nghĩ ra mấy chủ đề nhé. Cuốn Dị dạng mà bọn em viết định cho anh chết kiểu gì đấy?”

Cô vội ngăn anh lại. “Giờ đừng nói chuyện này, không may mắn... Anh về rồi có theo dõi tiếp hay không?”

“Em làm chủ bút, anh là nam chính, sao lại không theo dõi chứ? Nhưng nghe nói trong nước nhiều nơi không vào được trang Văn học, hay là em post lên trang Chân trời xem sao...”

“Em sẽ post.” Cô ngập ngừng nói. “Em còn muốn viết cả chuyện của bọn mình..., nếu anh không phản đối.”

Jason nhướn mày, hỏi: “Chuyện của bọn mình? Bọn mình có chuyện gì?”

Cô rất buồn nhưng không thể hiện ra ngoài mà chỉ bình thản nói: “Có thể đối với anh, nó... chẳng đáng gọi là câu chuyện.”

“Đã là câu chuyện thì chỉ khi nó đã kết thúc mới dễ viết ra. Chưa trở thành quá khứ thì sao được gọi là câu chuyện?”

“Nếu anh thấy không ổn... thì em sẽ không viết nữa.”

“Anh không nghĩ là không ổn, anh chỉ nói vậy thôi, em muốn viết thì cứ viết. Nhưng đừng post lên diễn đàn sáng tác, độc giả ở đó đã phát ngáy khi nhìn thấy tên anh rồi, em cứ post lên blog của em ấy.”

Cô nhìn đồng hồ thấy đã gần đến giờ, bèn tranh thủ thời cơ hỏi: “Kể đào tẩu thành nghề như anh lại một lần nữa chạy trốn, không biết là trốn ai vậy? Có phải có người nào đó trên mạng đe dọa anh chuẩn bị tự tử không?”

Anh nhìn ra góc chéo đối diện, nói: “Không nguy hiểm như thế...”

Cô liền nhìn về phía anh đang nhìn, ở đó chỉ có một hiệu sách, cô nghĩ, không biết anh nhìn hiệu sách làm gì? Hay là hẹn người nào đó ở hiệu sách? Cô liền năn nỉ: “Anh chuẩn bị về rồi, chẳng lẽ không thể nói cho em biết tại sao anh về nước ư? Lúc đầu, em tưởng vì có nhiều cô... quấy rối anh nên anh mới quyết định bỏ trốn, nhưng hiện tại bọn em đều... get over (quên) anh rồi mà. Tại sao anh vẫn về nước?”

“Chỉ là xem xét cục diện một cách tổng thể thôi...”

“Xem xét tình hình một cách tổng thể?” Ngải Mễ thở dài. “Năm xưa anh cũng nói với em như vậy, tám năm rồi mà anh vẫn lấy lý do này ra để... lừa em.”

Jason cũng bắt chước cô thở dài rồi nói: “Năm xưa những điều anh nói là thật, bây giờ vẫn là thật, anh chưa lừa em bao giờ. Em luôn nghĩ anh theo hướng phức tạp, uyên thâm và cao xa, thực anh rất đơn giản, xem xét vấn đề không uyên thâm, và cũng không cao xa, trong đầu anh toàn những cái... tầm thường và... bẩn thỉu...”

Cô hào hứng hỏi: “Anh nói thử xem anh bẩn thỉu đến đâu?”

“Bẩn thỉu lắm, không nói ra được, nói ra lại làm ô nhiễm sân bay.” Rồi anh chuyển sang chủ đề khác, hỏi: “Công việc của em ở bang H... đã ổn thỏa chưa?”

Cô chẳng còn đầu óc nào mà nói những chuyện này nên chỉ đáp rất đơn giản: “Ổn thỏa rồi, em đã làm OPT[2], không đi làm thì phí quá.” Lúc đầu cô định nói với anh rằng cô dự định vừa đi làm vừa làm luận văn tiến sĩ, cố gắng trong vòng nửa năm bảo vệ xong, lấy được bằng tiến sĩ văn học Anh Mỹ sẽ về nước, tìm một trường đại học làm giảng viên. Nhưng cô sợ nếu nói như thế, lại làm anh sợ và trốn mất, thế nên cuối cùng cô lại không nói ra.

[2] Optional Practical Training (OPT) là giấy phép cho sinh viên tốt nghiệp tại Mỹ (tối thiểu phải có một năm học full-time) được làm việc trong vòng tối đa 12 tháng.

Anh hỏi: “Thế... có ai chuyển đồ đạc giúp em không?”

“Công ty cho em lệ phí chuyển nhà, có thể thuê người chuyển giúp. Haizz, đừng nói những chuyện vặt vãnh này nữa, nói cái gì đó quan trọng ấy.”

Anh nghĩ một lát rồi: “Jose có còn đến... quấy rối em nữa không?”

“Không.” Cô nhìn anh rồi nói: “Thôi, đừng nói chuyện của em nữa, nói về anh đi. Về nước anh có... dự định gì không? Tìm một cô gái quê, kết hôn sinh con, sống một cuộc sống êm đềm, ấm cúng chứ?”

Anh liền cười hờ hơ. “Gái quê, trúng phóc ý anh... Anh cũng muốn làm trai quê, ban ngày ra đồng cày một phờ râu tre, tối về cơm no rượu say, đặt mình là ngủ...”

“Đặt mình là ngủ? Không làm thợ tạc tượng với vợ quê à?”

“Có chứ, sao không làm?” Anh làm mặt hề rồi nói: “Làm miệt mài quên ngày quên đêm...”

Loa phóng thanh bắt đầu gọi khách lên máy bay, cuối cùng Ngải Mễ đã đưa ra câu hỏi mấy lần định ướm lời nhưng chưa dám hỏi: “Về nước rồi... anh có còn liên hệ với em nữa không?”

Anh nhìn cô và không đáp, cô biết anh sẽ không liên hệ với cô nữa, bèn buồn rầu nói: “Em biết về rồi anh sẽ không liên hệ với em nữa, lần này anh về, em sẽ không bao giờ... tìm thấy anh nữa...” Nói rồi nước mắt rơi lã chã.

“Ngải Mễ...” Anh gọi nhỏ. “Em đừng như thế, Ngải Mễ, anh... Đừng khóc nữa, để người ta thấy lại cười cho kìa... Anh có nói là không liên hệ với em nữa đâu? Toàn là em tự đoán mò linh tinh, anh sẽ liên hệ với em, em đừng khóc nữa, nghe không?”

“Anh phải thề sẽ liên hệ với em...”

“Anh thề...”

Cô liền vặn lại: “Lại là kiểu “lời thề chỉ là để mang ra thề chứ không phải mang ra để giữ” của anh hả?”

Anh nhìn cô một lát rồi nói: “Một số lời thề không phải giữ lời đâu... Anh chỉ không muốn... người khác vì đã thề với anh mà phải cố giữ lời, đặc biệt là trong... chuyện tình cảm. Thực ra, em... không phải giữ lời thề đó của em đâu...”

Cô tò mò hỏi: “Em giữ lời thề nào? Lời thề nào của em? Sao em không nhớ gì cả?”

“Không nhớ thì tốt rồi.” Jason đứng dậy, kéo chiếc va li, nói: “Anh phải đi đây, em... giữ gìn sức khỏe..., vui về...”

“Anh cũng giữ gìn sức khỏe nhé!” Đột nhiên cô thốt ra một câu đến bản thân cô cũng không nghĩ là mình lại nói ra: “Anh phải đi rồi, mình hug (ôm nhau) một cái... nhé...” Nói rồi cô dang tay ra trước mặt anh.

Thấy cô dang tay ra, anh liền lắc đầu, mỉm cười, nói: “Em sợ Tần Vô Y không có tài liệu viết lách à? “

Cô không biết tại sao lúc này anh lại lôi Tần Vô Y ra, cô đứng ở đó suy nghĩ liên miên, còn anh thì đã mất hút sau cửa lên máy bay.

Cô chạy đến tường kính ở phòng đợi và nhìn chiếc máy bay Jason ngồi, nhìn nó từ từ lăn bánh, từ từ vượt khỏi tầm nhìn của cô. Đường như đường băng ấy bay cất cánh trải rất dài, cô không nhìn thấy máy bay cất cánh lên thế nào, cứ có cảm giác rằng chiếc máy bay chở Jason lăn bánh tới một nơi cô không nhìn thấy rồi dừng lại, một chiếc xe hơi dài đang đợi ở đó, mấy người hạ giọng gọi anh: “Nhanh lên! Nhanh lên!” Thế là Jason chui tót lên chiếc xe đó và xe chạy mất hút.

Cô nghi ngờ rằng Jason về nước chỉ là kế ve sầu lột xác, thực ra anh vẫn ở nơi nào đó trên đất Mỹ, chắc là đi tìm người thương của anh. Lấy cớ về nước chỉ là che giấu tai mắt mọi người mà thôi, khiến những cô nàng yêu anh phải từ bỏ hy vọng, còn anh sẽ được kê cao gối ngủ yên. Nhưng bất luận anh ở đâu thì một điều không thể phủ nhận là: Anh đã đi và biến mất khỏi thế giới của cô.

Ngải Mễ thất thểu ra bãi đỗ xe, tự nhiên thấy khoảnh khắc chia tay đó không khổ sở bằng lúc quay đầu rời khỏi sân bay. Có lẽ lúc chia tay, cô còn được nhìn thấy anh, còn có ảo tưởng rằng anh đang ở trong thế giới của cô, tưởng rằng cuộc sống sẽ có giây phút được trùng phùng. Nhưng đến khi quay ra, mới phát hiện rằng còn cả một quãng thời gian dài đằng đẵng không có anh đang chờ đợi cô, mới cảm thấy hụt hẫng, trống trải, sống mũi cay cay, nước mắt rơi lã chã. Cô ngồi trong xe, khóc thầm một lúc, không biết những ngày tháng tới sẽ làm gì để giết thời gian. Sau đó, cô nhớ đến lời thề của anh, bảo sẽ liên hệ với cô, lại nghĩ vẫn còn điều có thể chờ đợi, cuộc sống vẫn còn ý nghĩa.

Cô vừa lái xe vừa hồi tưởng lại từng câu nói, từng động tác của anh, kể cả những chi tiết nhỏ nhất, cô đều mừng rỡ tưởng ra. Cô cảm thấy vừa nãy chắc chắn là anh đang đợi ai đó, nhưng cuối cùng người đó không xuất hiện. Cô không biết đó là ai, nhưng cô thấy người đó thật nhẫn tâm, tại sao nỡ lòng bắt anh phải đợi mãi mãi như thế?

Trong thế giới tình yêu, có quá nhiều câu chuyện như thế này, A yêu B, B lại yêu C, C lại yêu D, người nào cũng yêu rất thật lòng và sâu sắc, nhưng chẳng ai được hạnh phúc cả. Cô phăm phăm đến tiền Jason như thế, nhưng anh lại chờ mãi mãi người khác, có lẽ người hôm nay không xuất hiện đó cũng đang chờ mãi mãi chờ một người nào khác.

A chain of love. A chain of sufferers... (Một chuỗi tình yêu. Một chuỗi những kẻ bị tổn thương, đau khổ.)

64. Chương 66

Chương 66

Ngải Mễ về đến nhà liền online ngay để research (nghiên cứu), xem câu cuối cùng Jason nói có nghĩa là gì. Lúc đó anh nói là: “Em sợ Tần Vô Y không có tài liệu viết lách à?”, ý muốn nói rằng chuyện xảy ra lúc đó có thể mang ra làm tài liệu để Tần Vô Y viết tác phẩm. Cô nghĩ đến việc gần đây Tần Vô Y post bài trên

trang Đen ở nước Mỹ, cô đoán từ “đ” này ít nhất có hai nghĩa, một là từ đen trong cụm từ “xã hội đen”, hai là giấy tờ “đen” rồi.

Cô nghĩ, không biết có phải Jason tự ví mình với xã hội đen hay không? Có vẻ cũng có nét giống, cô nghe nói có một tay chuyên chiêu mộ nhân viên của FBI từng có ý định chiêu mộ anh, anh liền đùa rằng, chắc chắn tay này ngủ nhiều quá nên lú lẫn, đến quốc tịch Mỹ anh còn chưa có thì nói gì đến việc vào làm cho FBI? Nhưng chi tiết này khiến cô nghi ngờ rằng lần này FBI cử anh về Trung Quốc. Đây có lẽ là nguyên nhân khiến cô nghĩ đến việc anh đã lên một “chiếc xe hơi dài”, đó chẳng phải là chiếc xe mà các ông trùm xã hội đen trong phim thường đi là gì? Nhưng xã hội đen thì có mối liên hệ gì với “hug”? Xã hội đen được ra đời sau khi “hug” ư?

Cô nghĩ đến một khả năng khác, nhưng dường như là chuyện nghìn lẻ một đêm. Nếu nữ chính là người khác thì cô sẽ kết luận là khả năng đó, nhưng vì nữ chính là cô nên cô không dám tin.

Cô biết khi ra nước ngoài, khi đổi thẻ lên máy bay phải nộp luôn cả I-94. Cô biết được tầm quan trọng của I-94, vì cô đã từng bay sang Canada, cố vấn sinh viên nước ngoài của trường đã nói với cô rằng, sang Canada du lịch, nếu trong vòng ba mươi ngày quay trở lại Mỹ thì không phải xin visa, nhưng nhất định phải giữ I-94 của mình, nếu không sẽ không thể miễn visa vào Mỹ được.

Nhưng lần đó, khi đổi thẻ máy bay ở sân bay, anh nhân viên đó hình như là nhân viên mới nên chẳng nói chẳng rằng mà đòi lấy I-94 từ hộ chiếu của cô và thu lại. Cô cuống quá, nói không được lấy I-94 của tôi, tôi còn cần cái này để quay về Mỹ. Anh chàng nhân viên đó nói tất cả những người xuất cảnh đều phải nộp I-94, sau đó anh chàng hỏi một nhân viên khác, mới ghim lại I-94 vào hộ chiếu của cô.

Thế nên một khả năng khác là: Jason không chịu “hug” cô, chỉ cần “hug” một cái là anh sẽ không muốn về nữa và “đen” ở nước Mỹ, vì lúc đó mặc dù anh còn đang ở sân bay, nhưng I-94 của anh thì đã nộp rồi, xét trên giấy tờ thì anh đã rời khỏi nước Mỹ.

Suy nghĩ này khiến cô sôi sùng sục, cả đêm ngủ không ngon vì quá xúc động, chỉ muốn bay về Trung Quốc ngay lập tức để hỏi cho ra nhẽ. Nhưng cô lại nhớ tới những điều anh nói hôm đó, hình như cũng không có ý này, toàn là lời đối thoại bình thường nhất, chẳng có cảm giác lưu luyến, không nở rời xa gì cả. Cộng với dáng vẻ đầu óc cứ để đầu đầu của anh, cô đoán câu nói cuối cùng của anh có cách giải thích khác, nhưng hiện tại cô chưa nghĩ ra được, đành tạm gác lại, sau này nghĩ sau, để xem biểu hiện của anh chàng sau khi về nước thế nào đã.

Một thời gian khá lâu mà không thấy Jason gọi điện báo tin đã trở về bình an, cô biết tật cũ của anh lại tái phát, thẻ mà không giữ lời. Cô cũng không trách anh nữa, vì những lời thẻ đó của anh đều là do cô ép, nếu cô không khóc thì anh cũng chẳng thẻ như thế.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, cô Tĩnh Thu gọi điện đến nói Jason đã về Thượng Hải, mọi việc đều thuận lợi, mấy hôm trước cậu ấy đã nhờ cô báo cho em, nhưng hai ngày vừa rồi cô bận quá, hôm nay mới báo được cho em, thật là ngại quá. Ngải Mễ vội nói: “Không sao, không sao có ạ”, nghĩ bụng xem ra lần này là trách nhầm Jason.

Cô hỏi cô Tĩnh Thu có số điện thoại của Jason không, cô ấy nói là không, Jason chưa lắp điện thoại, nghe nói phải đợi có thẻ ID gì đó mới được lắp. Ngải Mễ nghĩ bụng, Trung Quốc làm gì có thẻ ID nào? Hai người này lại kết thành “mặt trận thống nhất nói dối” đây mà. Cô không thể hiểu tại sao Jason lại sợ cho cô biết số điện thoại của anh, chẳng lẽ sợ cô mò theo đường điện thoại tìm ra anh à? Hay là sợ cô chui qua đường điện thoại rồi túm lấy anh?

Cô Tĩnh Thu nói: “Cô nghe Jason nói là em chuẩn bị về bang H làm hả, cô cũng sắp về bang I làm rồi, sau này rất khó có cơ hội gặp mặt. Tối nay đến nhà cô ăn cơm nhé, coi như là bữa cơm chia tay tiễn em lên đường.”

Tối đến, Ngải Mễ xách theo ít quà rồi đến nhà cô Tĩnh Thu ăn cơm. Ăn uống xong xuôi, cô Tĩnh Thu hỏi: “Em có muốn lên phòng Jason ngó không? Cậu ấy nhờ cô cho thuê hộ, ngày mai có người đến xem phòng, cô phải đến đó thu dọn đồ đạc.”

Ngải Mễ đáp: “Vâng, em cũng xem có giúp được gì không.”

Hai người liền đến căn hộ của Jason, bên trong còn rất nhiều đồ, cô Tĩnh Thu bảo số đồ gia dụng đó đã có người mua, một, hai hôm nữa sẽ chuyển đi thôi. Ngải Mễ buồn lắm, mấy hôm trước anh còn đang ở đây, giờ đồ đạc đã bị người khác mua hết rồi, đến phòng cũng bị người khác thuê mất. Đột nhiên cô nhớ đến cụm từ “người đi lâu vắng”, dường như hiện tại mới thực sự ý thức được rằng anh đã đi hẳn rồi, trái tim cô đau nhói từng hồi.

Thu dọn được một lát, cô liền dò hỏi: “Cô có biết tại sao Jason lại về nước đột ngột vậy không?”

“Cũng không hẳn là đột ngột, từ trước đến nay cậu ấy vẫn có ý định về nước. Hồi mới sang, cậu ấy học tiến sĩ văn học so sánh, học kỳ nào cũng học rất nhiều môn, vượt nhiều so với quy định, nhiều hơn người khác mấy môn liền, cậu ấy bảo muốn trong vòng bốn năm lấy được bằng tiến sĩ rồi về nước. Làm tiến sĩ văn học so sánh thường mất sáu, bảy năm, vì khoa Văn học so sánh ở đây rất có tiếng, yêu cầu cũng cực cao, học tiến sĩ đều phải thi ba môn ngoại ngữ, tiếng Anh, tiếng Trung, không được coi là ngoại ngữ, thế nên ngay từ lúc đến đã học tiếng Tây Ban Nha vì muốn xong sớm để về nước.”

“Thế sau đó sao anh ấy lại chuyển ngành ạ?”

Cô Tĩnh Thu nói: “Chủ yếu là do thầy hướng dẫn của cậu ấy có mâu thuẫn với một giáo sư khác trong khoa, trong khi môn tiếng Nhật và tiếng Nga mà Jason thi đều do vị giáo sư đó phụ trách, vì khoa chỉ có ông ấy biết hai thứ tiếng này. Hai giáo sư này cùng gây khó dễ cho sinh viên của nhau, Jason không muốn trở thành vật hy sinh trong cuộc đối đầu này nên đã quyết định chuyển ngành. Lúc ấy Jason vẫn muốn học cho nhanh để về nước, thế nên lúc nào cũng học nhiều môn ở kho máy tính, rất vất vả. Sau đó không hiểu sao lại bị dở giữa chừng và xin đi làm.”

Ngải Mễ liền thắc mắc: “Cô và... anh ấy chơi thân với nhau mà anh ấy không nói với cô ư?”

Cô Tĩnh Thu cười, nói: “Đàn ông không thích tâm sự nhiều với người khác đâu, đặc biệt là người như cậu ấy, càng không thích nói ra những bí mật cá nhân, nếu là những cái thật sự riêng tư thì chắc là coi thành nhược điểm và giấu không muốn cho ai biết.”

“Anh ấy... có bạn gái không ạ?”

Cô Tĩnh Thu nghĩ một lát rồi nói: “Việc này phải xem em định nghĩa bạn gái là thế nào, nếu ý em là đi đâu cũng có nhau thì hình như là không có, ít nhất là cô chưa gặp bao giờ. Nhưng cô có cảm giác... cậu ấy vẫn có bạn gái đấy, cậu ấy rất yêu cô bé, nhưng có vẻ không được thuận lợi cho lắm, chắc là gia đình nhà gái thấy cậu ấy không có quốc tịch Mỹ nên không tán thành cuộc hôn nhân này.”

Ngải Mễ thắc mắc: “Nhưng em nghe nói bạn gái anh ấy là ABC cơ mà, ABC thì cần gì đến quốc tịch? Bản thân ABC cũng có quốc tịch Mỹ rồi mà.”

Cô Tĩnh Thu cũng không hiểu: “Thế... có thể là một người khác, hoặc là gia đình cô bé ABC đó nghĩ vì muốn nhập quốc tịch nên Jason mới theo đuổi con gái họ thì sao?”

Ngải Mễ cảm thấy cũng có lý, gia đình cô nàng ABC đó cho rằng Jason chỉ ngấm thân thể nhà họ chứ không yêu ABC thật lòng, thế nên mới ngăn cản. Cô thấy ảm ức thay cho Jason, một người đàn ông nặng tình như thế mà lại bị người ta nghi ngờ là ham hố quốc tịch Mỹ. Cô thấy Jason hơi nhu nhược, đối với gia đình kiểu đó thì phải vùng lên đấu tranh, chỉ cần chơi được cô nàng ABC, bố mẹ cô ta phản đối cũng chẳng làm được gì. Giờ đâu có phải thời Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài nữa đâu?

Ngải Mễ hỏi: “Thế tại sao... anh ấy lại không buồn vì chuyện này ạ?”

“Chắc chắn phải buồn chứ, cậu này chẳng bao giờ để lộ ra chuyện mình vui hay buồn, nhưng cô vẫn cảm nhận được. Một lần, cậu ấy đến nhà cô ăn cơm, lúc đến còn vui vẻ, cô xuống dưới phòng giặt đồ một lúc quay lên thì thấy cậu ấy đang đứng ngoài hành lang, rít hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, hỏi có chuyện gì thì cậu ấy bảo không. Sau đó, cô hỏi Sara thì con bé cũng không biết, chỉ nhìn thấy Jason cúp máy rất mạnh rồi chạy ra ngoài hành lang.”

“Không ngờ anh chàng... chuyên gia tình yêu này... lại có những lúc phải buồn khổ vì tình yêu.”

“Chuyên gia tình yêu?” Cô Tĩnh Thu bật cười, nói: “Tất cả các “chuyên gia tình yêu” đều là chuyên gia tình yêu của người khác, đến lượt mình đều là “gã ngổ tình yêu”, nếu không sẽ chẳng được gọi là tình yêu nữa.

Cô đã đọc những bài viết cậu ấy post trên mạng, nếu em coi những bài nghị luận của cậu ấy là lời của một chuyên gia tình yêu, một cao thủ trong tình trường thì em sẽ thấy cậu ấy rất sáng suốt, rất bình tĩnh. Nhưng nếu coi đó là lời của một kẻ thất bại trong tình trường thì em sẽ phát hiện ra là cậu ấy đang an ủi, khuyên nhủ bản thân, chứng tỏ trong lòng cậu ấy cũng rất buồn khổ và bất lực.”

Ngải Mễ về đến nhà liền lên mạng đọc những bài post của Jason, trước đây cô đều coi đó là những danh ngôn của một chuyên gia tình yêu, hôm nay lại thử coi là những lời than vãn của một gã ngổ tình yêu, coi đó là những lời ai oán của một kẻ thất bại, đúng là cảm nhận được nỗi buồn chán thấm nhuần trong từng câu chữ. Khi nói đến phần “gần nhau thì thấy bình thường, xa nhau mới thấy tình thương dạt dào”, anh viết:

“Thế nên chỉ có thể coi câu này là một liều thuốc an ủi, dùng trong hoàn cảnh vì một nguyên nhân nào đó mà không thể gần nhau. Lúc đó, ngồi buồn tưởng tượng nếu được tương phùng thì tuyệt vời biết bao, nhưng có giải quyết được vấn đề gì đâu? Chỉ thêm phiền muộn thêm mà thôi. Thôi thì đem câu đó ra an ủi bản thân: Thực ra nếu thật sự mình và cô ấy/anh ấy đến được với nhau thì lâu ngày cũng sẽ cảm thấy bình thường thôi, chẳng thà như chúng mình còn hơn, hai đứa hai nơi, giữ được hình ảnh đẹp đẽ trong lòng đối phương, đứng từ xa chúc nhau hạnh phúc vẹn tròn.”

Cô cảm thấy vô cùng xót xa, nghĩ khi viết những dòng này, chắc chắn anh sẽ nở nụ cười buồn và bình thản viết ra. Nhưng sự bình thản đó là do bị mất cảm giác sau những tháng ngày đau đớn, giống như một người, nhìn ngôi nhà mình đổ mồ hôi công sức xây dựng bị lửa đốt thành tro mà thốt lên đầy đau khổ: “Thôi, cháy rồi thì cháy cho hết đi, đỡ phải quét dọn hằng ngày.”

Cô không biết cô gái khiến anh phải buồn khổ này là ai, nhưng cô cũng tích cực hiến kế cho anh, rất đơn giản, chỉ cần hai chữ “if” là ok. Cô nhủ thầm rằng: “Jason, để em dạy anh nhé, đối với những chuyện như thế này, anh cần nhanh tay lẹ mắt, xoẹt xoẹt, cần hai từ “if” là xong. “If” cô gái kia yêu anh thật lòng thì anh chẳng cần quan tâm đến việc bố mẹ cô ấy có đồng ý hay không, cứ làm cho bụng cô ta to đã rồi tính sau, để bố mẹ cô ta phải trợn mắt vì tức nhưng không làm được gì; “If” cô gái kia khuất phục trước bố mẹ cô ấy thì chứng tỏ cô ta chưa yêu anh hết mình, anh cứ việc phải mông bỏ đi thôi, để cô ta phải trợn mắt vì tức mà không làm được gì.” Cô cảm thấy có “bụng” và “mông” rồi thì trường hợp của Jason đã được giải quyết một cách triệt để, đều kết thúc bằng việc đối phương trợn mắt vì tức mà không làm được gì, thật đã biết bao!

Nhưng rồi cô lại nghĩ rằng đây là do cô đứng ngoài cuộc nên mới phán bảo thoải mái thế, cô tự hỏi mình: Người có làm được dứt khoát như vậy không? Bao nhiêu năm qua, cũng có thấy người giải quyết trường hợp của mình bằng “bụng” và “mông” đâu. Mặc dù “bụng” cô có hàm lượng kỹ thuật cao hơn nhiều so với cái “bụng” kia của Jason, nhưng quan trọng vẫn là do cô chưa hạ được quyết tâm, chưa chịu đi, nếu không “mông” của cô đã phải dễ hơn anh nhiều còn gì?

Nói đi nói lại vẫn là vấn đề tơ lòng còn vương. Dẫu lia ngó ý còn vương tơ lòng.

Cô biết nếu cô gái kia khuất phục trước bố mẹ cô ta thì Jason sẽ không trách cô ấy, một mặt vì anh đã yêu mê muội rồi, mặt khác là do từ trước đến nay anh luôn là người khoan dung, độ lượng, đối với tất cả mọi người anh đều khoan dung, và chắc chắn là đối với cô gái kia anh càng khoan dung hơn. Có lẽ chính tình yêu sâu sắc và sự khoan dung này khiến anh vô cùng đau khổ, nếu được đến chỉ tay thẳng vào mặt bố mẹ cô gái kia hoặc chỉ trích sự yếu đuối của cô ta, có lẽ sẽ dễ chịu hơn.

Cô không biết anh về nước là để trốn tránh mối tình này hay đi tìm cô gái kia, xét về lý thì cô nàng ABC kia không thể ở Trung Quốc được, nhưng ai dám khẳng định chứ? Có khi vì muốn né tránh sự can thiệp của bố mẹ mà cô ta phải về nước ở với ông bà một thời gian, để bố mẹ của bố mẹ đối phó với bố mẹ.

Đôi lúc, trong lòng cô dấy lên một suy nghĩ khá bất kính: Chẳng lẽ đây là báo ứng ư? Nhưng rồi cô lại gạt bỏ ý nghĩ đó ngay lập tức, độc ác quá, người không thể vì anh ấy không đến với người ta mà vui mừng trước cảnh ngộ trở trêu của anh ấy. Cho dù thế nào thì sự bất hạnh của anh ấy cũng không thể khiến người hạnh phúc được.

Đầu tháng Chín, Ngải Mễ chuyển về bang H làm việc, nhưng cô vẫn đăng ký học tiếp mấy học phần nữa ở trường để được bảo vệ luận văn trong học kỳ này. Trung tuần tháng Chín, cô bắt đầu viết về câu chuyện của cô và anh. Sau khi post mấy phần lên blog, ngày càng nhiều người kiến nghị cô post lên diễn đàn. Cô

không biết Jason có đồng ý không, nhưng cũng chẳng có cách nào để liên hệ với anh, đang lúc sốt ruột thì cô bất ngờ nhận được email của Jason, chỉ mấy câu đơn giản, nói rằng mọi thứ của anh đã ổn định, giờ anh có thể online tại phòng của mình rồi.

Cô biết anh làm vậy là để chứng minh rằng anh đã thực hiện đúng lời hứa, dường như muốn nói với cô rằng, em bảo anh liên hệ với anh thì anh liên hệ, nhưng anh chẳng có gì để nói với em cả. Cô đành lờ đi trước thái độ thờ ơ này của anh, cũng học cách viết email đơn giản. Nhưng sự đơn giản của cô cũng vô cùng mất thời gian. Lần nào cô cũng viết tràng giang đại hải, sau đó cắt dần, cắt hết những câu thể hiện tình cảm đi, rồi lại cắt tiếp những câu có thể bị hiểu lầm là thể hiện cảm xúc, cắt cho đến khi nào chỉ còn mấy dòng khô khan mới gửi đi, vì cô sợ anh lại bỏ trốn. Cô tự viết ینh một lần, mặc dù không gửi cho anh nhưng cũng coi là trút bày cảm xúc, cảm thấy vẫn hơn là không viết gì, nói như lời Đường Tiểu Lâm là “tự sướng một lần”.

Cô hỏi anh: “Em post truyện Ngổm hoa nở trong sương lên diễn đàn được không?”

Anh liền trả lời: “Em thích post thì cứ post, em đừng lúc nào cũng lo là anh sẽ nói gì, chỉ cần em vui là được. Em làm việc gì anh đều tán thành cả hai chân hai tay, anh là fan cuồng nhiệt của em.”

Cô không biết có phải anh đang giận hay không, cô cũng chẳng quan tâm nữa mà post thẳng lên diễn đàn. Anh nói anh đang theo dõi, thỉnh thoảng anh cũng có ment đùa đôi ba câu, chủ yếu là nhằm vào những ment của người khác, còn đối với bản thân câu chuyện, anh rất ít khi bình phẩm.

Có lúc anh cũng gọi điện cho cô, nhưng rất ít, hơn nữa lại không chịu cho cô số điện thoại. Lúc gọi điện, dường như anh không có chuyện gì để nói, thường là cách một lúc mới nói một câu, cô hỏi anh: “Anh... không muốn nói chuyện với em à?”

“Ai bảo thế, anh đang nghe em nói đó chứ?”

Nhiều lúc cô cũng ngại nói, sợ nói nhiều anh lại chê cô lảm nhảm. Cô phát hiện ra rằng mỗi ngày anh chỉ gửi một email cho cô, bất luận cô gửi bao nhiêu lá, anh đều chỉ reply một lá. Cô thấy là anh đọc hết các email của cô, và việc gì cần trả lời, anh đều trả lời đủ, nhưng anh không viết nhiều, mỗi ngày chỉ viết một email. Cô có cảm giác rằng hình như anh đang đánh cược với ai đó, đang làm một tay cờ bạc có đạo đức, không bao giờ nuốt lời.

Có một, hai lần cô thử cả ngày không viết email cho anh, xem anh có viết gì không? Anh vẫn viết một email và gửi cho cô, hỏi có phải cô ốm không. Cô nghĩ, hay là anh đã xây dựng một lập trình trả lời email tự động? Nhưng nội dung lá thư của anh luôn khớp với nội dung email cô gửi cho anh, thật sự khiến cô không biết đăng nào mà lần.

Cô định bảo vệ luận văn xong sẽ về nước thăm anh, vì cô thực sự rất muốn gặp anh. Từ lâu cô đã từ bỏ hy vọng hai người có thể quay lại với nhau, cô chỉ muốn gặp anh, một cuộc gặp đơn thuần chứ không có ý đồ gì khác, một cuộc gặp gỡ rất trong sáng, không có mục tiêu xa vời gì mà chỉ rất đời thường, gần gũi. Kể cả anh đi cùng với người con gái mà anh yêu thiết tha cũng được. Cô nhớ đến bài thơ tiếng Anh của Shelley mà anh thích nhất, trong đó có mấy câu sau:

“Tựa như thiêu thân lao vào lửa

Tựa như đêm đen theo đuổi ánh bình minh,

Nỗi nhớ nhung mãnh liệt từ phương ấy

Đã vượt qua biển khổ của cõi trần.”

Hiện tại cô có cảm giác nỗi nhớ nhung của cô dành cho anh đã vượt qua biển khổ của cõi trần. Yêu anh không còn là một nỗi đau khổ, mà là điều khiến cuộc sống của cô có ý nghĩa hơn, giống như những gì mẹ cô nói: “Con người sống ở trần gian có một người xứng đáng để mình yêu một cách toàn tâm toàn ý là một niềm hạnh phúc, chúng ta cần cảm ơn người đã khiến chúng ta được yêu một cách vô tư, quên mình đó.” Dĩ nhiên, người mà mẹ cô yêu vô tư đó là cô, là bố cô, mẹ vẫn tính toán rất kĩ, không bao giờ chịu làm những điều vô bổ.

Nhưng Jason chính là người xứng đáng để cô yêu một cách vô tư, quên mình đó, kể cả anh không yêu cô nữa nhưng anh vẫn là một người xứng đáng được cô yêu. Cô nghĩ, thực ra “tình yêu vượt trên cả tình dục và

hôn nhân” cũng chính là tình yêu “vượt qua biển khổ cõi trần”, không còn theo đuổi mục tiêu hôn nhân và niềm vui trong chuyện nhục dục, chỉ nhớ mong anh, quan tâm đến anh, mong anh được hạnh phúc, muốn sống ở nơi có mặt anh.

Cô lên mạng đặt vé trước, sau đó gửi thông tin vé qua email cho anh, như thế anh sẽ tin cô mua vé thật rồi. Trong email cô viết: Em chuẩn bị về nước thăm anh, em mua vé rồi, anh cho em địa chỉ và số điện thoại nhé.

Cô nghĩ, nếu anh không cho cô về thì chứng tỏ anh thật sự không muốn gặp cô nữa, như thế cô sẽ không về làm phiền anh nữa. Nhưng theo những gì cô hiểu về anh thì vé cô đã mua rồi, sao anh có thể nỡ lòng bảo cô đừng về nữa. Đến sáng ngày hôm sau, cô nhận được thư hồi âm của anh.

Trong thư không có địa chỉ hay số điện thoại của anh. Anh bảo cô đừng về Trung Quốc nữa.

65. Chương 67

Chương 67

Ngải Mễ không thể ngờ rằng Jason vẫn bảo cô đừng về Trung Quốc sau khi cô đã đặt vé, vừa đọc đến câu đó của anh là cô chỉ muốn ngất xỉu, thần thờ ngồi im không nhúc nhích, không muốn ăn cơm, không muốn làm bất cứ việc gì. Một lúc sau, đại não của cô mới bắt đầu hoạt động trở lại. Cô tự mĩa mai bản thân rằng, xem ra đúng là mình đã vượt ra khỏi bể khổ của cõi trần, nhưng lại rơi thẳng xuống bể si tình đến ngớ ngẩn rồi.

Cô quay trở lại chỗ máy tính để reply cho Jason, nhưng cô không biết viết thế nào. Vừa nãy vì quá buồn nên cô không đọc kĩ, đành đọc lại thư anh một lần nữa, lần này đọc mới chú ý đến lý do mà anh bảo cô đừng quay về: “Em đang trong giai đoạn thực tập kéo dài một năm mà chính phủ Mỹ dành cho sinh viên nước ngoài đã tốt nghiệp, nếu về nước, có thể em sẽ không thể xin được visa trở lại Mỹ nữa, như thế lý tưởng mà em phải phấn đấu bao nhiêu năm sẽ mất luôn ư?”

Cô suy nghĩ hồi lâu, không hiểu “lý tưởng” mà anh nói ở đây là gì, chẳng lẽ anh cho rằng sự phấn đấu của cô trong những năm qua là để ở lại Mỹ ư? Đột nhiên cô lại có húng hắng lên. Haizz, hóa ra là anh chàng lo việc này? Đúng là ăn no rồi rửng mỡ, lo con bò trắng răng. Mình đâu có phải ông Bush, cứ phải ở Mỹ mới được làm tổng thống ư?

Mừng quá, cô lại tiếp tục hồi âm với tâm trạng vô cùng phấn chấn, đánh sai liên tục nhưng cô cũng mặc kệ, chẳng nào thì từ nhỏ cô cũng là “đại vương viết sai”. Trong thư hồi âm cô viết, việc này anh không phải lo, chẳng nào thì em cũng đang chuẩn bị về nước xin việc. Em sẽ bảo vệ luận văn xong rồi mới về, nếu không xin được visa thì e sẽ không trở lại Mỹ tham gia lễ tốt nghiệp nữa. Tuần sau em sẽ xin nghỉ việc ở đây, vừa chuẩn bị bảo vệ luận văn vừa thu dọn đồ đạc, bảo vệ xong là hồi hương.

Gửi email đi rồi cô cũng không đợi thư trả lời của anh nữa, vì cô biết hôm nay anh sẽ không hồi âm, anh đã sử dụng hết quota hôm nay rồi. Và thế là cô liền đi mua sắm. Cô là người thuộc trường phái hành động, khi chưa ra nghĩ ra việc gì để làm thì rất buồn bã, chán nản, nhưng đã có chủ định rồi thì bất luận chủ định này làm cô sống hay chết thì cô vẫn làm, nên cũng chẳng còn thời gian buồn rầu nữa, thực hiện kế hoạch trước đã rồi tính sau. Vì bận nên lâu lắm rồi không đi mua sắm, hiện tại sắp xin nghỉ việc, sau này còn tha hồ thời gian, đi ngó nghiêng cho đầu óc thanh thoi đã.

Đến khi mệt phờ râu trê về đến nhà, cô phát hiện ra trong điện thoại có tin nhắn, đèn đỏ nhấp nháy, cô liền bước đến bấm nút thì vô cùng bất ngờ khi phát hiện ra tiếng Jason, cô vội bấm núnghe lần nữa, đúng là anh thật, có vẻ rất sốt ruột, hỏi cô tại sao lâu như thế mà không trả lời email của anh. Cô nghĩ, chẳng lẽ vừa nãy mình viết email nhưng quên click “send” ư?

Cô vội bật máy tính lên check mail, thấy liền một lúc anh gửi mấy lá thư. Cô sợ quá, không biết đã xảy ra chuyện gì. Mở một email ra đọc mới yên tâm hơn. Anh bảo cô đừng xin nghỉ việc, đừng về nước, bảo tuyệt

đổi không được hành động xốc nổi như thế, nếu em chưa bảo vệ luận văn thì còn có khả năng xin được visa trở lại Mỹ. Em đã dự định bảo vệ luận văn xong sẽ rời Mỹ thì khả năng xin được visa càng khó hơn. Xin nghỉ việc rồi thì chắc chắn sẽ không xin được visa nữa.

Một lá thư khác ngoài việc hỏi cô tại sao không trả lời thư, còn nói thêm rằng nếu em về nước, thân phận của em ở Canada cũng rất khó giữ. Nếu em ở Mỹ, và lại vào Mỹ bằng đường bộ thì trên thẻ Lá Phong (Thẻ cư trú của Canada) và hộ chiếu đều không lưu giữ thông tin. Nhưng nếu em về Trung Quốc thì hộ chiếu của em sẽ lưu giữ thông tin. Theo quy định, đối với cư dân thường trú, trong năm năm gần nhất, anh phải cư trú ở Canada đủ hai năm mới giữ được thân phận, em làm như thế sẽ dễ mất thân phận dân thường trú đấy.

Mấy lá thư sau đó đều nhắc cô đừng làm chuyện ngớ ngẩn, thái độ thể hiện trong mỗi lá thư mỗi lúc một gay gắt hơn, khẩu khí cũng cứng rắn hơn. Cô nghĩ bụng, giờ thì biết anh chàng sợ gì rồi, sau này không chịu trả lời email, mình sẽ lấy chuyện này ra để dọa. Nhưng trong lòng cô cũng không nở lòng để anh sốt ruột, nên liền reply ngay. Cô đang viết thư thì điện thoại đổ chuông, cô bèn nhắc máy, hóa ra là Jason gọi.

Vừa nghe thấy tiếng cô, anh liền hỏi vừa nãy cô đi đâu, suýt thì anh phải phát báo động cộng đồng cư dân trên mạng văn học đi tìm cô rồi. Cô bảo cô vừa đi shopping về. Anh liền cười, nói: “Giỏi thật đấy, em nhớn nhợ ngó nghiêng ở đó, còn anh ở đây sợ muốn chết luôn.”

Cô liền thắc mắc: “Chuyện này có gì phải sợ muốn chết? Tại sao anh lại coi trọng thân phận ở Mỹ như thế?” Cô chợt nhớ ra câu chuyện cô Tình Thu kể, nghĩ bụng chắc là do anh bị cô nàng ABC làm ác chứng “dị ứng thân phận”, không tìm được bèn trêu: “Wow, thân phận, thân phận, mạng sống của Jason.”

“Khôn phải mạng sống của anh mà là mạng sống của em.” Anh liền giải thích: “Nếu là mạng sống của anh thì việc gì anh phải về nước?”

“Nếu là mạng sống của anh thì việc gì anh phải về nước?” Cô hỏi: “Rốt cuộc nước Mỹ có cái gì hay mà anh khuyên em ở lại?”

Anh liền đùa: “Em không nghe người ta nói đó sao? Nước Mỹ chỉ có một điểm hay là thích để bao nhiêu thì để.”

Cô không ngờ anh lại dám đùa như vậy, lòng cũng mừng thầm, lập tức trả đùa: “Mặc dù Trung Quốc có chính sách sinh đẻ có kế hoạch, nhưng ít nhất còn có thể xin anh ít sperm (tinh trùng), sinh một, hai đứa con. Còn nếu ở Mỹ thì đến cơ hội này cũng chẳng có, một đứa cũng không được.” Nói xong câu này, cô vô cùng hối hận, chỉ sợ làm anh hãi không dám nói chuyện gì nữa.

Kết quả anh nói: “Người thông minh như em mà không biết sperm còn thể để đông lạnh ư?” Nhưng rồi anh lảng sang chủ đề khác: “Nghe anh khuyên một câu, trả lại vé đi.”

Cô liền thách thức: “Nếu em không trả lại thì sao?”

“Không trả lại anh sẽ đến nhà mách bố mẹ em...”

Cô liền cười lớn. “Tuyệt quá, tuyệt quá, anh cứ mách đi, em còn đang mong được mách đây. Chắc chắn bố mẹ em sẽ không coi trọng thân phận Mỹ như anh đâu, họ còn đang mong em về nước mới mất đấy...”

Anh nghĩ một lát rồi nói: “Em có thể mời bố mẹ em sang tham dự lễ tốt nghiệp của em mà, nghe nói lý do này xin visa khá dễ, như thế cả nhà có thể đoàn tụ. Đợi em chuyển sang visa H rồi về nước thăm bố mẹ cũng không muộn mà.”

Cô liền được đà lấn tới: “Em về để thăm anh thôi, anh mà đến dự lễ tốt nghiệp của em thì em không về nữa.”

Jason không nói thêm gì nữa mà chỉ khuyên: “Em đừng xin nghỉ việc vội, đợi đến khi không xin được visa xin nghỉ cũng chưa muộn mà.” Đợi đến khi cô phải thề độc là đồng ý anh mới chịu cúp máy.

Mấy hôm sau, Jason gửi email cho cô nói: “Tháng Mười Một anh có hội nghị ở Canada, hay là em trả vé máy bay về Trung Quốc đi, sang Canada chơi mấy ngày.” Rồi anh thông báo với cô hành trình của mình.

Cô mừng suýt ngất, liền trả vé máy bay về Trung Quốc và đặt vé sang Canada. Cô quyết định sẽ đặt vé muộn hơn anh một ngày, như thế anh sẽ ra sân bay đón cô.

Cô định khi gặp Jason sẽ nói với anh rằng: “Em đã trưởng thành rồi, biết tình yêu là thế nào rồi, bọn mình bắt đầu lại từ đầu anh nhé?” Nếu anh chấp nhận lời đề nghị này, cô sẽ theo anh về nhà anh, nếu không chấp nhận, thì đành phải quay về thôi. Nhưng cô nghĩ chắc là anh sẽ không từ chối, nếu không tại sao anh lại mời cô sang Canada?

Cô đoán là anh và cô nàng ABC kia đã chia tay nhau, thế nên có phần “một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng”, sợ cô cũng là người coi trọng thân phận ở Mỹ. Nghĩ đến chuyện bao năm qua anh một lòng một dạ yêu cô nàng ABC kia, chỉ vì ông trời không thương, không đến được với nhau mới chuyển phỏm sang cô, cô cũng thấy hơi buồn. Nhưng rồi cô lại cảnh cáo mình rằng: Đừng lúc nào cũng nhăm vào quá khứ, phải hướng tới tương lai chứ, đừng để như trước đây, suốt ngày ghen bóng ghen gió, làm anh chàng sợ bỏ trốn lại hối hận.

Trước ngày Lễ Tạ ơn, Ngải Mễ bay sang Toronto, và cô đã nhìn thấy Jason ở khu vực lấy hành lý, cô chạy về phía anh, nhưng đến trước mặt anh lại dừng lại, luống cuống lời thoại đã chuẩn bị từ trước ra: “Em... em đã trưởng thành rồi, biết... tình yêu là thế nào rồi, bọn mình bắt đầu lại từ đầu anh nhé?”

Jason lắc đầu, lòng Ngải Mễ nặng trĩu, nhưng cô cũng thấy may là mình nói ra câu này trước chứ không phải sà vào lòng anh trước, nếu không thì mất mặt chết đi được. Cô không cam tâm hỏi: “Anh không muốn... bắt đầu lại từ đầu ư?”

Anh lại lắc đầu, lần này cô đã nhìn rõ, biết không phải mình hoa mắt, cũng không phải anh bị điếc. Cô buồn vô cùng, vừa buồn vừa tức, bị anh chàng lừa sang đây mà lại phải ôm kết quả này. Cô không kìm được bèn hỏi: “Tại sao anh không muốn... bắt đầu lại từ đầu?”

“Không muốn vì không muốn thôi, nhất thiết phải hỏi lý do ư?”

“Anh...” Cô không nói được gì thêm, chỉ thấy nước mắt rơi lã chã, thật đúng là hối hận cũng không kịp nữa, không biết tại sao mình lại tưởng bở đến vậy, vừa thấy anh chàng gọi mình sang Canada là cô lại tưởng anh chàng có ý định nối lại tình xưa với mình, xem ra chỉ vì anh chàng sợ cô không xin được visa về Mỹ nên mới quan tâm đến cô như thế. Mặc dù cô đã từng hùng hổ nói rằng chỉ muốn ở một nơi có anh chàng, nhưng khi thật sự thò tay ra với mà không được, trong lòng cô lại chỉ muốn tránh đi. Cô nức nở nói: “Em... phải về Mỹ thôi.”

“Vừa nãy còn bảo em trưởng thành rồi, thoát cái đã khóc ngon lành trước mặt bá quan văn võ luôn được. Em bắt anh phải vượt ngàn dặm xa xôi sang đây, giờ lại bỏ chạy hả?”

“Anh không muốn bắt đầu lại từ đầu thì em còn ở đây làm gì?”

“Đã bao giờ kết thúc đâu mà phải bắt đầu lại từ đầu?”

Cô sững người một lát rồi giờ hai nắm đấm lên đấm anh bùm bụp, khiến mấy người đi ngang qua đều há hốc miệng nhìn bọn họ. Jason vội buông vali ra, túm chặt hai tay cô. “Thôi, thôi, còn đánh nữa là anh la tội quấy rối đó nhé. Wow, em đúng là phần tử khủng bố, đánh người ta mà không hề để ý đến nặng nhẹ.”

“Anh mới là phần tử khủng bố, làm em sợ suýt chết.”

Một tay anh kéo va li, tay kia dắt cô ra ngoài. “Em xỏ mũi anh bao nhiêu năm như vậy, chẳng lẽ anh xỏ mũi em một lần không được à?”

“Em xỏ mũi anh bao giờ?”

“Em không xỏ mũi hả?” Anh nhìn cô một lát rồi nói: “Thôi, về anh sẽ tính sổ với em sau.”

Ngải Mễ lại một lần nữa đặt chân vào nhà Jason, mọi người trong nhà anh vẫn tiếp đãi cô nhiệt tình, không thấy có gì khác so với lần trước. Ăn tối xong, cô len lén hỏi: “Em... ở phòng nào?”

Anh liền đưa cô lên căn phòng nhỏ lần trước cô ở. “Mẹ anh đã dọn dẹp phòng này sạch sẽ cho em rồi.”

Cô vô cùng thất vọng, loay quanh một hồi vẫn phải ở phòng này. Cô nhìn chú vịt con trên chăn, nhớ lại lần trước đến đây mà vô cùng thắc mắc, không hiểu Jason như thế nào. Chẳng lẽ anh nói câu đó ở sân bay

là do sợ cô mất mặt khi khóc trước mặt ông đi qua, bà đi lại ư? Nói như vậy để đỡ cô ngoan ngoãn theo về ư? Cô thấy rất có khả năng ấy, vì ở sân bay anh có ôm cô đâu, chỉ dắt tay thôi. Nếu anh coi cô là người yêu thì phải lao đến ôm thật chặt chứ?

Cô thần thờ ngồi trên giường mình, Jason hỏi: “Không thích phòng này à?”

“Em không nói là không thích. Em muốn đi tắm rồi nghỉ sớm...”

“Em đi theo anh.” Anh dắt cô xuống tầng ngầm, bên trong đã lắp đặt xong nội thất, có mấy phòng liền, anh đẩy một cửa phòng ra, Ngải Mễ nhìn thấy một phòng ngủ được bố trí rất đẹp mắt, ở giữa là một chiếc giường rất rộng.

“Đây là...” Cô tò mò hỏi.

“Là phòng anh chuẩn bị vì cô bạn gái ABC của anh, nếu em không thích phòng trên thì có thể ở phòng này.”

Thấy anh nhắc đến cô nàng ABC kia, cô bắt đầu cảm thấy khó chịu, nói: “Sao làm thế được? Anh bảo là anh chuẩn bị cho cô bạn gái ABC của anh cơ mà?”

“Ngại gì chứ? Chắc không đến nỗi nằm lên là sắp giường đâu?” Anh cười, hỏi tiếp: “Em bảo muốn đi tắm cơ mà? Phòng tắm ở bên kia, để anh lấy đồ xuống cho em.” Anh lấy từ trong tủ ra một chiếc váy ngủ lụa và một chiếc áo choàng sa tanh rồi đưa cho cô. “Mặc bộ này nhé.”

Ngải Mễ mân mê chiếc áo choàng, cảm giác rất mềm mại và mịn màng, nhưng cô nghĩ, có thể là của cô nàng ABC kia, cô hỏi giọng không được vui: “Đây cũng là đồ anh mua cho cô bạn gái ABC kia hả?”

“Em tỉnh thật đấy, chẳng giấu được em chuyện gì.” Jason cười ha ha rồi nói tiếp: “Anh mua cho cô ấy nhưng cô ấy chưa mặc bao giờ cả, sạch sẽ tuyệt đối.”

Cô nghĩ một lát rồi đón lấy và đi vào nhà tắm. Anh theo vào, điều chỉnh vòi nước cho cô rồi đi ra, tiện tay đóng luôn cửa lại.

Đợi đến khi cô ra ngoài, anh đã chuyển hết đồ của cô xuống. Trên bàn uống nước có hai đĩa hoa quả, thấy cô từ nhà tắm đi ra, anh nhìn cô một lát rồi reo lên: “Wow, khéo thể nhỉ, em mặc quần áo của cô ấy vừa như in.”

“Cô bạn ABC của anh... hay đến đấy lắm hả?”

“Có đến rồi, nhưng cũng không thường xuyên lắm.”

“Thế... bọn anh đều ở đây hả?”

Jason cười hơ hơ rồi nói: “Không, giường này cũng sạch, em yên tâm, đồ gì không sạch anh không bắt em phải dùng đâu.”

Cô liền buột miệng. “Trừ con người anh ra.”

“Chê anh bẩn hả? Thế để anh đi tắm...” Jason lấy điều khiển bật ti vi lên, dặn: “Em xem ti vi trước, anh đi tắm cái đã.”

Ngải Mễ thấy anh cầm áo choàng đi vào nhà tắm, biết đêm nay anh sẽ ngủ ở đây, tự nhiên thấy vui hẳn lên, ít nhất là anh không trốn cô như lần trước. Đây là một sự khởi đầu tốt đẹp, nhưng không giống với những gì cô kỳ vọng. Cô nghĩ, chắc chắn là anh và cô nàng ABC kia chia tay nhau rồi, nhưng không biết có phải anh lấy cô làm người thế chỗ không? Nhìn vẻ mặt nhả dãi của anh chàng, rất có khả năng là như vậy. Cô không biết tại sao anh chàng lại như thế này, chắc là ở Trung Quốc một thời gian đã được khai sáng tư tưởng, áp dụng chính sách cải cách mở cửa chẳng?

Cô cảm thấy có cái gì đó kỳ kỳ, mặc áo ngủ của người ta, đi dép của người ta, lát nữa lại ngủ trên giường của người ta, make love với bạn trai của người ta, đây đâu phải là điều về vang, hồi hộp cho lắm. Cô đành phải nhắc nhở mình hết lần này đến lần khác rằng: “Đừng so đo chuyện cũ nữa, phải tập trung vào tương lai, hai người đi được đến bước này cũng đã là khó khăn lắm rồi, không nên quá khắt khe.”

Cô quyết định sẽ không nhắc đến cô nàng ABC kia nữa, và cũng mong anh sẽ không nhắc đến nữa, một thời có ABC cũng chẳng sao, nhưng nếu suốt ngày mang ra nhắc, thậm chí mang ra để lấy đó làm tiêu chuẩn

đánh giá cô bạn gái sau này thì có phần hơi thái quá. Nếu anh chưa chia tay với cô ta mà chỉ lợi dụng sự si tình của cô để vui vẻ với cô trong thời gian ở Canada thì cô sẽ không bao giờ để anh được thỏa mãn ý đồ xấu xa đó. Cô đã quyết định rồi, nếu anh còn tiếp tục nhắc đến cô nàng ABC như ban nãy thì cô sẽ đi thẳng lên phòng ngủ dành cho khách. Cô yêu anh, muốn được đến với anh, nhưng điều này phải có tiền đề là anh cũng yêu cô, chắc chắn cô sẽ không bao giờ chấp nhận kiểu “chuyện tình một đêm” này.

Cô nghe thấy tiếng anh ra khỏi nhà tắm, cô giả vờ không để ý mà tiếp tục xem ti vi, nhưng cô chẳng xem vào đâu được cái gì, chỉ vất óc suy nghĩ Jason làm thế này rốt cuộc là vì “tình yêu” hay “tình dục”.

Anh cũng ngồi đầu giường xem ti vi, hai người ngồi cách nhau rất xa. Cô cảm thấy ngượng ngùng vô cùng nhưng không biết phải phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng này thế nào, đang nghĩ không biết có nên đến gần chỗ anh không thì nghe thấy anh hỏi:

“Em có muốn xem ảnh cô bạn gái ABC của anh không?”

66. Chương 68

Chương 68

Nghe thấy Jason lại nhắc đến cô nàng ABC kia, Ngải Mễ đã định bỏ chạy, nhưng trí tò mò nổi lên. Cô không ngoảnh đầu lại mà chìa tay về phía anh. “Đưa đây em ngó coi.”

Anh vỗ tay xuống giường, nói: “Ra đây xem, sợ xem xong em lại không vui, đập luôn chiếc ti vi anh mới mua hôm qua thì gay.”

“Em có gì mà không vui?” Cô vờ nói bình thản. “Hiện tại em là người lòng dạ rộng rãi, không có sự rộng lượng này thì làm sao em đến đây thế chỗ được?” Cô bước đến rồi ngồi xuống, chìa tay ra. “Mang ra đây, xem xem là... yêu tình nào...”

“Anh nói cấm có sai. Chưa xem đã bực rồi.” Đột nhiên anh đưa hai tay ra. “Để anh xem lòng dạ em rộng rãi đến đâu...”

Cô liền nhanh nhẹn tránh sang một bên, quyết định xem ảnh trước rồi nói chuyện cho ra nhẽ với anh sau, nếu anh vẫn còn lưu luyến cô nàng ABC kia thì cô sẽ lên phòng ở tầng trên ngay, cô có thể đợi anh, đợi không kỳ hạn, nhưng chắc chắn cô sẽ không chia sẻ anh với bất kỳ ai. Tình yêu chỉ có thể là sự tiếp nối về mặt thời gian chứ không thể có sự cùng tồn tại về mặt không gian. Trước kia, đến sự tiếp nối về mặt thời gian mà cô còn không chịu chấp nhận, như thế có vẻ hơi hà khắc, nhưng cô biết mình sẽ mãi mãi không thể chấp nhận sự cùng tồn tại về mặt không gian. Cô đứng ở vị trí cách giường khá xa, hỏi: “Ảnh đâu?”

“Trong ví anh ấy...”

Cô lấy ví anh trên kệ đầu giường và mở ra, chỉ nhìn thấy mấy thứ như thẻ ATM gì đó, cô lật từng ngăn một, cuối cùng tìm thấy hai tấm ảnh trong ngăn có khóa, chắc là do để ở trong đó lâu ngày nên góc ảnh đã xoắn lại. Cô xem một lúc lâu, mới nhận ra tấm ảnh chụp nghiêng đó là mình, rõ ràng đã được xử lý qua photoshop, ảnh nhiều màu biến thành ảnh màu hạt dẻ, tóc biến thành màu hạt dẻ, nốt ruồi sau gáy không thấy nữa nhưng trước mặt có thêm một bông hoa.

Trong tấm ảnh chụp chung đó, cô ngửa mặt lên cười, cô còn nhớ đây là tấm ảnh bị cô coi là bỏ đi, ảnh chụp một mình cô chứ không phải chụp chung. Lần đó anh chụp ảnh cho cô là khi bọn họ đang đùa, không nhớ anh nói gì mà cô cười rất thoải mái, kết quả là anh đã chụp được khoảnh khắc đó. Anh nói ảnh rất đẹp, rất tự nhiên, rất đời thường, nhưng cô cảm thấy ảnh này mình há miệng to quá, mắt như nhắm tịt lại, cô không thích tấm đó nên chưa bao giờ bỏ vào album ảnh.

Trên tấm ảnh lại có thêm anh, đúng là tay trái anh đang thò vào ngực áo cô, không tìm được cô bèn hỏi: “Tấm ảnh này... anh kiếm đâu ra vậy? Tay anh... gì mà kỳ cục thế?”

“Vốn là ảnh anh bế con cậu bạn, anh đã lấy ảnh em thế chỗ cậu bé kia, nhưng không thể giải thích tại sao tay anh lại đặt trước ngực em, thế là anh cắt phần tay đi, nhìn cứ như đang thò vào ngực áo em vậy. Thế nào? Sexy không?”

Cô ngấm một lát nữa rồi nói: “Thảo nào Chân Thao và Phương Hưng không nhận ra em, đến bản thân em còn suýt không nhận ra được.”

“Nhưng anh tưởng bọn họ nhận ra em rồi, thế nên anh mới thắc mắc, em đã biết ABC là ai rồi mà còn liên tục... lòi ABC ra để xỏ mũi anh, thế có nghĩa là sao? Có phải ăn trong bát mà vẫn ngó trong nồi không? Biết anh vẫn đang ở đây đợi như một thằng ngốc mà đến... chộc tức anh, giấu người yêu để... đi ăn vụng?”

“Anh coi em là hạng người đó ư?” Cô tò mò hỏi: “Thế sao anh lại nói em là ABC (người Hoa sinh ra ở Mỹ)?”

“Em chẳng học ABC là gì?”

“ABC có nghĩa đó ư?”

“Chưa có ai hỏi anh định nghĩa về ABC là gì...”

“Anh... xỏ mũi người ta giỏi thật đấy!”

Jason liền bật cười. “Làm sao so được với em? Anh chỉ biểu diễn ảnh, còn em biểu diễn bằng người thật. Em sang trường C rồi, đến chương trình biểu diễn ảnh của anh cũng đổ bể luôn, sợ em tố cáo anh xâm phạm quyền chân dung.”

“Sao anh... không nói với em sớm? Báo hại em cứ tưởng anh có một cô bạn gái ABC? Làm lãng phí bao nhiêu thời gian của bọn mình như thế?”

“Haizz, lại đổ lỗi cho anh hả? Em phải tự hỏi bản thân em chứ! Bao năm qua, em thay người yêu như thay áo, bây giờ lại trách anh... làm lãng phí thời gian của bọn mình?”

“Em thay người yêu như thay áo bao giờ?”

“Còn không ư? Giắc Nhật, giắc Canada, giắc Mỹ, giắc Columbia, năm châu bốn biển có thiếu chỗ nào đâu? Đây còn là số anh nhìn thấy, số anh chưa nhìn thấy đâu? Ai biết... em thay tổng cộng bao nhiêu lần?”

Cô liền cười ngất. “Hê hê, nghe giọng anh cũng có vẻ là biết ghen đó nhỉ?”

“Chẳng lẽ... không được ghen à?”

“Không phải không được ghen, mà là anh không biết ghen, trước đây em có thấy anh ghen bao giờ đâu.”

“Thế nên kiếm nhiều anh như vậy để chộc cho anh ghen ư?” Jason nửa đùa nửa thật: “Nói thực là đến tận Tiểu Bạch anh đều tâm phục khẩu phục. Yoshi chẳng chê được ở điểm nào, rất lãng mạn, biết chơi piano, violon, gia cảnh cũng rất ổn. Tiểu Côn thì phù hợp với yêu cầu thích ngông cuồng của em, vì em, chắc chắn sẵn sàng giết người, phóng hỏa. Tiểu Bạch thì càng khỏi chê, không những đẹp trai, thư sinh, mà còn có thể nhập quốc tịch Mỹ cho em.”

Nhưng đến anh chàng Jose kia thì anh không phục, anh phải đặt ra câu hỏi kinh điển mà những kẻ thất bại trong tình trường thường thắc mắc: “Rốt cuộc anh ta hơn anh ở điểm nào?” Chẳng lẽ em muốn sang Trung Mỹ trồng thuốc phiện với anh ta ư? Hê, em muốn trồng thuốc phiện thì cứ nói một câu, anh sẽ đáp ứng nguyện vọng của em ngay, ở đây có người trồng thuốc phiện trong kho ngầm mà vẫn sống ổn đấy, cùng lắm anh bỏ kho ngầm ra cho em trồng thuốc phiện là được chứ gì, tội gì phải mò sang Trung Mỹ...”

Ngải Mễ cười suýt ngất, hồi lâu sau mới nói: “Mấy gã giắc này đều không phải là bạn trai của em, từ đầu đến cuối em chỉ có một người bạn trai là anh thôi. Yoshi chỉ là bạn học, Tiểu Côn ở nhờ phòng em, hai anh chàng kia đều là em kiếm để lừa anh, để anh yên tâm đi yêu người khác.”

“Em không nói thật đúng không? Em nói Jose như thế anh còn tin, Yoshi thì anh... nửa tin nửa ngờ, Tiểu Bạch tin hai lăm phần trăm, còn em bảo em và Tiểu Côn không có gì, đánh chết anh cũng không tin.”

Cô cười khúc khích, nói: “Anh ghen trông dễ thương lắm!”

Jason cười, nói: “Em thấy dễ thương hả? Được, để anh kể chuyện không dễ thương cho em nghe. Khi ở bang D, một lần, anh đọc được bài viết của Yoshi trên một cuốn tạp chí, trên đó có địa chỉ của anh ta nhưng không phải ở trường C. Anh muốn xem xem có phải em chuyển trường cùng anh ta không, nên đã viết một lá thư cho anh ta, sau đó anh mới biết là lúc ấy bọn em... không còn yêu nhau nữa, thế nên anh quyết định quay về để... thế chỗ. Khi lái xe đến một trạm xăng, anh gọi điện thoại cho em thì thấy... Tiểu Côn nghe máy, anh chàng bảo em có điện thoại, em liền bảo đưa điện thoại cho em, sau đó em hello một tiếng, anh liền cúp máy.”

“Đoán mò rồi hả? Em chỉ thò tay ra ngoài nhà tắm để lấy máy thôi mà. Lần đó anh gọi thật hả? Em nhìn mã số vùng thì thấy của bang D, nhưng em gọi lại ngay thì không thấy ai nhấc máy cả. Sao anh không nhấc máy?”

“Nhắc gì nữa? Anh đập vỡ điện thoại rồi.”

Ngải Mễ tròn mắt. “Anh đập vỡ điện thoại hả? Em không tin là anh lại có thể đập điện thoại.”

“Đập điện thoại là công việc đòi hỏi công nghệ cao ư? Sao anh lại không biết nhỉ? Ném búp xuống đất, giẫm thêm hai nhát nữa, nhặt lên rồi ném vào thùng đựng nước rửa xe ở trạm xăng đó thôi.”

“Thật hả?” Ngải Mễ tưởng tượng ra cảnh anh chàng đập điện thoại mà cười ngặt nghẽo. “Anh cũng... vô đoán quá nhỉ? Sao không chịu điều tra?”

“Không điều tra còn may, vì điều tra mới tệ. Buổi chiều gọi điện thoại lần nữa, vẫn là Tiểu Côn nhấc máy, chắc là đang bận nên điện thoại bỏ một bên, anh nghe thấy em đang... tổ chức live show...”

“Đó đâu phải là em? Là Linda, con gái ông chủ nhà hàng nơi Tiểu Côn làm. Anh cũng là người chẳng hỏi rõ ngọn ngành đã kết tội lung tung, chẳng khác hơn em ngày xưa bao nhiêu.” Cô hỏi: “Lại đập điện thoại hả?”

“Không, điện thoại nhà cô Tĩnh Thu, ngại nên không dám đập, chỉ cúp mạnh tí thôi. Tối đến anh lại đích thân đến hiện trường kiểm tra, vừa mới đến cửa sổ phòng em đã nghe thấy em hát rõ to. Biết làm sao đây, đành cuống cuống bỏ chạy. Tay Tiểu Côn kia lợi hại thật, cứ như cái vòi nước, một ngày bón em ba bữa, làm sao anh sánh được với anh ta? Kể cả có miễn cưỡng chịu được em, ăn không đủ no, chỉ ba ngày là em bỏ chạy...”

Cô liền tắc lưỡi lắc đầu. “Anh... đen tối quá, chẳng lẽ trong lòng anh, em sống vì chuyện này ư? Không ngờ một chuyên gia tình yêu như anh mà cũng đặt vấn đề này lên trang nhất.”

“Anh đâu phải chuyên gia tình yêu? Chuyên giảm tình yêu thì có. Em không nghe người ta nói phụ nữ luôn lo lắng về sức quyến rũ của mình, đàn ông luôn lo lắng về khả năng của mình ư? Khả năng không bằng người khác thì còn mặt mũi nào nhìn ai!”

“Đây đều là hiểu lầm cả, nhưng em có thể lý giải, đều là sự trùng hợp không thể ngờ tới. Nhưng anh không thể nói tám năm trước anh bỏ chạy là vì... nghe thấy em mở live show đúng không?”

Jason ngập ngừng một lát rồi nói: “Không phải thế, mà là do... kinh phí không đủ, sợ không đủ khả năng cho em... mở live show. Trước đây em đã từng nói, nếu anh có người khác thì em sẽ gọi điện thoại dọa anh... đúng lúc anh make love, để anh phải sợ mà đổ bệnh, qua đó có thể thấy đàn ông không chịu được dọa... Thời gian ấy... cậu nhỏ có vẻ rất fragile (yếu đuối), lại nóng tính, những lúc ấy em... gây chuyện là hấn ta lại bãi công. Hấn vừa bãi công là anh lại sợ em lo em không có sức quyến rũ, nên lại cuống lên mời hấn ra chơi, kết quả càng mời hấn càng làm cao..., đến cuối cùng hấn đóng cửa hấn...”

“Vì chuyện này mà anh chạy trốn ư?”

“Cũng không phải chỉ vì mỗi chuyện này, đây chỉ là... một nguyên nhân không nói ra thành lời mà thôi, anh cũng mong là hấn ta chỉ ở ẩn một thời gian, nhưng ai mà nói trước được chuyện gì? Tính khí của hấn... anh đâu có quyết định được. Vốn là em không thích cách yêu của anh, cộng thêm chuyện này nữa, phần mềm phần cứng đều không... đạt tiêu chuẩn, anh còn cho em được cái gì nữa? Thời gian ấy có thể nói là bị dồn tới bước đường cùng, “Cung Bình” này, đám con gái kia này, tóm lại vẫn là câu nói đó, xem xét cục diện một cách tổng thể thôi.”

“Anh đi lâu như thế mà không liên hệ với em, không sợ em giữa chừng em yêu người khác à?”

“Nếu em yêu người khác thì ngoài việc mừng cho em, anh còn làm được gì nữa? Nếu em không yêu được người khác thì đến khi anh quay về, em vẫn đang ở chỗ cũ thôi.”

“Nhưng em cũng có thể lấy một người em không yêu, như thế chẳng phải anh hại cả đời em còn gì?”

Jason khẳng định rất quả quyết: “Em sẽ không lấy một người mà em không yêu đâu, điều này anh biết rất rõ. Chính vì biết điều này nên khi phát hiện ra em đến với người ta, anh liền nghĩ đó chỉ có thể xuất phát từ tình yêu thôi.”

“Làm sao anh có thể khẳng định em sẽ không lấy một người em không yêu? Suýt nữa thì em kết hôn với Tiểu Côn rồi...” Cô liền kể chuyện đó cho anh nghe.

Jason vẫn khẳng định: “Nhưng cuối cùng em vẫn không kết hôn với anh ấy, kể cả có kết hôn thì khi phát hiện ra rằng mình không yêu Tiểu Côn, em cũng sẽ bỏ thôi... Anh quá hiểu em ở điểm này, vì... tâm hồn chúng mình gặp nhau ở điểm này. Em có người yêu rồi, anh cũng đã từng nghĩ đến việc... kiếm cô khác, nhưng... trong lòng cứ như bị vật gì đó chặn, không vượt qua được...”

“Hiện tại em đã hiểu câu nói “một số lời thề không cần phải giữ lời” của anh có nghĩa là gì rồi, tức là không phải cố gắng giữ lời, trái tim anh đòi phải làm như thế. Em nghĩ em là người như thế, hôm đó anh bảo em không phải giữ lời thề, nhưng em chẳng nhớ là em đã thề những gì, vì trong mắt em, khi đưa ra lời thề đó, anh bảo em không nên đưa ra lời thề như thế đối với chuyện tình cảm, thế nên em chưa bao giờ nghĩ là em đã thề như thế. Thề giống như đánh cược vậy, hai bên phải đồng ý mới được tính, anh không đồng ý thì lời thề của em cũng như chưa nói. Em cũng như anh, cảm giác không vượt qua được rào cản đó. Có phải anh rời trường C đi làm là muốn giúp em vượt qua rào cản này hay không? Để em yên tâm yêu Yoshi ư?”

“Năm mươi năm mươi thôi.” Jason làm mặt hề, nói. “Có lẽ vẫn là do không muốn nhìn thấy bọn em... ở bên nhau... Từ lâu anh đã nghe nói Yoshi có cô bạn gái người Trung Quốc nhưng bọn họ bảo tên là Emme-Why (Chữ “Emmey” đọc không chuẩn). Mấy thằng bạn Trung Quốc luôn khích anh đi giành lại sơn hà bị Nhật chiếm đóng, nhưng anh không nghĩ em lại là... “sơn hà” đó.”

“Thế lần này về nước thì sao?”

“Xem xét cục diện một cách tổng thể thôi, Phương Hưng nói vì anh mà em từ bỏ công việc tại California, anh biết làm thế nào? Chẳng lẽ lại chia rẽ em và Tiểu Bạch à?”

“Tiểu Bạch là chuyện từ lâu rồi. Tiệc sinh nhật của Phương Hưng hai năm về trước kết thúc là Tiểu Bạch cũng xong nhiệm vụ rồi.”

“Em toàn phát biểu tuyên ngôn bắt đầu chứ có phát biểu tuyên ngôn chia tay đâu, làm sao mà anh biết được?”

Cô hỏi với vẻ nghi ngờ: “Thế bao nhiêu năm nay, anh... chưa yêu... cô nào khác hả?” Jason liền lắc đầu. Cô nói: “Em cũng thế, chưa yêu anh nào cả. Nếu em đưa chi tiết này vào Ngắm hoa nở trong sương thì chắc chắn mọi người sẽ không tin đâu.”

Anh liền bật cười, nói: “Nghe giọng của em cứ như em viết những cái khác thì mọi người sẽ tin ấy. Anh nói từ lâu rồi, em muốn viết gì cũng được, đăng nào thì cũng chẳng có ai tin đâu.”

“Thế ý anh là em không có “tình dục” ư?”

“Anh đang nghi ngờ khả năng này nên mới đứng đó thao thao bất tuyệt. Sân khấu anh bố trí hết rồi, microphone cũng đã lắp xong xuôi, nhưng em lại làm cao không chịu ra hát...”

Cô nói: “Đợi ca sĩ đi trang điểm đã...” Nói rồi cô mở va li lấy ra chiếc váy ngủ nhiều cúc đó và chạy vào nhà tắm thay, sau đó lại đi ra, quay một vòng, cất giọng: “Ta... ta...”

“Wow, bộ trang phục biểu diễn này vẫn còn giữ hả? Thế thì anh có thuốc giải rồi. Anh đã rất nhiều lần mơ thấy mình cởi cúc chiếc váy này, càng cuống càng không cởi được, cúc càng cởi càng nhiều...” Anh nhìn cô một lát rồi nói tiếp: “Vẫn là cô... ca sĩ nhỏ đó, không hề thay đổi...” Anh bước đến bế cô lên. “Để anh đón ca sĩ lên sân khấu tổ chức live show nhé...” Vừa đi anh vừa hỏi: “Sau này có còn xỏ mũi h nữa không? “

“Không xỏ mũi anh nữa...”

” Không xỏ mũi anh nữa thì làm gì? Không bứt rứt chân tay à?”

“Em... ngoan ngoãn... làm người thôi.”

67. Hoàng Nhan: Thay Lời Kết – Hoàn

Hoàng Nhan[1]: Thay lời kết cho Ngắm hoa nở trong sương

[1] Người bạn đời của Ngải Mễ

Một nguyên nhân quan trọng khiến tác phẩm Ngắm hoa nở trong sương được mọi người quan tâm, yêu thích là do rất nhiều người tìm thấy hình bóng của mình ở nhân vật Ngải Mễ. Ngải Mễ thường hay đưa ra đủ mọi thắc mắc, thường nổi cáu và thích “lo bò trắng răng”, thường nghĩ ngợi linh tinh, đây là đặc điểm chung của rất nhiều cô gái.

Niềm hy vọng gần như tuyệt vọng được miêu tả trong Ngắm hoa nở trong sương cũng là điều rất nhiều người từng được trải nghiệm. Có lẽ chỉ cần bạn đã từng yêu một cách chân thành thì bạn rất khó tránh khỏi cảm giác vô vọng này, có lúc là sự vô vọng thật sự, có lúc là sự vô vọng do mình tự tưởng tượng ra để hù dọa mình. Độc giả tìm được hình ảnh của chính mình ở nhân vật Ngải Mễ, phát hiện ra một chân lý: Hoá ra thế gian này cũng có kẻ ngốc như mình.

Nếu câu chuyện này được viết trên góc độ Allan thì chẳng còn gì để nói, vì từ đầu đến cuối Allan luôn là đối tượng bị xỏ mũi. Bạn thử tưởng tượng ra Allan ở hoàn cảnh sau: Sau những tháng ngày cùng cực, đen tối mà không có ai chia sẻ, Allan rời xa Ngải Mễ và thuê một căn phòng tối tăm tại một con ngõ nhỏ thành phố J để ôn thi GRE, TOEFL, ngày ngày nhìn Ngải Mễ và Tiểu Côn “đập diu tài tử giai nhân”. Allan nghĩ anh chàng Tiểu Côn này là nhân vật “xuất chúng hơn người”, lại dám giết người, phóng hỏa, si tình như Rhett Butler. Ngải Mễ tìm được đức lang quân lý tưởng như thế, Allan không mừng cho cô ư?

Allan sang trường Đại học C và đúng là cũng có kế hoạch nhanh chóng về nước, nhưng tuyệt đối không có ý định quấy rối chuyện của người khác, cùng lắm là chỉ bế mấy em bé mũm mĩm như Tiểu Ngải Mễ, Tiểu Tiểu Côn mà thôi.

Tác phẩm đã kể lại tường tận các trò “xỏ mũi” của Ngải Mễ khi ở trường Đại học C, phần này tôi không viết gì thêm. Lấy bụng tiểu nhân Jason suy ra bụng thực nữ thì đúng là Ngải Mễ thay người yêu như thay áo, khiến anh chàng không kịp đếm. Jason tìm đủ mọi cách để tránh vì vẫn tuân thủ lời dạy của người xưa: Vợ bạn không được ve vãn.

Mãi cho đến khi ra sân bay tiễn Jason, Ngải Mễ vẫn khẳng định như đinh đóng cột: “Em đã get over (quên) anh rồi”, kể cả Jason chấp nhận làm đề tài cho Tần Vô Y thì cũng không còn mặt mũi nào chui vào cuộc sống của Ngải Mễ nữa.

Cuối cùng, cô nàng này đã thấm mệt sau nhiều năm quay như chong chóng, chấp nhận dừng xích đu lại và về nước sống cuộc sống cơm áo gạo tiền, và thế là mới có cảnh trong Lễ Tạ ơn.

——HẾT——

o~(^o^)-o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngam-hoa-no-trong-suong>